



# Budování charakteru

Stephen Wallace

<b>Obsah:</b>	<b>str.</b>
<b>Kapitola 1: Duchovní věci posuzujeme duchovně</b>	<b>3</b>
<b>Kapitola 2: Pánova sláva</b>	<b>9</b>
<b>Kapitola 3: Jak přemýšlíme ve své duši</b>	<b>13</b>
<b>Kapitola 4: Bůh nám ukázal Svou slávu</b>	<b>18</b>
<b>Kapitola 5: Všichni zhřešili a postrádají Boží slávu</b>	<b>28</b>
<b>Kapitola 6: Nabytí slávy</b>	<b>33</b>
<b>Kapitola 7: Dívali jsme se na Jeho slávu</b>	<b>38</b>
<b>Kapitola 8: Být odleskem Jeho slávy</b>	<b>44</b>
<b>Kapitola 9: Já jsem Tě oslavil</b>	<b>55</b>
<b>Kapitola 10: Ospravedlnění Jeho krví</b>	<b>61</b>
<b>Kapitola 11: Ospravedlnění Boží v Něm</b>	<b>67</b>
<b>Kapitola 12: Aby ji posvětil očistěním koupelí vody</b>	<b>73</b>
<b>Kapitola 13: Hospodin, naše spravedlnost</b>	<b>76</b>
<b>Kapitola 14: Tak i já posílám vás</b>	<b>85</b>
<b>Kapitola 15: Na deskách srdcí masitých</b>	<b>89</b>
<b>Kapitola 16: Střež své srdce nadevše</b>	<b>94</b>
<b>Kapitola 17: Hospodin se dívá na srdce</b>	<b>99</b>
<b>Kapitola 18: Zákon byl naším vychovatelem</b>	<b>104</b>
<b>Kapitola 19: Stvoři mi čistě srdce</b>	<b>109</b>
<b>Kapitola 20: Tělo žádá proti Duchu</b>	<b>115</b>
<b>Kapitola 21: Spravedlivý at' dál koná spravedlnost</b>	<b>120</b>
<b>Kapitola 22: Svatý necht' se ještě posvěť</b>	<b>130</b>
<b>Kapitola 23: Bojuj dobrý boj víry</b>	<b>136</b>
<b>Kapitola 24: Denně umírám</b>	<b>142</b>
<b>Kapitola 25: Vyvolte si dnes</b>	<b>148</b>
<b>Kapitola 26: Všechno zvládnou v Kristu</b>	<b>153</b>
<b>Kapitola 27: Když žádost počne</b>	<b>158</b>
<b>Kapitola 28: Poznáte pravdu</b>	<b>164</b>
<b>Kapitola 29: Nepečujte o tělo</b>	<b>169</b>
<b>Kapitola 30: Odvrat' moje oči</b>	<b>174</b>
<b>Kapitola 31: Hledět na Ježíše</b>	<b>180</b>
<b>Kapitola 32: O tom přemýšlejte</b>	<b>185</b>
<b>Kapitola 33: Tvoje myšlenky budou stát pevně</b>	<b>191</b>
<b>Kapitola 34: Pomalý k mluvení, pomalý k hněvu.</b>	<b>196</b>
<b>Kapitola 35: Kéž jsou ti příjemná slova mých úst</b>	<b>203</b>
<b>Kapitola 36: Ústa mluví z přebytku srdce</b>	<b>208</b>
<b>Seznam zkratk, informace o knize</b>	<b>214</b>

# Kapitola 1: Duchovní věci posuzujeme duchovně

„A my jsme nepřijali ducha světa, ale Ducha, který je z Boha, abychom věděli, co nám Bůh daroval. O tom také mluvíme -- ne však slovy, kterým vyučuje lidská moudrost, ale těmi, jimiž vyučuje Duch svatý; duchovní věci vysvětlujeme duchovními slovy.“ (2. Kor 2,13-14)

Milí přátelé, čtením této knihy se pouštíte do studia té nejdůležitější práce, jaká byla kdy lidem svěřena. Co je tou nejdůležitější prací v životě křesťana? Už podle názvu této knihy víte, že je to *budování charakteru*.

Víte, když položíím lidem tuto otázku, obvykle odpovídají: „Získávání duší.“ „Šíření naší víry“ - to je podle nich nejdůležitější prací pro křesťana. A řekl bych, že mnozí z vás by odpověděli stejně, kdybych jim tuto otázku položil. Ale je to pravda? Je to skutečně ta nejdůležitější práce? Zeptám se vás: Můžeme úspěšně získávat lidi, když se svým charakterem nepodobáme Kristu? Můžeme? Ne, nemůžeme. Milí přátelé, úspěšnými rybáři lidí se nestaneme, dokud nebudeme milujícími a laskavými křesťany. Pavel to vyjadřuje velmi přesně: „Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, a lásku bych neměl, jsem jako dunící kov nebo zvučící činel.“ (1. Kor 13,1).

Prosím, vezte, milí spoluvěřící, že pokojně můžeme někoho „zahnat do koutka“ ve všech 28 věroučných bodech, se všemi klíčovými texty, které jsme si zapamatovali, a přitom ho odvést od Ježíše Krista. Připouštíte to? To, co lidi skutečně přivádí do spásonosného vztahu s Ježíšem Kristem, není ani tak přesvědčení mysli, jako podmanění srdce. Ano, *mysl se potřebuje přesvědčit o pravdě, ale srdce si musí podmanit Ten, který je Pravda*. Až si potom *vůli* (tu ovládající moc k tomu, abychom se mohli rozhodovat) podmaní Pán lásky, pak to povede ke skutečnému obrácení. Milí přátelé, abychom někoho přivedli k takovéto zkušenosti, musíme být schopní udělat víc, než ho jen přesvědčit, že máme pravdu. Musíme dovolit Tomu, který je Pravda, aby ho miloval skrze nás.

A právě proto existuje ještě důležitější práce, než je získávání duší, a ta je základním předpokladem účinného získávání lidí pro Ježíše. Přečtěte si inspirovanou odpověď na otázku, kterou jsem položil: „***Budování charakteru je tou nejdůležitější prací, jaká byla kdy lidem svěřena, a nikdy předtím nebylo její usilovné studium tak důležité, jako je nyní.***“ (Ed) 225).

Už mi věříte? Všimněte si prosím poslední věty: „...a nikdy předtím nebylo její usilovné studium tak důležité, jako je nyní.“ Proč je to právě *nyní* tak důležité? Protože brzy přijde Král, celým srdcem tomu věřím. Ve skutečnosti trvám na tom, že není možné, abychom správně chápali prorocké události doby konce a současné dění ve světě a zároveň nepřišli k závěru, že Ježíš přijde už velmi, velmi brzy. Znamení doby jsou hlasité a jasné. Jste si vědomi toho, jak málo času nám zůstalo? A ještě máme tolik práce, co musíme vykonat... Musíme varovat svět: evangelium se má *zvěstovat „těm, kteří přebývají na zemi, každému národu, kmenu, jazyku a lidu.“* (Zj 14,6). Máme zanechat světu zvláštní poselství, které se nazývá *trojandělské poselství*. Proto byla tato církev povolána, aby hlásala toto poselství jako poslední milosrdnou výzvu k vytvoření si spásonosného vztahu s Ježíšem Kristem. Tato práce se musí vykonat, toto poselství musí být zaneseno do celého světa a naše vlastní životy musí být připraveny, abychom mohli jít domů s Ježíšem, který jistě přijde (viz Zj 14,7).

Ale úspěšné dokončení těchto dvou úloh závisí na jedné a té samé věci. Na které? Na rozvoji charakteru podobného Kristu. Ale proč to záleží právě na tom? Nuže, protože nemůžeme být ani účinnými svědky Krále, ani vhodnými občany Království, dokud nemáme takový charakter, jaký má Kristus. A protože Král přijde brzy a budování správného charakteru trvá určitý čas, trvám na pravdivosti úvodního výroku (Ed 225).

Nyní se podíváme na to, co Pán říká o tomto důležitém tématu. Hned na úvod vás chci zároveň ujistit, že tu nebudu rozebírat názory, anebo teorie nějakých „moudrých lidí.“ Když se zabýváte něčím tak důležitým, jako je budování charakteru, potřebujete něco daleko spolehlivějšího a důvěryhodnějšího, než jsou názory nějakého ubohého smrtelníka. Když se zabýváte tématem, kterému musíte dobře rozumět, abyste byli účinnými svědky Krále a vhodnými občany Jeho Království, musíte mít daleko víc, než jen něčí filozofii. Potřebujete vědět, co na toto téma říká sám Pán. A ujišťuji vás, že právě o toto se s vámi v této knize budu dělit. Když si ji zběžně prolistujete, možná si všimnete něčeho jedinečného. Nenačnete tu nic jiného než citáty z Bible a z Ducha prorockého. Tato kniha je jen *průvodcem*, který má lidi vyzvat, aby přemýšleli o tom, co říká Pán k tomuto tématu. Celá je založená na Biblických výrociích a je doplněná – zdůrazňuji: *doplněná* – inspirovaným komentářem Písma.

Rád bych zdůraznil ještě jeden důležitý bod. Jak nám napovídá název kapitoly, duchovní věci se posuzují – jak? Přece duchovně. V podstatě je nám tu řečeno, že bez pomoci Ducha Svatého jednoduše nemáme to, co je potřeba na pochopení pravdy v takové míře, abychom prožili její osvobozující a posvěcující moc ve svých životech. To je velmi zajímavé... „*O tom také mluvíme -- ne však slovy, kterým vyučuje lidská moudrost, ale těmi, jimž vyučuje Duch svatý; duchovní věci vysvětlujeme duchovními slovy.*“ (1. Kor 2,13). Ale Pavel nás tu varuje: „*Tělesný člověk však nepřijímá věci Ducha Božího, neboť jsou mu bláznovstvím a nemůže je poznat, protože mají být posuzovány duchovně.*“ (1. Kor 2,14).

Kdo je tím *tělesným člověkem*? My všichni s výjimkou nadpřirozené práce Ducha svatého v našich životech. Je to lidská přirozenost bez Božské pomoci, anebo jinak řečeno – *přirozený člověk*. Všimněte si, že tělesnému člověku jsou Boží věci bláznovstvím. Proč?

Protože se mají posuzovat duchovně – jen duchovně. Řecké slovo *posuzovat* je zajímavý termín. Znamená to nejen *správně chápat*, ale přesněji to znamená *správně ocenit, správně ohodnotit*. Ale abychom mohli rozumově porozumět pravdě, abychom ji mohli správně ocenit, dostatečně si ji vážít, a abychom se ji rozhodli aplikovat do našich životů, žádá si to moc Ducha Svatého. Bez Jeho pomoci tu osvobozující a posvěcující moc pravdy vskutku nikdy nezakusíme. Ale my víme, že v pravdě taková moc doopravdy je, že ano?

Ježíš to vyjadřuje takto: „*Poznáte pravdu a pravda vás vysvobodí.*“ (Jan 8,32). Je v pravdě taková moc, která nás osvobodí z toho přirozeného otroctví, ve kterém všichni jsme? Osvobodí nás z otroctví *hříchu*, našeho *já* a *satana* – té nesvaté trojice, která tyranizuje přirozeného člověka? Ano, v pravdě je ta moc, která nás osvobozuje. Jenže, milí přátelé, tu osvobozující moc nemůžeme zakusit, jestliže nepřijmeme pravdu pod vlivem Ducha pravdy a v Jeho moci se nerozhodneme přijmout ji do našich životů.

V pravdě je posvěcující moc. Podívejme se na další verš: „*Posvět' je v pravdě; tvé slovo je pravda.*“ (J 17,17). Může nás tedy pravda posvětit? Může nás udělat svatými? Ano. Ale opět, tu posvěcující moc pravdy nemůžeme zakoušet, dokud ji nebudeme studovat, přijímat a aplikovat v moci Ducha pravdy. To je jediná cesta.

Je obrovský rozdíl mezi jednoduchým intelektuálním poznáním pravdy a poznáním pravdy do té míry, že prožijeme její osvobozující a posvěcující moc, že ano? Můžeme rozumově poznat pravdu a nebýt *skrze* ni osvobození, anebo posvěcení? Určitě ano. Je až děsivé, kolik pravdy mnozí lidé znají, a přitom v životě neměli vůbec žádnou zkušenost s její posvěcující a osvobozující mocí. Můžete s ní rozumově souhlasit a přitom ji nebýt proměněni.

Nyní se budeme zabývat tím, co se skrývá pod poznáním pravdy z vlastní zkušenosti a prožitím její osvobozující a posvěcující moci. Uvedu tři kroky, které k tomu patří. Zapamatujte si je, jsou velice důležité. Abyste poznali pravdu a zažili její osvobozující a posvěcující moc, musíte ji:

1. **Pochopit intelektuálně – rozumem.** Musíte s ní intelektuálně souhlasit. Musíte jí rozumět. To je základ, ale to ještě není všechno. Neříkám, že není podstatné, abychom pravdu pochopili intelektuálně, ale říkám, že to zkrátka nestačí.
2. **Přijmout a zamilovat si ji.** Musíme dospět k lásce k ní, abychom si ji cenili, vážili, a abychom ji považovali za to nejcennější, co máme. Musíme si uvědomit, že je perlou obrovské ceny. Jenže právě zde potřebujeme nadpřirozenou pomoc. Než to vysvětlím, uvedu ještě třetí krok.
3. **Podřídít pravdě svojí vůli.** Musíme se pravdě poddat, poslouchat ji a rozhodnout se, že budeme žít v souladu s požadavky Toho, který je Pravda.

**A až tak učiníme, moji milí přátelé, potom prožijeme její osvobozující a posvěcující moc v našich životech.**

Řeknu to ještě jinak: Pravdu nestačí jen pochopit, musíme za ní stát. Je rozdíl, když pravdu chápeme a když za ní stojíme? Ano! Abychom pravdu pochopili, musíme s ní intelektuálně souhlasit. Abychom za ní stáli, musíme jí podřídít vůli a dovolit jí, aby usměřňovala náš život. Co vás, přátelé, přivede od pochopení pravdy k tomu, abyste za pravdou stáli? Krok číslo dva, tedy ochotné přijetí a zamilování si Pravdy. Když si uvědomíme, že pravda není jen abstraktní pojem, ale Osoba, jmenovitě Ježíš Kristus, a my se do Něho zamilujeme, tehdy se stane to, že se Mu rozhodneme podřídít svojí vůli a to bezvýhradně. Musíme udělat i ten třetí krok protože dokud neuděláme i ten třetí krok, nikdy neprožijeme posvěcující a osvobozující moc pravdy.

Rád bych zdůraznil ještě jednu věc, prosím, nepřehlédněte to: I když uděláme první krok a souhlasíme s pravdou intelektuálně, bez pomoci Ducha Svatého do značné míry můžeme pravdě porozumět a pochopit ji, ale ne úplně, ne do hloubky. Ne do té míry, jak nás může uschopnit Duch Svatý. Ale do značné míry to můžeme udělat i bez Jeho pomoci. Můžeme rozumově s pravdou souhlasit, jenže 2. a 3. krok, přátelé, nemůžeme udělat bez pomoci Ducha Svatého. Proč? „*Myšlení těla je totiž v nepřátelství vůči Bohu, neboť se nepodřizuje Božímu zákonu, ba ani nemůže.*“ (Ř 8,7). Ujistíme se, že rozumíme, co nám tu Pavel říká.

Co je to tedy *tělesná mysl*? Vždy jsem si myslel, že když je tělesná mysl „*v nepřátelství vůči Bohu, neboť se nepodřizuje Božímu zákonu, ba ani nemůže.*“, že se jedná o člověka, který upadl doopravdy hluboko do hříchu. Že je to nějaký pořádný rebel. Je to pravda? Ne, milí přátelé, takoví jsme všichni svojí přirozeností. „*Co se narodilo z těla, je tělo*“ (J 3,6). A až dokdy přemýšlíme tělesně? Dokud se znovu nenarodíme z Ducha. Potom se stáváme duchovně smýšlejícími. Ale až do obrácení jsme všichni od přirozenosti tělesně smýšlející. Jak v takovém stavu přistupujeme k Bohu? Tělesná mysl je „*v nepřátelství vůči Bohu*“. Co znamená *nepřátelství*? Pochopíme to pomocí slova *nepřítel*. Tělesné myslí se Bůh protiví, nenávidí Ho. Někteří z vás si nyní možná pomyslí: „Ale no tak, počkej chvíli! Není to trochu přehnané?“ Znáš lidi, kteří netvrdí, že jsou obrácení a narození z Ducha, a nikdy by neřekli, že nenávidí Boha. Jestliže ale doopravdy chcete vědět, co si přirozený člověk myslí o Bohu, musíte jít na Golgotu. Co udělá přirozený člověk vůči Bohu, když dostane příležitost? Zavraždí ho. Golgota nezjevuje jen charakter Boha v osobě Ježíše Krista, ale i charakter člověka v osobě těch, kteří Ho přibíjejí na kříž. Je doopravdy hrozné, co tu sami o sobě zjišťujeme, vidíte? Právě proto, milí přátelé, jestliže máme být schopni udělat 2. krok a přijmout pravdu s láskou, pamatujme, že Pravda je vlastně – kdo? Ježíš. Jestli Ho máme raději obejmout, než ukřižovat, musí se stát něco nadpřirozeného.

Potřebujeme dostat nové srdce. Srdce, které bude znát a nadpřirozenou schopností milovat Toho, kterého od přirozenosti nenávidíme. Dává to smysl? A tak jestliže bez pomoci Ducha Svatého nemůžeme udělat 2. krok a Pravdu si zamilovat, nikdy také neuděláme ani 3. krok. „*Vždyť Kristova láska nás nutí...*“ (2. Kor 5,14 OMP).

Když podřídím svou vůli Ježíšovi, a když je Mu skutečně podvolena, tak je to proto, že Ho miluji a vím, že On miluje mě: „*My milujeme, neboť on první miloval nás.*“ (1. Jan 4,19). Kde zjistíme, jak moc nás *první miloval*? Znova pod křížem Golgoty. Zjistíte tam velmi mnoho nejen o sobě, ale i o Ježíšovi na kříži, a o Otcí u kříže.

V našem studiu strávíme mnoho času pod křížem. Řekl bych, slovy apoštola Pavla, že v této knize „*nechci mezi vámi znát nic než Ježíše Krista, a to toho ukřižovaného.*“ (1. Kor 2,2). Budeme hledět na toho zabitého Beránka (Zj 5,6). **Víte, pod křížem se děje spousta věcí. Svědomí je usvědčeno, mysl je přesvědčena, srdce je ovládnuto, vůle přemožena a život obrácen.** Toto všechno se odehrává pod křížem.

Takže už víme, že tělesná mysl je nepřitelem vůči Bohu a brání nám v 2. kroku. Ale ten verš nám dál říká, že se „*nepodřizuje Božímu zákonu, ba ani nemůže.*“ (Ř 8,7). A to nám brání ve 3. kroku! A brání nám také v podřízení naší vůle, v rozhodnutí poslouchat Pravdu. Bez Ducha svatého to jednoduše nejde.

Nyní vás seznámím s jedním malým slovem. Zapamatujte si ho, budeme se k němu stále vracet. Ačkoliv se tělesná mysl nemůže sama podřídít, anebo poddat duchovnímu zákonu, může udělat pozoruhodnou věc – podřídít své chování jeho *liteře*. Vidíte to malé slovo? Je velmi důležité. Ačkoliv tělesná mysl nemůže podřídít sama sebe, své vlastní postupy, myšlenky, pocity, pohnutky a touhy duchu zákona, jedno udělat může, a to ve velmi vysoké míře, když má dostatečně silnou sobeckou motivaci. Může podřídít vaše chování *liteře* zákona. A přesně v tom spočívá její pozoruhodná schopnost nás zmást, abychom si mysleli, že jsme něco, co nejsme. Přesně v tom spočívá pokrytectví. Přizpůsobuje se *liteře* zákona a předvádí doopravdy dobrou show. Chová se dobře a přitom obelhává ostatní a možná i samu sebe, aby se zdálo, že jsme dobrými křesťany. Konec konců se chovám o mnoho líp, než většina lidí. Co říká Písmo o přirozeném srdci? Že je „*lstivé nade vše, je nevyčísitelné. Kdo mu porozumí?*“ (Jer 17,9) Ale hrozné je to, že za vyzdobeným zevnějškem se může skrývat bezbožné nitro. Ježíš takového pokrytce nazval *obíleným hrobem* (Mt 23,27).

Co říká dál o tomto *obíleném hrobu*? Říká, že je krásný. Popravdě, zvenku vypadá fakt pěkně. Ale co vevnitř? Kost mrtvého člověka a samá zkaženost. Za celou tou bílou fasádou se skrývá ohavný mrtvý sobecký starý člověk. Dělá všechny správné věci, ale ze špatných důvodů. Je vůbec možné, aby se něco takového dělo dokonce i dnes? V Boží církvi? Měli jenom zákoníci a farizeové takovou zkušenost s pokrytectvím, anebo je v lidské přirozenosti být pokrytce? Říkám vám, je to lidská přirozenost. A prosím... To, co vám nyní povím, se vám nebude zdát ode mě moc příjemné a vhodné, ale mám vás natolik rád, že vám to přesto řeknu (a k problému pokrytectví se ještě vrátím).

Proč je to tak závažný problém? Protože podle výroku Pravdivého svědka se právě toto stane převládajícím problémem církve doby konce. Pojdme se na to podívat blíže. Jak Bůh ve Zjevení nazývá církev doby konce? Laodicea (Zj 3,14-22). Žijeme v době konce? Rozhodně ano. To znamená, že my jsme Laodicejská církev. Připusťme, že některé aspekty všech sedmi církví existují ve všech obdobích dějin. Ale některé převládající vlastnosti se vyskytují hlavně v určitém časovém období. A co je převládající charakteristikou církve doby konce podle Pravdivého Svědka? Že jsme *vlažní*. Co to znamená *být vlažný*? Že nejsme studení, ani horcí. Nuže, podívejme se na to: „*Andělu sboru v Laodiceji napiš: „Toto praví Amen, svědek věrný a pravý, původ Božího stvoření: Znam tvé skutky; nejsi studený ani horký. Kéž bys byl studený nebo horký!“ (Zj 3,14-15). Není to pozoruhodné prohlášení? Pravdivý svědek by nás měl radši studené, než vlažné. „Takto však, že jsi vlažný, a nejsi studený ani horký, vyvrhnu tě ze svých úst. Neboť říkáš: Jsem bohatý, zbohatl jsem, nic nepotřebuji. A nevíš, že jsi ubohý, politováníhodný a chudý, slepý a nahý.“ (Zj 3,16-17). Jaký strašný sebeklam se tu odehrává! Jak to, že Laodicejská církev tak strašně lže sama sobě? Proč si myslí, že jsou bohatí, zbohatli a nic nepotřebují a nevědí, že jsou vlastně ubozí, politováníhodní a chudí, slepí a nazí? Proč? Protože mají určitou „*formu zbožnosti*“ (2. Tim 3,5). Jejich tělesné srdce sladilo jejich chování s literou zákona. Nejsou skutečně obrácení, ale myslí si, že jsou. Proč si sami takto lžou? Protože vykonali pozoruhodnou práci a obilili hroby vápnem. Jsou takoví krásní navenek, že sami sebe a ostatní obelhali, aby si mysleli, že jsou křesťané. A je celkem možné, že někteří z nás jsou v této pasti. A jestli mi zazlíváte, že to vůbec naznačuji, je mi líto. Musím to připomínat, protože to říká Pravdivý svědek. Já vás nesoudím, jen se s vámi dělím o Jeho verdikt. Soudí nás On – a soudí spravedlivě? Rozhodně ano. Jak to vím? „*Vždyť člověk se dívá na to, co má před očima, ale Hospodin se dívá na srdce.*“ (1. Sam 16,7). Bůh si nevšímá jen toho, co děláme a co neděláme, všímá si i toho, co je daleko důležitější: proč co děláme a proč co neděláme. Dívá se na ducha, který se za tím chováním skrývá. My obvykle analyzujeme jen chování, ale On hledí na pohnutky. A o tom přesně je, moji milí přátelé, ta *vlažnost*:*

- Být chladný znamená dělat špatné věci z nesprávných důvodů. Jste bezbožní navenek, protože jste takoví uvnitř.
- Být horký znamená dělat správné věci ze správných důvodů. Navenek žijete v souladu s literou zákona, protože i vaše srdce je v souladu s duchem zákona
- Být vlažný znamená dělat správné věci z nesprávných důvodů. Znamená to mít určitou *formu zbožnosti*, ale její moc zapírat (2. Tim 3,5)

Jakou moc má tedy evangelium? Má moc změnit nás obnovením naší mysli (Ř 1,16; 12,2). Právě křesťanství je daleko víc, než jen změna chování. Patří k němu i přeměna srdce. Ale je to dost pokrytecké, když se snažíme „hrát si na církev“ a předstírat, že jsme křesťané tím, že svoje chování přizpůsobujeme literě zákona. Děsivé je to, že jsme se v tom tak zlepšili, až jsme zmátli nejen ostatní, ale i sami sebe. Ale Pán Bůh se nedá obelhat.

Bratři a sestry, přezkoumejte své srdce. Jak je na tom tvá duše? Jsi skutečným křesťanem? Anebo to jen předstíráš? Možná se vás to dotýká, když se na to ptám. Víte, někteří z našich stříbrovlasých sourozenců, kteří jsou v církvi už „pár“ let, by se mohli urazit, že se jim opovažují položit tuto otázku. Ale je mi líto: můžete být v církvi i celý svůj život a nebýt obrácení. Můžete to velmi dobře hrát a předvádět obstojnou show. Můžete být ctění a vážení svými spoluvěřícími v církvi. Můžete mít dokonce funkci v církvi a nebýt přítomni ani obrácení. Přemýšlejte o tom, prosím...

Už víme, že tělesná mysl nemůže udělat 3. krok a podřídit se Pravdě. Nemůže uvést myšlenky a pocity, vaše touhy a pohnutky do souladu s duchem zákona, ale dokáže udělat pozoruhodnější věc – sladit chování s literou zákona. Jak tedy máme pochopit Pravdu až do takové míry, abychom zakoušeli její osvobozující posvěcující moc? Co na to musíme mít? Musíme mít pomoc a sílu od Ducha Svatého při našem studiu. Z celého svého srdce, duše i mysli chcí, aby to byla pro každého z nás zkušenost, která nám změní život. Budeme se zabírat hlubokými, vážnými pravdami. Vyhrneme si rukávy a budeme usilovně studovat Boží Slovo. Nebudu se s vámi dělit o senzační myšlenky a lidské výmysly. Přimlouvám se k vám z Boží milosti, abychom spolu začali hluboko kopat v dole pravdy, abychom pak nabyli život měnící se poznáním Pravdy.

Nyní se spolu podíváme na to, jaký je rozdíl mezi tím, když *máme pravdu*, anebo *pravda má nás*. Je mezi tím nějaký rozdíl? Máme my jako lid pravdu? Přátelé, o tom není pochyb. Bůh nám ji svěřil. Ale je tu jeden problém. My

jsme neumožnili pravdě, aby ona měla nás. Proč se odvažují něco takového tvrdit? Promiňte, ale ještě stále jsme na této zemi a už jsme tu dávno nemuseli být, už jsme měli být v Království. Už dávno jsme se měli stát účinnými svědky Krále a občany připravenými pro Království. Ale stále jsme zde. Je to proto, že nemáme pravdu? Ne, my ji máme. Problém spočívá v tom, že jsme nedovolili pravdě, aby měla nás. Proto jsme stále zde, a zde také zůstaneme, dokud ji nedovolíme, aby nás ona Pravda ovládla.

Chtěl bych, abychom všichni byli v Království. Ale z osobní zkušenosti vím, že pouhé *vlastnictví pravdy* nás tam nedostane. Musíme pravdě dovolit, aby nás ovládla. Musí nás proměnit skrz naskrz. Musíme se radikálně změnit na úplně jinou osobu. Do nebe se nedostaneme jen tím, že se víc vynasnažíme. Ježíš Kristus vykoupil pro každého z nás věčný život. Ten si ničím nemůžeme zasloužit, ale říkám vám, že se musíme připravit, jestliže se z něj chceme jednou těšit. Věčný život si nemůžete koupit, ale musíte se naučit být v něm šťastní. A nikdo na věčnosti šťastný nebude, pokud se nenaučí *být svatý*. Protože štěstí je vedlejší produkt svatosti. Toto je velmi důležitá pravda: *šťestí je vedlejším produktem svatosti*. A právě proto je na tomto světě tak málo lidí, kteří jsou doopravdy šťastní.

Mnozí hledají štěstí. Ale jestliže ho hledáte, nikdy ho nenajdete. Nemám pravdu? Jestliže hledáte štěstí pro sebe, nikdy ho skutečně nenajdete. Je pravda, že na chvíli vás může těšit hřích (Žid 11,25). Ale uvědomte si, že je to jen nakrátko a skončíte ještě bíději, než když jste se do něho zapletli. Říkám vám to otevřeně, přátelé: **pokud chcete být doopravdy šťastní, naučte se být svatí**. Naučte se žít pro Boha a pro ostatní, protože v tom je pravé štěstí. Tak se připravíte na svoje štěstí v nebi, a o tom je vlastně celé nebe. Nikdo tam nežije pro sebe, ale žije tam každý pro toho druhého. A já se těším na život na takovém místě, kde všichni upřednostňují štěstí někoho jiného před svým vlastním. Přemýšlejte o tom, jak nádherné to bude místo. Tady na zemi vidíme pravý opak. Kdo doopravdy myslí na vaše štěstí? V první řadě a přirozeně vy sami. Každý ho hledá pro sebe. *A když se mi postavíte do cesty a ohrožujete mi moje štěstí, musím si to s vámi vyřídit* – takto funguje celý svět. Je to doopravdy bídné místo, ale my budeme z Boží milosti jednoho dne žít na takovém místě, kde bude úplně každý klást štěstí druhých před své vlastní. Jestliže vy a já hodláme žít na takovém místě, musíme se tak naučit žít už tady a teď. Právě zde se stáváme vhodnými občany pro Království, právě zde se učíme být svatými, žít úplně pro Boha a pro ostatní, ne pro sebe. Bože, pomoz nám, abychom přežili tento druh proměny. Je to tak radikální změna, že Bible ji nazývá *znovuzrození*, což znamená *stát se novým stvořením*.

Ve spisech Ducha prorockého čteme: „...*dokud se ti, kteří vyznávají, že věří pravdě, pravdou neposvěti a nepozdvihnou svoje myšlenky a charakter, nebudou v takovém příznivém postavení před Bohem jako hříšník, kterého její tvrzení nikdy neosvítí*.“ Vidíte to? Bůh by nás měl radši studených, než vlažných. Jestliže máte pravdu, myslíte si, že jste bohatí, že jste zbohatli a nic nepotřebujete. Ale je velmi málo pravděpodobné, že vás pravda zasáhne, jestliže si myslíte, že ji máte. Pokračujeme: „*Rychle se blížíme k závěru dějin tohoto světa. Každá chvíle má závažný význam pro každé Boží dítě. Jsou zde otázky, které by si mělo položit každé srdce: ‚Jsem křesťanem? Studuji Boží Slovo? Přebývá Kristus v mém srdci skrze víru? Je Boží zákon zákonem mého života? Pronikají ty vážné pravdy, o kterých vyznávám, že jim věřím, i do těch nejtajnějších zákoutí mého života? Aplikuji její principy i ve svém pracovním životě? Ovlivňuji záchranným způsobem ty, se kterými se setkávám? ‚ Jestliže pravda výrazně a rozhodně neovlivňuje charakter a život toho, kdo ji přijímá, nepůsobí v životě tak, jak by měla; a ti, kteří nejsou posvěcování poslušností pravdě, se musí obrátit, nebo budou zatraceni!‘*“ (RH, 25. 11. 1888).

Bratři a sestry, my máme pravdu. Kéž Bůh dá, abychom ji dovolili, aby i ona měla nás, a abychom se ji nechali změnit. Jak nás může změnit? V moci Ducha Pravdy. Proto vás prosím a vyzývám, abyste pokaždé, když budete číst a studovat tuto knihu, upřímně a osobně pozvali na modlitbě Ducha Svatého do vašich srdcí.

Podělím se s vámi o jednu pomůcku. Používám ji už nějaký čas a mně osobně pomáhá. Je děsivé, jak dokážeme být soběstační, když přijde na studium Božího Slova. Připouštíte to i vy? Kéž nám Bůh pomáhá překonat tuto naši soběstačnost. Připomínám si to touto malou pomůckou, kterou znám nazpaměť: „**Dříve, než otevřu svou Bibli, musím otevřít dveře svého srdce a pozvat Božího Ducha, aby vstoupil.**“

Rád bych tu uvedl jedno inspirované zaslíbení: „*Jen co hledač pravdy otevře Bibli, aby si s úctou předčítal Boží výroky, zmocněný naléhavou touhou znát ‚toto praví Hospodin‘, bude mu dáno světlo a milost a uvidí pravdivé věci v Božím zákoně.*“ Autorka zde cituje Davidův žalm (Ž 119,18) a pokrčuje: „*Velké pravdy, které byly celé roky zanedbávány a nebyly dostatečně doceněny, budou zjeveny Duchem Svatým, a ze známých textů zazáří nový význam. Každá stránka bude osvětlena Duchem Pravdy.... Zjeví se nejvzácnější pravdy, zvědavé uši si poslechnou živé*

*proroctví a svědomí lidí bude vyburcováno k činnosti.*“ (CSW 34-35). Milí přátelé, toto můžeme prožít i my, pokud usilovně studujeme s pomocí a silou Ducha pravdy. Tuto zkušenost doopravdy velmi potřebujeme.

V knize *Proroci a králové* čteme: „*Křesťané by se měli připravit na to, co brzy přijde na svět jako ohromné překvapení, a tuto přípravu by měli dělat studováním Slova Božího a snahou přizpůsobit své životy Jeho přikázáním. Závažné otázky ohledně věčnosti od nás vyžadují přeci jen něco víc, než jen povrchní náboženství ze slov a obřadů, ve kterém pravda zůstává kdesi na vnějším nádvoří. Bůh nás vyzývá k oživení a reformaci.*“ (PK 626). Na jiném místě čteme: „*Obnova pravé zbožnosti je pro nás tou největší a nejnáléhavější potřebou. Usilovat o ni by mělo být naší prvořadou prací.*“ (RH, 22. 3., 1887).

Studium této důležité úlohy nám zároveň dává možnost naplnit tu největší a nejnáléhavější potřebu, jakou máme, a sice nabýt pravého oživení a reformace. Máme usilovně studovat Boží slovo pod vlivem Božího Ducha, a taková zkušenost nám pak změni život. O tom je vlastně naše obnova: znamená celkově novou zkušenost ve vztahu s Ježíšem Kristem. Bude Mu vlastně patřit mnohem víc, než jen nějaké rezervované místo kdesi na vnějším nádvoří. Změni nás od samotného centra naší bytosti, a to prostřednictvím přeměny naší mysli.

Takže oživení vede k reformaci. Ale reformace, která je výsledkem pravého oživení, je víc než jen *obíleným hrobem* (Mt 23,27), víc než jen nějakou *formu zbožnosti* (2. Tim 3,5). Je to pravý a skutečně změněný život, protože vyvěrá ze změněného srdce a přeměněné mysli. Začínáme dělat správné věci ze správných důvodů. Naše křesťanská zkušenost nám tím bude nejen zdrojem radosti, ale bude také příjemná a přitažlivá i pro jiné. Tak se můžeme stát účinnými svědky našeho Krále a vhodnými obyvateli Jeho Království.

To je velmi důležité, protože tato překrásná slova „*Hle, stojím u dveří a tluču*“ (Zj 3,20) jsou adresována Laodicejské církvi. Víte, je to skutečně závažné obvinění, protože nám říká, že Ježíš stojí venku. Ale chvála Bohu nás to zároveň zjišťuje, že chce vejít dovnitř. Jenže Kristus se nikdy nevnučuje, nikdy nevrhne dovnitř. Stojí u dveří a tluče. Viděli jste už někdy ten obraz, který ztvárňuje tento text, na kterém Ježíš stojí u dveří a klepe? Podívali jste se pozorně na ty dveře? Co je na nich zvláštního? Nemají kliku z vnější strany. Co se nám tím snaží malíř povědět? Jestliže se dveře otevřou, pak jediné zevnitř. Ježíš je gentleman, nikomu se nevnučuje, ale stojí a tluče na dveře. Slyšíte to klepání? Využijte příležitost a otevřete dveře. Pokaždé Ho proste, aby vešel za vámi a aby s vámi jedl. Anebo, jak říká Zjevení 3,20, aby večerel On „*se mnou*“ (Zj 3,20).

Ve skutečnosti je to tak, že když se pokusíme najíst se z Chleba života, a nepozveme Ducha Svatého, aby jedl s námi, skončíme jen s vážnou nemocí z nestráveného duchovního pokrmu. Protože bez Ducha Svatého necítíte hlad ani žízeň, nemáte sami od sebe chuť na duchovní věci. A když se pokusíte sníst něco, na co nemáte chuť, přivodíte si tím těžkosti. Možná to přehltnete, ale nevychutnáte si to. Mimochodem, co potřebujete, abyste strávili skutečný chléb? Dobrou dávku enzymů. Jinak z něho nezískáte výživné látky. Přátelé, na strávení Chleba života potřebujeme enzym Ducha Svatého, jestliže chceme, aby nás vyživoval a posilnil. Jste tím, co jíte, a to platí obzvlášť při sycení mysli a ducha. Svoji mysl a ducha máme sytit Chlebem života – tedy tím pravým pokrmem. Ježíš řekl: „*Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný...*“ (Jan 6,54). Dále nám říká: „*Duch je ten, který obživuje, tělo nic neznamena. Slova, která jsem vám pověděl já, jsou duch a jsou život.*“ (J 6,63). Máme se sytit Jeho Slovem, ale jako výsledek tohoto pokrmu nemůžeme očekávat duchovní růst, zdraví a pohodu, jestliže ho nemůžeme strávit enzymy Ducha Svatého. Jestliže nemáte enzymy Ducha Svatého, budete to chtít všechno vyzvracet. Mluvím velmi obrazně, ale chci, abyste pochopili, jak důležité je mít Ducha Svatého, jestliže nám má být jídlo k požehnání. Souhlasíte? Chci, moji milí přátelé, abyste na chvíli vstali a šli ke dveřím. Co říká Pravdivý Svědek Laodicejské církvi? „*Hle, stojím u dveří a tluču*“ (Zj 3,20).

Shromáždili jsme se kolem stolu, abychom otvírali Chléb života a sytili se. Abychom jsme se však skutečně nasýtili a posilnili jídlem, musíme pozvat Ducha Svatého. On opravdově touží vejít dovnitř a večeret s námi. Pozvete ho?



## Kapitola 2: Pánova sláva

„A my všichni, spatřující s odhalenou tváří Pánovu slávu jako v zrcadle, jsme proměňováni v týž obraz, od slávy k slávě, jako od Pána Ducha.“ (2. Kor 3,18)

Jak jste si již jistě všimli, klíčovým textem celé naší knihy je 2. Korintským 3,18. Právě tento verš zahrnuje stručnou a výstižnou podstatu budování křesťanského charakteru. Ale abyste to pochopili, podíváme se trochu blíže na tento verš. Nespokojme se jen s povrchním přemýšlením, ale půjdeme trochu hlouběji do různých textů, nad kterými budeme uvažovat.

Náš verš začíná takto: „A my všichni“ (2. Kor 3,18). Všimněte si, jaké osobní zájmeno Pavel použil. Je zřejmé, že mluví také sám o sobě, protože i on sám se považuje za křesťana; a mluví také o ostatních. Tento verš je tedy určen VŠEM věřícím lidem.

Verš dál pokračuje: „*spatřující s odhalenou tváří*...“ Hned na úvod vidíme zajímavou věc. Použili jsme dobrý překlad Bible, ale nevidíme v něm to, co se nám tu Pavel skutečně snaží vysvětlit. On zde totiž dělá rozdíl mezi naší a Mojžíšovou zkušeností. Jestliže se podíváte do 13. verše té samé kapitoly, zjistíte, že Pavel tam píše, že Mojžíš si musel dávat závoj na tvář. A v 18. verši píše: „A my všichni, *spatřující s odhalenou tváří*...“ A to je zajímavé: ve 13. verši se dočítáme o tom, že Mojžíš si musel dávat na tvář *závoj* (řecky kalumma (κάλυμμα), a v 18. verši zase Pavel píše o tom, že naše tváře jsou (od závoje) *odhaleny* (řecky anakalumma (ἀνακαλύπτω). V prvním případě se jedná o podstatné jméno (*závoj*), v druhém o sloveso (*odhalovat*), které ale vychází právě z toho řeckého podstatného jména. *Tím Pavel zdůrazňuje spojitost mezi oběma verši.* Jinak řečeno: existuje rozdíl mezi naší a Mojžíšovou zkušeností: Mojžíš měl *závoj* na tváři, my máme *odhalenou tvář*, závoj nepotřebujeme.

„A my všichni, *spatřující s odhalenou tváří Pánovu slávu jako v zrcadle, jsme proměňováni v týž obraz, od slávy k slávě, jako od Pána Ducha.*“ (2. Kor 3,18). V tomto verši je tak moc hluboké pravdy. Prostudujeme si ho spolu. Řecký výraz, který je zde přeložen *jako v zrcadle*, překladatelé někdy vysvětlují slovy: *odrážející jako zrcadlo*. Jaký význam měl ale Pavel na mysli? Měl na mysli to, že se pozorujeme v zrcadle, tedy že pozorujeme ten obraz, který se ze zrcadla odráží k nám? Anebo měl na mysli to, že odrážíme jako zrcadlo? Myslím si, že zde zahrnul obě dvě možnosti. A myslím si, že záměrně použil toto vyjádření, protože chtěl, abychom uviděli slávu Páně, která se odrážela k nám, ale za tím účelem, abychom ji my odráželi druhým lidem. Dává to smysl? Ano, pozorujeme sami sebe v zrcadle, ale zároveň druhým lidem odrážíme ten obraz jako zrcadlo. Co máme pozorovat v zrcadle, a co máme odrážet druhým lidem? Přece *Pánovu slávu*. Zde se trochu zastavíme a vysvětlíme si to.

Když se podíváme do zrcadla, anebo jako zrcadlo odrážíme Pánovu slávu – co se to vlastně děje? „jsme proměňováni“ (2. Kor 3,18). Nemám problém s jinými překlady, ve kterých je to přeloženo jako: *jsme změněni* anebo *změněni*. Ale nevhodnost takových překladů spočívá ve slovesném čase. Překlad řeckého slovesa zde použitého (μεταμορφούμεθα) jako *jsme proměňováni* je vcelku přesný vzhledem k původnímu řeckému textu. Víte, v řečtině je to sloveso použito zde v *přítomném průběhovém čase*. Tímto časem se v řečtině vyjadřuje stále probíhající činnost, ať už je jakákoliv. V tomto případě je to přeměna, anebo změna. Je to něco probíhajícího, progresivního, ustavičného, něco, co se děje stále. *Jsme změněni* zní téměř tak, jakoby proběhla v minulosti změna a hotovo. A co teď, Pane? Jsem už změněný... Skutečně to tak prožívají křesťané? Určitě ne. Tato proměna je celoživotní prací (3T 325). Jsme v ustavičném procese změny, přeměny.

*Jsme proměňováni.* A na co jsme proměňováni? „*jsme proměňováni v týž obraz*“ (2. Kor 3,18). Na jaký? Na Pánovu Slávu. Skutečná pravda, vyplývající z tohoto verše, je ve skutečnosti úzce spjatá s charakterem. Někdy je sláva vlastně synonymem charakteru, vždyť prvotní termín pro charakter je sláva. Držte se toho klíče. Je to vzácný *exegetický klíč*. Fiha, máme zde takové těžké slovo. Co to vlastně znamená *exegetický klíč*? Co je to exegeze? Exegeze slova znamená zjistit původní (Biblický) význam dané slova v kontextu Biblických veršů. Tím můžeme odemknout pravdu. Odhalujeme texty Písma, abychom jim mohli porozumět podle pravdy. Právě jsem vám dal drahocenný exegetický klíč, který vám pomůže odhalit vzácnou pravdu a to v hlavně v textech, ve kterých se objevuje slovo *sláva*.

Možná se vaše zkušenost aspoň trochu podobá té mojí. Když jsem ještě neměl tento exegetický klíč, vždycky jsem si myslel, že slovem *sláva* je v Bibli označen nějaký druh jasného světla, a ne charakter. Ano, Boží sláva je jasná a v Bibli je jistě spojována se světlem. Ale pochopte, přátelé, že *Boží sláva* je především *Jeho charakter*. Takže od teď vždy (třebaže to tak předtím třeba nebylo), když narazíte v Písmu na slovo *sláva* – od teď budete myslet na co? Na charakter. A pokud se toho budete držet, půjdete správnou cestou k objevování toho, co Bible říká o budování charakteru.

Uvedu jeden malý příklad. Podívejme se do Izaiáše do 60. kapitoly. Tento text Písma je zvláště důležitý a týká se nás, milí přátelé, kteří žijeme v těchto závěrečných hodinách historie země. Je to prorocký text s dvojitou aplikací. První aplikací byl první příchod Krista, což se již vyplnilo. Ale existuje i druhá aplikace, která se vztahuje na Boží církev těsně před Kristovým druhým příchodem. Na tu aplikaci se nyní zaměříme. Všimněte si, jak prorok naléhá: „*Povstaň, rozjasni se...*“ (Iz 60,1). Co máme dělat? Povstat a rozjasnit se. Dobře, Izaiáši, ale jak se máme rozjasnit, jak máme svítit? Odpověď najdeme, když budeme pokračovat ve čtení: „...*protože přišlo tvé světlo...*“ Dobře, Izaiáši, ale odkud to světlo vezmeme? Odkud pochází to světlo? Čtème dále: „...*a vzešla nad tebou Hospodinova sláva.*“ (Iz 60,1). Všimli jste si toho slova *sláva*? Použili jste svůj exegetický klíč a uvědomili jste si, že Izaiáš zde mluví o Božím charakteru? Kdo ho zjevuje? Pán Ježíš Kristus, protože jen On je ten „*odlesk Boží slávy*“ (Žid 1,3 ČEP). Jinými slovy: On je to nezmenšené světlo Božího charakteru. Takže když Bible říká, že Ježíš je *odlesk Boží slávy*, vlastně nám říká, že Ježíš je nezmenšené světlo Božího charakteru. On je SLUNCEM spravedlnosti. On je ta nezmenšená zář světla Božího charakteru, a ta na nás svítí. On je zdrojem světla.

Jak potom ale máme svítit my? Jak můžeme zářit? Podívejme se na následující verš: „*Neboť hle, tma přikryje zemi a hustá temnota národy...*“ (Iz 60,2). Milí přátelé, jakého časového období se týkají tyto dva řádky? Kromě Kristova prvního příchodu také našich dní. Otázka: Kdy je největší tma? Přece těsně před svítáním. Slunce spravedlnosti už téměř přichází. Co tedy můžeme očekávat? Do čeho se zahalí planeta Země? Do husté tmy. Tak tomu bylo i při prvním naplnění tohoto proroctví, tedy při prvním Kristově příchodu. Tehdy byla planeta Země a celé lidské pokolení zahaleno do neskutečně husté tmy, a stejně tomu bude i před Kristovým druhým příchodem. Kolem lidstva je hluboká hustá tma. Jak v ní máme svítit? Podívejme se na konec 2. verše: „...*ale nad tebou zazáří Hospodin a bude nad tebou vidět jeho sláva.*“ (Iz 60,2).

Takže se máme dívat na slávu, která se odráží k nám, abychom ji mohli odrážet na jiné. Jedině tak můžeme svítit. Nemůžeme si vytvářet vlastní světlo, můžeme jen odrážet Světlo Pravdy, když na nás svítí tak, jak je nám zjeveno v životě Ježíše Krista.

A součástí světla pravdy je jednoduchý hluboký fakt, že „*Bůh je láska*“ (1. Jan 4,8). Charakter Boha je jedním slovem: *láska*. A když se podíváme na to krásné zjevení, tak tím díváním budeme měněni do podoby toho, na koho se díváme. Jak? „*od slávy k slávě*“ (2. Kor 3,18). A to je jediný způsob, jak může kdokoliv z nás svítit. Neexistuje žádná jiná cesta!

Podívejme se na další verš. Všimněte si, co se stane s naší účinností při získávání duší, když odrážíme Kristův charakter: „*A národy půjdou ke tvému světlu a králové k záři tvého svítání.*“ (Iz 60,3). Kdy se stáváme účinnými rybáři lidí? Když jsme používáni v moci Ducha svatého na získávání lidí do spásonosného vztahu s Ježíšem, a to je možné jen tehdy, když uvidí, že charakter Ježíše Krista se odráží v našich životech. Jestliže neuvidí slávu – budou přitahováni? Půjdou? Ne, nepůjdou.

Promiňte mi, že teď řeknu jednu věc, ale musím ji říct: právě toto je ten důvod, proč nezískáváme duše pro Krista s takovou efektivitou, jakou bychom chtěli. Je to tak, přiznáváte to? Všimněte si, že je tam napsáno: „*bude nad tebou vidět jeho sláva.... A národy půjdou ke tvému světlu*“ (Iz 60,2.3). Národy skutečně půjdou. Víte, abychom byli účinnými svědky Krále, nejprve musíme nabýt Jemu podobný charakter. Až když lidé uvidí lásku Kristovu zrcadlenou v našich životech, přitáhne je to ke Kristu prostřednictvím našeho zrcadla. My nemáme přitahovat lidi k sobě, ale k Ježíši, a to tak, že jim budeme odrážet Ježíšovu krásu. A jestliže nezrcadlíme Ježíšův charakter ostatním lidem, národy nebudou přitahovány k Bohu. Jako lidé nepotřebujeme (ani jako církev nepotřebujeme) ani tak víc výřečných a silných evangelistů, ačkoliv jsou tak velmi důležití, jako se spíš stát milujícími a laskavějšími lidmi. Každý z nás! Jedině tak můžeme skutečně dokončit svou práci. Každý z nás má být rybářem lidí, každý jeden z nás by měl odrážet slávu (charakter) Ježíše Krista. A když to tak budeme dělat vůči těm, se kterými se stýkáme, zbystří a projeví zájem. Řeknou vám: „Hej, co je to s vámi, lidé? Jak to, že jste tak odlišní? Jak to, že jste tak šťastní? Jak to, že si tak dobře

rozumíte v manželstvích? Jak to, že si tak dobře rozumíte ve sborech? Jak je to možné, že jste všichni jednotní a máte se navzájem rádi? Jak je možné, že si tak dobře rozumíte se svými dětmi? A děti, jak to, že si tak dobře rozumíte se svými rodiči? Čím to je? Povězte nám to! Vy máte něco zvláštního.“ Víte, láska, ta pravá sjednocující láska je na planetě Zemi vsutku vzácnou komoditou. A když ji lidé uvidí, zpozornění a všimnou si ji. Je doopravdy velmi výjimečné vidět pravou fungující nesobeckou lásku. Je to krásná věc, přináší zdraví a štěstí, pokoj a radost těm, co ji mají a poznávají ji ve všech svých vztazích. Toto je to nejmocnější kázání, které může kázat kdokoliv. A nekáže se ústy, ale životem. Tehdy jsme živými epištolami. Až se staneme milujícími a laskavými lidmi, budeme velmi účinnými rybáři lidí. Právě toto je tajemství účinnějšího získávání lidí pro Krista.

Pojďme se nad tím zamyslet. Miluji toto přirovnání: Ježíš je Sluncem spravedlnosti. Neoslabeně vyzařuje slávu Svého Otce, je zdrojem tohoto světla. Jaká má být církev? Co v Písmu symbolizuje církev? Je to žena. Podívejme se do 12. kapitoly knihy Zjevení: „*A ukázalo se veliké znamení v nebi: žena oděná sluncem*“ (Zj 12,1). Tato žena je symbolem církve. Co ji dodává krásu? Čím je oděna? Co odráží? *Světlo Slunce spravedlnosti*, Ježíše Krista, nebo jinak řečeno: Kristův charakter. Právě to z ní dělá krásnou bytost.

Ale všimněte si ještě něčeho dalšího, co často přehlízíme. Na čem ta žena stojí? První verš pokračuje slovy: „*pod jejíma nohama měsíc*“ (Zj 12,1). Co tedy má pod nohama? Měsíc, přátelé, a já si vsutku myslím, že i Něsíc je doopravdy vhodným obrazem církve. Přemýšlejte o tom se mnou: svítí Měsíc sám od sebe? Ne. Měsíc může svítit pouze tak, že odráží Sluneční světlo. A toto světlo se projevuje v noci: „*Neboť hle, tma přikryje zemi a hustá temnota národy*“ (Iz 60,2). *Národy* je v Písmu je krycí název pro nevěřící. Kdy bude Bůh pro nevěřící přitažlivý? Kdy začnou být nevěřící přitahováni do spásného vztahu s Ježíšem Kristem? Jen když uvidí charakter Ježíše Krista, jako se odráží v křesťanech. Vidíte, jak vhodným symbolem pro církev je Měsíc? Víte, z celého srdce si přeji, aby byla tato církev *úplňkem Měsíce* Ježíše Krista. Nespokojte se s tím, že budete jen Měsíčním srpkem, buďte úplňkem! Dovolte Kristově lásce, aby vás přitáhla a sladila vaši vůli s Jeho, a neustále se dívejte na Něj. Díváním se na Něj budete proměňováni „*od slávy k slávě*“ (2. Kor 3,18), tedy z jedné fáze rozvoje charakteru do druhé. Z úzkého srpku bude dorůstající Měsíc, půlměsíc, tříčtvrtěční měsíc až nakonec z vás bude Měsíc v úplňku pro Ježíše Krista. Sviťte tak jasně, jak jen můžete odrážením charakteru Ježíše Krista.

Může to být naší zkušeností? Může, ba dokonce i musí, jestliže máme být připraveni na odchod domů s Ježíšem. Jestliže máme být účinnými svědky Krále a občany připravenými pro Království, musíme se naučit odrážet Kristův charakter v plnosti našich hříchem poškozených schopností. Dokonce i úplňk Měsíce je v porovnání se sluneční září jen slabým odrazem.

„*Měl mocný vliv, protože to byl Boží Syn. Jsme tak nízko pod Ním a tak velmi nedostateční, že ačkoliv se velmi snažíme, naše úsilí bude bídné. Nemůžeme získat ani mít takový vliv, jaký měl On, ale proč bychom se sami neměli učit přibližovat se k Vzorů tak, jak se jen dá, abychom jsme co nejvíc ovlivňovali druhé?*“ (2T 617-618). Přátelé, Bůh od nás neočekává, že bychom svítili tak jasně, jako slunce, ale očekává, že budeme svítit tak jasně, jak jen můžeme. Očekává od nás mnoho? Ne. Je to přehnané? Ne, není. Nečeká od nás, že budeme slunci, ale očekává, že budeme měsíci v úplňku. Přitom si však musíme uvědomovat, že i úplňk měsíce je jen slabým odrazem Slunce.

Mám zde další pěkný citát: „*Nesmíme si myslet, že jsme jen slabé světlo a proto si nemusíme dát záležet na tom, abychom svítili. Velká hodnota našeho světla spočívá v důslednosti, když svítíme uprostřed morální tmy tohoto světa, když nesvítíme pro své potěšení a pro svou slávu, ale na oslavu Boha, a svítíme vším, co je v nás. Jestliže sloužíme Bohu a naše práce odpovídá schopnostem, které nám Bůh dal, je to všechno, co od nás očekává.*“ (TDG 98). Neočekává od nás, že budeme sluncem, ale očekává, že budeme měsíci v úplňku. Rozumíte tomu?

„*Musíme dovolit jasným paprskům Slunce spravedlnosti, aby nám svítily do srdcí, abychom mohli odrážet světlo na ostatní. Můžeme být každý den požehnaní a být požehnaním pro druhé, a přitom podporovat lásku, radost a pokoj všude, kamkoliv přijdeme.*“ (RH 18. 7., 1893). Až se staneme takovými lidmi, kdy budeme podporovat lásku, radost a pokoj všude, kam půjdeme, věřte mi, že národy půjdou za naším světlem. Budou přitahováni a právě toto z nás udělá účinné rybáře lidí, účinné svědky Krále.

Jiný citát: „*Charakter je síla.*“ Chcete sílu při získávání lidí? Zde je to tajemství síly: „*Charakter je síla. Tiché svědectví pravého nesobeckého a zbožného života má téměř neodolatelný vliv.*“ Po tomto vsutku toužím, vy ne? Mít téměř neodolatelný vliv. Mimochodem, nemůže to být neodolatelný, protože by to bylo v rozporu s principem svobodné vůle. Ale chvála Bohu, že náš vliv může být téměř neodolatelný. Chcete takto ovlivňovat ostatní? Já ano.

„Tiché svědectví pravého nesobeckého a zbožného života má téměř neodolatelný vliv. Zjevováním Kristova charakteru ve svých vlastních životech s Ním spolupracujeme na záchraně duší. Spolupracovat s Ním můžeme jen díky zjevování Jeho charakteru v našich životech.“ (COL 340) Tak co, můžeme si vybrat, zda budeme zjevovat či nebudeme nezjevovat Kristův charakter, pokud máme spolupracovat s Kristem na záchraně duší? Můžeme si vybírat? Ne, naopak je neprosto nevyhnutelné zjevovat Krista při záchraně duší. Není divu, že tou nejdůležitější prací je právě budování charakteru. Jestliže nezjevujete Kristův charakter, nemůžete získávat lidi: „*Spolupracovat s Ním můžeme jen díky zjevování Jeho charakteru v našich životech; a čím širší je oblast našeho vlivu, tím víc dobrého můžeme učinit. Když ti, co vyznávají, že slouží Bohu, následují Kristův příklad, praktikují zásady zákona ve svém každodenním životě, když každý skutek nese svědectví o tom, že milují Boha nadevše a své bližních jako sám sebe, potom bude mít církev moc pohnout tímto světem.*“ (COL 340).

Máme pohnout světem v těchto závěrečných hodinách dějin Země? Právě k tomu jsme byli povoláni, abychom zvěstovali evangelium každému národu, pokolení, jazyku a lidu, tedy celému světu. Byla nám svěřena úžasná úloha. Přátelé, všechno je v sázce. Je to naprosto zásadní pro vyvrcholení finále velkého sporu. Trojandělské poselství musí být hlášáno po celém světě. Jako lid jsme byli probuzeni, abychom tak jednali. A jak začíná trojandělské poselství? „*Bojte se Boha a vzdejte mu...“* – co? – „*slávu*“ (Zj 14,7). Můžete úspěšně nabádat lidi, aby vzdali Bohu slávu, jestliže to sami neděláte?

Co to vlastně znamená dát Bohu slávu? Znamená to zjevovat Jeho charakter ve svém vlastním životě. Bratři a sestry, kéž nám Bůh pomáhá, abychom správně pochopili, jak se máme změnit od slávy k slávě. Abychom se naučili, jak máme povstat a svítit a být Měsíci v úplňku pro Ježíše Krista. Bože, pomoz nám, abychom se naučili spolupracovat s proměňující mocí Ducha Svatého, abychom mohli být proměňováni. Ale je zde jedna věc, kterou můžeme (ba dokonce *musíme*) udělat: naučit se spolupracovat. *S Boží milostí se budeme učit a usilovně studovat v Jeho Slově, jak můžeme a musíme spolupracovat s proměňující mocí Ducha svatého.* Tím se budeme zabývat v následujících kapitolách...

## Kapitola 3: Jak přemýšlíme ve své duši

„...vždyť jak v duchu uvažuje, takový opravdu je.“ (Př 23,7)

Naším záměrem a cílem v této kapitole bude *definovat charakter*. Jak můžete něco úspěšně budovat, když nevíte, co to je? Kdybych přišel za stavařem a řekl: „Poslouchej, chci, abys mi postavil budovu,“ na co by se zeptal jako první? Zeptal by se: Jaký je plán? Jakou budovu ti mám postavit? Kdybych mu řekl: „No, já nevím, ale dej se do toho a postav ji,“ je pravděpodobné, že se do té práce nebude chtít pustit. Proto i my musíme přesně vědět, co to ten charakter podobný Kristu vlastně je.

Jednoduše se vás zeptám: *Co je to vlastně samotný charakter?* Protože můžete mít charakter podobný tomu Kristovému, ale i charakter, který se Mu vůbec nepodobá. Co je to tedy charakter? Kdybych zahájil diskusi a vyzval vás, abyste mi ho definovali, zřejmě bych dostal tolik rozdílných definicí, kolik by bylo odpovídajících. Charakter je vcelku jeden z nejasných a nehmatatelných abstraktních pojmů, které často používáme, ale velmi zřídka správně rozumíme, co to vlastně je. Pamatuji si, jak mi jednou na tuto otázku kdosi odpověděl: „Charakter je to, kým jsme, když se nikdo nedívá.“ Myslím si, že šel správným směrem. Co se snažil říci touto definicí? Charakter je ve skutečnosti něco podstatnějšího, než to, co říkáme a konáme. Je to něco podstatnějšího, než vnější chování, které odhalujeme těm, se kterými přicházíme do styku.

Přátelé, můžeme mluvit a jednat jako někdo, kým ve skutečnosti nejsme? Samozřejmě. Můžeme mluvit a jednat jako křesťané a přitom jimi vůbec nemusíme být. Už jsme se tím i zabývali, říkali jsme si, že se jedná o *pokrytectví*. Je to tak rozšířený problém v církvi doby konce, že se to stalo naší identifikační charakteristikou: vlažnost Laodicejské církve, která žije ve strašném sebeklamu. Laodicejská církev si myslí, **že je bohatá**, a její majetek se rozrůstá, a také si myslí, že nic nepotřebuje. Přitom vůbec neví, že je ubohá, politováníhodná, chudá, slepá a nahá. Proč žije v takovém sebeklamu? Protože má jakousi *formu zbožnosti*, ale její moc zapírá (2. Tim 3,5). Má pouze formu: mluví správně, jedná správně, dokonce se i chová podle *lityry* zákona. Je jako obilný hrob, krásný zvenčí, ale uvnitř je plný lidských kostí a zkažeností (Mk 23,27). Sobecká motivace přivedla mnohé do naší milované církve, aby předváděli velmi dobré představení a striktně dodržovali výklad zákona. Můžeme tak jednat i jako neobrácení. Jak to vím? Nuže, v prvé řadě na základě vlastních zkušeností, a pak také na základě Písma.

Co mohl o sobě Saul z Tarsu před setkáním s Kristem na cestě do Damašku říci? Napsal: „*jde-li o spravedlnost, která je v Zákoně, byl jsem bez úhony.*“ (Fil 3,6). Nenastalo obrácení, ale co se týkalo dodržování lityry zákona, jeho život byl bezúhonný, nedalo se mu nic vytknout. Žádný div, že žil v takovém sebeklamu, vždyť to byl dokonalý Laodičan. Když se to ráno v Jeruzalémě oblékal, ještě byl bohatým prosperujícím člověkem, který nic nepotřeboval (Zj 3,17). Ale narazil na Ježíše, a tam se radikálně změnilo jeho sebehodnocení. Fyzicky oslepl, ale poprvé se mu duchovně otevřely oči. Co tehdy uviděl? Uviděl sebe jako prvního mezi hříšníky (1. Tim 1,15)! Přátelé, i my se zoufale potřebujeme setkat s Ježíšem. Jen on nás může vyvést z našeho pokryteckého sebeklamu.

Když jsem se ptal na definici charakteru a ten bratr odpověděl: „Charakter je to, kým jsme, když se nikdo nedívá,“ pokoušel se tím naznačit, že charakter je něco podstatnějšího a zásadnějšího než jen to, co se děje navenek, co lidé vidí. Charakter je to, kým ve skutečnosti jsme. Ne to, co předstíráme. Podívejme se do *Websterova slovníku* (anglický slovník). Podle Webstera slovo *charakter* znamená: „*Specifické vlastnosti dané od přirozenosti, anebo návyky osoby, které ji odlišují od jiných.*“ Zajímavé: *specifické vlastnosti*. Znamená to divné a neobvyklé? Ne, znamená to jedinečné. *Specifické* v tomto kontextu znamená něco unikátního. *Specifické vlastnosti dané* - slovo *dané* doslova můžeme přeložit jako *vtlačené*. Mám rád toto vyjádření (vtlačené) a později pochopíte proč.

Kdybyste tuto terminologii hledali v Ježíšově svědectví, pod jakým termínem byste to asi hledali? Ti z vás, kteří četli hodně z Ducha prorockého, jste určitě narazili častokrát na tyto pojmy: „*Zděděný, anebo vypěstovaný...*“ (Col 330; KP 261). *Zděděná* je přirozenost, *pěstovaný* je návyk. *Specifické vlastnosti dané* (vtlačené) dědičností, nebo pěstováním, sklony, zvyky, které z nás dělají to, kým jsme a díky kterým jsme jedineční a odlišní od ostatních – to je charakter.

Podívejme se do knihy Přísloví. Moudrý muž jasně a výstižně říká, co nás dělá tím, kým jsme: „*vždyť jak (člověk) v duchu uvažuje, takový opravdu je.*“ (Př 23,7). Co dělá vás i mě tím, kým doopravdy jsme? Způsob, jak přemýšlíme v srdci. Říkám srdce a myslím tím mysl, protože přesně to pojem *srdce* znamená. Nejde tu o ten orgán, který pumpuje krev. Ten není centrem myšlení. Nejlepší a nejpřesnější překlad hebrejského slova pro *srdce* je *duše*. Ta zahrnuje oboje: intelekt i pocity, jinak řečeno: myšlenky a pocity.

Tak, nyní si určíme naši pracovní definici charakteru. Nemusíte mít obavy, pochází z inspirovaného pera. Najdeme ji ve *Svědectvích pro církev*. Tato malá věta má cenu knihy vyvážené zlatem: „**myšlenky a pocity dohromady tvoří morální charakter.**“ (5T 310). Myslím, že nyní už rozumíte, co je to charakter. Všichni přece víme, co jsou myšlenky a pocity.

Jestliže se chceme podobat Kristu, potom je prvořadé to, co se děje mezi pravým a levým uchem. Změnit se musí to, co se odehrává vevnitř člověka, kde jen vy a Bůh víte, co se děje. Dá se sice pozoruhodně navenek předstírat, že jste celkově někdo jiný. Můžete k někomu přijít a se širokým úsměvem mu říci: „Tak rád tě vidím,“ a přitom si myslet: „Ach, ty mizero.“ Nejste to, co zrcadlí vaše tvář při tom obrovském falešném úšklebku, ale tím, co probíhá ve vašem srdci. Můžete být dokonce dětmi kazatelů, či misionářů, můžete vyrůstat v uzavřeném kruhu věřících. Můžete se naučit říkat přesně to, co se od vás očekává a jednat podle toho. Ale zároveň můžete tím vším lhat svému okolí a především sami sobě. Ačkoli člověk hledí na vnější vzhled, Pán hledí na srdce (1. Sam 16,7), Boha nemůžeme obelhat.

Velmi mě znepokojuje, že mnozí z nás touto fasádou oklamali sami sebe. Je zajímavé, že do této pasti obzvlášť lehce padají adventisté sedmého dne. Proč tomu tak je? Protože máme tak mnoho světla a chováme se relativně lépe, než všichni ostatní. A kvůli takovému množství pravdy, které máme, si myslíme, že jsme bohatí, prosperujeme a nic nepotřebujeme (Zj 3,17). Jsme přece Boží ostatek, připravený a čekající na Ježíšův příchod! Buďte tu ale opatrní, protože možná nejste tím, kým si myslíte, že jste.

Podívejme se na další citát. Ve *Znamení doby* čteme: „*Protože jak (člověk) přemýšlí ve své duši, takový je. Přechnované myšlenky a pocity usměřňují chování, a tím určují charakter.*“ (ST 30. června 1881). Takže naše chování je ovlivněno našimi myšlenkami a pocity. Zde vidíme, že nejvíce rozhodující oblast v lidské činnosti není oblast chování, ale oblast myšlenkového života. Ta potom rozhoduje o tom, co se projeví v oblasti chování. „Ústa přece mluví z toho, čím srdce přetéká“ (Mt 12,34 PMP). „*Víc než cokoliv jiného střež své srdce, protože z něj vycházejí prameny života.*“ (Př 4,23).

Když nyní vezmeme do úvahy definici charakteru: Co podle ní patří k charakteru, jaký má Kristus? Vždyť cílem každého křesťana je to, aby se povahově podobal Kristu. Co tedy patří k dosahování Kristového charakteru? Učit se myslet a cítit jako Ježíš.

Mohli bychom to pěkně shrnout v této myšlence (upozorňuji, že není inspirovaná, ale je výsledkem studia inspirovaných slov): „**Rozvoj charakteru podobného Kristu znamená učit se myslet a cítit vůči Bohu, Jeho zákonu, vůči satanovi a hříchu, vůči nám a ostatním, a vůči všem životním okolnostem a situacím tak, jako Ježíš.**“ Anebo jinými slovy k tomu patří *nabývání Kristova myšlení*. Ve *Filipském* čteme: „*Mějte tedy v sobě to smýšlení, které bylo i v Kristu Ježíši.*“ (Fil 2,5). To je podstatou toho, co znamená *být křesťanem*: myslet jako Kristus. Jak člověk přemýšlí ve svém srdci, takový je. Jestliže se jen chováme jako křesťané, ale nemyslíme a necítíme tak, jako Ježíš, nejsme křesťané. Jsme jen pokrytci. Ale je nám přirozené, abychom mysleli a cítili jako Ježíš? Učiním nyní jedno radikální vyhlášení. Později ho podložím Biblicky, ale nyní ho zkuste přijmout vírou: **Není nám přirozené, abychom mysleli a cítili jako Ježíš, je nám přirozené, abychom mysleli a cítili jak satan.** Věřte, že jsem to nepřehnal. Podrobně si to rozebereme a jasně si stanovíme příčinu.

Podívejte, od pádu člověka do hříchu řídil lidskou přirozenost ten samý zákon a ten samý duch, jaký řídil myšlenky a srdce satana, říkáme mu *sobectvím*. Od přírody se naše myšlenky a pocity řídí tímto principem, tedy sobectvím. A proto jediný charakter, který můžeme přirozeně rozvíjet, je charakter, který má satan. Ale prosím, nechápejte mě špatně. Neříkám, že jediné, co umíme dělat přirozeně, je být podlý, odporný a hnusný. To vůbec ne. Satan se může jevit i jako anděl světla (2. Kor 11,14). A dříve, než všechno skončí, bude se vydávat za Ježíše Krista, to nám říká samo Písmo. A když se bude vydávat za Krista, bude podlý, odporný a nepřijemný? Ó, ne, bude to zjevně nejkrásnější nejmilejší nejmilovanější a nejlíbeznější bytost, jakou na zemi ještě nikdo nikdy předtím neviděl. Ale to všechno bude motivováno sobectvím.

Sobectví se dá dobře skrývat za přitažlivými věcmi. Krásně tento princip znázorňuje *obilený hrob*. Zvenku je nádherný (Mt 23,27), získává si obdiv lidí, dokonce i jejich respekt. Je ale strašně, že právě tím jsme se nechali oklamat. Tak moc jsme se zlepšili v děláni správných věcí, ale z nesprávných důvodů! Bože, pomoz nám dostat se z našeho pokryteckého sebeklamu... Neobviňuji nás všechny z pokrytectví, ale beru vážně verdikt Věrného svědka (Zj 3,14) o prvořadém problému této církve poslední doby. Ten očividně natolik převládá, že už je už pro nás typický. Uvědomujete si to? Evidentně se rozrůstá pokrytectví.

Jelikož nám není přirozené, abychom mysleli a cítili jako Ježíš, protože od přírody myslíme a cítíme jako satan, jak chceme svůj charakter připodobnit Kristovu charakteru? Co se musí stát? Musíme být proměněni: „*A nepřipodobňujte se tomuto věku, nýbrž proměňujte se obnovou své mysli...*“ (Ř 12,2) Jak? Změnou našeho chování – tím budeme přeměněni? Ne, my můžeme být změněni jedině transplantací našeho srdce, tedy radikálním přeprogramováním našeho způsobu myšlení a citění.

Nyní se pokusím vysvětlit a shrnout evangelium v počítačovém jazyce pro počítačové odborníky: Hardware, který dostanete při narození, má svůj operační systém zvaný *sobectví*. A jediný druh softwaru, který hardware, co jsme zdělili, zvládá, je ten, který uspokojuje žádosti těla, žádosti očí a pýchu života (1. Jan 2,16), tedy vlastně všechno, co uspokojuje naši sobeckost. A jestliže se pokusíte nainstalovat duchovní software, tedy duchovní program do takového počítače, zhroutí se. Jednoduše to nezládne. Software podporující víru, naději a lásku náš přirozený operační systém, kterým je sobectví, prostě nezládá. Proto musíme prožít radikální přeměnu, naše operační systémy se musí změnit. Musíme dostat nové srdce, na kterém je napsaný nový zákon: operační systém lásky. Tento nový operační systém bude schopen zvládnout Boží software a nezhroutí se. Už jste tou změnou skutečně prošli? Anebo se jen pokoušíte vylepšit svoje GUR? Tento počítačový výraz znamená *grafické uživatelské rozhraní*, tedy to, co vidíte na obrazovce. Je přímo neskutečné, jakou dokáže vytvořit sobecký člověk pozlátkovou obrazovku. Umí vytvořit celkem noblesní GUR a oklamat tím druhé, aby si mysleli, že je někým, kým není.

Podívejme se, co nám říká Duch prorocký v knize *Cesta ke zdraví*: „*Potřebujeme neustále cítit zušlechťující sílu čistých myšlenek. Jediná jistota každé duše je ve správném myšlení.*“ Kde je náš středobod zájmu, přátelé? Je v našem chování? Ne. Je v tom, co se děje nahoře mezi pravým a levým uchem. „*‘vždyť jak v duchu uvažuje, takový opravdu je. ‘ Síla sebeovládání se posilňuje cvičením. To, co se zpočátku jeví jako těžké, se neustálým opakováním zjednoduší, až dokud se správné myšlenky a činy nestřetnou s návykem.*“ (MH 491).

Nyní vám položím jinou otázku: Co je cílem ovládnání naší mysli? Co bychom měli mít neustále před sebou – jaká je naše norma? Prosím vás, nedávejte mi jiné měřítko než to, co máme v Bibli. Ptáte se, jaké? Najdete ho v 2. Korintským 10,5. Některé možná vystraší, některé možná rozčílí, ale i tak se ho musíme držet. Jaká je tedy naše norma? „*Uvádíme do zajetí každou myšlenku, aby byla poslušna Krista.*“ (2. Kor 10,5). Je to vysoká meta. Prosím, nespokojte se s nižší, protože toto je Boží norma. Máme tedy přivádět – *kolik* myšlenek? „*každou myšlenku, aby byla poslušna Krista*“ – to je náš cíl.

Budu k vám upřímný. Já sám jsem toho ještě nedosáhl a ani nejsem dokonalý (Fil 3,12), ale ujišťuji vás, že se ženu za tímto směrem (Fil 3,14). Neptám se vás, zda jste dosáhli této úrovně, a pokud by někdo tvrdil, že této úrovně dosáhl, měl bych o něj obavy. Přeji si však, pro lásku Kristovu, abyste usilovali o dosáhnutí tohoto cíle. Přiváděl Kristus každou myšlenku k poslušnosti vůči svému Otci a Jeho zákonu? Samozřejmě. Nikdy nezhřešil, ani ve skrytu své duše. Každou myšlenku přiváděl do poslušnosti svému Otci. A musím vám říct, že v Jeho milosti, pro lásku Kristovu a v moci Ducha Svatého se vy i já můžeme naučit přivádět každou myšlenku do poslušnosti Krista. Už to, že to nařizuje Bůh, je samo o sobě zárukou, že v Jeho milosti to dokážeme. „*Každý Jeho příkaz dává člověku i sílu jej splnit.*“ (Col 333, KP 263). Nemáme Boha, který by nám přikázal něco udělat, a přitom by nebyl v plné pohotovosti nás k tomu i uschopnit. To je naše norma a náš cíl: být tak proměněni obnovením naší mysli tak, že všechny myšlenky podrobíme Knížeti lásky a života, spravedlnosti, pokoje, svatosti a dobroty.

Když Petr řekl: „*přepásejte bedra své mysli,*“ (1. Pt 1,13) v podstatě řekl, že máme každou myšlenku věnovat Ježíšovi. On se má stát naší vznešenou utkvělou myšlenkou. Avšak to můžeme zažít jen tehdy, když se naše úsilí spojí s Božskou silou. Nestane se to automaticky, je to duchovní výcvik. Vyžádá si to vytrvalou snahu spojenou s Božskou silou. A jak této zkušenosti dosáhneme, to si povíme v dalších kapitolách. Budeme z Božího slova systematicky (krok za krokem) studovat, jak můžeme přijít do tohoto cíle. Pro lásku Kristovu se modlím, abyste po této zkušenosti zatoužili. Zdůrazňuji, že ji musíme mít, jestliže se chceme stát účinnými svědky Krále a vhodnými občany Království.

Moji drazí přátelé, jestliže se chceme stát účinnými rybáři lidí, musíme být milující a milovanými křesťany. Musíme odrážet charakter Ježíše Krista, protože jedině pak přijdou národy. Jako lid jsme povolání, abychom nesli evangelium každému národu, jazyku a lidu (Zj 14,6). Ale přesvědčivé hlásání evangelia se neděje ani tak ústy, jako vlastním životem. Ve vlastních životech musíme potvrdit to, co hlásáme, jinak to nebude mít sílu! „*Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, a lásku bych neměl, jsem jako dunící kov nebo zvučící činel.*“ (1. Kor 13,1)

Věčné evangelium, ke kterému byla tato církev povolána, aby ho hlásala každému národu, jazyku a lidu, se zvláštním poselstvím o době konce, je známé jako *trojandělské poselství*. Jestliže budeme s velkou silou hlásat toto poselství, budeme muset mít velkou slávu. Nemluví o tom snad Zjevení? Podívejme se do Zj 18,1: „*Potom jsem uviděl jiného anděla sestupovat z nebe: měl velikou pravomoc...*“ Tito andělé jsou mimochodem poslové. Bůh si je milostivě takto pojmenovává, jako symbol svého lidu a zvěsti, kterou má v době konce hlásat. Proč má ale tento anděl velkou moc? Verš dále pokračuje: „*a země byla ozářena jeho slávou.*“ (Zj 18,1). Co dává tomu poselství takovou moc? Podobnost charakteru zvěstovatelů s charakterem Ježíše Krista. Ano, toto mu dává takovou moc, vidíte tam tuto pravdu?

Nikdy nebudeme mít sílu na hlásání trojandělského poselství, jestliže se povahově nebudeme podobat Ježíši Kristu. Právě proto jsme stále ještě zde na zemi. Nepochopte mě, prosím, špatně. Mluvím velmi přímo o našem stavu, ale nechci, aby si někdo myslel, že tuto církev nemiluji, protože ve skutečnosti ji miluji ji celým srdcem. Narodil jsem se v ní, byl jsem v ní vychován a miluji tuto církev a její poselství. Celý svůj život jsem zasvětil službě obnovy, abych pomohl této církvi povstat a svítit a pomohl ji uvědomit si své poslání. Ale ačkoli ji miluji, jsem si také plně vědom toho, že postrádáme Boží slávu a trpíme jejím nedostatkem (Ř 3,23). Nejsme vůbec připraveni na přesvědčivé a mocné hlásání poselství.

Co je evangelium? „*je to moc Boží ke spasení*“ (Ř 1,16 ČEP). Ale jestliže váš život nedokazuje zachraňující a proměňující moc evangelia, vaše ústa o tom nikoho nepřesvědčí. Jestliže evangelium nezměnilo váš život, jestliže z vás neudělalo milující a přitažlivé lidi, jak můžete čekat, že vám jiní uvěří, že evangelium změnilo jejich život? Naše poselství nebude mít moc, dokud naše životy nepotvrdí, že jsme tu moc i sami zakusili. Nadpřirozená proměňující síla Ducha Svatého z nás udělá milující a přitažlivé lidi, kteří spolu vychází, jedni druhé milují a přestávají bojovat, hádat se, neustále hledat chyby a kritizovat. Musíme se stát takovými lidmi! Musíme být jedno v Kristově lásce, dříve než budeme schopni odevzdat toto poselství s mocí.

A je obzvlášť důležité, abychom zjevovali Kristův charakter ve světle zvláštního poselství, které máme hlásat. Které poselství mám na mysli? „*Volal mocným hlasem: ,Bojte se Boha a vzdějte mu slávu, neboť přišla hodina jeho soudu; pokloňte se tomu, který učinil nebe, zemi, moře i prameny vod. ‘ A jiný, druhý anděl ho následoval a volal: ,Padl, padl veliký Babylon, který napájel všechny národy vášnivým vínem svého smilstva.’“* (Zj 14,6-7). Takže „*vzdějte mu slávu*“ – ale co to znamená *vzdát Bohu slávu*? Doporučuji vám, abyste si na okraj své Bible vedle Zjevení 14,7 úhledně napsali 7BC 979. Tam máme velmi přesnou srozumitelnou definici toho, co znamená dát Bohu slávu: „*Dát Bohu slávu znamená ukázat Jeho charakter ve svém vlastním charakteru a tak ho dát poznat. A jakýmkoliv způsobem dáváme poznat Otce nebo Syna, oslavujeme Boha.*“ (7BC 979). Tedy *dát Bohu slávu* znamená ukázat Jeho charakter ve svém vlastním charakteru a dávat Ho poznat jakýmkoliv způsobem. Povězte mi: můžeme úspěšně napomínat lidi, aby dávali slávu Bohu, jestliže to sami neděláme? V žádném případě. Takže je nevyhnutelné mít charakter podobný tomu Kristovému. Nejen proto, že máme být účinnými svědky Krále, ale i proto, abychom byli způsobilými obyvateli Království.

Ale také si prosím uvědomte, že budováním charakteru si věčný život nezabezpečíme. Budování charakteru je nevyhnutelné, jestli máme být připraveni na život v nebi a jestli se máme z věčného života i těšit. To je životně důležité si uvědomit: náš charakter nás neopravňuje ke vstupu do nebe, že bychom si jím to nebe nějak zasloužili, ale připravuje nás to na tamní život, na radost z života v nebi. Podrobněji to probereme v dalších kapitolách.

A tak důsledně trvám na jedné skutečnosti. Pokud chceme být způsobilými obyvateli Království a přepraveni vstoupit na svaté místo, musíme být již nyní, během doby milosti, z Boží milosti a pro lásku Kristovu, svatými lidmi. Protože bez svatosti nikdo nemůže uvidět Pána (Žid 12,14). Právě nyní, v době milosti, se připravujeme na život v nebi.

„*Pečeť živého Boha dostanou JEN ti, kteří nesou podobu Kristového charakteru.*“ (7BC 970) Označení a zapečetění tedy musíme být ještě před vysvobozením. Když budeme označeni, dostaneme Kristovo jméno. A jaké je to



jméno? „*Hospodin, Hospodin jest Bůh milosrdný a milostivý, shovívavý, pln milosti a pravdy.*“ (Ex 34,6 ČRP). Je to obnova Božího charakteru v nás.

Být zapečetěnými znamená být natolik pevní v pravdě, že bychom pro lásku Ježíšovu raději zemřeli, než vědomě přestoupili Boží zákon (5T 53). Jestliže dospějeme do tohoto bodu, jsme připraveni k transportu – můžeme být vzati do Království. Ale je to nyní, během doby milosti, kdy musíme získat podpis Božího jména a být zapečetěni do podoby Božího charakteru.

Máme být připravováni stát se součástí toho živého chrámu, ve kterém bude Duch Svätý přebývat v plnosti v nebi až navěky. Pokud ale chceme být součástí tohoto živého chrámu, musíme se již nyní stát živými kameny, být takovými „mini-chrámy“, ve kterých přebývá Duch Svätý. V Písmu čteme: „*vy sami se pak budujte, jako živé kameny, duchovní dům, v svatě kněžstvo, abyste přinášeli duchovní oběti milé Bohu pro Ježíše Krista.*“ (1. Pt 2,5 PFŽ). Všimněte si této zvláštní věci: Když židé stavěli před-obrazný chrám, kde se sekali a obrušovali kameny? Přímo na místě? Ne, sekali a obrušovali jich v lomu, což je velmi důležité: „*Když byl dům stavěn, byl budován z hotového kamene, opracovaného již v lomu; kladiva ani sekery, žádný železný nástroj nebylo v domě slyšet, když byl stavěn.*“ (1. Král 6,7). O čem je to podobenství? „*Kameny nebyly připravovány na své místo těsně předtím, než je uložili do zdi svatyně. Všechna úprava, všechna ta úprava a plánování se dělalo předtím, než ty kameny donesli na místo stavby. Stejně tak všechno to sekání, upravování a broušení charakteru musí proběhnout během zkušební doby člověka. Když Kristus opět přijde na zem, nebude pročišťovat a zušlechťovat lidské charaktery, aby je připravil pro nebe. Tehdy jen změní jejich pomíjitelná těla a zformuje je do podoby Kristova nejslavnějšího těla. Jedině vyvážený dokonalý charakter bude v ten den opravňovat lidi ke konečnému dotyku nesmrtelnosti.*“ (3SP 40).

V Bibli také čteme: nám Bůh říká: „*dům své slávy oslavím.*“ (Iz 60,7 B21). Co to znamená? Adepty na oslavení jsou pouze a jedině ti, kteří byli v moci Ducha Svätého změněni od slávy k slávě a sami se stali příbytkem Boží slávy. Zkrátka jsme se tady a teď naučili odrážet Jeho charakter, a tím jsme se připravili ke konečnému dotyku nesmrtelnosti, který se nazývá *oslavení*. Ale prosím vás, nic si nenalhávejte a nemyslete si, že váš charakter se změní rázem, v okamžiku (1. Kor 15,51). Jestliže chcete, aby se váš charakter změnil – kdy se to musí stát? Právě *nyní*, ale už nám zůstává jen velmi málo toho *nyní*.

Bratři a sestry, nesmíme ztrácet čas. Kéž nám Bůh pomáhá, abychom brali vážněji spolupráci s přeměňující silou Ducha Svätého, abychom mohli být změněni od slávy k slávě a stali se účinnými svědky Krále a způsobilými občany Jeho Království.

## Kapitola 4: Bůh nám ukázal Svou slávu

„Hle, Hospodin, náš Bůh, nám ukázal svou slávu a svou velikost a slyšeli jsme jeho hlas z ohně.“ (Dt 5,24)

Dospěli jsme už k pochopení některých velmi důležitých témat. Vysvětlili jsme si, co je to *sláva*, a také jsme si uvedli *definici charakteru*. Rád bych se s vámi ale vrátil k otázce, proč si častokrát myslíme, že jsme někým, kým ve skutečnosti vůbec nejsme.

Nyní bych to rád aplikoval na sobotu. Neurazte se, ale dám vám kontrolní otázku, dobře se nad ní zamyslete. Proč chodíte v sobotu do sboru? Protože se to od vás očekává? Protože se v sobotu sluší chodit do sboru? Je to pro vás povinnost? Musím vám zde říct, že pokud je pro vás dodržování soboty povinností, tak ji ani nesvětíte. Právě dodržování soboty je radostí pro ty, co milují Pána soboty. Přečtěte si Izaiáše 58. kapitolu. Pokud chodíte do sboru z nějakého jiného důvodu než proto, že milujete Pána „*celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí*.“ (Mt 22,37), berte na vědomí, že sobotu nedodržujete. A nezáleží na tom, jak technicky bezchybně je vaše chování, nezáleží na tom, zda si dokážete odepřít kvůli zachování soboty jakékoliv lukrativní zaměstnání a nedělat v tento den všechny možné věci – pokud nemáte rádi Pána soboty, sobotu prostě nesvětíte.

Je nejvyšší čas, abychom si to jako Boží lid uvědomili. Říkám vám to otevřeně, protože vás mám rád. Chci, aby bylo odhaleno všechno pokrytectví a abychom ho (pokud v nějakém žijeme) mohli napravit, dokud je ještě čas s tím něco udělat. Velmi mě znepokojuje, že bude velmi mnoho svědomitých adventistů sedmého dne, kteří objeví své pokrytectví, až když už bude příliš pozdě. A budou si muset vyslechnout osudný verdikt: „*Nikdy jsem vás neznal. Odejděte ode mne, činitelé nepravosti*.“ (Mt 7,23). Někteří lidé by mohli namítat: „Cože? Počkej, to určitě nemluviš o mně. Nevšiml sis, že světím sobotu už dlouhé roky? A chodíval jsem i do sobotní školy. Skutečně za to nedostanu žádné plusové body?“ Takoví lidé nikdy neměli Kristovu mysl, ani Jeho srdce. Dělalí správné věci, ale z nesprávných důvodů, a berte na vědomí, že podle Božího hodnocení je to zločin. Mnozí budou velmi šokováni a zklamáni, protože to zjistí až příliš pozdě. Prosím, odhalte to nyní, dokud je ještě čas. Nezapomínejte, že nyní žijeme v tom skutečném doslovném Dni smíření. Proto „*Mějte tedy v sobě to smýšlení, které bylo i v Kristu Ježíši*.“ (Fil 2,5).

Položme si tyto otázky: „Ačkoliv dokážu pěkně mluvit, dokáži podle toho také žít? Přemýšlím tak, jak bych měl přemýšlet? Harmonizuji v soukromí své mysli své myšlenky a pocity s duchem zákona, kterým je *láska*?“ Jestliže takto přemýšlíte, budete mluvit to, co máte mluvit a budete žít tak, jak máte žít. S tím rozdílem, že to najednou bude přirozené, a ne falešné. A budete pro druhé přitažliví. Upřímně se zeptám: Kdo z vás rád tráví čas u obilných hrobů? Líbí se vám žít vedle obilné hrobky? Pochybují, že by se to někomu líbilo. Ty obilné hroby představují lidi, se kterými se žije dost bídně. Jsou tvrdí, stejně jako jsou tvrdé hroby. Jsou studení a mají ostré rohy. A když se k nim přiblížíte, tak trochu páchnou, a to nemluví o nepřítomnosti jakéhokoliv deodorantu. Nyní hovoříme o *mrtvém starém člověku pod vybilenou hrobkou* – takový pach občas převládá. Takoví lidé páchnou sobectvím, a potom není divu, že naše snaha získávat duše pro Krista není úspěšná tak, jak bychom chtěli.

Když se snažíme získat duše z jakéhokoliv jiného důvodu, než z lásky k nejvyššímu Bohu a z obětavé lásky k druhým, nemůžeme mít pozitivní vliv na ztracené duše a přitahovat je. To prostě nejde, naopak musíme být jako Kristus. Jak ale nabýt charakter, který má Kristus?

Přece díváním se na Hospodinovu slávu: „*A my všichni, spatřující s odhalenou tváří Pánovu slávu jako v zrcadle, jsme proměňováni v týž obraz, od slávy k slávě, jako od Pána Duchu*.“ (2. Kor 3,18). Jen Duch svatý nás může změnit, sami od sebe se nikdy nezměníme. Ale v tomto procesu musíme *spolupracovat* s Duchem svatým. Jak na to? Tak, že se budeme dívat na Pánovu slávu, protože se přece měníme na to (nebo Toho), na co se díváme. Pokud se tedy díváme na Pánovu slávu, jsme proměňováni od slávy k slávě a čím dál tím víc se podobáme Tomu, na koho se díváme.

To nás přivádí k jedné velmi důležité otázce: Jak a kde nám Bůh odhalil Svou slávu? Odpověď je velmi důležitá, protože pouze díváním se na tuto slávu můžeme být skutečně změněni. Nyní si projdeme celkem sedm míst, kde nám Bůh zjevuje Svou slávu.

Začneme hned **prvním místem**. Co – anebo spíš KDO – vás napadne, když spolu přemýšlíme o *zjevení Boží slávy*? **Ježíš Kristus**. Písmo o NĚm říká, že je „odlesk Boží slávy“ (Žid 1,3 ČEP). Ježíš je tedy odleskem či obrazem Boží slávy (Žid 1,1.3). Znamená to, že není jen slabým odrazem, ale ničím nezmenšenou září slávy Svého Otce. A sláva je charakter. Pavel nám zde tedy říká, že Kristus je tím nejdokonalejším zjevením Božího charakteru.

Co máme jako **druhé na seznamu**? To, čím se budeme nyní zabývat, se často přehlíží. Bůh znám zjevil Svou slávu ve **Svém zákoně**. Pojdme si to rozebrat. Už jsme probírali rozhovor mezi Mojžíšem a Bohem na Sinaji. Příběh je zaznamenán ve 2. Mojžíšově, kde Mojžíš předkládá Bohu tu nejpozoruhodnější žádost: „*Ukaž mi prosím svou slávu!*“ (Ex 33,18 B21). Mojžíš si výslovně žádal vidět Boží slávu. Bůh mu řekl, že nechá všechnu Svou dobrotu projít před ním a bude vzývat Svě jméno. Ale všimněte si, co mu ještě nakázal udělat, to je velmi důležité: „*Hospodin řekl Mojžíšovi: Vytesej si dvě kamenné desky stejné jako ty první*“ (Ex 34,1). Co se stalo s těmi prvními deskami? Mojžíš je hodil na zem, když viděl syny Izraele, jak tancují kolem zlatého telete, a tak je rozbil (Ex 32,19). „*Hospodin řekl Mojžíšovi: Vytesej si dvě kamenné desky stejné jako ty první, a napíšeš na desky slova, která byla na prvních deskách, jež jsi roztráskal*.“ (Ex 34,1). To je velmi zajímavé. Když Mojžíš říká: „*Ukaž mi prosím svou slávu!*“ (Ex 33,18 B21), Bůh mu odpověděl: „*Nuže, již sem to jednou udělal... Ale ty jsi to rozbil. Víš co? Přines další dvě desky a napíšeš na ně ještě jednou Můj charakter, Mou slávu*.“ Z toho nám vyplývá, že zákon je přepisem Božího charakteru, a tím charakterem je Jeho sláva.

Co je to *přepis*? Je to písemná verze něčeho. Bůh nám v deseti přikázáních definoval Svůj charakter, Svou slávu. Podložme si to ale Písmem: když otevřeme 5. knihu Mojžíšovu a 5. kapitolu, najdeme tam druhou verzi deseti přikázání. Podívejme se na to, co řekl Mojžíš hned po tom, Bůh oznámil desatero: „*Tato slova promluvil Hospodin velkým hlasem k celému vašemu shromáždění na hoře z ohně, oblaku a husté temnoty a nic nepřidal. Zapsal je na dvě kamenné desky a dal mi je*.“ (Dt 5,22). Jak odpověděli synové Izraele? To najdeme ve 24. verši: „*Hle, Hospodin, náš Bůh, nám ukázal svou slávu...*“ (Ex 22,24). A my přece už víme, že sláva je charakter. Izrael tedy rozpoznává Boží charakter ve zjevení Božího zákona. Měli pravdu, když ten zákon takto chápali? Podívejme se na 28. verš: „*Hospodin slyšel vaše slova, když jste ke mně mluvili, a Hospodin mi řekl: Slyšel jsem slova tohoto lidu, která k tobě mluvili. Řekli všechno dobře*.“ (Ex 22,28). Jinými slovy jim Bůh říká: „*Ano, máte pravdu, ukázal jsem vám Svou slávu*.“ Boží sláva je tedy zjevena v Jeho zákoně.

Písmem jsme si to podložili a nyní si to potvrdíme i ze spisů Ducha prorockého: „*Zákon vyhlášený na Sinaji je přepisem Božího charakteru*.“ (RH 4. 2., 1890). Jinde čteme: „*Sláva Kristova je zjevena v zákoně, který je přepisem Jeho charakteru*.“ (AG 80). Naučme se tedy dívat se na slávu Boží zjevenou v Jeho zákoně. Tak můžeme lépe porozumět, co David myslel, když řekl: „*Jak jsem si zamiloval tvůj zákon! Celý den o něm rozjímám*.“ (Ž 119,97). Víte, kdysi jsem nad tím přemýšlel, a divil jsem se: Davide, co je tak přitažlivé na Božím zákoně? To bylo ještě před mým obrácením. A musím říct, že si nejlépe vyzkoušíme, zda jsme skutečně obrácení, když se čestně sami sebe zeptáte: „*Jaký mám postoj k Božímu zákonu?*“ Bible nám jasně říká: „*Myšlení těla je ... v nepřátelství vůči Bohu, neboť se nepodřizuje Božímu zákonu, ba ani nemůže*.“ (Ř 8,7). Tělesný člověk nedokáže doopravdy milovat Boží zákon. Ani já jsem ho nemohl milovat, dokud jsem Mu nedovolil, aby mi dal nové srdce, které má v sobě ten zákon vepsaný. Až potom jsem si uvědomil, jak se můj postoj k zákonu radikálně změnil. Předtím jsem si kladl otázky typu: „*Davide, proč jsi tak zamilovaný do Božího zákona? Jak můžeš nad ním přemýšlet dnem i nocí? Pro mě není tak atraktivní, je to jen seznam zákazů. Stále mě omezuje a zakazuje mi dělat co, co bych doopravdy chtěl dělat, a žádá ode mě, abych dělal věci, které dělat nechci. To je trápení*.“ Takový je postoj tělesného člověka k zákonu. Není horší zkušenosti pro člověka než snaha ponechat si tělesné srdce, které svírá duchovní kazajka. Pokud nejste obrácení je pro vás zákon svěřací kazajkou. Váš postoj k zákonu je negativní, budete se ho snažit zuby nehty plnit, protože je to vaše povinnost. Vy ho prostě musíte zachovat, abyste byli dost dobří pro nebe, anebo abyste si udrželi dobrou pověst a aby vás druzí respektovali.

Ne, přátelé, toto vůbec není poslušnost, protože „*naplněním Zákona je ... láska*.“ (Ř 13,10). Jestliže vaše motivace k zachování zákona není láska, potom zákon vůbec nezachováte. Abyste dodržovali první čtyři přikázání, musíte milovat Boha nadevše. Abyste dodržovali dalších šest, musíte milovat druhé, jako sami sebe – nesobecky. Jestliže nemáte takovou motivaci, potom zákon vůbec nedodržíte, a to ani nemluvíme o tom, že taková poslušnost vám nepřináší žádnou radost. Když někoho milujeme, neděláme to, co od nás ten druhý žádá, protože musíme. Děláme to, protože ho chceme z lásky potěšit. Doufám, že právě proto uctíváte Boha v sedmý den.

Dozvěděli jsme se, že zákon je přepisem Božího charakteru. Nuže, jak byste vyjádřili Boží charakter jedním slovem? Víme, že „*Bůh je láska.*“ (1. Jan 4,8). Jak byste potom vyjádřili Boží zákon jedním slovem? Také slovem *láska*, protože je přepisem charakteru Boha, který je láska. A potom je logické, že „*naplněním Zákona je tedy láska.*“ (Ř 13,10). Ježíš vyzývá k lásce vůči Bohu nadevše a nesobecké lásce vůči lidem ve 22. kapitole Matoušova evangelia: „*On mu řekl: „Miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí.‘ To je největší a první přikázání. Druhé je mu podobné: , Miluj svého bližního jako sebe samého.‘ Na těchto dvou přikázáních spočívá celý Zákon a Proroci.*“ (Mt 22,37-40). Vidíte, zákon *lásku definuje jako vztah*. První čtyři přikázání vypovídají o lásce, kterou vyjadřujeme vůči Bohu, dalších šest pak vypovídají o lásce, kterou vyjadřujeme ve vztahu k bližním, tedy jeden k druhému.

Zamyslete se nad tímto: jestliže postavíte průhledný hranol na světlo – co se stane? Uvidíte překrásnou paletu duhových barev, ze kterých se skládá světlo. Pokud vezmete lásku a budete jí svítit přes tyto kamenné desky, vyjde z nich paleta deseti přikázání, ze kterých se láska skládá. Pokud se bavíme v oblasti vztahů, tak potom nám zákon definuje lásku. Bůh nám lásku definuje nejen zápisem na kamenné desky, On nám ji modeluje a představuje ve Svém Synu, který je zosobněním zákona. Jestliže tedy chcete vědět, jak doopravdy vypadá zákon lásky, pak studujte život Ježíše Krista. To je láska, to je poslušnost k zákonu, přesně tak to vypadá. Bratři a sestry, pokud budeme dodržovat zákon, náš život se bude podobat Ježíšovu životu. Proti tomu nemůžete argumentovat. Avšak důvodem, proč se naše životy nepodobají tomu Kristovému tak, jak by měly, je ten, že jsme se nenaučili dodržovat zákon ze správných důvodů. Mluvím o sobeckých pohnutkách – v tom jsme skutečně dobří. Ale kéž nám Bůh pomáhá, abychom se naučili dělat správné věci ze správných důvodů. Potom budeme Kristu povahově podobní. Náš vliv bude milý, podmanivý a přitažlivý, a to povede druhé k Ježíši. Jiná cesta není.

Když přišel Ježíš, andělé oznámili Jeho příchod na Betlémských pahorcích. Jak zněla slova té nádherné písně, kterou zpívali? Podívejme se do Lukášova evangelia: „*Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj mezi lidmi Božího zalíbení.*“ (Lk 2,14). Přesně toto přišel Ježíš udělat, On je zosobněním a naplněním zákona. „*Sláva na výsostech Bohu*“ – zde jsou první čtyři přikázání, „*a na zemi pokoj mezi lidmi Božího zalíbení.*“ – a zde dalších šest. Chápete, co tím myslím, když říkám, že Ježíš je zosobněním zákona? Proto se mnou vždy něco škube, když slyším od některých našich přátel evangeliků: „Nedávej mi zákon, dej mi Ježíše!“ Jako by byl Ježíš nižší a lehčí úrovní, kterou je potřeba splnit. Ještě něco vám povím. Promiňte mi, ale jestli si myslíte, že zachovat zákon je dost vysoká laťka, podívejte se na Ježíšův život! Podívejte se na tu nekonečnou sebeobětavou lásku, kterou nám projevil. On je jasným zosobněním zákona. A pokud doopravdy chcete vysokou laťku, podívejte se na Ježíše, a tím díváním budete proměňováni.

„*Boží zákon je ve své podstatě nezměnitelný.*“ (GC 467). Stejně Bůh „*je tentýž včera i dnes, i na věky.*“ (Žid 13,8). A proto pokud je zákon přepisem Jeho charakteru, je pravdou, že je zákon nezměnitelný. Zahrnuje to i čtvrté přikázání? Bud'te si jisti, že ano, milí bratři protestanti. Nemůžete změnit deset přikázání, stejně jako nemůžete změnit Boží charakter. „*Boží zákon je ve své podstatě nezměnitelný. Je zjevením vůle a charakteru svého Autora. Bůh je láska a Jeho zákon je láska. Dvě velké zásady zákona jsou: láska k Bohu, a láska k člověku. ,Naplněním Zákona je tedy láska.‘ (Ř 13,10). Boží charakter je spravedlnost a pravda, což je také podstata Božího zákona. Žalmista napsal: ,tvůj zákon je pravda... všechny tvé příkazy jsou spravedlivé.‘ (Ž 119,142.172). A apoštol Pavel vyhlásil: ,Zákon je svatý i přikázání je svaté, spravedlivé a dobré.‘ (Ř 7,12). Zákon, který je výrazem Božího myšlení a Boží vůle, musí být právě tak trvalý, jako Zákonodárce.*“ (GC 467).

Bratři a sestry, toužím po tom, abychom dokázali ocenit zjevení Boží slávy v zákoně, abychom mohli společně s Davidem a s Kristem říct: „*Jak jsem si zamiloval tvůj zákon!*“ (Ž 119,97). Trvám na tom, že není možné takto přistupovat k zákonu, dokud nebudeme mít nové srdce. Ale když dostaneme nové srdce, zjistíme, že díky evangelium je zákon královským zákonem svobody (Jak 2,12).

Trochu si to vysvětlíme. Podívejme se do 2. Mojžíšovy do 20. kapitoly. Tam máme standartní vydání deseti přikázání, které jistě všichni dobře známe. Když se někoho zeptáte, kterým veršem začíná desatero, obvykle dostaneme odpověď, že třetím. Dali byste se tím nacytat i vy? Všimněte si jedné věci. Když jdete do křesťanského knihkupectví a koupíte si plakát s deseti přikázáními – čím vždy začínají? „*Nebudeš mít jiné bohy vedle mne.*“ (Ex 20,3) – tedy třetím veršem. To je doopravdy tragické. Proč to tvrdím? Podívejte se do Bible, zjistíte, že Bůh začíná promlouvat už ve druhém verš, a to, co tam říká, je nesmírně důležité. Podle židovského dělení desatera první přikázání začíná už ve 2. verši. Tento verš obsahuje evangelium a právě na základě tohoto pozoruhodného prohlášení

můžeme dodržovat všechno, co následuje po 2. verši (tedy zbytek desatera). Desatero tedy začíná slovy: „*Já Hospodin jsem tvůj Bůh, který jsem tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví.*“ (Ex 20,2). Ježíš nám zde vlastně říká: „Já jsem tvůj Spasitel. Já jsem vás vyvedl z vašeho přirozeného otroctví hříchu, egoismu a satana.“ Přesně to totiž symbolizuje otroctví v Egyptě. „Osvobodil jsem vás, vyvedl jsem vás a jste Mými dětmi.“ Proto nazýváme desatero *královským zákonem svobody* (Jak 2,12), protože jsme osvobozeni z našeho vrozeného otroctví hříchu, egoismu a satana prostřednictvím Ježíšovy krve. Za tímto úvodem následuje vyhlášení o osvobození.

Nepřemýšlejme o Božím zákoně negativně. Obyčejně to tak děláme, vidíte? Přiznejme si to. Hlavně když vám hlavou létají myšlenky typu: „Nesmíš toto... Nesmíš tamto... Nesmíš...“ – jenže v hebrejštině tu máme budoucí čas: Nebudete! „Ano, dělali jste to v Egyptě, když jste byli otroci, ale Já jsem vás vyvedl z Egypta. Jste volní! Už nikdy nebudete dělat tyto věci. V Egyptě jste si zvykli klanět se bohům a sloužit jim, to je ale minulost. Vyvedl jsem vás z Egypta a už to nikdy více nebudete dělat. V Egyptě vás nutili pracovat v sobotu, ale to už pominulo. Pamatujte na ni, svěťte ji! V Egyptě jste zabíjeli, lhali si navzájem, kradli a pěstovali jste žádostivost. Ale to je všechno minulost, takové věci už nebudete dělat, protože Já jsem vás od toho osvobodil!“ Ó, bratři a sestry, takový zákon potom musíte milovat.

Takže ten úvod od zákona neoddělujte. A vždy, když uvidíte podobný plakát, zvýrazňovačem dopište první verš. Dejte lidem šanci pochopit základ, na kterém mohou dodržovat příkázání. Nemůžete je dodržovat, pokud jste nebyli osvobozeni (Jak 2,8; 1,25).

Přátelé, je také důležité, aby lidé rozpoznávali překrásnou pozitivní podstatu zákona a viděli v něm popis Božího charakteru, když budou přicházet do spásného vztahu se Zákonomárcem. Zákon nás nejenže osvobozuje od sobectví, ale uschopňuje nás také milovat. Proto nejlépe a nejpřesvědčivěji pomůžeme lidem, aby si to uvědomili, když budeme žít tento život ve svobodě bez otroctví a hříchu, a když je budeme milovat. A když lidé uvidí tuto svobodu od otrockého sobectví, tu Kristovu lásku, která proudí skrze nás, dojdou k přesvědčení, že v Božím zákoně je něco překrásného, pozitivního a žádoucího. Sami budou chtít přijít pod jeho pravomoc, protože budou toužit po té radosti, po tom zdraví a štěstí, které z nás budou zářit. Naš život by měl nezvratně dokazovat, že je dobré řídit se Božím zákonem a být pod panstvím Knížete lásky. Přináší to zdraví, radost, celistvost a soulad. Přináší to mír a jednotu. Všechny tyto věci přináší poslušnost vůči Božímu zákonu, pokud je tato poslušnost zmocněna Duchem a motivovaná láskou.

Duch prorocký říká: „*Kdyby svět poznal principy zákonů Boží vlády, kdyby lidé dodržovali Jeho příkázání, rozpoznali by charakter Boha v zákoně a už by více nebyli v nepřátelství s Bohem. Ale odchýlením se od Božího zákona nemají lidé jak rozpoznat Boží charakter a tak jsou přechovávány a pěstovány vlastnosti satanova charakteru.*“ (RH 9. 3. 1897).

Už chápete, proč se satan neustále snaží podporovat a propagovat negativní postoj k Božímu zákonu? Vidíte, proč přichází s falešným evangeliem, a říká, že Ježíš odstranil zákon? Podporuje postoj: *nedávejte mi zákon, dejte mi Krista*. On velmi dobře ví, že Boží sláva se zjevuje v Jeho zákoně, a ze všech sil se snaží toto zjevení Boží slávy zatemnit.

Ale uvědomit si, že je zákon vlastně přepisem Božího charakteru, můžeme jen tehdy, když pochopíme a oceníme jeho duchovní podstatu. Co myslím tou *duchovním podstatnou*? Myslím tím to, že zákon se vztahuje na víc, než je jen naše vnější chování. On má vládnoucí a soudní pravomoc nad tím, co probíhá mezi pravým a levým uchem. Právě o toto se Ježíš neustále pokoušel, když kázal pokrytcům. Pamatujete si na *Kázání z hory blahoslavenství*? Vy říkáte: Pokud zabijete, jste vinni. Já vám říkám, že pokud jste nahněvaní, jste vinni. Co tu vlastně Ježíš dělá? Ježíš tam vlastně prohloubil zákon a pomohl nám pochopit, že má soudní pravomoc nejen nad naším chováním, ale i nad našimi emocemi. Celý zákon můžete porušit na úrovni svých pocitů, tak například: „*Každý, kdo nenávidí svého bratra, je vrah*“ (1. Jan 3,15). Říká nám to samotná Bible. Zákon je totiž duchovní. A Ježíš pokračuje a říká: „*Slyšeli jste, že bylo řečeno předkům: ‚Nezcižoložíš.‘ Já však vám pravím, že každý, kdo hledí na ženu tak, že po ní zatouží, již s ní zcižoložil ve svém srdci.*“ (Mt 5,27-28) – anebo výstižněji řečeno: zcižoložil s ní ve své mysli. Můžete porušit zákon v soukromí své fantazie, tedy mezi pravým a levým uchem, ten zákon, který říká: „*Nebudeš cizoložit!*“ (Ex 20,14). Proč? Protože *zákon je duchovní*. Má soudní pravomoc nejen nad naším chováním (a zákon se o chování vyjadřuje), ale i nad naší myslí. Když budeme zákon *posuzovat duchovně*, uvidíme hlubší souvislosti. Díky duchovnímu posuzování se zákon stává přepisem Božího charakteru, a když pochopíme duchovní podstatu zákona, přijmeme tento

přepis Božího charakteru jako předlohu pro rozvoj našeho vlastního charakteru. A pamatujte, že: „*Budování charakteru je tou nejdůležitější prací, jaká kdy byla lidem svěřena.*“ (Ed 225).

Stejně jako když jdete něco stavět, potřebujete nejprve plán. Musíte mít předlohu. Pán nám přesně takový plán poskytl. Zákon se touto předlohou stává tehdy, když vládne, má soudní pravomoc a přímý vliv na naše myšlenky a pocity. Proto Davit říká: „*Jak jsem si zamiloval tvůj zákon! Celý den o něm rozjímám.*“ (Ž 119,97). Jasně vidíme, že David tuto předlohu studoval. Přál si mít Boží charakter, přál si, aby v něm byl obnoven. Chtěl být proměněn obnovou své mysli (Ř 12,2) a proto se snažil přeprogramovat svou mysl pomocí duchovně pochopeného Božího zákona. A tak bychom to měli dělat i my.

Bůh nám nedal jen předlohu, dal nám i Model. Každý dobrý stavař přece chce mít nejen plán, ale i trojrozměrný model, který bude vyjadřovat, jak bude vypadat budova po dokončení. Kdo je tím Modelem? Ježíš Kristus. On je zákon v 3D prostoru. On je živým zákonem v lidském těle. Tak se dvojrozměrný plán najednou stává trojrozměrným v životě Ježíše. A co se stane, když budeme hledět na předlohu a na model? Budeme měnění na podobu toho, na co hledíme. V Kristově jménu vás vyzývám: hled'te na předlohu, hled'te na Model.

Boží sláva je tedy zjevena v zákoně.

Pojďme na **třetí bod**. Kde je ještě zjevena Boží sláva? Přece ve svatyni a v službách v ní. V Písmu čteme: „*Oblak zakryl stan setkávání a Hospodinova sláva naplnila příbytek.*“ (Ex 40,34). Vždy jsem to chápal tak, že tam bylo jen skutečně zářivé světlo. Věřím, že mnozí si to tak představovali podobně. Ale co znamená slovo *sláva*? Charakter. Co nám tedy říká tento verš? Říká, že všechno ve svatyni, její nábytek, služby v ní – každý detail – Bůh „ušil na míru“ tak, aby zjevil Svůj charakter. A svatyně nám vskutku nevyvratitelně dokazuje, že „*Hospodin jest Bůh milosrdný a milostivý, shovívavý, pln milosti a pravdy. Zachovává milost až do tisícího pokolení, odpouští vinu a poklesek a hřích, ale nenechává zcela bez trestu*“ (Ex 34,6-7 ČRP). Boží spravedlnost, stejně jako i Jeho milosrdenství, jsou zjeveny ve svatyni. Bůh nezamete hřích jen tak pod koberec. Odpouští hříchy tím, že vinu přesouvá na hlavu nevinného Beránka. Proto může být zároveň spravedlivým i ospravedlnit ty, kteří přicházejí a přijímají Ježíše, toho „*Beránka, toho zabitého od počátku světa.*“ (Zj 13,8 BK). Ve svatyni a ve službách v ní se zjevuje Boží charakter.

Bible nám to potvrzuje v žalmech: „*Hospodine, miluji přebývání ve tvém domě, místo, kde přebývá tvá sláva.*“ (Ž 26,8). Pokud tedy chcete být měnění od slávy k slávě, naučte se dívat na Boží slávu ve svatyni a v jejích službách. Je to překrásné zjevení Božího charakteru: „*Proto tě vyhlížím ve svatyni -- chci hledět na tvou moc i slávu*“ (Ž 63,3).

**Čtvrtým místem na seznamu je Písmo** – obsah celé Bible, Starého i Nového zákona. Písmo je v první řadě popis Ježíše Krista. On nám o Písmu říká: „*Zkoumáte Pisma, protože se domníváte, že v nich máte věčný život, a právě ona svědčí o mně.*“ (Jan 5,39). Pokud se máme dívat na Kristovu slávu, musíme se naučit dívat se do Písma. Když Ježíš řekl, že Písmo svědčí o Něm (Jan 5,39), mluvil o Starém zákoně, protože to bylo všechno, co bylo v tehdejší době napsané. Obyčejně si myslíme, že jen v Novém zákoně uvidíme zjevení Kristovy slávy, ale vězte, že tomu tak není: zjevuje ji celá Bible.

A přátelé, ačkoliv máme hledět na slávu v Písmu, musíme si uvědomit, že ani vy ani já ji nemůžeme zahlédnout přirozeným zrakem, protože „*duhovní věci vysvětlujeme duchovními slovy.*“ (2. Kor 2,14). Proto potřebujeme mít oči pomazané mastí (Zj 3,18). Kdykoliv, když se chystáte hledět na slávu zjevenou v Písmu, zastavte se a modlete se Mojžíšovou modlitbou: „*Ukaž mi prosím svou slávu!*“ (Ex 33,18 B21). Proste Pána: „*Prosím tě, uschopte mě svou nadpřirozenou mocí, abych hleděl na Tvou slávu, a nech mě, abych v tom byl proměňován.*“

**Páté místo**, kde nám Bůh zjevuje svou slávu, **jsou dějiny a prozřetelnost**. Celé Písmo je záznamem Božího kontaktu s lidstvem během krize hříchu. Ve všem, co Bůh říká a dělá v historii postiženou krizí hříchu, se zjevuje Jeho charakter a sláva. Mimochodem, anglické slovo *history* (v překladu *historie, dějiny*), ve skutečnosti znamená: *His-story* (v překladu do češtiny: *Jeho-příběh*). Při čtení dějin v Bibli vidíme slávu a zjevení Božího charakteru.

Ale chci, abyste si všimli ještě jedné důležité věci: Bůh je ještě stále spojen s hříšným lidstvem. V Jeho vztahu k padlému rebelujícímu lidstvu vidíme stále (dokonce i po ukončení Biblických dějin) zjevování Jeho charakteru. Vyzývám vás, abyste si přečetli Biblické dějiny a duchovním posuzováním hledali poznatky o Božím charakteru, které jsou tam zjeveny ve vztahu k lidstvu. Zároveň vás ale prosím: uvědomte si, že Jeho sláva se zjevuje každý den v tom, jak k vám promlouvá Boží prozřetelnost. Ve své osobní zkušenosti máte možnost vidět, že „*Hospodin jest Bůh milosrdný a milostivý, shovívavý, pln milosti a pravdy. Zachovává milost až do tisícího pokolení, odpouští vinu a*

*poklesek a hřích, ale nenechává zcela bez trestu ...*“ (Ex 34,6-7 ČRP). Vidíme to den co den. Vyzývám vás, abyste si to uvědomovali, uvažovali nad tím a hleděli na Jeho slávu. Ten pohled vás bude měnit.

Vřele vám doporučuji, přátelé, abyste si zaznamenávali zásahy Boží prozřetelnosti ve svém životě. Založte si deník a zapisujte si je. Nechtěl Bůh snad to samé od dětí Izraele? Přečtěte si, co je napsáno v 5. Mojžíšově 8,2-18. Pokud pro ně Bůh udělal něco mimořádného, často jim přikázal, aby postavili památník. Co bylo záměrem? Pohled na něj jim měl vždy připomenout, jak byl k nim Pán dobrý a milostivý. A když v následujících generacích procházeli okolo těchto památníků jejich vnuci, kteří na vlastní kůži neprožili jejich zkušenost, mohli si aspoň ten příběh vyslechnout – a ten pohled na tyto příběhy je mohl měnit. Významně to odkrývají tyto citáty: *„Bůh k nám promlouvá skrze své skutky prozřetelnosti a skrze vliv Jeho Duch na srdce. V našem prostředí, okolnostech, v každodenních změnách můžeme najít vzácné poučení, pokud jsou naše srdce schopné to vnímat.“* (ST 87). Musíme být citliví a uvědomovat si tyto věci. Žalmista při pozorování Boží Prozřetelnosti říká: *„země je plná Hospodinova milosrdenství.“* (Ž 33,5), a jinde. *„Kdo je moudrý, bude tyto věci zachovávat a porozumí Hospodinovým milosrdným činům.“* (Ž 10,7-43). Bratři a sestry, buďte pozorní, buďte moudří a všimněte si skutků Boží prozřetelnosti ve vašich životech. Zapisujte si je. Až přijdou zlé časy, nic vás nepovzbudí víc, než si o nich přečíst a připomenout si tak Boží dobrotu. Proto přikázal Bůh Izraelcům postavit *Eben-Ezer*: *„Samuel pak vzal jeden kámen, položil ho mezi Mispu a Šén a pojmenoval jej Eben-ezer -- Kámen pomoci. Řekl: Až potud nám Hospodin pomáhal.“* (1. Sam 7,12). Pište si „vlastní Eben-Ezer.“ Když si pak tento deník budete číst, budete si připomínat své životní zápasy a to, jak Boží prozřetelnost zasáhla ve váš prospěch – a při tom všem budete proměňováni.

Ale Bůh nám Svou slávu zjevuje **ještě na dalším místě: v přírodě**. Přátelé, uvědomte si, že Bůh nám odhalil Svůj charakter v tom, co stvořil. Žalmista píše: *„Nebesa vypravují o Boží slávě; obloha vypovídá o díle jeho rukou.“* (Ž 19,2). Nebesa vypráví o Boží slávě – použijte výkladový klíč. Když narazíte na slovo *sláva*, co vás napadne? *Charakter*. Žalmista zde vlastně píše, že věci, které stvořil Bůh, k nám promlouvají o charakteru Stvořitele.

Musíte uznat nesporný fakt, že naše umělecké výtvořiny něco prozrazují o naší povaze. Uvedu příklad: malby od Vicenta van Gogha. Nejsem jejich obdivovatelem, ale použiji je pro ilustraci. Znáte tohoto slavného umělce a jeho obrazy? Jeho první malby jsou impresionistické a jsou i nejkrásnější ze všech jeho děl. Je velmi zajímavé, že pokud jeho obrazy seřadíte chronologicky v tom pořadí, jak je namaloval, zjistíte jednu věc. Čím jsou starší (později namalované), čím víc jsou tajuplnější, bizarnější a surrealističtější. Ty poslední jsou podle mého názoru doslova škaredé. Vincent van Gogh skončil svůj život sebevraždou. Předtím si odřezal ucho a poslal ho příteli. Myslím, že měl vážné duševní problémy. Postupně zešílel. Ale pozoruhodné je na tom to, že jeho postupné šílenství můžete sledovat v jeho malbách. Vidíte, jak se mu mysl čím dál víc pokřivuje a křiví, a pak tedy není divu, že si nakonec vzal život. Jeho poslední malby jsou tak smutné a depresivní, že mě vůbec nepřekvapuje, že spáchal sebevraždu. Jsou různé dohady o tom, proč se vlastně zabil. Jedním z nejpřijatelnějších je, že měl návyk (jako umělci v těch časech) při malování držet malířský štětec v ústech, aby udržel vlhkost barvy. Když přecházel z jedné barvy na druhou, namísto toho, aby štětec položil a nechal ho vyschnout, raději ho držel v ústech. Barvy v těch časech obsahovaly velké množství olova. Je velmi pravděpodobné, že zešílel z otravy olovem. Ale ať už jeho šílenství či sebevražda způsobilo cokoli, důležité je to, že jeho výtvarné dílo graficky portrétuje rozklad jeho osobnosti. Z jeho pláten promlouvá jeho charakter.

Drazí přátelé, toto je vskutku pravda i o charakteru toho největšího Umělce a Stvořitele. Jeho charakter je představen v Jeho tvořivém díle. To proto vidíme Boží slávu ve věcech, které stvořil: *„Jeho věčnou moc a božství, ačkoli jsou neviditelné, lze totiž od stvoření světa jasně vidět, když lidé přemýšlejí o jeho díle, takže jsou bez výmluvy.“* (Ř 1,20). Pavel píše tato slova v zajímavém kontextu. Ti, co nedostali zjevení Božího charakteru, jsou bez výmluvy, protože se jim Bůh odhalil ve věcech, které stvořil. Příroda nám vypráví o charakteru Stvořitele (Ed 16).

Připouštím, přátelé, že toto zjevení je zkažené, protože je zjevně poškozeno hříchem. Dokonalé bylo v rajské zahradě před pádem člověka. Ale satan uchvátil knížetství na planetě Zemi. Kdo je knížetem tohoto světa v původním Božím plánu? Adam – Boží syn, jak ho nazývá Písmo. Adam ale své knížetství „předal“ satanovi a ten se stal samozvaným knížetem tohoto světa (Jan 12,31). Jako první se snažil poskvřnit, zmařit a překroutit zjevení Božího charakteru v oblasti přírody. Odešel pracovat do pekelných laboratoří, aby vynalezl všemožné ohavné grafity a zmařil Boží slávu v přírodě. Proč si na tom dal tak záležet? Protože pokud nás chce satan udržet odcizené od Boha, a v rebelii proti Němu, musíme být nadále podváděni ohledně Božího charakteru. Vždyť právě lhaním o Božím charakteru vnesl

do lidského srdce vzpou. A v té rebelii nás prostřednictvím lží chce držet, protože pokud bychom pochopili pravdu o Božím charakteru, zjistili bychom, že „*Bůh je láska*“ (1. Jan 4,8) a přitáhlo by nás to zpět k Němu (Jan 12,32). Není to tedy bezvýznamný bod v satanově strategii. Usiluje, aby každé místo a způsob zjevení Boží slávy co nejvíc zmařil a převrátil, a právě toto ničí přírodu už 6 000 let. Satan se míchá do věci a kazí je, stejně dobře to jde i člověku. Máme geneticky modifikované věci. A pokud to zvládne člověk, nemyslíte si, že to zvládne i satan? Maří zjevení Božího charakteru v oblasti přírody. A ačkoliv už prošel dlouhou cestu a zjeví Boží slávu už není takové, jaké bývalo, když Bůh na počátku tvořil Zemi, ujišťuji vás, že Jeho slávu v oblasti přírody můžete stále ještě vidět.

Ačkoliv mají růže nepřijemné trní, stále jsou krásné a ještě stále nádherně voní. Najdeme to i v Písmu: „*Veseliti se budou z toho poušť a pustina, plésati, pravím, bude poušť, a zkvete jako růže. Ušlechtilé zkvete, ano i radostně plésati bude s prozpěvováním. Sláva Libánská dána jí bude, okrasa Karmelská a Sáronská. Tyť věci uzří slávu Hospodinovu, důstojnost Boha našeho.*“ (Iz 35,1-2 BK). Sáronská růže je předobrazem samotného Krista (RH 14. 8., 1894). Vnímejte slávu v oblasti přírody, a tím pohledem budete proměňováni.

„*Věci přírody, na které dnes hledíme, nám dávají jen slabou představu o kráse a slávě Edenu, ale svět přírody přece jen neomylným hlasem hlásá Boží slávu. Ve věcech přírody, ačkoliv zmařených nákazou hříchu, zůstává ještě stále mnoho krásného. Bůh všemocný v síle, velký v dobrotě, milosrdenství a lásce stvořil Zemi, která i ve zničeném stavu hlásá pravdu o zručném Mistrovi Umělci. V této knize přírody, která je nám otevřena – v překrásných a voňavých květech jemných rozmanitých barev, nám Bůh neomylně vyjadřuje Svou lásku.*“ (ISM 291). Příroda doopravdy ještě stále hlásá Boží slávu a lásku.

„*Věci přírody jsou tichými Božími služebníky, kteří jsou nám dány, aby nás učili duchovním pravdám. Vypráví nám o Boží lásce a zvětují moudrost velkého Mistra Umělce.*“ (AH 146). V této souvislosti možná lépe pochopíte, proč nás služebnice Páně, Boží posel pro tuto církev doby konce, tak často v Božím jménu vyzývá, abychom podle možnosti bydleli na vesnici (CL 9). Chápete, že Bůh chce, abyste byli zvýhodněni, jak se jen dá? Chce, abyste byli ve styku s tím, co zjevuje Jeho charakter, abyste se na to mohli dívat a být tak proměňováni.

Pokud žijeme ve městě, jsme neustále vystavováni všemu světskému. Tomu, co posilňuje a podporuje žádost těla, žádost očí a pýchu života (1. Jan 2,16). Neustále jsme bombardováni všemi možnými vyumělkovanými a tělesnými věcmi. Jaký je pak výsledek? Mění nás to na podobu toho, na co se díváme. Rada, abychom žili na vesnici, platí nejvíc pro ty, co mají děti. Ty jsou nejcitlivější a prostředí je ovlivňuje nejvíce (CL 6). Já jsem se také s rodinou přestěhoval do přírody. Z našich oken nevidíte nic jiného, než jen lesy a krásné dílo rukou našeho Stvořitele. Když v zimě všechno zapadne sněhem, tak při pohledu na tu krásu chválím Boha. Krásně to vystihuje Žalmista: „*Očisti mě od hříchu yzopem, a budu čistý, umyj mě, a budu nad sníh bělejší.*“ (Ž 51,9). Když potom přijde jaro, rozkvetou naše květnaté zahrádky a to je přímo nepopsatelná nádhera! Bratři a sestry, je to úžasně poučné, ale i duchovně povznášející. Věřte mi, že v životě na vesnici se skrývá velké požehnání, a to nemluvím o tom, že přichází čas, kdy bude život na vesnici obrovskou výhodou. Bude pro vás požehnáním, pokud si budete moci pro sebe dopěstovat aspoň trochu potravin. Nuže, na toto téma existuje mnoho rad (LDE 99). Toto všechno nám radí sám Bůh, který nás miluje a chce pro nás jen to nejlepší. Někteří by mohli říct: „Jenže já nemohu žít na vesnici jako ty. Mám přece práci.“ Pro ty lidi mám dobrou odpověď: „*Vždyť co člověku prospěje, získá-li celý svět, ale uškodí své duši? Anebo co dá člověk výměnou za svou duši?*“ (Mt 16,26). Samozřejmě nás v těchto věcech musí vést Bůh. Naší prioritou by mělo být stát se charakterově podobnými Kristu. Využijme tedy každou možnost pro naše rodiny, aby se co nejvíce vystavovali dílu Božích rukou.

**Za sedmé:** ze všech věcí, které stvořil Bůh: kde se měla podle Jeho záměru nejvíce zjevit Boží sláva? Kde se měl zjevit Jeho charakter? **V lídech.** V nás, milí přátelé, v lidském pokolení. Je to vzrušující myšlenka a chci ji zde rozvinout. Podívejme se do Písma: „*každého, kdo je nazýván mým jménem, jehož jsem stvořil ke své slávě, jehož jsem utvořil i učinil.*“ (Iz 43,7). Tento nádherný verš obsahuje vzácnou pravdu v velmi mi záleží na tom, aby mu každý porozuměl, obzvláště mladí lidé. Všimli jste si, že jednou z hlavních příčin smrti u mladých lidí je v dnešní době sebevražda? Proč si tolik dospívajících bohatých prosperujících mladých lidí, kteří žijí v blahobytu, sahá na život? Protože nechápou cenu života. Ukončili byste přeci něco, co má vysokou hodnotu, co je pro vás cenné a vzácné. Ukončíte jen to, co považujete za bezcenné a zbytečné, nemá pravdu? A zde se vynořila další otázka: Proč si tak moc mladých lidí neuvědomuje skutečnou hodnotu lidského života? Protože mnozí nechápou smysl lidské existence. Zamyslete se nad tím: Co dává hodnotu lidskému životu? Co mu dává smysl a cíl? Pokud je život bez cíle, potom je



v podstatě bezcenný. Co edy určuje smysl lidského života a tím i jeho hodnotu? Přece pochopení původu lidské existence.

Co se dnes mladí lidé učí o původu lidské existence? Že jsou produktem času a nějaké náhody před miliony let, kdy se smíchalo prapůvodní bláto a nějakým způsobem vnikl život – říkají tomu *evoluční teorie*. V podstatě se to už neprezentuje jen jako teorie, ale spíš jako fakt. A ačkoliv učitel nemůže jít do laboratoře a ukázat žákům, jak se to stalo, očekává od nich, že tomu uvěří. Ta malá měňavka, která se náhodou zrodila, se v průběhu času zkultivovala a z jejich malých výrostků se staly ploutve. A potom, za miliony let, se menší skupinka z nich rozhodla, že už jsou unavené z plavání ve vodě a rozhodli se jít na vandr po souši, takže vylezli z vody – jak se to stalo, to vám nikdo neřekne. Jak se žábra změnila v plíce, a z ploutví se staly nohy? Nikdo vám nikdo neřekne, ale očekává se, že tomu uvěříte. *Milí přátelé, trvám na tom, že věřit v evoluční teorii vyžaduje o mnoho víc víry, než věřit ve stvoření.*

Když vám nějaký vědec řekne, abyste se rozloučili s rozumem, pokud věříte Biblické zprávě o stvoření, pokojně mu řekněte, že obdivujete jeho velkou „víru.“ Mnozí evolucionisti upouští od evoluční teorie, protože se už nemohou inteligentně přit ve prospěch této teorie. Důkazy svědčí proti ní. A pokud o tom ještě nevíte, můžete si to prověřit. Celou tu myšlenku o původním konstruktérovi (ale nenazývají ho Bohem) přijímají stále více a více nevěřící vědci, protože původ složitého světa se nedá vysvětlit jiným způsobem. Je to prostě nemožné.

Takže jedna skupina měňavek se rozhodla přestat plavat po mnoha milionech let po zemi. Část z nich byla o něco chytřejší a ty se zjevně rozhodly, že chození po čtyřech už není tak zábavné a zkusili chodit po dvou, vzpřímeně. Postupem času jim ubývalo ochlupení a přibývalo mozku, až nakonec – jsme tu, přátelé! Trvalo to sice dlouho, ale zvládli jsme to. Kdosi tento proces jednou zajímavě shrnul slovy: „Ze slizu přes zoo až k člověku.“

My se smějeme, ale měli bychom plakat. Co to udělá s vašim vnímáním smyslu lidského života, pokud takto chápete původ lidské existence? Pokud jsme sem dospěli jen jako výsledek času a náhody, jen prostřednictvím principu přežití nejsilnějšího – jakým způsobem tu máme žít? Na tom samém principu. O koho tedy musíme nejvíc zajímat? O sebe. Musím být číslo jedna. A pokud jsem zde na základě času a náhody – jaký smysl má můj život? Vždyť i tak brzy skončí. Potom: *„jezme a pijme, neboť zítra zemřeme.“* (1. Kor 15,32). Život nemá smysl, tedy kromě potěšení, které z něho můžeme vytěžit. A s každým, kdo vám ho bere, si to raději ručně stručně vyřídíte. A když je život už dočista bezúčelný, tak proč ho neukončit? Vždyť to dělá tisíce lidí každý rok...

Chápete, přátelé, kam satan svádí tyto lidi? Za žádných okolností se od něj nedejte nachytat! Je to přece jeho past. Právě tito lidé potřebují nezbytně nutně pochopit pravdu, která je nám zjevena v Izaiáši 43,6-7, která nám říká nejen o původu lidského života, ale i o jeho smyslu: *„Přiveď mé syny z daleka a mé dcery od končin země, každého, kdo je nazýván mým jménem, jehož jsem stvořil ke své slávě, jehož jsem utvořil i učinil.“* (Iz 43,6-7).

Jsme tedy pouze výsledkem času a náhody? Tisíckrát ne! Jsme osobním dílem Stvořitele, Boha, který nás stvořil ke zcela konkrétnímu a hodnotnému účelu: *abychom zjevovali Jeho slávu*. Co je to Boží sláva? Je to Boží charakter. Bůh existuje v nekonečné slávě a proto Ho ani ta nejinteligentnější bytost ve vesmíru nemůže úplně pochopit. Jeho sláva nezměřitelná, přesto se však Bůh nepřestává pokoušet zjevit o Sobě pochopitelné věci inteligentním bytostem ve vesmíru. Proč? Protože když Ho poznáte, tak si Ho zamilujete. A čím lépe Ho poznáte, tím víc si Ho zamilujete. Proto se stále víc a víc snaží plněji a srozumitelněji zjevit všem inteligentním tvorům ve vesmíru Svou slávu.

Podívejme se na lidstvo a na to, jaké ho chtěl Bůh mít. Mělo být „exponátem A“ celému přihlížejícímu vesmíru, aby všichni zcela jasně a zřetelně pochopili charakter Stvořitele v jeho hloubce, šířce a výšce. Proč? Protože *„Bůh stvořil člověka ke svému obrazu“* (Gn 1,27). Chápete, jak velký smysl tím dává lidskému životu? Chápete hodnotu lidského života? Pamatujte, že smysl určuje hodnotu. Nejsme produktem času a náhody, ale osobním dílem Stvořitele, který nás stvořil, abychom přihlížejícímu vesmíru plněji zjevíli, jaký Bůh ve skutečnosti je. To je úžasný záměr! Není divu, že satan tak neuvěřitelně dychtil po tom, aby zničil lidstvo a překroutil toto zjevení, čímž by posílil své lži ohledně Božího charakteru. Duch prorocký k tomu říká: *„Celé nebesa projeví hluboký a radostný zájem o stvoření světa a člověka. Lidské bytosti – to byl nový a odlišný druh.“* (RH 11.2., 1902). Vidíte? Byli jsme *novým a odlišným druhem* v tom smyslu, že jsme byli stvořeni k Božímu obrazu. Novina letí celým vesmírem: *„Poslouchejte! Dívejte se! Bůh chce nastolit nový a odlišný druh bytostí, které stvoří ke Svému vlastnímu obrazu. Chcete lépe porozumět tomu, jaký je Bůh? Podívejte se, co hodlá udělat na planetě Zemi. Podívejte se!“* Inspirace doplňuje: *„Boží sláva se měla zjevit ve stvoření člověka na Boží obraz.“* (6BC 1105). Právě z tohoto důvodu nás Bůh stvořil ke svému obrazu a na Svou podobu ve všech dimenzích našeho bytí.

Podívejme se do 1. Mojžíšovy 1,26, kde najdeme záznam o pozoruhodném rozhovoru Boží trojice, když plánovali stvoření: *„I řekl Bůh: Učiňme člověka k našemu obrazu, jako naši podobu.“* (Gn 1,26). Vidíte to slovo *učiňme*? Je v množném čísle. Promlouvá zde Bůh – tři Božské osoby. A podtržené slovo *Bůh* pochází z hebrejského slova Elohim, což

je množné číslo pro Boha. Věříme, že Bůh je jeden, ale jeden jako *dokonale sjednocený*, ne jeden jako jednotné číslo. Jednota Boha je v Jeho dokonalé shodě a soudržnosti, a ne v tom, že je to jedna osoba. On je jednotný v duchu a v úmyslech. To je Boží jednota. Jak Bůh, který je v množném čísle, stvořil člověka? Odpověď najedeme ve 27. verši: „*Bůh stvořil člověka ke svému obrazu, stvořil ho k obrazu Božímu, stvořil je muže a ženu.*“ (Gn 1,27). Všimněte si – v kterém čísle je podtržené zájmeno *je*? Je také v množném čísle. Vidíte tu paralelu?

Tito dva, muž a žena, dostali schopnost – stát se čím? Jedním. Dělá z nás manželství nějakou jednou smíšenou osobou? Určitě ne. Co to potom znamená, že se manželé stávají jedním? Znamená to, že se stávají dokonale sjednoceni. A v této jednotě mají schopnost se plodit na svůj obraz a přinést do té jednoty třetího. Vidíte v tom ten překrásný model? Tak tedy i v sociální oblasti naší bytosti nás Bůh stvořil ke svému obrazu. Stvořil nás jako *my* (množné číslo), se společenskou povahou a touhou po jednotě. Rodina a manželství má zjevovat Boží slávu. Světu má vyprávět o krásné jednotě v lásce, o svazku lásky, který můžeme mít v Ježíši Kristu.

Bůh nás stvořil ke Svému obrazu a podle Své podoby nejen v oblasti sociální, ale i v oblasti duchovní, duševní a fyzické. **V duchovní oblasti** nám dal schopnost porozumět Božím věcem a vážít si jich, schopnost s Ním komunikovat a slyšet Jeho hlas a také reagovat na své svědomí. To jsou duchovní schopnosti.

Jak **duševně odrážíme Jeho obraz**? Máme podobné schopnosti jako Bůh: schopnost usuzovat, pamatovat si a svobodně si vybrat. Mám svobodnou vůli, která je důležitá pro rozvoj našeho charakteru. Motivováni Boží láskou jsme schopni se správně rozhodovat, abychom nabyli Kristův charakter.

Ale uvědomte si, že Bůh nás stvořil ke Svému obrazu a ke Své podobě také **fyzicky**. To je důležitá myšlenka. Naše tělesná schránka měla zjevovat podobu Boha, který je duch. Bůh v čase stvoření nebyl z masa a kostí, jako my, nyní ale je – v osobě Ježíše Krista, když se Slovo stalo tělem (Jan 1,14) – Kristus přijal fyzické tělo a stále ho má. Mimochodem: jak dlouho ho bude mít? Přece po celou věčnost. Chvála Pánu za takovou obět!

Ale v čase před vtělením měl Bůh určitou podobu, ačkoliv byl duch. A nás stvořil, abychom tuto podobu zjevovali. Právě proto Bible hovoří například o Boží ruce, Božích ústech, očích, uších atd., o Jeho chození či sezení. Jde tu o mnohem víc, než o nějaké antropomorfizmy. Když se bavíme o Bohu – co je to *antropomorfismus*? Pokus některých lidí vytvořit představu o Bohu, ve které Mu připisují lidské vlastnosti. Mnozí nám říkají, že když například Bible vypráví o Božích ústech, neznamená to, že Bůh má ústa. A pak tvrdí: „Bible se Ho jen snaží lépe představit, a proto říká, že má ústa.“ Ne, přátelé, Bůh má ústa. Ačkoliv je duch, má tvar, a ten tvar má ústa a On jimi promlouvá. Jak to vím? Protože my máme ústa a byli jsme stvořeni k Jeho obrazu (Gn 1,26). Nejvíc mě však přesvědčilo to, že i Ježíš měl ústa, když řekl: „*Kdo viděl mne, viděl Otce.*“ (Jan 14,9). Ježíš nejen charakterově, ale i tvarem své osoby zjevil slávu Svého Otce. Otcův slavný obraz a skvostná podoba byla zjevena v osobě Ježíše v Jeho fyzickém těle.

Draží přátelé, vás i mě Bůh povolal, abychom Ho oslavili svým tělem: „*Byli jste přece koupeni za velikou cenu; oslavte tedy svým tělem Boha.*“ (1. Kor 6,20). Na základě tohoto kontextu jistě lépe pochopíte, proč Písmo říká: „*At' tedy jíte nebo pijete nebo cokoli činíte, všechno činite k Boží slávě.*“ (1. Kor 10,31). Co je to jedení a pití? Jsou to návyky životního stylu, které ovlivňují náš tělesný stav. Ti, kteří skutečně milují Boha a chtějí mluvit pravdu a vyprávět o Jeho kráse v každé oblasti svého bytí, budou z lásky ke Kristu velmi horliví v jezení a pití k Jeho slávě. Takže ve všech návycích a v životním stylu budeme moci vyprávět tak pravdivé a krásné věci, jak jen budeme moci, a to i v našem hříšném stavu. Dokonce i v našich fyzických tělech budeme moci svědčit o tom, jak krásně Bůh vypadá. A právě z tohoto důvodu máme zdravotní poselství. Měli bychom ho milovat a vážít si jej, ale hlavně bychom i měli používat v životě. Toto poselství nás učí o tom, jak máme jíst a pít k Boží slávě. Stále jíme a pijeme pro své potěšení a potom se to na nás i zrcadí. Zpustošili jsme své fyzické těla, a to nemluví jen o nadváze. Přátelé, někdy jsme unavenější a mnohem více nemocní, než bychom měli být.

Víte, že o Adventistech sedmého dne psali nedávno v časopise *National Geographic*? Dokonce ten článek v rubrice zařadili mezi nejzajímavější články. Psali tam, že adventisté žijí v průměru asi o sedm let déle, než běžný Američan. Jsme proto na sebe pyšní a plácáme se po zádech, ale měli bychom se za to stydět. Měli bychom žít o mnoho déle, než průměrný člověk. Kdyby to tak bylo, nejenže bychom měli méně nemocní, ale také bychom vůbec neumírali na nemoci. Umírali bychom na příčinu, která se vyskytuje dnes jen velmi zřídka: na stáří. Pokud tomu nevěříte, studujte svou Bibli pozorněji. Boží zaslíbení zní: „*Řekl: Jestliže opravdu budeš poslouchat Hospodina, svého Boha, a dělat to, co je v jeho očích správné, naslouchat jeho příkazům a zachovávat všechna jeho ustanovení, žádnou nemoc, kterou jsem vložil na Egypt, na tebe nevložit, protože já jsem Hospodin, který tě uzdravuji.*“ (Ex 15,26).

Kdybychom žili v souladu se zákony našeho fyzického bytí, kdybychom si plně osvojili zdravotní poselství, vyčnívali bychom z řady jako fyzický vzor toho, že je dobré se nechat vést Bohem, který nás miluje. Měli bychom být

v tělesné oblasti reklamními billboardy pro celý svět, které hlásají: „Je dobré patřit Ježíši! Je dobré se nechat vést Bohem!“ Naše fyzická těla by to měla nepopíratelně dokazovat. V každé oblasti našeho bytí jsme byli stvořeni, abychom zjevovali Boží slávu. Modleme se, aby nám Bůh pomohl uvědomit si a uskutečnit naše poslání.

„*Stvoření ‚Božím obrazem a jeho slávou‘ (1. Kor 11,7), dostali Adam s Evou nadání hodného jejich vznešeného poslání. Měli půvabné a souměrné tvary, pravidelné a krásné křivky...“* - zde mluvíme o jejich tělesné přirozenosti. „*Tváře jim zářili zdravým zabarvením, světem radosti a naděje. Na celém svém zevnějšku nesli podobu svého Tvůrce. Tato podoba se však neprojevovala jen v tělesné přirozenosti. Každá schopnost mysli a duše odrážela Stvořitelovu slávu.*“ (Ed 20). Není to úžasné, jak nás Bůh stvořil?

Zde musím poukázat ještě na jednu věc. Bůh nás uschoptil k tomu, abychom mohli zjevovat Jeho slávu, tedy naplnit ten úžasný a Bohem určený osud. Jak? Dostali jsme od Něj dar v podobě Jemu podobných vlastností a také nás uschoptil a zvýhodnil tím, že napsal svůj zákon na každý nerv, vlákno a schopnost naší bytosti. „*Boží zákon je přepisem Božího charakteru.*“ (Col 305; KP 243), a když Bůh Svými prsty tvoří věci, ty prsty nevyhnutelně píšou Jeho zákon, který je láska, na všechno, co tvoří. Takto to vykresluje Inspirované pero: „*Boží zákon je napsán Jeho vlastním prstem na každém nervu, svalu a schopnosti, která byla člověku svěřena. Tyto dary nedostal člověk proto, aby je zneužil, zkazil a zdegradoval, ale aby je použil k Jeho cti a slávě...*“ (SpM 40). Bůh všechny ty Jemu podobné vlastnosti předprogramoval, když na ně napsal Svůj zákon, aby vše fungovalo Božím způsobem. Ptám se vás: Co víc mohl Bůh udělat, aby nám umožnil naplnit naše poslání? Dal nám všechno. Ale nepochopte mě špatně: když říkám, že Jeho zákon byl napsán na každý nerv, na každé vlákno a schopnost, takže byly předprogramovány, aby fungovali Božím způsobem, tvrdím tím, že jsme byli naprogramováni jako roboti? Ne! Dostali jsme totiž svobodnou vůli. Mohli jsme se rozhodnout, zda porušíme zákon, který je napsán nejen na každý nerv, vlákno a každou schopnost, ale i na masité desky našich srdcí. Měli jsme možnost se tomu i vzbouřit – a je smutné, že jsme to i udělali.

Trvám však na tom, že jsme byli předprogramováni v tom slova smyslu, že nás to přirozeně netahalo k neposlušnosti. Úplně nás to táhlo k životu v souladu s Bohem, naším Tvůrcem. Řídil nás totiž ten samý zákon, který je jedním slovem: *LÁSKA*. Láska, která ovládá srdce samotného Boha. A dokud jsme se toho drželi, dokud jsme používali a rozvíjeli schopnosti, které jsou podobné Božím, v souladu se zákonem, který byl na ně napsán – jaký byl náš potenciál zjevovat Boží slávu a naplnit náš osud? Podívejme se na tento pozoruhodný výrok: „*Když Adam vyšel z ruky Stvořitele, nesl ve své tělesné, duševní i duchovní přirozenosti podobu svého Tvůrce. ‚Bůh stvořil člověka ke svému obrazu‘ (Gn 1,27) a Jeho záměrem bylo, aby čím déle bude člověk žít, tím víc bude tento obraz zjevovat – a tím dokonaleji zrcadlit Stvořitelovu slávu.*“ (Ed 15).

Jak dlouho jsme tedy měli žít podle Božího záměru? Navěky. A Božím záměrem bylo, aby člověk tím plněji odrážel Jeho slávu, čím déle by člověk žil. Jinými slovy: Bůh nám dal schopnosti, které mohli být rozvíjeny absolutně neomezeně. Tvrdím to na základě autority inspirovaného slova. Bůh nám dal schopnosti, které měli neomezený potenciál, aby se vznášely přes nekonečné věky od slávy k slávě – stále víc a víc – do nekonečně slavné podoby našeho Stvořitele. Jak dlouho se můžete přibližovat k nekonečnu, než ho dosáhnete? Po celou věčnost. A náš Tvůrce je nekonečně slavný. Proto nás Bůh stvořil se schopností stoupat plně a dokonale do nekonečně slavné podoby Tvůrce a vždy mít před sebou stále nekonečně budoucího růstu. Jak je to úžasný plán, lepší snad už ani být nemůže! Jak vysoký a svatý je Boží záměr s lidstvem! Inspirace nám dále říká: „*Všechny jeho schopnosti by se mohly dále rozvíjet. Jejich kapacita a vitalita měly neustále růst...*“ Tedy žádné limity, žádné omezení. Čím však bylo podmíněné naplnění tohoto úžasného záměru? „*Kdyby byl zůstal věrný Bohu, stále dokonaleji by byl naplňoval smysl svého stvoření a stále plněji by zrcadlil Stvořitelovu slávu.*“ (Ed 15). Podmínkou byla poslušnost zákonu, který měl napsán na masitých deskách svého srdce.

To už má vskutku svou logiku. Pokud je „*Boží zákon přepisem Božího charakteru*“ (Col 305; KP 243), jak potom můžete zjevovat Boží charakter, pokud se bouříte proti jeho přepisu? Přesně to selhalo. Je smutné, že se člověk nerozhodl zůstat věrný zákonu, který měl napsán ve svém srdci. Dnes už žijeme s hroznými následky tohoto selhání.

V další kapitole se podíváme na špatnou zprávu o tom, co se konkrétně pokazilo. Nerad šířím špatné zprávy, ale je zde jeden princip, kterého se nesmíme pustit: dobrou zprávu nemůžeme ocenit, pokud do hloubky nepochopíme tu špatnou. Dobrá zpráva je do té míry dobrá, do jaké míry je ta špatná zpráva špatnou. Pěkné je na tom to, že náš úžasný Bůh nás vytáhl prostřednictvím plánu spasení z hříchu, a znovu pro nás vykoupil to, co jsme kvůli hříchu ztratili. Záměrem plánu spasení je nám znovu umožnit, abychom se vznášeli od slávy k slávě přes celé věky věčnosti do nekonečně slavné podoby našeho Stvořitele a nyní i Vykupitele. Ale, přátelé, toto úžasné opatření milosti nemůžete ocenit, dokud nezjistíte, jak pád do hříchu změnil váš přirozený stav.

## Kapitola 5: Všichni zhřešili a postrádají Boží slávu

„...všichni zhřešili a postrádají Boží slávu“ (Ř 3,23)

Podívejme se na jeden pozoruhodný výrok ohledně údělu, který Bůh vytyčil lidstvu. V knize *Výchova* čteme: „Když Adam vyšel z ruky Stvořitele, nesl ve své tělesné duševní i duchovní přirozenosti podobu svého Tvůrce. ‚Bůh stvořil člověka ke svému obrazu‘ (Gn 1,27) a proto podle Božího záměru měl člověk svým životem stále víc a víc zjevovat tento obraz a dokonaleji odrážet slávu svého Stvořitele. Všechny jeho schopnosti mohly být dále rozvíjeny. Jejich kapacita a vitalita měla neustále růst. Kdyby byl zůstal věrný Bohu, stále dokonaleji by byl naplňoval smysl svého stvoření a stále plněji by odrážel Stvořitelovu slávu.“ Člověk byl stvořen, aby odrážel slávu Stvořitele. Izajáš nám to potvrzuje: „Každého, kdo je nazýván mým jménem, jehož jsem stvořil ke své slávě, jehož jsem utvořil i učinil.“ (Iz 43,7). Přesně toto Bůh zamýšlel s lidstvem. Když budeme číst dále, uvidíme, že přišlo to tragické porušení nevinnosti člověka: „Ale neposlušností o to přišel. Skrze hřích byla Božská podoba člověka poškozena a téměř zničena. Tělesné síly člověka byly oslabeny, jeho duševní schopnosti ochably a jeho duchovní zrak byl zakalen. Stal se předmětem smrti.“ (Ed 15). Hrozná zpráva. Pavel to vyjadřuje takto: „Mzdou hříchu je smrt“ (Ř 6,23).

Všimněme si, co vlastně hřích způsobil: člověk nejenže zemřel, ale také přišel o svůj úžasný, Bohem určený úděl: zjevovat slávu svého Stvořitele. Ptáme se: proč se to stalo? Co bylo na hříchu tak nečistého, že to znemožnilo člověku, aby naplnil svůj úděl, tedy aby zjevoval Boží slávu?

Co je to hřích? Klasickou definici najdeme v 1. Janově: „hřích je přece přestoupení zákona.“ (1. Jan 3,4 OMP). Ale co je to zákon? „Boží zákon je přepisem Božího charakteru.“ (COL 305; KP 243). A Božím charakterem je Jeho sláva. Nyní už chápete, proč Pavel vyjádřil v Římanům 3,23 tu hroznou příčinu (hřích) spolu s tím neodvratným důsledkem (smrt)? Napsal: „všichni zhřešili a postrádají Boží slávu“ (Ř 3,23). A my si přestáváme uvědomovat svůj Bohem určený úděl. Přátelé, přesně toto se stalo, když člověk zhřešil. Pojďme si nyní podrobně rozebrat to, co se vlastně stalo, když Adam padl do hříchu.

Nejprve bychom si měli připustit, že to, co se stalo Adamovi, se stalo i nám. Dnes to chápeme jen velmi obtížně, protože v našem světě převládá velmi individualistická filozofie života. Každý z nás je samostatný ostrov a a my si o sobě myslíme, že nás druzí příliš neovlivňují, hlavně ti, co na zemi žili dávno před námi. Bible ale takto člověka nechápe. Vnímá nás jako celek, ne jako jednotlivce. Společnou přirozenost lidstva lépe pochopíme, když si uvědomíme, jak Bible nazývá prvního člověka. Víme, že první člověk byl Adam. V doslovném překladu Adam znamená hebrejsky *lidstvo*. Když v hebrejštině narazíme na slovo Adam, většinou je tento výraz překládán do češtiny jako *člověk*, protože je zřejmé, že se to týká člověka, nebo všech lidí. V knize Genesis je to slovo ale na začátku přeložené jako Adam, protože se překladatelé snaží zdůraznit, že se jedná o prvního člověka Adama, a ne o celé lidstvo, ale v hebrejštině je tam slovo, které znamená jak Adama, tak lidstvo. Proto si uvědomte, že to, co se stalo Adamovi, se stalo nám. Všichni jsme byli v něm, řečeno Biblicky: *byli jsme v jeho bedrech* (srov. Žid 7,9-10). Byli jsme v něm zahrnutí a utvoření, zákonně i geneticky. Práte se: jak je to možné? On byl totiž zástupcem celého lidstva a také otcem lidstva. Jako zákonný zástupce lidstva mohl určit právní postavení celého lidstva, což nakonec i udělal. Jako otec lidstva mohl nastavit genetický kód pro celé lidstvo.

Dostal schopnost rozmnožovat se ve svém vlastním obraze. Mimochodem, toto byla součást jeho podobnosti Bohu, protože Bůh může tvořit na svůj obraz. Odlišuje nás to od andělských zástupců, kteří také nesou Boží obraz, ale ne v této schopnosti. Nedokážou se rozmnožovat jako my. Je to součást našeho bytí, nového a odlišného pořádku bytí (1BC 1083). Avšak ta pozoruhodná, Bohem daná schopnost rozmnožovat se na vlastní obraz, klade na Adama ramena velmi vážnou a velkou zodpovědnost, protože měl podle zákona dědičnosti určit dědictví všech svých potomků, včetně každého z vás, kteří čtete tuto knihu o 6000 let později.

Samozřejmě, kdo to věděl? Satan, a právě proto tak dychtil po tom, aby Adama zničil. Věděl, že pokud by v jeho srdci dosáhl vzpoury, mohl by dostat všechny jeho potomky, protože i ti by se v srdci přirozeně vzbouřili. Sázka byla vysoká.

Tuto pravdu máme v Písmu pěkně vyjádřenou Římanům 5,19: „Jako se skrze neposlušnost jednoho člověka mnozí stali hříšnými“ (Ř 5,19). Všimněte si, že Pavel neříká, že jsme se stali hříšnými neposlušností každého člověka. Ale

neposlušností *jednoho člověka* (Adama), se mnozí stali hříšníky. Je to Biblické. Co chce ale v tomto bodě udělat lidská přirozenost? „To není fér! Protestuji! Není fér, že jsem se stal hříšníkem kvůli tomu, co udělal někdo jiný před 6000 lety. To odmítám!“ I vám přeběhla tato věta myslí? Buďte v tom opatrní, protože text dále říká: „*tak se také skrze poslušnost jednoho stanou mnozí spravedlivými.*“ (Ř 5,19). Nuže, já se tedy na tu druhou půlku verše nechci stěžovat. Vy snad ano?

Přátelé, jestliže chcete naříkat, že jste se stali neposlušností toho jednoho člověka hříšníky, tak si potom musíte stěžovat i na to, že jste se stali poslušností toho jediného člověka spravedlivými. Nevím jak vy, ale já si nechci stěžovat na tu druhou polovinu verše. Má vlastní poslušnost nestačí na to, aby mě učinila spravedlivým před Bohem. Potřebuji někoho jiného, aby mě ospravedlnil. Chvála Bohu za to, že existuje Někdo, kdo má spravedlnost, která mě učiní spravedlivým v Božích očích. Je to Ježíš Kristus, „*Hospodin je naše spravedlnost.*“ (Jer 23,6). Náš *druhý Adam*. Právě tak, jako jsme se kvůli neposlušnosti prvního Adama stali hříšníky, tak jsme se i díky poslušnosti toho druhého Adama stali spravedlivými.

Lidstvo ve skutečnosti představují jen dva lidé, pouze dva. Adam z ráje, a Adam z Getsemane, známější jako Ježíš Kristus. Jsou jen dva lidé a každý jeden z nás je zahrnut a ustanoven v jednom, anebo v druhém. Přirozeně se všichni rodíme podle Adama z ráje, a jako takoví jsme se stali hříšníky. Jsme odsouzeni na smrt za něco, co on udělal před 6000 lety. Nuže, neměli jste na výběr. Anebo jste se dobrovolně rozhodli, že se narodíte do sobeckého vzdorovitého a na smrt odsouzeného lidstva? Ale chvála Pánu, že se můžeme rozhodnout se znovu narodit. Existuje totiž i druhý Adam, jehož příchod na zem má nevyčísitelnou hodnotu, aby započal nové lidstvo a stal se jeho Hlavou. Vírou v Něj se můžete znovuzrodit, přijmout Jeho poslušnost a potom od Něj dostanete duchovní dědictví. Díky neposlušnosti prvního Adama dostáváme odsouzení a sobecké vzdorující srdce. Díky poslušnosti druhého Adama dostáváme spravedlnost a srdce motivované láskou, které může znovu žít v souladu s naším Stvořitelem a Vykupitelem. Ačkoliv nemáte na výběr, kde a jak se přirozeně narodíte, každý z vás se může rozhodnout se znovu narodit.

Nyní se podívejme na to, co se stalo Adamovi před 6000 lety v rajske zahradě. Přesně to, co se stalo jemu, se totiž stalo i nám. V knize *Cesta ke Kristu* čteme: „*Člověk byl původně obdařen ušlechtilými silami a dobře vyváženou myslí. Byl dokonalý ve svém bytí a byl v harmonii s Bohem. Jeho myšlenky byly čisté a jeho cíle svaté. Ale neposlušností byly jeho síly učiněny zvrácenými a sobectví nahradilo lásku.*“ (SC 17). Zde máme velmi důležitou teologickou pravdu. Jestliže Adam zhřešil, potom i celé lidstvo zhřešilo. My všichni jsme padli do hříchu v něm a s ním. Co se stalo každému z nás, když Adam zhřešil? Lásku nahradilo sobectví a všechny naše síly se staly zvrácenými. Kopejme hlouběji.

Když říkáme, že lásku nahradilo sobectví, měli bychom se nejprve ptát sami sebe, jaké místo měla láska v lidské přirozenosti před pádem. Musíme to vědět, abychom pochopili, co se myslí tím, že „*sobectví nahradilo lásku.*“ Jaké místo měla láska v lidské přirozenosti před pádem? Byl to řídící princip, duch, zákon, který nebyl nikde napsaný, jen na masité desce lidského srdce. Byl napsaný na každém nervu, vláknu, a schopnosti Adamovy bytosti. Byl to zákon, duch, princip, který ovládal celou Adamovu přirozenost, tedy lidskou přirozenost. Takové místo měla láska. Když ale člověk zhřešil, „*sobectví nahradilo lásku.*“ Čí zákon, duch a princip je sobectví? Je to satanův zákon, satanův duch. Je to princip, který řídí celé satanovo království.

Po pádu do hříchu se sobectví stalo zákonem, který ovládal lidskou přirozenost. Sobectví bylo vepsáno do masitých desek lidského srdce, do každého nervu, vlákna a schopnosti naší bytosti. A když mluvíme o sobectví, nemluvíme pouze o jednom z mnoha hříchu. Podívejme se, co nám říká duch prorocký: „*Pod nadpis ‚sobectví‘ spadal každý jiný hřích.*“ (4T 384).

**Sobectví není jen jeden z mnoha hříchů. Sobectví je princip, který zahrnuje všechny hříchy.** Podívejte se: láska a poslušnost jsou ve stejném vztahu jako sobectví a neposlušnost. Tak jako je láska naplněním zákona, sobectví je jeho přestoupením. A při pádu tento princip nahradil lásku v lidské přirozenosti. Stal se dominantou a motivující zásadou, napsanou na masitých deskách lidského srdce. Žádný div, že „*byly jeho síly učiněny zvrácenými a sobectví nahradilo lásku.*“ Všimněte si, že dokud lidské srdce ovládal zákon lásky, všechny jeho schopnosti byly používány výhradně na potěšení a oslavu Boha. Ale když sobectví nahradilo lásku, všechny tyto schopnosti byly zkaženy. A po pádu se všechny lidské schopnosti využívají na uspokojení a oslavu *sebe*. Tuto „*morální poruchu*“ (viz Mar 153) nazýváme *zvráceností*. Duch prorocký nám říká i to, že podstatou zvrácenosti je *sobectví* (ST 25. 12., 1901). Jestliže sobectví nahradilo lásku, lidská přirozenost se stala zvrácenou. Člověk se mravně narušil v jádru své bytosti a velmi nepříznivě to v něm ovlivnilo všechno Božské. Sestra Whiteová k tomu píše: „*Boží obraz byl poškozen a téměř zničen.*“ (PP 595). Všechny ty božské schopnosti, které oslavovaly Boha, protože je řídila láska, najednou oslavují sebe a satana, protože je ovládá sobectví. Chápete, jak radikálně nás ovlivnil pád? Přátelé, je zásadně důležité, abychom to pochopili. A podle zákona dědičnosti byla potom tato strašná mravní porucha, které říkáme *zvrácenost*, nebo také *sobectví*, dále odevzdávaná Adamovým potomkům jako dědictví.

Podívejme se do 5. kapitoly knihy Genesis: „*Toto je záznam Adamova rodopisu. V den, kdy Bůh stvořil člověka, učinil ho v podobě Boží, muže a ženu je stvořil. V den, kdy je stvořil, je požehnal a nazval je Adam.*“ (Gn 5,1-2). Zde máme další ukázkou toho, že Bůh lidstvo nazval *Adam*. Židé měli v používání tohoto slova úžasnou výhodu, protože mohli myslet na jedince (Adama, člověka) i všechny zároveň (lidstvo). Když se jednoduše v Bibli dočetli, že Adam zhřešil, věděli, že vlastně oni zhřešili, že lidstvo zhřešilo – na základě stejného jména (hebrejského slova). „*I žil Adam sto třicet let a zplodil syna ke své podobě jako svůj obraz. Dal mu jméno Šét.*“ (Gn 5,3). Všimněte si, že Adam byl stvořen jako obraz a do podoby Boží, ale Šét k obrazu a podobě Adama. Mezi Adamovým stvořením na Boží podobu a zplozením Šéta na podobu Adama došlo k pádu do hříchu. Člověk se stal ve své přirozenosti sobeckým. Jaký se tedy narodil jeho syn? Také sobecký ve své přirozenosti.

V knize *Patriarchové a proroci* čteme: „*Zatímco Adam byl stvořen bez hříchu na Boží podobu, Šét zdědil, podobně jako Kain, padlou přirozenost svých rodičů.*“ (PP 80). Šét zdědil hříšnou přirozenost a přitom byl zbožný člověk. Jak to, že Šét se projevil jinak, než Kain? Projevil se totiž ne na základě toho, jak se přirozeně narodil, ale na základě toho, že se rozhodnul se znovu narodit. A jediné takto můžeme jít tou druhou cestou, to je jediný způsob. Nechoďme cestou Kaina. Musíme se rozhodnout pro znovuzrození. Ale, popravdě, většina lidstva takové rozhodnutí neudělá.

Kolik generací trvalo lidstvu, než bylo naprosto zvrhlé, obrátilo do rebelie a beznadějně se zkazilo, že je Bůh musel dočista vyhladit? Deset generací. A jak to vypadalo s lidstvem po těch deseti generací? „*I viděl Hospodin, jak mnoho je na zemi lidského zla a že všechno zaměření úmyslů jejich srdce je napořád jenom zlé*“ (Gn 6,5). Dospěli až do takové nenapravitelné vzpoury, že všichni kromě osmi lidí spáchali neodpustitelný hřích. Každá pohnutka jejich srdce byla ustavičně zlá. To znamená, že dospěli do bodu, kdy už neměli naději na spásu. A když se lidstvo dostalo do tohoto stavu, od Boha to bylo jen milosrdné a laskavé, že je vyhladil potopou. To je pro nás nesmírně důležité, protože „*jak tomu bylo za dnů Noe, tak tomu bude i při příchodu Syna člověka.*“ (Mt 24,37). A musím vám říci, že lidstvo je znovu velmi blízko k opětovnému dosáhnutí tohoto stavu. A až se dostane do bodu, když už všechny pohnutky srdcí lidí budou ustavičně jen zlé, doba milosti skončí (DA 122; DA 633). Proč? Protože další odklad už nikomu nezmění myšlení.

Budou jen dvě skupiny lidí. Ti, jejichž každá touha srdce bude stále jen svatá, a ti, jejichž každá myšlenka srdce bude nepřetržitě zlá. To znamená být buď zapečetěný, nebo mít cejch (šelmy). A v tom okamžiku anděl zatroubí a doba milosti bude ukončena. Přátelé, Bůh „*je k vám shovívavý, nechťeje, aby někdo zahynul, ale chce, aby všichni dospěli k pokání.*“ (2. Pt 3,9). On je úžasný milostivý trpělivý Bůh a mezi lidmi jsou stále takoví, co mají potenciál změnit své myšlení. A proto odkládá a čeká... Jenže když každý dospěje do bodu, kde už nikdo nezmění své myšlení, další čekání bude zbytečné. Tehdy bude ukončena zkouška a Bůh milostivě zasáhne a odstraní ty, co nenapravitelně sladili svou vůli se satanovou vůlí. Zničí je z milosti k nim i k celému vesmíru. K této myšlence se později vrátíme.

Je smutné, že přehlídíme hrozné důsledky pádu. Neumíme pochopit, co se vlastně s lidstvem stalo. Deset generací, a všichni lidé, kromě osmi, museli být zničeni. V čem spočívá jádro problému? Podívejme se opět do inspirace: „*Sobectví je vepsáno do našeho samotného bytí. Dostalo se k nám jako dědictví.*“ (HS 138) Už to není láska, ale sobectví, kterého se nám dostalo v podobě dědictví.

Všimněte si těch relativně nevinných miminek. Těch malých růžových baňůžků, které přivádíme na tento svět podle zákona rozmnožování, podle zákona dědičnosti. Jací jsou od přirozenosti? Sobečtí, to ví každý rodič. Děti nemusíte učit být sobecké. Anebo měl někdo z vás děti, které musel učit, jak mají být sobecké? Měli jste děti, kterým jste museli říkat: „Ne, ne, ne, o své hračky se nesmíš tolik dělit! Musíš se naučit nechávat si je trochu víc pro sebe.“ Nuže, pochybuji o tom. Jen tak na okraj: dříve, než se na ně naštvete kvůli tomu jejich sobectví, zamyslete se nad tím a zeptejte se sami sebe: Kde k němu přišli? Nevím jako vy, ale mě jako otci dávalo nejvíc zabrat to, jak jsem měl být trpělivý k určitým podobám sobectví, které mě sužovali celý život, a které jsem viděl, jak se odráží u mých vlastních dětí. Znáte to?

„*Sobectví je vepsané do našeho samotného bytí. Přišlo k nám jako dědictví.*“ Sobectví je jádrem hříchu a my ho máme jako dědictví vepsané v každém nervu, vlákně a schopnosti našeho bytí. A až když pochopíme, že přirozené srdce je ovládané sobectvím, až tehdy plně oceníme, že můžeme dostat nové srdce, které má na sobě napsaný nový zákon. Nejdříve musíte pochopit tu špatnou zprávu, až potom budete moci plně ocenit tu dobrou. Musíte pochopit, jak neschopní a bezmocní se přirozeně rodíte, a až potom oceníte naději a pomoc, kterou dostáváte při duchovním znovuzrození. Musíte si přiznat, jak jste zkažení kvůli prvnímu Adamovi, a až potom oceníte to, co udělal druhý Adam, aby to všechno napravil. Dobrá zpráva je jen do té míry dobrá, do jaké míry je špatná zpráva špatnou.

David to vyjadřuje v Žalmu takto: „*Hle, byl jsem zplozen v nepravosti, matka mě počala v hříchu.*“ (Ž 51,7) Je to Biblická pravda: na svět jsem přišel v nepravosti. Narodil jsem se hříšný, protože mě v hříchu počala moje matka. Jsou lidé, kteří nedokáží přijmout tuto velmi pokořující pravdu o svém přirozeném narození. Chtějí nás přesvědčit, že David tu

vyznává jen to, že byl počat jako nemanželské dítě. Ale ujišťuji vás, že takovou věc tam nevyznává. Duch prorocký říká, že 51. žalm je vzorová modlitba pokání pro každého hříšníka. Nevím jak vy, ale mě nepočali jako nemanželské dítě, a proto to nemusím vyznávat. Ale určitě musím vyznat, že mě počali sobečtí rebelující rodiče, kteří mi podle zákona dědičnosti dali sobecké a vzpurné srdce. A tak to také zůstane, dokud nepokleknu a nevyznám, tak jako David, o několik veršů později: „*Stvoř mi čisté srdce, ó Bože! Obnov v mém nitru pevného ducha!*“ (Ž 51,12). Protože ten duch, kterého jsem přirozeně zdědil, je poskvrněný duchem sobectví. Všechna moje spravedlnost je „*jako poskvrněné roucho.*“ (Iz 64,5). Kvůli mé přirozené sobeckosti je mé srdce poskvrněno. Nemůžeme ani jen začít skutečně dodržovat Boží zákon, dokud nedostaneme nové srdce. A to dostaneme jen tehdy, až o něj požádáme. Ale nebudeme o něj žádat, dokud si neuvědomíme, že ho skutečně potřebujeme. Proto je životně důležité, abychom rozpoznali a uvědomili si to hrozné dědictví, které získáme při narození. Chvála Pánu za duchovní dědictví od druhého Adama!

Pavel k tomu napsal: „*Také vás vzkřísil, když jste byli mrtví pro svá provinění a pro své hříchy, v nichž jste kdysi žili podle věku tohoto světa, podle vládce mocnosti vzduchu, ducha, který nyní působí v synech neposlušnosti. Mezi nimi jsme kdysi i my všichni žili v žádostech svého těla, dělali jsme to, co se líbilo tělu a mysli, a tak jsme byli svou přirozeností děti hněvu tak jako ostatní.*“ (Ef 2,1-3). A Duch prorocký říká: „*Lidé jsou od přirozenosti sobečtí.*“ (RH 6.1, 1891). Jsme sobečtí od přirozenosti, protože sobectví je hřích, a my hřešíme, protože jsme hříšní. Nestali jsme se hříšnými, protože hřešíme. Hřešíme, protože máme hříšné srdce. Přemýšlejte o tom.

Proto i přemýšlíme tělesně a máme tělesnou mysl, což znamená, že „*Myšlení těla je ... v nepřátelství vůči Bohu, neboť se nepodřizuje Božímu zákonu, ba ani nemůže.*“ (Ř 8,7). Jedině tělesná mysl může páchat hřích. Neuvěřitelně přesně dokáže napodobovat poslušnost. Může navodit zdání, že se chováte podle litery zákona, takže budete vypadat dobře a budou vás obdivovat, vážit si vás a vyvyšovat. **Jenže to není poslušnost, ale pokrytectví.**

Důvod, proč tělesná mysl nemůže poslouchat Boha, je ten, že nemůže opravdově milovat. Je jen *sobeká*. Nemůžete ani jen začít poslouchat, dokud nedostanete nové srdce. Jen nové srdce je schopné milovat a také poslouchat, vždyť „*náplní zákona je ... láska*“ (Ř 13,10 PMP). Je jedno, jak dobře dodržujete literu zákona. Jestliže vás nemotivuje láska, není to poslušnost. „*Lidé jsou přirozeně sobečtí. Jednají impulzivně bez ohledu na Boží vůli. Jejich kritériem je jejich vůle.*“ (RH 6.1., 1891).

Pavel o tom píše takto: „*neboť všichni usilují o věci své, ne o věci Ježíše Krista.*“ (Fil 2,21). Sestra Whiteová tento verš komentuje ve *Znamení doby*: „*Je to jasně napsané na neobnoveném srdci a padlém světě: ‚všichni usilují o věci své.‘ Sobectví je velkým zákonem naší zdegenerované přirozenosti. Sobectví zastává to místo v duši, kde by měl na trůně sedět Kristus.*“ (ST, 2. června 1887). Stalo se to před 6000 lety v rajské zahradě, když Adam zhřešil a sobectví zaujalo místo, které bylo vyhrazeno lásce. A podle zákona dědičnosti se každý z nás rodí se sobectvím na trůně lidské přirozenosti. Chvála Bohu, že se můžeme rozhodnout dosadit na trůn svého srdce Ježíše. Může totiž u nás dojít ke *znovuzrození*.

Bratři a sestry, velmi mě znepokojuje, když zjišťuji, že mnozí z nás, v naší milované církvi, nepochopili strašné a radikální důsledky pádu člověka. Víte, jestliže si tyto následky pádu člověka neuvědomíme, nebudeme schopni si uvědomit ani jejich závažnost, a také prosit o opatření plánu spásy. Ne náhodou a ne jen pro zábavu nyní spolu zkoumáme náš mizerný stav, ve kterém jsme v důsledku pádu do hříchu. Musíme si to uvědomit, abychom uviděli skutečnou hloubku naší hříšnosti, dříve, než začneme z celého srdce hledat Spasitele.

Jestliže si myslíte, že hřích je jen vědomé rozhodnutí neposlechnout Boží zákon, potom to jediné, co budete hledat, je odpuštění svých hříchů. Jenže problém hříchu má hlubší rozměr, milí přátelé. Je to HŘÍCH s velkým H. Je to ono *sobeké vzdorovité srdce*. Ano, Ježíš vám chce odpustit hříchy, ale nechce se zabývat jen ovocem, On chce řešit *kořen problému*. Chce vám dát *nové srdce* (Ez 36,26), které bude ovládáno zákonem lásky.

Ale může vám ho dát, když o něj nepožádáte? Ne. A požádáte o něj vůbec, jestliže si neuvědomujete, že ho potřebujete? Ne. Je tedy velmi důležité, abyste si uvědomili tuto potřebu. Je to *nevyhnutelně důležité*.

Toto studium není na to, aby vám dalo nějaké zajímavé věci na zamyšlení. Moji milí přátelé, tady jde o vaši spásu! Souvisí to s naší osobní spásou. Je zapotřebí pochopit pravdu ohledně problému hříchu, abychom byli připraveni prosit o řešení hříchu, a abychom si toho řešení vážili a toužebně jej přijali v celém rozsahu.

Ó, jak hrozné následky mělo pro lidstvo jedení ze stromu poznání dobrého a zlého! Inspirované pero v knize *Výchova* píše: „*Tam, kde byl jednou vepsán jen Boží charakter a poznání dobra, byl nyní vepsán i charakter satana a poznání zla.*“ (Ed 25). Předtím, než člověk jedl ze stromu poznání dobra a zla, poznal jediné dobro, které spadá do Božího charakteru. Ale když člověk jedl ze stromu poznání dobra a zla, jaké poznání nabyl? Poznání zla, které je charakteristikou (charakterem) satana.

Nyní má člověk obojí: poznání dobra i poznání zla. A proto jak poznání charakteru Boha, tak i poznání charakteru satana nyní působí v jeho životě. Ale které poznání z těch dvou po pádu do hříchu převládá? Které člověka řídí? Které dominuje? Poznání zla. Člověk má stále, i po pádu, například svědomí, které je součástí poznání dobra a otravuje ho, když udělá něco špatného, tedy způsobuje, že touží jednat lépe a být lepší, než je. Ačkoli má i nadále v sobě stopy Božího charakteru, má v sobě skutečně i sílu počínat si lépe ve svém padlém stavu? Ne, on tu sílu nemá, jinak by Ježíš neřekl: „*beze mne nemůžete činit nic.*“ (Jan 15,5).

Satan byl tak nadšený, když se mu podařilo nahradit přepis Božího charakteru (zákon lásky) přepisem svého vlastního charakteru (zákon sobectví) a dosáhnout toho, aby byl převládající motivující zásadu v lidské přirozenosti. Byl nadšený. Ale nespokojil se s tím, že triumfoval jen v tomto. Byl odhodlán odstranit dokonce i zbytky Božího obrazu z lidské přirozenosti. Umínil si, že tu slávu úplně vymaže a od té doby se o to neustále pokouší. A během deseti generací se mu to podařilo dosáhnout v celém lidstvu, kromě osmi lidí. A stále na tom pracuje, až dodnes.

Jak to dělá? Jakým způsobem tak horlivě ničí stopy Božího charakteru v člověku? Maže poznatky Božího zákona z lidského srdce: „*Boží zákon byl jednou vepsán do srdcí mužů a žen. Ale jejich pěstované hříchy tento zápis zamlžili a téměř smazali. Otisk vytvořený hříchem postupně zastřel otisk zákona.*“ (9MR 229). Jak to tedy dělá? Přivádí nás k tomu, abychom si sami vědomě vybrali hřích. Pokaždé, když to děláme proti svému svědomí je naše svědomí potlačeno. Postupně je umlčováno až do doby, kdy ho už vůbec nepocítujeme. A to je neodpustitelný hřích, přátelé (Mt 12,31; 5T 634). To je satanův cíl pro každého z nás, právě o to se snaží. Prosím vás, nespolupracujeme s ním v tomto procesu.

Naléhám na vás kvůli vám samotným, ale především kvůli Kristu, který zaplatil nekonečnou cenu, aby ve vás mohl obnovit svůj obraz. Prosím, dovolte mu to...

Uvedu jeden známý příběh. Najdeme ho v 1. Samuelově ve 4. kapitole. Elího synové z neposlušnosti vzali truhlu smlouvy do boje proti Pelištejcům. Doufali, že jim přinese vítězství. Byla jakoby „*talismanem pro štěstí.*“ Poslouchali příběhy o tom, co udělala truhla v minulosti, a doufali, že se to stane znovu. Ale byl tu jeden velký problém: zákon byl jen v té truhle, ne v jejich srdcích. A tak Bůh nemohl bojovat s nimi a za ně, a tak v ten den na bojišti bitvu prohráli. Přišli o život, ale neztratili jen to: ztratili také schránu. Přátelé, neumíme si vůbec představit, jak to Izraelce položilo. Nevíme, protože nechápeme, že celá jejich osobní identita byla spjatá s tím, že jim Bůh svěřil Svůj zákon. Domnívali se, že je to nadřazuje nad všechny ostatní národy, a tu jim jejich nejhorší nepřítel vzal ten zákon v boji. Poslovi přikázali, aby tuto hroznou zprávu oznámili Elímu. Posel přichází, a když si ho Elí vyslechne – co se stane? Padá a umírá. Je to neuvěřitelně zdrcující. Ale úloha toho posla ještě nekončí, protože musel informovat i manželky Elího dvou synů, kteří zemřeli v boji. Vždy mi bylo zvláště líto hlavně té z nich, která právě rodila. Vyčká ten posel na vhodnější chvíli? Ne. Vběhne do stanu a zprávu oznámí té ubohé rodící ženě. Tu to tak zasáhne, že umírá při porodu. Ale dřív, než umře – co udělá? Svého syna pojmenuje podle okolností jeho narození. Pro židy je to typické, dělali to často.

Podívejme se, jak ho pojmenovala: „*Chlapce nazvala Í-kabód a řekla: Odstěhovala se sláva z Izraele.*“ (1. Sam 4,21). Jaké klíčové slovo vidíte v textu? *Sláva*. Co to slovo znamená? Charakter. Když Mojžíš na vrchu Sinaje řekl: „*Ukaž mi prosím svou slávu!*“ (Ex 33,18 B21) – víte, které hebrejské slovo je přeložené jako *sláva*? Je to *chabod*. Písmeno *i* v hebrejštině jednoduše vyjadřuje zápor, tedy *ne*, nebo *žádný*. Ten chlapec vlastně dostal jméno: *Žádná sláva/Ne-sláva*. Proto se hned nato dovídáme: „*Přestěhovala se sláva z Izraele; proto, že vzata byla truhla Boží, a umřel tchán i muž její.*“ (1. Sam 4,21 BK)

Ale všimněte si, že další verš to opakuje. Tentokrát je však uvedený jen ten největší důvod, proč se sláva vzdálila: „*Odstěhovala se sláva z Izraele, protože byla vzata Boží truhla.*“ (1. Sam 4,22). Když Písmo něco opakuje, je to důležité. Vidíte tu hlubokou duchovní pravdu? Vidíte tu názornou lekci? Sláva se vzdálila, protože ukořistili truhlu smlouvy. Ale co je v té truhle? Boží zákon, který je přepisem Jeho charakteru, kterým je Jeho sláva. Takže když se nepříteli podařilo vzít Boží zákon z nejsvětější svatyně, důsledkem toho byl *Ichabod* = sláva se vzdálila.

Bratři a sestry, přesně to se stalo, když vzal nepřítel duši Boží zákon ze svatyně svatých z chrámů našich těl a nahradil ho zákonem sobectví. Nastal *Ichabod*: Boží sláva se vzdálila a obnažila nás. Během 6000 let se my lidé řítíme od úpadku do ještě hlubšího úpadku, a nabýváme podobu satanského charakteru. To je ta špatná zpráva. Nyní ale bude následovat ta dobrá...



## Kapitola 6: Nabytí slávy

*„k tomu vás povolal skrze naši blahou zvěst, k nabytí slávy našeho Pána Ježíše Krista.“ (2. Tes 2,14 PMP)*

Navážeme plynule na předchozí kapitolu. Tak tedy: Ve kterém zaslíbení nacházíme podstatu té dobré zprávy? Přece v tomto: *„Svůj zákon dám do jejich nitra a zapíšu jej na jejich srdce. Budu jejich Bohem a oni budou mým lidem.“* (Jer 31,33).

Bůh vymyslel plán, díky kterému se může zákon vrátit do svatyně svatých naší duše a stát se vládnoucí silou, principem, duchem, který ovládá lidskou přirozenost. A tak můžeme být proměněni od slávy k slávě, vše díky plánu spásy. Znovu můžeme naplnit Bohem ustanovený záměr, který jsme sice kvůli hříchu ztratili, ale díky krvi jej můžeme obnovit.

Podívejme se na to, co Bůh udělal, aby zvrátil to, co se pokazilo při pádu člověka. Budeme číst popis toho, co se odehrálo v nebi, když člověk zhřešil. Zahrnuje to také důsledky hříchu pro lidskou přirozenost: *„Když člověk zhřešil, celé nebe bylo naplněné smutkem; protože člověk podlehl pokušení, stal se nepřitelem Božím, spoluúčastníkem satanské povahy.“* Jakým způsobem se člověk stal spoluúčastníkem satanské povahy? Tím, že sobectví vystřídalo lásku. Ten samý duch, který motivuje satanovu povahu, se stal duchem, který nyní motivuje povahu člověka. Proto se člověk stal spoluúčastníkem satanské povahy. *„Obraz Boha, na který byl stvořen, byl zmařen a zničen. Charakter člověka přestal být v souladu s charakterem Božím; kvůli hříchu se člověk stal tělesný, a tělesné srdce je, v nepřátelství vůči Bohu, neboť se nepodřizuje Božímu zákonu, ba ani nemůže.“* (Ř 8,7). Tělesné srdce se nemůže podrobit Božímu zákonu, protože se podrobuje satanovu zákonu sobectví. A sobectvím je to naše srdce tyranizováno. *„Andělům se zdálo, že neexistuje způsob, kterým by se mohl být hříšník zachráněn. Přerušili zpívání chval a celé nebeské nádvoří smutnilo kvůli zkáze, kterou přinesl hřích. Bez souladu s Boží přirozeností, která se nepodřizuje požadavkům Jeho zákona, nečekalo lidské pokolení nic jiného, než zkáza. Protože Boží zákon je neměnný právě tak, jako charakter Boží, neexistovala žádná naděje pro člověka, ledaže by se našel způsob, který by mohl odpustit jeho přestoupení, obnovit jeho povahu a obnovit jeho ducha, aby odrážel obraz Boží. Božská láska vytvořila takový plán.“* (ST 13. února, 1893). Chvála Bohu za tento plán! Byl navrhnut v srdci a myslí Boha od věčnosti a stál Ho neskutečně mnoho. A díky Bohu tento plán skutečně existuje!

A jaký je záměr tohoto plánu? V knize *Výchova* čteme: *„Nekonečnou láskou a milosrdenstvím byl navrhnut plán spasení a zaručen život na zkoušku.“* Tento život byl darován Adamovi a tedy i celému lidstvu. *„Obnovit v člověku obraz jeho Stvořitele, přinést ho zpět k dokonalosti, ve které byl stvořen, podpořit rozvoj těla, mysli a duše tak, aby Božský záměr Jeho stvoření mohl být uskutečněn – to mělo být dílo vykoupení.“* (Ed 15-16). Chápete, co je záměrem toho celého plánu? V každém rozměru našeho bytí jsme byli stvořeni do Boží podoby. Nesli jsme Jeho obraz. Ale hřích zkazil a téměř úplně zničil Boží podobu v každé oblasti naší přirozenosti. Plán spásy byl však navrhnut tak, aby obnovil obraz Boží v nás. Chvála Bohu za tento plán!

Všimněte si, jak výstižně to podává apoštol Pavel: *„My však jsme povinni stále děkovati Bohu za vás, bratří milovaní Pánem,“* a nyní přichází stručné shrnutí celého plánu spásy: *„že si vás Bůh od počátku vyvolil k spáse posvěcením Ducha a vírou v pravdu.“* A pak přichází záměr: *„K tomu vás také povolal naším evangeliem, abyste nabyli slávy našeho Pána Ježíše Krista.“* (2. Tes 13,-14 PFŽ) Dobře, použijeme náš klíč. Podle apoštola Pavle je tedy hlavním účelem tohoto plánu spásy získat charakter našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista. Vidíte, budování charakteru je doopravdy tou nejdůležitější prací, která byla kdy lidem svěřena.

Po pravdě, je to celý účel plánu záchrany: být změněn od slávy k slávě, růst od jedné úrovně charakteru k druhé, což je v podstatě význam slov *„od slávy k slávě“* (2. Kor 3,18). To není pro křesťana něco volitelného, nebo ano? Je to v samé podstatě srdcem a jádrem toho, co znamená *být křesťanem*. Celý tento plán, vymyšlen v srdci Božím v nekonečné milosti, byl uskutečněn podle slov Písma: *„Když však přišla plnost času, vyslal Bůh svého Syna“* (Gal 4,4) na misi s dvojitým posláním. Co bylo tou *misí s dvojitým posláním*?

**Za prvé:** Byl poslán, aby zjevil Boží slávu člověku.

**Za druhé:** Byl poslán, aby obnovil Boží slávu v člověku.

Trvám na tom, že tyto dvě věci vlastně zahrnují všechno, co měl Kristus udělat, když byl poslán od Otce. Ve skutečnosti to zahrnuje plán spasení.

Nuže, někteří by mohli říct: „Já jsem si ale myslel, že Syn byl poslán na smrt za naše hříchy.“ To určitě ano, ale je to součástí zjevení Boží slávy člověku. Boží sláva je Jeho charakter a On ho vyjádřil, když vyhlásil svoje jméno: *„Hospodin,*

*Hospodin jest Bůh milosrdný a milostivý, shovívavý, pln milosti a pravdy. Zachovává milost až do tisícího pokolení, odpouští vinu a poklesek a hřích, ale nenechává zcela bez trestu a pamatuje na vinu otců na dětech a na vnucích, do třetího a do čtvrtého pokolení.* “ (Ex 34,6-7 ČRP).

Víte, Kristus na kříži ukazuje nejen na milosrdenství Boží, ale i na spravedlnost Boží. Bůh nejen že zbavuje viny, On odpouští vinu. Jak? Na jakém základě? Tím, že připočítá naši vinu na Nevinného na kříži. A protože Kristus zemřel za naše hříchy, můžeme my nyní žít na účet Jeho spravedlnosti. Takže ve všem, co Kristus udělal, nám vlastně zjevoval Boží slávu. Ale milí bratři a sestry, On nám odhaloval Boží slávu, aby ji v nás mohl obnovit. Účelem tohoto zjevení bylo vytvořit možnost obnovy a samozřejmě obnova byla závislá na tom, že se Ježíš tak jasně zjevil lidstvu. Proč? Nuže, proto, že jen pozorováním můžeme být změněni. On nám měl odhalit Boží slávu tak, abychom se na ni mohli dívat a tím být měněni od slávy k slávě do podoby Toho, na koho se díváme. Jestliže by tedy nebylo zjevení, nemohla by existovat obnova. Mise s dvojitým posláním: *zjevení a obnova* - právě tam potřebujeme nyní namířit naši pozornost. Nejprve se budeme zabývat fází zjevení, a potom budeme studovat fázi obnovy a naši spolupráci.

**Fáze zjevení.** Všimněte si v tomto kontextu toho, co napsal Pavel: „*Neboť Bůh, který řekl: ‚Ze tmy zazářil světlo,‘ zazářil v našich srdcích, aby osvětlil lidi poznáním Boží slávy na tváři Kristově.*“ (2. Kor 4,6 PFŽ). Vidíte tam opět naše klíčové slovo?

Udělejme si nyní obrázek. Planeta Země s lidstvem se nachází ve stavu přetrvávajícího hříchu. Podle proroka Izajáše jsme v husté tmě (viz Izajáše 60 kap.). Jsme ztraceni a jediný způsob, jak najít opět zachraňující vztah s Bohem, je ten, že necháme svítit nějaké to světlo na naši cestu. A tak co udělá Bůh ve svém nekonečném milosrdenství? Posílá svého Syna, aby byl tím světlem. „*Neboť Bůh, který řekl: ‚Ze tmy zazářil světlo,‘ zazářil v našich srdcích, aby osvětlil lidi poznáním Boží slávy na tváři Kristově.*“ (2. Kor 4,6 PFŽ). Toto měl Ježíš udělat pro lidstvo, když byl poslán Otcem: zjevit Jeho charakter, světlo Jeho nádherné povahy. V textu čteme: „*na tváři Kristově.*“ To je zajímavé, protože lidská povaha je zvláště zjevena v lidské tváři. Samozřejmě, celý Jeho život byl zjevením Jeho charakteru, ale na vzhledu je charakter obzvláště odhalen.

Bůh posílá svého Syna, aby odhalil Jeho slávu, a Syn poslal svého Ducha, aby obnovil tuto slávu, a umožnil ji člověku vidět. Opět platí, že duchovní věci se posuzují duchovně. Přirozený člověk totiž nebyl schopen vidět to světlo slavného zjevení Božího charakteru v Ježíšově tváři. Proto Ježíš posílá svého Ducha, abychom mohli vlastnit duchovní rozlišování, tu nadpřirozenou schopnost vidět světlo. A ten samý Duch, který nás uschopňuje na něj hledět, nás bude také měnit v Jeho podobu.

V knize *Touha věků* čteme: „*Jeho (Kristův) Duch rozvine v člověku všechno, co zušlechtil charakter a pozdvihne povahu. To bude budovat člověka pro slávu Boží tělesně, duševně i duchovně.*“ Všimněte si, že to opět zahrnuje celého člověka (1. Kor 6,19-20). „*Bůh nám přece nedal ducha zbabělosti, nýbrž moci a lásky a moudré rozvážnosti.*“ (2. Tim 1,7 PMP). *Povolal vás ‚abyste získali slávu‘ – charakter – ‚našeho Pána Ježíše Krista.‘ (2 Tes 2,14), a abychom byli ‚připodobnění obrazu jeho Syna‘ (Ř 8,29).*“ (DA 341). Poznávám, že já jsem tam to slovo charakter nevlozil. Toto říká Duch prorocký.

Takže Otec poslal Syna, aby odhalil tuto slávu, Syn posílá Ducha, aby obnovil tuto slávu. Jaká je naše úloha, co se týče spolupráce, na tomto procesu? Je to *dívání se na slávu*. Náš klíčový text to vysvětluje velmi jasně: „*A my všichni, spatřující s odhalenou tváří Pánovu slávu jako v zrcadle, jsme proměňováni v týž obraz, od slávy k slávě, jako od Pána Ducha.*“ (2. Kor 3,18). Pokud se nebudeme dívat na to, jak se Kristus zjevil lidstvu, obnova nemůže začít. **Právě proto Bůh poslal svého Syna zjevat Jeho slávu lidem, aby mohl zaujmout pozornost člověka, upřít oči jeho mysli na zjevení, a díky tomu mu dát možnost znovu nabytí slávy, která je v Kristu. To je důvod, proč Bůh poslal svého syna.**

Nyní vám položím jednu otázku. Zamyslete se nad tím. Pokud je nevyhnutelné dívat se na zjevení Boží slávy v Kristu, aby v nás mohla začít obnova, jak byli potom lidé obnovováni od slávy k slávě předtím, než ji Kristus přišel zjevit? Toto je důležitý bod. Existovala doba, kdy mělo lidstvo zoufalou potřebu změny od slávy k slávě, předtím, než přišel Kristus tuto slávu zjevit? Ano, ve skutečnosti to bylo celých 4000 let. Až po těch 4000 letech po pádu přišel Kristus v těle, aby lidstvu zjevil Boží slávu. Moje otázka tedy zní: jak byli lidé měněni od slávy k slávě před Kristovým prvním příchodem?

Odpověď zní: prostřednictvím svatyně a služby v ní. Pamatujete si na sedm míst, kde nám Bůh jevil Svou slávu? Jedním z nich byla svatyně. Písmo říká, že svatyně byla plná Boží slávy: „*Hospodinova sláva se pozdvihla od cheruba k prahu domu, dům byl naplněn oblakem a nádvoří naplnila zář Hospodinovy slávy.*“ (Ez 10,4). David říká: „*Proto tě vyhlížím ve svatyni -- chci hledět na tvou moc i slávu.*“ (Ž 63,3). Ano, díváním se na charakter Boží, tak, jak je zjeven ve svatyni a v službě ve svatyni, byli lidé měněni před Kristovým příchodem do podoby toho, co viděli, tedy od slávy k slávě.

Ale je v tom další háček. Existovala nějaká doba před založením svatyně a ustanovením služeb ve svatyni? Jak byli lidé měněni od slávy k slávě před založením svatyně? Museli se přece dívat na slávu, protože to je jediný způsob, jak může být někdo měněn. Mohli bychom možná říci, že existuje Boží zjevení v přírodě. Ale je to dostatečné zjevení pro naši záchranu? Není, protože je zničená, zdeformovaná a poškozená vlivem hříchu. Kromě zjevení v přírodě zde musí existovat něco jiného, musí existovat nadpřirozené zjevení.

Co takhle obětní systém? Přesně proto bylo lidem nařízeno obětovat beránka. Přátelé, podívejme se spolu na jeden z mých nejoblíbenějších textů: „*A Hospodin Bůh udělal Adamovi a jeho ženě kožené suknice a oblékl je.*“ (Gn 3,21). Krása tohoto verše nespočívá v tom, co je na povrchu. To je typické pro Písmo. Nikdy nebudte spokojeni se čtením toho, co říkají slova. Proste Boha o duchovní rozlišování, které vám pomůže pochopit, jaký mají tato slova význam.

Chci, abyste si uvědomili, že od samého počátku (ve skutečnosti ještě toho dne, kdy člověk zhřešil), dal Bůh člověku nadpřirozené zjevení své slávy, svého charakteru. Pán Bůh vyrobil oděvy z kůže pro Adama a jeho ženu a oblékl je. Očividně potřebovali oblečení, fíkové listy jim asi nebyly dostatečným oděvem. Proč byli oděni fíkovými listy? Protože byli nazí. Stvořil je Bůh nahý? Stvořil je tak, že byli oblečeni světlem, oděvem ze světla (LDE 249). Byli obrazem Božím a Písmo zřetelně svědčí o Bohu: „*Halíš se světlem jako pláštěm*“ (Ž 104,2). Co bylo zdrojem tohoto světla? Přebývala v nich plnost Ducha Božího, a ta se projevila jako světelná aura, která obklopovala jejich tělesný chrám.

Bůh stvořil člověka se svobodnou vůlí, což bylo z Boží strany riziko. Ale byl ochotný toto riziko podstoupit, protože Ho mohla uspokojit pouze dobrovolná láska bytostí, které stvořil. Když se zastavíte a popřemýšlíte nad tím, tak dojdete k závěru, že ve skutečnosti jedině toto uspokojí i nás. Jak by se vám líbilo, kdybyste měli robota, kterého byste si mohli naprogramovat, aby vám každé ráno desetkrát řekl: „Miluji tě, miluji tě, miluji tě, miluji tě...“? Pochybuji, že byste z toho měli dobrý pocit. Robot by však nemohl udělat nic jiného. Jen dobrovolná láska nás doopravdy může uspokojit. Právě proto, aby Ho lidské bytosti milovali dobrovolně, musel dát Bůh lidem svobodnou vůli. Ale když to udělal, zároveň je ujistil, že bude respektovat jejich volbu.

Zde přichází na scénu něco podstatného. O tom je vlastně celá spravedlnost. Spravedlnost říká: „*Co člověk zaseje, to také sklídí.*“ (Gal 6,7). Toto ujištění je pro nás nevyhnutelné, jestliže doopravdy chceme mít svobodnou vůli. Co kdyby Bůh řekl: „Podívej, dám ti právo volby. Můžeš si vybrat, co jen chceš, ale nejsem si jist, zda ti to dovolím i vlastnit.“ Takto to nefunguje, to by byla jen přetvářka. Ale když nám Bůh dal svobodnou vůli, řekl: „Podívej, ber ji vážně a používej ji opatrně, protože budu respektovat to, co si vybereš.“ Rozumíte, že jedině takto můžeme mít doopravdy svobodnou vůli?

Bůh dal člověku na výběr, aby vyzkoušel jeho věrnost a pomohl mu rozvinout jeho charakter. O co šlo? O jeden strom uprostřed zahrady nazvaný „*strom poznání dobrého a zlého.*“ Z tohoto stromu neměl jíst, protože Bůh řekl: „*Neboť v den, kdy bys z něho jedl, jistě zemřeš.*“ (Gn 2,17). Určitě znáte tento příběh. A co si ale vybrali? Naši první rodiče z toho stromu jedli, a tím si vybrali smrt. Bylo na tom něco pěkného, když Bůh řekl: „*v den, kdy bys z něho jedl, jistě zemřeš.*“ (Gn 2,17)? Ne. Proč? Protože rozhodnutí jíst ze stromu se rovnalo rozhodnutí vzbouřit se proti Boží autoritě a odmítat ji.

Přátelé, nedá se odmítnout Boží autoritu a neodmítnout přitom také Boha, protože Bůh je naším Tvůrcem, naším Autorem. Tím pádem je i naší Autoritou. On nás vymodeloval, On nás stvořil. Proto má nad námi pravomoc. Když odmítáme Boží autoritu, odmítáme Jeho samotného.

A nezapomínejme, že Bůh je jediným zdrojem života. Když se Ho tedy někdo rozhodne odmítnout, vlastně si vybírá smrt! Co se stalo, když se Adam s Evou rozhodli jíst zakázané ovoce? „*Dala i svému muži, který byl s ní, a také on jedl. Tehdy se jim oběma otevřely oči a poznali, že jsou nazí.*“ (Gn 3,6 B21). Je velmi zajímavé, že až tehdy, když Adam jedl, a ne později „*se jim oběma otevřeli oči.*“

Bůh respektoval jejich volbu. Protože se Ho rozhodli odmítnout, odchází od nich Boží Duch a spolu s Ním se ztrácí i vnější projev – to světelné roucho. Najednou zjišťují, že jsou nazí a zpanikaří. Proč? Protože (jak nám to říká následující verš) je to na *sklonku dne*.

Na toto mám svůj osobní názor. Chci, abyste věděli, že se nezakládá na „*takto praví Hospodin.*“ Proto vám říkám otevřeně, že je to jen můj osobní názor: Věřím, že se to odehrálo pátek večer, těsně před západem slunce. Mám k tomu několik důvodů. Víme, že byl večer, protože další verš zní: „*Když pak zaslechli kroky Hospodina Boha, procházejícího se za podvečerního vánku v ráji,*“ (Gn 3,8 PJH). Věřím, že je to pátek večer a jejich Stvořitel a Pán soboty přichází, aby s nimi uvítal sobotu. Ale oni při pohledu na sebe zpanikařili. Takto přece do Jeho přítomnosti nemohou vstoupit. Rychle se to snaží nějak upravit. Sedmý verš: „*Svázali tedy fíkové listy a udělali si zástěrky.*“ (Gn 3,7 B21). Zoufale se snaží nějak nahradit světelné roucho a vypadat přijatelně.

Vidíte ten obraz? Tento čin je úplně prvním příkladem – čeho? *Spravedlnosti ze skutků*. Nezapomínejte na to, že se nám tu představuje celé lidstvo. Je to lidská přirozenost. Nejde tu jen o dva jedince, kteří s námi nemají nic společného. My

sami jsme v tom vyobrazení, takto se skutečně chováme. Připouštíte si to? Ustavičně se snažíme vypadat přijatelně skrze naše vlastní úsilí. Nedá se to nazvat jinak, než *spravedlnost ze skutků*. Snažíme se vypadat slušně. V dnešní době sice používáme rafinovanější způsoby, než jsou fíkové listy, ale princip je ten samý.

Mimochodem, dokážete si představit, jak nepohodlná musela být zástěra z fíkových listů, když předtím nosili světelné roucho? Mám ale za to, že to tělesné nepohodlí kvůli duševnímu trápení téměř nepostrehli. Obviňovalo je svědomí. Nakolik jsou tedy vhodné tyto fíkové oděvy, aby vypadali přijatelně a obstáli v přítomnosti Hospodina Boha? Čtème další verš: „*skryl se Adam i žena jeho před tváří Hospodina Boha v rajském stromovi.*“ (Gn 3,8 PJH).

Vidíte ten okamžitý radikální vliv hříchu na vztah mezi lidstvem a Bohem? Utíkají a skrývají se, protože mají strach. Dovedete si představit tu bolest, jakou to vyvolalo v Božím srdci? Je těžké si představit, jak Ho to muselo zabolet. Těší se z nich, miluje je z celé duše, chce pro ně jen to nejlepší, ale oni před Ním utíkají. Muselo Mu to doslovně zlomit srdce.

Co udělá Bůh navzdory tomu všemu? Miluji ten obraz Boha, který je nám tu představen: „*Hospodin Bůh zavolal na člověka a zeptal se ho: Kde jsi?*“ (Gn 3,9). Hebrejšтина to vyjadřuje takovým způsobem, že Bůh Adama *neustále* volá: „Kde jsi? Kde jsi? Adame, kde jsi? Kde jsi? Chci tě zpět!“ Víte, co slyším v těchto slovech? „I když jste Mě odmítli, Já jsem vás nezavrhnul. Adame, chci tě zpět. Adame, mám plán. Vymyslel jsem způsob. Bude Mě stát všechno, ale dovol Mi, abych ti dal evangelium. Kde jsi?“

Stále hledá, až dokud je nenajde. Najde je, jak se skrývají v nejhlubší a nejtemnější části zahrady, a co Mu Adam odpoví? „*Slyšel jsem tvůj hlas v zahradě a bál jsem se, protože jsem nahý; proto jsem se schoval.*“ (Gn 3,10). A to je velmi zajímavé: Je sice oděn fíkovými listy, ale vyznává, že je nahý. Jsou tedy fíkové listy dostatečné, aby nás to přesvědčilo, že jsme vhodně oblečení, když stojíme v přítomnosti Hospodina? Vůbec ne. Uvědomte si přátelé, že Adam je v tomto vyznání jeden velký krok před Laodiceou. My jsme se tak oklamali fíkovými listy, že si myslíme, jací jsme bohatí, že jsme zbohatli a nikoho nepotřebujeme. A ani nevíme, že každý z nás je „*ubohý, politováníhodný a chudý, slepý a nahý*“ (Zj 3,17). Tato věc je na stavu, ve kterém se nachází Laodicea, tak děsivá. Adam si aspoň uvědomuje, že fíkové listy mu nejsou k ničemu. Kéž nám Bůh pomáhá uvědomit se, že naše ohyzdné roucha (Iz 64,6) jsou nám k ničemu. Co vlastně pomohlo Adamovi uvědomit si svou nahotu? To, že uviděl Boha.

Stejná zkušenost pomohla uvědomit si ubohému Saulovi z Tarsu, že všechny jeho ohyzdné roucha jsou mu prakticky nanic, když se neočekávaně setkal s Ježíšem na cestě do Damašku. Saul, který v ten den vyrazil z Jeruzaléma, a který si myslí, že je bohatý, a že zbohatl a nikoho nepotřebuje, najednou vrávorající klopýtající chůzí přichází do Damašku, jako první mezi hříšníky (1. Tim 1,15). Na cestě potkal Ježíše. Také my potřebujeme přesně tu samou zkušenost. Kéž nám Bůh umožní stejné setkání, dokud je ještě čas obléci se!

Adam sice uznává svoji nahotu, ale přebírá za ni i osobní zodpovědnost? Vyznává svůj hřích, a je jeho pokání úplné? Ne. A jakkoliv by ho Bůh chtěl obléct a spasit, nemůže to udělat, dokud toho skutečně nelituje. Musí si přiznat vlastní zodpovědnost za svou nahotu. Proto v 11. verši následují otázky: „*Bůh řekl: „Kdo ti pověděl, že jsi nahý? Jedl jsi snad ze stromu, z něhož jsem ti zakázal jíst?”*“ (Gn 3,11 KLP). Bůh mu tu ještě i napomáhá. Přímou touží po tom, aby se přiznal k tomu, co udělal. Jedině tak by mu to mohl odpustit. Ale Adam Mu na to odpovídá: „*Žena, kterou jsi dal, aby byla se mnou, ta mi dala z toho stromu, a já jsem jedl.*“ (Gn 3,12). Vidíte, co dělá? Obviňuje nejen ženu, ale i samotného Boha. Říká: „Kdybys mi, Bože, dal lepší ženu, tak by se to nikdy nestalo. Dal jsi mi pokažený výrobek. Je to její chyba, je to vlastně Tvoje chyba, ale ne moje!“

Bratři a sestry, zde je odhalena lidská přirozenost, v tomto příběhu poznáváme své jednání. Jaký je Adam, takové je lidstvo. Pád do hříchu je přesně o tom, jací jsme. A my si myslíme, že jsme bohatí a zbohatli jsme a nic nepotřebujeme. Bůh se v naději a s touhou po lepší odpovědi obrací k ženě: „*Cos to učinila? Žena řekla: Had mě podvedl a já jsem jedla.*“ (Gn 3,13). Není tak troufalá jako Adam, ale nepřímou vlastně říká: „Mimochodem, Bože, Ty jsi dovolil, aby byl ten had na stromě. Ty jsi dovolil, aby nastaly ty okolnosti. Je to hadova chyba, je to tedy Tvoje chyba, ale ne moje.“

**Které čtyři obětní beránky obvinili naši první rodiče, a my je od té doby také viníme? Boha, jeden druhého, satana a okolnosti. Ale koho jsme nikdy neobvinili, přátelé? Sami sebe!**

Pán Bůh touží z celého srdce odpustit našim rebelujícím rodičům a nabídnout jim naději a nový oděv. Nemůže to však udělat, dokud se nebudou kát. Takže – jak to může udělat? Vysvětlí nám to apoštol Pavel: „*Nebo pohrdáš bohatstvím jeho dobroty, shovívavosti a trpělivosti, a nevíš, že Boží dobrota tě vede k pokání?*“ (Ř 2,4).

Jak tedy Bůh přivádí tyto rebelující lidské bytosti k pokání? Přednese jim první evangelijní kázání, jaké kdy zaznělo. Co je to evangelium? Je to dobrá zpráva o Boží dobrotě k hříšníkům, kteří si ji ani nezaslouží. Řeknete si: „První evangelijní kázání, jaké kdy zaznělo?! Co tím myslíš?“ A zde následuje 14. verš, kde nad hadem zazní kletba. Nuže, přátelé,

pro hada to dobrá zpráva není. Pro něj je to velmi špatná zpráva. Ale všechno, co je špatnou zprávou pro hada, je dobrou zprávou pro nás.

Máme zde tedy první evangelijní kázání v dějinách, a rád bych jej s vámi prozkoumal. Musíme se věci podívat přímo na kořen. Pán v polovině tohoto kázání říká: „*A pološím nepřátelství mezi tebe a ženu a mezi símě tvé a símě její; ono tobě rozdrtí hlavu a ty jemu rozdrtíš patu.*“ (Gn 3,15) O čem je toto první proroctví? O Spasiteli, který přijde, aby vysvobodil lidstvo z tyranie hříchu a satana, když tomu starému hadovi, zvanému ďábel, rozdrtí hlavu. Od počátku byl satan ztotožňován s hadem, protože ho použil jako prostředek, skrze který oklamal lidstvo. A když Bůh vyslovuje klatbu nad hadem, tak to vlastně říká tomu starému hadovi, zvanému ďábel (podle Zj 12,9).

Je to hluboké podobenství. To, co se stane skutečnému hadovi, má duchovní aplikaci v tom, co se stane satanovi. Ale teď k člověku: komu se má narodit to zvláštní *Símě*, které rozšlape hadovi hlavu? Ženě. A kde se toto zaslíbení naplnilo? Na Golgotě.

Co znamená *Golgota*? Je to „*místo zvané Lebka*“ (J 19,17 OMP). No není to úžasné, jak jasně nám Bůh dává poznat, že to, co se odehrálo na Golgotě, je naplněním úplně prvního zaslíbení? V momentě, kdy byl kříž vražen do Golgoty, satanova lebka byla rozdrčena. Dovedete si to vůbec představit? Ten samý čin, který našemu Spasiteli rozdrtil patu, Ho přivedl do hrobu. Ale jelikož se had nemohl dotknout Jeho hlavy (1SM 256), nemohl Ho donutit k tomu, aby zhřešil byť jen v myšlenkách. Hrob Ho nemohl udržet a On opět vstal. Jenže had se z té rány, která mu byla zasažena, už nikdy nezotaví. Má rozdrčenou hlavu.

Jak byla jeho hlava rozdrčena? Satan svoji schopností lhát získal nad lidstvem moc a jedině skrze lži si tu moc i nadále drží. Kvůli lžím jsme se stali otroky hříchu, sobectví a satana. Proto, když přišel Ježíš, vyhlásil: „*Poznáte pravdu a pravda vás vysvobodí.*“ (J 8,32).

Ty původní lži, kterými nás satan přivedl do otroctví, byly vlastně lži o Božím charakteru a o následku hříchu. Velmi jasně si to můžeme ukázat na rozhovoru u stromu poznání dobrého a zlého. Kde je odhalena skutečná pravda o těchto dvou lžích? V Kristu, v tom Ukřižovaném. V Něm vidíme tu definitivní pravdu o Božím charakteru i o důsledku hříchu. A pro ty, co pravdu znají, je moc satanových lží zlomena. Jeho hlava je rozdrčena a my jsme svobodní. Satan je poražený nepřítel. To je historický fakt.

Někteří si možná pomyslí: „Počkej chvíli! Jak to, že satan vypadá tak živě a na zemi se mu tak daří?“ Nuže, nenechte se zmást zevnějškem. Co se stane, když rozdrtíte hlavu skutečnému hadovi? Ještě dlouho mlátí ocasem. Prosím, nedejte se vtáhnout do ohnivého jezera tímto mlátícím ocasem smrtelně zraněného hada. Kristus přemohl našeho nepřítel, a my jsme vítězi v Něm a s Ním, když přicházíme ke kříži a přijímáme Ho spolu s tím, co pro nás vykonal.

Bůh vyhláší rozsudek nad mužem a ženou: „*V potu své tváře budeš jíst chléb, dokud se nenavrátiš do země, neboť jsi z ní vzat. Prach jsi a do prachu se navrátiš.*“ (Gn 3,19). Bůh jim zde oznamuje, že zemřou. Opakuje jim to, před čím je předtím varoval: „*ze stromu poznání dobrého a zlého, z toho nejez. Neboť v den, kdy bys z něho jedl, jistě zemřeš.*“ (Gn 2,16-17). Proč nezemřeli v ten den, když z toho stromu jedli? Neřekl jim snad Bůh pravdu? Zamyslete se nad tím...

Co udělá Adam, když mu v uších zní ortel smrti? „*A člověk svou ženu pojmenoval Eva, protože ona se stala matkou všech živých.*“ (Gn 3,20). *Eva* v hebrejštině znamená *život*. Co tu Adam vlastně dělá? Jak to, že pojmenovává svou ženu *život*, když Bůh sotva dořekl, že zemřou? Je to snad projev vzdoru? Že by zatnul zuby, a řekl: „Odmítám tento verdikt! Naschvál pojmenuju ženu *život*.“? Ne, přátelé, tak to nebylo. Právě naopak, působí tu víra. Poslechl si kázání o evangeliu, porozuměl mu, chopil se ho a uvěřil. Jak to víme? Protože to *Símě*, které se mělo narodit a rozdrtit hadovi hlavu, se mělo narodit ženě. Adam si myslí, že je to jeho manželka. Nemůžeme ho za nic vinit, protože jiné kandidátky ještě neexistovaly. Bůh neřekl: „Přejde dalších 4 000 let a bude se jmenovat Marie. Proto, když Adam nazývá ženu Evou, pojmenovává ji na počest zaslíbeného Mesiáše. Vírou se chopil evangelia a hned tuto víru projevuje i v praxi. Víra bez skutků je vskutku *mrtvá* (Jak 2,20). Přátelé, nyní ho Hospodin Bůh může za jeho víru počítat za ospravedlněného.“

Nyní už chápete význam následujícího verše: „*A Hospodin Bůh udělal Adamovi a jeho ženě kožené suknice a oblékl je.*“ (Gn 3,21). Tak byl zaveden obětní systém. Hned v další kapitole se Kain hádá s Ábelem, jaká oběť je přijatelná. Prikázání o oběti tedy bylo ustanoveno v ten den, kdy člověk zhřešil! Konec konců, Bůh řekl: „*v den, kdy bys z něho jedl, jistě zemřeš.*“ (Gn 2,17). Člověk v ten den, když jedl, nezemřel jedině proto, že máme „*Beránka, toho zabitého od počátku světa.*“ (Zj 13,8 BK). V tom obětním beránkovi, který poskytl oděv z kůže, symbol roucha spravedlnosti, byl krásně zjeven Beránek Boží. A když se podíváme na tu oběť, když hledíme na Boží milosrdenství a spravedlnost zjevenou v Beránkovi, měníme se. A když ten skutečný Beránek konečně přišel – jak Ho představil Jan Křtitel? „*Hle, Beránek Boží, který snímá hřích světa!*“ (J 1,29 B21). Hleďte na Něho, a budete měnění v Jeho obraz...

## Kapitola 7: Dívali jsme se na Jeho slávu

„...a dívali jsme se na jeho slávu“ (J 1,14 PMP)

Obětovaný Beránek nám poskytl krásné zjevení Božího charakteru. Světlo zářící z tohoto Beránka zahání temnotu, která kvůli satanově lži zahalila lidstvo.

Zeptám se vás: Co bude osvětlovat Nový Jeruzalém? „*A to město nepotřebuje slunce ani měsíc, aby mu svítily. Ozářila ho Boží sláva a jeho lampou je Beránek.*“ (Zj 21,23). Beránek je tím světlem. V předešlé kapitole jsem se s vámi podělil o svůj názor, že to bylo právě v pátek, kdy Bůh přišel k Adamovi a hledal ho v ráji. Bůh potom bere jehně a Adama i Evu obleče. Tvrdím to především proto, že se to celé naplnilo v pátek. Ježíš, Beránek Boží naplnil předobraz beránka zabitého v pátek po poledni.

A co potom představují ty *kožené oděvy*? Víte, to nebyl oděv z vlny. Tu ovečku neostříhali. Oděv z kůže vyrobíte jedině tak, že zvířeti vezmete život. Tak byl zřízen obětní systém. Beránek musel zemřít, aby se lidé mohli obléci. Co tento oděv představuje? Roucho Kristovy spravedlnosti (Col 315). Izaiáš vyznává: „*Velice se budu veselit v Hospodinu, má duše bude jásat v mém Bohu, protože mne oděl rouchem záchrany, zahalil mne pláštěm spravedlnosti.*“ (Iz 61,10) Jedině takový oděv je dostatečný, jestliže máme stát v přítomnosti Hospodina. „*Všichni jsme jako nečistý a všechny naše spravedlnosti jsou jako poskvřněné roucho.*“ (Iz 64,5). Jediný vhodný oděv je ten, za který byla zaplácena nekonečná cena prostřednictvím života a smrti Ježíše Krista, Pána naší spravedlnosti.

Mimochodem, chtěl bych zde rozvinout ještě jednu myšlenku: trvám na tom, že v den, kdy člověk zhřešil, něco muselo zemřít, protože Bůh řekl: „*Neboť v den, kdy bys z něho jedl, jistě zemřeš.*“ (Gn 2,17). Co myslíte, kdo sledoval každý Boží krok a dychtivě hledal příležitost, aby zakřičel: „*POCHYBENÍ!*“? Satan. A kdyby nic nezemřelo v den, kdy člověk porušil toto přikázání, co myslíte: kdo by se postavil a před celým vesmírem by z plných plic zakřičel: „*Říkal jsem vám, že jste jen hromada robotů! Nemáme skutečně svobodnou vůli. Adam a Eva se rozhodli jíst zakázané ovoce a i když jim Bůh řekl, že zemřou v den, kdy by jedli, nenechal jim to, co si vybrali. Nemám co dodat. Jsme roboti!*“ Nemyslete si, že by satan propásl takovou příležitost. Nic takového však říct nemohl. Proč? Protože viděl, že něco přeci jen zemřelo. A i když si ve své sobecké mysli nedokázal představit, že Bůh skutečně zemře, jen aby nemusel zamřít člověk, uvědomil si, že Bůh našel nějaký způsob, jak bude respektovat vůli člověka a přitom ho nechá žít.

O tomto je kříž, moji milí přátelé. Bůh umírá, a i když respektuje a chrání naši svobodnou vůli, dává nám šanci vybrat si znovu. Takového Boha jednoduše musíte milovat. Víte, úžasné je na tom to, že Bůh to byl ochotný vykonat, jen aby nám umožnil znovu se rozhodnout. Když byl Ježíš na této zemi, Satan se Ho snažil přesvědčit, že Jeho smrt byla zbytečná a že si to stejně nikdo nerozmyslí. Vidíme to na Kristově zápase v Getsemane. „*Nestojí to za to,*“ domlouval Mu neustále. „*Nikdo si to nerozmyslí. Proč to děláš? Všechno jsou to beznadějní buřiči. Zapomeň na to. Vrať se domů. Nechceš přece projít takovými mukami, když se to stejně nevyplatí. Zapomeň na to.*“ Víte, co mu odpověděl Ježíš? „*Jsem ochoten tím projít, i kdybych jen jedinému člověku umožnil, aby se vrátil a poslouchal z lásky mě i mého Otce. Projdu tím, i kdybych zachránil jen jediného člověka.*“ Takového Pána musíte milovat.

A Jan říká: „*Hle, Beránek Boží, který snímá hřích světa.*“ (Jan 1,29). Co tím vlastně oznamuje? „*Toto je ten předobrazný Beránek. To je ten Jediný ze všech beránků, včetně prvních dvou, kteří zemřeli, aby oděli naše rodiče. To je ten Jediný, na kterého poukazovaly všechny oběti. Podívejte se na něj: Beránek Boží. A vzhližením k Němu se budete měnit.*“

Obětní systém se rozvíjel a výrazně dozrál, když byla zřízena svatyně a služby v ní, ale v jádru stále zůstávalo obětování beránka. Nakonec se musel předobraz, protože nebyl dostatečným zjevením, střetnout se skutečností. A tak „*Když však přišla plnost času, vyslal Bůh svého Syna, narozeného z ženy*“ (Gal 4,4).

Nyní se budeme ubírat tímto směrem: „*A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jediný Syn, plný milosti a pravdy.*“ (Jan 1,14). Opět tu máme naše klíčové slovo *sláva* = charakter. Tento verš vypovídá o Kristově poslání: měl nám zjevit Boží slávu. Ale aby to mohl vykonat, Slovo se muselo stát tělem. Kopejme hlouběji.

*Slovo se stalo tělem.* Kdo je tím Slovem? Jan 1,1-4 nám na tuto otázku jasně odpovídá: „*Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a to Slovo bylo Bůh. To bylo na počátku u Boha. Všechno vzniklo skrze ně a bez něho nevzniklo vůbec nic, co je. V něm byl život a ten život byl světlo lidí.*“ (J 1,1-4). To Slovo je Boží Syn.

„*V díle stvoření byl Kristus s Bohem. Byl jedno s Bohem, rovnocenný s Ním, jas Jeho slávy a přímý obraz Jeho osoby, představitel Otce. On jediný, Stvořitel člověka, mohl být jeho Spasitelem. Žádný nebeský anděl nemohl zjevit Otce hříšníkovi a získat ho zpět, aby byl věrný Bohu. Ale Kristus mohl zjevit Otcovu lásku, protože Bůh byl v Kristu, když usmířoval svět se sebou.*“ (ST 13. 2., 1893). Jedině díky zjevení Božího charakteru (Boží slávy), může být lidstvo zachráněno. Dostatečně ji však může zjevit jen jedna bytost, a sice Ten, který je sám Bohem. Žádná jiná stvořená bytost není schopná zjevit Boha takového, jaký doopravdy je. Je jen jeden, který je jasem slávy svého Otce a v plné zři odráží žár Jeho charakteru. Jen Stvořitel člověka mohl být jeho Spasitelem, protože ke spáse patří i obnova Boží podoby v člověku, a tu v nás může obnovit jen Ten, který ji v nás na počátku stvořil. Proto musí být náš Spasitel zároveň i naším Stvořitelem.

Všimněte si Davida, jak vyznává: „*Stvoř mi čisté srdce, ó Bože! Obnov v mém nitru pevného ducha!*“ (Ž 51,12). Máme tu hebrejské slovo *bara*, které se překládá jako *stvořit*. Je to jedinečné slovo a používá se výlučně ve vztahu k Bohu. Toto slovo doslova poukazuje na to, jak se z ničeho vytvoří něco. Najdeme ho také na začátku Bible: „*Na počátku stvořil Bůh...*“ (Gn 1,1). Vidíte, **tu samou moc, která promluvila do prázdnoty této části vesmíru, tu potřebujeme ke stvoření nových srdcí.** Proto jen náš Stvořitel může být naším Spasitelem, protože naše přetvoření si žádá tvořivou moc, která je jen a pouze ve Slově.

Jan o tomto Slovu říká: „*Všechno vzniklo skrze ně a bez něho nevzniklo vůbec nic, co je.*“ (Jan 1,3). To Ho staví do úplně jiné kategorie, než jakoukoliv stvořenou bytost. On stvořil všechno, a proto On sám nemůže být stvořením či být stvořený, nebo mít nějaký počátek.

Dotýkáme se mimořádně důležitých teologických otázek. Existuje množství zmatených názorů na Kristovu osobu. I v naší milované církvi jsou lidé, kteří trvají na tom, že měl Bůh v určité chvíli počátek. Ale bratři a sestry, všechno, co má začátek, přišlo skrze Něj. Proto On počátek nemá. On je *JA JSEM*. On byl vždy a vždy bude.

V knize *Touha věků* čteme: „*V Kristu je život, původní, nepropůjčený, neodvozený. ‚Kdo má Syna, má život‘ (1. J 5,12). Kristovo božství je jistotou věřícího o věčném životě.*“ (DA 530). Jestliže by náš Spasitel neměl sám v sobě nepropůjčený neodvozený – věčný – život, potom vlastně nemáme jistotu věčného života. Je to velmi důležité a nikomu nedovolte, aby vás v tom zmátl.

Jeho posláním je zjevit Boží charakter a to dává Jeho jedinečnému jménu zvláštní význam. Slovo. On je Slovo. Jaké měl poslání? Zjevit Boží charakter. A co je to charakter? „*myšlenky a pocity dohromady.*“ (5T 310). Jak oznamujeme své myšlenky a pocity? Svými slovy, vidíte? Bůh nám tedy chce odhalit své pravé myšlenky a pocity vůči nám.

Satan nám o Božím charakteru lhal. Kvůli němu jsme si mysleli, že Bůh má sobecké myšlenky a pocity, že je zlostný, pomstychtivý, tvrdý a despotický, a my tedy máme velký problém a musíme se Ho bát. To všechno jsou lži nepřítel. Bůh chce projevit svému odcizenému vystrašenému a kvůli tomu rebelujícímu lidstvu své pravé city. Co proto dělá? Pošle svého syna, aby nám skrze Něj řekl, co k nám cítí.

V Písmu čteme: „*Vždyť já znám úmysly, které s vámi zamýšlím, je Hospodinův výrok. Úmysly o pokoji a ne o zlu, abych vám dal budoucnost a naději.*“ (Jer 29,11). Proto Bůh posílá svého Syna a nazývá Ho Slovem. Není to snad pro Krista překrásné jméno ve světle Jeho poslání? Inspirace říká: „*Kdo je to Kristus? Jediný Syn živého Boha. On je spojen s Otcem, jak Slovo, které vyjadřuje myšlenku. Tak jako myšlenka může být vyslovena, Kristus je Božím slovem.*“ (YI 28. června 1894)

Podívejme se na následující větu v našem klíčovém textu: „*A Slovo se stalo tělem*“ (J 1,14) Proč bylo nevyhnutelné, aby se *Slovo stalo tělem*? Nuže, bylo to z těchto dvou důvodů:

**Za první** – jedině tak jsme mohli to zjevení přežít.

**Za druhé** – jedině tak jsme mohli tomu zjevení i porozumět.

Bůh existuje v nekonečné slávě. Když jsme se stali hříšnými, dostali jsme se do stavu, ve kterém jsme už nebyli v harmonii se slávou, tedy Božím charakterem, a stala se pro nás stravujícím ohněm (Žid 4,29). Ta plnost slávy by nás byla zpopelnila.

Co musel proto udělat Mojžíš na vrcholku Sinaje, když žádal: "*Ukaž mi prosím svou slávu!*" (Ex 33,18 B21)? Musel se skrýt ve skalní trhlíně, a Bůh ho musel přikrýt svou rukou. A i potom mu dovolil jen letmo zahlédnout Jeho záda (Ex 33,20-23). Díky tomu Mojžíšova tvář odrážela zář tak jasně, že se na ni Izraelci nemohli dívat (Ex 34,30). To je sláva. A to byl Mojžíš zbožný svatý muž.

Milí přátelé, ta samá osoba Trojice, co přešla kolem Mojžíše na vrcholku Sinaje, přišla i sem, chodila a povídala si s námi. Je to ta samá Osoba. Rozdíl byl jen v tom, že se Slovo *stalo tělem* (J 1,14). Svou božskou slávu zahalil lidským zjevem. Ukryl ji v lidském těle a tím ji ztlumil a potlačil. Proto se v Židům 10,5 píše: „*Když tedy vchází do světa, praví: ‚Oběť a obětní dar jsi nechtěl, připravil jsi mi však tělo.‘*“ (Žid 10,5).

V *Touze věků* čteme: „*Kristus hodlal přijít na náš svět v lidském těle. Říká: ‚Dal jsi mi tělo.‘ Kdyby byl přišel v slávě, kterou měl u Otce před stvořením světa, nebyli bychom snesli světlo Jeho přítomnosti. Abychom se mohli na Něj podívat, a přece nezahynout, zjevení Jeho slávy bylo zahaleno. Jeho božství bylo zahaleno lidskostí, neviditelná sláva ve viditelné lidské podobě.*“ (DA 23). Chvála Bohu za to. Přátelé, nepodceňujte oběť, kterou přineslo Slovo, když se stalo tělem.

Víte, když přemýšlíme o Kristově oběti, obvykle myslíme výhradně na to, co udělal na kříži. Ano, Jeho oběť na kříži byla nekonečná. Ale musím vám říct, že Kristus přinesl nekonečnou oběť ještě předtím, než mohl vůbec přijít na kříž. Víte, na kříži musel zemřít, a to Bůh nemůže. Musel se stát nejprve člověkem, a až potom to mohl udělat. A uvědomte si, že když se stal člověkem, byla to nekonečná bolestivá věčná oběť. Nestal se člověkem jen proto, aby udělal, co bylo potřeba, a potom se vrátil do původního stavu. Přijal lidský zjev, a ten si ponechá na věčné věky. Proto, když vstal Ježíš z hrobu, umožnil učedníkům, aby se Ho dotkli. V jejich přítomnosti jedl. Snažil se jim tím říci, že je ještě stále lidskou bytostí, člověkem. A když vystoupil v oblaku do nebe, nebeští andělé řekli učedníkům: „*Muži galilejsí, co tu stojíte a hledíte do nebe? Tento Ježíš, který byl od vás vzat vzhůru do nebe, přijde právě tak, jak jste ho viděli odcházet do nebe.*“ (Sk 1,11).

Je člověkem na věky. Je s lidstvem sjednocen natrvalo. A právě z toho důvodu stoupla u Boha mravní hodnota lidstva. Protože Bůh se stal jedním z nás, aby nás spasil. Izaiáš napsal o Kristu: „*a dají mu jméno Immanuel, což v překladu znamená: ‚Bůh s námi.‘*“ (Mt 1,23). Nezapomínejme na to!

Je to nad naše chápání: Bůh, svrchovaný Tvůrce tohoto vesmíru, všech těch milionů a miliard hvězd, Ten, který je stvořil, sestoupil dolů na tuto malinkatou tečku a stal se jedním z nás, jedním z těch malinkatých skvrniček na této malinkaté tečce, aby nás zachránil. A zůstane jedním z nás navždy. Takového Boha prostě musíte milovat.

Slovo se stalo tělem, a bylo to bolestivé: „*Kristus za nekonečnou cenu, v bolestivém procesu, záhadném pro anděly stejně jako pro lidstvo, přijal lidskou podobu, skryl Své božství a odkládaje Svou slávu narodil se jako děťátko v Betlémě.*“ (7BC 915). Nedokážeme si vůbec představit, jak bolestné to pro Krista muselo být.

Podívejme se do dalšího úseku našeho verše a vezmeme si další část: „*A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.*“ (Jan 1,14). V řečtině je doslovně napsané: *svatostánkovalo* mezi námi. „*Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jediný Syn, plný milosti a pravdy.*“ (J 1,14). **Co vám to připomíná? „A at' mi udělají svatyni a budu přebývat uprostřed nich.“ (Ex 25,8).** Svatyně na pouštní rovině, na úpatí Sinaje, byla předobrazem vtěleného Krista. Celý plán spásy je totiž ztělesněn v Osobě Ježíše Krista. Proto Jan používá toto zvláštní vyjádření. Říká nám, že tu máme nejen předobrazného Beránka, ale i předobraznou Svatyni a předobrazného Kněze. Ježíš je naplněním celého předobrazného systému.

V *Touze věků* čteme: „*Kristus si postavil svou svatyni uprostřed lidských příbytků.*“ Je zřejmé, že i Duch prorocký vnímá Krista jako naplnění obrazu svatyně. „*Svůj stan si rozložil vedle lidských obydlí, aby mohl být mezi námi a seznámit nás se svým Božským charakterem a životem.*“ (DA 23). Vyzývám vás, abyste svatyni studovali do větší hloubky, protože je to symbol vtěleného Krista.

Mimochodem, v naší milované církvi velmi polemizujeme o lidské přirozenosti Ježíše Krista. Je to až k pláči, když vidím, jak nás toto téma rozděluje. A plakat se mi chce především tehdy, když vidím, jak nekřesťanský dokážeme debatovat o Kristově přirozenosti. Milí přátelé, nechci se pouštět do tohoto sporu, ale chci vám poskytnout vzácné světlo, které vám pomůže vidět cestu.

Uvědomte si, že pravděpodobně nejlépe získáte jasnou představu o Kristově lidské přirozenosti, když popřemýšlíte o svatyni jako předobrazu. Pojd'me spolu na Sinajskou poušť. Všechno je připravené. Kráčíme po úhledných uličkách vyložených kamením, a všichni uspořádaně táboří kolem širého prostranství uprostřed. Když se



dostaneme k tomuto středu, vidíme tam větší stan. Co myslíte, je krásný zvenku? Ne, zvenku vypadá stejně jako všechny ostatní stany. Stejně jako ostatní stany ho pokrývají hnědé a černé kůže, na první pohled velmi obyčejné. Proč? Co nám to říká o lidské přirozenosti Krista? Byl ten lidský stan, to lidské tělo, které Kristus přijal, mimořádně přitažlivé? Přitahoval lidi Jeho vzhled? Ne, právě naopak. V Bibli je napsáno: „*Vyrostl před ním jako výhonek a jako kořen z vyprahlé země. Neměl vzezření ani důstojnost, abychom na něho hleděli s úctou, ani vzhled, abychom po něm toužili.*“ (Iz 53,2) Předobrazný stan dokonale symbolizoval své naplnění. Navenek sice nebyl nějak půvabný, ale jaký byl zevnitř? Nuže, vnitřek se od základu velice lišil od všech ostatních stanů. Byl tak dokonale krásný, že ho mohl vytvořit jen nejzručnější umělec pod přímým vedením Ducha svatého. Všechno bylo vyhotoveno dokonale a obloženo nejčistším a nejjemnějším zlatem. A osvětlovala ho překrývající *šekina*: přítomnost samotného Boha. Bohaté barvy, vyšité do gobelínových záclon, se odrážely od zlatých stěn. Bylo to tam překrásné, protože to symbolizovalo Krista v těle, ve kterém „*přebývá všechna plnost božství tělesně.*“ (Kol 2,9 PLS). V Něm máme odlesk charakteru Jeho Otce.

„*Kdyby byl přišel mezi lidi ve své vznešené nebeské podobě, Jeho vzhled by byl přitahoval mysl lidí k němu, a byli by ho přijali bez projevu víry... Víra lidí v Krista jako Mesiáše neměla spočívat na viditelných důkazech, a oni v něj neuvěřili kvůli Jeho osobní přitažlivosti, ale kvůli Jeho vznešenému CHARAKTERU, jaký nikdo jiný nikdy neměl a nemohl mít.*“ (7BC 904). Našli byste někde stejnou krásu, jaká byla ve svatyni uprostřed Sinajské pouště? Ne, nenašli. V Kristovi je vynikající charakter, který nikdo nikdy neměl a ani nemohl mít. Pohled na svatyni vás postaví na pevnou cestu k pravdě, když budete zkoumat lidskou přirozenost Ježíše Krista. Studujme ale ještě hlouběji.

Jaký zákon byl napsaný na kamenných deskách, které byli ve svatyni svatých, v tom stanu uprostřed Sinajské pouště? Byl to zákon lásky, Boží zákon. Přátelé, Kristus měl zákon lásky napsán ve svém srdci hned od samého začátku. A my si to velmi jasně dokážeme v dalších kapitolách.

„*Pán spojil úmyslně svou přirozenost s lidskostí proto, aby se stal rozpoznatelnějším a jednoznačnějším předmětem našeho rozjímání a lásky. Zve nás, abychom se přiblížili a rozjímali o tom velkém světle, které neviditelný Bůh oděl lidským rouchem a vyzářoval slávu tak zjemněnou a ztlumenou, aby naše oči ten pohled snesly. Kristus je světlo Nebe. V jeho tváři uvidíme Boha.*“ (HP 201). Chvalte Pána za toto vtělení. Toto nás přivádí k lepšímu pochopení verše, který jsme již studovali: „*A my všichni, spatřující s odhalenou tváří Pánovu slávu jako v zrcadle, jsme proměňováni v týž obraz, od slávy k slávě, jako od Pána Ducha.*“ (2. Kor 3,18).

Mohl Mojžíš pozorovat tu slávu s odhalenou tváří? Ne. Jak je potom možné, že my můžeme? Protože Ježíš nosil závoj. **Svou Božskou slávu zahalil do lidskosti, abychom ji mohli pozorovat s odhalenou tváří.**

V knize *Znamení času* čteme: „*Kristus přišel v podobě hříšného těla, oblékajíc své božství lidským zjevem, aby mohl přinést světu dokonalost Boha v Jeho vlastním charakteru. Přišel představit Boha ne jako přísného soudce, ale jako milujícího Otce... Bůh je láska. Toto byla ta velká pravda, kterou Kristus přišel zjevit světu. Satan tak překročil Boží charakter před světem, že se člověk vzdálil od Boha; ale Kristus přišel, aby světu ukázal Otcovy vlastnosti a představil přesný obraz svého Otce. Cílem Kristova poslání na světě bylo zjevit Otce.*“ (ST, 4. dubna, 1895). Uspěl Kristus v tomto poslání? Dokonale, přátelé. Vlastně to mohl říci i Filipovi: „*Filip mu řekl: „Pane, ukaž nám Otce a to nám stačí.“ Ježíš mu řekl: „Tak dlouho jsem s vámi, Filipe, a ty jsi mne nepoznal?“*“ Ježíš tak dokonale zjevoval svého Otce, že doopravdy mohl říci: „*Kdo viděl mne, viděl Otce.*“ (Jan 8-9).

„*Kdyby byl přišel na náš svět Bůh Otec a přebýval by mezi námi On, kdyby se byl ponížil a zahalil Svou slávu, aby se lidstvo mohlo na Něj podívat, příběh Kristova života, který máme, by se nezměnil... V každém Ježíšově činu a v každé lekci Jeho výuky máme vidět, poslouchat a rozpoznávat Boha. Na pohled i poslech je to fakticky hlas a počínání Otce.*“ (TMK 338). Jinými slovy: Ježíš tak dokonale zjevil svého Otce, že kdyby byl Otec přišel a zjevil se osobně, tak dějiny i jejich přesný popis by se až do posledního detailu shodovali s tím, co máme zaznamenáno v Novém zákoně. Odvedl skutečně vynikající práci, když plnil své poslání a zjevoval Boží slávu člověku!

Podívejme se, jak to vyjadřuje Pavel v listě Židům: „*On je září jeho slávy a otiskem jeho podstaty, všechno nese svým mocným slovem.*“ (Žid 1,3). Je to doopravdy klíčový text. Pavel mluví o tom, jak jedinečně krásně a dokonale Kristus naplnil své poslání. Používá přitom hebrejskou poezii.

Styl, jakým napsal list Židům, se výrazně liší od stylu, který používal při psaní svých listů pohanům: Galatským, Efezkým, Filipským, Koloským, atd. Styl knihy Židům je ve skutečnosti tak odlišný, že mnozí teologové trvají na tom, že není možné, aby byl jeho autorem Pavel. Kromě různých debat o jeho autorství se také debatuje o jeho obsahu, který je také výrazně odlišný. Vypovídá totiž o svatyni. To se však dá lehce vysvětlit tím, že Pavel píše

svému vlastnímu lidu. Nemůže přece debatovat o svatyni s pohany. Ti by mu nerozuměli, ale pro židy to není nic nového pod sluncem. Pavel používá svůj typický styl hebrejské komunikace, kterému židé dobře rozuměli. Uvádím to, protože chci, abyste viděli, že ve 3. verši máme vlastně hebrejskou báseň.

Židé vytváří básně jinak než my. Nerýmují poslední slova, ale říkají to samé, jiným způsobem. Říkáme tomu *parallelismus* a Starý zákon je toho plný. Najdete ho v knize Přísloví, Žalmech, atd. Paralelismus znamená říci dvakrát to samé, jen jiným způsobem: dvojverší, malé paralely. Tato hebrejská báseň překrásně popisuje, jak Ježíš dokonale naplnit své poslání, když zjevil charakter svého Otce. První věta: „*On, odlesk Boží slávy*“ (Žid 1,3 ČEP). Pavel se tu odvolává na Krista a říká nám o Něm, že je *odleskem slávy* svého Otce. To slovo *odlesk*, jako jsme ho již vzpomínali, znamená *nezmenšenou záři* Otcovy slávy. Když použijeme náš klíč ke slovu *sláva*, krásně vidíme, jak nám tu Pavel říká, že Ježíš plně zjevil dokonalý charakter svého Otce. Rozebereme si to.

Bůh je ve své podstatě nekonečně slavný a má tedy nekonečně dokonalý charakter. Proto jakmile Kristus zjevil plnost, ten odlesk Boží slávy, musel zjevit i nekonečně dokonalý charakter. Otázkou ale je, zda ho doopravdy zjevil.

Duch prorocký říká: „*Kristův život zjevuje nekonečně dokonalý charakter.*“ (6T 60) Všimněte si, že nezjevil jen dokonalý charakter, on zjevil NEKONEČNĚ dokonalý charakter. Nedá se dostatečně zdůraznit důležitost pochopení tohoto konceptu. V další kapitole si to vysvětlíme, nyní si to jen uložte v paměti, anebo si to poznačte. Kristus vskutku netrpěl nedostatkem slávy Boží tak, jako my (viz Řím 3,23).

Druhý řádek naší básně je velice zajímavý: „*a otiskem jeho podstaty*“ (Žid 1,3). Říká to samé, jen jiným způsobem. Nepoznali bychom to, kdybychom se nepodívali do původního jazyka. Je tam jedinečné řecké slovo, které je přeložené jako *otisk*. V řečtině je to slovo *charaktér* (χαρακτήρ; Strongova konkordance G5481). Co v tom slově vidíte? *Charakter*. Toto slovo je použito v celém Novém zákoně jenom jednou, a to právě zde, v této básni.

Je fascinující, že se toto slovo používá v podobném znění v mnoha jazycích: ve španělštině, francouzštině, angličtině a i v ruštině. Zdá se, že některé slova jsou tak důležité, že je Bůh zjevně chránil před typickými změnami z jednoho jazyka do druhého. Stejně je to se slovem *Sabat* – sobota. Co se týče slova *charaktér* (χαρακτήρ), vedou se debaty o tom, že by i toto řecké slovo mohlo pocházet z hebrejštiny.

Co to řecké slovo vlastně znamená? Uděláme si malou etymologickou studii. Vezmeme si do rukou nejstarší rukopisy, jaké najdeme. Můžeme studovat řecké rukopisy, které jsou o mnoho starší než novozákonní spisy. Jestliže budeme zkoumat v těchto starověkých řeckých rukopisech a hledat naše slovo *χαρακτήρ*, zjistíme, že se toto slovo vztahuje na *raziče mincí*, nebo *rytce*. Ale čas plynul a jak se to u slovíček obvykle stává, měnil se i význam. Kdybychom si do rukou vzali sice méně staré spisy, ale stále ještě starší než novozákonní, zjistili bychom, že slovo *χαρακτήρ* se trochu vyvinulo a vztahuje se už na nástroje, které rytec používá. Slovem *χαρακτήρ* se tedy označují *raznice*, *razičko* i *značkovací želízko*. Potom budeme sledovat jeho použití v novozákonních časech a zjistíme, že se nám význam tohoto slovíčka vyvíjelo ještě dál a nyní se vztahuje na samotnou rytinu, kterou vyrobil rytec pomocí nástrojů – *lept*, *znak*, anebo *pečeť*. Nejbliž k našemu výrazu mají čínské znaky, což jsou vlastně takové malé obrázky, či rytiny vytvořené nástrojem. Podle novozákonních číší se toto slovo vztahuje na *rytinu*, *znak*, anebo *pečeť* vyrobenou nástrojem rytce.

Znak, anebo pečeť – jsou to pro vás známé slova? Zamyslete se nad tím. Je to náš charakter (χαρακτήρ), který určuje náš osud. Je to buď cejch, anebo pečeť. A kde se jedno, nebo druhé nachází? Na čele. Je to snad nějaké viditelné znamení? Je to náš charakter, milí přátelé. Jsou to naše „*myšlenky a pocity dohromady*“ (5T 310) přizpůsobené buď zákonu lásky, anebo zákonu sobectví. V přední části mozku, přímo pod čelem, se nachází čelní mozkový lalok, a právě tam sídlí naše svědomí. Tam je napsaný Boží zákon. Pro lásku Kristovu a v moci Ducha Svatého se všichni musíme naučit harmonizovat naše myšlenky a pocity s duchem zákona, kterým je láska. A takový charakter je zapečetěn pro věčnost.

Někteří mohou namítat: „*Počkej, myslel jsem si, že cejch a pečeť souvisí s tím dnem v týdnu, ve kterém chodím do Božího domu.*“ Nuže, ano, určitě to s tím souvisí, ale něco vám řeknu milí bratři a milé sestry. Znáám tolik adventistů sedmého dne, kteří si spokojeně plácají po zádech a nepochybují o tom, že budou dokonalí, když přijde Ježíš, protože vědí, v který den týdne se chodí do sborového shromáždění, díky čemuž jsou zapečetění. Ale přemýšlejte nad tím, přátelé. Má to daleko větší hloubku. Pečeť zahrnuje to, koho svrchovaně milujete.

My musíme dospět do stavu, že budeme Boha natolik milovat, že „bychom raději zemřeli, než Ho neposlechli.“ (5T 53). To je charakter vhodný pro nebesa, to je ta pečeť. Ano, v budoucnu na této zemi nastane problém, který se bude týkat čtvrtého přikázání a každému z nás dá možnost dokázat, zda takovou lásku máme, anebo ne. Ale nemyslete si, že pečeť je jen o tom, kdy se má jít do shromáždění. Nemyslete si, že budete ochotní raději zemřít, než přestoupit čtvrté přikázání, jestliže si nezamilujete Ježíše natolik, že byste radši zemřeli, než porušili některé z dalších devíti. K této pečetí patří mnohem víc, než si většina z nás uvědomuje.

Znamená to uvázat se v pravdě pro lásku Ježíše Krista (2. Kor 5,14), a to až tak, že bychom raději ochotně položili své vlastní životy, než bychom Ho neposlechli, zklamali či Ho nějak zkreslili (GC 619). Toto je pečeť, a chci, abyste ji měli, když Ježíš přijde.

Ale pozor, přátelé, nestane se to ze dne na den! Do toho musíme dorůst, od slávy k slávě. Ve svojí lásce k Ježíši musíme začít růst až do toho stavu, kdy budeme ochotni raději pro Něj zemřít, než ho neposlechnout. A měli bychom s tím začít již NYNÍ.

Vrátíme se zpět k našemu textu. Ježíš je charakter (χαρακτήρ) Otce. Pavel použil ve své básni perfektní slovo. Kdo je Ježíš? Nuže, v podstatě je tím razičem mincí. On nás na počátku vyryl, vepsal do nás svůj zákon a vtláčil do nás Svou podobu. A potom, když jsme se ztratili jako *drachny* (= mince z Ježíšovy doby; Lk 15,8-10). Otec Ho poslal jako nástroj, aby nás opět vyrazil jako mince. Ostatně, On sám je i rytinou, ve kterou jsme obnovováni. On je charakter (χαρακτήρ) svého Otce.

Podívejte se, jak tento verš vyjadřuje *Moffattův překlad Bible* (anglický překlad): „*On, odrážejíc Boží jasnou slávu a s pečetí samotného Božího charakteru*“ (Žid 1,3). Toto je doslovný překlad z řečtiny. Na Ježíši je vyryt samotný Boží charakter. V Lukášovi 15,8-10 čteme: „*Nebo nějaká žena, která má deset drachem a jednu by ztratila, což nezapálí lampu, nevymetá dům a pečlivě nehledá, dokud ji nenalezne? A když ji najde, svolá přítelkyně a sousedky a řekne: ‚Zaradujte se se mnou, protože jsem našla drachmu, kterou jsem ztratila.‘ Tak, pravím vám, je radost před anděly Božími nad jedním hříšníkem, který činí pokání.*“ (Lk 15,8-10). Pán nás v tomto podobenství přirovnává k minci. Jak jsme si řekli: nejstarší dochovaný význam slova χαρακτήρ (charaktér) je *razič mincí*. Když nás náš Božský charakter (χαρακτήρ) poprvé vyrazil, když nás stvořil, zapsal nám do srdcí Svůj zákon. Vyryl do nás Svou podobu (Gn 1,26). Tak jako každé dobrá mince, i my jsme byli vyraženi, abychom zjevovali Panovníka říše. Bůh nás vyrazil, abychom byli měnou ve vesmíru. Všechny inteligentní bytosti tak se mohli na tuto minci podívat a vyvodit si přesný a překrásný závěr o tom, jaký je samotný Panovník říše. To byl důvod, proč jsme byli stvořeni k Jeho obrazu.

Ale stali jsme se ztracenými mincemi. Šest tisíc roků jsme se plazili ve špíně a prachu planety Země. Samozvaný vládce tohoto světa po nás šlapal a snažil se odstranit každou stopu Božího zákona a podoby z našich mincí. Ale Rytce po nás stále touží. Vidí naši vysokou hodnotu, a proto se stal jedním z nás, aby hledal a zachránil ztracené (viz Lk 19,10). Osvěcuje na tento svět stejně tak, jako když hospodyně ve svém domě rozsvěcuje svíce. Kristus však nesvítí svícemi, ale zjevením Boží lásky. Kde podle vás září nejjasněji? Na golgotském kříži. A ve světle, které proudí z Krista, toho Ukřižovaného, budou ztracené mince nalezeny.

Milí bratři a sestry, musíme se svěřit do dokonale kvalifikovaných rukou Rytce. On potom naplní své zaslíbení nové smlouvy a znovu vyryje zákon do masitých desek našich srdcí (2 Kor 3,3). Potom se pro lásku Kristovu a v moci Ducha svatého naučíme harmonizovat naše myšlenky a pocity s duchem zákona, a budeme proměňováni obnovením naší mysli (Ř 12,2) od slávy k slávě.

Ale jestliže tento proces neproběhne, nebudeme připraveni. V budoucnu budeme přeneseni na nebeské břehy, až přijde Razič mincí, aby si posbíral své mince. Při svém příchodu položí každému tuto otázku: „*Čí je ten obraz a nápis?*“ (Mk 12,16). Jaký zákon je vepsán do masitých desek tohoto srdce? Čí obraz se zjevuje v tomto životě?

Odpověď na ni rozhodne o našem osudu. Jestliže je v tom nápisu zákon lásky, je podobný Bohu. Tehdy Razič mincí řekne: „Dejte Bohu, co je Boží.“ Ale jestliže je v tom nápisu zákon sobectví, je podobný satanovi. Potom bude muset Razič říci: „Dejte satanovi, co je satanovo.“

Milí přátelé, dovolte Raziči mincí, aby vás znovu vyrazil. Naučte se spolupracovat v této opětovné ražbě, aby také u vás mohl Razič říci: „Dejte Bohu, co je Boží...“

## Kapitola 8: Být odleskem Jeho slávy

„On, odlesk Boží slávy a výraz Boží podstaty...“ (Žid 1,3 ČEP)

Vzhledem k tomu, že rozebíráme vrcholné zjevení Boží slávy v Božím synu, chci s vámi v této kapitole rozebrat, jak je možné, že Ježíš byl odleskem Otcovy slávy a přesným obrazem jeho podstaty, zatímco byl současně také člověkem.

Z kontextu listu Židům jasně vyplývá, že báseň, kterou jsme si rozebírali, se týká *Krista v těle*. Někdo by se mohl pít v otázce, zda je to skutečně popis Krista před vtělením. Byl napravo od Božího trůnu, proto byl jistě odleskem Jeho slávy a přesným obrazem Jeho osoby. Ale když se podíváte na to, co o tom říká inspirace, nemůžete se zmýlit: „*Při pohledu na Krista v těle se díváme na Boha v lidské podobě a vidíme v Něm odlesk Boží slávy, přesný obraz Boha Otce.*“ (YI, 21. 11., 1895). Sestra Whiteová zde jasně používá slova textu Židům a označuje *Ježíše v těle*, tedy vtěleného Krista. „*Byl přesným obrazem svého Otce, nejen vnějším vzhledem, ale dokonalostí charakteru.*“ (2SP 9). „*Kristův život zjevuje nekonečně dokonalý charakter.*“ (6T 60). Kristus byl skutečně září Otcovy slávy. Můžeme totéž říci o některém z Adamových padlých potomků? Rozhodně ne. Pro nás všechny platí Římanům 3,23: „*všichni zhřešili a postrádají Boží slávu.*“ (Ř 3,23). V tom je výrazná odlišnost mezi padlým potomstvem Adama a Ježíšem Kristem. Kristus je odleskem Otcovy slávy a nám všem ta sláva chybí.

Položím vám trochu náročnější otázku: Dalo by se říci o Adamovi před pádem, že byl „odleskem Otcovy slávy“? Když se na to ptám lidí, vždy dostanu různé odpovědi. To je dobře, protože to rozvíří myšlenky a přinutí nás to přemýšlet.

V knize Patriarchové a proroci čteme: „*Člověk měl nést Boží obraz dvěma způsoby: ve vnějším vzhledu i v charakteru. Jedině Kristus je pravý „obraz osoby“ Otce (Žid 1,3 BK); člověk však byl stvořen k Boží podobě. Jeho přirozenost byla v souladu s Boží vůlí. Svou myslí byl schopen rozumět duchovním věcem. Jeho láska byla čistá, své záliby a podněty ovládal rozumem. Byl svatý a šťastný, že nese Boží obraz a dokonale poslouchá Boží vůli.*“ (PP45). Zjevně zde čteme o Adamovi před pádem. Ale všimněte si, že bezhříšný Adam byl před pádem stále jen *podobou Boha*. Zatím co ten druhý Adam je *pravý Boží obraz*. To je velmi zajímavé. Jinými slovy: vtělený Ježíš Kristus zjevuje Boží charakter o mnoho dokonaleji, než bezhříšný Adam.

Opět vám položím otázku: Jak je to možné? Jak může Kristus, byť byl člověk, být odleskem Otcovi slávy, přesným obrazem Jeho podstaty? Do jisté míry je odpovědí skutečnost, že Kristus nebyl jen člověkem, ale i Bohem. Chtěl bych ale zdůraznit, že je to jen částečná odpověď na otázku.

Kdybychom si to chtěli porovnat v procentech, pak bychom řekli: Kristus byl na 100% Bohem a na 100% člověkem. Vím, že těch 200% nedává v matematice žádný smysl, ale právě v tom spočívá tajemství Jeho příchodu v těle.

Podívejme se na Filipským 2,5-8: „*Mějte tedy v sobě to smýšlení, které bylo i v Kristu Ježíši. Ačkoli byl ve způsobu Božím, nelpěl na tom, že je roven Bohu, nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob otroka a stal se podobným lidem. A když se ukázal v podobě člověka, ponižil se, stal se poslušným až k smrti, a to smrti na kříži.*“ (Fil 2,5-8). Přátelé, pochopte prosím, že když Pavel říká, že Ježíš se stal „*podobným lidem*“ a že se „*ukázal v podobě člověka, ponižil se*“, neříká, že Ježíš jen předstíral, že je člověkem a vzal si lidskou podobu. On člověkem skutečně byl.

Milí přátelé, Pavel píše, že Kristus byl „*podobným lidem*“, protože nebyl jen člověkem, ale i Bohem. Slovo *podobný* používáme tehdy, když chceme naznačit podobné rysy, ale dáváme prostor i rozdílu. Dává vám to logiku? Protože pokud Pavel říká, že Kristus je „*podobným lidem*“, neříká, že není skutečným člověkem, ale že není *jen* člověkem, ale i Bohem. Duch prorocký říká: „*Kristus, který ,byl ve způsobu Božím, nelpěl na tom, že je roven Bohu, nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob otroka a stal se podobným lidem.*“ (DA 22). On byl dokonale rovný Bohu. Ale tak velmi nás miloval, že se ochotně toho všeho vzdal a přijal ponižené postavení člověka, aby nás zachránil.

To je radikální protiklad oproti charakteru, který má satan. Lucifer naopak říká: „*vystoupím nad výšiny oblaků, budu podobný Nejvyššímu.*“ (Iz 14,14 PJH). Snaží se zmocnit Božství, zatímco Kristus, Stvořitel a Boží Syn, se Božství vzdal, jen aby zachránil své stvoření. Takového Boha musíte milovat. Jsou nám zde ukázány dva zásadně opačné charaktery: satanův a Kristův. Jeden usiluje uchvátiti Božství, a druhý je ochotný vzdát se Božských výsad a práv a stát se sám člověkem, aby nás zachránil. Ale ne ledajakým člověkem, ale takovým, kterým opovrhli, kterého opustili, který byl mužem bolesti (viz Iz 53,3). Narodil se v chudobě, jako člověk, který neměl kde složit hlavu (Mt 8,20), neměl místo, o kterém by mohl prohlásit, že mu patří. Přátelé, takového Pána si rádi zamilujete.

Ale když Písmo říká, že Kristus „sám sebe zmařil“ (Fil 2,7), nechce se tím říci, že se vzdal Božství, když se stal člověkem. Tento verš nám říká, že se vzdal všech výhod a předností své Božské podoby a úřadu a přijal ponížený stav člověka.

V Koloským se dočítáme vtěleném Kristu toto: „*neboť v něm přebývá všechna plnost božství tělesně.*“ (Kol 2,9 PLS). Když přišel Ježíš v tělesné podobě, doopravdy se nezbavil svého Božství. Byl naplněn Božstvím tělesně. Naopak my můžeme být naplněni vírou: „*Víra je podstata toho, v co doufáme, je přesvědčení o věcech, které nevidíme.*“ (Žid 11,1 KLP). Kristus ale byl naplněn tělesně. I proto lidé mohli příležitostně vidět Božství, které v Něm přebývalo. V Jeho životě bylo několik případů, kdy Božství problesklo přes lidský zjev (DA 590). To proto, že ten lidský stan byl naplněn Božstvím tělesně.

Vrátíme se zpět ke svatostánku na Sinajské poušti. Jak jsme si již řekli, je to symbol Krista v těle. Za tím účelem byl postaven: „*A ať mi udělají svatyni a budu přebývat uprostřed nich.*“ (Ex 25,8). Bůh v tom stanu skutečně přebýval a Jeho přítomnost se zjevovala v šekině (tj. auře, světelném oblaku, který ho zahaloval). Stejně tak to bylo i s naplněním toho předobrazu u Krista. Naplnil se tak, že Kristus přebýval v těle.

Duch prorocký říká: „*On, Kristus, zahalil svou Božskost oděvem lidské podoby, ale od svého Božství neupustil.*“ Takže sice Kristus přijal lidskou podobu, ale Božství si ponechal. „*Božsko-lidský Spasitel přišel, aby se postavil do čela padlého lidstva a prožíval to, co oni, od dětství po dospělost.*“ (RH 16. 6., 1905). Inspirace nám poukazuje na skutečnost, že nebyl jen člověkem, ale i Bohem: „*Změnila se lidská přirozenost Mariina Syna na Božskou přirozenost Božího Syna? Ne, tyto dvě přirozenosti byly tajemně smíchány v jedné osobě, v člověku Ježíši Kristu. V něm přebývala plnost Božství tělesně. Když byl Kristus ukřižován, byla to jeho lidská přirozenost, která zemřela. Nekleslo a nezemřelo však Božství, to by bylo nemožné.*“ (5BC 1113).

Když přemýšlíme o tom, že nekonečná věčná a všemohoucí Osoba Božství se rozhodla, že se narodí jako malé bezmocné dítě bídícím rodičům, prostým vesničanům, je to naprosto nepochopitelné. Ta shovívavost, obětavost a ochota zmařit sebe samého je nádherným zjevením Božího charakteru – Boží slávy. Vzpomeňte na Kristova slova: „*Kdo viděl mne, viděl Otce.*“ (J 14,9).

„*Čím víc přemýšlíme o Kristu, jak přišel na zem jako dítěátko, tím se nám zdá nádhernější. Jak je možné, že bezmocné dítěátko v Betlémských jesličkách je stále Božím Synem? Ačkoliv tomu nemůžeme rozumět, můžeme věřit, že ten, který stvořil světy, se pro nás stal bezmocným dítěátkem. Ačkoliv byl větší než kterýkoliv z andělů, dokonce tak velký, jako Otec na nebeském trůně, stal se jedním z nás. V Něm se stal člověk a Bůh jedním, a právě v této skutečnosti nacházíme naději pro naše padlé lidstvo.*“ (YI 21. 11., 1895).

Takže odpověď na naši otázku, jak mohl být Kristus odleskem Otcovy slávy, ačkoliv byl člověkem, zčásti zní, že nebyl jen člověkem, ale i Bohem. Součástí odpovědi ale je i tvrzení, že Kristus byl jedinečný i jako člověk. A tu přicházíme na velmi tenký led. Přátelé, je nezbytně nutné, abychom správně chápali lidskost Ježíše Krista stejně jako i to, že byl Bohem.

Myslím, že v naší církvi není nikdo, kdo by neuznával, že Kristus měl Božskou přirozenost. Vládne v ní však značná rozmanitost názorů ohledně Kristovy lidské přirozenosti. V tom spočívá celý spor. Jak jsem již vzpomenu dříve, je mi do pláče, když vidím, jak ne-Kristovsky se dokážeme chovat, když se bavíme o Kristově přirozenosti. Způsobuje to mezi námi velký rozkol, a není to žádná druhořadá záležitost, přátelé. Naopak je to velmi důležité.

Ježíš Kristus je srdcem a jádrem celého plánu spasení. To, co uděláme s Ním, ovlivní celý plán spasení. Co uděláme s Kristem, uděláme i s celým tím plánem. To je důvod, proč i samotný plán spasení chápeme tak radikálně odlišně. Od základu totiž odlišně chápeme Toho, ve kterém máme spásu: Ježíše Krista a Jeho lidskou přirozenost. Pojdme se na to podívat blíž. Nevím, jaké jste si vytvořili názory v této oblasti, ale mohli byste je nyní dát stranou? Budeme vstupovat na svatou půdu.

Pamatujete si, jak Mojžíš na Sinajské poušti hlídal ovce? Uviděl hořící keř, a když se k němu přiblížil, Pán mu řekl: „*Nepřibližuj se sem! Zuj si z nohou sandály, protože místo, na kterém stojíš, je půda svatá.*“ (Ex 3,5). Inspirace nám konkrétně říká, že hořící keř byl předobrazem Ježíšova vtělení (DA 23), symbolem Krista v těle. Ten keřík byl obklopen ohněm. Nebylo to nic zvláštního, když keř hořel. Mojžíš viděl takové keře už předtím, ale na tomto keři bylo vskutku pozoruhodné a skutečně zázračné to, že neshořel. A stejně na Boží přítomnosti v lidském těle je tak zázračné právě to, že přebývajícím Božství a nekonečná sláva Božství nestrávil ten lidský stan, ve kterém přebývala. Boží sláva je přece pro hřích spalujícím ohněm (Žid 12,29).

Jestliže chceme přemýšlet o této záhadě všech záhad, musíme si vyzout opánky našich předsudků a musíme být pokorného učenlivého ducha (GC 599). Musíme dovolit inspiraci, aby vedla naše chápání, ne naopak. Je tak jednoduché přijít se svými předsudky, studovat Boží slovo, a potom je vnútit inspiraci. Častokrát sami doplňujeme a domýšlíme ducha prorockého, jen aby podporoval naše teorie. Ujišťuji vás, že jsme toho skutečně schopni. Jestliže inspirované texty správně vyberete, vystříhnete a někam nalepíte, můžete inspiraci podpořit téměř všechno. Kéž nám Bůh pomáhá, abychom poslechli Boha a vyzuli se ze z naší soběstačnosti, ze svých filozofií a předsudků, a s učenlivým duchem uvažovali nad touto velkou záhadou.

Nuže, tak tedy: Ježíš přijal lidskou přirozenost: „*Neboť co bylo Zákonu nemožné, protože byl bezmocný kvůli tělu, to učinil Bůh, když poslal svého Syna v podobnosti těla hříchu*“ (Ř 8,3). Všimněte si přátelé, že Pavel zde úmyslně, velmi přesně a starostlivě používá slovo *podobnost*. Neříká, že „*co bylo Zákonu nemožné, protože byl poslán v hříšném těle.*“ Říká, že byl poslán „*v podobnosti těla hříchu.*“ Má to slovo *podobnost* (řecky *homoióma* (ὁμοίωμα)) nějaký význam? Ano, má. Mimochodem, to samé slovo jsme našli ve Fil 2,9: „*stal se podobným lidem.*“ Slovo *podobnost* používáme, když existují určité podobnosti, ale i rozdíly.

Když Kristus přišel jako člověk, nebyl jen člověkem, byl i Bohem. Proto Pavel říká, že Ježíš byl „*podobný lidem*“ a že přišel „*v podobnosti těla hříchu.*“ On byl současně člověkem i Bohem. Slovo *podobnost* vypovídá o tom, že existují nějaké podobnosti, ale počítá se i s rozdíly.

Je důležité, abychom se zde zamysleli nad tím, co se stalo s lidskou přirozeností při pádu. Na lidské přirozenosti můžeme pozorovat dva následky hříchu, a chci, abyste je spolu se mnou rozpoznali.

**První následek** hříchu můžeme popsat takto: *člověk se nakazil hříchem*. Co infikovalo lidské srdce při pádu? Sobectví. Vzpomeňte si, co nám říkala inspirace: „*sobectví nahradilo lásku.*“ (SC 17). Je sobectví hřích? Samozřejmě. „*Pod nadpis ‚sobectví‘ spadal každý jiný hřích.*“ (4T 384). Sobectví je podstatou všech hříchů, sobectví je duch, který zahrnuje všechny hříchy. Stejně jako láska vede k poslušnosti, tak sobectví vede k neposlušnosti. Sobectví je satanův duch, láska je Kristův duch. Když sobectví nahradilo lásku, lidská přirozenost byla nakažena hříchem, a to způsobilo morální narušení celé lidské bytosti, a ta se stala zvrácenou (Mar 153), Člověk se tedy nakazil hříchem a stal se mravně zvráceným. Všechny schopnosti, které před pádem používal na potěšení a oslavu Boha, které ovládala láska, po pádu začalo ovládat sobectví. A nyní je používá na potěšení a oslavu svého *já*. Došlo k zásadnímu morálnímu narušení. Nyní má člověk sklon ke zlému (2MR 269), tendenci k sebeuspokojování a sebeoslavení. To je náказа hříchem, jeden z důsledků pádu.

Nyní se podíváme na **druhý důsledek**. Následkem pádu byl člověk hříchem také ovlivněn. Uvedu příklad: hřích mu znemožnil přístup ke stromu života (Gn 3,22). Od té doby už neměl ten úžasný přístup ke zdroji, díky kterému se jeho životní energie obnovovala, a proto začal chátrat. Stal se smrtelným. Samo o sobě to není hříšné, je to důsledek hříchu. Říkáme tomu tzv. *nevinná slabost*, která vyplývá z hříchu. Není hříchem být smrtelný, je to jen důsledek hříchu. Hříšné je být zvrácený.

1. Následek – náказа hříchem	2. následek – ovlivnění hříchem
Když se člověk nakazil hříchem, stal se nemorálním	Když byl člověk ovlivněn hříchem, stal se smrtelným
Když se člověk nakazil hříchem, stal se zvrhlým	Když byl člověk ovlivněn hříchem, začal chátrat
Když se člověk nakazil hříchem, všechny jeho schopnosti se staly zvrácené	Když byl člověk ovlivněn hříchem, všechny jeho síly a schopnosti degenerovali

Rozumíte, co se vám tu snažím jemně odlišit? Všechno, co se týká *nákazy hříchem*, nazýváme *hříšné sklony*, které samotný hřích způsobují. A všechno, co spadá pod *ovlivnění hříchem*, nazýváme *nevinné slabosti*, což jsou důsledky hříchu.

Adam před pádem nebyl hříchem ani nakažený, ani ovlivněný. Neměl hříšné sklony, ani nevinné slabosti. Absolutně nic ho netáhlo ke zlému a nebyl náchylný k úpadku, či smrtelnosti. Po pádu však „získal“ oboje.

Co na sebe přijímá ten druhý Adam, Ježíš Kristus? Jak správně chápat Pavlova slova, když říká, že přišel „v podobnosti těla hříchu“? Přijímá všechny ovlivnění, ale žádnou mravní zkaženost. Kristus vzal na sebe přirozenost, která byla oslabena 4 000 lety (DA 117).

Nejzřejmější veličinou byl Jeho tělesný vrůst. Byl vysoký jak Adam? Inspirace nám dává vcelku jasný obraz, jak vysoký byl Adam (asi 4,5 metru), a aby vážil úměrně té výšce, musel by mít asi 1 100 kilo. Byl úžasným stvořením, přátelé. Ale podívejte se, co se s lidstvem stalo po pádu. Změnila se průměrná délka života, a to hlavně po potopě (mimo jiné i zařazením masa do jídelníčku (PC 1). Tento prudký pokles nám jasně poukazuje na to, že druhým Adam nemohl mít výšku 4,5 metru. Podle inspirace je o hlavu vyšší, než průměrný muž, ale určitě není tak vysoký, jako Adam. Tato tělesná schránka 4 000 let upadala. Postihlo to i mozek? Samozřejmě. Proto jsou Jeho mentální schopnosti oslabeny. Nejvyšší funkcí mentálních schopností je přece duchovní přirozenost, a ta je také oslabena. Kristus tedy přijímá „podobnost těla hříchu,“ kterou nese oslabenou 4 000 lety. Byl Kristus smrtelný? Ano. Kristus měl všechny ty *nevinné slabosti*.

Podléhá ale nemravnosti, přátelé? Je mravně zkažený a sobecký? Rozhodně a co nejdůrazněji říkám: ne! **Kdyby byl Kristus přijal něco ze sobectví, které je samo o sobě hříchem, sám by byl býval hříšný. A kdyby byl býval nějak hříšný, nemohl by být naším zástupcem. Kristus musel být úplně bez hříchu, aby mohl umřít na kříži za naše hříchy. Pokud by byl jakkoliv hříšný, potom by musel umřít sám za sebe.** Pochopte to, prosím.

„Převzal na sebe lidskou přirozenost v jejím padlém stavu, Kristus se ani při nejmenším nepodílel na jejím hříchu. Podléhal tělesným neduhům a slabostem, které člověka obklopují, aby se naplnilo, co bylo řečeno skrze proroka Izaiáše, který řekl: *On vzal naše nemoci a naše neduhy nesl. ‘Dotýkaly se ho pocity našich slabostí a byl pokoušen ve všem tak, jako my. A přece, nepoznal hříchu‘ On byl, bezvadný a neposkvrněný Beránek. ‘Neměli bychom mít pochybnosti o Kristově dokonale bezhříšné lidské přirozenosti.’* (5BC 1131). To je velmi jasný citát. Inspirace říká, že bychom neměli mít pochybnosti ne o *relativní*, ale o *dokonalé* bezhříšnosti lidské přirozenosti Krista. Jestliže totiž nějakým způsobem pochybujeme o Kristově dokonalé bezhříšné lidské přirozenosti, nemáme potom jistotu, že máme zástupce, který je dostatečně spravedlivý na to, aby zemřel za naše hříchy. Nesmíme o tom pochybovat.

Dále můžeme získat velmi hluboký náhled do lidské přirozenosti Krista, když si vyslechneme, co říká Otcí těsně před tím, než přijal tělo, které mu připravil (Žid 10,5). Pojdme si ten rozhovor poslechnout do 40. žalmu. Dovolím si tak učinit, protože v 10. kapitole listu Židům Pavel cituje pasáž právě z tohoto žalmu. Ta slova podle něj vyslovil Kristus těsně před tím, než přijal tělo, které mu bylo připraveno. Pojdme si to prostudovat do hloubky.

V tomto žalmu tedy čteme: „*Obětí hod ani přídavnou obětí jsi nechtěl, ale prorazil jsi mi uši. Zápal ani obětí za hřích jsi nežádal. Tu jsem řekl: Hle, přicházím. Ve svitku knihy je o mně psáno.*“ (Ž 40,7-8). Kam jde? Na planetu Zemi, aby přijal tělo, které bylo pro něj přichystáno, a aby se narodil jako dítě v Betlémských jeslích. Kristus říká Otcí v 9. verši: „*Rád splním tvou vůli, můj Bože, tvůj zákon je v mém nitru.*“ (Ž 40,9 KLP)

Když se Kristus stal člověkem, přátelé, čím zákon byl v Jeho srdci? Boží zákon, v srdci měl Boží zákon. To zákon lásky ovládal lidské srdce vtěleného Krista. To nám opět potvrzuje pohled na svatyni, jako symbol Krista v lidském těle. Jaký zákon byl napsán na kamenných deskách? Byl to snad zákon sobectví, který jsme všichni zdědili a máme ho napsaný v srdci? Ne, bylo to zákon lásky.

V knížce *Cesta ke Kristu* čteme: „*jestliže v nás přebývá Boží láska, naše pocity, myšlenky, záměry a činy budou v souladu s Boží vůlí, která je vyjádřena v příkazech Jeho svatého zákona... Spravedlnost je definitivní normou svatého Božího zákona, který je vyjádřen v příkázáních daných na Sinaji... Ještě před příchodem na zem sám Ježíš o sobě řekl: ‘Činit tvoji vůli, můj Bože, si přeji, a tvůj zákon je v mých vnitřnostech.’ A těsně před nanebevstoupením řekl: ‘zachoval jsem příkázání svého Otce a zůstávám v jeho lásce.’“ (ST 61).*

Kristus měl po celý svůj lidský život ve svém srdci vepsán Boží zákon, zákon lásky. A neměl ho tam jen vepsán, On ho i dokonale poslouchal. Právě proto, přátelé, byl Ježíš Kristus dokonalým zjevením Božího charakteru, a

to od samého začátku. U Krista nemuselo dojít nikdy k obrácení – nikdy nemusel přijít ke kříži jako my všichni a volat: „*Stvoř mi čisté srdce, ó Bože! Obnov v mém nitru pevného ducha!*“ (Ž 51,12). Nemuselo u něj dojít ke znovuzrození, protože při svém přirozeném narození měl Boží zákon již vepsán ve svém srdci. Byl jednorozený, jedinečně zplozený.

Monogenes (μονογενής) v řečtině znamená *jedinečně počatý* (toto slovo se vztahuje i na Krista (např. 1. Jan 4,9). Lukáš nám dává nahlédnout do Kristova jedinečného postavení při početí a narození: „*A anděl jí odpověděl: „Duch Svatý přijde na tebe a moc Nejvyššího tě zastíní; proto také to Svaté, co se z tebe narodí, bude nazváno Syn Boží.“* (Lk 1,35). Ježíše při narození pojmenovali *Svatý*. Dá se to snad říci o jiném člověku, když se narodí? Jistěže ne, vždyť jsme od přírody dětmi hněvu (Ef 2,3). David o nás všech vyznává: „*Hle, byl jsem zplozen v nepravosti, matka mě počala v hříchu.*“ (Ž 51,7). Proč se rodíme hříšní? Protože nás zplodili hříšní rodiče. Ale je tu někdo Jedinečný. Kdo Ho zplodil, přítel? Duch svatý. **Proto je Ježíš od narození svatý. Duch svatý totiž nezplodí nic nesvatého.** Toto narození a zplození dělá Krista Jedinečným. Proto když Ježíš vyrůstal, nikdy se nechoval hříšně – ani předtím, než dosáhl věku zodpovědnosti a než začal poznávat rozdíl mezi dobrem a zlem. Vždy dokonale zjevoval svého Otce.

„*Nikdo, kdo se podíval na dětsky upřímnou tvář zářící nadšením, nemohl říci, že Kristus byl jako jiné děti. Byl Bohem v lidském těle (1. Tim 3,16). Když ho společníci vybízeli ke zlému, přes lidský zjev problesklo Božství*“ – a to byl Kristus jen dítětem – „*...a rozhodně to odmítl. V momentě rozlišil správné od nesprávného*“ – protože měl v srdci vepsán Boží zákon. Čtete dál: „*...a postavil hřích do světla Božích přikázání, zákon držel jako zrcadlo, které odráželo světlo na zlo.*“ (YI 8. 11. 1898). Je to pozoruhodné. Ježíš nebyl jako ostatní děti.

Dále se z rozhovoru mezi Otcem a Synem dovídáme: „*Rád splním tvou vůli, můj Bože, tvůj zákon je v mém nitru.*“ Kdy začínáme žít? Kdy začne život? Mohli bychom říci, že i toto je další sporný bod. Kvůli problému s potraty jsme se začali rozcházet v názorech, kdy začíná život. Ale snad se všichni shodneme aspoň na porodu. Život začíná přinejmenším při narození. Osobně ale věřím, že je to ještě dřív, a to při početí. „*On, Ježíš Kristus, začal život, přešel jeho zkušenostmi a svůj životní záznam ukončil s posvěcenou lidskou vůlí.*“ Přítel, vůle je ovládající síla v lidské přirozenosti, síla rozhodování, síla volby. Dá se to říci o nějakém jiném člověku, který se kdy narodil na Zemi padlým rodičům? My nezačínáme život s posvěcenou lidskou vůlí. „*Myšlení těla je totiž v nepřátelství vůči Bohu, neboť se nepodřizuje Božímu zákonu, ba ani nemůže.*“ (Ř 8,7). Ptáte se proč? Nuže, protože ji tyranizuje zákon sobectví. Proto jsme od přirozenosti v nepřátelství vůči Bohu a Jeho zákonu. Zjevně proto se od nás Ježíš trochu liší. Ježíš „*prožil život, prošel jeho zkušenostmi a svůj životní záznam ukončil s posvěcenou lidskou vůlí.*“ Ale podívejte se na to, co říká další věta. Zde přicházíme do konfliktu, přítel: „*Byl pokoušen ve všem podobně jako my, ale protože svou vůli zachoval v podřízení a posvěcení, nikdy se ani v nejmenším nepřiklonil k vykonání něčeho zlého, anebo co by bylo jen náznakem projevy rebelie vůči Bohu.*“ (YI 8. 11. 1898). Zajímavě to jde do hloubky.

Ježíš začal svůj život s posvěcenou lidskou vůlí, a přece neměl ani nejmenší sklon ke zlému, nikdy se ani jen nepřiblížil ke vzpouře vůči Bohu. Dovídáme se, že také zakoušel pokušení: „*Neboť nemáme takového velekněze, který by s námi nemohl soucítit v našich slabostech, nýbrž takového, který ve všem prošel zkouškami podobně jako my, avšak bez hříchu.*“ (Žid 4,15).

Máme tu stejné slovo – *podobně*, a opět od apoštola Pavla. Pamatujte si tyto místa:

1. **Filipským 2,7:** „...stal se podobným lidem.“
2. **Římanům 8,3:** „...v podobnosti těla hříchu...“
3. **Žid 4,15:** „...prošel zkouškami podobně jako my...“

Zde si klademe základy pro širší úvahy. Dostáváme se k velmi zajímavému materiálu: „*Neboť nemáme takového velekněze, který by s námi nemohl soucítit v našich slabostech, nýbrž takového, který ve všem prošel zkouškami podobně jako my, avšak bez hříchu.*“ (Žid 4,15). Právě zde je náš problém. Jak mohl být Kristus pokoušen ve všem jako my, a přece být bez hříchu? A všimněte si, že Pavel nemá na mysli jen to, že Kristus nespáchal žádný hřích. Nejde tu jen o to. **Je sice pravda, že Kristus nikdy nezhrěšil, ale Pavel říká, že neměl ŽÁDNÝ hřích. Byl bez hříchu – HŘÍCHU.**

Zamyslete se nad tím. Co je kořenem veškerého hříchu? Sobectví. Kristova bezhříšnost je úplná a dokonalá a zahrnuje to celou Jeho bytost. Písmo to vysvětluje takto: „*On se nedopustil hříchu*“ (1. Pt 2,22). Jinak řečeno, je



bezhříšný v chování, slovech a činech. Ale také o Něm říká, že „*hřích nepoznal*“ (2. Kor 5,21). Zde je řeč o bezhříšnosti charakteru, myšlenek a pocitů. A do třetice o Kristu v 1. Janově 3,5 čteme, že „*hřichu v něm není*.“ (1. Jan 3,5). To znamená, že Kristus je bezhříšný na úrovni Svě přirozenosti. V samotném duchu a touhách byl Ježíš bezhříšný. **Otázka ale zní, jak mohl být dokonale bezhříšný, a přece být pokoušen ve všem, jako my?** To je tajemství, milí přátelé. Uvědomte si však, že tajemství nejsou věci, kterým se nedá porozumět, ale jsou to skryté věci, které nepochopíme bez pomoci Ducha svatého. Nedá se to plně vysvětlit, jak mohl být *bezhříšný* Kristus pokoušen ve všem tak, jako my, a ani se o to nebudu pokoušet. Ale chci se s vámi podělit o to, co nám bylo zjeveno. A zjevené věci patří nám a našim dětem (Dt 29,29).

Některé vzácné náhledy mi pomohly porozumět, jak mohl být Kristus *úplně bezhříšný* (aby mohl být našim Zástupcem), a zároveň být dokonalým účastníkem (aby nám mohl být skutečným Příkladem). Je to rébus: **Jak může být Kristus, náš bezhříšný Zástupce, a zároveň náš soucitný Vzor?** Je vcelku lehké přijmout postoj ohledně Kristovy lidské přirozenosti, podle kterého je naším bezhříšným Zástupcem. Jednoduše povíme: „Měl přirozenost Adama před pádem.“ A skutečně tomu mnoho lidí věří. Na druhé straně je ale také celkem lehké tvrdit, že Kristus je náš soucitný Vzor, když řekneme: „Měl přirozenost Adama po pádu.“ A právě zde začíná naše polemika.

Nedokážete si ani představit, kolikrát mě lidé oslovili s otázkou: „Čemu věříš ty? Věříš, že Kristus měl přirozenost Adama před pádem, anebo přirozenost Adama po pádu?“ Potom přešlapují na místě a dychtivě čekají, co odpovím, aby mě mohli buď obejmout jako bratra, nebo zavrhnout jako bludaře.

Bratři a sestry, nebudu přehánět, pokud řeknu, že se to v mnoha kruzích stalo jakýmsi laboratorním papírkem, kterým lidé testují, zda jste doopravdy adventista sedmého dne, anebo ne. Vždy, když dostanu tuto otázku, tahá mě to k jedné ze dvou odpovědí. První a nejjednodušší odpovědí je: „Víte, potřebuji ještě třetí možnost.“

Chvála Pánu, že máme i tu třetí možnost. A jestliže je chci skutečně zmást, řeknu něco jako: „Nuže, žádnou, nebo obě dvě. Podle toho, o kterém aspektu důsledku hřichu na lidskou přirozenost právě mluvíš.“

Trochu se v tom zorientujme:

**Podívej, jestli mluvíme o mravní zkaženosti, Ježíš měl přirozenost Adama před pádem.**

**Jestliže mluvíme o oslabení, čili degeneraci, Ježíš měl přirozenost Adama po pádu.**

**Jestliže mluvíme o nákaze hřichem, měl přirozenost Adama před pádem.**

**Jestliže mluvíme o poškození hřichem, měl přirozenost Adama 4 000 let po pádu.**

Rozumíte tomu? Při této otázce se musíme zamyslet trochu do hloubky. Trvám na tom, že rozdělení typu: buď *přirozenost Adama před pádem*, anebo *přirozenost Adama po pádu*, je dost zjednodušený pohled na věc. Nevykreslí se nám totiž celý obraz. Je pro nás výzvou pochopit Kristovu přirozenost, která Mu dovoluje být naším bezhříšným Zástupcem, stejně jako i naším soucitným Vzorem.

Podívejte, jestliže zajdete do krajnosti ve snaze udělat z Něj svého bezhříšného Zástupce, uděláte Ho ostatně tak svatým a odlišným od vás, že se s námi nebude moci v ničem ztotožnit, ani vy s Ním. Potom máte problém, protože vás to odvede na nesprávnou cestu. Skončíte u plánu spasení, kde Ježíš udělal všechno, a vy se jen přikryjete Jeho spravedlností a o nic víc se nestaráte. Jste za vodou a svobodný – tomu se říká *laciná milost*.

Ale jestliže svoji snahu udělat z Něj soucitný Vzor přeženete a příliš zdůrazníte Jeho podobnost s námi lidmi, takže je stejný jako my – co tím způsobíte? Ničíte tím Jeho schopnost být naším bezhříšným Zástupcem, protože Ho děláte hříšným. Jestliže Ho však uděláte hříšným, potom Kristus musel zemřít na kříži za sebe a své hříchy a my máme velký problém. Musíme mít totiž *bezhříšného* Spasitele.

Podívejme se na tento citát: „*Můžeme mít pokoj, který přesahuje chápání, ale bude nás to stát zápasy se silami temnoty, kruté boje proti sobectví a vrozenému hřichu.*“ (ST, 17. března, 1887). Fiha! Zde máme řeč o nějakém *vrozeném hřichu*.

Přátelé, je zřejmé, že hřích zahrnuje ještě hlubší rozměr, než je jen naše chování. Je to *vrozený hřích*. Co je to prosím vás *vrozený hřích*? Je to *sobectví*. V prvních kapitolách jsme si uvedli citát: „*Sobectví je vepsáno do našeho samotného bytí. Dostalo se k nám jako dědictví.*“ (HS 138). To znamená, že sobectví je vrozené. Naše děti jsou podle zákona dědičnosti přirozeně sobecké. Byl Ježíš jako malé dítě přirozeně sobecký? Ne, určitě nebyl, protože pokud by byl přirozeně sobecký, projevil by někdy i sobecké chování, přinejmenším v době, kdy u něj ještě nedošlo k obrácení.

Ale muselo dojít u Krista vůbec k nějakému obrácení? Musel někdy přijmout nové srdce? To rozhodně ne, protože neměl vrozený hřích. Whiteová dokonce píše o tzv. „vrozeném zlu přirozeného srdce“ (RH, 4. 5. 1886). Podívejte se, jako Adamovi potomci máme všichni přirozený sklon ke zlému – síle, které bez pomoci neodoláme.

„Následek jezení ze stromu poznání dobrého a zlého se zjevně projevuje ve zkušenosti každého člověka.“ Všimněte si, že se to projevuje ve zkušenosti *každého*. Zahrnuje to všechny, bez rozdílu. „V naší přirozenosti je sklon ke zlému, síla, které bez pomoci nemůžeme odolat.“ (Ed 29). Takže je nám zde jasně oznámeno, že všichni máme následkem jezení ze stromu poznání dobrého a zlého sklon ke zlému, tedy k síle, které bez cizí pomoci neodoláme.

Ježíš rozhodně sklon ke zlému neměl. Podívejte se na tento inspirovaný citát: „On je bratrem v našich slabostech, ale ne v tom, že by měl stejné vášně. Protože byl bezhříšný, jeho přirozenost se s odporem odvracela od zla. Snášel duševní zápasy a muka ve světě hříchu... On mohl zhřešit, on mohl padnout, ale ani na sekundu v něm nebyl sklon ke zlému.“ (FLB 49).

Kristus s odporem odvracel od zla. Jemu se zlo přirozeně protivilo, vnímal ho jako bolestné a velmi odporné. Ale ani na chvíli v Někdo nebyl sklon ke zlému. Jak je potom možné, aby byl Ježíš, s přirozeností, která se od zla s odporem odvracela, „ve všem prošel zkouškami podobně jako my“ (Žid 4,15), kteří máme sklon ke zlému? Vidíte ten problém?

Zabývám se touto otázkou, protože jsou mezi námi mnozí, kteří trvají na tom, že Kristova přirozenost se shoduje s tou naší v každém směru – tedy i se všemi hříšnými sklony, které máme. Myslí si totiž, že Kristus nevyhnutelně musel mít takovou přirozenost, aby mohl být pokoušen ve všem tak, jako my. Ale já se chci s vámi podělit o chápání, které nám dovolí poznat, jak Kristus může být pokoušen „ve všem... podobně jako my“, a přece být absolutně bezhříšný, bez jakéhokoliv sklonu či náchylnosti ke zlému.

Pavel tedy říká, že Kristus byl pokoušen „ve všem... podobně jako my“ (Žid 4,15). Známe jen tři druhy pokušení. Všechny jsou zaznamenány v 1. Janově 2,16: „neboť vše, co je ve světě: žádost těla, žádost očí a pýcha života, není od Otce, nýbrž je to ze světa.“ (1. J 2,16 PPŠ).

Jsou to tedy:

1. **Žádost těla**
2. **Žádost očí**
3. **Pýcha života**

Inspirace nám říká, že pod těmito třemi pojmy spadají všechny pokušení. Každé pokušení, které na nás dolehne, spadá pod jednu z nich (RH 5. července 1892, odst. 10). Každý druh pokušení si ještě více si je rozebereme:

První je *žádost těla*. Co to vlastně je? Můžeme to nazvat *senzualismus/požitkářství*. Je to modlářská láska k požitku.

*Žádosti očí* je *materialismus*. Chceš mít to, co vidíš. Je to modlářská láska ke světu a všemu, co nám nabízí.

*Pýcha života* je *egoismus*, tedy modlářské milování sebe.

Sami tedy vidíte, že máme tři kategorie pokušení. Vyzývám vás, abyste si někdy sedli a zkusili popřemýšlet o jakémkoliv pokušení, do jakého jste se kdy dostali. Zjistíte, že spadá do jedné z těchto tří kategorií: **senzualismus, materialismus a egoismus**.

Podíváme se nyní na něco velmi zajímavého a důležitého. Právě v těchto třech oblastech pokoušel satan naše první rodiče v ráji a způsobil pád člověka: „Žena viděla, že je to strom dobrý k jídlu“ – zde máme žádost těla, „a lákavý pro oči,“ zde žádost očí, „strom žádoucí pro získání moudrosti.“ A nakonec pýchu života: „Vzala z jeho ovoce a jedla. Dala také svému muži, který byl s ní, a jedl i on.“ (Gn 3,6). Kopejme hlouběji.

Když byli naši první rodiče pokoušeni v těchto třech oblastech, měli sklon ke zlému? Měli vrozený hřích? Samozřejmě, že ne. Právě vyšli ze Stvořitelovy ruky a byli úplně bezhříšní. A ačkoliv byl člověk bezhříšný, byl pokoušen přesně v těchto třech oblastech. Z toho tedy můžeme usoudit, že nemusíte být hříšní, abyste mohli být pokoušeni v těchto třech oblastech.

Musíte být hříšní, abyste byli schopni podlehnout pokušení? Ne. Důkazem toho je opět Adam a jeho žena: podlehli, ačkoliv byli úplně bezhříšní. Uvědomte si, že satan apeluje na bezhříšnou před-pádovou verzi toho, co se nyní stalo žádostí těla, žádostí očí a pýchou života.

Ve svém neпадлém stavu měli lidé touhu vychutnávat si smyslové potěšení, ze kterého jim Bůh umožnil se těšit. Například se těšili lahodné chuti dobrého ovoce. Bylo na té radosti něco hříšného? Ne. Jenže satan apeloval na tuto Bohem danou touhu těšit se ze smyslového potěšení a snažil se je přivést k uspokojování způsobem, který Bůh zakázal, tedy jedením zakázaného ovoce. *Jelikož tuto svatou touhu naplnili způsobem, který Bůh zakázal, stala se nesvatou.*

Bůh jim dál také touhu získávat krásné věci. Eva viděla, že strom je potěšením pro oči. Byl prostě nádherný. Satan apeloval na tuto Bohem danou žádost získávat nádherné věci.

Naši první rodiče měli touhu se zdokonalovat. Tu najednou se jim nabízelo něco, co by jim dalo tajemnou znalost. Vlastně by byli jako Bůh: znali by dobré i zlé. Satan tedy apeloval na touhy, které dal Bůh lidem před pádem. Když se tyto touhy naplnily způsobem, který Bůh zakázal, stali se tím, čím jsou dnes: **po-pádová žádost těla, žádost očí a pýcha života.**

Ježíš Kristus je druhým Adamem (1. Kor 15,45-47). Abychom tomu lépe porozuměli, podívejme se na jeden citát: „*Kristus je nazván druhým Adamem. V čistotě a svatosti, spojený s Bohem a Jim milovaný, začal tam, kde začal i první Adam. Ochotně prošel územím, kde Adam padl a vykoupil tak jeho selhání.*“ (YI 2. 6., 1889).

Otázka nyní zní: začal Adam s hříšnou zvrácenou přirozeností? Ne, byl bezhříšný. A ten druhý Adama začal přesně tam, kde první, s tím rozdílem, že prošel tím územím, kde Adam padl. Druhý Adam snášel důsledky úpadku, který probíhal již po 4 000 let. Musel je nést, protože musel nejen projít zkouškou, ve které první Adam selhal, ale být i příkladem bídným padlým smrtelníkům a ukázat jim, jak mohou v Jeho milosti překonávat svoje každodenní zkoušky a pokušení. Právě proto musel být jako *Adam před pádem* – co se týče mravního stavu a bezhříšnosti, a také zároveň musel být jako *Adam po pádu* – co se týče úpadku slabosti.

Podívejme se na jiný citát: „*Když Kristus přišel na zem, bral přitom na sebe lidskou podobu a stál jako zástupce člověka, aby ve velkém sporu se satanem ukázal, že člověk, jak ho Bůh stvořil, může ve spojení s Otcem a Synem poslouchat každý Boží požadavek.*“ (ST, 9. 6., 1898). Ve velkém sporu jde o to, zda člověk, tak, jak ho Bůh stvořil, může, anebo nemůže dokonale poslouchat Boží zákon. Adam zjevně dokázal, že nemůže. Proto přichází druhý Adam, aby dokázal, že člověk, jak ho Bůh stvořil, může poslouchat Boží zákon dokonale.

Dokázal, že dokonce i padlý člověk může být v Jeho síle vítězem. Kristus musel být vyzkoušen takovým způsobem, který mu umožní dokázat, že dokonce i padlý člověk může v Jeho síle zdolat každé pokušení. Proto přichází s velmi důležitými předpoklady.

V první řadě nám inspirace říká, že na něj byla položena tíha vin, když procházel zkouškou na poušti (RH, 23. září, 1890). Proč? Protože i my musíme zápasit s vinou. Takže snáší vědomí našich vin, naše hříchy byly na Něj položeny. V pokušení na poušti je ale něco velmi zvláštního. Kolikrát je tam Kristus pokoušen? Třikrát. Je to snad náhoda? Kolik je druhů pokušení? Jsou tři. On musí projít „*zkouškami podobně jako my,*“ (Žid 4,15).

Tato pokušení máme uvedena v Lukášovi 4,1-13 a v Matoušovi 4,1-11: „*Ďábel mu řekl: „Jsi-li Syn Boží, řekni tomuto kameni, ať se stane chlebem.“ Ježíš mu odpověděl: „Je napsáno: „Člověk nebude živ jen chlebem, ale každým Božím slovem.““ (Lk 4,3-4). Satan Krista vyzývá, aby ukojil svou naléhavou a silnou chuť k jídlu. Zde máme žádost těla. „Ďábel ho vyvedl vzhůru, v jediném okamžiku mu ukázal všechna království světa a řekl mu: „Všechnu tuto pravomoc a jejich slávu dám tobě, protože mně je dána, a komukoli chce, tomu ji dám. Jestliže se tedy ty přede mnou pokloníš, všechna bude tvá.“ Ježíš mu odpověděl: „Je napsáno: „Pánu, svému Bohu, se budeš klanět a jemu jedinému sloužit.““ (Lk 4,5-8). Ukázal mu panoramaticky celý svět. Máme zde žádost očí. „Přivedl jej pak do Jeruzaléma, postavil ho na vrcholek chrámu a řekl mu: „Jsi-li Syn Boží, vrhni se odtud dolů; vždyť je napsáno, že „svým andělům přikáže o tobě, aby tě ochránili“ a „na rukou tě ponosou, abys snad svou nohou nenarazil na kámen.““ Ježíš mu odpověděl: „Je řečeno: „Nebudeš pokoušet Pána, svého Boha.““ (Lk 4,9-12). Zde vidíme zřetelně pýchu života, vedoucí k troufalosti.*

A tři druhy pokušení, kterými byl Adam pokoušen v Edenu jsou ty samé druhy pokušení, se kterými musíme i my denně zápasit. Byl Kristus pokoušen „*podobně jako my*“ (Žid 4,15)? Určitě byl.

Duch prorocký o Kristu říká: „*On, který nepoznal hříchu, stal se hříchem za nás. S hroznou tíhou vin, kterou nesl za naše hříchy, odolal strašně zkoušce*

1. „*chuti, ...*“

2. „*...lásky ke světu a poctám, a...*“

## 3. „...pýchy vystavování se, která vede k troufalosti.“

Zde máme vypsány všechny tři druhy pokušení, které jsme vzpomínali u Lukáše. „*Kristus odolal těmto třem velkým hlavním pokušením, a zvítězil nad nimi ve prospěch člověka, dosáhl pro něj spravedlivého charakteru,*“ – chvála Bohu! – „...protože věděl, že člověk to sám nemohl dokázat. Věděl, že v těchto třech bodech bude satan útočit na lidstvo. Zvítězil nad Adamem a hodlal pokračovat ve svém díle, dokud by člověka dočista nezničil. Kristus vstoupil do tohoto pole ve jméno člověka, aby místo něho porazil satana, protože věděl, že člověk to ve své vlastní síle nedokáže. Kristus připravil člověku cestu vykoupení svým vlastním životem utrpení, sebezapření, sebeovládání, svým ponižením a konečnou smrtí. Přinesl člověku pomoc, aby mohl následováním Kristova příkladu zvítězit tak, jako Kristus za něj zvítězil.“ (3T 372)

Podívejme se nyní na první z těchto tří pokušení. Chci, abyste si uvědomili, pochopili a ocenili hluboký význam toho, čím musel Kristus projít, dříve než vůbec mohl být pokoušen v oblasti chuti. Všimněte si, že Kristus nemá žádnou zvrácenou hříšnou chuť. Má bezhříšný apetit. Od narození nemá žádný sklon ke zlému a vždy žil životem dokonalé poslušnosti. V oblasti chuti tedy na něm není nic zvráceného.

Vynořuje se nám ale otázka, jak může být v této oblasti vyzkoušen takovým způsobem, který Mu umožní být účastným a zároveň správným vzorem lidem se zvrácenou chutí? Nuže, dřív, než bude pokoušen v oblasti chuti, je bez jídla čtyřicet dní a čtyřicet nocí. Bible říká, že „*nakonec vyhladověl.*“ (Mt 4,2), což je zřejmě jedno z největších vyhladovění v Písmu.

Když se začínáte postit, máte velký hlad. Nemám pravdu? Zkoušeli jste se někdy postit? První den bývá doopravdy velmi těžký. Avšak na druhý den chuť slábne a po chvíli už vůbec necítíte hlad. A je zajímavé, že hlad necítíte až do chvíle krátce před smrtí. Těsně před smrtí tělo neuvěřitelně prudce zareaguje. Doslova *křičí* po jídle. Je to nejsilnější impulz, jaký může lidské tělo zažít těsně před smrtí.

Vrátíme se na poušť. Satan pozoruje Spasitele a každý jeho krok. Všechny plány už má hotové. Pracoval na nich 4 000 let. Svůj program si dokonale naplánoval, a chce zasáhnout Krista pokušením chuti. Vždyť právě tam uspěl, když způsobil pád člověka.

Satan si uvědomuje, že má nejlepší šanci, když přijde s pokušením v oblasti chuti, a to tehdy, kdy je nanejvýš pravděpodobné, že Kristus chuti podlehne. Zná lidskou fyziologii a čeká. Ví, že Kristovo tělo se nakonec začne zmítat v křečích z neuvěřitelně silných a bodavých bolestí hladu. Počítá dny a zvědavě čeká, kdy to začne. Kristus to vydržel skutečně dlouho. Byl neuvěřitelně zdravým příkladem. Ale satan ví, že dříve či později se nalomí a dostane křeče. Čeká na tu pravou chvíli. A když vidí, že to začíná ve čtyřicátý den, přichází a říká: „*Jsi-li Syn Boží, řekni, ať se z těchto kamenů stanou chleby.*“ (Mt 4,3). „A jen tak na okraj, jestli to neuděláš rychle, zemřeš.“

Přátelé, je to skutečně pokušení nad naše chápání, jestliže máme úplně porozumět jeho intenzitě a síle. Vzpomeňte si, Kristus byl pokřtěn těsně před odchodem na poušť. Když vycházel z vody, Bůh mu řekl: „*Toto je můj Syn, Milovaný, v němž jsem našel zalíbení.*“ (Mt 3,17). Kristus musí být závislý výlučně na Božím slovu. Vírou se ho musí držet, pokud jde o Jeho osobní identitu. Satan ale přichází s výzvou – inspirace to též doplňuje (DA 119) – a říká mu: „Víš, ty jsi určitě ten padlý anděl. V nebi byla vzpoura a tebe zjevně vyhodili. Chci říci, že jsi v opovržení u Boha i člověka. Určitě ty jsi ten padlý anděl. Ale jestliže jsi Boží Syn, dokaž to, a udělej něco, co zvládne jen Bůh. Přeměň kameny v chleby.“

Přátelé, kdyby nás někdo pokoušel, abychom proměnili kameny v chleby, bylo by to pro nás vůbec pokušení? Určitě ne, protože to ani nedokážeme. Ale pro Krista to pokušením rozhodně bylo. Někteří trvají na tom, že Kristus byl pokoušen úplně stejně, jako my, ale zdá se, že kdyby se jen podívali trochu blíže na Jeho pokušení, museli by připustit, že v Jeho zkouškách je něco radikálně odlišného. Já jsem nikdy nebyl pokoušen, abych přeměnil kameny v chleby. Vy snad ano? Kristus však byl. Jediným slovem, tím samým, které stvořilo tento svět, mohl přeměnit každý kámen na poušti na čerstvě upečený pecen chleba. Jediným slovem by to dokázal. Mohl by zahnat svůj hlad a dokázat, že není tím, co mu namlouval nepřítel a že je skutečně Boží Syn.

Uvědomte si, že právě toto pokušení umožnilo Kristu soucítit a ztotožnit se s jakýmkoliv pokušením, které padlý člověk musí zakoušet v oblasti žádosti těla. A ačkoliv byl Kristus silně pokoušen v oblasti chuti, nebylo apelováno na hříšnou chuť. Nebo snad bylo hříšné, že byl Kristus hladový po půstu, který trval čtyřicet dní a čtyřicet nocí? Bylo to úplně bezhříšné, přátelé. Působila však na Něj silná žádost po jídle. Byla tak silná jako zkažené zvrácené

chutě, se kterými musíme denně zápasit my. Může tedy říci někdo, kdo musí zápasit se zvrácenou zkaženou chutí v některé oblasti žádosti těla: „Kristus neví, jaké to je. On mě nemůže chápat.“? Ne, přátelé. Kristus je s námi účasten, ale ne proto, že by měl přesně to samé pokušení, jako my, ale proto, že byl pokoušen v oblasti **žádosti těla tak, že se to vyrovná čemukoliv, s čím budeme muset zápasit v oblasti žádosti těla my.**

Vyjasníme si to, přátelé. Někteří tvrdí, že pokud byl pokoušen „*podobně jako my*“ (Žid 4,15), tak to znamená, že Kristus prožil každé jedno pokušení, které máme i my. Ba někteří zajdou až tak daleko, že říkají, že Krista trápilo pokušení být homosexuálem. Mimochodem, tato teorie vyšla tiskem. Ti, co to tvrdí, to myslí dobře, protože se domnívají, že aby homosexuál věděl, že Kristus rozumí, čím prochází, je třeba ho ujistit o tom, že Kristus skutečně měl takové pokušení. Pochopte však, přátelé, že to nemusíme dělat. Bože chraň, abychom zašli až tak daleko.

Jestliže by Kristus prožil každé naše pokušení, nejenže Mu musíme připsat mravně zkaženou přirozenost, ale i takovou, jakou kdy kdo měl, či mohl mít. Uvědomuji si, že jsou lidé, kteří také mají pokušení, ale já dokonce ani nemusím mít pokušení být homosexuálem, a přece jsem padlý člověk. Kristova schopnost soucítit s námi závisí na tom, zda musel zvládnout každé naše pokušení. Existují různé pokušení typické například pro ženy. A jestliže si nějaká žena myslí, že Kristus musel projít všemi jejími pokušeními, ačkoliv byl mužem, potom musí dospět k závěru, že se s ní asi nemůže ztotožnit.

Může se však Kristus ztotožnit s jakýmkoliv pokušením v některé z těchto tří oblastí? Ano, ale ne proto, že měl konkrétní pokušení, ale proto, že měl pokušení, které Ho učinilo úplně účastným v každé z těchto tří oblastí a bylo to úplně stejně intenzivní, jako cokoliv, s čím se my kdy střetneme.

Uvedu další příklad: může člověk, závislý na heroinu, říci, že Kristus neví, jaké to je? Nemůže. Spadá to totiž pod kategorii *žádost těla* a Kristus byl v té oblasti pokoušen tak silně a intenzivně, jako ten narkoman. Kristus nemusel být závislý na heroinu, aby soucítit s takovým člověkem a aby mu byl vzorem. On byl dokonale bezhříšný, a přece dokonale soucitný. Chvála Bohu za takového Spasitele!

Inspirace nám dává krásné náhledy ohledně prvního druhu pokušení: „*Nestřídmost je základem všeho morálního zla, známého člověku. Kristus začal dílo vykoupení právě tam, kde začala zkáza. Pád našich prvních rodičů zapříčinil povolnost chuti. Ve vykoupení je zapření chuti první prací Krista.*“ (HP 194). Na jiném místě nám inspirace říká, že jakmile zvítězíme nad chutí, můžeme zvítězit nad každým jiným hříchem (CD 59). Největší je právě žádost těla, a jestliže nad ním vyhraje, vyhraje i nad těmi dalšími dvěma. Kristus také musel zvítězit nejdříve nad chutí, a právě to vítězství Mu poskytlo výhodu, aby mohl zvítězit nad dalšími pokušeními.

Na jiném místě Duch prorocký říká: „*Je zde vyjádření nedůvěry. V tónech pokušitelova hlasu je vyjádřená absolutní nevěra. Snad by Bůh takto zacházel s vlastním Synem? Snad by Bůh nemínil zanechat svého Syna v takovém stavu... „Jsi-li Boží Syn“, říká, „ukaz svou moc a zbav se toho palčivého hladu. Přikaz, ať jsou z těchto kamenů chleby.“*“ (ST 3. 12., 1902). Měl Kristus moc proměnit kameny v chleby? Ano, měl, protože byl Božským Stvořitelem. Měl v sobě tvořivou sílu. Satan nebyl tak hloupý, že by ho pokoušel na něco, co by nemohl vykonat. Velmi dobře věděl, že nemá co dočinění jen s obyčejným člověkem, ale s Bohem-Tvůrcem a člověkem. Proto se Ho snažil dostat v obou směrech. Apeloval na intenzivní hlad člověka a na Boží moc v Něm, aby ukojil lidský hlad.

Kristus byl takto pokoušen po celý svůj život. Inspirovaná autorka nám říká, že Kristovým největším pokušením bylo nepoužít svou Božskou sílu ve svůj prospěch (RH 1. dubna 1875). Nedokážeme si vůbec představit, jak silné to muselo být pokušení. Řeknu vám to jednoduše: věřím, že Kristova pokušení byly silnější, než ty naše. A silnější než naše byla i přirozenost, na kterou v pokušeních spoléhal. V tom je velký rozdíl. My jsme pokoušeni, abychom důvěřovali a spoléhali se na naši padlou hříšnou přirozenost. Kristus byl pokoušen, aby důvěřoval a spoléhal na přirozenost nekonečně mocnou, která mohla proměnit kameny v chleby.

Proč bylo vlastně tak nesmírně důležité, aby Kristus nepoužil svou Božskou moc ve svůj vlastní prospěch? Protože kdyby to byl někdy udělal, a uspokojil by tak své vlastní potřeby, okamžitě by se stal neschopným být našim oprávněným příkladem (RH 1. dubna 1875). Nikdo z nás nemá osobní Božskou moc, na kterou by se mohl spoléhat. Abychom přemohli pokušení a naplnili naše potřeby, musíme se spoléhat na Boží sílu zvenčí, ne na Boží sílu zevnitř.

Co se týče Kristových vlastních potřeb, musel být neustále závislý na Otcí, a kdyby Mu Otec nedal jíst, byl ochotný raději zemřít, než použít svou Božskou moc, protože tu by člověk neměl, aby se nasytil. Kristus se chtěl s námi úplně ztotožnit. Takového Pána prostě musíte milovat.

Celou tu dobu velmi dobře věděl, že by to mohl udělat. Však přece každý den dělal zázraky. Konal je ve své Božské moci, ale jen tak, jak mu Otec dovolil. Proto říká: „*Já sám od sebe nemohu dělat nic.*“ (J 5,30; 5,19). Tím chce říci: „Ze své vlastní iniciativy nemůžu nic dělat. Přišel jsem, abych se stal člověkem, proto musím projít životem jako člověk. A jestliže použiji Božskou moc, nikdy to nemůže být pro Mě osobně, jediné pro druhé a i tehdy jen tak, jak mi to Otec dovolí.“

Poslední Kristův zázrak, ten nejúžasnější zázrak ze všech, bylo vzkříšení Lazar z mrtvých. A když stál před hrobem, neřekl: „Lazare, ve jménu Otce, pojď ven!“; Ježíš řekl: „*Lazare, pojď ven!*“ (J 11,43). Těsně předtím řekl Marii a Martě: „*Já jsem vzkříšení i život. Kdo věří ve mne, i kdyby zemřel, bude žít.*“ (J 11,25). Inspirace nám říká, že tento poslední zázrak byl vrcholným důkazem Kristovy Božské síly (DA 529). Velmi dobře věděl, že Lazara vzkřísil svou vlastní Božskou silou, protože tu Božskou sílu mohl použít ve prospěch druhých tak, jak Mu to Otec dovolil. On věděl, že ji má.

A mimochodem, často si stěžujeme na sílu zvyku. Jak dlouho používal Kristus Božskou moc, aby konal, co chtěl? Po celou věčnost. A vy si myslíte, že musíme překonat nějaký těžký návyk! Ježíš však musel překonat věčný návyk. Svou Božskou moc používal po celou uplynulou věčnost, když konal všechno, co chtěl. A nyní, když byl na zemi, ji nemůže použít pro sebe, jestliže má být pro nás správným příkladem a jestli má být schopen s námi soucítit. Není to úžasné?

„*Když velký podvodník přišel k Božímu Synu, tvrdil, že mu Otec svěřil zprávu pro Spasitele. Už nemusí hladovět. „Jsi-li Syn Boží, řekni, ať se z těchto kamenů stanou chleby. ‘ Jenže takovýmto činem by Kristus porušil svůj slib, že svou Božskou sílu nikdy nepoužije na to, aby unikl nějakým těžkostem či utrpením, se kterými se musí člověk střetnout ve své lidskosti.*“ (RH 14. 5. 1908). Bylo to součástí smluvené dohody s Otcem. Přejde na zem a nikdy nepoužije svou Božskou moc, aby naplnil své potřeby, protože musí projít životem jako člověk.

„*Kristus neměl používat svou Božskou moc pro vlastní prospěch. Přišel, aby snášel zkoušky tak, jak je musíme snášet my, přitom nám zanechal příklad věrnosti a odevzdanosti. Ani zde, ani později ve svém pozemském životě nevykonal zázrak ve svůj vlastní prospěch. Všechny jeho úžasné skutky byly pro dobro druhých.*“ (DA 119). Vidíte tu nesobeckou odříkavou a sebeobětavou lásku Božího charakteru?

„*Satan byl poražen ve svém záměru přemoci Krista v oblasti chuti. A zde, na poušti, Kristus dosáhl vítězství ve prospěch lidstva v oblasti chuti, čímž člověku umožnil, aby v celé budoucnosti v Jeho jménu přemáhal sílu chuti sám za sebe.*“ (Te 20). Přátelé, nemáme žádnou výmluvu, proč zůstáváme otroky žádosti těla! Ježíš Kristus dokázal, že má moc, která je dostatečná k tomu, aby překonala i to nejintenzivnější pokušení v této oblasti, s jakým se kdy člověk vůbec může potkat. Neexistuje proto žádná výmluva, abychom otročili chuti, tedy žádosti těla. Když Kristus přemáhal toto i každé další pokušení, nespolehal se na nic, co bychom neměli snadno dostupné i my skrze Jeho milost.

Na jiném místě v *Touha věků* čteme o tom, že Kristus „*nepoužil ve svém jménu žádnou sílu, která by nebyla volně nabízena i nám.*“ (DA 24). Jak překonal například pokušení povolit chuti? Řekl: „*Je psáno...*“ (Mt 4,4. 7. 10). Tato zbraň je, přátelé, v překonávání pokušení dostupná i nám. My máme dokonce i Nový zákon, ale On měl jen Starý. A nad to všechno máme Jeho dokonalý příklad vítězství. Kristus neměl žádný, protože ani první Adam, ani nikdo z jeho potomstva tohoto vítězství nedosáhl. Chvála Bohu, že máme Písmo a zářivý slavný vítězný příklad Slova, které se stalo tělem, Ježíše Krista.

„*Kristus porazil satana a ukázal nám, jak i my můžeme vítězit. Kristus odolával satanovi Písmem. Mohl se uchýlit ke své vlastní Božské síle a použít svá vlastní slova, ale řekl: „Je napsáno: „Člověk nebude živ jen chlebem, ale každým slovem, které vychází z Božích úst.““ Koho zde Kristus citoval? Sebe. Citoval sám sebe z Písma. Prohlásil tato slova, ale říká něco z vlastní moci, když na sebe vzal úlohu člověka? Ne, cituje Bibli, něco, co je zaznamenané a co původně řekl On sám. „Při druhém pokušení řekl: „Je také napsáno: „Nebudeš pokoušet Pána, svého Boha. ‘ Máme před sebou Kristův příklad. Kdyby bylo svaté Písmo studováno a dodržováno, křesťan by byl chráněn v potyčkách se lstivým nepřitelem; jenže Boží slovo se zanedbává, a následuje neštěstí a porážka.*“ (RH 28. 11. 1882).

Hleďte na Krista na poušti, a tímto díváním se budete měnit. Učte se od Něho. Staňte se takovými, jako On. Ukryjte Boží Slovo ve svém srdci, jak to udělal David: „*Tvou řeč uchovávám v srdci, abych proti tobě nehřešil.*“ (Ž 119,11). Máte soucitného Spasitele, který „*prošel zkouškami podobně jako my, avšak bez hříchu.*“ (Žid 4,15). Je dokonale bezhříšný a zároveň dokonale soucitný. Takového Pána prostě musíte milovat!

## Kapitola 9: Já jsem Tě oslavil

„Já jsem tě oslavil na zemi...“ (Jan 17,4)

Kdybich se vás zeptal, co si představujete pod modlitbou Páně, zřejmě byste odpověděli, že je to modlitba ze 6. kapitoly Matoušova evangelia: „*Otče náš, který jsi v nebesích, buď posvěceno tvé jméno. ...*“ (Mt 6,9). Nuže, mám pro vás novinku. Není to modlitba Páně, ale naše modlitba. Naučil nás ji sice Pán, ale je naše. On se ji nemodlil. Jak to víme? Podle 12. verše: „*A odpusť nám naše viny, jako jsme i my odpustili těm, kdo se provinili proti nám.*“ (Mt 6,12). Kristus o takovou věc nikdy nemusel prosit, zjevně to tedy není Jeho modlitba.

Modlitbu Páně máme zaznamenanou v 17. kapitole Janova evangelia a je doopravdy překrásná! Sestra Whiteová nám dokonce říká, že bychom měli **17. kapitolu Jana umět nazpaměť** (8T 80; 293). Všechna pravda obsáhnutá v každém řádku této modlitby je nevyčerpatelná.

Podívejme se do jejího jádra. Pán v ní jasně vypráví o svém poslání zjevit Boží slávu lidem, a bez výhrad může říci, že je to poslání splněno: „*Já jsem tě oslavil na zemi, když jsem dokonal dílo, které jsi mi dal, abych je vykonal.*“ (Jan 17,4). Kristus plně zjevil Otcovu slávu. Neřekl: „Nuže, vydal jsem ze sebe to nejlepší, Otče, párkrát jsem to sice pokazil, a lituji, že jsem sem tam střelil vedle.“ Ne, nic takového. Kristus říká: „*Já jsem tě oslavil na zemi,*“ „*Dokázal jsem to!*“ Oslavit Boha znamená zjevit Jeho charakter. Kristus mohl bez výhrad říci: „*Já jsem tě oslavil,*“ stejně, jako mohl bez výhrad říci i to, co říká v Janovi 8,29: „*nezanechal mne samotného, protože já stále činím to, co se jemu líbí.*“ Jinde zase čteme: „*Zachováte-li má přikázání, zůstanete v mé lásce, jako já jsem zachoval přikázání svého Otce a zůstávám v jeho lásce.*“

Kristův život byl dokonalým zjevením slávy Božího charakteru, protože po celý život dokonale poslouchal Boží zákon, který je přepisem Božího charakteru (COL 305). Boží zákon definuje lásku z hlediska vztahů. Kristův život byl životem dokonalé poslušnosti proto, že dělal vždy to, co se líbilo Otcovi.

Tuto pravdu uvádí sama inspirovaná autorka v knize *Znamení doby*: „*Každý krok, který Kristus udělal od jeslí až po Kalvárii... Jelikož se v jeslích narodil a na Kalvárii zemřel, tato výpověď se tedy vztahuje na celý Jeho život – ... upevnil Jeho charakter jako Jediného, který mohl říci bez výhrad: ‚já jsem zachoval přikázání svého Otce a zůstávám v jeho lásce. Ó, jaké vznešené představě o Božím zákoně nabýváme, když hledíme na Krista, plněního každé nařízení a představujícího Boží charakter světu! Právě dodržováním zákona umožnil Kristus tomuto světu poznat Otce.*“ (ST, 2. ledna 1896). Jinde nám Duch prorocký říká: „*Jeho, Kristův charakter, byl životem poslušnosti všem Božím přikázáním, a byl vzorem pro všechny lidi na zemi. Jeho život, to bylo prožívání zákona mezi lidmi.*“ (SpTed 231). Právě proto mohl říci: „*Kdo viděl mne, viděl Otce.*“ (J 14,9). Tím splnil své poslání a zjevil Boží slávu lidem. Máme to pěkně vysvětlené v 2. Korintským 4,6 (PFŽ): „*Neboť Bůh, který řekl: ‚Ze tmy zazáří světlo,‘ zazářil v našich srdcích, aby osvětlil lidi poznáním Boží slávy na tváři Kristově.*“

„*Předmětem Kristova poslání na tomto světě bylo zjevit Otce.*“ (ST 4. dubna 1895). Tuto pravdu nemůžeme dostatečně ocenit, přátelé, jestliže nepochopíme souvislost, proč byl Kristus poslán na Zem. Touto souvislostí je velký spor mezi Bohem a satanem – mezi Kristem a satanem. Jak jsme již vzpomínali, satan lhal o Božím charakteru. Právě pro tyto lži se lidstvo vzbouřilo. Jednoduše jim lidé uvěřili, odcizili se Bohu a stali se z nich odpůrci. Bylo tedy pro Boha nutné získat si zpět odcizené a znepřátelené lidstvo a obnovit to harmonické spojení se Sebou samým. Je naprosto nevyhnutelné, aby zjevil pravdu o Svém charakteru.

Jako tu nejdůležitější pravdu musí zjevit lidstvu Svou nesobeckost, protože jako prvotřídní lež satan vštěpoval do mysli lidí to, že Bůh je sobecký. Abychom mohli prolomit kouzlo a moc tohoto podvodu, potřebujeme poznat pravdu. Ježíš jasně řekl: „*Poznáte pravdu a pravda vás vysvobodí.*“ (J 8,32). Dokud věříme ďábovým lžím, jsme v otroctví hříchu. Ale když uvidíme pravdu, jeho moc se láme a my jsme osvobozeni ze své rebelie. Potom jsme získáni zpět k lásce motivované poslušnosti a do souladu s Bohem, o kterém víme, že je láska.

Inspirace to vyjadřuje takto: „*Ve svém životě a učení doložil Kristus dokonalý příklad nesobecké služby, která má svůj původ v Bohu. Bůh nežije sám pro sebe. Stvořením světa a udržováním všech věcí ustavičně slouží druhým. Satan zkreslil obraz Boha světu stejným způsobem jako Adamovi a Evě. Sobectví má svůj původ v satanovi, a do té*

*míry, jak mu povoluje uzda, do té míry jsou satanovy vlastnosti pěstovány. Satan však připsal tyto vlastnosti Bohu.“* Satan obvinil Boha, že je sobecký. „*A víra v jeho principy se stále víc a víc rozšiřovala. Skrze Syna Božího musí být prokázány, že tyto principy principy jsou falešné, a musí být zjeveno, že Boží charakter je láska. Skrze něj musí být Otec správně představen. Bůh svěřil svůj ideál Kristu a poslal ho do světa s vloženým Božstvím, přičemž stále nesl lidský vzhled.“* (ST 6. květen 1900). Posláním Ježíše Krista bylo hlavně zjevit Boží sebezapírající a nesobeckou lásku a nesobeckost, aby se mohla zlomit moc hříchu, a aby člověk mohl být vysvobozen. Zde máme další detailní pohled: „*Kristus se ze všech sil snažil rozmetat to, co satan překroutil, aby mohla být obnovena důvěra k Boží lásce.“* (RH 11. 11., 1894).

Přátelé, chci, abychom nyní spolu uvažovali, jak obdivuhodně v tom Kristus uspěl. Když se budeme zamýšlet nad nesobeckou láskou Ježíše Krista, především v závěrečných scénách Jeho života, pamatujte prosím vždy na Jeho slova: „*Kdo viděl mne, viděl Otce.*“ (J 14,9). Mějte tento fakt stále na paměti. Celé je to vlastně zjevení Otce. Někdy máme sklon si myslet, že to Kristus je Ten, co nás miluje, a pokouší se přesvědčit Otce, aby nás také miloval. Ale, přátelé, mezi Kristem a Otcem není absolutně žádný rozdíl. Když vidíte jednoho, vidíte i druhého.

Vynořil se nám tu ale problém: satan velmi dobře ví, že Kristus je dokonalým zjevením Otce a nedokázal Mu zabránit v tom, aby správně představil Otce. Svou pozornost nyní zaměřil na nás, abychom Kristův charakter pochopili špatně. Snaží se lidstvu co nejvíc zkreslit charakter Krista, aby nikdo z lidí nemohl správně prezentovat Boží charakter. Nejděsivější však je, že pozoruhodně uspěl dokonce i mezi Božím lidem.

Podívejte se na tento výrok, a kéž vás to probere: „*Chápání Božího lidu se zatemnilo, protože satan zkreslil Boží charakter. Náš dobrý a laskavý Pán byl představen lidem jakoby oděn v satanových vlastnostech.*“ (1SM 355). Satan nejprve začal své vlastnosti připisovat Bohu, a když Kristus přišel říci pravdu o Božím charakteru, rychle se pokoušel připsat své vlastnosti Kristu. „*Náš dobrý a laskavý Pán byl představen lidem jakoby oděn v satanových vlastnostech a muži a ženy, hledající pravdu tak dlouho viděli Boha ve falešném světle, že je těžké rozehnat mrak, který před jejich zrakem zakrývá Jeho slávu. Mnozí žili v ovzduší pochybností a zdá se téměř nemožné, aby se chopili naděje, která je jim předložena v Kristově evangeliu.*“ Právě toto nám brání, přátelé, skutečně vstoupit do života-měničícího vztahu s naším Spasitelem. Satanovi se podařilo pokřivit naše chápání Spasitelovy lásky. Uspěl v tom až do takové míry, že jsme Bohu stále odcizeni. Dosud jsme zdrženliví a váháme, když se máme plně podvolit vládě, která stojí na vlídné shovívavé lásce.

Je tedy nezbytně nutné, aby dříve, než se někdo plně podřídí autoritě Ježíše Krista, pochopil Jeho lásku. Rozvinu zde velmi důležitý koncept. Satan podvedl lidstvo třemi kroky, a tím se mu podařilo dostat lidi do stavu vzpoury. Jestliže se pozorně podíváte na rozhovor mezi hadem a ženou v rajské zahradě u stromu poznání dobrého a zlého, pak tam uvidíte tyto tři kroky:

- 1. Krok: dosáhl toho, že jsme přestali důvěřovat Boží lásce.**
- 2. Krok: dosáhl toho, že jsme přestali věřit Božím slovu.**
- 3. Krok: dosáhl toho, že jsme zavrhlí Boží autoritu (Ed 25).**

Jen tyto tři kroky (a v tomto pořadí) mohli úspěšně způsobit pád lidstva. Satan by neuspěl, kdyby Evě přímo řekl: „*Jez toto zakázané ovoce.*“ Ne, to by byl až třetí krok. Nebyl by ji přesvědčil, aby uvěřila druhému kroku: „*Ne, nezemřete. Bůh vám lže, nezemřete.*“ Jako první ale musel vyvrátit základy důvěry v Boží lásku. Když už způsobil, aby zapochybovala a nedůvěřovala Boží lásce, přišel 2. krok, ztráta víry v Boží slovo: „*Ano, je možné, že Bůh mi neříká pravdu. Ostatně, jestliže mě nemiluje, možná mi lže.*“ A když už ji podnítl k druhému kroku, nebyl problém ji dovést ke třetímu, tedy k odmítnutí Boží autority.

Nyní dávejte pozor! Jakým způsobem se lidstvo může vymanit ze vzpoury a vrátit se zpět do harmonie s Bohem? Vykonáním těchto tří kroků, jež jsou oproti předchozím v opačném pořadí:

- 1. Krok: Musíme nabýt důvěry v Boží lásku.**
- 2. Krok: Musíme nabýt víry v Boží slovo**
- 3. Krok: Musíme přijmout Boží autoritu**

Přátelé, nemůžeme přijmout Boží autoritu, dokud neuvěříme Božím Slovu, a tomu skutečně neuvěříme, dokud nebudeme důvěřovat Jeho lásce. Rozumíte tomu? Potom je to zjevné sebezapírající sebeobětavé a nesobecké



Boží lásky k nám nezbytně nutné k tomu, abychom byli přivedeni k ochotné podřízenosti vůči Boží autoritě. Právě toto nám musel Ježíš Kristus zjevit, pokud chtěl, aby byla naše poslušnost vůči Bohu opět motivována láskou. Jen s takovou poslušností je Bůh spokojený a jediné taková poslušnost je skutečná. Jiná není. Jak říká Bible: „*Naplněním Zákona je tedy láska.*“ (Ř 13,10). Jakákoliv jiná poslušnost není vlastně žádná poslušnost, je to pouze *pokrytectví*. Pokud není poslušnost motivována láskou, je to pouze přetvářka a lež.

Jak tedy můžeme začít poslouchat Otce z lásky? Nuže, tak, že uvidíme Jeho lásku k nám, zjevenou v Synu, a to především v závěrečných hodinách Jeho života na zemi. Bratři a sestry, v této souvislosti možná lépe pochopíte, proč Pavel v 1. Korintským 2,2 napsal: „*Rozhodl jsem se, že nechci mezi vámi znát nic než Ježíše Krista, a to toho ukřižovaného.*“ (1. Kor 2,2). Pavel věděl, že to jediné, co má tu moc u lidí prolomit tyranii hříchu, sobectví a satana je zjevení Boží lásky v Kristu, v tom Ukřižovaném.

V tomto kontextu se vrátíme k modlitbě Páně v Janovi 17. kapitole. Jak jsme si již všimli, Pavel ve 4. verši říká: „*Já jsem tě oslavil na zemi, když jsem dokončil dílo, které jsi mi dal, abych je vykonal.*“ (Jan 17,4). Ale všimněte si, co máme zaznamenáno v následujícím verši: „*A nyní ty, Otče, oslav mne u sebe tou slávou, kterou jsem u tebe měl, dříve než byl svět.*“ (Jan 17,5). Je to pozoruhodná prosba. Zamyslete se nad tím.

Kristus žádá, aby Ho Otec oslavil sám u Sebe slávou, kterou u Něho měl dříve, než byl svět. Jakou slávu měl u Otce dříve, než byl svět? Nekonečnou slávu, a bylo to ještě dřív, než se stal člověkem a zahalil Svou slávu lidským zjevem. Jinými slovy žádá od Boha Otce, aby Mu umožnil doplnit nekonečně slavně poslední detaily ve zjevení Jeho charakteru lidem, který přišel představit svým lidským pobytem na Zemi.

Pochopte, že Kristus už od samotného počátku (dokonce už jako dítě v Betlémských jeslích) dokonale zjevoval Boží slávu. On byl dokonalým zjevením Otcovy slávy. Dokonce i tři mudrci s duchovním posuzováním tu slávu zahlédli. Nehleděli jen na lidské děťátko. To duchovní rozlišování, které měli, jim umožnilo vidět auru, šekinu – Boží přítomnost, která z toho malého děťátka vyzařovala. A my o nich čteme, že „*padli na zem a klaněli se mu.*“ (Mt 2,11 PMP). Mimochodem, moudří lidé to stále ještě dělají: padají před Ním na kolena a klanějí se Mu.

Jenže dokonalé zjevení Boží slávy nebylo statické, ale dynamické. Dokonalost je dynamická, a proto i Kristus rostl v dokonalosti od slávy ke slávě. Písmo říká: „*A Ježíš prospíval v moudrosti a v tělesném růstu a v přízni u Boha i u lidí.*“ (Lk 2,52). Zjevení slávy stále narůstalo. Byl dokonalý v každém stádiu, ale také rostl ve své plnosti, až Ho nakonec vidíme, jak se modlí před závěrečnými hodinami Svého života. Žádá Boha, aby Mu pomohl dosáhnout nekonečně slavných posledních detailů tohoto portrétu, který maloval po celý Svůj život – obraz Božího charakteru. Přesně toto žádá od Otce, a On Jeho modlitbu přijímá.

Kristus si ale plně uvědomuje, že pokud má doplnit nekonečně slavné závěrečné detaily ve Svém zjevení, musí být ochoten a schopen přinést nekonečnou oběť z lásky k nám. A ta nekonečná oběť si vyžádá nekonečné utrpení. Je to velmi zajímavé, a ještě se k tomu později vrátíme.

V celém Písmu je důsledně propojeno utrpení a sláva. Vlastně je tam nepřetržitě spojení mezi utrpením a slávou. **Čím větší je utrpení kvůli sebeobětování, tím větší je sláva** (CC 278). Je tam přímá souvislost. A právě z tohoto důvodu pokud má být Kristus schopen zjevit Otcovu nekonečnou slávu, musí být ochoten trpět. A ne jen ledajak trpět. On trpěl nekonečně!

Proto prosí Otce, aby Mu to umožnil. V dálce už vidí Getsemane, potom hrozný soud a nakonec Kalvárii. Hledí přímo do tváře závěrečným hodinám Svého života. Ví, že Jeho lidskost musí mít nadpřirozenou Božskou sílu, aby s její pomocí tím vším prošel, přinesl tu nekonečnou oběť, snesl to nekonečné utrpení, a aby zjevil nekonečně slavný charakter Boží lásky.

V následující kapitole hned po této modlitbě čteme: „*Po těch slovech...*“ tedy když dokončil Svou velebněžskou modlitbu, „*...vyšel Ježíš se svými učedníky za potok Cedron, kde byla zahrada, do níž vešel on i jeho učedníci.*“ (Jan 18,1). Byla to Getsemanská zahrada, přátelé. Zjevení slávy v té zahradě, které vidíme v Kristu, když prožívá muka při modlitbě a potí kapky krve, je naprosto nekonečně slavné. Přemýšlejte o tom.

Kristus vyslovil třikrát tuto modlitbu: „*Můj Otče, není-li možné, aby mne tento kalich minul, musím-li ho vypít, staň se tvá vůle.*“ (Mt 26,42). Jaký kalich má vlastně na mysli? Nuže, dočítáme se o něm ve Zjevení. Je to kalich Božího hněvu, který bude vylit nezředený v posledním čase.

Co je to Boží hněv? Boží hněv je Boží spravedlnost v akci.

Co je to Boží spravedlivost? Je to ujištění, že „*Co člověk zaseje, to také sklídí.*“ (Gal 6,7). Je to Boží slib, že bude respektovat naši volbu.

Bůh nás našťastí nevydal okamžitě důsledkům naší volby. Doufá, že poprosíme o odpuštění a uchýlíme se ke Kristu, takže nebudeme muset snášet následky svého rozhodnutí, ale dovolíme Mu, aby je snášel za nás.

Bratři a sestry, naše hříchy musí být potrestány. Boží spravedlnost si to žádá. Uvědomte si, že pokud by Bůh naše hříchy přehlížel, tak ve skutečnosti vůbec nerespektoval naši volbu. A co myslíte, kdo se postaví před celý vesmír a řekne: „Neřikal jsem vám to? Jsme roboti. Nemáme svobodnou vůli. Člověk si zvolil hřích a Bůh nechce, aby snášel následky.“ Přátelé, pochopte, že my nemusíme snášet následky, nemusíme pít z kalicha hněvu, protože Ježíš Kristus ho vypil za nás na kříži. Ještě předtím ale kvůli tomu trpí v Getsemane. Hledí přímo na ten kalich hněvu a chvěje se mu v ruce: „Nejsem si jist, zda to zvládnu, Otče...“

Ale zeptám se vás: zápasí zde Kristus se vzdorující vůlí? Určitě ne. Tak co se v Něm potom přičí, aby přijal takové rozhodnutí? Trpí kvůli tomu, že si to vyžaduje odloučení od Otce, a to, aby se stal hříchem: „*Toho, který hřích nepoznal, za nás učinil hříchem, abychom se my v něm stali Boží spravedlností.*“ (2. Kor 5,21). A hřích je pro Jeho svatou přirozenost tak odporný, že vyhlídka, že Ho budou považovat za hříšného a že kvůli tomu bude oddělen od Otce je přímo zdrcující. Myslí si, že to nezvládne. Toto jsou ty nekonečné a věčné pouta lásky, které naše hříchy zakrátko roztrhnou. Celá Jeho bytost se chvěje při pohledu na takovou perspektivu, a volá: „*Můj Otče, není-li možné, aby mne tento kalich minul, musím-li ho vypít, staň se tvá vůle.*“ (Mt 26,42). Takového Pána prostě musíte milovat, přátelé. Takového Pána nemůžete jinak než milovat...

Uvedu jednu z nejvzácnějších pasáží z inspirované knihy o životě Krista, která se jmenuje *Touha věků*. Z celého srdce tu knihu miluji. Četl jsem ji již tolikrát a vždy se mi zdá, že čtu novou knihu. Vždy, když přijdu na konec, žene mě to zase na začátek a čtu si ji znova. Velmi vám ji doporučuji, především poslední kapitoly.

Kapitola, ze které uvedu úryvky, je o Getsemane. Citát je sice delší než obvykle, ale myslím si, že to krásně vyjadřuje to, čím procházel Ježíš v Getsemanské zahradě. A pamatuje, jakmile jste viděli Jeho, viděli jste i Otce. Tento citát začíná na straně 686, a jsou v něm úryvky i ze strany 690: „*Cítil, že Ho hřích odlučuje od Otce. Propast byla tak široká temná a hluboká, že se jeho duch nad tím zachvěl. Tomuto smrtelnému zápasu nemůže uniknout použitím své Božské síly.*“ Ale buďte si jistí, že mohl. „*Jako člověk musí vytrpět následky hříchu člověka. Jako člověk musí snést Boží hněv vůči přestoupení. Kristus se nyní octil v jiném postavení, než v jakém kdy doposud stál. Jeho utrpení nejlépe vystihnou prorokova slova: ‚Probud’ se, meči, proti mému pastýři, proti mému druhu, je výrok Hospodina zástupů.‘ (Zach 13,7). Kristus jako zástupce a útočiště hříšníkům trpěl pod Boží spravedlností. Poznal, co znamenala Boží spravedlnost. Až dosud se sám přimlouval za jiné, nyní toužil, aby měl sám přimlůvce. Když Kristus pocítil, že Jeho jednota s Otcem je přetřhnuta, zděsil se, že s Jeho lidskou přirozeností nebude schopen obstát v následujícím boji s mocnostmi temna. Hledme, jak uvažuje o ceně, kterou je třeba zaplatit za lidskou duši. Ve svém smrtelném zápase se chytá chladné země, jakoby chtěl zabránit svému odloučení od Boha. Z Jeho vybledlých rtů se zaznívá bolestný výkřik: ‚Můj Otče, není-li možné, aby mne tento kalich minul, musím-li ho vypít, staň se tvá vůle.‘ (Mt 26,39). Strašné bylo pokušení nechat lidstvo, aby neslo následky své viny, zatímco by On sám zůstal před Bohem nevinný. Nadešel strašný okamžik, chvíle, kdy se mělo rozhodnout o osudu světa. Osud lidstva se trásl na vahách. Ještě i nyní mohl Kristus odmítnout vypít kalich určený vinnému člověku. Ještě nebylo příliš pozdě.*

*Mohl si setřít z čela krvavý pot a nechat člověka zahynout v jeho nepravosti. Mohl říci: ‚Nechť přestupník sám nese trest za svůj hřích a já se vrátím k Mému Otci. Vypije Boží Syn trpký kalich ponížení a smrtelných muk? Podstoupí Nevinný utrpení za následky kletby hříchu, aby zachránil viníka? Z bledých Ježíšových rtů rozechvěně zní: ‚Můj Otče, není-li možné, aby mne tento kalich minul, musím-li ho vypít, staň se tvá vůle.‘ (Mt 24,42). Zachrání člověka, ať to stojí, co to stojí. Přijímá svůj krvavý křest, aby skrze Něj miliony hynoucích mohli získat věčný život. Opustil nebeské nádvoří, kde je všechno jen čistota, štěstí a sláva, aby zachránil jednu ztracenou ovci – jeden svět, který padl následkem přestoupení. A od Svého poslání neupustí. Stane se obětí smíření za lidstvo, které svévolně zhřešilo. Jeho modlitba nyní dýchá už jen odevzdaností: ‚Můj Otče, není-li možné, aby mne tento kalich minul, musím-li ho vypít, staň se tvá vůle‘ (Mt 26,42). Vidíte to nesobectví, které je nám zde představeno? Kristus to mohl odvolat. Mohl se vrátit domů k Otci a nechat nás v tom, co si zasloužíme. On si nezasloužil utrpení, ale my ano! Vybral si však to, co si zasloužíme my, abychom si my mohli vybrat to, co si zaslouží On. To v nás musí probudit lásku k takovému Pánu. Nezapomínejte na Jeho slova: „*Kdo viděl mne, viděl Otce.*“ (J 14,9).*

Kéž vás ani jen na okamžik nenapadne myšlenka, že Bůh Otec netrpěl se Svým Synem, když procházel tou zkušenosťou v Getsemane. Vskutku i On prožíval muka. Jasně to říká inspirace v *Touze věku*: „*Bůh trpěl se svým Synem. Andělé hleděli na smrtelný zápas Spasitele. Viděli svého Pána obklopeného legiemi satanských sil, Jeho duše byla obtěžkána strašnou tajuplnou hrůzou. V nebesích zavládlo ticho. Ani jediná harfa se neozvala. Kdyby smrtelníci mohli vidět údiv andělského zástupu, když v němé bolesti sledovali Otce, jak odvrací paprsky světla, lásky a slávy od svého milovaného Syna, byli by lépe pochopili, jak odporný je Bohu hřích.*“ (DA 693). Nemyslete si, že to bylo pro Boha lehké odvracet paprsky lásky a světla od Svého Syna. Ale jestliže nám měl zabezpečit spasení, musel se Synem zacházet tak, jak si to zasloužíme my, aby s námi mohl zacházet tak, jak si zasluhuje Jeho Syn. Vězte, že vás Otec miluje, přátelé. Bůh Otec vás miluje právě tak, jako vás miluje Bůh Syn.

Máme ještě další slavné zjevení Kristovy nesobecké lásky, které vidíme v závěrečných hodinách Jeho života. Zjevuje se ve stále větší kráse a lesku, když nátlak narůstá a doléhají na Něj muka způsobené spojením sil bezbožníků a veškerého knížetství temna.

Všimněte si, co se děje krátce po tom, jak vyslovil to poslední: „*Můj Otče, není-li možné, aby mne tento kalich minul, musím-li ho vypít, staň se tvá vůle.*“ (Mt 26,42). Podívejme se na tento příběh do Janova evangelia: „*Juda vzal s sebou oddíl vojáků a od velekněží a farizeů strážce a přišli tam se svítilnami, pochodněmi a zbraněmi. Ježíš, který věděl o všem, co se mu má přihodit, vyšel a řekl jim: „Koho hledáte?“ Odpověděli mu: „Ježíše Nazaretského.“ Ježíš jim řekl: „Já jsem.“ Stál s nimi i Juda, který ho zrazoval. Jakmile jim řekl: „Já jsem“, ustoupili dozadu a padli na zem.*“ (J 18,3-6). Podívejte se, co se tu děje, přátelé. Když se zeptají na Ježíše Nazaretského, odpovídá jim: „**JÁ JSEM.**“

Co je to „**JÁ JSEM**“? Je to Boží jméno, a když ho slyšeli, couvli a padli na zem. Inspirace nám tuto situaci dokresluje: „*Božství problesklo skrze lidský zjev a vojáci byli před ním bezmocní. Stačilo říci jen slovo a dvanáct legií andělů by bylo přišlo na Jeho obranu, zachránili by Ho před Jeho nepřáteli, a každý z té kruté čety by byl Jeho slovem zničen. Jenže ne, On přišel zachránit lidi a svůj záměr vykoná za každou cenu. Dovolil jim, aby ho drapli a odvlékli, jakoby odváděli běžného zločince.*“ (RH 12. července 1892).

Nuže, Božství sice probleskuje skrze lidský zjev, jenže dělá to ve svém vlastním zájmu, když dovoluje problesknout své moci při slovech „**JÁ JSEM**“? Ne. Kdyby to bylo v Jeho vlastním zájmu, tak dokud by se tam jeho nepřátelé plazili a snažili se vzpamatovat a znovu se rozkoukat, mohl už dávno říci svým učedníkům: „*Poslouchejte, učedníci, pojd' me odsud. Je příhodná chvíle, utečme pryč!*“ Ale Kristus tam trpělivě stojí a čeká, dokud se posbírají, takže mohou na Něj skočit a spoutat Ho. Proč to dělá? Proč nechává problesknout Božství a způsobí, aby ti muži padli jak mrtví? Dělá to kvůli svým učedníkům, kvůli lidem, co stojí kolem a kvůli každému jednomu z nás, kteří ten příběh čteme. Kristus se nám tím jasně snaží říci, že na ten kříž jde z vlastní vůle. Nedoběhli Ho. Nepřemohli Ho. To On se sám rozhodl jít na kříž. Mohl odejít, ale trpělivě čekal, dokud na Něj skočí a spoutají Ho.

A mimochodem, když Petr vytasí meč v marném pokusu bránit svého Pána a odsekne ucho veleknězovu sluhovi, Ježíš řekne: „*Přestaňte!*“ Vysvobodí se z pout, jakoby to byly hedvábné nitky, zdvihne ucho, přiloží ho na svoje místo, a potom se nechá znovu spoutat (Lk 22,51). Takového Pána musíte milovat. Když je třeba udělat něco pro druhé, použije svou moc, ale nepoužije ji pro sebe.

Prosím, chyťte se toho samého Pána. Chyťte se Ho a následujte Ho. Sledujte Ho, jak si na něm židé našli ubohou záminku k soudu, sledujte to neuvěřitelné týrání, které na Něj bylo vylito. Sledujte Ho na soudu u Heroda, když mu démonem posednutí lidé vytrhávají celé chuchvalce fousů, plivou Mu do tváře, narážejí Mu na hlavu trnovou korunu, kopou do Něj, týrají Ho a všemožně Mu nadávají. Uvědomujete si, jaké to muselo být pokušení, aby nenechal problesknout Své božství ještě jednou? Ujišťuji vás, že to bylo pokušení v takové míře, že to ani nedokážeme pochopit.

„*Kristus byl vystaven závěrečné zkoušce, která si vyžadovala sílu všech Jeho schopností, aby odolal sklonu použít svou moc, když je v nebezpečnosti, a zvítězit nad mocí knížetství temnoty.*“ (7BC 930). Bylo to neuvěřitelně silné pokušení, zvláště když si uvědomíte, jak odporný byl hřích pro tu bezúhonnou svatou přirozenost. A nyní je tu, obklopen ze všech stran demony a posednutými podlými lidskými bytostmi. Nemůže však dovolit problesknout Božství skrze Jeho lidský zevnějšek, protože by to bylo kvůli Němu. On tím musí projít jako člověk. Jestliže má s námi soucítit, nemůže použít nic takového, k čemu se nemůžeme uchýlit i my. Takového Pána si musíte zamilovat!

Sledujte dále toho samého Spasitele a zamýšlejte se nad tím, jaké pokušení to muselo být, když Ho přibili na kříž. Ptom Ho zdvihli a krutě vrazili do té kamenné díry na Golgotě. „*Kolemjdoucí ho uráželi, potřásali hlavou a říkali: „Ty, který boříš svatyni a ve třech dnech ji stavíš, zachraň se, jsi-li Syn Boží, a sestup s kříže!“* (Mt 27,39-40). Ta slova jim vložil do úst sám satan. Pro Ježíše by nebyl žádný problém sestoupit z kříže. Kdyby se vám, anebo mě tak vysmívali, měli bychom pokušení sestoupit z kříže? Ne, protože my bychom to nebyli schopni udělat. Pro Něho to ale pokušením bylo. „*Podobně se posmívali i velekněží s učiteli Zákona a staršími. Říkali: „Jiné zachránil, sám sebe zachránit nemůže. Je králem Izraele, ať nyní sestoupí s kříže, a my v něho uvěříme.“* (Mt 27,41-42). Zde vidíte velikost a sílu toho pokušení. Ježíš Kristus celým srdcem touží po tom, aby Jeho milovaný vyvolený lid uvěřil, že On je jejich Králem. A zde přichází satan a nechá je říkat: „Poslechni, jestliže sestoupíš, uvěříme, že jsi Král.“ Nedokážeme si ani jen představit, jak silné to bylo pokušení.

„*Židé mezi sebou neustále hledali a očekávali Božství, které by se projevilo navenek a prudkým zábleskem dominující vůle by změnilo tok myšlení všech, donutilo by je uznat jeho nadřazenost, vyvýšilo by se a uspokojilo ambice jeho lidu.*“ (3SP 260). Takového mesiáše očekávali, a kdyby byl Ježíš udělal něco nadpřirozeného, například kdyby sestoupil z kříže, zřejmě by je mohl přesvědčit, že je tím mesiášem. Kromě toho očekávali tělesného mesiáše, který splní jejich tělesná očekávání, ale Ježíš byl jejich duchovním Mesiášem. Nemohl tedy podlehnout tomu posměšnému pokušení.

Ale víte, co řekl, když se Mu vysmívali slovy: „*Jiné zachránil, ať zachrání sebe, je-li ten Kristus Boží, ten Vyvolený.*“ (Lk 23,35)? Pán mi to zjevil, když jsem jednou na modlitbě o tom uvažoval. Svým Duchem mi vtiskl do mysli, co si říkal v srdci, když Mu říkali: „*Jiné zachránil, ať zachrání sebe...*“ (Lk 23,35).

Řekl: „Víte, mohl bych, zajisté bych mohl. Ale jestliže bych to udělal, potom bych nemohl zachránit vás. A nemohl bych zachránit ani Davida, Zuzku, Patrika...“ Můžete si tam doplnit své jméno. „Nemohl bych je zachránit, proto jsem se rozhodl, že se nezachráním. Projdu tím až do konce.“

Pohled'te na tuto slávu, přátelé. Pohled'te na Beránka, a díváním se budete měnit. „*A já, až budu vyvýšen ze země, přitáhnu všechny k sobě.*“ (J 12,32). Právě tato nekonečná Boží láska, zjevená v Kristu, v tom Ukřižovaném, si znovu získá naše srdce. Ale na tu lásku musíme hledět a inspirace nás nabádá, abychom každý den hodinu rozjímali o Kristově životě, především o závěrečných scénách Jeho života. (4T 374). Tam je ta síla přitažlivosti největší. Prosím, dívejme se tedy na to slavné zjevení, abych se v nás uskutečnila ta slavná obnova.

## Kapitola 10: Ospravedlnění Jeho krví

*„Tím spíše tedy nyní, když jsme byli ospravedlněni jeho krví, budeme skrze něho zachráněni od Božího hněvu.“ (Ř 5,9)*

V této kapitole budeme přemýšlet nad obnovou, kterou nám Kristovo zjevení umožnilo. Pamatujte: Otec poslal Syna nejen proto, aby zjevil Boží slávu člověku, ale by ji v něm také obnovil. Obnova závisela na zjevení proto, že se můžeme měnit pouze díváním. Proto nám Bůh musel zjevit slávu, abychom mohli na ni hledět a díky tomu by se v nás mohla obnovovat.

Sláva byla zjevena už ode dne, kdy člověk zhřešil. Byla zjevena v ustanovení obětního systému, kde ti dva beránci dali svůj život, aby se naši první rodiče oděli koženými oděvy (Gn 3,21). To zjevení nebylo dostatečné. Zjevení bylo umocněno a zkrásněno ve svatyni a jejich službách (Ex 25,8), ale stále to byl jen předobraz, a proto to bylo nedostatečné. Když pak přišla plnost času (Dan 9,24), naplnil se předobraz. A když se tak stalo, Jan představil předpovězeného Krista takto: *„Hle, Beránek Boží, který snímá hřích světa.“* (J 1,29; 1,36). A právě tam, přátelé, v tom zabitém Beránkovi, visícím na kříži, vidíme Boží slávu (GC 651). Chvála Bohu za to, že nám zjevil Svou slávu v Ježíši Kristu.

Podívejme se znova do modlitby Páně: *„Já jsem tě oslavil na zemi, když jsem dokonil dílo, které jsi mi dal, abych je vykonal. A nyní ty, Otče, oslav mne u sebe tou slávou, kterou jsem u tebe měl, dříve než byl svět. Zjevil jsem tvé jméno lidem“* (J 17,4-6).

Ještě v prvních kapitolách jsme si uvedli zvláštní rozhovor mezi Mojžíšem a Bohem na Sinaji. Mojžíš řekl Bohu: *„Ukaž mi prosím svou slávu!“* (Ex 33,18 B21). A Bůh mu odpověděl: *„Nechám projít kolem tebe všechnu svou dobrotu a zavolám před tebou jméno Hospodin.“* (Ex 33,19). Jeho jméno je zkrátka vyhlášením a vyslovením dobrých vlastností, tvořících Jeho charakter: *„Nebo pomíjeje Hospodin tvář jeho, volal: Hospodin, Hospodin, Bůh silný, lítostivý a milostivý, dlouhočekající a hojný v milosrdenství a pravdě, milosrdenství čině tisícům, odpouštěje nepravost a přestoupení i hřích, a kterýž nikoli neospravedlňuje vinného“* (Ex 34,6-7 BK). Tyto vlastnosti tvoří Boží charakter.

Je zajímavé, že to nejlepší, co mohl Bůh na Sinaji udělat, bylo vyslovit Své jméno. Slovo se muselo stát tělem (Jan 1,14). Když něco hlásíte, oznamujete to slovně, tedy *slovem*. Když něco zjevujete, prožíváte to naplno ve svém životě. Proto, když zde Ježíš říká: *„Zjevil jsem tvé jméno lidem,“* vlastně říká: *„Zosobnil jsem Tě, Otče. Zjevoval jsem Tvůj charakter během celého Svého života. Zjevil jsem všechny dobré vlastnosti, které tvoří Tvůj charakter.“*

Kde tento Boží charakter nakonec Ježíš zjevil nejzřetelněji? Na kříži. Proto se dívejte na Krista, toho ukřižovaného (1. Kor 2,2). V Ném máte nevyvratitelný a nepopíratelný důkaz, že Hospodin je doopravdy Bůh silný, lítostivý, milostivý a dlouhočekající a hojný v milosrdenství a pravdě, zachovávající milost tisícům, odpouštějící nepravost, přestoupení a hřích, který ale nenechá bez trestu vinného.

Jeho spravedlivost, tak jako Jeho milosrdenství, se dokonale zjevuje v Kristu, v tom Ukřižovaném. Bůh neodpouští viníkům tak, že ignoruje jejich hřích a smete ho pod koberec. On vzal naše hříchy a vložil je na nevinnou hlavu svého Syna.

*„My všichni jsme zabloudili jako ovce, jeden každý jsme se obrátili na svou cestu, a Hospodin na něho nechal dopadnout vinu nás všech.“* (Iz 53,6). Tím učinil zadost požadavku zákona vůči každému hříchu, který jsme spáchali. A protože se spravedlnosti učinilo zadost na hlavě Beránka, na naše hlavy může nevyčerpatelně proudit milost, kdykoliv přicházíme k úpatí kříže a vírou přijímáme Beránka jako svého Spasitele. Tak jsou Boží spravedlnost a milosrdenství dokonale a plně zjevené v Kristu, v tom Ukřižovaném, stejně jako i ostatní projevy Jeho charakteru. A tak nakonec při posledním výdechu mohl Kristus skutečně říci Otcí: *„Je dokonáno!“*

*„Když Ježíš okusil ocet, řekl: „Je dokonáno!“ Sklonil hlavu a odevzdal ducha.“* (J 19,30 B21). Ten vítězný výkřik byl adresován Otcí. Zahrnoval všechno, kvůli čemu byl poslán na zem. V podstatě říká: *„Mise je dokončena. Otče, udělal jsem to. Udělal jsem všechno, o co jsi mě žádal. Je dokonáno.“*

Rozeberme si to hlouběji. Jak už víme, ta mise byla dvojitá. Kristus měl člověku:

1. Zjevit Boží slávu
2. Obnovit v něm Boží slávu

Mohli bychom říci, že mise zjevení Boží slávy člověku byla jistě dokončena a plně dosažena při Kristově smrti. V podstatě až svou smrtí přidal těch pár závěrečných nekonečně slavných tahů štětcem na nádherný obraz, který maloval po celý Svůj život. Když přinesl tu nekonečnou oběť a nesmírně trpěl z lásky k člověku, tehdy byl plným zjevením a odleskem slávy Svého Otce.

Takže ten vítězný výkřik: „Je dokonáno!“ určitě zahrnuje první fázi: fázi zjevení. Kristus u Své smrti a doopravdy jen díky ní dokonale a plně zjevil Boží slávu, tedy Boží charakter, lidskému pokolení, stejně jako celému vesmíru, který to všechno pozoroval. Nezapomínejte, že to, co se zde odehrává, má i vesmírný rozměr (PK 684).

Ale zeptám se vás: zahrnuje to i druhou fázi: fázi obnovení? Když tuto otázku položím lidem, vždy dostanu jinou odpověď. Přátelé, doufám, že všichni chápeme a souhlasíme s tím, že odpověď je ‚ano.‘ Jestliže jste si mysleli, že ‚ne,‘ dříve, než mě prohlásíte za bludaře, pojďme se na to společně podívat blíž.

Vítězné zvolání: „Je dokonáno!“ totiž skutečně zahrnuje nejen fázi zjevení, ale i fázi obnovy. Jak Svou smrtí obnovil Boží slávu v člověku? Nuže, dvěma způsoby:

### 1. Způsob:

V okamžiku Své smrti Kristus plně obnovil Boží slávu v člověku tak, že to udělal v sobě, jakožto zástupci lidstva – tedy v našem zájmu. Je to logické, protože jestliže souhlasíte, že Kristus nám plně zjevil Boží slávu, musíte připustit, že ji plně obnovil sám v sobě, aby to udělal.

Kristus byl jako člověk, druhý Adam (1. Kor 15,45-47), hlavou nového lidstva, zástupcem člověka. Kristus úplně obnovil Boží slávu v Sobě, v našem jménu. Dovolte mi to potvrdit z inspirovaného pera: „*On*,“ tedy druhý Adam, „...*přišel na tuto zemi a postavil se do čela lidstva, aby vydobyl pro tebe a pro mě bezchybný charakter tím, že poslouchal Boží zákon.*“ (AUG 26. 8., 1903). To udělal, když umíral, není o tom pochyb. Vydobyl pro vás a pro mě bezchybný charakter skrze zachovávání Božího zákona. Proto když chtěl Kristus úplně obnovit Boží slávu v člověku, musel to nejprve udělat sám v sobě v našem jménu, jakožto zástupce lidstva.

### 2. Způsob:

Druhý způsob, jak Ježíš obnovil Boží slávu v člověku, byl ten, že skrze Svou smrt, a jen díky ní, plně a zdarma zpřístupnil každému potřebné opatření, kterými se v nás může obnovit Boží sláva. Tyto opatření jsou zpřístupněny pro všechny, kteří přijdou a přijmou je.

Můžeme si to shrnout takto: Kristus, jako náš zástupce, kvůli nám obnovil Boží slávu v Sobě samém a udělal úplně a kompletní opatření, kterým se v nás může obnovit Jeho sláva.

Jaké je vlastně to opatření, které bylo zpřístupněno Jeho smrtí každému, kdo přijde a přijme Ho? Nuže, je to **opatření milosti** a je **dvojité**. To bude tématem několika dalších kapitol.

Celým svým srdcem věřím, že toto opatření máme znázorněno v tom, co se stalo pár minut po vítězném zvolání: „Je dokonáno!“

Podívejme se do Jana 19. kapitoly: „*Když Ježíš okusil octa, řekl: „Dokonáno jest.“ Naklonil hlavu a odevzdal ducha. Poněvadž byl den přípravy a Židé nechtěli, aby těla zůstala přes sobotu na kříži -- tu sobotu byl totiž velký den...*“ (J 19,30-31). Byl pátek. Kdy se v Bibli uvádí sobota jako velký svátek? Víte, každá z výročních sobot připadá na určitý den v roce, a probíhá tedy v různé dny v týdnu. Podobně je to i s našimi Vánocemi: jeden rok připadnou na pondělí, další rok zase na úterý, za další rok zase na středu, atd. Podobně i výroční soboty měly stanovený datum v roce a proto také připadaly na různé dny v týdnu. Každých sedm roků nevyhnutelně připadly na sedmý den. Pokud výroční sobota připadla na týdenní sobotu, pak se ten den *stal dvojitou* (nebo *Velkou*) *sobotou*. Takže když nastane Velká sobota, je to velmi vzácné a chcete to oslavit zvláštním způsobem. To proto byli profesionální světitelé soboty tak nervózní a úzkostliví. Měli těla na kříži a chtěli přitom zachovat sobotu, to by přece nešlo.

„*Židé nechtěli, aby těla zůstala přes sobotu na kříži -- tu sobotu byl totiž velký den --, požádali Piláta, aby byly ukřižovaným zlámány nohy a aby byli snati z kříže.*“ (J 19,30-31). Dali jim polámat nohy, aby rychle zemřeli a aby

mohli jejich těla sejmut z kříže a pochovat dříve, než nastane sobota. Nechtěli porušit sobotu, a proto spěchali se sejmutím těla Pána soboty (Mk 2,28), kterého právě ukřižovali. Milí přátelé, nemyslete si, že takové pokrytectví je výlučnou doménou zákoníků a farizeů. My sami jsme schopni zachovat se stejně pokrytecky. Na tomto příběhu je plně odhalena lidská přirozenost nás všech.

Smrt ukřižováním je obvykle dlouhá vleklá nesnesitelně bolestivá záležitost. Ale pokud ukřižovanému zlámáte nohy, oběť se už nemůže podepřít, protože ji neudrží. Celá váha těla potom visí na ramenou, hrudník se zavře a oběť se brzy udusí, protože nemůže dýchat. V případě zlodějů to bylo velké milosrdenství, jakého se jim dostalo, protože zemřeli rychle. Ale podívejme se zpět do příběhu: „*Přišli tedy vojáci a zlámali nohy prvnímu i druhému, kteří byli ukřižováni spolu s ním. Když však přišli k Ježíšovi a uviděli, že je již mrtev, nohy mu nezlámali, ...*“ (J 19,32-33). Mimochodem: ani mu nemohli zlámat nohy, protože prorocké slovo s jistotou předpovědělo: „*Střeží všechny jeho kosti, ani jedna z nich nebude zlomena.*“ (Ž 34,21).

Potom, pro jistotu, kdyby byl náhodou Ježíš jen v kómatu či bezvědomí, přišel jeden z vojáků a kopím mu „*probodl bok; a hned vyšla krev a voda.*“ (J 19,34). Všimněte si, jak důležité je pro Jana, abychom s jistotou věděli, že se to doopravdy stalo: „*A ten, který to viděl, vydal svědectví*“ Jan nás ujišťuje: „Je to svědectví očitého svědka, ne nějaká fáma, já sám jsem to viděl.“ A ještě to zdůrazňuje: „*a jeho svědectví je pravdivé; on ví, že mluví pravdu*“ Jakoby říkal: „Nemám o tom nejmenší pochyby! Říkám vám pravdu, viděl jsem to sám. Z Ježíšova probodeného boku vytekla krev a voda.“ Očividně je pro něj nesmírně důležité, abychom věděli, že se to stalo: „*abyste i vy uvěřili.*“ (J 19,35).

Dobře, ale proč je to tak důležité, abychom bez stínu pochybnosti uvěřili, že z Ježíšova probodeného boku vytekla krev a voda?

Někteří řeknou: „To potvrzuje, že Kristus byl Mesiáš, protože se naplnil každý detail z proroctví.“ Ano, to je sice pravda, ale je to jen částečná odpověď. Další verš nám říká: „*To se stalo, aby se naplnilo Písmo: ,Kost mu nebude zlomena. A zase na jiném místě Písmo praví: ,Uvidí, koho probodli.*“ (J 19,36-17 srov. Ž 34,21; Zach 12,10).

Jan ale chce, abychom věděli nejen to, že Ježíš byl probodnut, ale že z jeho boku vytekla **krev a voda**. Celé proroctví vypovídá o tom, že bude probodnut. Ale skutečnost, že krev a voda tečou ven, je důležitější, než jen samotné naplnění proroctví. Tak proč je pro Jana tak důležité, abychom bez pochybností věděli, že jde právě o krev a vodu?

Bratři a sestry, je to velmi důležité právě proto, že v krvi a vodě máme zásluhou Krista nádhernou symboliku dvojité milosti, která je naprosto dostatečná pro nás pro všechny. Díky ní v nás může být obnovena Boží sláva. Pojdme kopat hlouběji.

Musíme rozlišovat **krev a vodu**, ale nikdy je od sebe nesmíme oddělovat. Proudí z toho samého probodnutého boku. Je to dvojnásobné opatření od toho samého milostivého Spasitele. Ta samá víra, která přijímá krev, přijme i vodu. A právě toto dvojnásobné opatření milosti nám umožňuje obnovu.

**Krev** – co způsobuje krev? Už podle názvu této kapitoly: „*ospravedlnění jeho krví*“ (Ř 5,9) – víme, že krev nás ospravedlňuje.

**Voda** – nás posvěcuje.

Je nezbytně nutné, abychom toto dvojité opatření pochopili. Rozdělím to na dvě části, ale jen proto, abychom si mohli pozorně prostudovat nejprve jednu a potom i druhou tematiku. Jinak se ale nikdy nesmí rozdělovat.

Nejprve se zaměříme na krev, plní polovinu toho opatření milosti, a budeme se snažit pochopit, co pro nás znamená.

Takže začneme s krví. Položím vám základní otázku: Co krev představuje? Představuje život, protože „*Duše těla,*“ což je jinak řečeno: *život, „je v krvi“* (Ex 17,11 PKE). Kristova krev tedy představuje Jeho zástupný život, život dokonalé poslušnosti. Představuje však krev jen toto?

Co symbolizuje krveprolití? Smrt. Pochopte tedy, že Kristova krev symbolizuje zástupný život a obětní smrt Ježíše Krista. Symbolizuje obojí.

Jestliže chcete teologické termíny, můžeme to vyjádřit takto: krev představuje aktivní, stejně jako pasivní, Kristovu poslušnost. Vysvětlím vám to: co je to ta *aktivní Kristova poslušnost*? Je to Jeho život záměrného svědomitého dodržování všech požadavků zákona v našem jménu.

Příklad: když Ježíš přišel k Jordánu, aby Ho pokřtili, co mu řekl Jan? „*Já bych měl být pokřtěn od tebe, a ty přicházíš ke mně?*“ Ale Ježíš mu odpověděl: „*Nech to nyní; neboť takto je třeba, abychom naplnili všechny*

*spravedlnost.*“ (Mt 3,14-15). Je zajímavé, že Ježíš toužil naplnit všechnu spravedlnost. Jiný mi slovy: horlivě usiloval splnit každý požadavek spravedlivého zákona. Pro koho to ale dělal? Křtil se kvůli Sobě samému? Potřeboval se vůbec pokřtít? Ne. On se křtil kvůli nám. Každý požadavek zákona plnil kvůli nám. Říkáme *tomu Jeho aktivní poslušnost*. A ta je obsáhnuta v Jeho krvi, protože život je v krvi. Ten dokonale aktivně poslušný život symbolizuje Kristova krev.

Ale krev, jak ji představuje obětní smrt Krista, je *Jeho pasivní poslušnost*. Tím se myslí Jeho smrt. Pavel v listě Filipským říká, že Ježíš byl „*poslušným až k smrti, a to smrti na kříži.*“ (Fil 2,8). Ale protože se neukřižoval sám, ale dovolil, aby Ho ukřižovali, proto se tomu říká *pasivní poslušnost*. Naplnil požadavek zákona ohledně neposlušnosti tím, že dovolil, aby Ho ukřižovali, aby Ho zavraždili. Krev tedy symbolizuje obojí: zástupný život a obětní smrt Ježíše Krista, Jeho aktivní i pasivní poslušnost.

Nyní se ale zamysleme nad tím, co ta krev pro nás dělá. Ospravedlňuje nás. „*Tím spíše tedy nyní, když jsme byli ospravedlněni jeho krví, budeme skrze něho zachráněni od Božího hněvu.*“ (Ř 5,5). Kristus díky Svě prolité krvi sám vyčerpal hněv proti hříchu, takže my, když přijímáme tuto krev, nemusíme ten hněv snášet. O tom byl ve skutečnosti ten kalich (Mk 10,38-39). Nemusíme z něj pít, protože Ježíš ho vypil do dna. On za nás vyčerpal hněv, Boží spravedlnost vůči hříchu (5BC 1108).

Ospravedlněný... Co to znamená? Nuže, být ospravedlněn znamená být svoboděn od odsouzení. Písmo říká: „*bez vylití krve není odpuštění.*“ (Ž id 9,22).

Nyní se vás na něco zeptám. V institucích této církve probíhá velmi vážný boj v určitých oblastech a s tímto konceptem prožíváme těžké časy. Pavel napsal, že „*bez vylití krve není odpuštění.*“ Máme snad Boha, který prahne po krvi? Někteří lidé mají vážný problém s tímto konceptem, protože krev musí být prolita dřív, než Bůh může odpustit. Kritici to okamžitě ztotožňují s pohanským pojímáním obětí, podle kterého musíte nejprve udusit zvíře a podřezat mu krk, abyste si usmířili nahněvané božstvo a dostali se mimo dosah jeho hněvu. Pohanský bůh musí nejprve vidět téct nějakou krev, a až potom vám odpustí. Ale vypovídá Žid 9,22 právě o tomto?

Pochopte, že odpuštění a odstranění hříchu se neděje prostřednictvím prolití krve proto, že bychom měli pomstychtivého a po krvi prahnoucího Boha. To tedy ne. Ptáte se: jak to tedy je? Pojdme na to takto: co je to hřích? Hřích je rozhodnutí odmítnout Boha. Protože pokud se rozhodnete odmítnout Boží autoritu, rozhodli jste se odmítnout samotného Boha, protože Bůh je autorita. Hřích je tedy odmítnutím Boží autority, je přestoupením Božího zákona (1. Jan 3,4). Když odmítáte Boha, odmítáte tím vlastně Boží autoritu a vybíráte si smrt. Proč? Protože jediným zdrojem života je Bůh. Když tedy hřešíte, rozhodli jste se zemřít. Bůh nás chtěl od toho ochránit, a proto řekl našim prvním rodičům: „*ze stromu poznání dobrého a zlého, z toho nejez. Neboť v den, kdy bys z něho jedl, jistě zemřeš.*“ (Gn 2,17). Oni se přesto rozhodli jíst, a tím pádem si zvolili smrt.

Bůh nemůže jen tak přehlédnout naše rozhodnutí, protože kdyby to udělal, nerespektoval by naši svobodnou vůli. Pamatujte, že spravedlnost si žádá, aby naše volba byla respektována. Když se tedy člověk rozhodl zhřešit, Bůh musel řešit skutečně velké dilema. Kdyby to prostě přehlédl a řekl by: „Ach, víš co, odpouštím ti to, nenechám tě zemřít,“ kdo by se postavil před celým vesmírem a křičel by z plna hrdla: „Však jsem vám to říkal! Jsme jen banda robotů! Vybrali si smrt a Bůh jim nedovolí zemřít!“ Satan by tu situaci hned využil. Takovou příležitost by si nenechal ujít. Právě proto, přátelé, neexistuje odpuštění hříchu bez prolití krve. Někdo zkrátka musel zemřít, aby naše rozhodnutí zůstalo respektováno.

Přichází Ježíš Kristus, bere následky našeho rozhodnutí na sebe a prolívá Svou krev, aby splnil požadavek zákona, který říká: „*Duše, která hřeší, ta zemře.*“ (Ez 18,4.20). Tím respektuje naše rozhodnutí a dává nám šanci vybrat si znovu. Krev nás tedy ospravedlňuje. Z této zprávy ale nebudete dostatečně nadšení a nebudete za ni chválit Boha, dokud nepochopíte některé věci.

Uvedu příklad: představte si, že bych vyšel do ulic města, našel nějakého neznámého člověka, přistoupil k němu a řekl: „Poslouchej, příteli, chci jen, abys věděl, že díky Kristově krvi jsi ospravedlněn.“ Mohu očekávat, že by odpověděl: „Ó, moc ti děkuji. Je skutečně úžasné to vědět! Jsem velice vděčný, že jsi mi to řekl.“? Pochybuji, že by tak zareagoval. Nejdřív totiž musí pochopit pár věcí. Které to jsou?

**Musí pochopit, že je odsouzen na smrt** a že potřebuje být ospravedlněn.

Musí pochopit, co se od něj žádá, aby mohl být ospravedlněn. Pokud si nebude uvědomovat, kolik od něj zákon žádá, nebude si ani vážit prolité krve, která byla prolita právě proto, že nesplnil požadavek zákona (tedy to, co se od něj žádá). Vidíte tam tu logiku? Takže nejenže musí pochopit, co se od něj vyžaduje, aby byl ospravedlněn, ale musí také pochopit, že sám od sebe je naprosto neschopný ten požadavek splnit.



Až potom, až to pochopí, bude skutečně schopen plně ocenit fakt, že díky krvi je ten požadavek, který on sám nemůže splnit, splněn, a že je ospravedlněn a osvobozen od jistého rozsudku smrti, který si přivedl na sebe svými hříchy. Buďte si jisti, že to, co platí pro cizího člověka ve městě, platí pro každého z nás v této místnosti. Proto jsou mnozí z nás v rozpacích, když poslouchají tu vzácnou dobrou zprávu evangelia o tom, že jsme ospravedlněni Kristovou krví. My sami totiž těmto věcem moc nerozumíme. Všichni si doufám uvědomujete, že jsme odsouzeni. Odsouzeni jsme proto, že: „...všichni zhřešili...“ (Ř 3,23) a „...odplata za hřích je smrt...“ (Ř 6,23 KLP) „Duše, která hřeší, ta zemře.“ (Ez 18,4.20).

Co se od nás vyžaduje, abychom mohli být ospravedlněni? Pavel napsal: „*Nebo ne ti, kteříž slyší zákon, spravedliví jsou před Bohem, ale činitelé zákona spravedliví budou.*“ (Ř 2,23 BK). Takže abychom mohli být ospravedlněni, musíme být *činiteli zákona*. Jestliže s tím má někdo problém, tak potom má problém s Pavlem a Svatým Písmem. Je pravdou, že to zní téměř jako ospravedlnění ze skutků: „*činitelé zákona spravedliví budou.*“ Pavel se tu ale jistě nezmyšlil a nesklouzl zpět do farizejského myšlení. On se nestal žádným legalitou. Bible nás ujišťuje o tom, že: „*Všecké Písmo je vdechnuté Bohem...*“, včetně Římanům 2,13 (srov. 2. Petr 3,15-16). Musíme zde pochopit jednu věc. Toto není legalismus. Ne na tomto místě. Do legalizmu zabíháme tehdy, když se sami snažíme splnit požadavek, a tak dosáhnout ospravedlnění.

Bůh je spravedlivý a také ospravedlňuje (Ř 3,26). To znamená, že nikoho neospravedlňuje na úkor zákona. Když nás ospravedlňuje, ctí požadavky zákona. Právě o tom je Ježíšův život a smrt. Ježíš je v našem jménu činitelem zákona, abychom mohli my Jeho činěním a Jeho umíráním být ospravedlněni. Bůh nikoho neospravedlňuje na úkor zákona. Plán spasení je krásný v tom, že nám zpřístupnil dokonalé naplnění zákona v náš prospěch skrze víru v Ježíše Krista. Říkáme se tomu **OSPRAVEDLNĚNÍ Z VÍRY**.

Pojďme si nyní rozebrat: „*V Božích očích jsou spravedliví ne ti, kdo zákon slyší, ale ti budou uznáni za spravedlivé, kdo zákon plní.*“ (Ř 2,13 OMP). Co musíme činit, když mluvíme o požadavcích zákona, abychom byli ospravedlněni? Co především vyžaduje zákon ohledně kohokoliv, kdo zhřešil? „*Duše, která hřeší, ta zemře.*“ (Ez 18,4.20). Všichni jsme zhřešili (Ř 3,23). Nejsme nějací přestrojení andělů. A co je mzdou hříchu? „*Mzdou hříchu je smrt*“ (Ř 6,23). To znamená: pokud jsme všichni zhřešili, a pokud si přestoupení zákona žádá smrt, pokud chcete být činiteli zákona a chcete být ospravedlněni – tak musíte za své hříchy zemřít. Zákon říká, že pokud jste zhřešili, musíte za své hříchy zemřít. To je bez debat. Chvála Bohu za to, že máme tu možnost, jak můžeme splnit požadavek zákona. Máme tedy dvě možnosti:

1. Můžete se rozhodnout, že zaplatíte sami. Je to opravdu velmi překvapující a ohromující, že drtivá většina lidstva se rozhodne právě takto. Chtějí splnit požadavek zákona vůči hříchu sami. Je to neuvěřitelné bláznovství. Co musí udělat Bůh Otec, pokud trváme na tom, že zemřeme za své hříchy? Bude nás muset nechat navždy zemřít za naše hříchy. Prosím, ať se nikdo z vás takto nerozhodne! Ačkoliv to stálo Otce i Jeho Syna nesmírnou cenu, Bůh nám nabízí nádhernou alternativu:
2. Můžete se rozhodnout přijmout vírou Ježíšovu krev, protože představuje Jeho obětní smrt a vírou v Jeho krev můžete splnit požadavek zákona vůči vašim hříchům, protože Ježíš za ně zemřel. Nezemřel za Svoje hříchy. Všechny naše hříchy Mu byly připočteny a On za ně zemřel, aby za nás naplnil požadavek zákona. Rozhodněte se, prosím, přijmout vírou Jeho krev, protože představuje Jeho obětní smrt. To však ještě není všechno. Pamatujte, že krev nesymbolizuje jen obětní smrt, ale i zástupný život. Jak to dát dohromady?

Podívejte, zákon požaduje nejen to, aby se za všechnu neposlušnost plně zaplatilo, ale vyžaduje i to, abychom měli dokonalou poslušnost. Když Ježíš kázal o zákoně na hoře blahoslavenství, tak to Svě pozoruhodné učení shrnul do těchto slov: „*Buďte tedy dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec.*“ (Mt 5,48). Nuže, to se dalo čekat.

Konec konců, co je to zákon? „*Zákon vyhlášen na Sinaji je přepisem Božího charakteru.*“ (RH 4. února 1890). Jak dokonalý je Bůh? Nekonečně dokonalý. Jak dokonalá je tedy norma? Také nekonečně dokonalá. V knize Kristova podobnosti čteme: „*Bůh požaduje od svých dětí dokonalost. Jeho zákon je přepisem Jeho vlastního charakteru a je měřítkem pro každý charakter. Toto nekonečně měřítko je představeno všem, aby nedošli k žádnému omylu vzhledem na typy lidí, kterých chce mít Bůh ve svém království.*“ (COL 315). Zákon je tedy nekonečnou normou. „*Viděl jsem, že každá dokonalost má své meze, tvůj zákon však nemá konce.*“ (Ž 119,96 KLP). Jeho zákon se tedy nedá změřit, je nekonečný.

„*Jako Bohem vyvolený lid máme být v každém ohledu takoví, jak si to On přeje. Máme striktně dodržovat zákon vyhlášený Kristem na Sinaji. Tento zákon je Božím měřítkem charakteru a nedá se porovnat s ničím, co vymyslí lidská mysl. Je to neměnné měřítko absolutní dokonalosti vytyčené nekonečným Bohem. Lidská mysl ho bez pomoci nepochopí. Je vyjádřením Božího charakteru, tak vysokým, jako nebesa, až za hranicemi měřitelnosti...*“ (21 MR 409). Tak, vidíte ten požadavek zákona? Vyžaduje si takovou dokonalost, jakou má Bůh. Nestačí ji však jen poslechnout. Ospravedlnění nebudou posluchači zákona, ale jeho činitelé (Ř 2,13).

Nyní vám položím otázku: Jak jste na tom vy? Jak jste na tom s naplněním této nekonečné normy? Máte připravenou takovou poslušnost, kterou můžete nabídnout Bohu, jako dostačující naplnění nekonečného měřítka spravedlnosti? Písmo říká, že nejen „...všichni zhřešili,“ ale také že všichni „...postrádají Boží slávu“ (Ř 3,23). Sláva je charakter. Co je jeho přepisem? Zákon.

Na okraj poznamenám, že v řečtině je sloveso *postrádají* (ὕστεροῦνται) v přítomném aktivním čase, což znamená nepřerušovaný neustálý děj, ať už se jedná o jakýkoliv děj. V tomto případě je tímto dějem nedostatečnost. Jinými slovy: Pavel v Ř 3,23 říká, že všichni zhřešili, protože přestoupili Boží zákon a není nikdo, kdo by nezaostával ve splnění této nekonečné normy. Nikdo z nás. Říkám vám, že i ten nejsvětější světec není úspěšný v dosažení té normy. A mimochodem, ten nejsvětější světec to uzná jako první.

V čem spočívá náš problém, přátelé? Padli jsme do hříchu, a v našem stavu je celá naše spravedlnost jako ohyzdné roucho: „*Ačkoli jsme jako nečistý my všichni, a jako roucho ohyzdné všechny spravedlnosti naše.*“ (Iz 64,6 BK). Všechny dobré věci, které děláme, naše spravedlivé skutky, jsou jako ohyzdné roucho. Dokážete si představit, jaké musí být potom ty špatné věci? Ptáte se: proč tomu tak je? Nuže, protože jsme všichni nečistí, a v tomto nečistém stavu je i to nejlepší, co uděláme, ohyzdné.

Čím jsme tak znečištěni? Sobectvím, přátelé. A naše sobectví poskvřňuje i ty nejlepší skutky: „*Před pádem...*“ všimněte si, že je zde použit minulý čas, jedná se tedy o něco, co už není – „*Před pádem bylo možné, aby si Adam formoval spravedlivý charakter poslušností Božímu zákonu. Ale on selhal v této věci a pro jeho hřích je naše přirozenost padlá a nemůžeme udělat sami sebe spravedlivými. Protož jsme hříšní a nesvatí, nemůžeme dokonale poslouchat svatý zákon. Nemáme žádnou vlastní spravedlnost, kterou bychom uspokojili požadavky Božího zákona.*“ (SC 62).

Platí to i o tom nejposvěcenějším svatém člověku? A tady pozor na tu past, do které mnozí padnou. Tak mnoho lidí říká: „Nuže, to je stav, okolnosti a situace, v jaké se nacházejí neobrácení. Ale když jsem se obrátil a mám moc Svatého Ducha, potom mohu poslouchat tak, že splním normu nekonečné spravedlnosti.“ Bratři a sestry, i ten nejposvěcenější svatý člověk je stále nedostatečný.

„*Ti, kteří mají skutečnou lásku k Bohu, projeví nejpřímnější touhu po poznávání a konání Jeho vůle. Kdo však doopravdy usiluje o svatost srdce a života, ten má zálibu v Božím zákonu a truchlí jen nad tím, jak nedostatečná je jeho poslušnost vůči požadavkům zákona.*“ (SL 81). Takže ti, kteří doopravdy usilují o svatost srdce a života, naříkají jen nad tím, že jsou nedostateční. A právě toto mě děsí na Laodiceji. Tam si o sobě lidé myslí, že jsou bohatí a zbohatlí a nikoho nepotřebují a nevědí, že jsou bídní, mizerní, politováníhodní, chudí, slepí a nazí (Zj 2,13).

Takže, přátelé, pokud chceme být ospravedlněni, musíme mít takovou spravedlnost, takovou poslušnost, která splní tu nekonečnou normu. Jen „*činitelé zákona budou uznáni za spravedlivé.*“ (Ř 2,13 PLS). Jen ti, kteří poslouchají tak, jak říká norma. A norma říká: „*Buďte tedy dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec.*“ (Mt 5,48). Jen ti, jejichž poslušnost splňuje tuto normu, budou ospravedlněni. Kde ale takovouto poslušnost vůbec najdeme? Najdeme ji snad někde v sobě? Určitě ne. Tak kde ji tedy hledat? Chvála Bohu: dá se najít v osobě Ježíše Krista. A je naše – vírou v Jeho krev. Mám na mysli tu, která představuje Jeho zástupný život, Jeho *aktivní poslušnost*. On svým životem tu dokonalou normu splnil: „*neboť v něm přebývá všechna plnost božství tělesné*“ (Kol 2,9 PLS).

„*Kristův život zjevuje nekonečně dokonalý charakter.*“ (6T 60). Dokonalý charakter tedy mohl splnit nekonečnou normu. Ježíš byl tak dokonalý, jako Jeho Otec. Jasně řekl: „*Kdo viděl mne, viděl Otce.*“ (J 14,9). Písmo říká, že Ježíš je „*září ...slávy a otiskem ... podstaty*“ (Žid 1,3) Otce. Ježíš měl takovou dokonalost, jakou vyžaduje zákon. A má všechnu dokonalost, kterou potřebujeme, abychom byli činiteli zákona vírou v Jeho krev.

„*Nemáme žádnou vlastní spravedlnost, kterou bychom uspokojili požadavky Božího zákona. Kristus nám však připravil východisko. Na zemi žil uprostřed takových zkoušek a pokušení, s jakými se setkáváme i my. Žil bezhříšným životem. Zemřel za nás a nyní nám nabízí, že vezme na sebe naše hříchy a dá nám svou spravedlnost. Pokud se mu odevzdáš a přijmeš Ho jako svého Spasitele, jakkoliv hříšný by byl tvůj život, bude tě díky svým zásluhám pokládat za spravedlivého.*“ Na základě čeho? „*Namísto tvého charakteru stojí Kristův charakter a Bůh tě přijímá tak, jakoby jsi nikdy nezhrěšil.*“ (ST 62).

Jakmile přijdete k úpatí kříže a přijmete vírou Ježíšovu krev, ten nekonečně dokonalý charakter se vám připíše na účet. Jeho charakter bude na místě vašeho charakteru. Proto budete považováni za spravedlivé, ačkoliv sami od sebe takoví nebudete, budete takoví vírou v Něj. Tím pádem jste ospravedlněni, ne na základě toho, co jste vy sami vykonali – ne na základě vašich skutků a umírání hříchům – ale na základě skutků a smrti vašeho Spasitele, Ježíše Krista. Chvála Bohu za Jeho krev. To je evangelium, moji drazí přátelé. To je evangelium.

## Kapitola 11: Ospravedlnění Boží v Něm

„...spravedlností Boží v něm.“ (2. Kor 5,21 BK)

Abychom mohli být ospravedlněni, musíme být „*činitelé zákona*“, protože jen ti „*budou uznáni za spravedlivé*.“ (Ř 2,13 PLS).

Už jsme si vysvětlili, že nás tento text nevyzývá k legalismu, protože Písmo říká, že Kristus je „*spravedlivý*“ (Zach 9,9) a je zároveň i Ten, kdo „*ospravedlňuje*“ (Ř 3,26). Celým svým počínáním ctí zákon. Ve skutečnosti největší kompliment složil Kristus zákonu Svým životem a smrtí. Žil životem dokonalé poslušnosti, a potom umřel smrtí, ve které přinesl nekonečnou oběť, aby Boží zákon vyvýšil a poctil. Tolik to stálo, aby poctil zákon a současně nás zachránil. Vůbec největší poctou, jaká byla kdy složena zákona, byla smrt Krista na kříži. Ospravedlnění jsme tedy vírou v Ježíšovu krev.

Když to všechno shrneme, zákon v podstatě říká: „*Bud'te tedy dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec*.“ (Mt 5,48). Samozřejmě, byla by to nekonečná norma. Vyžadovala by dokonalost rovnající se Boží. Máme my takovou dokonalost, abychom ji mohli nabídnout? Ne, protože „*všichni zhřešili a postrádají Boží slávu*“ (Ř 3,23). Platí to i o tom nejvíce svatém a nejvíce posvěceném člověku, a takový člověk si to ve skutečnosti přizná jako první. Inspirace nám opakovaně říká, že **čím jsme blíže ke Kristu, tím více chybuje, nedokonalější a hříšnější si připadáme (SC 64)**. Podívejte se na nejzbožnější muže v Písmu. Jsou to ti, co mají sami o sobě to nejskromnější mínění a nejvíce si uvědomují své nedostatky. Je mi jedno, nakolik jsme se posvětili, přátelé, sami v sobě nikdy nebudeme mít to, co postačí na splnění nekonečné normy a naše ospravedlnění. Najdeme to jen v Ježíši Kristu: „*Namísto tvého charakteru stojí Kristův charakter a Bůh tě přijímá tak, jakoby jsi nikdy nezhřešil*.“ (SC 62). Je jakoby připočten na naše konto, a na základě toho jsme považováni za spravedlivé.

Není divu, že David píše v **Žalmu 3,4**: „Ty, Hospodine, jsi štítem vůkol mě. Má Slávo, pozvedáš mi hlavu.“ Ježíš je naší slávou! „*Kristus přišel na tento svět, aby žil životem dokonalé poslušnosti vůči zákonům Božího království. Přišel, aby lidi pozdvihl, zušlechtil a připravil pro jejich trvalou spravedlnost... V něm najdete všechny vznešenosti nevyhnutelné pro absolutně dokonalý charakter*.“ (RH 11. července 1912).

Přesně takový charakter zákon vyžaduje. Kde ho ale najdeme? „*Nic jiného, než spravedlnost Kristova, nás nemůže oprávnit na požehnání, které je vyhrazeno pro vykoupení*.“ (9MR 319). **Jedině Kristova spravedlnost nás opravňuje na věčný život.**

Kristova spravedlnost připsaná na náš účet nás opravňuje na nebesa. Jestliže se máme dostat do nebe, přátelé, kromě oprávnění potřebujeme i způsobilost. To je velmi důležitý přechod! Jestliže se máme dostat do nebe, nestačí, aby nás považovali jen za spravedlivé díky **připočtené spravedlnosti** Ježíše Krista, musí nás také posvětit Jeho **udělená spravedlnost**.

Právě jsem použil termíny, které možná neznáte, ale vysvětlím vám je. Pochopte, že Kristus prošel smrtelnými útrapami Kalvárie proto, aby nás mohl považovat nejen za spravedlivé, ale i za svaté. Jinými slovy to můžeme říci takto: za nekonečnou cenu zabezpečil opatření, díky kterému můžeme být nejen ospravedlněni, ale i posvěceni.

Krví jsme ospravedlněni.

Vodou jsme posvěceni.

Proto vidíme vytékat z probodnutého boku Krista nejen krev, ale i vodu. Nepotřebujeme jen krev, abychom byli ospravedlněni, ale potřebujeme i vodu, abychom byli posvěceni.

V následujících kapitolách tyto dvě věci neoddělitelně spojíme. Ačkoliv se tato dvě opatření mohou a musí rozlišovat, nikdy je nemůžeme oddělovat. Je to dvojnásobná nabídka v jednom balíku. Ta samá víra, která přijímá krev na ospravedlnění, přijme i vodu na posvěcení. Ta samá milost, která nám dává oprávnění pro nebesa, nás učiní způsobilými pro nebesa. Nesmíme je od sebe oddělit!

Název této kapitoly je převzat z Písma: „*Toho, který hřích nepoznal, za nás učinil hříchem, abychom se my v něm stali Boží spravedlností*.“ (2. Kor 5,21). Na ospravedlnění potřebujeme Boží spravedlnost. „*Bud'te tedy dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec*.“ (Mt 5,48) Tak zní požadavek zákona. Ale jen „*činitelé zákona budou uznáni za*

spravedlivé.“ (Ř 2,13 PLS). Kde tedy najdeme tuto Boží spravedlnost? V nás určitě ne, ale naštěstí máme „*Toho, který hřích nepoznal,*“ a kterého Bůh „*za nás učinil hříchem, abychom se my v něm stali Boží spravedlností.*“ (2. Kor 5,21). „*Každá duše může říci: (Kristus) Svou dokonalou poslušností vyhověl požadavkům zákona a mojí jedinou nadějí je vzhlížet k němu, jako k Zástupci a Ručiteli, který za mě dokonale poslouchal zákon. Vírou v Jeho zásluhy jsem osvobozen od odsouzení zákona. Odívá mě Jeho spravedlnost, která uspokojuje všechny požadavky zákona. Jsem úplný v Tom, který přináší věčnou spravedlnost.*“ (1SM 396).

Na okraj tu musím poznamenat, že pokud zaslechnete, jak se někdo pokouší obvinít Božího posla doby konce z legalismu, tak ta obvinění prostě ignorujte. Podělte se s takovými lidmi o některé výroky podobné těmto. Ellen G. Whiteová určitě nebyla legalistkou. Není zde ani jen náznak spravedlnosti ze skutků.

Koloským 2,9 vypovídá o naší úplnosti v Kristu: „*neboť v něm přebývá všechna plnost božství tělesně, a vy jste v něm naplněni, neboť on jest hlavou všeho knížectva a vši mocnosti*“ (Kol 2,9-10 PLS). V Kristu máme Boží spravedlnost, protože v NĚm přebývá všechna plnost Božství tělesně! Pochopte však, že pokud jsme v Kristu, potom i Kristus musí být v nás. Je to velmi důležitý koncept. Není možné, abychom byli vírou v Kristu, pokud Mu nedovolíme, aby byl i On vírou v nás. A právě proto je ospravedlnění a posvěcení NEODDĚLITELNÉ!

V Kristu jsme ospravedlněni, a jestliže je Kristus v nás, jsme posvěceni. V Písmu čteme: „*Kristus ve vás, naděje slávy.*“ (Kol 1,27) Nuže, opět naše známé slovíčko – použijme náš klíč. Od slávy k slávě jsme měnění právě Duchem Kristovým, který v nás přebývá. Milí bratři a sestry, On nás posvěcuje a tím nás připravuje na občanství v nebi. Tak získáme morální způsobilost a způsobilost pro nebeské království skrze působení Svatého Ducha, který nás proměňuje obnovením naší mysli (Ř 12,2). Pokud se doopravdy máme dostat do nebe, je to věc stejně důležitá, jako ospravedlnění. Pro nebesa potřebujeme morální způsobilost zrovna tak, jako právo či oprávnění.

Tyto dvě věci jsou také svázány tím výrokem, který jsme si už četli v knize *Cesta ke Kristu*: „*Jestliže se mu odevzdáš a přijmeš ho jako svého Spasitele, jakkoliv hříšný byl tvůj život, bude tě díky svým zásluhám pokládat za spravedlivého. Namísto tvého charakteru stojí Kristův charakter a Bůh tě přijímá tak, jakoby jsi nikdy nezhřešil.*“ (SC 62). Nyní si všimněte následující věty: „*Ale co víc – Kristus mění srdce...*“ Bůh se očividně skrze Ježíše Krista zajímá nejen o změnu našeho právního stavu, On chce změnit i náš morální stav. Chce nás považovat nejen za spravedlivé, ale i za svaté. Proto zde máme tu pozoruhodnou větičku: „*...Kristus mění srdce...*“

V této kapitole se s vámi podělím o jeden výrok, který má hloubku, je ochranný a vyvážený. Bude vás chránit, pokud mu to dovolíte. Zabrání vám v možném pádu do jedné ze dvou příkop, které jsou na obou stranách té přímé a úzké cesty pravdy vedoucí do Království. O čem mluvím? Víte, že existuje přímá a úzká cesta pravdy vedoucí do Království. V Bibli o ni čteme zde: „*Jak těsná je brána a zúžená cesta, která vede do života, a málo je těch, kdo ji nalézají!*“ (Mt 7,14). Ale varuji vás, že po obou stranách jsou hluboké příkopy s velkými kluznými břehy. Je velmi lehké sklouznout do jednoho z nich, a věřte mi, máme k tomu sklon. Pro nás jako lidi je neuvěřitelně náročné stát za té přímé úzké cestě. Před jakými příkopy vás tu vlastně varuji?

Bratři a sestry na pravé straně je to *radikální pravice* – **legalismus**. Na levé straně je *to liberální levice*, teologicky se tomu říká **antinomianismus**. Nelekejte se toho cizího slova. *Anti* je jednoduše přepona, která znamená *proti*. *Nomos* je řecké slovo pro *zákon*. *Antinomista* je tedy *ten, kdo jde proti zákonu*.

Antinomianismus v podstatě učí, že Kristus zrušil zákon na kříži a o poslušnost se už nemusíme starat, protože zákon patří do minulosti. Velmi úzce to souvisí s učením: *jednou spasený, navždy spasený* (i k tomu se ještě dostaneme).

Legalismus – jaký je problém s legalizmem? Legalista si chce své spasení získat vlastním úsilím, a proto chce, aby jeho poslušnost byla zasloužená. Přátelé, jestliže vás nemotivuje láska, poslušnost je v podstatě jen nepříjemnou povinností. Legalista proto musí skřípat zuby a nutit se poslouchat, i kdyby ho ta poslušnost měla zabít, protože „já se přece musím dostat do nebe!“ V takové zkušenosti nenajdeme žádné potěšení. Takoví lidé budou vykonávat skutky, protože musí dostat dost plusových bodů, aby se dostali do nebe. Je to celé o pýše. Trochu vám to zjednoduším:

1. **Legalista se chce dostat do nebe díky své vlastní poslušnosti.**
2. **Antinomista se chce dostat do nebe bez své poslušnosti.**

Je fascinující sledoval tyto dvě skupiny. V naší milované církvi se nejostřejší konflikty vedou právě mezi legalisty a antinomianisty. Ve snaze vyvážit ty druhé se sami ještě hlouběji zahrabávají do vlastní příkopy. Někdy je to až děsivé...

Zajímavé na tom však je, že ačkoliv si navzájem skáčou po krku, mají pozoruhodně velmi podobných postojů. Tak například silné ego je běžné v obou případech. Jaký problém s egem, resp. se sobectvím, mají legalisti? Jde jim o sebeoslavení. Chtějí si přisoudit zásluhy za svou spásu. Vynalezli proto falešné evangelium, které jim umožňuje si svou spásu zasloužit a mohou si za to připsat kredity. Sebeoslavení je sobecká záležitost. Jaký problém s egem mají antinomisti? Nuže, těm zase jde o sebeuspokojení. Tito lidé se chtějí nadále oddávat svým oblíbeným hříchům. Nechtějí jich zanechat a v tom zájmu vynalezli falešné evangelium, které jim dovoluje myslet si, že jsou zachráněni, ačkoliv zůstávají v hříších. Další společnou věcí je pýcha. *Legalisti jsou pyšní na to, co dělají, aby se dostali do nebe. Antinomisti jsou pyšní na to, co nedělají, aby se dostali do nebe.*

Bratři a sestry, ďábloví může být ukradené, ve kterém příkopu se nacházíte. Jediné, o co se stará, je to, aby vás udržoval mimo tu přímou úzkou cestu. A musím vám říci, že na té přímé úzké cestě není mnoho lidí. Také vám ale musím říci, že je nejvyšší čas vylézt ven z těch našich příkopů a dostat se na úzkou cestu. Blížíme se k cílové čáře a už nám nezůstal čas na to, abychom se váleli někde v příkopu. Musíme z nich vylézt, dostat se na tu úzkou cestu a následovat Ježíše, pokud se chceme jednou dostat do Království. A je zvlášť důležité, abychom z těch příkopů vylezli právě nyní, když jsme ještě před cílovou rovinkou, protože uvidíme, že se opět stane to, co se už jednou stalo za časů Krista.

Vzpomeňte si na saduceje a farizeje. Všechny nejhrošlivější spory byly mezi saduceji a farizeji. A byla to jen starodávná verze legalistů a antinomianismů. Kdybyste se na to blíže podívali, fascinovalo by vás, jak jsou současní antinomista přímou moderní verzí pradávných saducejů. Nuže, šli si po krku tak dlouho, až se nakonec zbavili Ježíše Krista, jehož *přímá a úzká cesta* životem odsuzovala obě dvě tyto skupiny. Právě proto Ho začali nenávidět. Jejich společná nenávisť vůči Ježíši Kristu způsobila, že se spojili a zapřísahali se proti Němu. Pokud šlo o to, jak se Ho zbavit, odložili své rozdíly.

Bratři a sestry, říkám vám, že to uvidíme znovu. Vlastně to už vidíme. Můžete jasně vidět, jak se Římský katolicismus a odpadlý protestantismus natáhli své ruce nad propast, která je kdysi dělila, a podali si ruku. Za jakým účelem to udělali? Tentokrát, aby se zbavili Kristovy nevěsty. Vidíme to právě nyní. Je to jedno z nejjistějších znamení doby konce. Urovnávají se hluboké rozdíly mezi katolíky a protestanty. Zasahuje však do toho i třetí složka. Víte, která? Spiritismus. Tyto tři tvoří tu nesvatou trojici, která bude vehementně proti Kristově nevěstě a pokusí se ji ukřížovat právě tak, jako saduceové a farizeové pod démonickým vlivem mocností zla ukřížovali Krista. Není to nic nového pod sluncem. Právě proto je naprosto nevyhnutelné, abychom vyšli z těchto příkopů a drželi se od nich dál.

Je tu jedna velmi děsivá věc, přátelé. Často váhám, zda to mám vůbec říci, protože nechci vzbudit dojem, že mám něco proti této milované církvi. To určitě ne. Ale právě proto, že ji tak moc z celého srdce miluji, musím zůstat otevřený ohledně jejího stavu. V této naší drahé církvi jsou mnozí, kteří jsou nevědomky duchem spřízněni buď s Římským katolicismem, anebo s odpadlickým protestantismem, protože jsou buď v příkopu legalismu, anebo v příkopu laciné milosti. Bratři a sestry, nutně potřebujeme vyjít ze svých příkopů.

Potřebujeme se podívat blíže na jeden opravdu důležitý a pozoruhodný výrok. Pokud ho pochopíme, udrží nás na té přímé a úzké cestě. Je z knihy *Faith I Live By* (str. 116), ale dá se najít i v knize *Poselství k mládeži*: „**Spravedlnost, kterou jsme ospravedlněni, je připočtená. Spravedlnost, kterou jsme posvěceni, je udělená. První je naším oprávněním pro nebe, druhá je naší způsobilostí pro nebe.**“ (MYP 35). Je to skutečně ochranný vyvážený citát, který má velkou hloubku. Kdybychom této pravdě rozuměli, úžasně by nám pomohla zůstat na té úzké cestě mimo oba příkopy. Zkusme si jej nyní dopodrobna rozebrat.

Všimněte si prosím, že svoje oprávnění, stejně jako způsobilost nacházíme v Kristově spravedlnosti. V knize *Touha věků* čteme: „*Pyšné srdce se snaží zasloužit si spasení, ale oboje: naše oprávnění do nebe a naše způsobilost žít v něm – se nachází v Kristově spravedlnosti.*“ (DA 300). Všimněte si, že Kristovu spravedlnost dostáváme jednak způsobem, aby nás pro vstup do nebe oprávnila, a pak také ještě dalším způsobem: totiž aby nás pro nebe uzpůsobila.

Kristovu spravedlnost určenou na ospravedlnění – tu dostáváme jako vstupenku do nebe, a ta je nám připočtena.

Kristovu spravedlnost určenou na posvěcení – tu dostáváme jako způsobilost pro nebe, a ta je nám udělena.

### Kristova spravedlnost

**Je nám PŘIPOČTENÁ**

**Je nám UDĚLENA**

***Abychom byli ospravedlněni, musíme mít Kristovu připočtenou spravedlnost, která je naší vstupním právem do nebe. Abychom byli posvěceni, musíme mít Kristovu udělenou spravedlnost, která je naší způsobilostí pro nebe. Tyto dva dary milost je zapotřebí jasně rozlišovat, ale nikdy je nesmíme oddělovat!***

Ještě se ujistím, zda tomu všichni rozumíte.

Být **ospravedlněn** znamená: *ospravedlnit, prominout, vyhlásit* anebo *považovat za spravedlivého*.

Být **posvěcen** znamená: *být učiněn svatým, udělat svatým, být obnoven na Boží podobu*.

**Připočítat** znamená: připsat, anebo vložit na něčí účet cosi, co právem patří někomu jinému (tato definice je převzata ze slovníku, který měla ve své knihovně Ellen Whiteová). Připočítání je tedy něco objektivního, co je mimo nás. Připisuje se to na náš účet. O připočítání psala Ellen Whiteová v knize *Cesta ke Kristu* toto: „*Namísto tvého charakteru stojí Kristův charakter a Bůh tě přijímá tak, jakoby jsi nikdy nezhřešil.*“ (SC 62). Děje se to v nebeské záznamové knize. Je nám to připsáno, připočítáno, jakoby to bylo naše. Dává nám to oprávnění do nebe – ospravedlnění.

Co je to **oprávnění**? „Je to legálně vlastnické právo, anebo oprávněný nárok. Vlastně je to to, co zaručuje legálně vlastnické právo.“ Pokud si v slabé chvíli chcete koupit nové auto, ale nemáte peníze, jdete do banky a vezmete si půjčku. Oni vám ji velmi rádi dají za nějakou dopředu stanovenou úrokovou sazbu, ale aby se ujistili, že dostanou zpět své peníze, ponechají si list vlastnictví. Dnes jim stačí na něj uvalit zástavné právo. Ale za starých časů si ten vlastnický list skutečně ponechali. Takže listinu, podle které legálně vlastníte dané auto, jste nedostali, až dokud jste nesplatili celou půjčku.

Nuže, připočtená Kristova spravedlnost nám sice dává právo na věčný život a na nebe, ale kdo za to zaplatil plnou cenu? Ježíš Svým životem a smrtí, ne my. Proto, ačkoliv „*Mzdou hříchu je smrt, ale darem Boží milosti je život věčný v Kristu Ježíši, našem Pánu*“ (Ř 6,23), jediné, co si zasloužíme, je smrt, protože „*všichni zhřešili*“ (Ř 3,23). Proto si dávejte pozor a netrvejte na tom, abyste dostali, co si zasloužíte, ani si nic nenárokujejte. Protože pokud budete trvat na svých zásluhách, budete muset zemřít, a to na věky. Jedině Ježíš Kristus nám svým vlastním životem a smrtí vysloužil věčný život. Můžeme ho tedy dostat jediné jako dar skrze víru v Ježíšovu krev.

Nyní se podíváme na pojem *udělit*. Na jeho základě přijímáme spravedlnost, která nás posvěcuje. **Udělit** znamená: *dát, anebo poskytnout část něčeho, udělat druhého účastníkem čehosi*. Když tedy něco udělíte, ve skutečnosti to dané osobě dáte, takže to dotyčný dostane a má na tom podíl. Stává se to jeho součástí.

Máme zde malou pomůcku, která vám pomůže pochopit tyto slova:

Připočítat, anebo jinak řečeno při-DÁT vám může napovědět, že připočítání je přidání něčeho na váš účet.

Udělit. Uvnitř slova se skrývá slovíčko DÍL. Pokud je vám něco udělené, stává se to vaším dílem, vaší součástí. Je to, jakoby to bylo do vás vloženo.

To, co je připočítáno, není vaše právní postavení.

To, co je udělené, mění váš morální stav.

***Změnit vaše právní postavení pomocí připočtené Kristovy spravedlnosti znamená vás ospravedlnit. Změnit váš morální stav pomocí udělené Kristovy spravedlnosti znamená posvětit vás.***

Pamatujte, že právě to, co se stalo na kříži, dává Bohu právo nám připočítat Kristovu spravedlnost, a tím nás ospravedlnit. Co proběhlo na kříži? Bůh vzal všechny naše hříchy a připočítal je Kristu, čímž Ho odsoudil. Všechny naše hříchy byly připočítány a připsány na účet Ježíše Krista. Kvůli našim připočítaným hříchům byl odsouzen na smrt. A protože to udělal, tak když nyní kdokoliv přijde k úpatí kříže a přijme Krista vírou, Bůh pro něj může dokončit tu výměnu. Takto probíhá první polovina výměny. Ve druhé polovině Bůh může vzít celou Svou spravedlnost a připočít ji na účet těm, kteří přijímají Kristovu krev vírou, a tím je ospravedlnit. Inspirace nám to velmi jasně popisuje: „*Ačkoliv byl Kristus nevinný, nakládali s ním jako s hříšníkem, aby díky Jeho zásluhám nakládali s hříšníky, ačkoliv jsou vinní, jako s věrnými a poslušnými dětmi Božími. Kristus zemřel s hříchy světa jemu připočtenými, aby se Jeho spravedlnost mohla připočítat hříšníkovi.*“ (ST 14. 4., 1898). Víte, v obou polovinách transakce patří připočítání. Naše hříchy byly připočteny Kristu, aby se Jeho spravedlnost mohla připočít nám.

Přátelé, potřebujeme nyní pochopit další velmi důležitou věc. Nezacházím tu zbytečně do podrobností a detailů. Mluvíme o základních, životně důležitých pravdách. Možná si to neuvědomujete, ale mluvíme o podstatě a

jádro toho, co spustilo velkou reformaci. Debatujeme o **podstatě a jádru sporných otázek, které odlišují pravý protestantismus od Římského katolicismu**, nejedná se tedy o žádnou nepodstatnou věc.

Připočítání tedy mění právní stav člověka. Samo o sobě nemění, jen umožňuje a vede ke změně morálního stavu člověka. Na základě čeho to vím? Nuže, když byly naše hříchy připočítány Kristu na kříži, změnilo to Jeho právní stav u Boha? Pokládal Ho Bůh za hříšníka? Ano, pokládal. Ale když byly naše hříchy připočítány Kristu na kříži, udělalo to Jeho samotného hříšným? Co nejrozhodněji říkám: ne! Nemám to však ze své hlavy. Duch prorocký to píše zde: „*Naše hříchy byly vloženy na Krista...*“ – opět je zde synonymum pro *připočítání*. „*Ačkoliv byl hřích připsán na Jeho účet v našem zájmu, On sám přece zůstal dokonale bezhříšný.*“ (ST 30. 5., 1895). I když Mu byly připočítány všechny hříchy, zůstal dokonale bezhříšný, a proto je zřejmé, že připočítání nemění mravní stav člověka. Ale když byly naše hříchy připočítány Kristu, stal se před Bohem hříšníkem a Bůh s Ním začal nakládat jako s hříšníkem. To je důležité pochopit právě kvůli té druhé polovině transakce. Všechno to proběhlo, aby nám mohl Bůh připočítat Kristovu spravedlnost. A nyní, když se nám Kristova spravedlnost připočítává, udělá to nás samotné spravedlivé? Změní to náš morální stav? Ne, ale změní to náš právní stav. A ten mění to, za co nás Bůh pokládá, a díky tomu také způsob, jak k nám přistupuje. Proto Pavel píše, že Bůh „*ospravedlňuje bezbožného*“ (Řím 4,5). Bůh ospravedlňuje bezbožné, protože na kříži odsoudil toho Zbožného, když mu připočítal naše hříchy. Bezbožné tedy může ospravedlnit, když jim připočítá Kristovu spravedlnost. Vyjádřím to ještě takto: spravedlnost, která mě ospravedlňuje, není moje o nic víc, než nebyl Krista hřích, za který byl odsouzen. Kristus byl odsouzen za naše hříchy. Ani z nepatrné části to ale nebyly Jeho hříchy.

Pojďme nyní k druhé polovině transakce. Ospravedlnění jsme Kristovou spravedlností. Je to naše aspoň z části? Asi tak 50 na 50? 50% je moje, a zbývajících 50% Kristova? Anebo to dejme na 10%... Ať mi patří aspoň desetina, 10% mých a 90% Jeho. A co tak 1% moje a 99% Jeho? Však člověk musí mít aspoň nějaké zásluhy...

Ne, bratři a sestry, nic takového. Spravedlnost, která vás ospravedlňuje, je vždy výlučně spravedlností Ježíše Krista. Nezapomínejte na to! Toto vás bude vždy chránit před příkopem legalismu, a budete stát na té přímé úzké cestě, kam patříte.

Musíme si tu objasnit ještě jednu věc. Ačkoliv připočítání samo o sobě nezmění náš morální stav, vždy právně umožňuje změnu našeho morálního stavu a vždy k této změně vede. Když byly naše hříchy připočítány Kristu na kříži, co Mu bylo uděleno? Naše smrt. Kristus zemřel na kříži naší smrtí, protože Mu byly připočítány naše hříchy. Na základě toho, co Mu bylo připočítáno, Mu byla udělena naše smrt. Stala se ta smrt součástí Jeho zkušenosti? Doopravdy zemřel? Ano. Kdyby nebyl doopravdy zemřel, kdyby Mu naše smrt nebyla bývala udělena, mohli bychom s jistotou vědět, že naše hříchy Mu byly doopravdy připočítány? Ne, neměli bychom žádný legitimní důvod věřit, že Mu byly připočítány naše hříchy, kdyby Mu nebyla bývala udělena naše smrt. Dává vám to smysl? Víte, že naše hříchy Mu byly doopravdy připočítány, a Bůh Ho tím pádem doopravdy pokládal za hříšníka, protože Mu tehdy byla udělena naše smrt. Je důležité, abychom to pochopili, kvůli té druhé polovině transakce.

Antinomisté, poslouchajte pozorně. Když je nám připočtena Kristova spravedlnost, právě to umožňuje a nevyhnutelně vede k tomu, že nám je něco uděleno. Nakolik je nám připočtena Kristova spravedlnost, natolik nám to umožňuje a vede nás to k tomu, aby nám byl udělen Kristův život. Co je však příčina a co následek? Nepřehlédněte tento klíčový bod.

*Jsem ospravedlněn, protože žiji Jeho život? Anebo žiji Jeho život, protože jsem ospravedlněn?*

Správná je ta druhá možnost, a věřte mi, že je to velmi důležité. Když si začneme myslet, že jsme ospravedlněni, protože žijeme Jeho život, padáme do příkopu legalismu. Avšak ve chvíli, když si myslíme, že můžeme být ospravedlněni bez prožívání Jeho života, padáme do příkopu laciné milosti – antinomismu. Souhlasíte se mnou? Přátelé, úzce to souvisí se základní pravdou, že „*víra: nemá-li skutky, je sama o sobě mrtvá.*“ (Jk 2,17).

Jestliže doopravdy věřím, že jsem pokládán za spravedlivého vírou v Kristovu krev, tou samou vírou přijmu i to druhé z dvojitého opatření milosti: vodu, tedy vodu života. Jeho spravedlnost mi bude udělena, a budu žít Jeho život. Ale nejsem ospravedlněn, protože žiji Jeho životem. Já žiji Jeho život, protože jsem ospravedlněn.

Jestliže vám to není jasné, podívejte se na to z jiné strany: byl Kristus odsouzen, protože zakusil moji smrt? Anebo zakusil moji smrt, protože byl odsouzen? Co je příčina a co následek? Opět je ta druhá možnost správná: zakusil mou smrt, protože byl odsouzen.

Pamatujte, že se tu nezaobíráme maličkostmi, ale jádrem problému, který nastartoval celou velkou reformaci. Římský katolicismus totiž učí, že Bůh nás učiní svatými, a potom nás na základě toho, čím nás udělá, i ospravedlňuje. Říkáme tomu *vlitá milost*. Mnozí obviňují Římský katolicismus z toho, že učí spravedlnost ze skutků, tedy z našich

vlastních snah dodržet zákon. Jenže oni to neučí. Učí, že je to Svatý Duch, který v nás působí, a který nás učiní spravedlivými skrze *vlitou milost*.

Avšak to, co v nás dělá Svatý Duch, nás neospravedlňuje, přátelé. Působení Svatého Ducha v nás je to, co nás posvěcuje. Náš posvátný život není to, co nás ospravedlňuje, ale Kristův život a Jeho zástupná smrt připisovaná na náš účet, to nás ospravedlňuje.

*Posvěcený život je důsledkem ospravedlnění, ne jeho příčinou.* Jakmile tedy začneme přemýšlet o posvěceném životě jako o příčině ospravedlnění, v té chvíli zacházíme do legalismu. A právě proto má Římský katolicismus všechny ty věci, které můžete vykonat, abyste získali zásluhy. Díky tomu, co se děje ve vašem životě si můžete zasloužit přijetí, či zkrátit svůj pobyt v očistci, atd.

Celý tento systém podkopává jednoduchá pravda, že „*Spravedlivý z víry bude živ.*“ (Řím 1,17). „*Víra jest podstata věcí, v něž doufáme, důkaz skutečností, které nevidíme.*“ (Žid 11,1). Své skutky určitě můžeme vidět. Ale jestliže si myslíte, že jste ospravedlnění na základě něčeho viditelného, potom jste ospravedlňováni ze skutků, ne z víry. To, co nás ospravedlňuje, to pro nás udělal Ježíš Kristus, a co je nám připisáno na účet, je to, co vidíme jen očima víry v Ježíši. Je důležité a velmi podstatné také to, co se děje v nás. Musíme být posvěceni, protože bez způsobilosti a bez mravní náležitosti nám nikdy nebude dovoleno vejít do nebe. Naše způsobilost však není záslužná. Nezasluhujeme si jí věčný život, ona nás jen připravuje na radost z něj! Kdo jediný si zaslouží věčný život? Ježíš Kristus, svým životem a smrtí.

Nyní vám položím jinou otázku: bude tělesný člověk, jehož tělesná mysl je v nepřátelství vůči Bohu, mravně způsobilý pro nebe? Bude šťastným obyvatelem nebes? Chtěl bych vás o něco poprosit. Jestliže si z této knihy nezapamatujete nic jiného, pak si aspoň zapamatujte jedno: že **Bůh nevezme do nebe nikoho, kdo by tam nebyl šťastný.** Tělesný člověk by v nebi nebyl šťastný, když Boha nenávidí. Nebe je o životě v Boží přítomnosti (Gn 3,8; Ž 68,3; Lk 1,19). Tělesný člověk bude v přítomnosti Boha velmi nešťastný. Přemýšlejte nad tím...

Co způsobuje radost a štěstí nebeským obyvatelům? Je to poznávání, ochota a činění Boží vůle. „*Myšlení těla je totiž v nepřátelství vůči Bohu, neboť se nepodřizuje Božímu zákonu, ba ani nemůže.*“ (Ř 8,7). Inspirované slovo nám říká, že pro neobráceného přirozeného člověka by nebe bylo místem muk (GC 542). Bylo by pro něj vysloveně peklem. Proto Bůh nemůže vzít do nebe nikoho, kdo není svatý. Jak jsme si už řekli, štěstí je vedlejším produktem svatosti.

Tolik lidí tráví celý svůj život hledáním štěstí, a nikdy ho nenajdou! Proč? Protože když ho hledáte, tak ho nenajdete. Jestliže usilujete o štěstí, nenajdete ho. Jestliže usilujete o své štěstí, je to v podstatě sobecké. A sobecký člověk není nikdy šťastný. Bůh nás stvořil tak, abychom našli své štěstí v dávání sebe jiným. Právě to přináší skutečné štěstí: je to svatost, je to život plně odevzdaný Bohu a druhým, ne sobě. Je to život v souladu se zákonem a v souladu s principem sebeobětavé sebezapíravé lásky. Pokud máme být někdy šťastní, potřebujeme se učit svatosti. A právě svatost je naší nevyhnutelnou způsobilostí pro nebe. Ona je tou mravní náležitostí, kterou musíme mít, pokud tam máme žít jako šťastní obyvatelé nebes. Je to tedy proces, kterým nás Bůh připravuje. Je to prostředek, kterým nás Bůh učí svatosti, protože v nebi je všechno svaté. Kdy se ale máme naučit být šťastní ze svatosti? Tady a teď, milí bratři a milé sestry. Máme se to učit už nyní, během zkušebního života.

Posvěcení je tedy podstatně důležité, bez něj není jiné cesty do nebe. Ale posvěcení nemá co dočinění se získáváním věčného života, není záslužné. Pokud ale máme být šťastní v nebi, je posvěcení nevyhnutelné a podstatné.

Pokud se někdy z Boží milosti ocitneme v nebesích, nebude to proto, že bychom si to něčím zasloužili. Pokud v této problematice váháte, položte si tuto otázku: udělal Kristus něco proto, aby si zasloužil smrt? Uvedu vám k tomu citáty od sestry Whiteové: „*S Kristem zacházeli tak, jako si zasloužíme my, aby s námi mohlo být zacházeno tak, jak si zaslouží On. Odsoudili ho za naše hříchy, na kterých se nikdo nepodílel, abychom my mohli být ospravedlněni Jeho spravedlností, na které jsme se my nijak nepodíleli. Zemřel naší smrtí, která patřila nám, abychom mohli přijmout život, který byl Jeho. Jeho šrámy jsme uzdraveni.*“ (Iz 53,5)“ (DA 25).

„*Toho, který hřích nepoznal, za nás učinil hříchem, abychom se my v něm stali Boží spravedlností.*“ (2. Kor 5,21) „*na něho nechal dopadnout vinu nás všech.*“ (Iz 53,6). *On žije, aby byl našim Obhájcem. Neudělal nic hodného smrti, a přece zemřel. A jestliže zaslechneme radostná slova: ‚Dobře, otroku dobrý a věrný... vejdi v radost svého pána.‘ (Mt 25,21), nevykonali jsme nic hodného života. Ježíš, ten bezhříšný, zemřel, ačkoliv neudělal nic, za co by zasloužil smrt. Hříšník je spasen, ačkoliv neudělal nic, čím by si byl zasloužil spasení. Je úplně bez zásluh. Ale oděn neposkvrněným rouchem Kristovy spravedlnosti je Bohem přijat.*“ (ST 27. 6., 1900)

To je evangelium, přátelé! Jestliže ho pevně uchopíte a bude se ho držet, jistě se uchráníte před oběma příkopy (antinomianismu a legalismu).



## Kapitola 12: Aby ji posvětil očištěním koupelí vody

„Aby ji posvětil, očišťujíc ji koupelí vody“ (Ef 5,26)

Nyní jsme se už podívali na krev, a potom jsme se snažili neoddělitelně spojit *krev a vodu, ospravedlnění a posvěcení, oprávnění a způsobilost, připočítanou a udělenou spravedlnost*, abychom měli jistotu v tom, že i když je rozlišujeme, nikdy je neoddělujeme. Nyní se zaměříme na vodu: na to, co dělá a co symbolizuje.

Duch prorocký říká: „*Jednorozený Boží Syn zemřel, abychom my mohli žít. Pán přijal tuto oběť za nás, jako naši náhradu a záruku, pod podmínkou, že přijmeme Krista.*“ Toto opatření je dostupné všeobecně, ale aplikujeme jej individuálně. U tohoto tématu vládne mezi námi jako lidmi, tak trochu zmatek. Opatření pro věčný život a ospravedlnění je všeobecně dostupné pro každého, kdo má zájem – ale aplikujeme jej individuálně, protože musíme osobně přijít ke kříži a přijmout Ježíše Krista jako svého Spasitele. „*Pán přijal tuto oběť za nás, jako naši náhradu a záruku, pod podmínkou, že přijmeme Krista a uvěříme v něho. Hříšník musí přijít ve víře ke Kristu a chopit se Jeho zásluh, vložit své hříchy na Nositele hříchů a přijmout Jeho odpuštění.*“ Všechny tyto věci názorně ukazuje svatyně a její služby. „*Kvůli tomu přišel Kristus na svět. Kristova spravedlnost je připočtena kajícímu věřícímu hříšníkovi. Stává se tak členem královské rodiny, dítětem nebeského Krále, dědicem Boha a spoludědicem s Kristem.*“ (ISM 215).

Na základě osobního přijetí Ježíše Krista jako našeho Spasitele se stáváme členy královské rodiny a dětmi nebeského Krále. Přijmout Krista znamená přijmout Jeho Ducha. Být v Kristu je podmínkou, abychom byli ospravedlněni, mít Krista v nás je to, co potřebujeme, abychom byli posvěceni. Ta samá víra, díky které jsme v Kristu, přivádí Krista do vás. Přijmeme Ho tak, že přijmeme Jeho Ducha.

Všimněte si, prosím, co přijímáme jako členové královské rodiny podle listu Galatským: „*A protože jste synové, vyslal Bůh ducha svého Syna do našich srdcí, ducha, který volá: „Abba, Otče.“*“ (Gal 4,6). Duch Jeho Syna přichází do našich srdcí, stává se naší součástí, je nám udělen. A právě tento Duch mění náš morální stav.

„*V něm i vy, když jste uslyšeli slovo pravdy, evangelium své záchrany, a když jste uvěřili, v něm jste byli zapečetěni zaslíbeným Duchem Svatým, jenž je závdavkem našeho dědictví až do vykoupení získaného vlastnictví k chvále jeho slávy.*“ (Ef 1,13-14). Svatý Duch je závdavkem našeho dědictví. Přátelé, máme právo na věčný život, ale pokud ho vy i já nyní doopravdy dostaneme za dědictví, pokud ho doopravdy zakusíme, musíme být na něj připraveni: musíme být učiněni svatými. A co je naší zárukou, že můžeme být posvěceni a připraveni? Je to Duch Svatý. On je darem nebeského Otce a skrze Něj jsme učiněni svatými. Tento dar však musíme přijmout osobně a musíme o něj osobně prosit: „*Jestliže tedy vy, ač jste zlí, umíte svým dětem dávat dobré dary, čím spíše Otec z nebe dá Ducha Svatého těm, kteří ho žádají.*“ (Lk 11,13). Pochopte, prosím, že na celé cestě plánem spasení Bůh nikdy neznásilňuje naši svobodnou vůli. Proto musíme na každém kroku prosit, a bude nám dáno (Mt 7,7). Otec nám touží dát Ducha víc, než jako my rodiče toužíme dát dobré dary svým dětem. Ale nemůže nám Ho dát, ačkoliv je volně přístupný, pokud o něj neprosíme, protože by tím narušoval naši svobodnou vůli. Tou cestou nepůjde, takto to nedělá. Celá nebeská ekonomika funguje podle tohoto jednoduchého principu: „*Proste a bude vám dáno.*“ (Mt 7,7 PMP). Božím Duchem (jehož máme přijmout každý den svého života) v nás bude Kristus přebývat každým okamžikem více a více. Tak rosteme v plnosti Ducha a stále víc se podílíme na přirozenosti Ježíše Krista. „*Ano, takto řekl Vyvýšený a Povznesený, obývající věky, a jehož jméno je Svatý: Obývám výsost a svatyni, i zdeptaného a poníženého v duchu k ožívování ducha ponížených a k ožívování srdce zdeptaných*“ (Iz 57,15). Bůh nepřebývá jen v nebesích, ale i v našich srdcích. A právě tím, že v nás přebývá Jeho přítomnost v osobě Kristova Ducha, nás proměňuje obnovením naší mysli.

Nyní se podíváme znova na list Koloským 1,27, kde čteme: „*Kristus ve vás, naděje slávy.*“ (Kol 1,27). Vidíte, jak to krásně do sebe všechno zapadá? Tento citát pěkně shrnuje to, co jsme již studovali: „*Kristus zaplatil vysokou cenu za příbytky, které odešel připravit pro ty, kteří je budou obývat. Ti, kteří budou obývat ty příbytky, musí být pro nebeské společenství uzpůsobeni Kristovou spravedlností a skrze působením Svatého Ducha. Příprava pro nebesa musí proběhnout během doby milosti...*“ Nuže, buďte si vědomi, že nám už mnoho času nezbylo. „...a nyní je třeba se podřídit působení Ducha Svatého na srdce, aby duše mohla být přivedena do společenství s nebem, a aby mohla být

vyučena těšit se ze skutečnosti toho věčného světa.“ Záměrem posvěcení je připravit nás na radost z nebe. Má nás mravně uzpůsobit a pomoci nám najít štěstí ve svatosti. „*Kristova spravedlnost, která je připočtena věřícímu člověku, bude jeho oprávněním, které mu zajistí vstup do nebe. Skrze vliv Božího Ducha bude měněn charakter věřícího...*“ Zde mluvíme o způsobilosti pro nebe. „... jeho chuť je zjemňována, úsudek je posvěcován a stává se úplným v Kristu. Lásky, která mu byla projevena v Kristově smrti, probouzí odezvu **vděčné lásky, a v odpovědi na upřímnou modlitbu je věřící přinášén z milosti do milosti, od slávy k slávě, až je vzhlížením na Krista změněn na ten samý obraz.**“ (YI 6. 12., 1898). Všechno do sebe krásně zapadá. Ta **způsobilost** pro nebe je jediným slovem *svatost*. To potvrzuje i Písmo: „*Usilujte o pokoj se všemi a o posvěcení, bez něhož nikdo neuvidí Pána.*“ (Žid 12,14). Jestliže máme vejít do perlových bran a uvidět Boha, *svatost* je nezbytně nutná. Právě proto je VODA stejně důležitá jako KREV. Krev nám dává oprávnění, voda nám dává způsobilost. Díky krvi jsme považováni za spravedlivé, díky vodě jsme posvěcováni.

Nyní vám položím otázku: kde se má projevit svatost? Kde máme být svatými? Mezi pravým a levým uchem: „*vždyť jak v duchu uvažuje, takový opravdu je.*“ (Př 23,7). Jestliže tedy máme být doopravdy svatí, musíme být svatí ve své mysli. Musíme nabýt Kristovo smýšlení. Proto Kristus v kázání na hoře říká: „*Blahoslavení čistého srdce, neboť oni uvidí Boha.*“ (Mt 5,8). Rád tento verš představuji i takto: šťastní jsou svatí, protože jsou na cestě do nebe. Svatost nám nesmí být lhostejná v těchto závěrečných hodinách dějin země. Bez svatosti nikdo neuvidí Boha; a svatí a čistí máme být právě v našich srdcích. „*Je to velká a vážná práce nabýt mravní způsobilost pro společenství s čistými a blahoslavenými. Boží Slovo předkládá standart, kterým máme přizpůsobit svůj život a charakter. Můžeme se rozhodnout následovat jiný standart, který bude ve věčném souladu s našimi vlastními srdci, jenže tak nikdy nezískáme Boží oprávnění. Jen když se budeme podřizovat Božímu Slovu, můžeme mít naději, že dospějeme k jednotě víry a plného poznání Syna Božího*“ (Ef 4,13). Musíme to však učinit, jinak nikdy nevejdem do nebe.“ (RH 30. květen 1882).

Je nezbytně nutné mít *morální způsobilost*, pokud máme vejít do nebe. Jak ji ale získáme? Jak dospějeme k očistě duše, jinak řečeno: svatosti a posvěcení? „*Kristus miloval církev a sám sebe za ni vydal, aby ji posvětil, když ji očistil vodní koupelí v slovu*“ (Ef 5,25-26). Jsme očistěni vodní koupelí. Konečně jsme se tedy dostali k vodě. Co voda symbolizuje? Ducha svatého: „*V poslední, velký den svátku Ježíš vstal a zvolal: „Žízni-li kdo, ať přijde ke mně a pije. Kdo věří ve mne, jak praví Písmo, řeky živé vody poplynou z jeho nitra!“ To řekl o Duchu, ...“* (J 7,37-39). Takže potom voda, která vytékala z probodnutého boku Ježíše Krista visícího na kříži, symbolizuje Svatého Ducha. Někdo by mohl namítat: „Počkej chvíli, myslel jsem, že Svatého Ducha symbolizuje olej.“ Olej, oheň a vítr... To všechno jsou symboly pro Ducha Svatého. Ale v tomto případě je to voda, která Ho symbolizuje.

S tímto chápáním se nyní podívejme na některé pasáže Písma o umývání. Třeba v Listě Titovi čteme: „...*zachránil nás ne na základě skutků, které jsme my učinili ve spravedlnosti, nýbrž podle svého milosrdenství skrze koupel znovuzrození a obnovou Ducha Svatého,*“ vidíte, právě voda = Svatý Duch je ten, který nás umývá, oživuje a obnovuje. Pokračujme ve čtení: „... *kterého na nás vylil hojně skrze Ježíše Krista, našeho Zachránce, abychom se ospravedlnění jeho milostí stali dědici v naději života věčného.*“ (Tit 3,5-7). Pavlovo vyjadřování je zde velice zajímavé. Jsme snad Duchem svatým umyti a posvěcení k tomu, abychom díky tomu byli ospravedlněni? Ne. Pavel tu jasně zdůrazňuje, že jsme „*ospravedlnění jeho milostí...*“ Podívejte, vírou v krev jsme ospravedlněni. A když jsme ospravedlněni Jeho milostí, musíme se připravit, abychom byli dědici podle naděje věčného života. Krev nám tedy dává naději věčného života a voda nám dává způsobilost, abychom mohli ten věčný život skutečně zakusit.

Další „umývací verš“ je z listu Efezkým: „*Muži, milujte své ženy, jako i Kristus miloval církev a sám sebe za ni vydal, aby ji posvětil, když ji očistil vodní koupelí v slovu,*“ (Ef 5,25-26). Voda zde jasně představuje Ducha Svatého. Co však používá Duch Svatý v tomto očistném posvěcujícím procesu? Slovo. Duch Svatý vždy používá Boží Slovo, aby nás posvětil. Svatý Duch nepůsobí bez Slova, a Slovo nepůsobí bez Ducha Svatého. Jen oba společně působí posvěcujícím vlivem v životě věřícího člověka.

Dovolte mi, abych vás varoval: satan všechno zfalšuje. A dřív, než přijde konec všeho, dokonce ztělesní Ježíše Krista a bude falešným mesiášem. V současnosti však v křesťanství imituje Ducha Svatého. Existuje tolik křesťanských církví, které jsou přímo nadšené z toho, co v nich dělá „Svatý Duch.“ Dějí se tam vzrušující a nadpřirozené věci. A přátelé, říkám vám, že se to bude stupňovat každým okamžikem. Dříve, než to všechno skončí, nepřítel bude činit „*veliká znamení a divy, že by, kdyby to bylo možné, svedli i vyvolené*“ (Mt 24,24). Nebudeme schopni věřit svým smyslům, abychom určili, co je, anebo není Duch Svatý. Jak ale potom budeme vědět, zda je to či ono správné, nebo falešné? Nuže, jestliže to bude pravé, bude se to projevovat tak, že lidé budou usilovně studovat Boží Slovo a snažit se mu porozumět, poznat a plnit dobrou vůli svého Pána a Spasitele, Ježíše Krista. Přesně k tomu totiž Svatý Duch vždy vede ty, kteří jsou pod Jeho vlivem.

Uvedu vám k tomu jeden příklad. Bylo to už před několika lety, ale zdá se mi, jakoby to bylo včera. Mluvil jsem s jedním mladým mužem. Velmi ho nadchlo, co dělá „Duch Svátý“ v jeho životě a ve sboru, kde byl členem. Řekl jsem mu: „Můj bratře, to je úžasné. Ty potom určitě skutečně poctivě studuješ Písmo Sváté a velmi mnoho se učíš.“ Překvapeně se na mě podíval a řekl: „Člověče, o čem to mluvíš? Já Slovo nepotřebuji. Dostal jsem Svátého Ducha a on mi říká, co mám dělat.“ Varovná červená varovná vlajka, moji drazí přátelé! Ujišťuji vás, že to bylo falešné. Podobné bludy od sebe odhodte. *Svátý Duch VŽDY používá na naše posvěcení Slovo.*

Jaký účel má vlastně to očistění, koupel vody, nebo jinak řečeno posvěcování? Podívejme se zpět do Efezkým, a zaměřme se na 27. verš: „...aby sám sobě postavil slavnou církev, která by neměla poskvrny ani vrásky ani čehokoliv takového, ale byla svatá a bezúhonná.“ (Ef 5,27). Bratři a sestry, Duch Svátý nás mění od slávy k slávě, abychom se stali slavnou církví. A jaká je ta slavná církev? Je to církev, která odráží charakter Ježíše Krista. Z celého srdce toužím po tom, aby tato naše církev byla slavná, aby jasně svítila a odrážela světlo úžasného charakteru Ježíše Krista. Když se tato církev stane slavnou církví, potom bude účinným svědkem pro Krále. Až potom budeme způsobilými občany Království. Toto je práce Svátého Ducha. On nám nejenže pomáhá při přípravě na cestu do nebe, ale také nás učí, jak pomáhat v přípravě jiným. A to nezvládneme, pokud se náš charakter nebude podobat Ježíšovu. To samé, co nás připraví na cestu do nebe, nám umožní i úspěšně získávat lidi – a sice mít charakter podobný Kristu.

Ježíš prosil Otce: „*Posvět' je v pravdě; tvé slovo je pravda.*“ (Jan 17,17). Nemylte se, neprotiřečí si to. Vysvětlili jsme si, že jsme posvěceni Duchem Svátým a zde máme jasně napsáno, že jsme posvěceni pravdou. Ne, to není protirečení. Duch Svátý a Pravda, což je vlastně Slovo, vždy působí SPOLEČNĚ. „*Pravda, vzácná pravda, posvěcuje svým vlivem. Posvěcení duše působením Svátého Ducha je implantování Kristovy povahy do člověka. Je to milost našeho Pána Ježíše Krista zjevená v charakteru, a milost Krista aktivně používaná na dobré skutky. Takto je charakter stále víc a víc zdokonalován na obraz Krista, ve spravedlnosti a pravé svatosti.*“ (4MR 345). Nebo v knize *Touha věků* čteme: „*To Duch čistí srdce. Prostřednictvím Ducha se věřící stává účastníkem Božské přirozenosti. Kristus dal svého Ducha, jako Boží moc na překonání všech zděděných a vypěstovaných sklonů ke zlému, aby své církvi vštípil svůj charakter.*“ (DA 671). Bůh nám dává svého Ducha na překonání ne jednoho, ale všech zděděných a vypěstovaných sklonů. Slovo *vštípit* doslovně v řečtině znamená *vyrazit, opečetit (opatřit pečeti), vtláčit*. Přesně to činí Duch Svátý: vštěpuje nám charakter Ježíše Krista.

Jako příklad uvedu Pavlovu modlitbu v Ef 3,16: „*aby vás podle bohatství své slávy posílil mocí skrze svého Ducha na vnitřním člověku,*“ (Ef 3,16). Tato změna se neděje v zevnějšíku, ve sféře našeho chování, ale ve vnitřním člověku. Jestliže se ale změní vnitřní člověk, zajisté se to projeví i navenek. To, co potom vychází navenek, pokud to vychází z obrácené mysli a přeměněného srdce, je skutečným pravým vyjádřením lásky, ne pokrytectví. Je zajímavé, že většina z vás se snaží změnit se zvenku dovnitř. Nevím jak vy, ale já jsem zjistil, že to vůbec nefunguje. Je to jen chabé cvičení, a to nemluvím o sklíčené zkušenosti. Zatnu zuby a přizpůsobím se liteře zákona – v tom není žádné radosti. S takovým přístupem dospějete jen k jednomu: k obilnému hrobu. Můžete lhát sami sobě i svému okolí, ale Boha neoklamete! Bůh říká: „*nedívám na to, na co se dívá člověk. Vždyť člověk se dívá na to, co má před očima, ale Hospodin se dívá na srdce.*“ (1. Sam 16,7). Bůh vás chce změnit přímo v jádru naší osobnosti. Za jakým účelem? „*aby Kristus skrze víru přebýval ve vašich srdcích a abyste byli zakořeněni a založeni v lásce, a tak abyste byli se všemi svatými schopni pochopit, jaká to šíře a délka a výše a hloubka, a poznat Kristovu lásku, která převyšuje poznání, a tak byli naplněni až do vsí plnosti Boží.*“ (Ef 3,17-19).

Je to úžasný osud! Máme úžasnou přednost, když přicházíme ke kříži a přijímáme krev a vodu. Krev, která nás činí dědici Království, a vodu, která vchází do nás a připravuje nás na to dědictví. V Efezkým pokračujeme 20. veršem: „*Tomu pak, kdo je mocen podle síly, kterou působí v nás, učinit daleko více nade všechno, co žádáme nebo co si můžeme pomyslet, jemu buď sláva v církvi a v Kristu Ježíši po všechna pokolení věčnosti věků! Amen.*“ (Ef 3,20-21). Chvála Bohu za to dvojité opatření milosti, která nám bylo poskytnuto za tak nekonečnou cenu.

Chci vás vyzvat a povzbudit, abyste přišli k úpatí kříže a přijali to dvojité opatření milosti. Nedopusť, Bože, aby tak nekonečná cena přišla na zmar. Dovolte Kristově lásce, aby vás přitahovala: „*A já, až budu vyvýšen ze země, přitáhnu všechny k sobě.*“ (Jan 12,32). Chci vás povzbudit, abyste přišli se skloněnými hlavami a se zavřenými očmi v soukromí k osobní audienci před Boha. Přijďte ke kříži a prostě Pána a Spasitelé, svého nebeského Otce, o to dvojité opatření. Je volně dostupné každému, kdo přijde a přijme ho, ale musíte o něj osobně požádat. Vím, že někteří z vás už žádali a přijali tyto opatření milosti, ale i když jste tak už předtím učinili, určitě spolu se mnou uznáte, že ke kříži potřebujeme přijít každý den. Každý den potřebujeme přijmout to dvojité opatření. Jen když to tak budeme dělat, a budeme na něm vysloveně závislí, budeme schopni zůstat na té přímé a úzké cestě a nesklouzneme ani do jedné z těch příkop.

## Kapitola 13: Hospodin, naše spravedlnost

„Hospodin je naše spravedlnost.“ (Jer 23,6)

„*Toto bude jeho jméno, kterým ho budou nazývat: Hospodin je naše spravedlnost.*“ (Jer 23,6). Miluji toto jméno. Je to jedno z mých nejoblíbenějších jmen našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista. V této kapitole budeme objevovat jeho hluboký význam.

Již jsme si řekli, že to *dvojitě opatření milosti, které je symbolizováno krví a vodou*, nám dává základ, na kterém můžeme budovat charakter. To je ten skalnatý základ. A buďte si jisti, že charakter neobstojí ve zkouškách, které jsou před námi, pokud nestojí na pevném skalném základě ospravedlnění z víry v Ježíšovu krev. Jakýkoliv jiný základ je pohyblivým pískem. Je pravdou, že se vám může podařit postavit poměrně luxusní vybilenu hrobku na pohyblivém písku. Když se ale spustí liják a přivalí se řeky (Mt 7,25), takto vybudovaný charakter se rozsype. Krev nám dává základ, na kterém můžeme stavět. Voda nám potom dává sílu na budování našeho charakteru do slávy Ježíše Krista.

V této chvíli vás musím varovat před velmi nebezpečnou pastí, do které se dá při budování charakteru lehce spadnout. Velmi mi záleží na tom, abyste o ní věděli, protože se obávám, že mnozí z milovaných přátel z řad adventistů sedmého dne klopýtli a střemhlav do ní spadli. Neodvážil bych se říkat takové věci ve svém jménu, ale říkám to ve jménu verdiktu Pravého svědka církvi doby konce. Co je tou pastí? „*Pravá zkušenost bude mít za následek rozvoj charakteru, jaký má Kristus.*“ Je zde jasně řečeno, že jen pravá zkušenost vede k budování Kristova charakteru v nás. Zamyslete se nad tím. Jestliže tedy budujeme charakter, jaký má Kristus, co by nám to mělo říci o naší zkušenosti? Právě v tom spočívá ta past: „*Dokud hodinu co hodinu nejsme závislí na Kristu, nárůst poznání a výsady vyústí do sebedůvěry a samospravedlnosti. Duše se musí vzdát všech zásluh a věřit plně v zásluhy Toho, který je příliš moudrý na to, než aby se mýlil.*“ (ST 27. březen 1893). Tou smrtelní pastí, do které padáme, když se v životě posvěcujeme a rosteme od slávy k slávě, je **sebedůvěra** a **samospravedlnost**. Tento problém přetrvává během celých dějin křesťanství.

Apoštol Pavel se tím také musel často zabývat, například u Galatských: „*Zbavili jste se Krista, vy, kteří hledáte ospravedlnění v Zákoně; vypadli jste z milosti.*“ (Gal 5,4). Začali dobře – ospravedlnění vírou, ale jak tak rostli a dospívali, učili se žít a chovat se jako křesťané a začali se stávat sebevědomými a samospravedlivými. A my tak lehce děláme to samé. Tento sklon lidské přirozenosti je společný pro každého z nás. Vede nás k nechutným komplexům nadřazenosti, které nosíme v srdci. Důkaz najdeme ve známých slovech jednoho farizeje: „*Bože, děkuji ti, že nejsem jako ostatní lidé, lupiči, nespravedliví, cizoložníci, nebo i jako tento celník.*“ (Lk 18,11).

Inspirace nám k tomu říká: „*Bože, děkuji ti, že nejsem jako ostatní lidé‘ ... Tato modlitba vyjadřuje modlitby mnohých. Myslí si, že protože navenek vykonávají náboženské povinnosti, mají oprávnění na Boží uznání. Tak jako farizeové říkají: ‘Bože, děkuji ti, že nejsem jako ostatní lidé. Jsou však egoističtí a sebevědomí...’*“ (ST 9. 5., 1892). Jinými slovy: padli do této smrtelné pasti. Víte, zjistil jsem, že čím víc víme o tom, co bychom měli dělat a co ne, a čím víc se nám daří přinejmenším uvést aspoň své chování do souladu s literou zákona, tím jsme náchylnější k pádu do této pasti. A my jsme od jiných lidí dostali tak mnoho světla a pravdy, až z toho máme, ať už vědomě, nebo nevědomě, tento komplex nadřazenosti. Kvůli tomu všemu, co máme, a máme třeba i víc než jiní, si o sobě myslíme, že jsme na tom – jak? Inspirace dále hned za uvedeným výrokiem cituje ze Zjevení 3. kapitoly, kde je to výborně vystihnuto: „*Takto však, že jsi vlažný, a nejsi studený ani horký, vyvrhnu tě ze svých úst. Neboť říkáš: Jsem bohatý, zbohatl jsem, nic nepotřebuji. A nevíš, že jsi ubohý, politováníhodný a chudý, slepý a nahý.*“ (Zj 3,16-17). Mluvíme zde o Laodicejské církvi – církvi doby konce. Zjevně je to tedy náš problém.

„*Velké nebezpečí pro lidi, kteří tvrdí, že věří pravdě pro tento čas, spočívá v tom, že budou mít pocit, jakoby měli nárok na Boží požehnání, protože obětovali to či ono a odvedli pro Pána tu či onu dobrou práci.*“ Na požehnání od Boha nás opravňuje pouze připočtená spravedlnost Ježíše Krista. Udělená spravedlnost nás neopravňuje k ničemu. Jen nás uzpůsobuje k tomu, abychom se dokázali radovat z toho, co pro nás Kristus vykoupil. Prosím, nemyslete si, že posvěcený život je nějakým způsobem záslužný, že nás k něčemu opravňuje. Není to tak. Právě náš sklon k takovému

smýšlení způsobuje, že padáme do této pasti. Varuji vás před tím. „*Velké nebezpečí pro lidi, kteří tvrdí, že věří právě pro tento čas, spočívá v tom, že budou mít pocit, jakoby měli nárok na Boží požehnání, protože obětovali to či ono a odvedli pro Pána tu či onu dobrou práci. Domníváte se, že nakolik jste se rozhodli světit Pánovu sobotu, natolik je vám Bůh zavázán a Jeho požehnání jste si zasloužili? Zdá se vám doopravdy vaše oběť dostatečnou zásluhou, abyste si činili nárok na bohaté Boží dary? Jestliže si ceníte dílo, které Kristus pro vás vykonal, pochopte, že ani vy, ani vaše práce vás neopravňují na nějaké zásluhy. Pochopte, že jste ztraceni a stane se chudými duchem. Ale je jedna věc, kterou mohou vykonat chudí duchem: nepřetržitě hledět na Ježíše, věřit v Toho, koho poslat Otec.*“ (ST 9. 5., 1892). Jedině to vám zabrání v pádu do této pasti. Musíte nepřetržitě hledět na Ježíše a být závislí výlučně na Jeho spravedlnosti. Pokud se zahledíme na sebe a začneme obdivovat pokrok, který jste učinili, ocitnete se v pořádné kaši. Dávejte si na to pozor!

V Římanům čteme: „...protože ze skutků Zákona nebude před ním ospravedlněn žádný člověk, neboť skrze Zákon je poznání hříchu. Nyní však je zjevena Boží spravedlnost bez Zákona,“ (Ř 3,20-21) – zjevena v osobě Ježíše Krista – „...dovšedčovaná Zákonem i Proroky, Boží spravedlnost skrze víru Ježíše Krista pro všechny a na všechny ty, kdo věří. Není totiž rozdílu: všichni zhřešili a postrádají Boží slávu, ale jsou ospravedlňováni zadarmo jeho milostí skrze vykoupení, které je v Kristu Ježíši.“ (Ř 3,22-24). Vidíte, všichni jsme zhřešili a postrádáme Boží slávu. Proto my všichni, abychom byli ospravedlněni a splnili nekonečnou normu Božího zákona, požadovanou pro ospravedlnění, musíme mít spravedlnost, a to lepší a větší, než cokoli jiného, co v sobě kdy najdeme. Musíme mít Boží spravedlnost, kterou najdeme POUZE v Ježíši Kristu. Opět tu vyzdvihnu tuto větičku: „*všichni zhřešili a postrádají Boží slávu*“ (Ř 3,23). Řecké slovo *hysterountai* (ὕστερονταί), přeložené jako postrádají, je v přítomném činném čase. Označuje to nepřetržitou pokračující činnost, ať už je jakákoliv. V tomto případě je to *strádat*. Pavel nám tedy doslova říká, že jsme všichni zhřešili a porušili zákon, a tak my všichni nepřetržitě postrádáme Boží slávu. Boží sláva je Jeho charakter (ST 3.9., 1902), a zákon je Jeho přepisem (COL 315). Všichni jsme vlastně porušili zákon a nepřetržitě hluboko zaostáváme za tím nekonečným standardem. Není divu, že musíme být závislí na spravedlnosti někoho jiného, kdo nás ospravedlní. Není divu, že „*ze skutků Zákona nebude před ním ospravedlněn žádný člověk...*“ Jedině Kristus má spravedlnost, která splňuje tu normu. On je „*září jeho slávy a otiskem jeho podstaty...*“ (Žid 1,3).

„*Božská krása Kristova charakteru, kterého jsou i nejušlechtlejší a nejlaskavější lidé jen matným odrazem, byla živým ztvárněním charakteru Božího zákona.*“ (MT 49). Kristův charakter byl živým ztvárněním Božské krásy. Ale i ty nejušlechtlejší a nejlaskavější lidé jsou v porovnání s Ním jen matným odrazem. Byli byste schopni se zařadit do skupiny těchto špičkových lidí? Do této skupiny zařazujeme takové velikány, jako byl Enoch, Daniel, Mojžíš, Jan Eliáš, atd. Máte odvahu se přiřadit k těmto lidem? Já tedy určitě ne. Nuže, a představte si, že i tito nejzbožnější lidé dávných časů jsou jen matným odrazem Božské podstaty charakteru Ježíše Krista. Posvěcený život tedy NIKDY nepostačí na naše ospravedlnění. Ať už budete jakkoliv posvěcení, stále budete postrádat slávu Boží. Tak třeba prorok Daniel – to je člověk, o kterém Písmo nezaznamenává, že by udělal nějaký hřích. On by byl určitě vhodným kandidátem pro tuto skupinu nejušlechtlejších a nejlaskavějších lidí. Ale v porovnání s Kristem je jen matným odrazem.

Inspirace říká: „*Kristův život zjevuje nekonečně dokonalý charakter.*“ (6T 60). „*Jeho charakter byl absolutně dokonalý.*“ (TMK 44). Kristův dokonalý charakter je jediný charakter, který splní za nás tu nekonečnou normu Božího zákona, a tím nás ospravedlní.

Existuje však norma, za kterou jsme v oblasti rozvoje našeho charakteru z milosti Boží před Bohem zodpovědní. O jaké normě mluvím?

Ve Svědectvích čteme: „*On je náš vzor... Je dokonalým a svatým příkladem, který máme následovat. Tomuto Vzoru se nemůžeme vyrovnat...*“ Je to logický závěr, když si uvědomíme, že Kristus zjevil nekonečně dokonalý charakter. Hodlá někdo z vás zjevovat nekonečně dokonalý charakter? Antinomistům by se to líbilo. Právě teď by na mě křičeli: „*Ano, bratříčku, jen do toho! Toto je třeba kázat! Amen!*“ Legalisté by se tu naopak cítili velmi nesví. Pokračujme ale ve čtení: „*Tomuto vzoru se nemůžeme vyrovnat, ale Bůh nás nemůže přijmout, pokud Ho nebudeme kopírovat a napodobovat úměrně podle schopností, které nám dal.*“ (2T 549). Za tuto normu jsme před Bohem zodpovědní při našem budování charakteru. Žádá od nás, abychom úměrně podle svých schopností napodobovali ten nekonečně dokonalý Vzor. Je to spravedlivé? Je. Je to přehnané? Ne, není. Bůh chce, abychom zkrátka pro lásku Kristovu zářili tak jasně, jak se jen dá odrážením světla Jeho charakteru. Neočekává od nás, že budeme svítit tak jasně,

jako samo slunce. Očekává se však, že budeme kvůli Ježíši usilovat být měsícem v úplňku, ačkoliv i měsíc v úplňku je pouze matným odrazem Božské slávy Slunce spravedlnosti. Ale Bůh od nás očekává, abychom kvůli Kristově lásce svítili co nejjasněji ve dvou oblastech. Jsou tu dva kvalifikátory, dvě věci, za které nás Bůh činí zodpovědnými. Máme svítit:

1. **Podle veškerého světla, které máme**
2. **Podle našich schopností Ho odrážet**

Samozřejmě u každého člověka je to jiné. Bůh od nás nevyžaduje, abychom všichni splňovali stejnou normu. Zodpovídáme se Mu však úměrně podle světla, které jsme dostali, a za svou schopnost odrážet Jeho charakter. Právě kvůli tomuto bychom se neměli odvažovat soudit jeden druhého. Každý z nás má jiné světlo a jiné schopnosti v Něm chodit a odrážet. Zajímavé je, že světlo, stejně jako naše schopnosti, mají stále růst. Konec konců, zdokonalování charakteru znamená kráčet úměrně světlu, které máme, a maximálně jej odrážet podle všech našich schopností. Jenže dnešní dokonalost charakteru nebude dostatečná zítra, protože zítra dostaneme víc světla. Když to světlo odrážíme, naše schopnost odrážení také narůstá. Takže potom můžeme být dokonalí, ale tato dokonalost však není statická, ale dynamická.

*„Ti, co čekají, že uvidí čarovnou změnu svého charakteru bez svého odhodlaného úsilí, budou zklamáni. Se svými omezenými silami máme být ve své sféře tak svatí, jako je Bůh svatý ve své. V rozsahu našich schopností máme zjevovat pravdu a lásku, znamenitost Božského charakteru, a proto musíme čerpat z pramene živé vody.“* (RH 1. 11., 1892). Pramenem živé vody je Duch svatý, který jediný nás může měnit od slávy k slávě. Vidíte, jak to všechno do sebe zapadá?

*„Ježíš miluje své děti, i když chybují. Bdí nad nimi, a když konají to nejlepší, co dokážou, a prosí Boha o pomoc – buďte si jisti, že jejich služba bude přijata, ačkoliv není dokonalá.“* Všechno naše (byť Duchem zmocněné) nejlepší úsilí, je stále nedokonalé. Proto se nemůžeme spoléhat na posvěcený život, anebo na Duchem inspirovanou poslušnost, aby nás ospravedlnila. I Duchem inspirovaná poslušnost i toho nejposvěcenějšího života je ještě stále nedokonalá. Připouštíte si to? Další věta citátu nám ukazuje řešení: *„Ježíš je dokonalý. Kristova spravedlnost je nám připočtena, a On řekne: ‚Sundejte z něj to špinavé roucho a oblečete ho do změněného roucha.‘ Ježíš doplňuje neodvratné nedostatky.“* (3SM 195)

Jestliže porozumíme tomuto citátu, pomůže nám to zůstat vně obou příkopů. Jak nám to pomůže zůstat mimo příkop legalismu? Ačkoliv děláme dokonce to nejlepší, co dokážeme, stále je to nedokonalé, protože jsou tam nedostatky, *„protože ze skutků Zákona nebude před ním ospravedlněn žádný člověk“* (Ř 3,20). I vaše Duchem zmocněná posvěcená *poslušnost* je ještě stále daleko od ideálu, milí legalisté, proto nemůžete být nikdy závislí na myšlence, že by vás ta poslušnost mohla ospravedlnit. Jak nám to pomůže zůstat mimo příkop antinomismu? Nuže, Ježíš Kristus nahrazuje tzv. *neodvratné nedostatky*. K tomu se ještě dostaneme.

Podívejme se nejprve na Kristovu dokonalost: *„Náš Vykupitel neprojevoval žádné lidské slabosti, anebo nedokonalost...“* (PP 480). V našem Vykupiteli máme tedy absolutní dokonalost, která splňuje ten nekonečný standart. *„Prostřednictvím tajemného plánu vykoupení byla zabezpečena milost, totiž aby mohlo být nedokonalé dílo lidského konání přijato ve jménu Ježíše, našeho Zastávce.“* (RH 16. 6., 1896). Mělo by vás to nadchnout až do morku kostí, drazí přátelé. Jestliže jste k sobě doopravdy čestní, tak víte, že ani váš nejlepší výkon nepostačí. S lidmi, kteří jsou již dlouho přesvědčeni o tom, že mají to, co zákon požaduje, a jsou spravedliví na základě vlastní poslušnosti, s nimi to doopravdy jen těžko něco pohne. Netěší se z této pravdy, protože klade slávu člověka do prachu. A od přírody pyšné srdce vůbec netěší skutečnost, že si nemůžeme připsat absolutně žádné zásluhy za své správné postavení před Bohem. Kéž je proto Bohu vzdávána chvála za jméno Ježíše, našeho Zastávce. Jaké je to jméno? **HOSPODIN, NAŠE SPRAVEDLNOST.**

Písmo říká: *„A Bůh pokoje, který vyvedl z mrtvých velkého pastýře ovcí pro krev věčné smlouvy, našeho Pána Ježíše, ať vás zdokonalí ve všem dobrém k vykonání jeho vůle, čině v nás to, co je před ním příjemné, skrze Ježíše Krista, jemuž buď sláva na věky věků. Amen.“* (Žid 13,20-21). Jen skrze Ježíše Krista může být někdo z nás, anebo cokoliv, co vykonáme, libé před Boží tváří. Neexistuje žádná jiná cesta k tomu, abychom se Mu zalíbili. Bůh o tobě říká: *„Toto je můj Syn, Milovaný, v němž jsem našel zalíbení.“* (Mt 3,17), ale jen tehdy, když nevidí tebe, ale Ježíše. Chvála Bohu za to, že se rozhodl se na nás podívat, když jsme v Kristu. A jestliže jsme my v Kristu, Kristus je v nás.

A my potom kráčíme v plné míře našich schopností ve všem tom světle, které na nás svítí, protože milujeme Ježíše. Vidíte, jak to všechno do sebe krásně zapadá?

Tak, a nyní ti *neodvratné nedostatky*. Co jsou zač: Buďme velmi opatrní, co dáváme pod nadpis *neodvratné nedostatky*. Kdy jste doopravdy unavení, vaše hladina cukru v krvi je nízká a ztrácíte nervy u svého partnera. Je to neodvratný nedostatek? Lituji, ale není. Protože jste se mohli a i měli pořádně vyspat, měli jste se správně najíst a měli jste z Boží milosti ovládnout svou náladu. To není neodvratný nedostatek.

Neodvratný nedostatek způsobují dva základní nedostatky. Jedním je naše chápání Boží vůle a druhým je dokonce naše schopnost vykonat to, čemu rozumíme.

Probereme si nejprve náš **první deficit**, který se týká nedostatečného chápání. Pavel říká: „*Neboť nyní vidíme jako v zrcadle, zastřené...*“ (1. Kor 13,12). V našem hříchem poznamenaném stavu máme dokonce i schopnost porozumět Boží vůli pro nás velmi omezenou. Je to nekonečná norma spravedlnosti, a tato hříchem poškozená lidská mysl ji nechápe, ať už si sebevíc namáhá svou představivost. Ale v poznání Boží vůle můžeme růst každý den. Už ten každodenní růst jasně naznačuje, že ať už jsme dospěli sebevíc, zdaleka nevíme všechno, ale čím víc se posvěcujeme, tím stále lépe poznáváme Boží vůli. Bůh nás nebude volat k zodpovědnosti za to, co nechápeme. Jsme ale voláni k zodpovědnosti za to, co víme. Musím to zde ještě upřesnit: jsme zodpovědní i za to, co bychom věděli, kdybychom jsme se byli snažili porozumět.

Prosím vás, nezahrávejte si v této věci se sebeklamem. Můžeme být voláni k zodpovědnosti jen za nižší úroveň prostě proto, že se necháváme Bibli na polici a nečteme ji? Nebo že necháváme ty inspirované knihy ducha prorockého zapadat prachem? Můžeme si zahrávat s Bohem a říct mu v soudný den: „Nevěděl jsem to, protože jsem si nenašel čas si to přečíst...“? Ne, bratři a sestry, uvědomte si, že se Bohu zodpovídáme nejen za to, co víme, ale i za to, co jsme se mohli dovědět, kdybychom se byli snažili pochopit, jaká je Boží vůle pro nás. Ale i když se usilovně snažíme pochopit Boží vůli, ještě stále vidíme nejasně a „zastřené“, a právě proto to je ten neodvratný nedostatek.

**Druhý deficit.** Dokonce i v oblasti konání toho, čemu z Boží vůle rozumíme, jsou neodvratné nedostatky. Jaké? „*Bohoslužby, modlitby, chvály a kající vyznání hříchů stoupají od pravých věřících jako kadidlo do nebeské svatyně...*“ – píše se tu o Duchem zmocněných poslušných a dobrých činech, které praví věřící obětují Bohu – „...ale tím, že přecházejí **zprostředkovaně** skrz každého člověka, jsou natolik poskvřené, že pokud nebudou očištěni krví, nikdy nemohou mít před Bohem cenu.“ (1SM 344). Fíha! Ty naše nejlepší Duchem zmocněné skutky pobožnosti a poslušnosti, skutky od pravých věřících, které stoupají k nebi, jsou tak poskvřeny, že pokud nebudou očištěny krví, nikdy nebudou mít před Bohem hodnotu. Toto poskvření způsobuje právě náš hříšný padlý stav. Jak dlouho budeme takto zkažení hříchem? Dokud se nesplní slova apoštola Pavla: „*porušitelné tělo musí obléci neporušitelnost a toto smrtelné musí obléci nesmrtelnost.*“ (1. Kor 15,53). Dokud budeme mít tuto zkaženou přirozenost, stále budeme zprostředkovateli, které poskvrní i to, co skrze nás koná Svatý Duch.

Dále nám sestra Whiteová říká: „*Ony (tedy ty bohoslužby a chvály) nestoupají bezchybně čisté, a jestliže je náš Přímluvce, který je po Boží pravici, všechny nepředloží a neočistí svou spravedlností, nejsou pro Boha přijatelné. Všechny kadidla z pozemských svatyní musí být pokropeny kapkami Kristovy krve. On drží před Otcem kaditelnici svých vlastních zásluh, ve které není žádná skvrna pozemského kazu.*“ Tento výrok říká něco velice důležité o lidské přirozenosti Ježíše Krista. Stoupaly Kristovy modlitby a chvály k Otci tak poskvřeny, že kdyby nebyli očištěné krví, nikdy by nebyly přijaty? Co nejrozhodněji říkám: Ne! Kristus nebyl tak stejně zkažený činitel, jako my. On má takovou spravedlnost, která pro nás splňuje ten nekonečný standart: „*On drží před Otcem kaditelnici svých vlastních zásluh, ve které není ani skvrny pozemského kazu. On shromažďuje do této kaditelnice modlitby, chvály a vyznání svého lidu, a spolu s nimi přikládá svou vlastní neposkvřenou spravedlnost. Potom, a jen potom toto kadidlo navoněné zásluhami Kristova smíření přichází před Boha úplně a dočista přijatelné. Potom se vrací milostivé odpovědi.*“ Bohu chvála za takového Přímluvce! „*Ach, kéž by všichni chápali, že všechna poslušnost, pokání, chválení a díkůvzdání se musí dát na žhavý oheň Kristovy spravedlnosti. Vůně v této spravedlnosti stoupá jako oblak okolo slitovnice.*“ (1SM 344)

Všechna naše poslušnost, zmocněná Duchem a motivovaná láskou, se musí nechat strávit planoucím ohněm Kristovy spravedlnosti. Tento oheň přečišťuje. **Proto posvěcený život nikdy nevyústí do poslušnosti, která by nás mohla ospravedlnit. I taková poslušnost musí být očištěna Kristovou krví, a musí k ní být přidána Kristova spravedlnost, aby byla přijatelná jako děkovaná oběť.** Uvědomte si, že ustanovení Krista jako našeho Přímluvce,

Jeho očišťování naší poslušnosti svou krví a přidávání svojí spravedlnosti se nekoná proto, aby se naše poslušnost díky tomu stala záslužnou – tisíckrát ne! Naše poslušnost se musí nejprve „vyprat“ a až potom může být vůbec přijatelná jako děkovaná oběť. Zkrátka nemáme to, co je třeba na naše ospravedlnění. Právě toto příkládá sekeru ke kořeni té nejrafinovanější podoby legalismu, který zamořuje naši milovanou církev.

Jaká je ta nejrafinovanější forma legalismu? Je to: „Jsem spravedlivý díky svému úsilí dodržovat zákon“? To určitě ne, neznám žádného adventistu, který by to učil, anebo by tomu věřil. Ale ta nejrafinovanější a smrtelná forma legalismu říká: „Ach, nejsem spravedlivý na základě své poslušnosti, ale na základě Svatého Ducha, který působí k poslušnosti ve mně a skrze mě.“ Jsme doopravdy v Božích očích na tomto základě spravedliví? Ospravedlňuje nás skutečně taková poslušnost? Dokonce samotným Duchem zmocněná poslušnost? Ne! Protože když přichází zkaženými lidskými kanály, je tak poskvrněná, že pokud ji nepřechistí Kristova krev, Bůh ji nikdy nemůže přijmout. Samozřejmě, že taková poslušnost nebude dostatečná na naše ospravedlnění. Pokud rozumíte této pravdě, udrží vás to mimo od té smrtelné pasti, před kterou se vás zde pokouším varovat. Během růstu ve svém posvěceném životě vždy pamatujte na to, že i když uděláte maximum, stále to bude nedokonalé, stále to bude postrádat Boží slávu (Ř 3,23).

Nyní chci, abyste pochopili jednu velmi důležitou věc. Právě kvůli této skutečnosti nebude naše posvěcení dosahovat takové úrovně, že už se nikdy nebudeme muset modlit: „...v Ježíšově jménu, amen.“ Ježíš se nemodlil v ničím jménu, když se modlil k Otci. Ale mezi Ním a námi je rozdíl. Bohu buď chvála za ten rozdíl! Chvála za to, že existuje Někdo, kdo není zkaženým činitelem, jehož poslušnost nebyla poskvrněná ani nedostatečná, ale byla absolutně dokoná, bez jakékoliv lidské nedokonalosti. Bohu buď chvála, že existuje Někdo, kdo pro nás splnil tu nekonečnou normu.

**On je naše spravedlnost.** Nikdy se nespolehejte a nebuďte závislí na ničem, co děláte vy a Duch svatý. Nemyslete si, že se tím stanete spravedlivými a můžete se tak postavit před Boží tvář, protože to není to, co vás ospravedlňuje, ale posvěcuje. Musíte být způsobilí pro nebe, ale tato způsobilost vás ke vstupu do nebe nikdy neoprávní.

„Uděláš květ z čistého zlata a vyryješ na něj pečetní nápis: Svatý Hospodinu. Dáš ho na modrou šňůrku a bude na turbanu, bude vepředu na turbanu. Bude na Áronově čele, aby Áron mohl nést provinění ohledně svatých věcí, které synové Izraele zasvěcují, při všech svých svatých darech. Bude ustavičně na jeho čele, aby došli zalíbení před Hospodinem.“ (Ex 28,36-38) Právě zde je ta pravda. Na Áronově čele má být napsané: „Svatý Hospodinu.“ Áron představuje Velekněze, a ten nápis na čele představuje nekonečně dokonalý charakter Ježíše Krista. Díky tomuto dokonalému charakteru jsou naše dary pro Boha přijatelné.

Takže dokonce i v našich posvátných obětech je faktor hříchu, kterým je třeba se zabývat. Oběť je přijatá jen tehdy, když s ní manipuloval Velekněz. Proto je psáno: „Bude ustavičně na jeho čele, aby došli zalíbení před Hospodinem.“ Ty svaté dary mají být příjemné před Hospodinem, ale stanou se přijatelnými pouze na základě svatosti našeho Velekněze.

Podívejme se na jeden citát, který se tímto tématem zabývá: „Prostřednictvím tajemného plánu vykoupení byla opatřena milost, aby mohlo být nedokonalé dílo lidského činitele přijatelné ve jménu Ježíše, našeho Zachránce.“ (RH 16. 6. 1896). Budí to ve mně neskutečnou radost, protože si uvědomuji, že i moje nejlepší snaha, ačkoliv zmocněná Duchem a motivovaná láskou, je nedokonalá a neuspokojivá. Jsem rád, že Ježíš je Ten, který očistil všechnu mou snahu krví a přidal k ní svou spravedlnost. Jedině tak totiž mou mít naději, že ji Bůh přijal jako oběť lásky, jako děkovanou oběť. Bratři a sestry, když budeme na tuto pravdu neustále myslet, určitě nás to uchrání před příkopem legalismu.

Ale je tu i jiná pravda, stejně důležitá, kterou je třeba mít také neustále na mysli, aby nám zabránila v pádu do příkopu laciné milosti, **antinomizmu**.

„Bůh nepřijme úmyslně nedokonalou službu.“ Přijímá Bůh vaše úsilí, pokud jste neudělali maximum? Ne, přátelé. On nemůže a nikdy nepřijme úmyslně nedokonalou službu. Vidíte, jak nás to drží mimo tento příkop? „spravedlnosti bez poskvrnny se dá dosáhnout jen prostřednictvím Kristovy připočtené spravedlnosti.“ (RH 3. 9. 1901). Udělená Kristova spravedlnost je poskvrněná tím, že prochází zkaženým kanálem lidské přirozenosti, a tím je nedostatečná. Jedině v Kristově připočtené spravedlnosti máme spravedlnost bez poskvrnny. Potřebujeme však oboje: připočtenou i udělenou spravedlnost. Vraťme se k naší ilustraci slunka a měsíce. Když se z Boží milosti, z lásky ke Kristu a v moci Ducha Svatého stáváme měsíci za úplňku, čili když žijeme podle veškerého světla, co máme, a když



ho odrážíme podle svých nejlepších schopností – přijímá nás Bůh na základě toho mdlého odrazu? Ne. On nás přijímá na základě toho, že jsme zastínění Sluncem spravedlnosti. Nehledí na náš ubohý odraz, ačkoliv jsme měsíci v úplňku. Zalíbilo se mu podívat se na svého SYNA, který nás před Ním reprezentuje. Vidí tak ne naši porušenost, ale jas své vlastní slávy, tu září v Ježíši, našemu Zástupci. „**Toho, který hřích nepoznal, za nás učinil hříchem, abychom se my v něm stali Boží spravedlností.**“ (2. Kor 5,21) Jedině v Něm máme nekonečnou Boží spravedlnost.

V knize Touha věků nám Ježíš říká: „*Jestliže mě vyznáte před lidmi, já vás vyznám před Bohem... Budu vaším Zástupcem v nebi. Otec nevidí váš chybující charakter, vidí vás jako oblečené mojí spravedlností.*“ (DA 357). Toto by mělo pohnout vašim srdcem. Vidíte tu hloubku? Pokud nás má Ježíš zastupovat před Otcem, my zase máme zastupovat Jeho před lidmi. Jestliže nás má Ježíš vyznat před Otcem, my bychom ho měli vyznat před lidmi. O to tu jde: „*Každého tedy, kdo mne vyzná před lidmi, vyznám i já před svým Otcem, jenž je v nebesích.*“ (Mt 10,32 PRC).

Podívejme se nyní do Zjevení 3. kapitoly. Budeme číst od 14. verše: „*Andělu sboru v Laodiceji napiš: ,Toto praví Amen, svědek věrný a pravý, původ Božího stvoření: Zním tvé skutky; nejsi studený ani horký. Kéž bys byl studený nebo horký! Takto však, že jsi vlažný, a nejsi studený ani horký, vyvrhnu tě ze svých úst.*“ (Zj 3,14-16). Pokud ho budeme nadále nesprávně představovat a nevyznáme ho před lidmi, už nás nebude moci zastupovat a vyznávat před Otcem. Takto nás vyplive ze Svých úst.

Ve Zjevení 3,5 se takto promlouvá sboru v Sardách: „*Kdo vítězí, takto se bude oblékat do bílých šatů a jeho jméno nevymaže z knihy života, nýbrž vyznám je před svým Otcem a před jeho anděly.*“ (Zj 3,5) Sbor v Sardách ho reprezentuje, a proto může i On reprezentuje je. Probudit by nás mělo právě to, když si uvědomíme, že ho nepředstavujeme správně a nevyznáváme tak, jak bychom měli. Jestliže se nezměníme, musí nás vyplivnout ze svých úst. Bude nucen nás přestat vyznávat před Otcem a potom budeme bez naděje. Berte to velmi vážně a přemýšlejte o tom. Otec se vědomě rozhoduje vidět nás ne takové, jací ve skutečnosti jsme, ale takové, jací jsme v Kristu. Jako měsíce v úplňku jsme plně zastínění Sluncem: „*Vždyť Bůh Hospodin je slunce i štít. Hospodin dává milost i slávu...*“ (Ž 84,12). Připočítává nám Svou slávu před Otcem a sdílí Svou slávu v nás skrze Ducha.

„*V Něm najdete všechny vznešenosti nevyhnutelné pro absolutně dokonalý charakter.*“ (RH 4. 7. 1912). Potřebujeme absolutně dokonalý charakter, abychom vyhověli absolutnímu měřítku spravedlnosti. Najdeme ho v Něm. Čtème od Koloským 2,9 a dál: „*Neboť v něm tělesně přebývá veškerá plnost Božství.*“ (Kol 2,9). To je důvod, proč má Boží spravedlnost. Další verš: „*I vy jste v něm naplnění. On je hlavou každé vlády a moci.*“ (Kol 2,10) Pokud jsme v Něm naplnění, potom bude v nás i působit. Co s námi učiní? Odpověď hledejme v další větě: „*V něm jste byli také obřezáni obřízkou, která nebyla udělána lidskou rukou, nýbrž spočívala ve svlečení těla hříchů, v obřízce Kristově...*“ (Kol 2,11).

Pojďme si to rozebrat. V prvé řadě si uvědomme, co Bible nazývá obřízkou srdce. Je to duchovní obřízka. Ta starodávná obřízka, kterou běžně vykonával Boží vyvolený lid, je jen jejím předobrazem. My nyní musíme prožívat její naplnění, a sice obřízku srdce. A co je to ta obřízka srdce? *Je to oddělení se v oblasti našich myšlenek a pocitů od jakéhokoliv sklonu uspokojovat žádostivosti těla.* To je obřízka srdce. Podívejte, pokud si pěstujeme hřích, ačkoliv je to jen v oblasti myšlenek, představivosti a fantazie, pak se toho hříchu pevně držíme. A pokud se držíme hříchu, anebo si ho pěstujeme, nemáme právní nárok na to, abychom byli přiděni Kristovou spravedlností. Je to klíčový pojem, který potřebujeme pochopit. Pokud si pěstujeme vědomý hřích a držíme se vědomého hříchu, už nám nevládne Kristus, ale vládne nám hřích. A pokud nejsme pod Kristovou vládou, nejsme ani oděni Kristovou spravedlností.

Vysvětlím to: obřízku srdce vykonává Duch Svatý a používá na to skalpel, kterému říkáme meč Ducha. Tímto mečem je Boží slovo (Žid 4,12). Moc Ducha Svatého nám umožňuje, abychom se z lásky ke Kristu a v Jeho moci rozhodli neoddávat se hříšným touhám, chutím a vášním, byť jen v oblasti myšlenek. To je budování charakteru, protože „*myšlenky a pocity dohromady tvoří morální charakter.*“ (5T 310). Pochopte, že právě to znamená být *proměněn obnovením své mysli* (Ř 12,2). Ačkoliv se to děje jen v myšlenkách, musíme se přestat oddávat nesprávným touhám, myšlenkám a pocitům. To je obřízka srdce. Ti, kteří jsou naplnění v Kristu, najdete v procesu obřezávání svých srdcí. Je nevyhnutelně nutné, aby byl tento proces dokončen, protože pokud lpíme na jakémkoliv hříchu, ten hřích bude v našem životě znemožňovat moc evangelia. Musím vám to říct zcela otevřeně: *nemůžete pěstovat hřích a být přitom ve spásonosném vztahu s Ježíšem Kristem.* Z lásky k Němu mu musíte dovolit, aby zpřetrhal vazby ke všem známým hříchům. A říkávám to proto, že vás mám rád. „*V porušování zákona není bezpečí, pokoje, ani ospravedlnění.*“

*Člověk nemůže doufat, že bude stát nevinný před Bohem a bude s Ním v míru díky Kristovým zásluhám, zatímco pokračuje v hříchu. Musí přestat s přestupováním a být věrný a oddaný.*“ (1SM 213).

V 1. Janově čteme: „*Žádný, kdo v něm zůstává, nehřeší. Žádný, kdo hřeší, ho neviděl ani nepoznal.*“ (1. Jan 3,6). Pokud máme být ospravedlněni, měli bychom neustále přebývat v Kristu. Musíme zůstávat v Něm. Je nutné, abychom to pochopili. Znamená to, že když klopýtne a padne, tedy nejsme ve střehu a zhřešíme, že nepřebýváme v Kristu? Nuže, v řečtině je toto sloveso *hřešit* (ἁμαρτάνω) v přítomném činném čase. Jinými slovy zde apoštol Jan píše, že každý, kdo zůstává v Kristu, již nepokračuje v hřešení. Úmyslně již nepěstuje žádný hřích. To však ještě neznamená, že už nikdy neobezřetně neklopýtne a nepadne. Ale i proto existuje nějaké opatření.

Podívejme se o pár stran zpět, do 1. Janovy 1,8-9: „*Řekneme-li, že žádný hřích nemáme, klameme sami sebe a pravda v nás není. Jestliže své hříchy vyznáváme, on je věrný a spravedlivý, aby nám hříchy odpustil a očistil nás od každé nepravosti.*“ (1. Jan 1,8-9). Na začátku druhé kapitoly zase čteme: „*Moje děti, toto vám píši, abyste nezhřešili...*“ (1. Jan 2,1). Tento řecký slovesný čas nazýváme jednoduchý slovesný tvar minulého času (v některých jazycích se uvádí tento čas jako *aorist*). Je to vlastně čas, který proběhne v přesně určeném časovém bodě. Není to žádné pokračující ustavičné hřešení jako v přítomném činném čase. Znamená to být přichycení, když nejsme ve střehu, klopýtne a spadne, nebo nebdíme a nemodlíme se. Buď Bohu chvála za to, že pokud zhřešíme, když nejsme obezřetní a spadneme, je tu Ten „*věrný a spravedlivý, aby nám hříchy odpustil a očistil nás od každé nepravosti.*“ (1. Jan 1,9). „*On je smírcí obětí za naše hříchy, a nejen za naše, ale i za hříchy celého světa.*“ (1. Jan 2,2).

Vrátíme se k 1. Janově 3,6. Uvědomte si, že pokud jste v Kristu, pokud v Něm zůstáváte, přestáváte opakovaně hřešit. Je to jasné? „*Žádný, kdo v něm zůstává, nehřeší. Žádný, kdo hřeší, ho neviděl ani nepoznal.*“ (1. Jan 3,6). I v tomto verši je použit přítomný činný čas. Tento čas jasně ukazuje na pokračující nepřetržitou povahu přestupování. Skutečný křesťan to již více nedělá. Pokud si pěstujeme či i jen jeden vědomý hřích, potom nejsme pod vládou Ježíše Krista a nadále nám vládne hřích. „*Nikdo nemůže sloužit dvěma pánům.*“ (Mt 6,24 OMP). Pokud se tedy rozhodujete pro vládu hříchu, odmítáte vládu Ježíše Krista. Není již dál naším Pánem, a pokud není vaším Pánem, buďte si vědomi, že nemůže být ani vaší spravedlností. Proč? To nás přivádí k názvu našeho studia: „*Hospodin, naše spravedlnost.*“

Toto jméno najdeme u Jeremiáše 23,6: „*Za jeho dnů bude Juda zachráněn a Izrael bude žít v bezpečí. A toto je jméno, jímž bude nazýván: HOSPODIN - NAŠE SPRAVEDLNOST.*“ (Jer 23,6 B21). Už si uvědomujete hluboký význam tohoto jména? Rozlišujte mezi dvěma částmi tohoto jména, a je velmi důležité, že jsou neoddělitelné.

Jaké dvě části má to jméno? *On je Hospodin* a *On je naše Spravedlnost*. Jako naše Spravedlnost nás ospravedlňuje. Jako náš Hospodin nás posvěcuje. Jestliže Mu dovolíme, aby vládl v našich srdcích mocí svého Svatého Ducha, dá nám Svou moc k překonání hříchu. On nám obřezává srdce a i v oblasti našich myšlenek získáváme vítězství. A právě mezi pravým a levým uchem je to místo, kde musíme získávat vítězství nad pokušením. Pokud nám vládne Kristus, pak je schopen nás posvětit a dát nám vítězství nad hříchem A ti, kteří Ho znají jako Hospodina, Ho mohou pokládat za svou spravedlnost.

Nyní vám položím jednu otázku. Týká se lidí v příkopu laciné milosti. Antinomisti si totiž chtějí nárokovat Krista jako svou spravedlnost, ale nechtějí se obtěžovat podřízením Jeho panství. Nadále chtějí polevovat vládě hříchu a stále přitom přesvědčují sami sebe, že jsou spravedliví před Bohem. Můžeme to ale tak brát? Můžeme Krista rozdělit? Můžete říct: „*Počkej, poslouchej, mám zájem o to, abys byl mojí spravedlností, ale nezatěžuj mě svojí vládou, nenuť mě, abych Tě poslouchal.*“? Ne, to jednoduše není možné. Boží spravedlnost a vláda jsou dvě věci v jednom balíku. Pokud má být Ježíš naší spravedlností, musí být také naším Pánem. Neobelhávejme v tomto sami sebe. Mnoho adventistů sedmého dne uvízlo v příkopě samospravedlnosti, ale existuje i mnoho takových, kteří uvízli v příkopu laciné milosti. Mají zvrácené chápání evangelia, které je svedlo k tomu, aby si mysleli, že mohou nadále hřešit a přitom budou spravedliví před Bohem. Musím trvat na tom, že takto to nefunguje. Pokud má být Ježíš naší spravedlností, bude i naším Pánem.

„*Kristus může do krajnosti zachránit všechny ty, kteří k Němu přicházejí ve víře. Očistí je od každého poskvrnění, pokud Mu to dovolí. Pokud však lpí na svém hříchu, není možné, aby byli zachráněni, protože Kristova spravedlnost nepokrývá žádný hřích, kterého hříšník nelitoval.*“ (7BC 931). Nezazlívejte mi, prosím, že vám vysvětluji takovou závažnou pravdu. Mám vás až příliš rád na to, abych vás nechal v temnotě. Kristova spravedlnost nepřikrývá žádné hříchy, kterých jsme nelitovali a nezanechali.

„Kristova spravedlnost nepřikryje ani jediný pěstovaný hřích.“ (COL 316). Pěstovaný hřích je hřích, o kterém víte, ale zvolíte si se ho držet, a odmítáte se ho vzdát.

Bůh nám ale dává v Judovi 24-25 zaslíbení: „*tomu, kdo je mocen vás zachovat bez klopýtnutí*“ (Jud 24). Víte, na vládě Ježíše Krista, který v nás přebývá, posilňuje nás, zušlechťuje a povznáší nás svým Duchem, je pěkné to, že nám nejenže umožňuje přestat ustavičně hřešit, ale může nás dokonce i ochránit před pádem a klopýtnutím, abychom nebyli zaskočeni svým nedostatkem ostražitosti. „*Nyní tomu, kdo je mocen vás zachovat bez klopýtnutí a postavit bezúhonně s veselím před svou slávu, jedinému moudrému Bohu, našemu Zachránci skrze Ježíše Krista, našeho Pána, jemu buď sláva, velebnost, vláda i pravomoc před veškerým časem, i nyní, i po všechny věky věků. Amen.*“ (Jud 24-25)

Ukáží vám ještě jeden text, který nás chrání právě tak, jako jméno: „Hospodin, naše spravedlnost,“ a drží nás mimo oba příkopy na přímé úzké cestě. Bylo by dobré, kdybyste si ten verš ve své Bibli otevřeli a podtrhli si ho, pokud ho ještě nemáme podtržený.

Ten verš najdete v Židům 10,14: „*Neboť jednou obětí zdokonalil navždy ty, kteří se posvěcují.*“ (Žid 10,14 PLS). Nuže, mluvíme zde o Ježíši Kristu, o Jeho krvi a zástupném životě, který vyvrcholil v jeho obětní smrti. To je *ta jedna oběť*. Dále tam máme uvedené slovo *navždy*. Co nás činí dokonalými v Božích očích po celé věčné věky v absolutním smyslu dokonalosti? Připočtená spravedlnost Ježíše Krista. Jak dokonalé je potom nám připočítané zdokonalení charakteru Ježíše? Nekonečně dokonalé. A ačkoliv budeme růst do té nekonečně dokonalé dokonalosti po celou věčnost, Bůh nás přece bude po nepřetržité věky věčnosti považovat na základě Kristovy spravedlnosti za nekonečně dokonalé. Je to právě ta připočtená Kristova spravedlnost, která nás pozdvihuje v mravní hodnotě u Boha! Právě ona z nás dělá krále a kněze, Boží syny a dcery před celým vesmírem a to po celou věčnost. Je to připočtená nekonečná dokonalost, Boží spravedlnost, kterou jsme přijali, když jsme přišli k úpatí kříže a přijali HO za svého osobního Spasitele.

„*Toho, který nepoznal hříchu, učinil za nás hříchem, aby Jeho spravedlnost mohla být připočtená nám. Skrze dokonalost Kristova charakteru byla morální úroveň člověka pozdvihnuta u Boha a skrze Kristovy zásluhy byl smrtelný člověk připojen k Nekonečnému.*“ (HP 39). Popřemýšlejte nad tím. Mělo by vás to rozechvět až do hloubky duše. Tento zdokonalený charakter nás bude přikrývat navěky. Je to nekonečně cenná a věčná spravedlnost. Jak dlouho budeme schopni růst do této úrovně charakteru?

Odpověď hledejme v inspirovaném slově: „*Vy tedy buďte dokonalí, jako je dokonalý váš Otec, který je v nebesích. Necht' je naší celoživotní prací, abychom neustále dosahovali pokroku k dokonalosti křesťanského charakteru a usilovali o soulad s Boží vůlí. Úsilí zde započnuté bude pokračovat po celou věčnost. Pokrok, který jsme zde dosáhli, bude náš, když vstoupíme do budoucího života.*“ (SD 327)

Položím vám zde jednu otázku: Jak dlouho se můžete přibližovat k nekonečnu, než tam přijdete? Po celou věčnost. Ale po celý ten čas nás bude Bůh považovat na nekonečně dokonalé, dokonce tak dokonalé, jako je Jeho vlastní Syn. Potom budeme růst do toho, za co nás Bůh považuje a to po celou věčnost. Tyto pravdy jsou vzrušující. Měli by vás nadchnout až do morku kosti.

Všimněte si poslední věty citátu: „*Pokrok, který jsme zde dosáhli, bude náš, když vstoupíme do budoucího života.*“ Budeme mít jiný startovací bod, když po oslavení přijdeme do nebe? Nuže, každý z nás bude mít jiný startovací bod. Ale o tom, z jakého bodu začnete, rozhodujete VY SAMI. Jediné, co si vezmete do nebe je náš charakter. A čím je zralejší, vyvinutější a podobnější tomu Kristovu, tím budeme více zvýhodněni. Budeme schopni stoupat z našeho startovacího bodu po celou věčnost do nekonečné slávy Božího charakteru. Takže nyní jsem vám uvedl další důvod, proč odhodlání pokračovat k cíli je už tady a teď.

Uveďme si příklad. Apoštol Pavel a lotr z kříže budou oba v nebi. Ale startovací bod apoštola Pavla bude velmi odlišný od startovacího bodu lotra. Bude lotr na kříži v nebi? Ježíš mu řekl: „*Ježíš mu řekl: „Amen pravím ti dnes budeš se mnou v ráji.*“ (Lk 23,43).

Počkat! Abychom byli v ráji, potřebujeme nejen vstupní právo, musíme mít i způsobilost. Měl lotr na kříži způsobilost? Rozhodně měl. Žil úměrně podle veškerého světla, které měl a v plnosti svých schopností ho odrážel. Nemám pravdu? A protože jeho život skončil, už nemohl víc růst. Ujišťuji vás však, že kdyby byl mohl sejít dolů z kříže, z lásky ke Kristu a v moci Ducha Svatého by byl rostl od slávy k slávě. Byl by vrátil ty věci, které ukradl a byl by se povahově změnil. Ujišťuji vás, že on tu způsobilost měl. Bez něj se žádný člověk do nebe nedostane. „*Usilujte o pokoj se všemi a o posvěcení, bez něhož nikdo neuvidí Pána.*“ (Žid 12,14).

Co je to *svatost*? Svatost je plné odevzdání se Bohu. Znamená to být z lásky ke Kristu úplně podřízen Jeho vládě. A to lotr byl. Ve skutečnosti byl jediným, kdo nazval Krista na kříži *Pánem*. Ani Jeho učedníci Mu neřekli: „Pane.“ Ale lotr Ho tak nazval: „*I řekl Ježíšovi: „Pane, rozpomeň se na mne, až přijdeš do svého království!*“ (Lk 23,42 PRC). Uznal Krista za svého Pána, a proto se stal Ježíš jeho spravedlností. A proto má ten lotr oboje: způsobilost i vstupní právo do nebe. Když se však ten lotr dostane do nebe, bude mít velmi nevyzrálý charakter. A po celou věčnost bude výrazně zaostávat za apoštolem Pavlem. Není však pochyb o tom, že oba dva budou šťastnými obyvateli nebes.

Vraťme se zpět k textu Židům 10,14. Rozebereme si ten hlavní klíčový bod. Kdo je navždy zdokonalen jednou obětí? Ti, kteří se posvěcují. Posvěcení a ospravedlnění jsou, jak jsme si již řekli, absolutně neoddělitelné. Navěky jednou obětí tedy není zdokonalený jen tak kdekdo, ale ti, kteří se posvěcují a jsou v nepřetržitém procesu tohoto posvěcování se.

Právě proto my jako adventisté nevěříme, že jednou spasený rovná se navždy spasený. To není Biblické učení. Když přicházíme ke kříži a tam vírou přijímáme Krista jako svého Pána a Spasitele, podřizujeme Mu bezvýhradně svou vůli. Tehdy se stává naší spravedlností. A zůstane naší spravedlností, dokud budeme setrvávat pod Jeho panstvím. Máme ale možnost kdykoliv Jeho vedení svobodně odmítnout. Je tragédií, že velmi mnoho lidí to tak udělalo. Víte, prožijí tu první lásku a chtějí se Kristovi líbit. Začnou postupovat a potom objeví nějaký hřích, který si dlouho předtím pěstovali, a Kristus chce, aby se ho vzdali. Jak se rozhodnou? Přilnou k tomu hříchu a řeknou: „Pane, nenut mě, abych se ho vzdal. Prosím... Tento jeden si chci podržet.“ Tím pádem se však rozhodli, že nechají ten hřích nad sebou vládnout. Tímto rozhodnutím sesadili z trůnu srdce Ježíše Krista. „*Nikdo nemůže být otrokem dvou pánů; buď bude totiž jednoho nenávidět a druhého milovat, nebo se k jednomu upne a druhým pohrdne. Nemůžete sloužit Bohu i mamonu.*“ (Mt 6,24). Sami se tak vzdáváme spravedlnosti Ježíše Krista. On přichází jako první a odchází jako poslední. Je trpělivý a shovívavý. Ale pokud rozhodně trváme na tom, že budeme lnout ke svému hříchu, ztrácíme svůj spásonosný vztah s Ním. V kterémkoliv bodě naší životní poušti můžeme říci: „Ne, toho se nevzdám, nechci se toho vzdát.“ V jakémkoliv okamžiku můžeme přijít o Kristovu spravedlnost tím, že odmítneme Jeho vládu. Můžeme se rozhodnout, že už se nebudeme posvěcovat. A pokud odmítneme být v tomto procesu posvěcování se, vzdáváme se možnosti být navždy skrze jednu oběť zdokonalení.

Chci vás z celého srdce povzbudit, abyste se z lásky ke Kristu rozhodli zůstat pod Jeho vládou, a tím kráčeli po cestě posvěcení. Ujišťuji vás, že pokud tak učiníte, budete zdravější, šťastnější, pohodovější a radostnější, než se vám kdy snilo. Ježíš nás miluje a nechce nás pouze počítat za spravedlivé, rozhodl se nás učinit také svatými. Vzpomeňte si: *štěstí přichází ve svatosti. Měli bychom být velmi vděční Pánu, který nás tak miluje, že nás osvobodí nejen od odsouzení hříchu, ale i od jeho vlády.*

Díky plánu spasení můžeme být osvobozeni nejen od trestu za hřích, ale i z moci hříchu. To zabezpečuje právě *dvojitě opatření milosti* – krev a voda. Krev nás osvobozuje od odsouzení a trestu a voda od vlády a moci hříchu. A ujišťuji vás, přátelé, že pokud lneme k hříchu, nebudeme trpět jen tady a teď, ale budeme muset velmi trpět v den odplaty a posledního soudu. Prosím, rozhodněte se nelpět na hříchu.

Proč máme vlastně takový sklon lnout k hříchu? Kvůli jeho rozkošim. Bible hovoří o dočasném požitku z hříchu (Žid 11,25). Problém s požitkem z hříchu spočívá v tom, že je nejen velmi krátký, ale i velmi oslabující a otupující. Sice si užijete požitek a vzrušení, ale později na tom budete díky němu hůře. Říkám vám to narovinu, přátelé. Prosím vás, nepěstujte si žádný hřích. Uvědomte si to, co vyznal král David: „*Dáváš mi poznat stezku života, hojnost radosti je tvá přítomnost, ve tvé pravici je věčné blaho.*“ (Ž 16,11). Věčné blaho po pravici Božího trůnu je nekonečně příjemnější a krásnější, než dočasná rozkoš hříchu. Neprodávejte vaše prvorozenství za miskou čočky (Žid 16,16), ale dovolte Mu vejít do vašeho srdce v moci Ducha svatého, aby ho obřezal a přetrnul všechny ty vazby k hříchu.

V další kapitole se podíváme na to, jak máme spolupracovat s Duchem svatým při obřizce srdce.

## Kapitola 14: Tak i já posílám vás

„*tak i já posílám vás.*“ (Jan 20,21 PFŽ)

„*Ježíš opakoval: „Pokoj vám! Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.*“ (J 20,21 PFŽ). Uvažujte o hlubokém významu tohoto pověření. Ježíš nás pověřuje úlohou udělat pro Něj to, co On udělal pro Otce. Už jsme si řekli, proč poslal Otec Syna na tento svět. Poslal Ho s dvojitým posláním:

1. Aby člověk zjevil Boží slávu
2. Aby v člověku obnovil Boží slávu

Uvědomte si, že Kristus nás pověřil přesně tím samým posláním. „*Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.*“ (Jan 20,21 PFŽ). Ježíš se právě chystá vrátit k Otcí. Plně si uvědomuje, že na Zemi musí být nadále pravdivě představován Jeho charakter. Konec konců, satan nepřestane oklamávat lidstvo a zkreslovat Boží charakter, proto zde musí být někdo, kdo uvede věci na pravou míru. Někdo musí zjevovat pravdu o Božím charakteru: mají to být Jeho učedníci, ti, kteří se podřídili Jeho vládě a Jeho výcviku. Přesně to znamená být Jeho učedníkem – podřizovat se disciplíně a vládě Ježíše Krista. Takový má být Jeho lid.

„*Boží děti jsou povolány být představiteli Krista, zjevovat Pánovu dobrotu a Jeho milosrdenství. Tak jako nám Ježíš zjevil skutečný charakter Otce, tak i my máme Krista zjevovat světu, který nezná Jeho něžnou a soucitnou lásku. „Jako jsi mne poslal na svět,“ řekl Ježíš, „i já jsem je poslal na svět.“*“ (ST 115). Mezi Kristovou úlohou, kterou dostal od Otce, a naší úlohou, kterou nám dal Ježíš, je jasná přímočará paralela.

Uvědomujete si tu závažnou zodpovědnost, kterou na sebe bere ten, kdo o sobě tvrdí, že je *křesťan*? My máme být Kristovi vyslanci. Očekává, že Ho budeme reprezentovat na tomto světě. Uvědomujete si také, že svět má právo udělat si závěr, jaký je vlastně Ježíš Kristus na základě chování křesťanů? Máme být těmi živými epištolami, které zná a čte každý. Poselství, které přinášíme, je zjevení toho, jaký je Kristus. Je to velkolepá zodpovědnost, bratři a sestry. Naléhavě vás prosím: neberte Kristovo jméno nadarmo! Nemyslím tím používání vulgární řeči, ale mluvím o mnohem rafinovanější formě toho, když někdo bere Boží jméno nadarmo. Mluvím o tom, když někdo řekne: „*Jsem křesťan,*“ a jeho povaha je nekřesťanská.

Jedno z nejstrašnějších a nejvážnějších obvinění v Písmu vyslovuje Bůh proti Svému vyvolenému národu. Říká o nich: „*neboť kvůli vám se národy rouhají Božímu jménu,*“ (Ř 2,24). Židé byli známi jako Bohem vyvolený národ, jenže Ho nereprezentovali správně a neřikali pravdu o Jeho charakteru. Právě tyto mrtvé epištoly dělali Bohu velmi špatnou reklamu. Kéž by nad nikým z nás nebylo vyřčeno toto obvinění.

Osobně trvám na tom, že zodpovědnost, která spočívá na nás, adventistech sedmého dne, je obzvlášť velká, protože se považujeme nejen za křesťany, ale také za Boží ostatek s velmi osobitým a svatým posláním, které máme splnit v těchto závěrečných hodinách historie země. *Toto poslání nás nedělá lepšími, než jsou jiní, ale klade na nás větší zodpovědnost, než na jiné lidi.* Dostali jsme osobní poselství tří andělů, abychom ho hlásali každému národu, kmenu, jazyku a lidu. Hned na začátku tohoto poselství je napsáno: „*Tu jsem uviděl jiného anděla, majícího věčné evangelium, jak letí prostředkem nebe, ...*“ (Zj 14,6). Nezapomeňte na tento kontext, prosím. Není možné, abychom správně hlásali trojandělské poselství, pokud nemáme věčné evangelium. Čtème dál: „*...majícího věčné evangelium, jak letí prostředkem nebe, aby je zvěstoval těm, kteří přebývají na zemi, každému národu, kmenu, jazyku a lidu. Volal mocným hlasem: „Bojte se Boha a vzdejte mu slávu, ...*“ (Zj 14,6-7).

Co znamená *vzdát Bohu slávu*? Zjevovat Jeho charakter v našem životě. Jak můžeme splnit své poslání a ohlašovat toto poselství, pokud sami nezjevujeme Boží charakter? Čím jiným bychom vzdávali Bohu slávu? Proto trvám na tom, že na bedrech adventistů spočívá velká zodpovědnost.

„*Kristus přišel představit Otce lidem. Zjevil světu Boží povahu. Satan představil Otce falešně. Vykreslil Ho jako bytost plnou pomstychtivosti, bez shovívavosti, bez milosti, bez trpělivosti a bez lásky. Oděl ho svými vlastními vlastnostmi, jenže Kristus přišel a vzal na Sebe lidskou podobu, aby mohl zjevit lidstvu pravý charakter Otce; a my máme představovat Krista světu tak, jak Kristus představoval Otce.*“ (RH 30. 4. 1889).

Jak tedy můžeme my nyní splnit toto poslání? Jak můžeme udělat pro Krista to, co On udělal pro Otce? Jak si nás může použít, abychom zjevovali Jeho slávu lidem a spolupracovali s Ním, aby se tato sláva obnovila v člověku? Jedině tak, že den co den přijdeme k úpatí kříže a vírou přijmeme to dvojité opatření milosti, symbolizované krví a vodou. A v bezprostředním kontextu tohoto poslání máme obě dvě opatření. Všimněte si jich obou, pěkně popořádku. Podívejme se na širší kontext poslání: „*Když byl večer téhož dne, prvního v týdnu, a učedníci byli ze strachu před Židy shromáždění za zavřenými dveřmi, přišel Ježíš, postavil se doprostřed a řekl jim: „Pokoj vám.“ Když to řekl, ukázal jim ruce a bok. I zaradovali se učedníci, když uviděli Pána. Ježíš jim opět řekl: „Pokoj vám.“*“ (J 20,19-21). Ježíš tu dvakrát říká: „Pokoj vám.“ Tím je vlastně ujišťuje, že na základě krve jsou ospravedlnění a proto mají pokoj s Bohem. Písmo to potvrzuje: „*Když jsme tedy byli ospravedlněni z víry, máme pokoj s Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista.*“ (Ř 5,1). Pokoj s Bohem máme jediné na základě toho, že jsme ospravedlněni z víry v Kristovu krev. Věřím, že právě proto, když Ježíš řekl: „Pokoj vám,“ ukázal na svoje ruky a bok, ze kterých mu vytékala krev.

Tento pokoj je založen na Kristově prolité **krvi** a proto na základě toho, co Kristus udělal a učedníci přijali vírou, měli pokoj s Bohem. Bratři a sestry, na tomto základě musíte budovat chrám charakteru. To je jediná správná motivace k této činnosti. Je důležité si všimnout, že předtím, jak nám říká: „*Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.*“ (J 20,21 PFŽ), tedy dříve, než Kristus pověřil své učedníky, aby pro Něj něco udělali, je nejprve dvakrát ujistil, že mají pokoj s Bohem na základě toho, co pro ně udělal. Chce totiž, abychom byli správně motivováni udělat pro Něj to, co On udělal pro Otce. Proto to neřekl: „*Jako Mě poslal Otec, tak i já posílám vás, a když pro Mě odvedete tak dobrou práci, jako Já pro Něho, potom budete mít pokoj s Bohem.*“ Kdyby byl řekl toto, museli bychom si všichni vyhrnout rukávy a jít pracovat ve snaze zasloužit si své přijetí a svůj pokoj s Bohem na základě naší výkonnosti. A Ježíš velmi dobře ví, že lidská povaha je k tomuto směru velmi náchylná.

Aby nás ochránil před tímto lidským sklonem, dříve, než nás požádal, abychom pro něj Něco udělali, dvakrát nás ujistil, že jsme přijati a máme pokoj s Bohem na základě toho, co On udělal pro nás. Nyní budeme, přátelé, pro Něj pracovat ne proto, abychom si zasloužili přijetí, ale proto, že už jsme přijati. A právě to je ta nejsilnější motivace, jakou může lidské srdce poznat.

Moderní psychologie a psychiatrii uznávají, že tou největší potřebou lidského srdce není nic jiného než přijetí. To potřebuje lidské srdce ze všeho nejvíce. Nejsilněji nás motivuje to, co naplňuje naše největší potřeby. Potřeba přijetí je tak silná, že každý z nás kvůli ní vyvíjí velké úsilí.

Každého člověka tedy můžeme rozdělit do jedné z těchto dvou skupin:

- máme skupinu těch, kteří se namáhají, aby si zasloužili přijetí
- máme skupinu těch, kteří se snaží, protože jsou za přijetí vděční a cení si, že už jsou přijati

Každý spadá do jedné z těchto dvou kategorií – buď mezi ty, kteří dělají skutky, aby získali přijetí, anebo mezi ty, kteří dělají skutky, protože už byli přijati. Od křesťana se očekává vytrvalé úsilí, když má plnit své poslání a dělat pro Krista to, co On udělal pro Otce. Ale vždy, když začnete mluvit o úsilí v křesťanském prostředí, ostatní se začnou kroutit, nepokojně mračit a hned vás obviní, že zabíháte do spravedlností ze skutků.

Je ale lidské úsilí vždy bezpodmínečně skutkařské? Určitě ne. *Co dělá z lidského úsilí zákonictví? Motivace, která nás k tomu vede, nám ukazuje, zda je to spravedlnost ze skutků, nebo ne.* Právě ta způsobuje zásadní rozdíl. Pokud vyvíjíme úsilí, abychom získali od Boha přijetí, je to legalismus. A není to legalismus, pokud se snažím z dobré motivace: proto, že velmi miluji Ježíše a cením si Ho za ten bezplatný dar přijetí, který nám dal za tak nekonečnou cenu, a chci dělat všechno, jak nejlépe umím jak jen mohu, abych Mu ukázal, jak velmi Ho miluji a cením si Ho. Je to víra působící skrze lásku, která očišťuje duši (Gal 5,6; 1. Pt 1,22).

A musím vám říci, milí přátelé, že nikdo nepracuje usilovněji než ten, koho motivuje láska. Takový člověk to nepokládá za práci, ani za povinnost. Je to pro Něj opravdové potěšení. Vyhýbejte se tedy té bezmyšlenkovité reakci, když začnete mluvit o lidském úsilí v křesťanské zkušenosti. Není to vždy bezpodmínečně spravedlnost ze skutků – legalismus. O tom rozhoduje motivace.

Když slyšíme a přijímáme to dvakrát opakované ujištění o pokoji, pochopíme, že jsme ospravedlněni z víry v Ježíšovu krev, a tedy plně přijeti v Milovaném. A když začneme chápat, jakou cenu zaplatil Bůh Otec a Bůh Syn, abychom mohli být přijeti, naše srdce zareagují láskou a vděčností. Tedy aspoň by mělo. To nás motivuje, abychom udělali všechno tak, jak jen to nejlépe umíme, abychom Mu ukázali, jak velmi Ho milujeme.

Kristus nám jasně říká: „*Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.*“ (J 20,21 PFŽ). „*Jestliže mne milujete, zachovejte má přikázání.*“ (J 14,15). „A tímto způsobem mi dovolíte, abych ve vás obnovil Svou povahu – Duchem zmocněnou a láskou motivovanou poslušností. Protože Můj zákon je přepisem Mého charakteru.“ (viz GC 434).

„*Hospodinův zákon je ryzí, obnovuje duši.*“ (Ž 19,8). Pokud Ho milujeme, v našem charakteru se zrcadlí Jeho povaha, která je charakteristická svrchovanou láskou k Bohu a nesobeckou láskou k ostatním. Svrchovaná láska k Bohu nám umožňuje dodržovat první čtyři přikázání a nesobecká láska k ostatním posledních šest. „*Naplněním Zákona je ... láska.*“ (Ř 13,10). Pokud z vděčnosti milujeme Krista za všechno, co pro nás udělal, aby nás zachránil, o poslušnosti už nepřemýšlíme jako o povinnosti, ale jako o přednosti a potěšení. Měníme se zevnitř navenek. Měníme se od slávy k slávě. Jen když správně pochopíme tyto dva opakované ujištění o pokoji, můžeme být správně a silně motivováni k tomu, abychom pro Krista udělali to, co On udělal pro Otce.

Nuže, když nám položil tento pevný základ, a když nás náležitě motivoval, pověřuje nás: „*Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.*“ (J 20,21 PFŽ). A okamžitě po tomto pověření přichází na řadu **voda**. Co udělá Kristus? „*Ježíš jim opět řekl: „Pokoj vám. Jako mne poslal Otec, i já posílám vás.“ Po těchto slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha Svatého.*“ (J 20,21-22). Voda symbolizuje Svatého Ducha. Tedy přímo v textu tohoto pověření jsme našli krev a vodu. Díky krvi máme pokoj s Bohem a díky vodě jsme vyzbrojeni Boží mocí. A s pokojem a silou od Boha můžeme udělat pro Krista to, co On udělal pro Otce.

Jak působí Duch svatý, kterého na nás dýchnul? „*...neboť se Otcí zalíbilo, aby v něm přebývala veškerá plnost a aby skrze něho smířil všechno se sebou a způsobil pokoj skrze krev jeho kříže -- aby skrze něho smířil vše jak na zemi, tak v nebesích.*“ (Kol 1,19-20). Pokoj je základem, silou je Duch svatý.

A co dělá Duch svatý? V 2. Korintským 3,18 čteme: „*A my všichni, spatřující s odhalenou tváří Pánovu slávu jako v zrcadle, jsme proměňováni v týž obraz, od slávy k slávě, jako od Pána Ducha.*“ (Kol 3,18). Může nás změnit pouze Duch svatý, sami se změnit nemůžeme. Abychom tedy mohli splnit pověření, musel nám Kristus dát nadpřirozenou sílu: musel nás *naplnit*. Musel do nás vdechnout svého Ducha, abychom měli dost síly udělat pro Něj to, co On udělal pro Otce.

Kristus o Duchu řekl v Janovi 16,13-14: „*Když však přijde On, Duch Pravdy, uvede vás do veškeré pravdy, neboť nebude mluvit sám ze sebe, ale bude mluvit to, co uslyší; oznámí vám i to, co má přijít. On mne oslaví, neboť z mého vezme a oznámí to vám.*“ (J 16,13-14). Je velmi zajímavé, co říká Ježíš: „*On mě oslaví,...*“

Všimněte si: Otec posílá Syna, aby oslavil Jeho. Ježíš posílá Ducha svatého, aby oslavil Sebe. Vyvstává zde ale otázka: oslavuje Duch svatý Ježíše přesně takovým způsobem, jako Ježíš oslavil Otce? Ne, Ježíš oslavil Otce ve Svě viditelné osobě. Mohl říci: „*Kdo viděl mne, viděl Otce.*“ (J 14,9). Byl přece odleskem slávy Svého Otce (Žid 1,3). Je Duch svatý tu na planetě Zemi viditelnou osobou? Ne. Duch svatý tedy zjevně oslavuje Krista jiným způsobem, než jakým Kristus oslavil Otce.

Jak tedy oslavuje Duch svatý Krista? Obnovením charakteru, který je podobný Kristu, v nás samotných – tedy v Jeho lidu. Tak oslavuje Krista Duch svatý: „*O Duchu Ježíš řekl: „Ten mě oslaví...“ Spasitel přišel, aby oslavil Otce zjevením Jeho lásky, takže měl Duch oslavit Krista zjevením Kristovy milosti světu. Samotný obraz Boží se má zreprodukovat v lidech. Čest Boha a čest Krista je zahrnuta v dokonalosti charakteru Jeho lidu.*“ (DA 671). Uvědomte si, co je tu v sázce. V prvé řadě – jak Duch svatý oslavuje Krista? Samotný obraz Boží se má zreprodukovat v Jeho lidu, tedy v nás. Duch svatý oslavuje Krista tím, že nás mění od slávy k slávě do podoby Kristova charakteru. Přeměňuje nás, obnovuje naši mysl a umožňuje to, abychom svými slovy a skutky, ba dokonce i svým vzhledem až po hranice našich hříchem poškozených schopností zjevovali slávu – tedy charakter Ježíše Krista.

Musím zde však připomenout, že i když děláme to nejlepší, co umíme, dokonce i pod vlivem Ducha svatého, je to stále daleko od ideálu Boží slávy. Jsme stále nedostateční (Ř 3,23). Nemělo by nás to však znechutit. „*Kristus vyzářoval mocný vliv, neboť byl Synem Božím. My jsme tak hluboko pod Ním a tak velmi nedostateční, že i když uděláme i to nejlepší, co umíme, naše úsilí bude bidné. Nemůžeme nabýt a mít takový vliv, jaký měl on, ale proč bychom se neměli vzdělávat, abychom se tomuto Vzorů přiblížili do maximální možné míry a tak měli co největší vliv na lidi?*“ (2T 618). I ti nejzbožnější z Božího lidu jsou stále jen chabým obrazem. Jak jsem již jednou uvedl: „*Božská krása Kristova charakteru, kterého jsou i ti nejušlechtlejší a nejlaskavější lidé jen matným odrazem, byla živým ztvárněním charakteru Božího zákona.*“ (MB 49).

Ježíš je odleskem slávy Svého Otce (Žid 1,3). Zjevil nekonečně dokonalý charakter. Je Sluncem spravedlnosti a my jsme v nejlepším případě jen měsíc v úplňku, pokud jsme dokonalí ve své sféře, jako je On dokonalý ve Svě, a když záříme až na hranice našich hříchem poškozených schopností. Ale i měsíc v úplňku je stále jen nepatrným odleskem Božské krásy Kristova charakteru. Bůh nám pomáhej, abychom se pro lásku Kristovu snažili být měsíci v úplňku, tedy být pro Něj vším, co jen můžeme.

Vraťme se citátu z *Touhy věků* (DA 671). Poslední věta je velmi důležitá: „Čest Boha a čest Krista je zahrnuta v dokonalosti charakteru Jeho lidu.“ Každého, kdo miluje Krista, by to mělo silně motivovat. Pokud doopravdy milujeme Krista, chceme Mu vzdávat čest. A jak Ho můžeme uctít? Tím, že Ho budeme správně prezentovat. Budeme odrážet Jeho charakter. Čest Boha a čest Krista je v sázce ve zdokonalování charakteru Jeho lidu. V sázce je všechno.

Dovolte mi vyprávět vám jeden příběh. Můj dědeček byl kazatelem církvi adventistů. Během celé své služby vedl na univerzitě studium Bible. Byl skutečně dobrým učitelem Písma. Ještě i dnes mě lidé často zastaví a se slzami v očích o něm vypráví. Byl známý svými příběhy, kterými ilustroval duchovní pravdy.

Jednoho dne mi vyprávěl tento: Ježíš ukončil svou misi na planetě Zemi, kde měl idem zjevit Boží slávu a obnovit ji v nich. Obě dvě fáze dokončil vítězným výkřikem: "*Je dokonáno!*" (J 19,30 B21). Když plně a bezchybně splnil Svě poslání, vracel se zpět do nebe a celý bezhříšný vesmír jásal.

Jak se přibližoval, uslyšel volání: „*Kdo to je, ten Král slávy?*“ (Ž 24,8.10). „Kdo to je, ten Král slávy?“ a přichází odpověď. Otázka byla zopakována ne proto, že by ji snad napoprvé andělé neslyšeli či by ji nerozuměli, ale proto, že chtějí slyšet zvelebování svého Pána, kterého z celého srdce milují. Brány se dokořán otevírají a On vchází dovnitř. Celé andělské zástupy spěchají, aby se Mu poklonili a vzdali Mu úctu. On však zdvihne Svě ruce. Odmítá přijmout jejich pocty, dokud neuslyší ujištění od Otce, že Jeho oběť za nás byla dostatečná pro naši záchranu. Když přišel k Otci, sám Otec Ho ujistil, že udělal všechno, co bylo potřeba, aby umožnil každému, kdo přijde k úpatí kříže a přijme vírou to dvojité opatření milosti, aby tam byl věčně s Ním a viděl Ho takového, jaký je. Aby každý mohl hledět na Jeho slávu a odrážet ji po celé nekonečné věky. Až když dostal toto ujištění, vyšel ven a přijal poklony a pocty andělských zástupů... Ne dřívě.

Potom Mu kladli otázky ohledně Jeho poslání. Andělé rádi poslouchají příběhy o tom, jak dokonale přesvědčivě a nezvratně vyvrátil Kristus všechny ďáblovy lži o Božím charakteru a jak dokonale zjevil pravdu. V srdcích všech andělských zástupů zavládla radost, když si uvědomili, jak nádherně Kristus zjevil Boží charakter padlému pokolení.

Po nějakém čase se tam vytvořila skupina andělů, kteří mezi sebou zjevně o něčem diskutovali. Jeden z nich zdvihl ruku. Pán mu dal slovo a on promluvil:

„Pane, jsme velmi vděční za způsob, jakým jsi dokonale naplnil Svě poslání a zjevil si Otcův charakter. Jsme velmi vděční za způsob, jakým jsi vyvrátil a prokázal nesprávnost ďábových obvinění ohledně Božího charakteru. Ale máme obavy a právě jsme přemýšleli nad tím, kdo v tom bude na planetě Zemi pokračovat, když jsi nyní zde? Podívej, my víme, že se satan nezměnil. Nadále bude oklamávat lidi ohledně Tebe tím, že je bude přesvědčovat, že Ty nejsi Bohem lásky. Tak si uvědomujeme, že na planetě Zemi existuje skutečná potřeba toho, aby někdo nadále zjevoval pravdu o Tvém charakteru. Pověz nám, prosím, kdo to nyní bude dělat, Pane?“

A Ježíš jim odpoví: „Nemusíte se znepokojovat, zanechal jsem tam několik vybraných mužů a žen. Je tam Petr, Jakub a Jan, potom Tomáš a...“

Ale anděl odpoví: „Víš, Pane, právě toho jsme se obávali. My ty lidi známe. Pane, znáš Petra. Není to tak dávno, co zapřel, že Tě vůbec zná. A Jakub a Jan, synové hromu – chtěli přivést oheň z nebe a vypálit celé město, protože jeho obyvatelé se k nim nechovali náležitě. A Tomáš, víš přece, jak dlouho mu trvalo, dokud něčemu uvěřil. Určitě s takovými lidmi nepočítáš. Nemáš v záloze nějaký plán B? Určitě musíš mít nějakou alternativu. Myslím, že s nimi nemůže doopravdy počítat - nebo ano?“

A Pán odpoví: „Nuže, nemám jen je. Jsou tam i jiní. Je tam Richard, Šárka, Renek, Vraťka, Maruška... Je tam i Ondra a také Káťa.“ Anděl ho přerušil a řekl: „Dobře, Pane, Ty víš, že nemáme Tvou předvídavost, takže ty lidi neznáme. Ale nejsou všichni, které jmenuješ, lidské bytosti?“

„Jsou,“ odpověděl Pán.

„Víš, i tak si děláme starosti... Jsou o nich velmi špatné záznamy. Pane, vždyť to Sám víš. Všichni zhřešili a mají daleko od Tvé slávy. Určitě nemůžeš být závislý na lidských bytostech, aby oni zjevovali pravdu o Tvém charakteru. A na konci tohoto velkého sporu přece musí být někdo, kdo zjeví světu Tvůj charakter. Právě to přivede všechno k velkému vrcholnému a závěrečnému konci. Proto Tě prosíme, pověz nám, máš i tak nějaký plán v záloze, že ano? Co když Tě zradí? Jaký je plán B?“

Na nějakou chvíli zavládne ticho. Přeruší ho jen Pánův hlas: „Nemám. Nemám žádný plán v záloze. Já s nimi počítám. Nemohou mě zklamat, v sázce je všechno...“



## Kapitola 15: Na deskách srdcí masitých

„na deskách srdcí masitých“ (2. Kor 3,3; dosl. překlad)

V této kapitole si povíme něco o dopisech. O živých *epištolách* – jak nás nazývá Bible.

*Epištola* je starý český výraz, sahající až do řečtiny, pod kterým rozumíme *listy*. Listy, které musí někdo napsat, podepsat, zapečetit a nakonec doručit.

Podívejme se na to, jak je Duch svatý, kterého do nás vdechl Kristus, zapojen do celého tohoto procesu. On jako jediný na nás může působit Svou silou, aby nás uschoptil pro Krista dělat to, co On udělal pro Otce. Popřemýšlejme o tom, jak nás Duch svatý mění od slávy k slávě. V našem klíčovém textu je jasně řečeno, že to dělá jedině On.

„*A my všichni, spatřující s odhalenou tváří Pánovu slávu jako v zrcadle, jsme proměňováni v týž obraz, od slávy k slávě, jako od Pána Ducha.*“ (2. Kor 3,18) „*Tak jako vosk při odtlačení pečetě na sebe bere tvar oné pečetě (otisk), tak má i duše přijímat odtlačení Božího Ducha a uchovávat si obraz Krista.*“ (ST 18. 7. 1911). Velmi zajímavé vyjadřování. Nepřipomíná vám to význam řeckého slova χαρακτήρ (charaktér), které jsme si již vzpomínali?

Toto naše řecké slovo je v Novém zákoně použité jen jednou a to v té pozoruhodné básni, kterou Pavel napsal v Židům 1,3. Popisuje v ní, jak dokonale a nádherně splnil Kristus Svoje poslání zjevit Boží slávu člověka: „*On je září jeho slávy a otiskem jeho podstaty...*“ (Žid 1,3). Z tohoto slova máme naše slovo *charakter*. Proto v tomto výroku můžeme nacházet velkou hloubku: „*Tak jako vosk při odtlačení pečetě na sebe bere tvar oné pečetě, tak má i duše přijímat odtlačení Božího Ducha a uchovávat si obraz Krista.*“

Když Bůh nanovo vyrývá podobu Svého charakteru v nás, používá přitom nástroj Ducha svatého. On je tím nástrojem rytce a my máme tento otisk pečeti přijmout, abychom si uchovali obraz Krista. Tento otisk nemá být vyryt na kamenných deskách, jako bylo Deset Božích přikázání, ale na masitých deskách našeho srdce.

„*Ty desky byly Boží dílo, to písmo bylo Boží písmo, vyryté na deskách.*“ (Ex 32,16). Ve Starém zákoně napsal Bůh Svůj zákon na kamenné desky. Novozákonní slib ale zní takto: „*Svůj zákon dám do jejich nitra a zapíšu jej na jejich srdce.*“ (Jer 31,33). Toto Písmo máme přijmout, abychom se díky tomuto přijetí stali živými epištolami a ve svých životech zjevovali krásný charakter Ježíše Krista: „*Je přece zjevné, že jste dopisem Kristovým, vypůsobeným naší službou a napsaným ne inkoustem, nýbrž Duchem živého Boha, ne na kamenných deskách, nýbrž na deskách srdcí masitých*<sup>1</sup>.“ (2. Kor 3,3; 1 – doslovný překlad). Takže zde máme jasně určený nástroj na rytí či psaní: jedná se o Ducha svatého. To On píše na masité desky našich srdcí. Ale v našich srdcích není přirozený sklon přijmout toto písmo. Od přirozenosti máme kamenné srdce, proto musíme dostat nové srdce!

„*Dám vám nové srdce a nového ducha dám do vašeho nitra. Odstráním srdce kamenné z vašeho těla a dám vám srdce masité.*“ (Ez 36,26). Všimněte si, že slovo *masité* tu není použito ve stejném smyslu, jak v Novém zákoně, kde je shodné s tělesným srdcem. Toto srdce je masité, jemné, vnímavé, schopné přijmout a uchovat si něco, co je na něm napsáno. Je ochotné se učit. Takové srdce nám nabízí Bůh, takové srdce nám touží dát.

Pokračujeme 27. veršem: „*Svého ducha dám do vašeho nitra a způsobím, že budete žít podle mých ustanovení a má nařízení budete zachovávat a plnit.*“ (Ez 36,27). Toto vpisování Ducha svatého do našich srdcí přímo ovlivňuje naše chování. Když je do našich srdcí vepsán zákon lásky, naše chování bude v souladu s tímto zákonem lásky (Ř 13,10). A potom budeme chodit v Jeho ustanoveních a zachovávat Jeho soudy a činit je. Obzvlášť si všimněte, co nám Duch svatý vepíše do srdcí: „*Nikdy nezapomeňte, že pravé křesťanství přichází skrze vyrytí Biblických principů do srdce a charakteru. Musí to být individuální práce viditelně vyjádřena.*“ (KC 122). To, co je napsáno na našich srdcích, se musí viditelně zjevovat v našich životech.

Ale všimněte si, co konkrétně je vyryto či napsáno do našich srdcí. Jsou to Biblické principy? Co jsou to za principy? Principy jsou odlišné od *pravidel a předpisů*, tedy co se smí a co nesmí. Co se smí a nesmí, pravidla a předpisy, to je aplikace principů na úrovni chování. Ale principy jsou něco hlubšího a zásadnějšího, než pravidla a předpisy.

Pro lepší pochopení to doložím příkladem: co se týče budování charakteru, jsou v této oblasti určité instrukce, co dělat, a co ne, založené na velmi důležitém Biblickém principu. Jediným bodem *co dělat* je věnovat důležitý a kvalitní čas hlubšímu sblížení se s Ježíšem Kristem, tak, jak je nám zjeven v Písmu svatém. Dalším *co dělat* by mohlo být: najít si čas na pobyt v přírodě a pozorovat Boží dílo a zjevení Jeho slávy a lásky k nám. Jedno *co nedělat* v rozvoji charakteru: nemrhejte ani minutu sledováním toho, co na nás dopadá prostřednictvím obrazovek médií tohoto světa. Protože pokud sledujete takové věci, sledujete to, co je tělesné, světské, smyslné, materialistické a egoistické. Nedívejte se na takové věci. Takže toto jsou *co dělat a co nedělat*, tedy konkrétní pokyny, pravidla a předpisy.

Jaká zásada je však za tím vším? Biblická zásada zní: měníme se podle toho, na co se díváme, měním se na podobu toho, co sledujeme. Pravidla a předpisy jsou konkrétní aplikace zásad v chování. Ale Biblický princip je daleko více rozhodující. Díváním se měníme na podobu toho, na co se díváme.

Bratři a sestry, nemůžeme dostatečně zdůraznit důležitost chápání Biblických principů. Je nevyhnutelné, abychom jsme jim nejprve rozuměli a až potom můžeme rozumově splnit konkrétní *dělat a nedělat*. Protože pokud nerozumíme základnímu principu, nemůžeme porozumět, proč se od nás očekávají určité věci, a proč zase jiné dělat nemáme.

Mimochodem, je to velmi závažná otázka při výchově dětí. Hodně často svým dětem říkáme, co nemají dělat. Oni odpovídají: „Proč? Proč?“ a naše odpověď většinou bývá: „Protože jsem to řekl!“ Samozřejmě, v určitých případech je to nevyhnutelné, protože možná nejsou dost staré na to, aby pochopili základní principy. Ale milí přátelé, našim dětem nijak nepomůžeme, pokud jim budeme dávat jen mnoho příkazů a zákazů. Musíme si s nimi sednout a vysvětlit jim základní principy. Až potom jim pravidla a předpisy mohou dávat smysl. Neříkejte jim jen: „Nedívej se na televizi!“ Sedněte si s nimi a vysvětlíte jim, že díváním se měníme na to, na co se díváme. A že je to tak proto, že jsme tím, co probíhá v naší mysli. A to, co nám běhá v mysli, je přímo podmíněné a ovlivněné tím, čím si krmíme mozek prostřednictvím našich smyslů. To, co jste si naprogramovali v mysli, to vás dělá takovým člověkem, jakým jste. Proto si nemůžete dovolit programovat své mysli odpadem, jestliže toužíte být takoví, jaký je Ježíš. Potom budou už i rozumově chápat, proč mají poslouchat. Začínám jim to dávat smysl, proč se od nich očekává, že některé věci budou dělat, a některé ne.

A přesně toto chce náš Nebeský Otec udělat se Svými dětmi. Chce, abychom poslouchali a přemýšleli u toho. Nechce, aby naše náboženství bylo jako kontrolní seznam s hromadou příkazů a zákazů. Přeje si, aby skrze Ducha svatého mohl vepsat do našich srdcí Biblické principy. Chce, abychom porozuměli principům skrytým za pravidly a předpisy, abychom se jimi inteligentně řídili. Nedá ani vyjádřit důležitost toho, abychom Duchu svatému dovolili vrýt hluboko do našeho srdce Biblické principy.

Co se týče srdce, pochopte prosím, že to znamená nejen rozumově tyto principy pochopit, musíme si je i zamilovat celým srdcem. Mají být napsány nejen do mysli, ale i do srdce. Jinými slovy: tyto principy si máme zamilovat a dokázat je ocenit. A když dospějeme k milování a vážení si těchto principů, potom nebudeme mít ten velký problém dosáhnout souladu s pravidly a předpisy, které jsou jejich aplikacemi. Právě tak rosteme a dozráváme ve své křesťanské zkušenosti.

Samozřejmě jako miminka musíme jen poslouchat příkazy a zákazy, protože to od nás vyžaduje ten, kdo ví, co je pro nás nejlepší. Věříme mu a víme, že nás miluje. Tak postupujeme a posloucháme, ačkoliv nechápeme důvody. Bůh ale chce, abychom byli moudří, co se týče Jeho zákona. Proto říká: „*Jen pojd'te a proberme to...*“ (Iz 1,18). Bůh chce, aby nám Jeho principy dávaly smysl. A je tu Duch svatý, který nám to pomáhá pochopit. „*Nikdy nezapomeňte, že pravé křesťanství přichází skrze vyrytí Biblických principů do srdce a charakteru.*“ (KC 122). To čteme v Jeremiáši 31,33: „...*ale toto je ta smlouva, kterou uzavřu s domem izraelským po těchto dnech, je Hospodinův výrok: Svůj zákon dám do jejich nitra a zapíšu jej na jejich srdce. Budu jejich Bohem a oni budou mým lidem.*“ (Jer 31,33). Mysl a srdce... Co tam slyšíte? Rozum a náklonnost, myšlenky a pocity. Mluvíme tedy o charakteru. Tento verš je citován v Židům 10,16 jako novozákonní zaslíbení: „*Toto je smlouva, kterou s nimi uzavřu po těch dnech, praví Pán: budu dávat své zákony do jejich srdce a napíši je do jejich mysli,*“ (Žid 10,16).

Nyní se podíváme na to, co pro nás dělá Duch svatý. Musíme s ním spolupracovat a dovolit Mu, aby nám pomohl porozumět Božím principům prostřednictvím čtení Bible a vytrvalého úsilí. Nemůžeme jen očekávat, že Duch svatý nám vyryje Biblické principy do srdce, aniž bychom s Ním přitom spolupracovali. Při čtení Bible prostě Boha, aby vám zjevil zásady Svého slova, a aby vám ve spolupráci s Duchem svatým mohl vštípit do srdce podobu Kristova

charakteru. Tím se pro lásku Kristovu můžeme rozhodnout poslouchat Biblické principy a uvádět své myšlenky a pocity do souladu s Duchem Božího zákona.

Napsal jsem zde něco velmi důležitého: je velký rozdíl mezi uvedením v soulad své chování s literou zákona a uvedením v soulad svých myšlenek a pocitů s duchem zákona. Velký rozdíl. A je nezbytně nutné, abychom měli jméno, které představuje Boží ctnosti, napsané na masitých tabulkách našich srdcí – tedy aspoň pokud chceme spolupracovat s Duchem svatým při obnově Kristova charakteru v nás, od slávy k slávě. Je nevyhnutelné, abychom se naučili uvádět v soulad naše myšlenky a pocity s Duchem zákona. Písmo na to poukazuje několika způsoby.

„*Můj synu, zachovávej mé řeči a mé příkazy chovej u sebe... Přivaž si je na prsty, napiš je na tabulku svého srdce.*“ (Př 7,1.3). Piše je tam sice Duch svatý, ale my s Ním spolupracujeme, a to tak, že se je rozhodneme dodržovat. My se rozhodujeme, zda s nimi uvedeme do souladu naše myšlenky a pocity. Tak funguje spolupráce při jejich zapisování do našich srdcí. Jak říká David v žalmu 119,11: „*Tvou řeč uchovávám v srdci, abych proti tobě nehřešil.*“

„*Povznášející síly jsou na dosah každého člověka. Pod Božím dohledem může mít člověk nezkaženou posvěcenou vyvýšenou a ušlechtilou mysl.*“ Toto by vás mohlo skutečně nadchnout: „*Z Kristovy milosti je mysl člověka schopna milovat a oslavovat Boha Stvořitele. Pán Ježíš přišel na tento svět představit Otce. ...Kristus byl bezchybným obrazem osoby Svého Otce a přišel na náš svět obnovit v člověku mravní obraz Boha, aby člověk, třebaže padlý, mohl být skrze poslušnost Božím přikázáním označený pečeti Božího obrazu a charakteru.*“ (SD 318) Přátelé, ten svatý obraz a charakter se do nás zapisuje právě skrze poslušnost!

Vždy, když se rozhodneme uvést v soulad své myšlenky a pocity s duchem zákona pro Kristovu lásku a v síle Ducha svatého, tak se tím hlouběji do nás vštěpuje podoba charakteru Ježíše Krista. Učíme se ovládat své myšlenky a pocity, které dohromady tvoří charakter. Učíme se ovládat své myšlenky a pocity duchem zákona, kterým je láska. Takovým způsobem jsme přetváření obnovováním našich myslí. Je to duchovní proces, který vlastně mění to, jak smýšlíme a cítíme v soukromí naší mysli.

Většina z nás se ve svém křesťanském prožívání snaží změnit jen své chování. Jenže skutečné křesťanství je křesťanství, které změní myšlení. Jde o přeprogramování naší mysli tak, abychom mysleli jinak, než jak jsme zvyklí. Zvykli jsme uvažovat pod kontrolou zákona sobectví. Ale když nám Duch svatý napíše zákon do srdce a pro lásku Kristovu a v síle Ducha svatého se naučíme ovládat své myšlenky a pocity duchem zákona, kterým je láska, měníme se obnovou své mysli. Je nesmírně důležité, abychom tomu všichni porozuměli.

Kvůli tomu David piše v Žalmech: „*Hospodinův zákon je ryzí, obnovuje duši. Hospodinovo svědectví je spolehlivé, prostým lidem dává moudrost. Hospodinova přikázání jsou přímá, obšťastňují srdce. Hospodinův příkaz je vytríbený, dává očím světlo.*“ (Ž 19,8-9). Nebo Pavel piše: „*Díky Bohu, že jste sice byli otroky hříchu, ale stali jste se ze srdce poslušnými vzoru učení, jemuž jste byli svěřeni. Byli jste osvobozeni od hříchu a stali jste se otroky spravedlnosti.*“ (Ř 6,17-18). Už dost dlouho jsme byli otroky hříchu a sobectví. Kéž nám Bůh pomáhá učit se být podřízení v službě spravedlnosti! On je laskavý vlídný Pán, On je Pán lásky a být pod vládou takového Pána je velkou radostí. Je překrásné být otrokem Ježíše Krista. Je to ta největší radost, jakou kdy může člověk poznat.

Ale přímo zde spočívá celý problém. Protože jsme doopravdy mistři v ovládnání svého chování podle litery zákona, mnozí z nás si myslí, že vedou nefalšovaný křesťanský život, ačkoliv ve skutečnosti to tak vůbec není. Promiňte, jestli to vyznívá tak, že se k tomu stále vracím, ale musím. Tento problém je mezi námi velmi rozšířen. A opět to neříkám ze své autority, ale na základě autority Pravého Svědka (Zj 3,14). S dostatečně motivovaným egem můžeme dělat pozoruhodné výkony při podřizování svého chování literě zákona. Bible tomu říká „*mít formu zbožnosti*“ (2. Tim 3,5). Máme jen zdání pobožnosti, ale zapíráme její moc.

Moc evangelia spočívá v jeho schopnosti proměnit nás obnovou naší mysli (Ř 12,2), a udělat z nás nové lidi (2. Kor 5,17). Jakým způsobem se tedy staneme novými bytostmi skrze obnovující moc evangelia? Snad tak, že dostaneme nové tělo? Ne. To není to, co nás udělá tím, kým jsme. Nové tělo, to dostaneme až na konec. Avšak ta tvořivá moc evangelia se projevuje v našich životech nyní skrze obnovu našeho myšlení, podle principu: „*vždyť jak v duchu uvažuje, takový opravdu je.*“ (Př 23,7). Skrze moc evangelia se učíme myslet tak radikálně odlišně, že se stáváme novým stvořením. Tato zkušenost, kterou bychom my všichni jako skuteční křesťané měli mít, není až tak běžná. Mezi námi, Božím lidem, je mnoho pokrytectví. Ale znova připomínám, že já tu nikoho nesoudím. Jen s vámi studuji posudek Pravého svědka. On jasně o Laodiceji říká: „*Neboť říkáš: Jsem bohatý, zbohatl jsem, nic nepotřebuji. A nevíš, že jsi ubohý, politováníhodný a chudý, slepý a nahý.*“ (Zj 3,17).

Jak můžeme žít v takovém sebeklamu? To proto, že zachováváme určitou *formu zbožnosti*. Odvedli jsme „skvělou práci,“ co se týče obílení našich hrodek (Mt 23,27). A nyní jsme velmi dojatí tím, jak pěkně vypadají. Bože, pomáhej nám z toho ven...

„*Formální vyznání víry v Krista duši nespasí; stejně jako ani formální dodržování zákona. Boží zákon musí být poslouchán ze srdce. Jeho principy se musí realizovat v životě a víra v Ježíše Krista, jako Spasitele světa, se musí projevovat v našem životě a charakteru, jinak nenastalo žádné skutečné obrácení.*“ (ST 18.8., 1878). Děsí mě, kolik z nás formálně vyznávají víru a formálně dodržuje zákon. Jediné, co máme, je vnější chování v souladu s literou zákona. Ve skutečnosti jsme však neprožili toto vepsání zákona na živé desky našich srdcí. Přátelé, až když prožijeme zapsání zákona na desky našich srdcí, až potom skutečně pocítíme, jak se náš přístup k zákonu dočista změní.

Podívejte, co je napsáno v Písmu: „*Myšlení těla je totiž v nepřátelství vůči Bohu, neboť se nepodřizuje Božímu zákonu, ba ani nemůže.*“ (Ř 8,7). Přirozený člověk nemůže být nadšen Božím zákonem, anebo ho doopravdy milovat, protože jeho tělesná mysl Boha nemiluje a Boží zákon je prostě a jednoduše přepisem Božího charakteru (COL 305). Takže přirozená mysl zákon milovat nemůže. Ale může být schopná, kvůli udržení dobré pověsti, přinejmenším ocenit fakt, že pokud žijeme v souladu s literou zákona, budeme obdivováni a respektováni. A stává se to hlavní motivací poslušnosti. Když je však za tím ta sobecká motivace, nikdy to nebude pravá poslušnost.

V Bibli máme přesný příklad toho, co dělali zákoníci a farizeové, aby vypadali dobře díky svému pedantnímu dodržování litery zákona. Motivovalo je vlastní ego. Když je nám však zákon napsán na srdce, motivuje nás Lásky.

„*Vždyť Kristova láska nás nutí k tomuto úsudku: Jeden umřel za všechny, umřeli tedy všichni; a umřel za všechny, aby ti, kteří jsou naživu, nežili už jen sobě, ale pro toho, který za ně umřel a vstal z mrtvých.*“ (2. Kor 5,14-15 OMP). A když někoho motivuje láska, poslušnost už nepovažuje za povinnost, ale stává se potěšením (viz Ž 40,9).

Nejlépe se otestujete, zda vám byl nebo nebyl zákon napsán Duchem svatým na masité desky srdce, když se sami sebe upřímně zeptáte: „Jaký je můj postoj k poslouchání zákona?“ Je to spíš povinnost, nebo potěšení? Proč například chodíte v sobotu do modlitebny? Protože se to od vás očekává? Nebo je to vaše povinnost? Nebo to už děláte hodně roků a lidé by si všimli, že jste tam nešli, a divili by se, proč tam nejste?

Přátelé, pochopte, že pokud je dodržování soboty povinnost, tak v sobotu nesvětíte. Ano, svěcení soboty je povinnost, ale pokud je to povinnost pro vás, tak sobotu ve skutečnosti nedodržujete. Jestliže ji doopravdy dodržíte, budete nacházet potěšení v Pánu soboty tak moc, že odložení všeho ostatního na 24 hodin bokem, jen abyste strávili čas s Ním, ani nebudete považovat za povinnost. Na ten den se budete těšit celý týden. Toto je skutečné zachovávání soboty.

Jedna věc mě velmi trápí, a ta se týká mnoha mých drahých spolu-adventistů sedmého dne. Řeknu vám to narovinu. Většina z nás se dychtivěji těší na sobotní západ slunce, než na západ slunce v pátek večer. Proč? Protože to je povinnost. Až to celé skončí, tak se nám rádně uleví. A můžeme se vrátit k tomu, co jsme skutečně chtěli dělat během uplynulých 24 hodin. A tak hned jak slunce zapadne, vytáhneme ovladače, zapneme televizi nebo si pustíme film na PC. A strávíme sobotní večer u filmů, protože tělesný člověk byl 24 hodin „hanebně zanedbán,“ a je doopravdy vyhladovělý.

Uvědomte si, že pokud se to či jen trochu podobá vaší zkušenosti, sobotu prostě nezachováváte. Nezáleží na tom, jak technicky dokonale ladíte s literou zákona. Nejlepší lidé, kteří zachovávali sobotu podle litery zákona, byli ti, co tak úzkostlivě chtěli dostat tělo Pána soboty dolů z kříže, aby neporušili sobotu. Pokud si myslíte, že takového pokrytectví nejste chlopni, prosím, ještě o tom popřemýšlejte.

Bůh nám to říká velmi jasně a zřetelně: „*Jestliže odvrátíš svou nohu od pošlapávání soboty, od konání svých zálib v můj svatý den, a nazveš sobotu rozkošnou a svatý den Hospodinův ctihodným a budeš ho ctít tak, že nebudeš konat své cesty, nebudeš hledat své záliby a mluvit planá slova, potom budeš mít rozkoš v Hospodinu a nechám tě jezdit na návrších země a budu tě krmít dědictvím tvého otce Jákoba, neboť ústa Hospodinova promluvila.*“ (Iz 58,13-14). To je zachovávání soboty a je to důležité.

Víte, co je to sobota? Je to Bohem daná dvaceti-čtyřhodinová generální zkouška, která má pomoci Jeho lidu připravit se na tisíciletou sobotu (Zj 20,6), která má v budoucnu přijít. Planeta Země je stará kolem 6 000 let a jedno milénium trvá 1 000 let. U Pána je jeden den jako 1 000 let (viz 2. Pt 3,8). Tisícileté milénium tedy znamená, že přijde sedmé tisíciletí jako sedmý den, sobota. Po Kristově příchodu půjdeme všichni do Božího domu, abychom Ho uctivali po celých 1 000 let.

Ale pamatujte: Bůh nevezme do nebe nikoho, kdo by tam nebyl šťastný. A nejlépe zjistíme, zda jsme anebo nejsme skutečně připraveni na cestu domů s Ježíšem a na uctívání Boha během 1 000 leté soboty, když se zeptáme sami sebe: Jaký je můj postoj k 24-hodinové sobotě? Buďte k sobě doopravdy upřímní, otevření a objektivní. Doopravdy si myslíte, že pokud se sotva dokážete zdržet všech těch věcí a nedělat určité věci, které bychom rádi dělali, a zatneme zuby a zachováme

24-hodinovou sobotu, protože vám to káže povinnost – myslíte si, že budete šťastní při zachování tisícileté soboty? Přemýšlejte nad tím... Poslušnost musí být motivována láskou, jestliže má být potěšením. Souhlasíte? „*Rád splním tvou vůli, můj Bože, tvůj zákon je v mém nitru.*“ (Ž 40,9 KLP). Když je nám zákon lásky napsán na masité desky našich srdcí, určitě najdeme potěšení v poslušnosti. Proč? Protože milujeme Boha nadevše a své bližní nesobecky. To je naplněním zákona: „*Naplněním Zákona je tedy láska.*“ (Ř 13,10). Pokud posloucháme z jiného důvodu, než z lásky k Bohu a nesobecké lásky k bližním, neposloucháme vůbec.

Nezáleží na tom, jak správné se nám jeví naše chování. Pokud našeho ducha nemotivuje láska, neposloucháme. Právě proto jsou mnozí adventisté sedmého dne, kteří dodržují svědomitě zákon, bídí a nešťastní. Zatínají zuby a snaží se přecpat tělesné srdce do duchovní formy. Život je potom skutečně těžký, protože všechno, co přirozeně chtějí dělat, jim zákon zakazuje: „*Ne, to nesmíš dělat!*“ A všechno, co od nich zákon vyžaduje, přirozeně netouží dělat. Budou však zatínat pěsti a přinutí se to udělat, protože se musí chovat dost dobře na to, aby šli do nebe.

Mé srdce velmi soucítí s těmi, kteří tak žijí! Je mi jich velmi líto, protože z dlouholeté osobní zkušenosti sám vím, jaké to je! Proto to tak srdceryvně prožívám. Ano, ta sebespravedlnost, ten sebeklam – sám jsem takový byl a to po celé roky... Předváděl jsem skvělou show, ale jako neobrácený člověk. Ti, kteří umožnili Duchu svatému psát na jejich srdce, kteří skutečně dostali to nové srdce – mohou čestně říci s Davidem a Kristem: „*Rád splním tvou vůli, můj Bože, tvůj zákon je v mém nitru.*“ (Ž 40,9 KLP). Písmo říká: „*Když jste poslušností pravdy skrze Ducha očistili své duše k bratrské lásce bez přetvářky, vroucně se navzájem milujte z čistého srdce.*“ (1. Pt 1,22). Přátelé, toto je poslušnost.

**Máme tu koncept zapečetění.** Bible nám to objasňuje: „*V něm i vy, když jste uslyšeli slovo pravdy, evangelium své záchrany, a když jste uvěřili, v něm jste byli zapečetěni zaslíbeným Duchem Svatým, jenž je závdavkem našeho dědictví až do vykoupění získaného vlastnictví k chvále jeho slávy.*“ (Ef 1,13-14).

Zapečetění má tři stránky. Především: zapečetění jsme Duchem svatým. On je nástroj, který Bůh používá na zapečetění. Když spolupracujeme s Duchem svatým, můžeme získat a udržet si tu milou a čarovnou podobnost, kterou nám Duch svatý tiskne do srdcí a myslí. A co je na nás napsáno? Co má toto zapečetění společného s našimi srdci?

Mám zde výrok, se kterým bych se s vámi rád podělil: „*Ti, co přijmou pečeť živého Boha, mají Otcovo jméno napsáno na svých čelech.*“ (ST 1. 11. 1899). Přemýšlejme nad tím. Mojžíš kdysi Bohu řekl: „*Ukaž mi prosím svou slávu!*“ (Ex 33,18 B21), a Bůh souhlasil: „*a ...zavolám před tebou jméno Hospodin.*“ (Ex 33,19). Potom Bůh oznámil vlastnosti, které tvoří Jeho charakter: „*Hospodin, Hospodin jest Bůh milosrdný a milostivý, shovívavý, pln milosti a pravdy. Zachovává milost až do tisíců pokolení, odpouští vinu a poklesky a hříchy, ale nenechává zcela bez trestu a pamatuje na vinu otců na dětech a na vnucích, do třetího a do čtvrtého pokolení.*“ (Ex 34,6-7 ČRP). *Boží jméno je Jeho charakter, a tedy i tou pečetí je Boží charakter.* V zapečetění sehráváme aktivní úlohu spolupráce, když se učíme s Duchem svatým podřizovat své myšlenky a pocity zákonu lásky. Takovým způsobem je Otcův charakter napsán na masité desky našich srdcí.

„*Jen co bude Boží lid zapečetěný na svých čelech*“ – a zde dává i vysvětlení: „*není to nějaká viditelná pečeť, anebo znak, ale ustálení v pravdě, a to jak intelektuálně, tak i duchovně, takže se nepohnou...*“ (Mar 200). Co tedy znamená být zapečetěný? Do jaké míry sahá naše spolupráce s Duchem svatým v tomto zapečetění? Znamená to vypěstovat si skrze lásku Kristovu návyk ovládat své srdce, myšlenky a pocity Duchem lásky, že i když budeme v pokušení, nikdy mu nepodlehne. Dospějeme tak daleko, že bychom raději zemřeli, než vědomě porušili Boží zákon (COL 160), byť jen na úrovni svých myšlenek. Přesně o tom je naše úloha spolupráce v zapečetění.

Když získáme tu zkušenost, je zde třetí rozměr zapečetění, který dostaneme. A to je úlohou anděla. Zjevení 7,2-3: „*A uviděl jsem jiného anděla, jak vystupuje od východu slunce a má pečeti dlo živého Boha. Mocným hlasem zvolal na ty čtyři anděly, kterým bylo dáno škodit zemi a moři: „Neškodte zemi, moři ani stromům, dokud neoznačíme otroky našeho Boha na jejich čelech!“ (Zj 7,2-3). Toto je poslední vyvrcholení zapečetění, které se odehrálo během našeho křesťanského života. Když dospějeme až do té pozice, že budeme ustálení v pravdě, že bychom raději zemřeli, než bychom vědomě porušili Boží zákon, Bůh posílá své anděly, aby nás označili na čelech. Podívejte se, jak to popisuje inspirované slovo: „*Co je pečeť živého Boha, která je na čelech Jeho lidu? Je to znak, který mohou přečíst andělé, ale žádné lidské oči, protože anděl zkázy musí vidět tento znak vykoupění...*“ (MAR 243). Vzpomínáte si, kdy už tento anděl zhoube kdysi dávno jednal (Ex 12,27)? Byla to krev, která jako viditelné znamení zachránila životy prvorozených. Přátelé, i my musíme mít znamení, aby nás anděl zhoube mohl přeskočit při posledním vykonání odvetné spravedlnosti. Spolupracujte, prosím, s Duchem svatým při získávání této pečeti. Je to duchovní proces, a na každém kroku v tomto procesu musíme pro lásku Kristovu porozumět tomu, jak máme spolupracovat.*

Zatím jsme víceméně mluvili o opatřeních, díky kterým se může v nás Boží sláva obnovit. V další kapitole už přejdeme na naši úlohu ve spolupráci a zaměříme se na nevyhnutelnost ovládnutí myšlenek duchem zákona.

## Kapitola 16: Stráž své srdce nadevše

„Víc než cokoliv jiného stráž své srdce“ (Př 4,23)

Musíme se naučit spolupracovat s Duchem svatým, tuto úlohu spolupráce za nás nemůže udělat nikdo jiný. Máme být přece těmi živými epištolami – listy, které jsou napsány, podepsány a zapečetěny – aby mohli být později doručeny do Nového Jeruzaléma. Na co se ten list píše? Na masitou desku našeho srdce. Jakým nástrojem se ten list píše? Duchem svatým. A co je to, co Duch svatý plánuje napsat, anebo vyrýt na masité desky našich srdcí? Boží slovo. Principy Božího slova, kterým je v podstatě zákon lásky. A desky musí být masité, abychom mohli přijmout ten otisk. Od přírody však máme kamenné srdce, které není schopné přijmout ten otisk. Pokud máme přijmout to, co Duch svatý píše na naše srdce, musíme to přijmout skrze ty tři věci, které jsme si už jednou uvedli:

1. Musíme pochopit pravdu svým intelektem
2. Musíme si ji zamilovat nadevše
3. Musíme ji podrobit svou vůli

S Duchem svatým spolupracujeme na psaní této epištoly, a to tak, že se rozhodujeme podřizovat svou vůli autoritě Božího slova. Rozhodujeme se přivádět své myšlenky a pocity do souladu s duchem zákona, kterým je láska.

Naše úloha spolupráce tedy zahrnuje o mnoho víc, než jen uvedení do souladu naše chování, slova a skutky s literou zákona. Pokud by to bylo všechno, co bychom udělali, dosáhli bychom pouze *mrtvých epištol*, obilných hrobů. Ale když přivedeme – pro lásku Kristovu a v moci Ducha svatého – své myšlenky a pocity do souladu s duchem zákona, potom budeme tou živou epištolou a budeme proměnění obnovou naší mysli (Ř 12,2). Právě v naší Duchem zmocněné a láskou motivované poslušnosti vůči duchu zákona spočívá podstata naší spolupráce. Když takto přivádíme své myšlenky a pocity do souladu s duchem zákona, otisk vytvořený Duchem svatým se stále prohlubuje a prohlubuje, až se nakonec nezměnitelně a nevratně vyryje do našich srdcí – a právě to znamená být zapečetěn. Zapečetěný znamená být natolik ustálený v pravdě, že bychom raději zemřeli, než bychom vědomě porušili Boží zákon dokonce i na úrovni našich myšlenek (COL 160; 4T 299).

Když už budeme mít takovouto zkušenost, Bůh se na nás podívá, a když uvidí, že ten list je už přepsán, že zjevuje Kristův charakter, tak potom si ten list podepíše Svým vlastním jménem. Bude to konečné Boží schválení toho, co Duch svatý udělal v našich životech, a také Jeho potvrzení, že jsme způsobilými občany Jeho království. To vše vyjádří svým podpisem.

Zde přichází ještě ten třetí rozměr zapečetění, a sice **adresování listu**. Tuto úlohu vykonávají andělé, jak o tom čteme ve Zjevení 7. kapitole: budeme zapečetěni na čelech. Nebude to nějaké viditelné znamení pro lidské oči, ale bude viditelné očím andělů. Jediné oči, které potřebují vidět to znamení, jsou oči andělů pověřených vykonat záhubu.

Zatím co Boží Listonoš, samotný Ježíš Kristus, přichází shromáždit své listy, aby je doručil Otcí, anděl zhoubce přichází doručit všechny ostatní listy jejich autorovi, kterým je satan. Dejte satanovi, co je satanovo, a Bohu, co je Boží (Lk 20,25). Cejch šelmy anebo Boží pečeť rozhodnou, kam se daný list doručí.

Pokud máme cejch, autorem našeho listu je satan. My sami jsme se svobodně rozhodli a následně i trvali na tom, aby nás doručili jemu. Adresátem tedy bude satan a místo doručení ohnivá jezera (viz Mt 25,41). Prosím přátelé, kéž se to u vás nestane. Ale pokud máme pečeť, autorem našeho listu je samotný Bůh a také adresátem bude Bůh. Místem doručení bude samozřejmě Nebeský Jeruzalém (viz Zj 21,2).

Tou pečetí, která se dává na čelo, je: Bůh, Nový Jeruzalém, jak čteme ve Zjevení: „*napiši na něho jméno mého Boha a jméno města mého Boha, nového Jeruzaléma...*“ (Zj 3,12). Anděl napíše na všechny listy, které zjevují charakter Ježíše Krista, adresu: „Bůh, Nový Jeruzalém.“ Takovéto listy nebudou doručeny satanovi. Počkají na Listonoše, samotného Ježíše Krista. Až se vrátí, posbírání je a doručí je na místo určení.

Milí bratři a sestry, musím vám říci jednu velmi důležitou věc. Je nevyhnutelně nutné, abychom se naučili spolupracovat s Duchem svatým, abychom mohli mít list, který může Bůh podepsat, anděl zapečetit a Ježíš nakonec doručit Otcí. Čas se rychle mění. Na to se nyní zaměříme.

Název této kapitoly je: „Víc než cokoliv jiného stráž své srdce“ (Př 4,23). Prozradím vám, že toto je pravděpodobně nejstručnější a nejpřesnější definice naší úlohy spolupráce. Musíme se naučit strážet nade vše naše srdce. Jinými slovy: musíme se naučit ovládat činnost mysli a srdce.

Co tím myslím? Nuže, jde o naše myšlenky a pocity. A kombinací našich myšlenek a pocitů je náš charakter. Takže absolutním základem pro budování charakteru křesťana je určit se ovládat své myšlenky a pocity duchem zákona, který Duch svatý vepisuje na desky našeho masitého srdce.

Nejprve si zdůrazníme a vysvětlíme, **jaká je naše úloha spolupráce**, která je absolutně nevyhnutelná. Potom se podíváme na to, **jak můžeme tuto úlohu splnit**. Půjdeme na to systematicky, ale dovolte, abych vám aspoň trochu nastínil „jak na to.“

Podstatnou částí JAK (střežit své srdce nadevše) je mít mysl zaměřenou na Ježíše Krista. Jen díky hledění na Ježíše (Žid 12,2) můžeme ovládat své myšlenky a pocity. Ale úlohou naší spolupráce je střežit své srdce *nadevše*. Tento výraz jsem převzal z knihy Přísloví 4,23: „*Víc než cokoliv jiného střež své srdce*“ (Př 4,23). Hebrejské slovo v tomto verši, přeložené jako *střež*, je ta nejdůležitější forma příkazu, kterou můžete v hebrejštině najít. V hebrejštině to doslova znamená: „Střež, střež,“ anebo „Střež co nejostřeji!“ Takže *střež své srdce*, je významově ten nejlepší překlad, který mohli čeští překladatelé zvolit. Tento hebrejský výraz je přeci jen v něčem důležitý.

Jinými slovy nám tam pisatel říká: *postavte dobrou stráž nad aktivitami své mysli*. Proč? Protože postavit stráž ve své mysli je těžké, a ale nepostavit ji tam – tak to je mimořádně nebezpečné. To je v podstatě úlohou spolupráce. V síle Ducha svatého a pro lásku Kristovu máme ovládat činnost našich myslí.

Kromě tohoto výslovného příkazu jsou v Bibli i další, ať už v Novém či Starém zákoně. Jeden se nachází v 2. Korintským 10,5, kterému se budeme v našem studiu ještě věnovat. Pavel nám tam říká, že máme zajmout: „*každou myšlenku, aby byla poslušna Krista*“ (2. Kor 10,5). Činnost mysli musíme ovládat v plném rozsahu, a to až tak, že naše myšlenky přivedeme do poslušnosti Krista. Ale navzdory těmto výslovným příkazům je pro mě udivující, jak mnoho křesťanů selhává a neuvědomuje si svou zodpovědnost a povinnost v této záležitosti. Na druhé straně si nemyslím, že jsou křesťané, kteří si neuvědomují, že jsou zodpovědní za ovládání svého chování. Všichni přece víme, že existují určité věci, které už nikdy nesmíme dělat. A jsou i jiné věci, které naopak musíme dělat. Velmi mnoho křesťanů si však neuvědomuje, že to první a nejdůležitější pro křesťana je se naučit ovládat svou mysl, „*vždyť jak v duchu uvažuje, takový opravdu je*.“ (Př 23,7)

To, co z nás dělá křesťany, není ani tak to, co říkáme a děláme, ale spíš co si myslíme a co cítíme. To, co se odehrává nahoře mezi pravým a levým uchem, to nás dělá tím, kým doopravdy jsme. Pokud tedy chceme být křesťané, musíme být křesťany v soukromí svého myšlenkového života, kde jen vy a Bůh víte, co se děje. Málokdo si to však uvědomuje – a to netvrdím jen na základě vlastního uvažování.

„*Jen málokdo si uvědomuje, že je povinností udržovat kontrolu nad svými myšlenkami a představami. Je těžké soustředit nedisciplinovanou mysl na prospěšné věci. Ale pokud jsou myšlenky nesprávně zaměřeny, nemůže v duších vzkvétat zbožnost. Mysl musí být zaujata svatými a věčnými záležitostmi více, než čímkoli jiným. Jinak si bude hověť v bezvýznamných a povrchních myšlenkách. Intelektuální stejně jak morální schopnosti musí být disciplinované, a tyto schopnosti se posílí a zlepší cvičením.*“ (CT 544). Takže se naše schopnosti posilní alepší díky cvičení.

Přátelé, mnozí z nás mají velmi ochablé svaly, když přijde na udržování našich myšlenek a citů pod kontrolou. Přiznáváte to? Až doteď jsme nevyvinuli nějaké to úsilí, abychom ovládali své myšlenky a pocity. Jen se pokoušíme držet nad nimi víko a neprojevovat je navenek. Běží však dále v soukromí našich myslí. Přátelé, pokud nad nimi dokážeme jen udržovat víko, abychom je neprojevovali navenek, potom jsme doopravdy jen obilnými hroby (Mt 23,27). Nejsme v ničem odlišní. Toto dělají i lidé ve světě a vcelku běžně. Pokoušejí se jen držet víko nad nevhodným chováním, aby si nepoškodili své renomé, či nebyli hozeni do vězení, anebo cokoliv jiného. Křesťan však nemá bojovat takový boj. Křesťan má bojovat boj o ovládnutí své mysli, ne jen kontrolovat své chování.

A mimochodem, když se učíme, pro lásku Kristovu a v moci Ducha svatého, ovládat svou mysl, získáme díky tomu i důslednou kontrolu nad chováním. To je na tom to krásné. A poprvé, když se učíme ovládat mysl, bude naše chování upřímným projevem lásky, ne jen falešnou fasádou či divadlem. Už si nebudeme nadále jen hrát na církev, budeme opravdovou součástí Kristova těla, a budeme upřímně zjevovat lásku Kristovu. Vyžaduje si to ale všechno naše úsilí, abychom ovládli svou mysl. Podívejme se na následující citát. Je z té samé stránky, jako ten předešlý:

„*Abychom tuto věc správně pochopili, musíme pamatovat na to, že naše srdce jsou od přirozenosti zvrácené...* (CT 544). Když jsme studovali pád a jeho důsledky na lidskou přirozenost, poukázali jsme na to, co nám říká inspirace, totiž že podstatou zvrácenosti je *sobectví* (ST 25. 12., 1901). Takže, když sobectví nahradilo místo lásky (SC 17), což se stalo při pádu, lidská přirozenost se stala přirozeně zvrácenou. Nyní ji přirozeně ovládá zákon sobectví, proto je v nepřátelství s Bohem a není schopná se podřídít Božímu zákonu (Ř 8,7). Bůh je láska a Jeho zákon je láska, ale naše přirozenost je sobecká a řídí nás zákonem sobectví. A milí přátelé, nemůžeme dokonce ani jen začít ovládat naše srdce, dokud

nedostaneme nové. A i když dostaneme čisté nové srdce, ještě stále máme v sobě ty staré zděděné a vypěstované sklony, se kterými musíme denně bojovat a překonávat je. Právě kvůli těmto starým zvykům to vskutku není lehká úloha dostat svou mysl pod kontrolu.

Vrátíme se k našemu výroku, a pokračujme ve čtení: „*Abychom tuto věc správně pochopili, musíme pamatovat na to, že naše srdce jsou od přirozenosti zvrácené a sami od sebe nejsme schopni sledovat správný směr. Jedině skrze Boží milost spojenou s nejdůležitějším úsilím z naší strany můžeme dosáhnout vítězství.*“ (CT 544). Bratři a sestry, můžeme dosáhnout vítězství! Můžeme překonat všechny zděděné a vypěstované sklony. Můžeme se naučit ovládat své myšlenky tak důsledně, že budou v souladu s duchem zákona. Trvám na tom, že je to možné. Boží milost je k tomu dostačující. Ale prosím, uvědomte si, co je tou vítěznou kombinací, která nám přinese vítězství. Četli jsme: *Jedině skrze Boží milost spojenou s nejdůležitějším úsilím z naší strany můžeme dosáhnout vítězství.*“ (CT 544). Je to **Boží milost spojená s nejdůležitějším lidským úsilím**. To je podstatné pro verš: „*Víc než cokoliv jiného střež své srdce*“ (Př 4,23).

Někteří z vás by to mohli namítat: „Tak počkej chvíli. To zní jako legalismus! Lidské úsilí...“ Ale už jsme si řekli, že lidské úsilí není bezpodmínečně legalismem. O tom, zda je lidské úsilí legalismem, anebo není, rozhoduje motivace. Když vyvíjíme lidské úsilí za účelem, abych si nějak zasloužil přijetí, tehdy je to bezpochyby legalismus. Když však přijdeme k úpatí kříže a tam si uvědomíme, že Kristus za nekonečnou cenu získal pro nás přijetí, když si uvědomíme, že vírou v Něj jsme vlastně přijati v tom Milovaném (Mt 3,17), tehdy reagujeme oceněním, vděčně a s láskou chceme dělat všechno pro Něj. Chceme si vyhrnout rukávy a jít pro Něj pracovat, líbit se mu, protože Ho milujeme a chceme mu ukázat, jak moc jsme vděční za to všechno, co pro nás udělal. Je toto legalismus? Tisíckrát ne. Ale to víra působící skrze lásku (Gal 5,6), víra, která očišťuje duši (Sk 15,8-9; Nu 19,20; 1MCP 35). Naše motivace rozhoduje. My tu nevyvíjíme vytrvalé lidské úsilí, abychom si tím získali své přijetí, to opravdu ne. Vyvíjíme neúnavné lidské úsilí, protože jsme již přijati a chceme správně reprezentovat Ježíše Krista, aby i další mohli poznat Jeho spasitelnou milost. Chceme být způsobilí a morálně hodni toho, abychom s Ním mohli žít navěky. Bůh nám jasně říká: „*Usilujte o pokoj se všemi a o posvěcení, bez něhož nikdo neuvidí Pána.*“ (Žid 12,14). Naši odpovědi má být: „Pane, udělej mě svatým. Ty jsi svatý a já Tě miluji. Chci být takový, jaký jsi ty. Jsem ochoten tvrdě pracovat, s Tebou spolupracovat, aby se Ti mohl podobat.“ A toto nemá nic společného s legalismem. Je to víra působící skrze lásku, ta přečišťuje duši.

Proč je však naší povinností střežit si své srdce nadevše? Proč je naší povinností udržovat naše myšlenky a představy pod kontrolou, a v podstatě dospět až do stavu, kdy pro lásku Kristovu přivedeme každou myšlenku do poslušnosti vůči Kristu? Pouvažujeme spolu o důvodech, proč je našim závazkem a naší povinností se učit ovládat naši mysl.

**1. Důvod:** Samotný verš v Příslovi 4,23 dál říká: „*Víc než cokoliv jiného střež své srdce, protože z něj vycházejí prameny života.*“ (Př 4,23). Pochopte prosím, co nám tu říká moudrý muž. Říká nám, že srdce je pramenem, čili zřídlem, ze kterého vyvěrají všechny naše slova a skutky. Všechno naše chování pramení v srdci. Jak říká Písmo: „*Čím srdce přetéká, to ústa mluví.*“ (Mt 12,34 ČEP) A podle toho, čím je naplněné srdce, se chová i celé tělo. Z toho důvodu je pro nás tak důležité se naučit střežit své srdce. Protože pokud to, co vyvěrá do okolí z našeho chování má být upřímně čisté a Kristu podobné, potom co, co se odehrává v prameni musí být upřímné, čisté a Kristu podobné. Je to stav pramene, který přímo určuje kvalitu vody, která bude vyvěrat do okolí.

Dovolte mi, abych vám to ilustroval: blízko našeho domu máme pramen. Voda, která z něj vytéká, je lepší než kterákoliv jiná. Je čistá, studená a neuvěřitelně osvěžující – přímo znamenitá voda. Moje žena je na té vodě vysloveně závislá. Je se bez problému napiji i vody z vodovodu, ale ona musí mít tu pramenitou vodu. Vždy, když jdeme kolem, má s sebou řinčivé džbánky a musíme se tam zastavit, aby je naplnila. Když si je dáme do auta, všechny jsou orosené studenými kapkami z vnější strany a ty kapou dolů a už jen při pohledu na ně dostanete žízeň. Je to sladká výborná čistá voda. Ale jednoho dne, když jsme se vraceli domů, jsme u pramene viděli velkou červenou značku. Pod červenou značkou byl nápis: „Upozornění! Tato voda byla testována a zjistilo se, že obsahuje bakterie E-coli. Nepijte ji!“ Moje manželka měla slzy na krajíčku. Byla to její voda. Naštěstí jsme našli jiný pramen, trochu blíž k našemu domu, ke kterému jsme se uchýlili. Když jsme se na to ptali, zjistili jsme, že někdo, kdo vlastnil majetek výše, si zřídil septický systém a to mohlo tu vodu kontaminovat.

Draží přátelé, je to podobnost. To, co bude vyvěrat ven, závisí od toho, co se odehrává uvnitř. Ale dejte si pozor! Voda, která vyvěrá z toho pramene, byla na pohled jako čistá pitná voda. Je tedy možné hrát navenek pozoruhodně dobré divadlo, co se týče chování, ale přitom být kontaminovaný sobectvím E-coli. Můžete se obílit vápnem tak, aby to udělalo dobrý dojem. Vždyť i Ježíš řekl, že obílené hroby jsou krásné zvenjšku (Mt 23,27). Ale ujišťuji vás, že ta bílá omítka je



kontaminovaná bakteriemi sobectví dokud nedošlo k radikální nadpřirozené změně na úrovni pramene, zřídla srdce. To je ten bod, který musíme pochopit.

„*Nečisté myšlenky vedou k nečistému konání.*“ (2T 408). Ale aby bylo jasno: nečisté konání nemusí vždy vypadat jako nečisté. Může se sice projevovat jako poslušnost, ale tato poslušnost je poskvřena motivací sobectví. Všimněte si obráceného postupu.

„*Čistota srdce povede k čistotě života.*“ (2BC 997). Takže skrze Boží milost spojenou s vytrvalým úsilím musíme dosáhnout čistého srdce. Je to ta samá pravda, ten samý základní koncept, ale ilustrovaný jiným způsobem.

Rád to prezentuji takto: mysl je zahrada a ovoce z této zahrady je náš charakter. U takovéto představy si uvědomte, že když zasejete myšlenku, budete sklízet skutek. Když zasejete skutek, budete sklízet zvyk. Když zasejete zvyk, budete sklízet charakter. A když zasejete charakter, budete sklízet svůj osud. Všimněte si, že naše skutky, naše zvyky, náš charakter a dokonce i náš osud mají svůj původ v – jakém základním semínku? V našich myšlenkách. Musím vám připomenout, že „*Co člověk zaseje, to také sklídí.*“ (Gal 6,7). Neklamte sami sebe. Co zasíváte v soukromí zahrádky vaší mysli, to předurčí váš charakter, který ostatně předurčí váš osud. A co se týče našeho věčného osudu: ani vy ani já nebudeme moci nikoho obviňovat, za všechno si můžeme sami.

„*Sklizeň života je charakter, a je to právě on, co předurčí osud, a to jak pro tento život, tak i pro život budoucí. Sklizeň je rozmnožením zasetého semena. Každé semeno přináší ovoce podle svého druhu (Gn 1,11). Tak je to i s vlastnostmi charakteru, které si pěstujeme. Sobectví, sebeláska, sebeobdiv nebo nevázanost se reprodukuje a končí to neštěstím a zkázou. Díky Bohu existuje i druhá možnost: ‚kdo zasévá pro Ducha, z Ducha sklídí život věčný.‘ (Gal 6,8). Láska, soucit a laskavost přináší ovoce požehnání, sklizeň, která nepodléhá zkáze.*“ (Ed 109). Dávejte si pozor na to, co seje v soukromí vaší zahrádky (vaší mysli) v oblasti svých myšlenek, protože tím předurčujete svou sklizeň, svůj osud a svůj charakter.

**2. Důvod:** To, co se odehrává v našem srdci, předurčuje, kým ve skutečnosti jsme. Tato pravda je samozřejmě vyzdvihnutá v textu, který jsme si již několikrát uvedli, ale v této souvislosti si ho uvedme znovu: „*vždyť jak v duchu uvažuje, takový opravdu je.*“ (Př 23,7)

Postupem času zjišťuji, že máme velký sklon přehlížet tuto podstatnou základní pravdu. Máme velký sklon hodnotit se dřív na základě svého chování, než na základě toho, co se odehrává mezi pravým a levým uchem. Usiloval jsem o to, abych to pochopil. Nakonec jsem přišel k závěru, že důvod, proč máme sklon hodnotit se na základě svého chování, je ten, že jsme byli takto hodnoceni po celý život.

Uvedu příklad: když vás maminka zavolá, doběhnete. Co vám potom řekne? Šikovný chlapeček, šikovné děvčátko. Chovali jste se dobře a dostali jste pochvalu. Anebo nepřiběhnete, když vás maminka zavolá a jste nepořádný chlapeček, nepořádné děvčátko. Jsme ohodnoceni na základě našeho chování. Trochu odrostete a přijdete do školy. Házíte přes třídu papírky, odmlouváte učitelům, neuděláte test, taháte dívku před vámi za vlasy... To se vám tu ale teď k něčemu přiznávám, vidíte? Anebo dostanete dobré známky, přijdete na čas, vždy se chováte k druhým s úctou, obzvlášť k učitelům. Určitě jste dobrý chlapec, dobré děvče – a je to opět hodnoceno na základě chování.

Když jste trochu starší, dostanete práci. Přicházíte na čas, děláte i přesčas. Jste svědomitý a dobrý zaměstnanec. Zvýší vám proto plat. Anebo jste toho opakem a vyhodí vás. Stále jsme hodnoceni na základě našeho chování. Není potom divu, že s takovýmto životním záznamem – téměř bez výjimky – když přijde na hodnocení, použijete ty samé kritéria. Hodnotíme se na základě svého chování.

Je to však bezpečné kritérium pro vyhodnocování ryzosti naší křesťanské zkušenosti? Co nejdůrazněji říkám: není! Právě pro ten děsivý, všude se rozšiřující jev, kterému říkáme pokrytectví či určitá *forma zbožnosti* (viz 2. Tim 3,5). Je to tzv. život ve shodě s literou zákona. Při dostatečné motivaci našeho ega skutečně můžeme pozoruhodně přivést své chování do souladu s literou zákona a přitom ani nebýt obrácení! Můžete říct a dělat to, co se od vás očekává, a přitom nebýt obrácení. V tom spočívá to *pokrytectví*. Navenek jste krásní, bez chyby a předvádíte svou roli, na každého děláte dojem. Mohou tě dokonce zvolit do funkce v církvi, protože jsi tak morálně bezúhonný a vážený občan – a přitom nemusíš být obrácený. Je to všechno jen přetvářka, bílá omítka.

Bratři a sestry, co mohl Saul z Tarzu před svým obrácením o sobě říct? „... *jde-li o spravedlnost, která je v Zákoně, byl jsem bez úhony.*“ (Fil 3,6). Fíha, opravdu? Ano, opravdu. Pokud jde o poslušnost *litery zákona*, byl Saul z Tarzu bez úhony. Neuvěřitelně dobře ovládal své chování. Problémem však bylo, že se jednalo jen o to chování.

I dnes máme schopnost předstírat stejné divadlo. Právě proto není nikdy bezpečné vyhodnocovat svou křesťanskou zkušenost na základě svého chování. Můžeme dělat všechny dobré věci ale ze špatných důvodů. V tom spočívá naše laodicejská vlačnost: „*Budou mít vnější formu zbožnosti, ale její moc jim bude cizí.*“ (2. Tim 3,5). Tou naší působivou

formou zbožnosti jsme oklamali sami sebe a myslíme si, že jsme bohatí, zbohatli jsme, a ničeho nepotřebujeme. A nevíme, že jsme bídní, mizerní, na politování, chudí, slepí a nazí (viz Zj 3,17). Očividně je právě toto ten zásadní problém v Laodicejské církvi, která charakterizuje církev dnešní doby.

Jak se vlastně dostáváme do této samospravedlnosti, tohoto sebeklamu? Tím, že se sami vyhodnocujeme na základě povrchního kritéria: svého relativně dobrého chování. Když známe tak mnoho pravdy, a když se chováme o mnoho lépe, než většina ostatních díky tomuto poznávání, myslíme si, že jsme Božím ostatkem, již připraveni a jen čekáme na příchod Ježíše. Drazí přátelé, nejste takoví, jací si o sobě myslíte, že jste, ale jste takoví, jak přemýšlíte: „*vždyť jak v duchu uvažuje, takový opravdu je.*“ (Př 23,7)

Nyní si uděláme takovou malou operaci srdce. S pomocí Ducha svatého si projdeme osobním testem a podíváme se dovnitř. Dopředu vás ale upozorňuji, že to nebude příjemné. Když Bůh dělá operaci otevřeného srdce, ne vždy používá narkózu a někdy to i bolí. Ale buďte si jisti, že pokud Mistr Lékař způsobí nějakou bolest, je to pro naše uzdravení.

Chci vám přečíst jeden výrok a chci, abyste si ho vztáhli na sebe a dovolili mu přezkoumat hlubiny vaší bytosti. Najdeme ho v knize *Cesta ke Kristu*: „*Je pravdou, že chování může být navenek korektní...*“ To je vlastně chování, které je ve shodě s literou zákona: morálně ctné, obdivuhodné. „*...i bez Kristovy obnovující moci.*“ Můžeme žít obdivuhodným životem a přitom nemusíme být ani jen obrácení. Je jen jedna síla, která to dokáže, a tou je sobectví. „*Lásku ke vlivnému postavení a touha po úctě jiných může vyprodukovat dobře uspořádaný život. Úcta k sobě nás může vést k tomu, že se budeme vyhýbat projevování zla. Sobecké srdce může vykonat ušlechtilé činy.*“ (ST 58).

Tak toto je až děsivé! Jak jen může sobecké srdce vykonat ušlechtilé činy? Nuže, jednoduše tak, že každý vás obdivuje za to, když takové ušlechtilé činy konáte. Vlastně to pohání a dovoluje přežít i filantropickým organizacím. A pokud jste velice bohatí a toužíte po obdivu jiných, musíte mít nějakou oblíbenou charitu, kam odvádíte velké dary. Samozřejmě to rádi uděláte, pokud se to někde zmíní, a vaše jméno bude vyryto na nějaké bronzové plaketě. A k tomu vám přijde osvobození od daní. Takže vás to ve skutečnosti nestojí moc, a vy z toho vytěžíte maximum.

Já se osobně obávám takových bronzových plaket, na které čas od času narazím. Dostává se to také i do našich institucí. Píše se tam: „*Toto daroval ten a ten...*“ Anebo je to za příslib uveřejnění vašeho jména v Review and Herald či jiných novinách unie. Co se stalo s tím: „*ať tvá levice nepozná, co činí pravice*“ (Mt 6,3)? Nechci nyní tvrdit, že každý, kdo něco dal, by to neudělal, kdyby tam nebyl příslib bronzové plakety. To ne. Ale nějak si nemohu od této obavy pomoci, protože bronzová plaketa nemůže jinak, než jen podporovat špatnou motivaci. Říkám vám to narovinu. Přátelé, proč jsme štedří v dávání? Je to doopravdy pro lásku Kristovu, nebo to zahrnuje také nějaké postranní (sobecké) úmysly? „*Sobeké srdce může vykonat ušlechtilé činy.*“ Nezáleží na tom, jak laskavé se ty činy mohou zdát, pokud jsou motivovány sobectvím, nejsou až tak atraktivní pro ty, pro které se dělají. A také nemají podmanivý vliv na jejich srdce. Ačkoliv vypadají dobře, páchnou sobectvím. Proto obilné hroby nejsou úspěšné při získávání lidí.

Myslím, že jsme zde poukázali na ten pravý důvod, proč některé naše projekty, které souží okolní společnosti, nejsou tak úspěšné při získávání lidí, jak bychom chtěli. Nevyhnutelně potřebujeme zkoumat své srdce v těchto oblastech. Ve světle toho, co jsme právě četli, si položíme následující otázku: „*Podle čeho tedy poznáme, na které straně jsme?*“ (ST 58). Můžeme to s jistotou určit podle našeho chování? Ne, protože ačkoliv můžete dělat všechny ty správné, dokonce atraktivní, obdivuhodné a ušlechtilé věci, můžete je dělat ze sobeckých důvodů. Tak podle čeho potom určíme, na čí straně vlastně jsme? Následující otázky vám dají odpověď na tuto otázku. Jsou to zkušební otázky a chtěl bych, abyste si je sami pro sebe odpověděli. Je to mimořádně důležitá část v operaci otevřeného srdce.

Takže **otázka číslo 1: „Komu patří vaše srdce?“** Jinými slovy: koho milujete nadevše? Co milujete nadevše? Jak to můžeme vědět?

**Otázka číslo 2: „Komu patří vaše myšlenky?“** To, co milujeme nadevše, je to, na co bezesporu nejvíc myslíme. Pokud chcete vědět, co nanejvíc milujete, zeptejte se sami sebe, na co nejvíc myslíte. A co vám pomůže zjistit, na co nejvíc myslíte?

**Otázka číslo 3: „O kom rádi mluvíte?“** Tato otázka je velmi důležitá. Protože: „*Čím srdce přetéká, to ústa mluví.*“ (Mt 12,34 ČEP). Pokud chcete vědět, na co myslíme víc, než na cokoli jiného, nevyhnutelně to bude to, o čem mluvíme víc, než o čemkoliv jiném. A víte, o čem mluví většina z nás, víc, než o čemkoliv jiném? Inu, přiznejme si to: **O SOBĚ!** Buďte upřímní a pravdivě se na sebe podívejte: o kom rádi mluvíte? Komu náleží vaše nejmilejší city? Jestliže jsme Kristovi, naše myšlenky patří Jemu a On je tématem našich nejmilejších úvah. Všechno, co máme a co jsme, je zasvěceno Jemu. Toužíme být Jeho obrazem, projevovat Jeho ducha, konat Jeho vůli a ve všem se Mu líbit. To je ryzí křesťanská zkušenost. Zeptám se vás: je toto vaše zkušenost? Jestliže není, potom musíte utíkat ke kříži a volat spolu s Davidem: „*Stvoř mi čisté srdce, ó Bože! Obnov v mém nitru pevného ducha!*“ (Ž 51,12).

## Kapitola 17: Hospodin se dívá na srdce

„Hospodin se dívá na srdce.“ (1. Sam 16,7)

Dostali jsme se až k druhému důvodu, proč musíme střežit své srdce nadevše. Tím důvodem je to, že co se děje v našem srdci, to nás dělá tím, kým doopravdy jsme. Přečteme si další citáty, které souvisí s tématem této kapitoly.

Pojďme do knihy *Poselství pro mládež*: „...vždyť jak v duchu uvažuje, takový opravdu je.“ (Př 23,7) *Mnoho myšlenek spoluvytváří nenapsaný děj celého dne; a jsou to naše myšlenky, které mají hlavní úlohu na vytváření charakteru. Naše myšlenky musí být přísně střeženy...* „Jak vám to zní? „Víc než cokoli jiného střež své srdce“ (Př 4,23) Ale proč musí být srdce přísně střeženo? „...protože jedna nečistá myšlenka působí mocným vlivem na duši. Špatná myšlenky zanechává špatný vtisk na myslí.“ (MYP 144). Na zanechání hlubokého špatného vtisku na duši a myslí stačí jedna myšlenka. A mimochodem: kdykoli, kdy znovu holdujeme špatné myšlence, se ten vtisk stále víc prohlubuje až se časem permanentně a nesmazatelně vryje do srdce z kamene: a právě o tom je ten cejch šelmy.

Přátelé, není divu, že si musíte střežit své srdce nadevše, protože pokud tak neučiníte, špatně to dopadne. Ale chvála Bohu, že i opak je pravdou: čisté myšlenky zanechají na srdci ryzí vtisk. A pokaždé, když podřizujeme naše myšlenky Duchu zákona (2. Kor 10,5) se ten vtisk stále víc prohlubuje – a přesně v tom spočívá naše spolupráce v procesu opětovného vyrývání Jeho obrazu, který Bůh, prostřednictvím Svého Ducha, vštěpuje do našich srdcí, resp. na desky našich srdcí. Spolupracujeme v tomto procesu tak, že přinášíme naše myšlenky a pocity do souladu s Duchem zákona. A stále víc a plněji se stává Boží zákon, který je prepisem Jeho charakteru, základem, na kterém budujeme chrám charakteru na Boží slávu. A co je to charakter? Spojení našich myšlenek a pocitů. Čím víc přinášíme náš charakter, naše myšlenky a pocity do souladu s duchem zákona, tím víc jsme proměňováni obnovením našich myslí.

Přátelé, dostaneme přeprogramované počítače. Přeprogramovaný dostaneme celý nový operační systém. Místo operačního systému *sobectví* budeme mít operační systém *lásky*. A když se učíme zacházet s Božím softwarem, hlavně Jeho Slovem, naše myšlenky budou disciplinovaně fungovat v souladu s duchem zákona, který je láska, a tím pádem budou naše počítače přeprogramované.

Tak jsme *proměnění obnovením našich myslí*. A pokud se učíme myslet a cítit a být motivovaní a řízení láskou, potom budou doopravdy naše slova a činy pravými výrazy lásky. Pokud se snažíme praktikovat „lásku“ skutky a přitom máme sobecké srdce, je to jen pokrytectví. Ale pokud děláme láskyplné skutky, protože skutečně milujeme Boha nadevše a své bližní nesobecky, potom je to pravé zjevení Kristovy lásky. Takové zjevování lásky je přitažlivé, čarokrásné a nádherné. To z nás dělá výherce naší duše.

Víte, pravá láska je v těchto dnech tak vzácný produkt, že kdekoli ji lidé vidí, upozorují ji a všimnou si ji. Dnes je to tak (téměř vždycky), že když v tomto světě lidé dělají dobré skutky, je to proto, že mají nějaké skryté úmysly. Dělají to, aby byli nějak obdarováni. Dělají to, aby si to mohli odepsat z daní. Dělají to, aby se o nich psalo v místních novinách. To všechno jsou sobecké pohnutky. Ale přátelé, pokud lidé začnou dělat dobré skutky jen proto, aby někomu pomohli, a nic za to neočekávají, lidé zpozorní a všimnou si toho, protože to vidí jen velmi zřídka.

Jednou z nejlepších cest, jak můžeme určit, jaké jsou naše pohnutky, když vykonáme něco dobrého, je analyzovat, jak se cítíme, pokud si toho nikdo nevšimne. Pokud jsme zklamáni, když si nikdo nevšimne toho, co jsme udělali, potom jsou naše úmysly sobecké – to je jednoznačné. Pokud konáte dobré skutky, protože někoho skutečně milujete, potom nacházíte radost jenom v tom konání. Správě přitom reprezentujete Krista, i když to neocení nikdo jiný, než Ježíš. Pravdou také je, že pro lidi, kteří skutečně milují Ježíše, Jeho přijetí nahradí nepřijetí okolního světa.

**3. Důvod:** Třetím důvodem, proč musíme střežit své srdce nadevše, je to, že pokud to nebudeme dělat my, tak to bude místo nás dělat satan. Chci vám přečíst citát, ze kterého máme naši pracovní definici charakteru. Rozvineme si ho v širším kontextu:

„Dokonce i vaše myšlenky musí být podřizeny Boží vůli a vaše pocity pod kontrolou rozumu a náboženství. Vaše představivost vám nebyla dána, abyste jí dovolili bloudit a dělat si co se jí zlíbí bez jakéhokoliv úsilí ve

zdrženlivosti, anebo disciplíně. Pokud jsou zvrácené myšlenky, zvrácené budou i pocity. **A myšlenky a pocity dohromady tvoří morální charakter.**“ (5T 310)

Všimněte si, že charakter se vytváří spojením myšlenek a pocitů. Ale které z těchto dvou je důležitější? Myšlenky. Všimněte si: „*Pokud jsou zvrácené myšlenky, zvrácené budou i pocity...*“ **Co je zdrojem problému s nezvladatelnými pocity? Jsou to zvrácené myšlenky.**

Takže pokud máte pocity, které byste neměli mít, to, co potřebujete, je požádat Boha o pomoc rozeznat zvrácené myšlenky, které k tomu vedou. Potom přinesete tyto myšlenky do zajetí poslušnosti Krista a On si vaše pocity podmaní. Citát dál pokračuje: „*Pokud se jako křesťané domníváte, že nejste povinni krotit své myšlenky a pocity, jste vtáhnutí pod vliv zlých andělů a přivoláváte si na sebe jejich přítomnost a jejich kontrolu.*“ (5T 310). Nedomnívejte se, že od vás není vyžadováno krotit vaše myšlenky a pocity. Protože pokud tak neučiníte, dostanete se pod vliv zlých andělů a přivoláváte si jejich přítomnost a kontrolu.

Mimochodem, musíte pozvat satana k sobě, a říct mu: „Poslechni, přijď sem a můžeš řídit mé myšlenky“? Ne, udělá to bez zeptání a hned. A pro něj to věru není těžké udělat. Od přirozenosti jsou vaše mysli v souladu s ním. Říkám vám to jen na základě Písma: „*Myšlení těla...*“ (Ř 8,7). Co je to *tělesná mysl*? Je to *přirozená mysl*. Co se narodilo z těla, je tělo (J 3,6). Je to jediná mysl, kterou máme do té doby, dokud se nenarodíme znovu z Ducha svatého. Potom dostaneme *duchovní mysl*. Ale dokud se nenarodíme znovu, je tělesná mysl „*v nepřátelství vůči Bohu, neboť se nepodřizuje Božímu zákonu, ba ani nemůže.*“ (Ř 8,7).

Proč je tělesná mysl v takovém rozporu a nenávisť vůči Bohu, a odmítá a rebeluje proti Jeho zákonu? Proč to ta tělesná mysl dělá? Protože tělesná mysl je řízena zákonem (a satanovým duchem) sobectví. A při pádu do hříchu, přátelé, přirozený člověk nejenže vypadl z harmonie s Bohem, ale vpadl do harmonie se satanem.

Právě z této příčiny dal Bůh toto první zaslíbení v zahradě Eden: „*A položím nepřátelství mezi tebe a ženu...*“ (Gn 3,15). Naše přirozené nepřátelství je vůči Bohu. Ale chvála Jeho jménu, protože On nám slíbil, že položí nepřátelství mezi satanem a námi. Musí ho tam položit *nadpřirozeně*, protože přirozeně se tam nenachází. Podložím to Ellen Whiteovou.

„*Musíme znát význam slov: 'A položím nepřátelství mezi tebe a ženu a mezi sítě tvé a sítě její; ono tobě rozdrtí hlavu a ty jemu rozdrtíš patu.' Nepřátelství, které existuje v srdci vůči zlu, přirozeně neexistuje, ale je zde nepřátelství, které bylo stvořeno prostřednictvím Ducha svatého.*“ Jinými slovy, je tam nadpřirozeně: „*Těm však, kteří ho přijali, dal pravomoc stát se Božími dětmi, těm, kteří věří v jeho jméno.*“ (Jan 1,12). *Přirozený člověk je v hříchu a jeho přirozenost je v souladu s prvním hříšником. Není žádné přirozené nepřátelství mezi padlým lidstvem a padlými anděly, oba jsou účastníky toho samého ducha skrze požitek v hříchu.*“ (ST 11. 6. 1894). Jakého ducha jsme účastníky spolu s padlými anděly? Ducha *sobectví*. A je to právě duch sobectví, která řídí přirozené srdce. Byli bychom úplně bezmocní cokoli udělat, a žili bychom jako dobrovolní otroci tyranie hříchu, našeho já a satana – až dokud bychom se sami nezničili svou vlastní nevázaností. Drtivá většina lidské populace to tak s velkým úsilím činí. Ničí se skrze nevázanost, protože jsou otroci těchto tří věcí. Všechno to vyplývá z toho, že jsou týráni zákonem sobectví. Chvála Bohu, že z této tyranie můžeme být osvobozeni. Můžeme dostat nové srdce, které je řízeno zákonem lásky. A můžeme začít žít pro druhé místo pro sebe.

„*Odvrhňte od sebe všechna svá přestoupení, jimiž jste se vzepřeli a získejte nové srdce a nového ducha. Proč máte zemřít, dome izraelský? Vždyť nemám zalíbení ve smrti toho, kdo umírá, je výrok Panovníka Hospodina. Obráťte se a zůstaňte naživu.*“ (Ez 18,31-32). Říká: „*Prosím, pojd'te nazpět ke mně, předtím, než se sami zničíte skrze nevázanost. Vezměte si nové srdce. Jedno mám a chci vám ho dát, ale musíte se obrátit a požádat Mě o to. Nemůžu ho nikomu nutit. Dovolte mi, abych vám ho dal.*“

**4. Důvod:** Čtvrtým důvodem, proč musíme střežit své srdce nadevše, je ten, že Bůh vyžaduje poslušnost ze srdce. Právě takovou poslušnost Bůh očekává, protože Bůh se dívá právě na srdce. Vyžaduje od nás poslušnost, ale odkud ji od nás vyžaduje? V prvé řadě z místa mezi pravým a levým uchem. Říkáme tomu: *duchovní poslušnost*.

Co to vlastně je? Je to učení se pro lásku Kristovu v moci Ducha svatého přinášet naše myšlenky a pocity do souladu s Duchem zákona, kterým je láska. Bůh to vyžaduje; Písmo to říká zcela jasně.

Vzpomeňme 1. Samuelovu 16. kapitolu. Jistě všichni dobře znáte ten příběh. Samuel, Boží prorok, je pověřen jít do domu Izai a pomazat mezi jeho syny Saulova následovníka za krále. A tak chlapi přicházejí a představují se před prorokem podle pořadí svého věku.

Prvorozený se představuje jak první: krásný exemplář, 220 cm, dlouhé tmavé vlasy, široké ramena, úzký v pase, jasný královský materiál. A Samuel se natahuje po své nádobě a chystá se tohoto očividně vhodného kandidáta pomazat jako Saulova náhradníka, když tu mu najednou Bůh řekne: „Ne, ne tak rychle.“ „*Nehleď na jeho vzhled ani na jeho velkou výšku, neboť jsem ho zavrhl.*“ (1. Sam 16,7) „Skutečně? Ale Bože, vždyť vypadá tak dobře, je zdvořilý a dobře vychovaný.“ „Ne, zavrhl jsem ho.“ „Proč Pane?“ „...*jelikož se nedívám na to, na co se dívá člověk. Vždyť člověk se dívá na to, co má před očima, ale Hospodin se dívá na srdce.*“ (1. Sam 16,7).

Proto, přátelé, střežte si své srdce nadevše. Bůh se dívá na srdce, On vidí zcela jasně každou myšlenku, která proletí přes obrazovku vědomí našeho myšlenkového života. My vidíme jen vnější věci, ale On vidí věci v našem nitru. Pamatujte, že neexistuje myšlenka, která by vám či mě proběhla hlavou a Bůh by si o ni nebyl plně vědom. Jeho oči pronikají do úplného jádra našeho bytí. Je vševědoucí. On ví všechno!

David, vychrtlý malý pastýř, ani nebyl v řadě synů, kteří byli představeni proroku Samuelovi, protože se venku staral o ovce. Jeho velcí bratři ho tam nechali, aby pracoval a oni se tak mohli představit prorokovi. David byl tím, kterého si Bůh vybral kvůli jeho srdci. Měl srdce, které znalo a milovalo Boha. Ten samý David, předtím, než odevzdal královskou korunu svému synu Šalomounovi, řekl: „*A ty, můj synu Šalomoune, poznávej Boha svého otce a služ mu celým srdcem a ochotnou duší*“ (1. Par 28,9). David nezdůrazňuje poslušnost na úrovni chování. Říká o poslušnosti vyšší, o poslušnosti mezi pravým a levým uchem. A pokud tam budeme poslouchat, potom se naše chování postará samo o sebe.

Proč ho napomíná, aby Mu sloužil *celým srdcem a ochotnou myslí*? Jeho řeč pokračuje: „...*neboť Hospodin zkoumá každé srdce a zná každé zaměření myšlenek.*“ (1. Par 28,9). On zná všechny pohnutky. Bůh tomu všemu rozumí.

Ježíš se neustále snažil různými způsoby pomoci svému vyvolenému lidu: *židům*. Chtěl, aby porozuměli duchovní podstatě poslušnosti, po které toužil. Dospěli k profesionálnímu souladu s literou zákona. A aby se ujistili, že to tak dělají, jejich zákoníci, farizeové a rabíni strávili spoustu času podrobným rozpisem toho všeho, co představuje správné chování. Ve skutečnosti měli napsány celé svazky o tom, jak světit sobotu, vše do nejmenších detailů. Měli sepsané všechno o tom, co bylo a co nebylo v sobotu vhodným chováním.

Je zajímavé, že čím méně máte Ducha zákona, který řídí vaše srdce, tím víc potřebujete literu zákona, aby řídila vaše chování. Ale čím víc máte Ducha zákona, který řídí vaše srdce, tím víc ani nepotřebujete literu zákona, protože vaše chování bude přirozeně v souladu se zákonem.

Ale protože Duch zákona neřídil jejich srdce, upadli do těch nejvzdělanějších definicí, nejmenších detailů, které určovali správné a nesprávné chování. A když byli dobře v souladu s těmito rozmanitými „musíš a nesmíš“, s těmito pravidly a předpisy, tak sami sebe přesvědčili, že jsou bohatí, zbohatli a už nikoho nepotřebují (Zj 3,17). Není vám to povědomé? Je možné, že jsou mezi námi někteří, co jdou také touto cestou? Ale jak může Ježíš pomoci těmto sebeoklamáným, samospravedlivým zákoníkům a farizeům, aby se dostali ze své jámy formalismu?

Zeptám se vás na to jinak: co kážete lidem, co jsou zabředlí ve formalismu? Kážete jim evangelium? Odpovídejte opatrně, protože je to zákeřná otázka. Kážete evangelium těmto lidem? Ne, až pokud jim nejprve nekážete zákon. Zeptám se: proč? Nuže, co je to evangelium? Je to dobrá zpráva o tom, že je tu Vykupitel z hříchu, který nám odpouští naše hříchy. Ale žádný dobrý formalista nezhrěšil už pořádně dlouhou dobu. Takže už dávno přece nepotřebuje odpuštění hříchů, těch zanechal už dávno. Ale ti odporní pohané žijící za hranicemi, kteří se, víte, ve všem chovají hrubě a nezachovávají soboty, jsou to ti, co potřebují odpuštění, ne já!

Podívejte se, přátelé, evangelium je dobrá zpráva, že je zde Spasitel, ale formalista je plně přesvědčen, že je schopný se sám zachránit. A říct mu, že potřebuje Spasitele, je pro něj urážka. Takže předtím, než můžete či i jen doufat, že položíte první základy vyhlášením evangelia, musíte formalistovi pomoci si uvědomit, že potřebuje Spasitele. A jak mu pomůžete pochopit jeho hříšný padlý chudý stav? „*Ale hřích bych nepoznal jinak než skrze Zákon.*“ (Ř 7,7). Právě proto Pavel říká, že zákon byl naším vychovatelem, který nás vedl ke Kristu, abychom byli ospravedlněni z víry (Gal 3,24).

Všichni se od přirozenosti snažíme ospravedlnit skutky. Strašnou věcí je, že pokud budeme v doopravdy dobrém souladu s literou zákona, tak oklameme sami sebe a budeme si myslet, že jsme spaseni na základě našich dobrých skutků. Proto Mistr Kazatel, když káže farizeům a zákoníkům, *káže zákon*. Pokud tomu nevěříte, čtěte!

Podívejme se do 5. kapitoly Matoušova evangelia, do kázání na hoře. Tam najdeme záznam kázání, které je Ježíšovým nejčastěji citovaným projevem. Podívejme se na 20. verš: „*Neboť vám pravím: Nebude-li vaše spravedlnost o mnoho převyšovat spravedlnost učitelů Zákona a farizeů, do království Nebes určitě nevstoupíte.*“ (Mt 5,20).

Všimněte si, že zákoníci a farizeové měli svou spravedlnost. Spočívala v poslušnosti a zachovávaní litery zákona. Říká Ježíš, že ji nepotřebujeme? Ne, Ježíš říká, že potřebujeme víc než jen literu zákona. „*Nebude-li vaše spravedlnost o mnoho převyšovat...*“ jako vnější poslušnost litery zákona – tak nikdy nevejdete do nebeského království, protože bez svatosti nikdo neuvidí Boha. A pokud se chcete stát svatými, musíte být svatí mezi pravým a levým uchem. Musíme mít myšlenky a pocity v souladu s Duchem zákona, stejně jako mít slova a činy v poslušnosti litery zákona. Proto Ježíš říká v tom samém kázání: „*Blahoslavení čistého srdce, neboť oni uvidí Boha.*“ (Mt 5,8).

Chcete vidět Boha? Musíte se stát čistými srdcem prostřednictvím Jeho milosti. Není na výběr: „*Usilujte o pokoj se všemi a o posvěcení, bez něhož nikdo neuvidí Pána.*“ (Žid 12,14).

Velmi mě děsí, že opravdu mnoho svědomitých a literu dodržujících Adventistů sedmého dne uslyší při Kristově příchodu ten hrozný verdikt: „*Nikdy jsem vás neznal. Odejděte ode mne, činitelé nepravosti.*“ (Mt 7,23). A oni zavravorají a řeknou: „*Počkej chvíli, máš na mysli asi nesprávného člověka. Zachovával jsem tvůj zákon tolik let! Chodil jsem do shromáždění každou sobotu! Podařilo se mi zdržet se dělání všech špatných věcí v sobotu! Dokonce jsem se zdržel sledování TV. Máš nesprávného člověka.*“ Ale on odpoví: „*Odejděte ode mne, činitelé nepravosti.*“ (Mt 7,23).

Přátelé, pokud děláme správné věci z nesprávných pohnutek, v Božích očích je to nepravost. Nezáleží na tom, jak svědomitá je vaše poslušnost litery zákona. Pokud to neděláte proto, že milujete Boha, potom to už není ani poslušnost, ale je to nepravost. A já vás prosím, uvědomte si to nyní, dokud je zde ještě možnost zanechat pokrytectví – pokud jste pokrytci. Bože, nedovol, abychom pokračovali v samospravedlnosti, v sebeklamu, až dokud nebude příliš pozdě na to, abychom se stali ryzími a opravdovými křesťany.

Vím, že je nepřijemné někomu upozornit na to, že nemusí být ani obrácený, ačkoliv už má šedivé vlasy a sedává v té samé lavici se svou košilí a kravatou již mnoho let. Nikdo, kdo tak svědomitě zachovával literu zákona, nemá rád, když ho někdo upozorní, že dokonce ani není obrácený. Ale stále je zde ta možnost! Prosím, neuvědomte si to, až už bude příliš pozdě s tím něco dělat. Prosím, kvůli vám a kvůli Kristu. Bůh žádá víc, než jen spravedlnost zákoníků a farizeů. Ano, poslušnost litery zákona se vyžaduje, ale my musíme mít víc, než jen to. Musíme mít *duchovní poslušnost*. Musíme být zamilováni do Dárce zákona, pokud skutečně chceme zákon zachovávat.

Není možné dodržovat sobotu, pokud nemilujete Pána soboty. Nezáleží na tom, jak moc je technicky správné vaše chování. Pokud nejste ve sboru proto, že milujete Ježíše, nesvětitte sobotu. Musím vám říct tak, jak to je. Pro ty, kteří skutečně zachovávají sobotu, je sobota potěšením, protože se těší z Pána soboty. Horlivěji se těší na západ slunce v pátek večer, než na západ slunce v sobotu večer. Pokud se horlivěji těšíte na západ slunce v sobotu večer, než na západ slunce v pátek večer, jsem tu, abych vám řekl, že jste nesvětili sobotu. Nezáleží na tom, jak vhodné bylo vaše chování během 24 hodin, nesvětili jste sobotu. Protože zachovávání soboty je pro vás povinností a vydechnete si, když už je pryč a nastal další týden. A vy se tak můžete spokojeně vrátit k tomu, co jste si skutečně přáli dělat během těch sobotních 24 hodin. Pokud se to podobá vaší zkušenosti, prosím, pochopte, že nebudete připraveni přijít domů, do Otcova domu a světit tisíciletou sobotu.

Milénium je v Božích výpočtech sedmý den, sobota. U Boha je jeden den jako tisíc let (viz 2. Pt 3,8). Kolik roků má planeta Země? 6000 let. Takže milénium je ten sedmý den, sobota, v obrazném (7 000 ročním) týdnu odděleném pro spásu. Musíte být k sobě skutečně upřímní. Jestliže sotva dokážete vydržet 24 hodinovou sobotu, budete šťastní, pokud budete muset vydržet 1000letou sobotu?

A jak jsem již jednou řekl: Bůh nevezme do nebe nikoho, kdo by tam nebyl šťastný. Podívejte, v nebi budeme dlouhou dobu. A nevím jak vy, ale já nevěřím v Boha, který by připustil věčné trápení. Pokud by Bůh vzal do nebe neobrácenou osobu, bylo by to pro ni peklo. Proto vás, z hloubky svého srdce, prosím, učte se, jak být šťastný ve svatosti už nyní, protože celé nebe je o svatosti. A pokud jste nenašli štěstí ve svatosti, nebudete schopni přebývat, protože bez svatosti nemůže nikdo uvidět Boha. Musíme mít víc, než jen vnější poslušnost, milí spoluobčané Laodiceje. Musíme mít víc...

Pokračujme v kázání na hoře dál. Poté, co Ježíš řekl zmíněný výrok, přistoupil k rozšiřování duchovní přirozenosti zákona. Začínáme s Jeho jednáním a našimi pocity. Chce nám pomoci se dozvědět, jakou má nad námi zákon pravomoc: „*Slyšeli jste, že bylo řečeno předkům: , Nezavraždíš. ‘ Kdo by zavraždil, propadne soudu.*“ (Mt 5,21). Nyní ti samospravedliví zákoníci a farizeové, co poslouchají Jeho kázání, rychle hodnotí svůj život: „*Píchl jsem někoho nožem do*

zad? Ne. Udeřil jsem někoho do hlavy tak, že umřel? Ne. Proto, pokud jde o zákon, jsem spravedlivý.“ Podívejte, pokud vezmeme do úvahy jen dodržování litery zákona, tak pravděpodobně na blízku není nikdo, kdo porušil zákon, který říká: „*Nezabiješ.*“ (Ex 20,13 ČEP). Co ale dělá Dárce zákona? Jde nám říct, co tím vlastně myslel. A mimochodem, má na to právo, protože On je Ten, který ten zákon napsal Svým prstem na kamenné desky. Má právo nám říci, co tím myslel. „*Já vám však pravím, že soudu propadne každý, kdo se bez příčiny hněvá na svého bratra. Kdo by svému bratru řekl: ‚Raka‘*“ což bychom mohli volně přeložit jako hlupák, „...*propadne veleradě. Kdo by mu řekl: ‚Blázne‘*“ což je velmi silné slovo, které má význam: *ty bezbožný hanebníku, „...propadne ohnivě Gehenně.*“ (Mt 5,22). Všimněte si, že čím víc se vina stupňuje, tím víc je navenek zjevný a silně vyjádřený hněv a nenávisť. Ale i na třetím stupni ještě stále nedošlo ke skutečné vraždě. Věc, kterou si musíme uvědomit, je to, že můžeme v Božích očích porušit zákon, který říká: „*Nezabiješ.*“ jen prostřednictvím pocitu hněvu, a to ještě dřív, než je *vyjádříme jediným slovem*: hlupák (to je až druhý stupeň porušení zákona).

Zákon je *duchovní*. Má pravomoc nad našimi nejnuitnějišimi pocity, ne jen nad naším chováním. Někdo z vás může říct: „Hej, zpomal trochu. Koneckonců je psáno: „*Já vám však pravím, že soudu propadne každý, kdo se bez příčiny hněvá na svého bratra.*“ To se mě netýká, nikdy se nehněvám bez příčiny. Vždy mám skutečně dobrý důvod, abych se na někoho nahněval. Hněvám se, jen když někdo řekne něco skutečně odporného, udělá něco podlého atd. To se určitě nemůže vztahovat i na mě, nebo snad ano?“

Nuže, milí usilovní hledači zadních vrátek, poslouchejte: fráze *bez příčiny* se v těch nejstarších rukopisech, které považujeme za nejpřesnější, nenachází. Není to tam. Některé z novějších překladů, které respektují starodávné rukopisy, uvádějí: „*Kdokoliv se hněvá na svého bratra, bude vydán moci soudu.*“

A mimochodem, pokud chcete ten samý základní koncept, ale bez zadních vrátek, nalistujte si 1. Janovu 3,15: „*Každý, kdo nenávidí svého bratra, je vrah...*“ Zadní vrátka se zde tedy zavírají. Určitě můžeme přestoupit zákon, který říká: „*Nezabiješ,*“ pokud pocity nenávisť vůči našemu bratrovi ukrýváme. A pokud naproti tomu trváte, že slovní spojení *bez příčiny* je potřeba brát v potaz, tak si prosím uvědomte, že jediná věc, která to připouští, je zcela specifický hněv.

Existuje hněv, který není hříchem? Ano, říkáme tomu: *oprávněné rozhořčení*. Ale co to vlastně je? Buďte velmi opatrní, co se snažíte dostat pod tento pojem. **Oprávněné rozhořčení je nenávisť k hříchu.** Ježíš nenáviděl hřích dokonalou nenávisť, ale po celou dobu miloval hříšníka dokonalou láskou. My to žel děláme opačně: milujeme hřích a nenávidíme hříšníka. To ale pod hlavičku *oprávněného rozhořčení* nespadá.

„*Je hřích mluvit netrpělivě a podrážděně, anebo se cítit nahněvaně i navzdory tomu, že nemluvíme.*“ (CG 95). O tom Ježíš mluví v kázání na hoře. Takže: jen proto, že jste schopni se zahryznout do jazyka, zapřít se a neříct: „*Hlupáku!*“ – to ještě nemusí znamenat, že jste neporušili zákon, který říká: „*Nezabiješ.*“ Dbejte na to, abyste nesklouzli do tělesného smýšlení.

Víte, tělesná mysl vás může navést k tomu, že řeknete: „Dobře, jsem vinný z porušení zákona, který říká: „*Nezabiješ,*“ už jen když mám pocity hněv a nenávisť vůči bratru. Tak potom mohu jít rovnou dál a pořádně si zanadávat, anebo ho rovnou uhodit. Vždyť jsem stále stejně vinný.“ Přátelé, vaše vina takovým přístupem podstatně zvětšuje. Proto, prosím, nechoďte touto cestou!

„*Kristus ve Svém učení plně rozvinul principy zákona. Zjednodušil je, aby se netýkali jen vnějších činů, ale i srdce, a aby dosahovali až k nevysloveným myšlenkám.*“ (ST 5. 6. 1901). Ano, je lepší se hryznout do jazyka a neříct: „*Hlupáku!*“, ale zákon sahá až k nevysloveným myšlenkám a emocím, které jsou ve skrytu srdce. A pokud máte skryté pocity nenávisť a hněvu vůči bratru, přestoupili jste zákon, který říká: „*Nezabiješ,*“ a to proto, že *zákon je duchovní*.

Efezkým 4,26 říká: „*Hněvejte se, a nehřešte; slunce at' nezapadá nad vaším hněvem.*“ (Ef 4,26). „*Je to oprávněné rozhořčení vůči hříchu, které pramení z horlivosti pro Boží slávu, ne ten hněv podnícený sebeláskou, anebo zraněnou ctižádostí, co můžeme vztahovat na slova Písma: ‚Hněvejte se, a nehřešte.‘*“ (RH 18. 2. 1890). Tak tedy jediným hněvem, který není hříchem, je *oprávněné rozhořčení*.

Bůh nám pomáhej naučit se podřizovat naše pocity Duchu zákona, kterým je láska. Věřte mi, že když se to budeme učit, budeme rozhodně šťastnějšími lidmi. Je to příjemné se cítit nahněvaně a mít pocit nenávisť vůči druhým? Rozhodně není. Ochuzuje to nás, i ty druhé. Je příjemné cítit lásku k druhým? Ano.

**Chcete být šťastní? Potom se učte být svatými.** Učte se být svatými mezi pravým a levým uchem. Učte se střežit své srdce nadevše. Učte se přinášet vaše myšlenky a pocity do souladu s Duchem zákona.

## Kapitola 18: Zákon byl naším vychovatelem

*„takže se Zákon stal naším vychovatelem ke Kristu“ (Gal 3,24)*

Již jsme si řekli několik důvodů, proč je pro nás tak důležité, abychom střežili svou mysl nadevše. Podívali jsme se na duchovní povahu zákona a na pozoruhodné učení Krista, Mistra učitele, jak ho vyjádřil v kázání na hoře, kde tuto duchovní povahu zákona vyložil. Cítil potřebu vyložit duchovní podstatu zákona, protože tím oslovil mnoho samospravedlivých pokrytců, kteří žili v souladu s literou zákona, jakoby to bylo jejich zaměstnání, ale úplně zapomněli žít v souladu s duchem zákona.

Právě proto, moji milí přátelé, ti samí svědomití dodržovatelé litery zákona, ti dodržovatelé soboty, byli tak dychtiví sejmout tělo Pána soboty z kříže, aby neporušili sobotu. Mluvíme zde o špatném duchu zákona. A vězte, že jsme schopni toho samého pokrytectví. Nemyslím tím to, že někdo z vás v sobotu pracuje, ale buďme k sobě upřímní.

O čem v sobotu mluvíme? O práci a všech možných světských každodenních věcech. *„Čím srdce přetéká, to ústa mluví.“* (Mt 12,34 ČEP; viz též Lk 6,45). Jen proto, že se vyhneme nevhodnému chování, tak si myslíme, že světíme sobotu. A protože jsme schopni toho samého druhu pokrytectví, Ježíš, který kázal veřejně zákoníkům a farizeům, se nám pokouší pomoci stejně jako tehdy svým posluchačům v kázání na hoře, aby pochopili, že poslušnost zákonu je víc, než jen dodržování litery zákona. Proto říká: *„Nebude-li vaše spravedlnost o mnoho převyšovat spravedlnost učitelů Zákona a farizeů, do království Nebes určitě nevstoupíte.“* (Mt 5,20) Musíte mít posvěcené srdce, pokud chcete být způsobilí pro nebe, protože bez posvěcení nikdo neuvidí Pána (Žid 12,14).

Bratři a sestry, pokud si myslíte, že dnes nemusí adventisté sedmého dne poslouchat to samé kázání, tak si to ještě znovu promyslete. My jsme také profesionální dodržovatelé litery zákona. Proto jsme vlažní, děláme samé správné věci, ale z nesprávných pohnutek. Proto i my potřebujeme poslouchat duchovní podstatu zákona. Podívali jsme se společně na přikázání, které říká: *„Nezabiješ.“* (Ex 20,13 ČEP). Jeho pravomoc nezasahuje jen naše chování, ale také naše nejnítěrnější osobní pocity: *„Každý, kdo nenávidí svého bratra, je vrah...“* (1. Jan 3,15). Pokud přechováváme v srdci hněv vůči bratru, i když se zahryzneme do jazyku a neřekneme mu, že je hloupý, stále tím přestupujeme zákon, který říká: *„Nezabiješ.“* (Ex 20,13 ČEP), protože *zákon je duchovní*. A právě zde nám dochází dech.

Ale nyní musíme dělat něco ještě více nepříjemného. Musíme se podívat na to, jak zákon aplikovat do našich myšlenek a do našich pocitů. Kristus nám adresoval sedmé přikázání, aby nám tomu pomohl porozumět. S tímto přikázáním mají dneska lidé velké problémy, neustále ho překračují. Pán to jasně říká u Matouše 5,27-28: *„Slyšeli jste, že bylo řečeno předkům: ‚Nezcizoložíš.‘ Já však vám pravím, že každý, kdo hledí na ženu tak, že po ní zatouží, již s ní zcizoložil ve svém srdci.“* (Mt 5,27-28). Když Ježíš citoval přikázání: *„Nezcizoložíš.“* (Ex 20,14 JB), zákoníci a farizeové, kteří ovládali své chování ve shodě s literou zákona, rychle prozkoumali své chování a položili si otázku: *„Udělal jsem to někdy? Ne. Jsem tedy spravedlivý.“* Ale Ježíš pokračuje a říká: *„Já však vám pravím, že každý, kdo hledí na ženu tak, že po ní zatouží, již s ní zcizoložil ve svém srdci.“* (Mt 5,28). Poproste Ducha svatého o pomoc při zavádění této aplikace do vaší vlastní zkušenosti.

Tato slova jsou adresována hlavně mužům. Bratři, připouštíte, že jsme schopni překročit zákon, který říká: *„Nezcizoložíš.“* (Ex 20,14 JB) v soukromí své představitosti? Víte, to je něco, co většina neuznává.

Pamatuji si, jak jsem jednou stál vedle mladých mužů. Bylo to před mnoha roky, když jsem byl i já mladý a bylo to na takovém pěkném shromáždění pod širým nebem. Byla tam jedna spoře oděná žena, která procházela okolo, a muži se na ni dívali žádostivými pohledy. Když se ztratila z dohledu, jeden z nich poznamenal, že jsem se toho neúčastnil. A řekl mi: *„No tak, vždyť pohledem nikomu neublížíš.“* Ale zeptám se vás: je to pravda?

Mnoho lidí tomu doopravdy věří. Myslí si, že pokud nic neudělali, tak nezhrěšili. Ale Ježíš řekl: *„Já však vám pravím, že každý, kdo hledí na ženu tak, že po ní zatouží, již s ní zcizoložil ve svém srdci.“* (Mt 5,28). Zamyslete se nad tím. Zákon je duchovní. Má tedy pravomoc nad tím, co se děje v soukromé oblasti vaší představitosti. Proto můžete překročit zákon, který říká: *„Nezcizoložíš.“* (Ex 20,14 JB) v soukromí vaší představitosti.



„*Nezcizoložíš. Toto přikázání zakazuje nejen nečisté skutky, či smyslné myšlenky a žádosti, ale i všechno, co je podněcuje a vyvolává.*“ (PP 308). Jsou nějaké praktiky, které směřují k podněcování smyslných myšlenek a žádostí? Drahé dcery, toto se možná hodí pro vás. Dovolte, abych vás laskavě oslovil, jako bratr, který vás má rád. A bratři, nenechte mě v tom samotného. Naše sestry se oblékají a chovají způsobem, který probouzí smyslné myšlenky a touhy. Víte, muži jsou velmi vizuálně orientovaní, mnohem víc, než ženy. Dají se velmi lehce vizuálně stimulovat. Pokud se oblékáte a jednáte způsobem, který podněcuje v mužích smyslné touhy, vězte, že před Bohem a v knize záznamů v nebi, jste právě tak vinné ze spáchání cizoložství, stejně jako muži ve fantazii své mysli. Bojím se o mnohé milé sestry, které budou muset čelit dlouhému záznamu cizoložství, i když jejich jednání nikdy nepřešlo ke skutku. Ale překročili zákon „*Nezcizoložíš.*“ (Ex 20,14 JB) tím, jak se oblékali a chovali. Říkám vám to, protože vás mám rád. Některé z vás si to ani neuvědomujete. Ale děsivé je, že některé ano, a děláte to i tak, protože se vám líbí tento druh pozornosti.

Milí přátelé, jaké jsou důsledky toho celého masivního pornografického průmyslu? Pornografie jasně směřuje k podněcování smyslných myšlenek a tužeb. O tom to všechno je. Jaké jsou důsledky toho, co se týče pravděpodobně toho nejuniverzálnějšího smrtícího osobního návyku, v jehož otroctví se lidstvo nachází, kterému říkáme masturbace? Není to náhodou překročení zákona, který říká: „*Nezcizoložíš.*“ (Ex 20,14 JB)? Samozřejmě, že je. Pokud jste k sobě čestní a objektivní, jste si vědomi duchovního charakteru tohoto zákona. Prosím, uvědomte si, že i když nikdo jiný neví, co děláte, Bůh to ví. A v soudný den budete muset čelit jasnému a preciznímu záznamu každé smyslné myšlenky a činu. Prosím vás, dokud je ještě čas: dosáhněte odpuštění a vítězství. Ve vašem zájmu vás prosím: nelžete sami sobě!

Je to velmi děsivé, kolik je nyní na internetu běžně dostupné pornografie. Pornografický průmysl vydělává více peněz, než všechny ostatní obchodní společnosti na internetu. Zde vidíme, jak rozsáhlé je to otroctví. Pokud je někdo z vás v tomto uvázaný, prosím: necht' vás Ježíš Kristus svou krví a svým Duchem osvobodí. V tom spočívá svoboda! Můžete to překonat! Bude to sice vyžadovat vytrvalé úsilí spojené s Boží milostí, ale i tak to můžete, ba musíte překonat. „*Blahoslavení čistého srdce, neboť oni uvidí Boha.*“ (Mt 5,8). V žádném případě nemůžete být čisti v srdci, když se podílíte na takovýchto praktikách. Takto nebudete způsobili na to, abyste dosáhli nebeského občanství a věčný život.

Moji drazí přátelé, musíme střežit svá srdce nadevše, protože je to právě srdce, na které se Bůh dívá, a ze kterého od nás vyžaduje poslušnost. Nyní by někdo z vás mohl říct: „*Počkej! Znamená to, že vždy, když mám špatnou myšlenku, tak jsem zhřešil?*“ Ne, protože být pokoušen ještě není hřích. Pokoušení však vždy upoutá vaše myšlenky. Ale klíčovým bodem je to, co s tou myšlenkou uděláme. To určí, zda z toho bude, anebo nebude hřích. Zda to zůstane jen u pokušení, které z Boží milosti překonáme, anebo ne. **V dalších kapitolách budeme velmi důsledně a systematicky studovat, co způsobuje, že se z pokušení stane hřích.** Většina lidí si myslí, že pokušení se nestane hříchem, pokud nevykonáme skutek, ale ve skutečnosti to tak není. Ježíš to vyjadřuje jasně a zřetelně: „*Já však vám pravím, že každý, kdo hledí na ženu tak, že po ní zatouží, již s ní zcizoložil ve svém srdci.*“ (Mt 5,28). Ačkoliv jste nevykonali skutek, i tak jste přestoupili zákon, který říká: „*Nezcizoložíš.*“ (Ex 20,14 JB).

Znovu tedy vyvstává otázka: co způsobí, že se pokušení stane hříchem? Budeme se tomu ještě věnovat později. Ale nyní, abychom si to objasnili, vám přečtu jeden výrok a ústně zdůrazním ty klíčové body, které snad odkryjí na jakém místě a jakým způsobem se z pokušení stává hřích.

„*Musíš si kontrolovat své myšlenky. To nebude lehká úloha. Nemůžeš ji splnit bez důkladného a dokonce maximálního úsilí.*“ (2T 561). Opět to zní jako: „*Víc než cokoliv jiného střež své srdce...*“ (Př 4,23). „*Navzdory tomu to Bůh od tebe vyžaduje, je to povinnost spočívající na každé zodpovědné bytosti. Jsi zodpovědná Bohu za své myšlenky. Pokud se oddáváš marnivým představám a dovoluješ své mysli, aby se zaobírala nečistými náměty, potom si do jisté míry vinná před Bohem tak, jako kdyby tvé myšlenky byly přeměněny za čin. Jediné, co brání takovému činu, je jen nedostatek příležitosti.*“ (2T 561). Takto to funguje. Právě tohle určuje, zda jste anebo nejste jen pokoušení, anebo zda už jste zhřešili. Když nám na mysl přijde špatná nečistá myšlenka, a my ji okamžitě pro lásku Kristovu odmítneme, nezhrěšili jsme, ale překonali jsme pokušení. Ale pokud dovolíte, aby vám zůstala v mysli, zaobíráte se jí, přemýšlíte o ní a sníváte, v Božích očích jste zhřešili. Uvědomte si to, prosím.

Není divu, že Izaiáš říká v 55,7: „*necht' zlovolný opouští svou cestu a nedobrý člověk své myšlenky...*“ (Iz 55,7 PMP). Naše směřování a naše chování změníme jen jediným způsobem: změnou svých myšlenek! „*necht' zlovolný*

opouští svou cestu a nedobrý člověk své myšlenky a nechť se vrací k Hospodinu, i bude se nad ním slitovávat, ano, k našemu Bohu, neboť on je velkorysý v odpouštění.“ (Iz 55,7 PMP). Musíme ale k Němu přijít a poprosit Ho o to, stejně jako si musíme vyprosit vítězství. Verše 8-9 říkají: „*Nejsou přece mé myšlenky vašimi myšlenkami, ani vaše cesty cestami mými - prohlášeno Hospodinem. Ano, vysoko jsou nebesa od země - tak jsou vysoko mé cesty od vašich cest a mé myšlenky od vašich myšlenek...*“ (Iz 55,8-9 PMP) Bože, pomoz nám myslet myšlenkami Krista, abychom mohli chodit po Jeho cestách v našich životech.

Přesně to má na mysli David, když říká: „*Tvou řeč uchovávám v srdci, abych proti tobě nehřešil.*“ (Ž 119,11). Srdce je místo, kde získáváme, anebo ztrácíme v boji proti pokušení. „*Naše srdce musíme vzdělávat, abychom stáli pevně v Bohu. Máme si vytvářet zvyky v myšlení, které umožní odolávat pokušení. Musíme se naučit dívat se dopředu. Principy Božího slova – principy, které jsou vyšší než nebesa, a které sahají až do věčnosti, máme chápat v jejich vztahu k našemu každodennímu životu. Každý čin, každé slovo, každá myšlenka má být v souladu s těmito principy.*“ (8T 314). To je doopravdy vysoká meta: „*Naše srdce musíme vzdělávat, abychom stáli pevně v Bohu.*“

Položím vám otázku: získali jste vzdělání za jednu noc? Určitě ne. Získat vzdělání trvá nějaký čas. Neptám se vás, zda máte či nemáte titul, ani zda jsme absolvovali či neabsolvovali tento vzdělávací proces. Ale ptám se vás: zapsali jste se vůbec do této školy? Víte, jedná se o *Kristovu školu* (CT 51). Tam se učíme bojovat a vyhrávat duchovní boj ovládnání mysli. Většina křesťanů se ještě ani nezapsala do této školy. Jednoduše se zapsali do školy ovládnání chování. Stejně jako zbytek světa i oni se pokouší držet pod víkem nevhodné chování, aby si nepokazili jméno, anebo se nedostali do těžkostí. To není ta škola, do které by měl být křesťan zapsán. Máme být zapsáni do Kristovy školy, kde se učíme ovládat myšlenky a pocity. Jste v takové škole? Zapsali jste se do ní? Ta možnost stále existuje.

Toto vzdělání nám má pomoci dostat principy Božího slova do srdce. Chtěl bych zdůraznit z výše uvedeného citátu slovo: *principy* (o těch jsme si již něco řekli). Principy jsou něco mnohem podstatnějšího, než „dělat, nedělat.“ Je to základní Boží zákon, principy Boží vlády, kde „dělat, či nedělat,“ jsou jednoduché praktické aplikace. Přečtěme si to ještě jednou: „*Principy Božího slova – principy, které jsou vyšší než nebesa, a které sahají až do věčnosti...*“ (8T 314). Toto je vysoká meta, ale Bible nás vyzývá, abychom ji dosáhli: „*...boříme rozumování a každou povýšenost, která se pozvedá proti poznání Boha. Uvádíme do zajetí každou myšlenku, aby byla poslušna Krista,*“ (2. Kor 10,5). To je vysoká meta, ale neuchylujte se, prosím, k nižší.

Nyní vám položím jednu důležitou přechodnou otázku. Je možné, abychom tak jednali? Je možné, aby to přirozený člověk dokázal? Ne, a co nejrozhodněji říkám: ne! Nejen že je nemožné, aby přirozený člověk přenesl každou myšlenku do zajetí poslušnosti Krista, ale je nemožné, aby přirozený člověk přinesl *byť jen jedinou* myšlenku do zajetí poslušnosti Krista. Tvrdím to opět na základě Písma: Římanům 8,7 mluví o přirozeném člověku a o přirozeném srdci: „*Myšlení těla je totiž v nepřátelství vůči Bohu, neboť se nepodřizuje Božímu zákonu, ba ani nemůže.*“ (Ř 8,7). Pavel nám zde vlastně říká, že tělesná přirozená mysl je totálně neschopná řídit se duchem zákona. Jednoduše to nedokáže. Ale dávejte pozor! Dostatečná sobecká motivace může způsobit to, že budete ovládat své chování podle litery zákona, ale nebudete své chování ovládat duchem zákona. Právě v tom spočívá pozoruhodná schopnost nás oklamat, takže se budeme považovat za někoho, kým ve skutečnosti nejsme. Tak vidíme, že naše „*Srdce je lstivé nade vše, je nevyhléditelné.*“ (Jer 17,9).

Je doopravdy až děsivé, jak je naše srdce schopné maskovat svou hříšnost obílením, tedy chováním, které je ve shodě s literou zákona. To je jeden z důvodů, proč nikdy není bezpečné ani moudré, abychom hodnotili legitimitu a ryzost naší křesťanské zkušenosti analýzou našeho chování. To není nikdy bezpečné měřítko. „*Tělesná [přirozená\*] mysl je nepřátelská vůči Bohu; nepodřizuje se zákonu Božímu, protože se ani podříditi nemůže.*“ (ST 23. 5. 1895).

Podíval jsem se na to slovo *přirozená*, abych lépe pochopil, proč ho inspirace dává do závorky a používá ho pro lepší porozumění. \*Přirozená: *vztahuje se na něco přírodního, anebo genetického; nám vlastního, vrozeného, existujícího od přírody, ne získaného, ale vrozeného.*

Máme zděděnou (nám vlastní) nenávist k Bohu a absolutní nenapravitelnou rebelii vůči Jeho zákonu. Toto je naše vrozená přirozenost, přátelé. V tomto stavu se přirozeně rodíme. Vždy zde musím připojit: Bohu buď chvála za to, že se můžeme narodit znovu! Avšak srdce, které získáme jako přirozené dědictví, je tyranizováno duchem (zákonem, principem) sobectví. Proto není schopno se podříditi duchu zákona lásky. Tělesný člověk nenávidí Boha a spravedlnost, ale miluje satana a hřích.

Mohli byste namítat: „No tak, myslím, že jsi zašel až příliš daleko. Znáám lidi, kteří nevyznávají, že jsou křesťané, a nikdy by neřekli, žen nenávidí Boha.“ Pokud byste před méně než 2 000 lety přišli za zákoníky a farizeji, a zeptali se jich, co si myslí o mesiáši, který má brzy přijít, co by řekli? „Ó, tak velmi po tom toužíme. Ne jeho příchod se tak moc těšíme... Už se nemůžeme dočkat, až přijde.“ Pokud byste ji byli řekli, že nenávidí Mesiáše, jednoduše by vám odpověděli: „Ty nejsi normální!“ Na místě by vás ukamenovali. „My Mesiáše milujeme!“ Ale když doopravdy přišel, zavraždili ho. V jejich srdci byl obrovský sebeklám. Tělesné srdce si vymyslí tělesného Boha, a potom takového Boha miluje. Přesně to udělali ti pradávni zákoníci a farizeové. Představovali si tělesného mesiáše, který měl naplnit všechny jejich sobecké zájmy. Měl je nadřadit nad každého člověka na zemi, zlomit otroctví Římské nadvlády a způsobit, aby byli respektováni a celým světem obdivováni. Toto byl Mesiáš, kterého milovali. Ale když přišel ten opravdový, zavraždili ho. A milí přátelé, děsí mě, že mnozí z nás dělají přesně tu samou věc. Vynalezli jsme tělesného spasitele, a to takového, jaký je velmi přitažlivý pro tělesnou mysl. On vám dá zdraví a prosperitu, splní všechny vaše potřeby, chrání vás a postará se o to, abyste byli šťastní. Samozřejmě, nikdy po vás nežádá, abyste zapřeli sami sebe. Je to ten bůh, kterého mnozí v křesťanství milují. Z toho důvodu může satan tak úspěšně ztělesňovat Ježíše Krista. Lidé hledají tento druh mesiáše. Nenechte se v této záležitosti zmást. Přirozený člověk může Boha jedině nenávidět.

Ale dodejme si odvalu: můžeme přece zakusit nadpřirozenou změnu, která nám umožní milovat Boha celým svým srdcem, duší, myslí a silou. To je ten pravý, reálný Bůh, který nám umožní získat nové srdce. Ale předtím, než ho vůbec dostaneme, musíme o něj poprosit. Bůh nám nemůže dát nic, aniž bychom ho o to poprosili. Nechce narušit naši svobodnou vůli. Kvůli tomu celá ekonomika nebes pracuje na jednoduchém principu: „*Proste a bude vám dáno.*“ (Mt 7,7 PMP). Je toho tak mnoho, co vám Bůh chce dát, ale On vám to nemůže vnutit. A i když si to nemůžeme ničím zasloužit, můžeme o to poprosit. Ale je zde problém.

Nebudeme o to prosit, až dokud si neuvědomíme, že to vážně potřebujeme. A co nám pomůže uvědomit si svou potřebu nového srdce? Duchovně rozlišitelný Boží zákon. To je velmi důležité pochopit. Kopejme hlouběji. Toto tělesné srdce, které nenávidí Boha, není schopno podříditi se duchu zákona. Ale je až neuvěřitelně schopné podříditi své chování liteře zákona. „*Je mimo síly člověka líbit se Bohu nehledíce na Krista. Můžeme dělat rozhodnutí a slibovat, ale tělesné srdce přemůže všechny naše dobré úmysly. Můžeme kontrolovat naše vnější chování, ale nemůžeme změnit své srdce.*“ (11. 4, 1893).

„*My sami nemůžeme uniknout propasti hříchu, do které jsme upadli. Naše srdce jsou zlé a my je nemůžeme změnit. ‚Kdo může z nečistých vyvést čistého? Ani jeden!‘ ‚Myšlení těla je totiž v nepřátelství vůči Bohu, neboť se nepodřizuje Božímu zákonu, ba ani nemůže.‘ (Jób 14,4; Ř 8,7). Výchova, vzdělání, vypětí vůle a lidské úsilí mají svůj význam, ale zde jsou bezmocné.*“ (ST 18). Co však mohou dělat? „*Navenek mohou podnitit bezchybné chování, ale srdce změnit nemohou; pramen života neočistí. Dříve, než se člověk odvrátí od hříchu ke svatosti, musí zasáhnout určitá moc zvenčí, nový život shora. Tou mocí je Kristus. Jen Jeho milost může oživit umrtvené duchovní schopnosti a přitáhnout je k Bohu, ke svatosti.*“ (ST 18). Přátelé, ta síle bude naše, pokud dostaneme nové srdce. Celým srdcem po něm toužíme! Toužíte po něm i vy? Zoufale potřebujeme nové srdce. Ale dostaneme ho, jen pokud o něj budeme žádat. A nebudeme o něj žádat, dokud si neuvědomíme, že ho potřebujeme. Ti, kteří mají dostatečnou sobeckou motivaci a chovají se pozoruhodně dobře (obzvlášť v porovnání s jinými), jsou velmi náchylní k tomu, aby lhali sami sobě, co se týče jejich zoufalé potřeby změny. Často je to tak, že čím víc světla někdo má, tím je náchylnější myslet si, že je někým, kým ve skutečnosti není.

Saul z Tarsu byl podle spravedlnosti v zákoně bezúhonný (Fp 3,6), protože měl doopravdy mnoho vědomostí. Jeho život byl v úplné shodě s tímto chápáním, a proto si o sobě myslel, že je spravedlivý. Přiznejme si, že máme sklon dělat úplně to samé.

„*Všechny cesty člověka jsou čisté v jeho očích, Hospodin však zkoumá motivy.*“ (Př 16,2). Proč jsou cesty člověka čisté v jeho vlastních očích? Jednoduše proto, že vyhodnocuje své chování na základě litery zákona. *Cesty* symbolizují chování, a protože jeho chování je ve shodě s literou zákona, člověk má sklon si myslet, že je bohatý, zbohatl a nikoho nepotřebuje (Zj 3,17). „*Hospodin však zkoumá motivy*“ Co to znamená *zkoumat motivy*? Nuže, jde o motivaci, tedy pohnutky, které stojí za činy. A milí přátelé, my také potřebujeme zkoumat a testovat pohnutky: „*Sami sebe zkoušejte, jste-li ve víře, sami sebe zkoumejte.*“ (2. Kor 13,5). Ve skutečnosti je to velmi nevyhnutelné a potřebné tak činit a to hlavně když si uvědomíme ten fakt, že žijeme v čase předobrazného Dne smíření.

Co dělali Izraelské děti během Dne smíření? Postili se, modlili se a zkoumali své srdce, aby se dozvěděli, zda je jejich duše v pořádku. Nemyslíte si, že v čase naplnění předobrazného Dne smíření by bylo vhodné dělat totéž? Navzdory tomu lidé tak vůbec nejednají. Existuje jedna modlitba, kterou bych vám chtěl doporučit při tomto zkoumání duše a důrazně vás chci vyzvat, abyste se do toho zapojili.

Tato modlitba zní takto: „*Zkoumej mě, Bože, a poznej srdce mé, poznej mé myšlenky, jen mě vyzkoušej! Zjisti, zda držím se cesty škodlivé, a cestou věčnosti mě ved'*!“ (Ž 139,23-24 B21). David úpěnlivě prosí Boha, aby mu pomohl podívat se za hranice chování. Chce se podívat na předchozí vnější životní styl a ohodnotit pohnutky, myšlenky a touhy, které stály za jeho činy. Milí spoluobčané Laodiceje, i my se potřebujeme modlit touto modlitbou. Uvědomte si, že duchovní věci se posuzují jen duchovně a že přemýšlení v našem duchu vyžaduje duchovní rozlišování. Proto prostě, aby vám pomazal Bůh oči mastí (Zj 3,18). Pokud nebudete mít duchovní rozlišování, mohli byste žít v sebeklamu a myslet si, že pokud je vaše chování dobré, jste tím pádem i spravedliví. Zvažte však ducha, který za tím stojí. Jaké je vaše motivace? A při tomto sebe-zkoumání prostě Ducha svatého, aby obživil a usměrnil vaše svědomí.

„*Duch člověka je lampa Hospodinova, propátrávající všechny nejhlubší části nitra.*“ (Př 20,27 PMP). Co je to *duch člověka*? Je to ta nejvyšší schopnost mysli člověka, kterou je myšleno obzvlášť jeho svědomí, tedy hlas, kterým Bůh oznamuje člověku Svou vůli. A tento duch člověka je svíci, anebo baterkou, se kterou budeme moci nahlížet do nitra a objevit cokoli, co má být objeveno. Ale přátelé, tuto baterku musíme dát Ježíši, aby do ní mohl vložit baterie Ducha svatého. Musí to být řízeno Slovem, aby se v nás odkrylo to, co má být odkryto. Jinak nebude baterka lidského svědomí fungovat. Takže dejte baterku Ježíšovi. Nechejte Ho oživit ji Duchem svatým a řídit ji Jeho Slovem. To vám pomůže objevit cokoli, co má být objeveno ve vnitřních zákratech vaší mysli a vašeho srdce. Naučte se v tomto sebe-zkoumání používat Boží Slovo, ale používejte ho duchovně.

„*Neboť Boží slovo je živé, činné a ostřejší než jakýkoli dvousečný meč; proniká až do rozdělení duše a ducha, kloubů a morku a je schopné rozsoudit myšlenky a postoje srdce.*“ (Žid 4,12). Když je Slovo duchovně rozlišitelné, je to meč ostrý jako břitva, který si jasně prořeže svou cestu do nitra až k samotnému jádru vašeho bytí, do říše vašich myšlenek a dokonce do úmyslů srdce, které jsou v podstatě vaší motivací. Pokud ale Slovo není duchovně rozlišitelné, je to jen nůž na máslo, který způsobí, že budete se sebou spokojeni. Zajistěte si tu ostrou čepel. A až potom budete ochotní podstoupit operaci srdce. Mistr Lékař je skutečně vysoce kvalifikovaný. Nezpůsobí vám žádnou zbytečnou bolest, ale upozorní vás, že bude odkrývat to, co je potřebné odkrýt. Když to objevíte, nepohoršujte se a nevzdávejte to. Utečte ke kříži, přijměte Jeho odpuštění a s Jeho milostí to překonáte. Přátelé, prosím, udělejte to, dokud je ještě čas. Neodkládejte to! Prozkoumejte své srdce.

„*Žárlivě si střež svůj čas na modlitbu a sebe-zkoumání. Každý den si odděl určitý čas na studium Písem a na společenství s Bohem. Tak obdržíš duchovní sílu a budeš růst v milosti a oblibě u Boha. Jedině On může správně řídit naše myšlenky. Jedině On nám může dát vznešené cíle a formovat naše charaktery na Boží podobu. Pokud se k Němu budeme přibližovat v upřímné modlitbě, On naplní naše srdce vysokými a svatými záměry a hlubokou vážnou touhou po čistotě a jasnosti mysli.*“ (RH 10. 11. 1910).

## Kapitola 19: Stvoři mi čisté srdce

„Stvoř mi čisté srdce“ (Ž 51,12).

Zkoumání duše je pro nás důležité a naprosto nevyhnutelné. Abychom se osobně mohli zapojit do tohoto skutečného Dne smíření, je od nás vyžadováno, abychom naše svědomí posiloval a usměrňoval Duch svatý a Boží slovo. Musíme duchovně posuzovat a zkoumat sami sebe ne podle své vlastní normy, ale podle normy Božího slova.

Ve zkoumání své duše jsme velice náchylní k tomu, abychom se porovnávali sami se sebou (2. Kor 10,12). Hned se ptáme sami sebe: „Jak se mi daří? Inu, v porovnání s tamtím celkem dobře. A co se týče tamtoho a tamté – tak to jsem v chování řádný kus před nimi.“ Je doopravdy lehké najít někoho, kdo si nepočíná tak dobře, jako ty, vidíte? Přesně kvůli tomuto jsou legalisté tak kritičtí a náchylní k vyhledávání chyb. Ty druhé musí zbourat, aby mohli sami sebe vystavět. Tento legalistický samospravedlivý duch je zodpovědný za tolik rozdělení a sporu v našich vlastních rodinách a v našich sborových rodinách! Kdybychom raději všichni utekli ke kříži a uvědomili si, že všichni jsme stejnými dlužníky milosti, pochopili bychom, že jsme všichni na té samé úrovni. Na úpatí kříže nejsou žádné falešné komplexy nadřazenosti či méněcennosti. Všichni jsme zoufale závislí na milosti. A právě tak, jak jsme ji od Krista přijali, ji budeme šířit ostatním. Budeme trpěliví a milosrdní. Bůh nám pomáhej, abychom takový byli.

Také si ale uvědomte, že Písmo odsuzuje takovéto porovnávání se se sebou samými a klasifikuje to jako *bláznovství*. Ta jediná pravá norma je Boží Slovo, hlavně tedy to Slovo, které se stalo tělem, Ježíš Kristus. A pokud nám má Slovo pomoci při tomto sebezkoumání, musíme ho posuzovat duchovně. Jedině tak se stane mečem ostrým jako břitva, který může operovat srdce a zasáhnout naše pohnutky, touhy, myšlenky a pocity v soukromí naší mysli. Boží Slovo nejlépe duchovně pochopíte tak, že se budete dívat, jak bylo prožíváno – jak stalo se tělem, Ježíšem Kristem.

Zde nám do hry vstupuje Pavel. Studoval Saul z Tarsu Boží slovo? Samozřejmě, byla to jeho profese. Znal ho od začátku do konce, uměl ho i pozpátku. Posuzoval ho ale při studiu duchovně? To určitě ne, vždyť o sobě napsal: „...jde-li o spravedlnost, která je v Zákoně, byl jsem bez úhony.“ (Fil 3,6). Jinými slovy: jsem bohatý, zbohatl jsem a nikoho nepotřebuji (Zj 3,17). Co tedy pomohlo Saulovi přijít k poznání duchovní povahy Slova? Bylo to na cestě do Damašku, kdy se osobně střetnul se Slovem, které se stalo tělem. Když se to ráno Saul v Jeruzalémě probudil, oblékl si působivé farizejské roucho a s plným oprávněním od svých přátel v Sanhedrinu a se svou osobní stráží se vydal na cestu do Damašku, aby se vypořádal s křesťany. Byl to dokonalý Laodičan, až dokud se nesetkal s Ježíšem. To setkání bylo tak dramatické, že mu radikálně změnilo život. Letmo pohlédl na ten odlesk Boží slávy (Žid 1,3), na to úplné zjevení Božího charakteru a zosobnění Božího zákona – na to Slovo, které se stalo tělem (Jan 1,14). To zjevení bylo tak zářivé, že to až oslepilo jeho tělesné oči. Na druhé straně se mu poprvé v životě otevřely duchovní oči. A v tom plném světle najednou mohl vidět, jak to bylo ve skutečnosti s jeho vlastní duší. Byl to muž z Jeruzaléma, který byl bohatý, zbohatl a nic a nikoho nepotřeboval. Při odchodu z Jeruzaléma byl podle skutků zákona bezúhonný. Když se ale dobelhal zpět, připadal si jako největší hříšník (1. Tim 1,15).

Bratři a sestry, my sami zoufale potřebujeme takové setkání. Zoufale se potřebujeme setkat s Kristem na naší cestě, a čím dříve, tím lépe. Bože, pomoz nám uvidět v oslňujícím jasném světle (které proudí od Ježíše) to, co v sobě potřebujeme odhalit.

„Pavlovo obrácení se vyznačovalo upřímným pokáním, důkladným vyznáním a naléhavou touhou po odpuštění hříchů. Saul byl před svým obrácením pyšný a sebevědomý, nyní se skláněl s lítostí a byl zahanben. Protivil se sám sobě... Ve světle zjevení, které k němu přišlo, začal sám sebe vnímat jako největšího hříšníka.“ (RH 23. 3. 1911). Když prožijeme takové setkání, získáme také takovou zkušenost. „Tedy, když je Božimu služebníku povoleno spatřit Boží slávu v nebi, jak je odhalena lidstvu, a uvědomí si byť jen nepatrně stupeň čistoty Svatého Izraele, spíše překvapivě vyzná, že v duši je nečistý, než aby se chvástal svou svatostí.“ (RH 16. 10. 1888).

Všimněte si ještě i jiného rozměru Saulovy zkušenosti, ze kterého můžeme vzít poučení. Co dalšího Bůh použil k tomu, aby mu pomohl vyjít z jeho samospravedlivého sebeklamu? Duchovně posuzovaný zákon. Právě tak, jako je Slovo nejlépe duchovně posuzováno v zosobněném Slově, i zákon je nejlépe duchovně posuzován ve svém

zosobnění, tedy v Ježíši Kristu. Když Saul letmo zahlédl Ježíše, zosobnění zákona, to, co nepochybně celé ty roky studoval, Slovo náhle zduchovnělo a po prvé mu umožnilo odhalit kořen problému hříchu. Saul si sice velmi dobře uvědomoval problém *ovoce* hříchu, absolutně ale přehlížel *kořen* problému hříchu. A tím kořenem je sobecké srdce, které je skryté za jednáním.

Co nakonec pomohlo Saulovi rozpoznat kořen hříchu? Byl to zákon. Podívejme se na jeho vlastní svědectví v Řím 7,7: „*Co tedy řekneme? Je Zákon hříchem? Naprosto ne! Ale hřích bych nepoznal jinak než skrze Zákon. Vždyť o žádostivosti bych nevěděl, kdyby Zákon neřikal: „Nepožádáš.“* (Ř 7,7). Jaký rozměr problému hříchu ale objevuje Saul prostřednictvím tohoto desátého přikázání? Nebylo to ovoce, nebyl to ani hříšný skutek. Věděl, co vytváří hříšný skutek: byla to jeho profese. Dokázal podrobně popsat každé hříšné chování, zejména pokud šlo o svěcení soboty. V určování hříšného skutku byl skutečně velmi dobrý. Jaký rozměr problému hříchu tedy objevuje prostřednictvím zákona? Objevil hřích přirozenost, ten podstatný kořen všeho – sobecké srdce. Pomáhá mu to odhalit právě desáté přikázání: „*Nepožádáš.*“ (Ř 7,7 srov. Ex 20,17).

Proč mu to odhalilo právě desáté přikázání? Je na čísle deset něco jedinečného? Přemýšleli jsme už o tom? Prosím, v Písmu si jen tak nelistujte. Zastavte se a dávejte sami sobě smysluplné otázky. Pavle, proč ti právě desáté přikázání pomohlo odhalit tento rozměr problému hříchu? Je na desátém přikázání něco jedinečného? Ach ano, určitě je. Jako jediné ze všech se právě desáté zaobírá vyloženě tím, co se odehrává v mysli. U všech ostatních z Deseti přikázání můžete dělat něco na úrovni chování, abyste přesvědčili sami sebe, že splňujete jejich požadavky. Tyto přikázání mají aplikaci v chování.

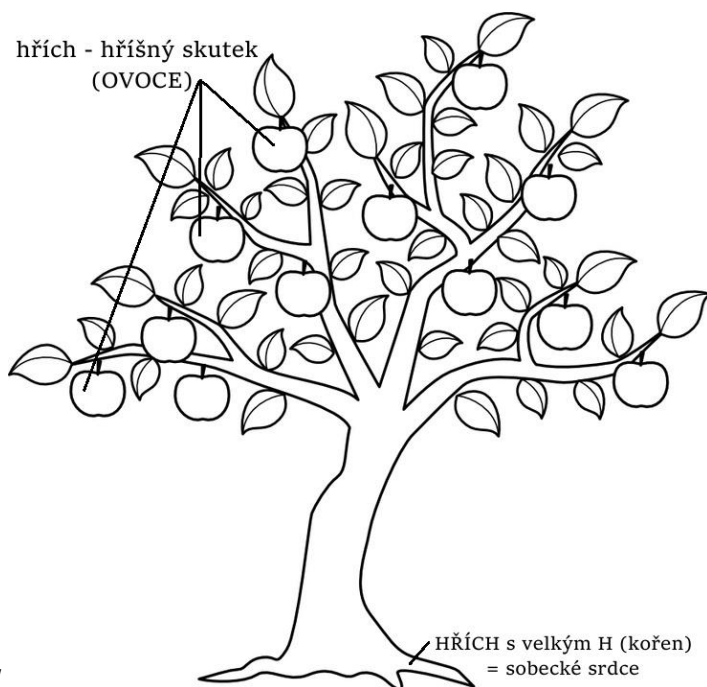
„*Nebudeš mít jiné bohy vedle mne.*“ (Ex 20,3). V pořádku, všechny je odtud vyházím: nebudu to dělat. „*Nebudeš se jim klanět a nebudeš jim otročit*“ (Ex 20,5), „*Neuděláš si tesianou modlu*“ (Ex 20,4) Nedělám to! „*Pamatuj na sobotní den...*“ (Ex 20,8-11) Spolehněte se, budu ve sboru. Dokonce přijdu i na sobotní školu. To jsou plusové body navíc. Ta samá lavice, ta samá košile, ta samá kravata = sobotu doopravdy světim. „*Cti svého otce a svou matku*“ (Ex 20,12) Samozřejmě, vyberu jim ten nejlepší domov důchodců ve městě. „*Nebudeš vraždit!*“ (Ex 20,13) Nikomu nevezmu život. „*Nebudeš krást!*“ (Ex 20,15) Ne, neberu, co mi nepatří. „*Nebudeš vydávat proti svému bližnímu falešné svědectví!*“ (Ex 20,16). Já skutečně nelžu. „*Nebudeš cizoložit!*“ (Ex 20,14). Na to bych ani nepomyslel, své ženě jsem věrný. Nic z těchto věcí nedělám, takže jsem spravedlivý. „*Nebudeš dychtit...*“ (Ex 20,17) Podívejme se na to. Co uděláte, abyste nedychtili? Můžete udělat něco na úrovni chování, abyste přesvědčili sami sebe, že splňujete desáté přikázání? Ne, nemůžete. Proč? Protože žádostivost se odehrává v mysli. Už chápete, proč mu právě desáté přikázání pomohlo objevit kořen problému hříchu? To přikázání je vsutku jedinečné.

„*Desáté přikázání sahá na samotný kořen všech hříchů, protože zakazuje sobecké žádosti jakožto pramen hříšných skutků.*“ (PP 309). Zde máte rozdíl mezi kořenem a ovocem. Hříšný skutek, hříchy: *hřích*, s malými písmeny. Kořenem je sobecké srdce, sobecké tužby: *HŘÍCH* s velkými písmeny.

V řečtině i hebrejštině existovali různá slova, kterými definovali problém hřích. Ale my si musíme pomoci s velkými a malými písmeny: *HŘÍCH* a *hřích*. Velký *HŘÍCH* je kořen, tedy naše sobecké srdce. Malé *hříchy* jsou ovocem *HŘÍCHU*.

Přátelé, je doopravdy velmi důležité, abychom si uvědomili, co je kořen problému hříchu, a až potom můžeme prožít skutečně obrácení. Proč?

Řeknu to takto: nevyhnutelně budeme hledat takové řešení hříchu, které bude přímo úměrné našemu chápání problému hříchu. Pokud si myslím, že s hříchem mám jen malý problém, budu hledat jen malé řešení. Pokud si myslím, že mým problémem s hříchem je v hříších samotných, tedy ve špatných věcech, které jsem řekl nebo udělal, budu prosit jen o odpuštění mých hříchů a to bude vše. Jenže ten můj problém s hříchem je o něco víc, než jen o hříších samotných.



Existuje totiž hřích s velkým H – HŘÍCH, ten kořen, to sobecké srdce! A nebudu Boha prosit o řešení kořene problému, dokud si neuvědomím, že ho mám. Nevyhnutelně budeme hledat takové řešení hřichu, které je přímo úměrné našemu chápání problému hřichu. A právě zde, jako lid prožíváme těžké časy, protože i v naší milované církvi jsou mnozí, co chtějí definici hřichu omezit jen na vědomé porušení Božího zákona, tedy na ovoce.

Musím vám ale říct, že to není celý problém. Je tu kořen, sobecké srdce, které dostáváme při narození. Boží služebnice ho nazývá *vrozeným hřichem* (ST 17. 12. 1885). Zjevně zde mluvíme o něčem mnohem větším, než jen o vědomé volbě.

Když mluvíme o vrozeném hřichu, mluvíme o přirozené sobeckosti srdce, o kořeni všech spáchaných hříchů. Proto je tak nevyhnutelné, abychom si uvědomili celý problém hřichu. Jinak nikdy neprožijeme úplné obrácení. Budeme nevyhnutelně prosit jen o řešení toho, co si myslíme, že potřebujeme. A pokud si myslíme, že máme jen hřichy, které potřebujeme odpustit, bude to to jediné, o co budeme žádat. Ale pokud si uvědomíme, že máme HŘÍCH, který potřebujeme překonat, stejně jako ho mít i odpuštěný, budeme hledat řešení pro obojí. Dává vám to smysl?

Podívejme se, jak to vyjadřuje inspirace: „*Nejdříve musí být o hřichu přesvědčená duše, až potom hříšník pocítí touhu přijít ke Kristu. Hřích je porušení zákona*“ (1. Jan 3,4 ČEP).“ (FW 31). Je to klasická Biblická definice. Je dobrá, ale buďme opatrní. Whiteová dále cituje z Římanům 7,7, tedy verš, na který jsme se již dívali: „*Ale hřích bych nepoznal jinak než skrze Zákon.*“ (Ř 7,7) *Až když přikázání zapůsobilo na Saulovo svědomí, hřích ožil a on zemřel. Sám sebe uviděl jako takového, kterého Boží zákon odsoudil. Hříšník nemůže být přesvědčen o své vině, pokud nechápe, v čem spočívá hřích.*“ (FW 31). V čem tedy spočívá hřích? Nuže, odpověď je lehká: „*hřích je porušení zákona.*“ (1. Jan 3,4 ČEP).

Ale zde nám na povrch vystupuje další otázka. Buďte v našem přemýšlení o hřichu důslední. Ano, je pravda, že hřích je přestoupením zákona, ale položme si další otázku: Co je to zákon? Pokud je zákon jen morální kodex, který platí pro naše chování, potom je hřích jen přestupek na úrovni chování. A žádat tedy musíme jediné o odpuštění svých hříchů, svých vědomých voleb, když jsme se vzbouřili proti Božímu zákonu a udělali špatné věci. Ale je to všechno? Je zákon jen o tomto? Je to jen morální kodex, který platí jen pro mé chování? Ne. Tak čím je tedy zákon? Je přepisem Božího charakteru.

„*Boží zákon je přepisem Božího charakteru.*“ (COL 305), a charakter jsou „*...myšlenky a pocity dohromady.*“ (5T 310). Už jsme zjistili, že zákon má soudní pravomoc nad našimi myšlenkami a pocity. Proto můžeme zákon přestupovat na úrovni našich myšlenek a pocitů, a nejen na úrovni našich slov a činů. Hřích je přestoupením zákona. Ale pokud je zákon přepisem Božího charakteru, znamená to, že ho můžeme překročit i v soukromí své mysli. Ale ani tímto zákon ještě nekončí.

Čím je ještě zákon? Prosím, všimněte si i tohoto hlubšího, ba dokonce nejhlubšího rozměru zákona: „*Boží zákon je výrazem skutečné Boží přirozenosti.*“ (ST 60).

Skutečná Boží přirozenost je jedním slovem: *láska*.

Naše skutečná přirozenost je jedním slovem: *sobectví*.

Proto jsme od přirozenosti hříšní. Toto je kořen problému hřichu: je jim naše přirozeně sobecké srdce. A protože máme sobecké srdce, máme i hříšné myšlenky a pocity. A protože máme hříšné myšlenky a pocity, máme hříšné i slova a činy. Jenže ty hříšné slova a činy jsou pouze ovocem celého problému hřichu. Kořen leží pod povrchem a tímto kořenem je *sobeké srdce*, sobecké pohnutky, sobecký duch, sobecké tužby... To všechno leží pod povrchem.

Přátelé, zákonu je potřeba dovolit, aby v srdci udělal to, co má, a až potom budeme připraveni na prožití úplného dokonalého obrácení. Jinými slovy: zákon má být naším vychovatelem, který nás vede ke Kristu, abychom byli ospravedlněni z víry (Gal 3,24). Pokud nám zákon není schopen odhalit kořen problému hřichu, můžeme si pokojně myslet, že naše dodržování litery zákona na úrovni chování nás dělá spravedlivými. Ale když zákon zasnívá svou pochodní do jádra naší bytosti a dovolí nám pochopit, že se nevztahuje jen na to, *co* děláme a *co* neděláme, ale zejména na to, *proč* *co* děláme, anebo neděláme, tedy na pohnutky za našimi činy – potom nám náhle pomůže uvědomit si ten kořen problému. A přesně tímto způsobem zákon Saulovi pomohl, a stejným způsobem může pomoci i nám.

Mimochodem, víte, proč je tolik polo-obrácených a neobrácených lidí v naší milované církvi a v křesťanství všeobecně? Protože z našich kazatelen nezní dost kázání o Božím zákoně, tak, jak to kázal náš Mistr Kazatel. Tím pádem zákonu není dovoleno být dostačujícím učitelem a vychovatelem, aby mohl odkrývat hlubiny našeho problému hříchu. A ti, kterým nebylo nic vysvětleno o hloubce jejich problému s hříchem, ti nepůjdou ke Spasiteli, protože k Němu ani přijít nemohou. Nemohou přijmout úplné řešení problému hříchu, protože neznají celý problém hříchu. Tím pádem samozřejmě ani nebudou žádat o úplné řešení.

*„Hospodinův zákon je mimořádně široký. Ježíš jasně vysvětlil Svým učedníkům, že tento svatý Boží zákon se dá porušit i v myšlenkách, pocitech a touhách, stejně jak slovem a skutkem... Pokud je zákon vnímán ve své duchovní síle, tehdy přikázání přijdou domů do duše se svou skutečnou mocí. Hřích se bude jevit jako nadmíru hříšný. Už není samospravedlnosti, samolibosti a úcty k sobě. Sebejistota je pryč. Výsledkem je hluboké přesvědčení o hříchu a odpor k sobě a duše se ve svém zoufalém pocitu ohrožení chopí krve Božího Beránka, jako svého jediného léku.“* (MCP 32). Právě proto jsme dostali zákon, aby byl naším vychovatelem, který nás vede ke Kristu, abychom byli ospravedlněni z víry.

*„Boží zákon je v Písmu představen jako zákon, co má rozsáhlé požadavky. Všechny zásady jsou svaté, spravedlivé a dobré. Zavazují člověka k poslušnosti vůči Bohu, dosahují na jeho myšlenky a pocity, vedou k přesvědčení o hříchu u každého, kdo si uvědomuje, že je porušil. Kdyby se zákon týkal jen vnějšího chování, lidé by nepocítovali vinu kvůli svým nesprávným myšlenkám, touhám a záměrům. Ale zákon vyžaduje, aby samotná duše, ten duchovní činitel, byla čistá, mysl svatá a aby všechny myšlenky a pocity byli v souladu se zákonem lásky a spravedlnosti. V jeho světle se lidé vidí vinní před Bohem.“* (10MR 287). Přesně toto si potřebujeme uvědomit, pokud máme být připraveni na úplné pravé obrácení. Potřebujeme uvidět sami sebe jako vinné před Bohem.

Podle mého mínění právě zde spočívá prvotní problém moderního populárního křesťanství. Zdá se, že mezi kazateli evangelia je silná averze vůči tomu, aby řekli něco, co by vyvolalo pocity viny. „Nechceme, aby se lidé cítili provinile, chceme, aby se každý cítil, že je přijat.“ Je to smrtící imitace Božího poselství, přátelé. Ano, je pravda, že jsme přijetí, ale jedině v Milovaném. A vy a já nemáme právo nárokovat si přijetí v Milovaném, dokud jsme nedošli k úplnému hlubokému pokání, a od takového pokání až k úpatí kříže. Jedině tam můžeme přijmout odpuštění svých hříchu a moc na jejich překonání.

*„Když Bůh na Sinaji ohlašoval lidem Svůj zákon, oznamoval jim svatost Své povahy, aby jako v zrcadle viděli svou hříšnost. Zákon měl usvědčovat lidi z hříchů a upozorňovat je na to, že potřebují Spasitele. To je možné jen tehdy, když Duch svatý píše jeho zásady do lidských srdcí. Zákon má toto poslání i dnes.“* (DA 308). Zejména dnes, milí přátelé. „Kristův život objasnil zásady zákona.“ Nejlépe rozpoznáte duchovní povahu zákona, když se podíváte, jak ho vlastně prožíval Ježíš. Tam skutečně uvidíte sebeobětavou a sebezapírající Boží lásku. A o tom je vlastně zákon: o sebeobětavé a sebezapírající lásce. „Kristův život objasnil zásady zákona, a jak se Duch svatý dotýká lidského srdce, tak se Kristovo světlo zjevuje lidem, takže potřebují jeho očišťující krev a spravedlnost. Zákon je i nadále naším vychovatelem ke Kristu, abychom mohli být ospravedlněni z víry.“ Prosím vás, dovolte zákonu, aby byl ve vašem životě starostlivým vychovatelem, dovolte mu být dobrým učitelem (Gal 3,24).

Bůh používá ještě něco dalšího, co nás přivádí ke kříži. Zákon nás vede k uvědomění si své viny a své zoufalé potřeby odpuštění. Zákon nás tedy vede. Ale dokud nás vede zákon, tak nás i přitahuje Boží Beránek: „A já, až budu vyvýšen ze země, přitáhnu všechny k sobě.“ (J 12,32). Tyto dvě nadpřirozené moci spolupracují a přivádí nás k úpatí kříže, pokud se jim tedy nebudeme aktivně bránit. Zákon nás bude vést a Beránek přitahovat. Uvedu zde výrok, kde jsou tyto dvě věci propojené.

*„Když se podíváme na kříž a vidíme na něm trpět Syna nekonečného Boha, naše srdce směřují k pokání. Ježíš dobrovolně naplnil největší požadavky zákona, aby mohl ospravedlnit všechny, kdo v Něj věří. Hledíme na kříž a vidíme v Ježíšovi plně uspokojeného a smířeného Boha. Ježíš je spravedlnost. Jakou plnost vyjadřují tato slova! A když můžeme jednoduše říci: ‚Hospodin je moje spravedlnost,‘ tehdy se můžeme skutečně radovat, protože když se na smírnou oběť podíváme vírou, přináší to pokoj, útěchu a naději chvějící se duši, která je obtížena pocitem viny. Boží zákon je detektorem hříchu, a když hříšníka přitahuje umírající Kristus, vidí nebezpečnou povahu hříchu, kaje se a uchopí lék v podobě Božího Beránka, kterým snímá hřích světa.“* (RH 2. 11. 1890). Přátelé, toto je pravé obrácení. Zákon vede a Beránek přitahuje. Zákon odsuzuje a láska nás přitahuje, abychom přijali milost a odpuštění, stejně jako i nové srdce.



Pozorně mě poslouchajte: Když přicházíme ke kříži, moc Ducha svatého nás činí schopnými nefalešně smutnit kvůli našemu hříchu, což vede k nefalšovanému pokání z hříchu. Záměrně zde používám vymežující termín: *nefalšovaný*. Existuje totiž i falešný zármutek nad hříchem a falešné pokání: „*Zármutek, který je podle Boha, působí pokání k záchraně, jehož nelze litovat, kdežto zármutek světa působí smrt.*“ (2. Kor 7,10).

Litoval Jidáš svého hříchu? Činil pokání? Ano, jenže to nebylo pravé pokání. Když hodil těch třicet stříbrných velekněží k nohám a řekl: „*Zhřešil jsem, zradil jsem nevinnou krev!*“ (Mt 27,4), velmi litoval *následku* hříchu. K čemu vedl ten zármutek? „*zármutek světa působí smrt.*“ (2. Kor 7,10). Jidáš následně vyšel ven a oběsil se (Mt 27,5). Nefalšovaný zármutek nás žene ke kříži a tam přijmeme dar pokání.

„*Bůh našich otců probudil z mrtvých Ježíše... toho Bůh jako vůdce a zachránce vyvýšil na svou pravici, aby dal Izraeli pokání a odpuštění hříchů.*“ (Sk 5,30.31). Víme, že *odpuštění hříchu je dar milosti*. Ale uvědomte si i to, že úplně stejně je to i s *pokáním*. Pokání je darem právě tak jako odpuštění. Nedokážete v sobě vyvolat skutečný zármutek: pokání nad hříchem. Ale můžete přijít ke kříži a mocí Ducha svatého dostanete obojí jako dar. Kristova láska ve vás vyvolá zármutek nad hříchem, protože na úpatí kříže uvidíte, co vaše hříchy učinili Ježíši. Náhle si uvědomíte, jak hrozný je hřích, jaké nekonečné utrpení způsobil Božímu Synu, který se zlomeným srdcem volá: „*Můj Bože, můj Bože, proč jsi mne opustil?*“ (Mt 27,46).

A proč Bůh opustil Svého Syna? Protože: „*Toho, který hřích nepoznal, za nás učinil hříchem...*“ (2. Kor 5,21). Zacházel s Ním jako s hříšníkem, aby strašné důsledky hříchu nedopadly na nás. Když jdeme ke kříži a slyšíme Ježíše, jak říká: „*Můj Bože, můj Bože, proč jsi mne opustil?*“ – tak my také potřebujeme zvolat: „*Můj Bože, můj Bože, proč jsi mne přijal?*“ Je to na té samé bázi. Bůh Jeho odmítl, protože moje hříchy připočítal Jemu. Mě přijímá, protože mi připočítává Jeho spravedlnost. Se mnou i s Kristem nezachází tak, jak si zaslужujeme, ale jak si zaslужuje ten druhý. S Kristem zacházel tak, jak si zasloužíme my, aby s námi mohl zacházet tak, jak si zaslouží On. A když si uvědomíte, jaký zármutek a utrpení váš hřích způsobuje Božímu srdci, mocí Ducha svatého vás to přivede k nefalšovanému zármutku nad hříchem! A ten povede k pravému pokání. Je to DAR, přátelé! V tom duchu pravého pokání a zármutku nad hříchem se budete dovolávat úplného řešení hříchu. Jinými slovy: budete prosit nejen o odpuštění svých hříchů, ale také i o Boží řešení hříchu.

Můžeme to slyšet v Davidových modlitbách. Vzorovou modlitbu o pravém pokání a obrácení najdeme v Žalmu 51,11-12. David, veden zákonem a přitahován Beránkem, měl jen předobrazného Beránka. My již máme Jeho naplnění. Podnícen zákonem a přitahován Beránkem David křičí z hloubi své duše: „*Skryj svou tvář před mými hříchy a všechna má provinění vymaž.*“ (Ž 51,11).

O jaký rozměr problému hříchu se jedná? Jde tu o ovoce. Je důležité, aby nám bylo odpouštěno to zlo, co jsme napáchali? Určitě ano, ale to není všechno, o co musíme žádat. Ještě stále je zde ten kořen. Proto David jedním dechem hned poté dodává: „*Stvoř mi čisté srdce, ó Bože! Obnov v mém nitru pevného ducha!*“ (Ž 51,12). Zde už se zaobírá kořenem problému a uznává, že má přirozeně sobecké srdce. Ještě předtím, v sedmém verši, napsal: „*Hle, byl jsem zplozen v nepravosti, matka mě počala v hříchu.*“ (Ž 51,7). Je zde tedy jasně ukázáno, že David si plně uvědomuje vrozený hřích, a to sobecké srdce, které dostal jako dědictví. Je si vědom hloubky problému hříchu a je v pozici toho, který žádá a chce přijmout úplné řešení hříchu. I my se musíme modlit stejným způsobem.

Někteří z vás možná nyní řeknou: „No dobře, k tomu mě nemusíš vyzývat. Udělal jsem to před mnoha, mnoha lety. Vlastně jsem to udělal už několikrát. Požádal jsem Boha: „*Stvoř mi čisté srdce, ó Bože! Obnov v mém nitru pevného ducha!*“, aby to učinil.“ Pochopte však, přátelé, že Bůh slyší vaše srdce víc, než vaše ústa. Bez problému můžete ústy říct: „*Stvoř mi čisté srdce, ó Bože! Obnov v mém nitru pevného ducha!*“ a přitom to nemyslet vážně. Oklamáváte tím akorát sami sebe, ale Boha nemůžete oklamat v tom, zda to myslíte opravdu vážně, anebo ne. Nepokouším se zpochybnit pravost vašeho obrácení. Mimochodem, pokud jste skutečně obrácení, tak to, co spolu v této knize rozebíráme, vás jen utvrdilo a ujistilo v tom, že vaše zkušenost je pravá. Já se vám jen pokouším pomoci si uvědomit (pokud to potřebujete), že vaše zkušenost možná nebyla pravá. Že jste možná ve skutečnosti neprožili obrácení. Možná, že to bylo celé ty roky jen předstírané. Inu, i taková možnost existuje. Byli byste ochotni takovou možnost zvážít?

A pokud vás Duch svatý usvědčil, že se možná potřebujete pokorit, vím, že je to těžké. Hlavně pokud jste jako Nikodém. Ušlechtilý vznešený vážený obdivovaný a pověřený nějakou vedoucí funkcí. A přece i takovému člověku Kristus řekl: „*Musíš se znovu narodit, Nikodéme!*“ (viz J 3,3-7). Tedy: „*Ty nejsi ani obrácený.*“

Prosím, nebuďte příliš hrdí. Buďte ochotni přijít ke kříži a volat s Davidem: „*Stvoř mi čisté srdce, ó Bože! Obnov v mém nitru pevného ducha!*“ (Ž 51,12) A pokud to myslíte vážně, Ježíš vám splní Své novozákonné zaslíbení. Jaké novozákonné zaslíbení mám na mysli? Nuže, je to doopravdy krásné a je dvojitě. Je dvojitě, protože i potřeba je dvojitá. Jeho řešení odpovídá na celý problém. Najdeme ho v Židům 10,16: „*Toto je smlouva, kterou s nimi uzavřu po těch dnech, praví Pán: budu dávat své zákony do jejich srdce a napíši je do jejich mysli.*“ (Žid 10,16). Toto je řešení problému Hříchu, tedy sobeckého srdce, které máme od přirozenosti. A potom si všimněte, co dodává: „*...a na jejich hříchy a jejich nepravosti již nikdy nevzpomenu.*“ (Žid 10,17). Toto je řešení ovoce hříchu. Máme zde řešení na kořen i na ovoce, milí přátelé. Kristus vám chce dát úplné řešení na problému hříchu, jenže nemůže, dokud Ho o to nepožádáte. Jako bratr, který vás miluje, vás úpěnlivě prosím, abyste Ho o takové srdce požádali. Když dostaneme to nové srdce, staneme se novým stvořením. Ta změna je tak radikální, že ji říkáme: ZNOVUZROZENÍ.

„*Pravé obrácení je radikální změna. Celý směr našeho myšlení a sklony srdce by měly být změněny a život by měl být obnoven.*“ (4T 17) Tato zkušenost není běžná, stává se jen velmi zřídka. Nedomnívejte se, že jste ji prožili. Chcete takovou zkušenost? Někteří jste ji možná zažili. Ale shodneme se spolu na tom, že pokud jste ji prožili včera, že pro dnešek už nestačí? Potřebujeme se totiž nanovo obrátit každý den. Služebnice Páně nám říká, že čím víc pokročíme ve své křesťanské zkušenosti, tím víc se prohloubí i naše pokání (AA 561). Podívejte, zákon nás vede každý den a Beránek nás přitahuje každý den. Každý den máme na kolenou prosit o odpuštění svých hříchů a modlit se: „*Stvoř mi čisté srdce, ó Bože! Obnov v mém nitru pevného ducha!*“ (Ž 51,12). Když se takto modlíme, Bůh to své novozákonné zaslíbení splní. Dá nám srdce, které má na sobě napsán Boží zákon a náš postoj k tomuto zákonu se radikálně změní.

Tělesné srdce, které se nepodřizuje Božímu zákonu (a ani se mu nemůže podřídít), se stane duchovní a volá spolu s Kristem: „*Oblíbil jsem si dělat to, co je ti milé, můj Bože. Tvůj zákon je v mém nitru.*“ (Ž 40,9). S novým srdcem se náhle křesťanská zkušenost stává potěšením a radostí. Je v ní takový pokoj a takové štěstí, jaké jste nikdy předtím nepoznali. Vyjděte z režimu povinnosti a budete se radovat, kdykoliv se bude od vás vyžadovat poslušnost. Je to nepopsatelná radost. Máte takovou zkušenost? Pokud nemáte, prosím, bez meškání běžte ke kříži, podníceni zákonem a přitahování Beránkem, a dovolávejte se z hloubi své duše nejen odpuštění svých hříchů, ale žádejte i o nové srdce.

## Kapitola 20: Tělo žádá proti Duchu

„*Tělo žádá proti Duchu*“ (Gal 5,17)

Nyní se zaměříme na poznání protichůdného činitele, se kterým budeme muset zápasit. Musíme s ním zápasit dokonce i jako znovuzrození křesťané, pokud chceme být schopni střežit si své srdce nadevše a být proměněni obnovou svých myslí. Existuje jeden protichůdný činitel a název kapitoly vám může napovědět, o co se jedná: „*Tělo žádá proti Duchu*“ (Gal 5,17).

Po prosbě na úpatí kříže můžeme dostat nové srdce. „Když je Boží zákon napsán v srdci, projeví se to v čistém a svatém životě. Boží přikázání nejsou mrtvé slova. Jsou duch a život, přinášejí představivost a dokonce i myšlenky do podřízenosti Kristovy vůle (2. Kor 10,5). Srdce, na kterém jsou napsány, bude střeženo nadevše, protože z něj pochází život (Př 4,23).

Musím zde podtrhnout, přátelé, že dokonce i nové srdce vyžaduje plnou ostražitost. Ano, poprvé máme schopnost ovládat své myšlenky a pocity, když dostaneme to nové srdce. Ale dělat to není ani lehké, ani automatické. Stále si to vyžaduje plnou ostražitost. Čím to jen je, že dokonce i nové srdce si vyžaduje plnou ostražitost? Protože nám zůstává převládající protichůdný činitel, kterému říkáme: *tělo*. Název této kapitoly je proto: „*Tělo žádá proti Duchu*“ (Gal 5,17).

Podívejme se na to společně. Začneme od 16. verše, kde Pavel píše: „*Říkám však: Duchem chodte...*“ (Gal 5,16). Koho oslovuje touto výzvou? Očividně ty, kteří se narodili z Ducha. Nikdo nemůže chodit, pokud se nenarodil. Nemůžete chodit v Duchu, pokud jste se nenarodili z Ducha. Takže Pavel to adresuje těm, kteří vykonali tu pouť k úpatí kříže, stejně jako my v předchozí kapitole. Tam jsme si vysvětili, že vedeni zákonem a přitahování Beránkem máme upřímně zvolat: „*Stvoř mi čisté srdce, ó Bože! Obnov v mém nitru pevného ducha!*“ (Ž 51,12). Pavel tedy promlouvá k těm, kteří se znovu narodili a dostali nové srdce. Jen takoví lidé jsou schopni chodit v Duchu.

Pavel napsal: „*Duchem chodte a nebudete MÍT žádost těla.*“ (Gal 5,16). Nedejte se nachytat. Napsal Pavel toto? Ne, Pavel napsal: „*Duchem chodte a žádost těla NEDOKONÁTE.*“ (Gal 5,16). Je v tom rozdíl? Ano, a velký. Pavel vyjadřuje jednoduchý fakt: znovuzrozený křesťan má ještě stále tělesné žádosti. Ale buď Bohu chvála, že znovuzrozený křesťan je už nemusí *dokonat*.

Uvědomte si, prosím, že když se znovu narodíte, máte potom už dvě přirozenosti. Když se poprvé narodíme, máme jen jednu přirozenost – tu tělesnou přirozenost: „*Co se narodilo z těla, je tělo, a co se narodilo z Ducha, je duch.*“ (Jan 3,6). A je to zároveň jediná přirozenost, kterou máme, dokud se nenarodíme znova: „*co se narodilo z Ducha, je duch.*“ (J 3,6) A i když získáme duchovní přirozenost, máme ještě stále tu lidskou (tělesnou) přirozenost. Ona už nás nemá, ale my ještě stále máme ji. Už nám již nevládne, ale buďte si vědomi, že ji stále máme.

Pavel to velmi jasně vysvětluje. Mějte na paměti, že zde mluví o zkušenosti znovuzrozeného křesťana: „*Říkám však: Duchem chodte a žádost těla nedokonáte. Tělo žádá proti Duchu a Duch proti tělu, neboť stojí navzájem proti sobě, aby se nečinili to, co by se chtěli.*“ (Gal 5,16-17). Duch neustále žádá proti tělu a tělo proti duchu.

Pochopte tu jednu důležitou věc: když vy i já používáme slovo *žádostivost*, obvykle myslíme na sexuální vášně. Ale pro Řeka (a v řeckém jazyce se to tak používalo) mělo slovo *žádostivost* hlubší význam – vztahovalo se obecně na všechny silné touhy a vášně. Pavel nám říká: „*Duch (žádá) proti tělu.*“ Duch, duchovní přirozenost, anebo jinak řečeno: to nové srdce – má silné touhy. Tělesná přirozenost má také silné touhy. A u těchto dvou tužeb se jedna druhé protiví.

Co to znamená *protivit se*? Znamená to, že jsou úplně opačné. A my se jako křesťané budeme zabývat tímto protikladným činitelem. Dostáváme nové srdce, které má nové touhy, ale máme ještě stále starou přirozenost. Ta je ustavičně v protikladu s novými touhami a proto budeme muset rozeznat ten protichůdný činitel. A co je nejdůležitější – budeme se ho muset naučit překonávat. Budeme se muset naučit, jak odmítnout *žádosti těla*. Ještě stále je máme, ale Bohu buď chvála, že jich už nemusíme dokonávat, oddávat se jim a podřízovat se jim.

A mimochodem, právě odtud pochází pokušení. Je to ta nižší, zkažená přirozenost, které říkáme: *tělo*. Křesťan je samozřejmě vystaven pokušení a Jakub 1,14 nám říká, odkud tato pokušení pochází: „*Každý, kdo je pokoušen, je strháván a váben svou vlastní žádostivostí.*“ (Jak 1,14). Naši vlastní žádostivosti. Ano, satan se na tom také podílí, ale on nás pokouší podněcováním a rozdmýcháváním sobeckých zvrhlých choutek a vášní naší tělesné přirozenosti.

Pojďme se nyní ujistit, zda dobře rozumíme tomu, co to vlastně je to *tělo*. „*Tělo žádá proti Duchu...*“ (Gal 5,17) Co je to *tělo*? Je to ta hmota, která lne k mým kostem, jako takový bídný kabát? Mluvíme doslova o mase? Ne. Samozřejmě,

úzce to souvisí s touto hmotou, a je to s ní důvěrně propojené, ale není to totožné s tou hmotou, která přiléhá k mým kostem. Máme zde inspirovanou definici z knihy, která má hodnotu zlata.

V knize *Adventní domov* čteme: „Nižší vášně mají své sídlo v těle a pracují skrze něj.“ (AH 127). Proto jsem řekl, že to s tělem úzce souvisí. „Slova ‚tělo, tělesný, tělesná žádostivost‘ představují tu naši nižší zkaženou přirozenost: tělo,“ ta hmatatelná věc, „...tělo samo o sobě nemůže konat proti Boží vůli.“ Takže ta doslovná hmota, přilehající k mým kostem, nemůže konat proti vůli Boží. Ale *tělo*, které má své sídlo v nás a koná skrze tělo – přes hormonální systém a nervový systém – má schopnost pracovat proti vůli Boží. A je to to jediné, co dělá. Je nenapravitelné, jde proti vůli Boží, protože je až do morku kosti sobecké! Naše (nižší) přirozenost, kterou dostáváme jako dědictví od našich padlých rodičů, je zvrácená. A podstatou zvrácenosti je sobectví (ST 25. 12. 1901)

Když byla zvrácena lidská přirozenost, došlo k morálnímu úpadku (1MCP 228), ke zvrácení všech našich schopností, říkáme tomu *zvrhlost*. A všechny ty úžasné božské schopnosti, které člověk před pádem používal na vzdávání slávy Bohu, byli Bohumilé a měli k tomu sklon. Ale od té doby, co byly převráceny, zkaženy a morálně narušeny *sobectvím*, mají tyto schopnosti tendenci uspokojovat sami sebe a působí na člověka tak, že si hledí jen své vlastní slávy. Stalo se to před 6000 lety v zahradě Edenskéé. Pokusíme se to společně pochopit, je to velmi důležité.

Člověk měl vždy nižší (tělesnou) přirozenost, dokonce i před pádem. Toto měl společného s říší zvířat. Ale člověk se odlišuje od říše zvířat v tom, že mu Bůh dal i vyšší přirozenost, která ho učinila podobným Bohu, a to způsobem, který říše zvířat nemá. Je to vyšší přirozenost zahrnující lidské vědomí, lidskou schopnost odůvodňovat, pomáhat si, oceňovat a dělat rozhodnutí na základě porozumění Boží vůli. To jsou všechno funkce vyšší přirozenosti.

Člověk měl s vyšší přirozeností ovládat svou nižší přirozenost a udržovat ji v souladu s Boží vůlí. A dokud vyšší přirozenost člověka zůstala podřízena Boží autoritě, byl schopen udržovat perfektní kontrolu nad svými chutěmi a vášněmi. A používal je jen zákonným způsobem, který napomáhal jen jeho zdraví a štěstí. A podle Božího záměru měl být člověk takový vždy. Člověk neměl zvrácené chutě, anebo vášně; se svou vyšší přirozeností, která byla podřízena Bohu, měl dokonalou kontrolu nad svými chutěmi a vášněmi v té nižší (tělesné) přirozenosti. Při pádu se ale stalo něco velmi zásadního. Satan přichází k našim prvním rodičům a apeluje na tři kategorie tuže té nižší přirozenosti, které jsme si již dříve vzpomínali: „Žena viděla, že je to strom dobrý k jídlu...“ – to je *žádost těla* (1. Jan 2,16), „...a lákavý pro oči...“ – zde máme *žádost očí*, „...strom žádoucí pro získání moudrosti.“ (Gn 3,6) – a *zde pýchu života*.

Když satan apeloval na naše první rodiče, kteří měli tehdy před-pádovou přirozenost, tak ještě nebyli sobečtí a hříšní. Ale ve svém pokušení uspěl, takže se první rodiče začali oddávat touhám v těchto třech oblastech a to Bohem zakázaným způsobem. To se stalo, když jedli ze zakázaného ovoce (Gn 3,17). Tehdy se s jejich touhami se staly dvě věci:

1. Stali se zvrhlými a morálně narušenými, protože byli nakaženi duchem (principem) sobectví

Tyto touhy získaly převahu v lidské přirozenosti

Nižší přirozenost se stala zvrhlou: tedy zkaženou přirozeností a zároveň získala převahu v lidské přirozenosti. A nyní jsme, jak říká Bible, tělesně smýšlející (viz Ř 8,6). To znamená, že nyní slyšíme anebo posloucháme diktát těla. Jsme tou nižší zkaženou přirozeností týráni. Protože od pádu, nejen že se stala naše přirozenost zvrhlá, ale také získala převahu (AH 64). Proto se rodíme do tohoto světa s touto přirozeností. Rodíme se s tělesnou přirozeností, tou sobeckou, dědičnou, morálně narušenou a zvrácenou přirozeností. Rodíme se s ní v převaze nad svými vyššími schopnostmi. A ačkoliv ještě stále máme vyšší schopnosti, jako například svědomí, nejsme schopni sami získat převahu nad tělesnou přirozeností, která je v nás. Nemáme tolik sil, bez Něj zkrátka nemůžeme činit nic (Jan 15,5).

Můžeme toužit po tom, abychom se stali lepšími a abychom jednali lépe. Můžeme cítit vinu, že konáme něco špatného. Ale bez Boží pomoci nejsme schopni dosáhnout vítězství a moc nad naší tělesnou přirozeností. Naše lidská přirozenost tyranizuje naši duchovní přirozenost. Ta vládne, ačkoliv duchovní přirozenost ještě stále zůstává, dokonce i v padlém člověku. Až DOKUD úmyslným požitkářstvím člověk úplně nezničí i poslední zbytky svého svědomí. Potom je už jen tělesný.

A právě toto je mimochodem stav, který lidstvo dosáhlo před potopou, kdy „všechno zaměření úmyslů jejich srdce je napořád jenom zlé“ (Gn 6,5). Člověk se znovu rychle přibližuje k tomuto stavu: „A jak bylo za dnů Noé, tak bude i za dnů Syna člověka.“ (Lk 17,26). Ale ještě stále je dost takových, co mají ostatky duchovní přirozenosti. Obraz Boží je „poškozen, a téměř zničen.“ (ED 15), ale ne úplně zničen. Ačkoliv tento Boží obraz zůstává, není schopen vládnout, když nemá Boží sílu.

Kde potom dostaneme tu Boží sílu? Dostaneme ji, když půjdeme k úpatí kříže a budeme křičet: „Stvoř mi čisté srdce, ó Bože! Obnov v mém nitru pevného ducha!“ (Ž 51,12). Když tak učiníme, Bůh zrychlí a nabudí naše až dosud utlačované duchovní schopnosti. Zplnomocní je, zušlechťí je, a umožní jim získat nadvládu. Až potom jsme (podle Bible)

duchovně smýšlející a ne tělesně smýšlející. Již nemusíme dále poslouchat diktát těla, protože jsme duchovně smýšlející. Nyní už máme sílu poslouchat diktát Ducha svatého skrze své svědomí.

Mám pro vás důležitou otázku, přátelé: Když se uskuteční tato nadpřirozená změna, co se stane s tělesnou přirozeností? Jednoduše se ztratí? Přestane existovat? Už nás nebude dál otravovat? Ne, vůbec ne, ta stále zůstává. Už sice nevládne, ale stále zůstává. Již nad námi nepanuje, ale buďte si vědomi (pro své vlastní dobro), že ji stále máme. V mé domácnosti už dál nevládne, tam vládne Ježíš Kristus. Ale nadále zůstává.

Je jedna věc, kterou každý musí pochopit: hříšná (tělesná) přirozenost, kterou Bible nazývá starým člověkem (viz Ř 6,6), není ochotna jen tak zůstat, ale chce opět vládnout a panovat nad námi. Chce získat kontrolu nad naším životem, a je neustále poháněna a povzbuzována k tomu, aby dosáhla svého cíle. Kým? Satanem a všem, co je ve světě a ze světa. Právě jsme si zde identifikovali protichůdný činitel, se kterým musíme bojovat.

„*Naše přirozené sklony, pokud nejsou napravovány Božím Duchem svatým, mají v sobě semena morální smrti. Tělo se všemi svými nutkáními žádá proti Duchu a Duch proti tělu.*“ (10MR 288). Podívejte, již nemáme to, co měli naši první rodiče. Naši první rodiče měli svaté tělo. Je Bůh stvořil jako svaté. Měli chutě a vášně, které byly přirozeně v dokonalé harmonii s Božími svatými zákony. Měli vyšší schopnosti, které byly plně podřízeny Božímu svatému zákonu. Dokonale řídily tyto přirozené chutě a vášně, takže neměli žádné sklony a byly ustavičně řízeny a udržovány v souladu s Boží vůlí. Ale od té doby, co člověk zhřešil, se všechno změnilo. Jeho nižší přirozenost už není svatá. Je zvrhlá, poskvrněná a narušená sobectvím. A ačkoliv ta přirozenost už po obrácení dále nevládne, ta přirozenost stále zůstává, a proto musíme být stále na stráži.

Petr nás nabádá: „*Milování, prosím vás jako cizince a přichozí: zdržujte se tělesných žádostí, které vedou boj proti duši*“ (1. Pt 2,11). Promlouvá ke znovuzrozeným křesťanům, a ví, že ještě stále mají tělesné žádosti, protože tělo neustále žádá proti Duchu a to dokonce i u znovuzrozeného křesťana. Touha starého člověka a jeho spojenců z království temnoty je sesadit Ježíše Krista z trůnu srdce, bojovat proti naší duchovní zkušenosti a znovu získat nadvládu v našich životech. Proto musíme být neustále na stráži.

Co zahrnují tyto *tělesné žádosti*, kterých se máme zdržovat? Budeme se snažit pochopit ten široký význam tohoto slova. Znovu nám v tom pomůže inspirace: „*Tuto žádostivost nesmíme chápat jen jako výraz pro nemravnost, ale jako označení pro všechny nezákonné tužby, ambice, jako touhu po moci a chvále od lidí. Zahrnuje tedy všechny touhy sobeckého srdce.*“ (RH 28. 7. 1891). Ačkoliv při obrácení dostaneme nové srdce (duchovní přirozenost), ještě stále máme tu starou (tělesnou) přirozenost. Máme sobecké srdce se sobeckými sklony a touhami. Proti nim musíme být neustále na stráži. Máme dvě srdce, dvě přirozenosti a jen jedna může vládnout, a ta druhá zůstane. A co tedy musí křesťan neustále střežit a proti čemu bojovat? „*Musíme vést ustavičnou boj proti sobectví a zkaženosti lidského srdce.*“ (5T 397), protože (jak čteme jinde): „*Boží lidé nesmí důvěřovat své nižší přirozenosti. Musí bojovat proti tělesným touhám. Špatné srdce nedůvěry nepřetržitě bojuje s Božími záměry, vábí duši pryč od Kristova boku na zakázané stezky.*“ (21MR 158). Takže v křesťanské zkušenosti prvotním protichůdným činitelem, nepřitelem číslo jedna, se kterým musíme bojovat, je naše vlastní sobecká přirozenost, tedy naše já.

Podívejte, většina křesťanů si myslí, že nepřitelem číslo jedna je satan. Ano, satan je strašný nepřítel, ale pochopte, že nepřítel, kterého se musíme bát nejvíc, je ten, který sídlí přímo uprostřed tábora. Je to ten starý člověk, který stále zůstává a je přirozeně spojený a v dokonalé harmonii se satanem a říší temnoty. Mimochodem, tento nepřítel je nadevše nejlstivější a naprosto nevyčísitelný (Jer 17,9). Umí se dobře maskovat a budete si myslet, že oddávat se mu není nic špatného, ba naopak, že je to správné. Dávejte si na něj pozor, nedůvěřujte mu.

Líbí se mi, co k tomu říká inspirace: „*Boží lidé nemusí důvěřovat své nižší přirozenosti.*“ Budte velmi opatrní ohledně svých tužeb, které proudí z vašeho vlastního sobeckého srdce. Následný výrok krásně shrnuje to, co jsme si právě vysvětlili. Je zasazen v kontextu zkušenosti obrácení, pouti k úpatí kříže a k obdržení nového srdce: „*Křesťan však právě na základě této zkušenosti nemůže nečině složit ruce a spokojit se s tím, co pro něj Kristus vykonal. Kdo chce vejít do duchovního království, zjistí, že všechny síly a vášně hříšné přirozenosti, zaštitěni silami říše temnoty...*“ (zde se bavíme o satanovi a celém jeho vojsku) „...*se proti němu postavili.*“ Jak děsivý protichůdný činitel! Ti, co jsou skutečně obrácení, zjistí, že ten starý člověk ve spojení s říší temnoty je v opozici a je soustředěn proti nim. „*Den co den musíme obnovovat své posvěcení a dennodenně bojovat proti zlu.*“ Každý den! A s jakým zlem musíme hlavně bojovat? „*Staré návyky a vrozené sklony ke zlému ho budou chtít ovládnout, a proto musí být velmi obezřetný, pokud chce nad nimi v Kristově moci zvítězit.*“ (AA 476-477). Je to děsivý protichůdný činitel, ale chvála Bohu, že Ten, který je s námi, je větší než ten, kdo je proti nám. Bude to ale vyžadovat nepřetržitý boj v Kristově síle, abychom získali a udržovali vítězství nad starými zvyky a dědičnými sklony. To je to zlo, se kterým musíme denně bojovat jako znovuzrození křesťané. Pracujme na tom.

Takže jsme si nyní vysvětlili, že jsou to právě staré zvyky a dědičné sklony, které musí křesťan překonávat a které proti němu stojí každý den po obrácení. Když si to uvědomíte, myslíte si, že jeden křesťan může mít o mnoho intenzivnější protichůdný činitel s porovnání s jiným křesťanem? Pokud jsou to staré zvyky a dědičné sklony, pravdou je, že někdo může mít výrazně mocnějšího a aktivnějšího starého člověka, se kterým musí bojovat, než někdo jiný.

Budu vám to ilustrovat na jednom příkladu. Vezmeme si nějakého Jakuba (neberte si to osobně, pokud se tak jmenujete, je to jen pro ilustraci). Jakuba zplodili bezbožní velmi požitkářští rodiče. Podle zákonů dědičnosti Jakub dostal hrozné dědictví. Má nadměrný sklon ke zlému přesně v těch samých oblastech, jako jeho rodiče. Je to dědičný činitel, drazí přátelé. To vidíme například na tzv. *narkomanských dětech*. Slyšeli jste už o tom? Děti, které se rodí závislé na drogách, ne proto, že by těmto drogám holdovali, ale jednoduše proto, že jejich matka jim holdovala a oni to zdědili. A to je jen jedna ilustrace z oblasti tělesných závislostí, kde je to více viditelné. Existují o mnoho zákeřnější sklony a náchylnosti, které jsou přenášeny zákonem dědičnosti. Jakub byl tedy podle zákona dědičnosti velmi znevýhodněn a to už od narození. Přesněji můžeme říct: od chvíle jeho početí. Obvykle ti samí bezbožní rodiče, kteří tak velmi znevýhodnili Jakuba přes zákon dědičnosti, ho znevýhodňují nadále tím, že neuplatňují Boží disciplínu u jeho výchovy. Obvykle to tak bývá.

Takže ubohý malý Jakub... Máma si nechce odeprít žádný čas pro sebe, takže koupí velký televizor, Jakuba před něho posadí a nechá ho dívat se na to, co chce. A nepřítel se doopravdy dobře baví, když programuje do jeho dětské vnímavé mysli všechny druhy zla (AH 284). Když Jakub trochu povyroste, jde ven a běhá po okolí. Má dovoleno hrát si s kýmkoliv, a tak přebírá všechny druhy špatných zvyků od svých bezbožných společníků. Tyto zděděné sklony se tak stanou pěstovanými sklony a náš Jakub přebírá z takového životního stylu mnoho nových špatných aktivit a návyků. Boží milost je však dostatečná i pro záchranu Jakuba (2. Kor 12,9). Ale dokážete si uvědomit, že když nyní Jakub přijde k úpatí kříže, že bude mít o mnoho silnější protichůdný činitel, se kterým musí od toho dne bojovat, než... Jan?

Nuže, podívejme se, kdo je to Jan. Jana zplodili zbožní rodiče, rodiče, kteří zvítězili. Podle zákona dědičnosti má Jan obrovskou výhodu, tedy co se týče toho, co zdědil. Nechápejte mě ale špatně. Neříkám, že pokud má hodně dobré rodiče, můžeme se narodit bez sklonu anebo náchylnosti k hříchu. Ne, přátelé, nikdo se nemůže po druhé narodit. Ano, můžeme mít obrovskou výhodu o mnoho menšího sklonu ke zlu, když nás počnou zbožní rodiče. Ale všichni, a zdůrazňuji VŠICHNI, máme sklon ke zlu, kterému bez pomoci nedokážeme odolat.

„Následky jedení ze stromu poznání dobra a zla jsou zřejmé ze zkušenosti KAŽDÉHO člověka.“ To zahrnuje i Jakuba a Jana. „Už v jeho přirozenosti je sklon ke zlému, síla, které sám nemůže odolat.“ (Ed 29). Dokonce i Jan má sklon ke zlému. Ten sklon ke zlému může být podstatně více či méně výrazný. My všichni, jako potomci Adama, který jedl ze stromu poznání dobra a zla, budeme mít neodvratně sklon ke zlému. Ale co je to, co určuje, jak silný ten sklon je? Co je to, co určuje, k jakému konkrétnímu druhu hříchu máme sklon? Jsou to naši nejbližší předkové. Písmo o tom mluví zde: „...s trestem navštěvují vinu otců na synech i na třetí a na čtvrté generaci těch...“ (Ex 20,5). Naši nejbližší předkové určují konkrétní sklon ke zlému, který každý z nás dostal jako dědictví. Je důležité to brát v potaz?

„Uvědom si, že povahové sklony se přenáší z rodičů na děti. Vážně o těchto věcech uvažuj, a potom se v báni Boží vyzbroj zbraněmi, které jsou potřebné k životnímu zápasu s dědičnými sklony. Přitom nenapodobuj nikoho jiného, než Božský Vzor. Pokud chceš dosáhnout úspěchu, musíš pracovat vytrvale a horlivě. Budeš muset zvítězit sám nad sebou, což bude boj ze všech nejtěžší. Odpor vůči vlastním cestám a špatným návykům, bez jakéhokoliv vymlouvání (omlouvání), ti zaručí cenné a trvalé vítězství.“ (4T 439). Milí přátelé, to bude tuhý boj! Zvláště pro Jakuba...

Vraťme se nyní k Janovi. Ti samí zbožní rodiče, kteří ho znevýhodnili prostřednictvím zákona dědičnosti, ho budou nadále zvýhodňovat uplatňováním Boží disciplíny v jeho výchově. Svědomitě a se zdravým úsudkem budou chránit jeho mladou vnímavou mysl před špatnými vlivy. Neposadí ho před televizi, ale budou mu vyprávět drahocenné příběhy z Božího Slova a o Ježíšově lásce. Budou ho chránit před negativním vlivem špatných společníků. Budou starostlivě pozorovat, s kým se přátelí, protože chápou ten silný vliv, který na něj budou mít jeho vrstevníci. A ve velmi mladém věku ho přivedou k úpatí kříže, kde zažije skutečné obrácení. Jan tím pádem nebude mít oproti Jakubovi tak silný protichůdný činitel, se kterým bude muset bojovat, když přijde na staré zvyky a dědičné sklony.

Proč jsme to takto rozvíjeli? Z několika důvodů: v první řadě pochopte, že potřebujeme vzít tyto věci v potaz, protože to ovlivňuje naše vzájemné vztahy. Je to skutečná výzva pro Jany, aby byli trpěliví s Jakuby. Janové častokrát nemají ani představu o tom, čím si Jakubové procházejí.

A více, co je skutečnou výzvou? Když se někdo na konci Janovy škály spojí v manželském svazku s někým z konce Janovy škály. To je vskutku výzva a doopravdy se to stává. Bůh bere tyto věci v potaz i ve vztahu k nám.

A budu rád, když mě nyní správně pochopíte. Představte si, že Bůh řekne Janovi: „Víš co, ty jsi v obrovské nevýhodě, ale něco ti řeknu: Tak prostě přimhouřím oči. Budu přežít to holdování. Půjdu dál a nechám tě holdovat.“ Je to

správná představa? Určitě ne, přátelé, protože Bůh to tak nedělá. V jedné věci si buďte jisti: „*A kde se rozhojnil hřích, tam se nadmíru rozhojnila milost*“ (Ř 5,20). Jakubové, naberte odvahy! Nezáleží na tom, jak moc jste znevýhodněni z hlediska svých zděděných a pěstovaných sklonů ke zlému, protože Jeho milost je dostatečná. Poslechněme si toto krásné zaslíbení: „*Andělé slávy, kteří stále hledí na tvář nebeského Otce, radostně slouží jeho dětem. Třesoucí se duše, které mají mnoho problematických charakterových rysů, jsou osobním předmětem jejich zájmu. Andělé jsou přítomni tam, kde je jich nejvíce potřeba, kde lidé vedou nejtěžší boj s vlastním já a zápasí v nejtěžších podmínkách. Kristovi skuteční pracovníci budou pomáhat právě v těchto místech.*“ (DA 440).

Nuže, Janové, musíme mít zvláštní trpělivost s Jakuby. Bůh ji má. Ať už jste Jakubem, anebo Janem, anebo někde v prostředku. Ilustrovali jsme si dva extrémy. Většina z nás je někde mezi těmito dvěma extrémy. Někteří z nás mohou být právě ve středu, někteří z nás mohou být více směrem k Jakubově straně škály, jiní naopak k Janově straně.

Ale ať už jste Jakub, nebo Jan, nebo někde uprostřed, ptám se vás: Jak dlouho budete muset bojovat s tím starým člověkem, s tím protichůdným činitelem, kterému říkáme *tělo*? Jak dlouho ten boj potrvá? Až do smrti. Anebo do oslavení, podle toho, co přijde dřív. Dobře si uvědomuji to, co jsem nyní řekl, a trvám na tom, že je to pravda.

Proč máme neustále bojovat s tím starým člověkem? Protože u toho starého člověka nikdy nedojde k obrácení. Právě proto ho necháváte každý den umírat (1. Kor 15,31). Musíte ho překonávat až do chvíle, až dokud „*naráz, v okamžiku*“ (1. Kor 15,51) bude konečně vyhuben a dostanete svaté tělo. Neexistuje nic takového, jako *svaté tělo* dřív, než budeme oslavení. Právě proto musíme ukřižovat tělo s jeho vášněmi a touhami každý jeden den. Pokud by se ten starý člověk někdy obrátil, nemuseli bychom to dělat, ale on nikdy obrácený nebude! Tato dimenze vaší přirozenosti jde nenapravitelně vůči vůli a svrchovanosti Boží. Musíme toho starého člověka překonávat každý jeden den svého života. Všimněte si, jak tento boj pokračuje a probíhá: „*Vyzbroj se zbraněmi potřebnými k celoživotnímu zápasu s dědičnými sklony.*“ (4T 439) – jde o *celoživotní zápas*, přátelé. „*Neustálý boj proti tělesné mysli musí být udržován...*“ (2T 479). „*Bůh formuje srdce na něco, co je Jemu stále více podobné. A naproti tomu se to naše sobecké já neustále dožaduje vítězství.*“ (3T 537).

Nuže, lidský rozum by řekl: „Pokud Bůh modeluje moje srdce na něco, co je Jemu stále více podobné, potom bych měl stále méně a méně vzdorovat, až bych byl nakonec tak svatý, že už bych v sobě neměl žádný odpor vůči Němu.“ Neřekl by právě toto lidský rozum? Ale říkám vám: nevěřte lidskému rozumu. Ano, Bůh formuje vaše srdce (vaši novou přirozenost) stále více a více ve Svůj obraz, ale ještě stále máte tu starou přirozenost, toho starého člověka, který se nikdy neobrátil. On vám bude vždycky vzdorovat. Ačkoliv Bůh formuje srdce na něco, co je Jemu stále více podobné, stále je zde to naše sobecké já, které se stále dožaduje vítězství. Znáte to z vlastní zkušenosti, pokud jste se doopravdy znovu narodili a doopravdy bojujete dobrý boj víry.

Existuje více citátů na toto téma. „*Jeho děti... musí neustále bojovat proti svému sobectví.*“ (AA 565). „*Denně musíme zápasit s vnějším zlem a vnitřním hříchem.*“ (RH 30. 5. 1882). Co je to ten *vnitřní hřích*? Je to ten kořen, HŘÍCH s velkými písmeny, ta hříšná sobecká přirozenost. Ačkoliv již nevládne, ještě stále zůstává. Ale nespokojí se s tím, že jen zůstává, takže musíme denně bojovat proti vnitřnímu hříchu, protože se neustále snaží dostat se na trůn srdce.

Uvedu nyní jeden citát, kterého si obzvlášť cením, protože popisuje nejen začátek boje, ale také i jeho finále, vyjadřuje tedy celý příběh: „*Od kříže ke koruně...*“ je to symbolický jazyk. Ještě se k tomu vrátíme a vysvětlíme si to. „*Od kříže ke koruně je potřeba vykonat naléhavou práci. Je to zápas s vrozeným hříchem, je to zápas proti vnějšímu zlu. Život křesťana je boj a pochod. Ale pojďme vpřed, protože usilujeme o nesmrtelnou korunu.*“ (RH 29. 11. 1887).

Jaké je tedy trvání boje? Začal pod křížem, což symbolizuje obrácení (AA 246), když vedeni zákonem a přitahování Beránkem křičíme: „*Stvoř mi čisté srdce, ó Bože! Obnov v mém nitru pevného ducha!*“ (Ž 51,12). To je to místo, kde došlo k našemu obrácení, kde jsme prožili znovuzrození. Tam ten boj ale *pouze začíná*. Tak mnoho lidí si myslí, že když už přišlo obrácení, že jejich boj skončil. V žádném případě! Ten duchovní boj o ovládnutí mysli tehdy jenom začíná! Nemůžete bojovat ten boj, dokud nedostanete novou mysl. A ten boj pokračuje až „*...ke koruně.*“ Co je to koruna? Je to ta koruna nesmrtelnosti, ta koruna neporušitelnosti. To je to, co dostaneme „*naráz, v okamžiku, při zvuku poslední polnice.*“ (1. Kor 15,52). Od kříže ke koruně je to zápas s vrozeným hříchem. Co je to ten *vrozený hřích*?

„*Sobectví je vetkáno do naší samotné podstaty. Dostalo se k nám jako dědictví...*“ (HS 138). To je ten *vrozený hřích*. Se sobeckou přirozeností budeme muset bojovat během celého křesťanského života. Bůh vám v tom žehnej. Nebojte se, pokud vám to zní hrůzostrašně. V boji a vítězstvích dobrého boje víry (1. Tim 6,12) proti protichůdnému činitelem, kterému říkáme *tělo*, je velké pozhňání. V čem spočívá to, že můžeme nejen bojovat a vítězit, ale být přítom i pozhňání? Pojďme v další kapitole společně pokračovat v našem studiu.

## Kapitola 21: Spravedlivý at' dál koná spravedlnost

„*Spravedlivý at' dál koná spravedlnost*“ (Zj 22,11 B21)

Chystám se spolu s vámi pustit do studia jednoho velmi sporného tématu. Od přirozenosti se nerad zaobírám spornými otázkami. Ale pokud vidím, že nás rozděluje nějaká sporná otázka, skutečně mě to znepokojuje.

Přátelé, pokud máme vydat hlasité volání (Zj 18,1-4), musíme být jednotní v tom, co hlásáme. Musíme být jednotní a právě pravda nás sjednocuje. Proto se i já, pro Toho, který je Pravda, kterého miluji z celého svého srdce, se pro Jeho církev, kterou stejně tak miluji, musím snažit, abych s mocí Ducha Pravdy důsledně představil pravdu. Tak můžeme dojít ke vzájemné shodě v této sporné otázce a najít jednotu v pravdě. To je jediné místo, kde máme skutečnou jednotu.

Velmi zřetelně jsme objevili a stanovili si z Písma a z Ducha prorockého to, že křesťanský život je neustálý konflikt a boj. Ve skutečnosti říká inspirace toto: „*Křesťanský život je neustálý boj a pochod. Neexistuje v tomto zápase žádný oddech.*“ (3T 253).

Někteří z vás by mohli namítnout: „Dobře, ale počkej chvíli. To zní dost krutě. Myslím tím, kde je pokoj? Nemá tu být pokoj? Neměl by křesťan poznat pokoj? Jak to spojíš s tím, že celý křesťanský život je neustálý boj? Jak se to shoduje s tím, že člověk pořád zápasí? A že tento zápas nezná oddech? Kde je pokoj?“

Nuže, v první řadě si prosím uvědomte, s kým je ten pokoj. Písmo o tom mluví: „*Když jsme tedy byli ospravedlněni z víry, máme pokoj se sebou.*...“ Říká Písmo toto? Ne! V Bibli čteme se něco jiného: „*Když jsme tedy byli ospravedlněni z víry, máme pokoj s Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista.*“ (Ř 5,1). Ano, je zde pokoj, ale je to pokoj s Bohem! Pokud chceme být v pokoji s Bohem, musíme vést válku sami se sebou.

Ve skutečnosti předtím, než budeme oslaveni, máme jen dvě možnosti. *Můžeme vést válku se sebou a být v míru s Bohem, anebo můžeme být v míru se sebou a vést válku proti Bohu.* To jsou jediné možnosti, které máte. Proč? Protože to *já*, o kterém mluvíme, se nikdy neobrátil. Je to ten starý člověk, se kterým musíme zápasit každý den, až dokud nebude konečně vyt'at „*naráz, v okamžiku, při zvuku poslední polnice.*“ (1. Kor 15,51). Nevím jak vy, ale já se velmi těším na ten den, kdy bude tento protichůdný faktor zničen, bude vykořeněn „*naráz, v okamžiku,*“ bude toto zkažené tělo proměněno a bude mít „*stejnou podobu těla Jeho slávy*“ (Fil 3,21). Již nebudeme mít toho starého člověka, který mě trápi každý den.

Rád bych vám řekl něco osobního. Byly chvíle, kdy byly mé boje tak těžké, že jsem vykřikl a řekl: „*Pane, prosím Tě, mohl bys mě nechat zaspát?*“ Co je spánek smrti pro křesťana? Je to něco, čeho bychom se měli obávat? Ne. Někdy je to velmi lákavá alternativa v porovnání s neuvěřitelně intenzivním bojem, který skončí tím, že nakonec zazní zvuk polnice a „*mrtví vstanou jako neporušitelní*“ (1. Kor 15,52). Už nebudeme mít ten protichůdný činitel, ale můžeme „*složit náš meč a štít válkou se již více nezaobírat,*“ jak se zpívá v té písničce. Z celého srdce toužím po tom dni! Ale vždy, když něco takového vyslovím, vždy rychle dodám: „*avšak ne má vůle, nýbrž tvá se staň.*“ (Lk 22,42). A pokud chceš, abych žil až do příchodu Krista, potom s Tebou počítám, že mi dáš sílu bojovat a vyhrát v tomto neuvěřitelném boji proti mého starému člověku.“ Velice toužím po tom čase, kdy už bude ten boj za námi. Ale ten boj neskončí až do oslavení, anebo do smrti, podle toho, co přijde dřív. Ale i když musíme neustále bojovat se starým člověkem, můžeme také poznat radost z pokoje s Bohem.

Písmo vlastně odkazuje na tento pokoj, jako na pokoj, který „*převyšuje všechno porozumění.*...“ V Bibli o něm čteme: „*A pokoj Boží, který převyšuje všechno porozumění, bude střežit vaše srdce a vaše myšlenky v Kristu Ježíši.*“ (Fil 4,7). Líbí se mi to vyjádření: „*bude střežit vaše srdce a vaše myšlenky.*...“ Opět zde máme srdce a mysl. Mluvíme o myšlenkách a pocitech, a tím pádem mluvíme o našem charakteru (5T 310).

„*Je to naše přednost mít každý den pokojnou osobní a radostnou procházku s Ježíšem. Nemusíme být zděšeni, když naše cesta vede přes konflikty a utrpení. Můžeme mít pokoj, který převyšuje každý rozum, ale bude nás to stát boje se silami temnoty a krutý zápas proti sobectví a vrozenému hříchu.*“ (ST 17. 3. 187). Ano, je zde pokoj, ale pokud budeme mít pokoj s Bohem, musíme také vést válku sami se sebou.



Nyní se budeme věnovat té sporné otázce. O co se jedná? **Nuže, máme co dočinění s celou problematikou týkající se stavu, kterého věrní křesťané musí dosáhnout, pokud mají být schopni obstát bez Prostředníka po ukončení doby milosti.**

Věřím, že doba milosti bude uzavřena těsně před Jákobovým soužením (Jer 30,7) a sedmi posledními ranami (Zj 15,1). Mezi ukončením doby milosti a oslavením (které nastane „*naráz, v okamžiku*“, až přijde Ježíš) je velmi významný časový úsek. Při ukončení doby milosti Ježíš přestane vykonávat svou velekněžskou službu (PH098 13.2). Jeho úloha Prostředníka bude skončena. Odloží své velekněžské roucho, obleče si své královské roucho (DS 14. 3. 1846) a začne se připravovat na svůj brzký příchod. A chvála Bohu, bude to vykonáno úplně a rychle (Ř 9,28).

Nyní je zde ale otázka: Do jakého stavu musí skrze milost Jeho lid dospět, pokud má být schopný obstát bez Prostředníka? Jsou takoví, kteří argumentují, že musí být úplně bez jakéhokoliv hříchu. Zde už přecházíme na teologické minové pole. Budeme pokračovat velmi opatrně s tím, že se budeme držet velmi blízko inspirace, která je naší záchrannou sítí.

„*Pojďme vpřed, protože usilujeme o nesmrtelnou korunu. Stále víc usilujeme o upevňování svého povolání a vyvolení (2. Pt 1,10). Lenivý nerozvážný křesťan si nikdy nezajistí vstup do Božího království. Od kříže ke koruně je třeba vykonat důležitou práci. Je to boj proti vrozenému hříchu a zápas proti vnějšímu zlu. Ale nakonec dosáhneme vítězství, pokud nepolevíme v konání dobra. Nebeské brány budou otevřeny každému, kdo koná to nejlepší, co může, pro Boha a své bližní.*“ (ST 17. 12. 1885).

To není ojedinělý citát. Je jich o mnoho víc, kde je nám řečeno, že musíme bojovat s vrozeným hříchem „*od kříže ke koruně*.“ Korunu nedostaneme před, ale až po ukončení doby milosti. Koruna je vlastně to, co dostaneme „*naráz, v okamžiku, při zvuku poslední polnice*.“ (1. Kor 15,51). A doba milosti bude uzavřena dokonce ještě před časem Jákobova soužení (GC 616). Takže je jasné, že od ukončení doby milosti po oslavení podle Inspirace stále „*bojujeme s vrozeným hříchem*.“ Koruna je korunou nesmrtelnosti. Dostaneme ji „*naráz, v okamžiku, při zvuku poslední polnice*.“ (1. Kor 15,51), až když přijde Ježíš. **Takže je jasné, že je zde určitý časový úsek – od ukončení doby milosti až do oslavení – když ještě stále bojujeme s vrozeným hříchem.** Začalo to pod křížem, ale pokračuje to dále, dokonce i po ukončení doby milosti, až do oslavení. *Stále bojujeme s vrozeným hříchem.*

Znamená to, že i nadále budeme pokračovat v hříchu, až dokud budeme oslavení? Zde prosím pochopte důležitou věc: Pro lásku Kristovu a v moci Ducha svatého se musíme stát tak dobrými zápasníky, že musíme držet toho starého člověka pod smrtelným zámekem. Musíme ho tak držet při zemi, že bychom raději zemřeli, než vědomě přestoupili Boží zákon. To znamená být vítězem (Zj 2-3). Přesně to znamená být zapečetěn a my musíme být zapečetění před ukončením doby milosti.

Pokud jsme z Boží milosti dosáhli takové zkušenosti, jsme už v tom okamžiku tím pádem bezhříšní? Ne! Proč? Protože stále máme *vrozený hřích*. Už nevládne, ale ještě stále zůstává. A ačkoliv ho ještě stále máme, on už nemá nás. Podle Inspirace máme stále vrozený hřích – až do chvíle oslavení.

Potom ale vyvstává další otázka: Jak bude potom ten hřích přikryt, když Kristus při ukončení doby milosti opustí svou úlohu Prostředníka? Jak se to bude řešit, když se Kristus již nebude přimlouvat jako náš Velekněz? Je mnoho takových, kteří to vidí jako výzvu, a tak přicházejí s různými teoriemi – a bylo by velmi lákavé je zde vypsát. Bude ale užitečnější, když tyto všemožné teorie označíme jako *bludy*, které představují lidské snahy řešit tento problém. Během historie naší církvi lidé přišli s opravdu mnoha různými teoriemi.

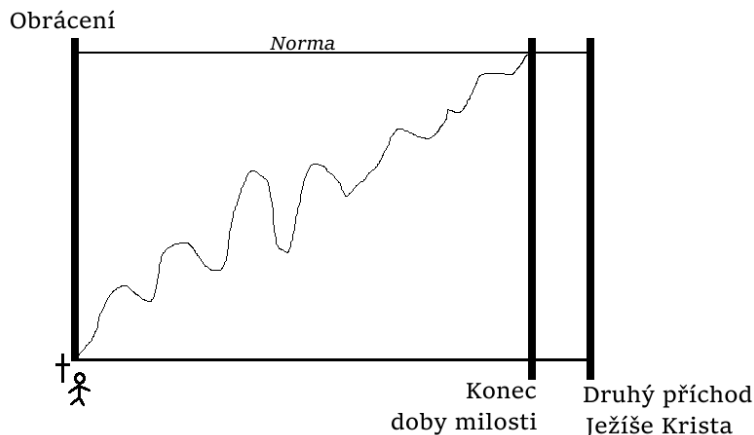
Jedna z těch nejhranějších, která přišla ještě za života Ellen Whiteové, se nazývala *hnutí svatého těla*. Toto hnutí učilo, že musíme dosáhnout určitého stavu posvěcení, pokud máme obstát u Kristova příchodu bez *smrti* (nebo jak tito lidé říkali smrti: „*podzemní železnice do nebe*.“). Musíme být úplně osvobozeni od hříchu, takže budeme mít svaté tělo. Ellen Whiteová se této otázce věnovala (2SM 32). Proč jsou zde snahy tohoto typu? Proč někteří lidé tvrdí, že musíme být dostatečně spravedliví, abychom obstáli bez Zástupce po ukončení doby milosti? Povím vám, proč.

Bylo to na Biblické hodině na univerzitě. Můj učitel Bible mě učil pravděpodobně to, co se sám naučil. V ten den se postavil a řekl: „*Třída, vysvětlím vám, jak jsme ospravedlněni a jak jsme posvěceni, a musím vám vysvětlit i rozdíl, mezi připočtenou a udělenou spravedlností.*“ I vy se možná budete moci ztotožnit s touto Biblickou přednáškou, kterou jsem dostal jako student, protože jste pravděpodobně dostali tu samou lekci. Poodešel k tabuli a nakreslil na tabuli obdélník. Přímka, která tvořila levou stranu obdélníku, znázorňovala obrácení. Do levého dolního rohu nakreslil malého panáčka (který symbolizoval nás) a kříž (symbolizující obrácení). Pravou stranu toho obdélníku

tvořila přímku, která znamenala druhý příchod. Těsně před ní nakreslil další čáru a řekl: „To je ukončení doby milosti.“ Potom pokračoval a řekl: „Když přijdeme ke Kristu a jsme obráceni, Bůh nám připočítává Kristovu spravedlnost, která nás přikrývá. Sice jsme hříšní, ale pokud vírou přijmeme Kristovu spravedlnost, která je nám připočtena a která splňuje za nás tu požadovanou normu, potom začínáme posvěcený život.“ Horní stěna obdélníku byla tou „normou,“ kterou musíme dosáhnout, abychom mohli být ospravedlněni. Položil křídlo na levý dolní roh a začal kreslit takovou nepravidelnou čáru, něco jako schody, ale spíš to vypadalo jako stoupající graf.

Vypadalo to asi jako na obrázku vpravo:

Potom řekl: „Třido, my přijímáme nejen připočtenou, ale i udělenou spravedlnost. Čím víc rosteme v naší křesťanské zkušenosti, tím víc se podobáme Kristu a tím víc a víc máme udělené spravedlnosti.“ A pak přišla na řadu ta věta: „Čím dál tím méně a méně připočtené spravedlnosti budeme potřebovat na splnění požadované normy.“ Mimochodem, toto je ten smrtelný blud, přátelé! Později si vysvětlíme proč. „Čím více a více máme udělené spravedlnosti, tím více jsme posvěcení, a tím méně a méně připočtené spravedlnosti potřebujeme, abychom byli ospravedlněni.“



A potom řekl: „Třido, je pro nás všechny velmi důležité, abychom si uvědomili, že když bude ukončena doba milosti, Ježíš už nebude naším Přímlyvcem. A proto musíme mít sami v sobě dost spravedlnosti na to, abychom i bez Přímlyvce stáli před Bohem spravedliví. A tak ta čára (resp. graf) musí dosáhnout horní hranice, protože tam máme všechnu udělenou spravedlnost, která by nám byla připočtená, když Kristus ukončí svou přímlyvnou službu.“

Toto chybné zkreslené c hápání evangelia je důvodem, proč je tak mnoho zmatku mezi námi ohledně otázky týkající se stavu, který musí křesťané (vykoupeni Boží milostí) dosáhnout, pokud mají být schopni přejít dobu Jákobova souzení bez Přímlyvce. Některé z vás pravděpodobně učili právě tuto nauku, a zda už jste to vědomě či nevědomě přijali, prosím pochopte, že to je smrtelný blud. A to hned z několika důvodů:

**1. Důvod:** Můžete nahoru nakreslit čáru na označení normy, které musíme dosáhnout, abychom byli ospravedlněni? Jaká je to norma? Je to přece *nekonečná* norma. A můžete změřit nekonečno? To určitě ne. Je to Boží spravedlnost, která je požadovaná pro naše ospravedlnění. Takže to je jen jedna chyba, pro začátek. Měli by tam být spíš nakreslené šipky, které by směřovali nahoru, někam do nekonečna. Jediná spravedlnost, která splňuje tu normu, je spravedlnost Ježíše Krista, která je nám zadarmo připočtená.

**2. Důvod:** Posvěcení nemá nic společného se získáním ospravedlnění. Židům 10,14 říká: „*Neboť jednou obětí zdokonalil navždy ty, kteří se posvěcují.*“ (Žid 10,14 PLS). Ospravedlnění nám tedy získává jedna oběť. Jak dlouho jsme tou jednou obětí zdokonalování? Navždy, po celou věčnost! I když posvěcení nemá nic společného se získáním ospravedlnění, má mnoho co dočinění s udržetím si ospravedlnění.

Naše Duchem zplnomocněná, láskou motivovaná poslušnost nezíská ospravedlnění, ale je nevyhnutelná na udržení si ospravedlnění. Proč? Nuže, protože „*víra beze skutků je mrtvá...*“ (Jak 2,26 OMP). Jsme ospravedlněni jen vírou v Kristovu spravedlnost, ale víra v Kristovu spravedlnost se bude vždy projevat v posvěceném životě poslušností, která je motivovaná láskou.

Řekněme si to takto: jsme ospravedlněni vírou, ne činěním dobra, ale víra, která ospravedlňuje, vždy činí dobro. Ale tento posvěcený život nám nezíská ospravedlnění. Není to připočtená spravedlnost plus udělená spravedlnost, protože ve skutečnosti posvěcený život nežijeme za tím účelem, abychom díky němu byli ospravedlněni a získali oprávnění do nebe. Žijeme ho proto, abychom se stali svatými a získali způsobilost pro nebe. Je to pro úplně jiný účel. Neusilujeme tedy o posvěcený život za tím účelem, abychom si mohli věčný život „zasloužit.“ Posvěcený život je takový, že se z něj můžeme těšit, když ho zdědíme jako bezplatný dar, který si zasloužíme jen díky Ježíši Kristu. Takže naskládat posvěcení na ospravedlnění je absolutně nesprávné a mylné. Je to jiný program. Není to

součástí toho, co nás ospravedlňuje a opravňuje do nebe, je to součástí toho, co nás posvěcuje a dělá způsobilými pro nebe. V tom je rozdíl.

A jen tak na okraj: tato udělená spravedlnost, která je rozhodující, je přijatelná jen v kontextu připočtené spravedlnosti. Pamatujte, že když posloucháme Boha a nabízíme Mu naši modlitbu a naši chválu, tak naše spojení s ním „přetéká“ přes kanály naší lidskosti, takže je tak poskvrněné, že dokud to nebude očištění krví, nebude to mít nikdy u Boha hodnotu (1SM 344). K našim bohoslužbám, modlitbám, chválám a kajícím vyznáním hříchu musí být přidána Kristova spravedlnost. Takže i udělená spravedlnost je přijatelná, jen pokud má připočtenou Kristovu spravedlnost a je přidána Jeho krev na očištění. Proto posvěcení nemůže být ani jen částí toho, co získává naše ospravedlnění.

**3. Důvod:** Ale nejhorší věcí tohoto smrtelného bludu je to, že si vyžaduje jednu ze dvou věcí: buď zoufalství, anebo sebeklam. Co tím myslím?

Takže, přátelé, jak rosteme v naší křesťanské zkušenosti, jsme stále lépe a lépe obeznámeni s nekonečnou spravedlností Kristova charakteru, vidíme v sobě stále více a více nedokonalostí a nedostatků. Čím blíže přicházíme ke Kristu, tím víc vidíme sami sebe hříšněji – připadáme si provinile, porušeně, nedokonale, atd. A pokud si myslíte, že musíte mít v sobě spravedlnost, která vás učiní spravedlivými v Božích očích, propadnete *zoufalství*. A mnoho lidí to tak vnímá. A znal jsem jednoho člověka, který dokonce spáchal sebevraždu.

Nedávno jsem kázal v jednom sboru na toto téma. Po kázání přišla milá bělovlasá paní za mnou se slzami, které stékali po jejích tvářích. Řekla mi: „Tak bych si přála, aby takové studium mohl slyšet i můj manžel...“ Položil jsem jí ruku okolo ramen a řekl jí: „Sestro, co tím myslíš?“ A ona odpověděla: „Víš, on byl takový svědomitý. Tak velmi si přál mít spravedlnost, která ho v jeho vlastním životě učiní spravedlivým v Božích očích, a věřil, že toho musí dosáhnout před ukončením doby milosti. Velmi se snažil... A jednoho dne jsem přišla do garáže a našla jsem ho viset na trámu.“ Je to smrtelný blud, bratři a sestry.

Ti, kteří jsou zásadoví a čestní, když se na sebe podívají, nevidí spravedlnost, která by je učinila spravedlivými v Božích očích. Proto propadají zoufalství. Samozřejmě, ne všichni z nich spáchají sebevraždu, ale mnoho z nich poví: „Já sem nepatřím, zapomeň na to, nikdy toho nedosáhnu. Nemá to cenu ani jen zkoušet.“ Anebo další alternativou je si něco namlouvat a lhát sám sobě. Takový člověk si o sobě myslí: „Ano, ty víš, že to děláš dobře.“ Ve skutečnosti jsi bohatý, zbohatl jsi a nepotřebuješ nic.“ (viz Zj 3,17). Ale nemusíme si vybrat žádnou z těchto alternativ a evangelium nám přeci jen dovolí být spravedliví v Božích očích, ne na základě toho, kým sami jsme, ale na základě toho, kým jsme v Kristu. Dokud usilujeme o to, abychom šli za cílem (Fil 3,14), a pro lásku Kristovu se v maximální míře našich schopností snažíme chodit ve světle, které máme, a nerespektujeme žádný vědomý hřích, Kristova spravedlnost nás překrývá a Bůh nevidí naše nedostatky. Místo toho vidí Kristův nekonečně dokonalý charakter. To vám dává odvahu se dál snažit a také zůstat čestnými co se týče vašich nedostatků.

Tento boj proti vrozenému hříchu se můžeme pro lásku Kristovu bojovat a vyhrávat na pevném základě. Musíme ve skutečnosti přijít do stavu, kdy bychom raději zemřeli, než vědomě přestoupili Boží zákon (5T 53). A když bude mít Bůh své věrné, kteří jsou tak ustáleni a upevněni v pravdě, že by raději zemřeli, než by vědomě přestoupili Boží zákon, potom může ukončit svou velekněžskou službu.

Ale proč Kristus už neukončil svou velekněžskou službu? Protože Jeho lid je pro nedostatek bdělosti a modlitby stále ještě nepřipravený; klopýtá, padá a hřeší. Ale chvála Bohu, že pokud zhřešíme, máme Přímluvce u Otce (1. Jan 2,1) a můžeme s tím hříchem jít ke Kristu. A dokud je naším Veleknězem, může nám odpustit a bere ten hřích do svatyně. Ten proces, který je nakonec vykonán, je úžasný. Hřích je přenesen na hlavu kozla (Lv 16).

Musíme se ale dostat do stavu, že bychom pro lásku Kristovu raději zemřeli, než zhřešili a vědomě přestoupili Boží zákon – a to v každé oblasti, dokonce i v oblasti našich myšlenek. Protože přichází čas, kdy Kristus musí ukončit Svou velekněžskou službu a pak již ve svatyni nebude, abychom Mu vyznávali naše záměrné hříchy. Proto musíme přijít do takového stavu, že bychom raději zemřeli, než záměrně zhřešili.

**4. Důvod:** Položme si další otázku: Když Ježíš ukončí svou velekněžskou službu tak – vezme si zpět naše roucha spravedlností? Tento smrtelný blud by naznačoval, že roucho spravedlnosti je nějaká půjčka, kterou dostaneme při obrácení a je tedy naše, až dokud nebudeme mít sami v sobě dostatek spravedlnosti, a pak již tedy tuto půjčku nepotřebujeme. Při ukončení doby milosti budou tato roucha vrácena zpět, a pokud nemáte v sobě dostatek spravedlnosti, tak máte velký problém. Toto je smrtelný blud.

Roucho Kristovy spravedlnosti není půjčka, je to vlastnictví. Ale kdo jediný má právo ho vlastnit? „*Neboť jednou obětí zdokonalil navždy ty, kteří se posvěcují.*“ (Žid 10,14 PLS). Jak dlouho můžeme vlastnit roucho spravedlnosti? No přece navždy: „*Neboť jednou obětí zdokonalil NAVŽDY ty, kteří se posvěcují.*“ (Žid 10,14 PLS). Pokud jste tedy v procesu posvěcování, je vaším vlastnictvím.

Pojďme zpět ke způsobu, kterým jsme spojili dohromady ty dva aspekty: *připočítání* a *udělení, ospravedlnění a posvěcení*. Jistě si vzpomínáte, že jsme se dívali na Kristovo jméno. On je „*Hospodin je naše spravedlnost.*“ (Jer 23,6) a On zůstane naší spravedlností tak dlouho, dokud my zůstaneme podrobeni Jeho vládě. A tak můžeme být přikrytí Jeho spravedlností. Pokud si však zvolíme odmítnout a vzbouřit se proti Jeho vládě, potom nám bude Jeho spravedlnost odňata. Podívejte, spravedlnost nepřekrývá žádný pěstovaný hřích (7BC 931). Ale přikrývá, chvála Bohu, všechny naše nedostatky (3SM 196).

„*Kristova spravedlnost nepřikryje ani jediný pěstovaný hřích.*“ (COL 316). Ale přikrývá všechny neodstranitelné nedostatky, a jedním z nich je vrozený hřích. Můžeme vy i já něco udělat se skutečností, že máme vrozený hřích? Ne. Je to nedostatek, se kterým nemůžeme dělat nic, nemůžeme se ho sami zbavit. Pokud ho ale v Kristově síle *překonáváme*, můžeme ho v Kristově síle přemoci. Můžeme mu zabránit v tom, aby vládl, ale ne v tom, aby zůstal. Takže ta zůstávající přítomnost je neodstranitelný nedostatek. Ale chvála Bohu, že je zde opatření na přikrytí zůstávající přítomnosti hříchu tak dlouho, dokud ho Boží milostí *překonáváme*.

To je to, co Pavel napsal v Římanům: „*Nyní tedy není žádného odsouzení pro ty, kteří jsou v Kristu Ježíši a nechodí podle těla, ale podle Ducha.*“ (Ř 8,1). Když se rozhodneme *překonávat* žádosti těla a odmítneme je naplňovat, potom už pro nás není žádné odsouzení kvůli jejich zůstávající přítomnosti. Jsou překryty krví a spravedlností Ježíše Krista.

Nakonec, jak to všechno do sebe zapadá? Pochopte, prosím, že stav, který musíme docílit Boží milostí a pro lásku Kristovu, není dosáhnout stavu bezhříšnosti před ukončením doby milosti. Naším cílem je stav, kdy jsme tak motivováni láskou k věrnosti vůči Bohu, že bychom raději zemřeli, než vědomě zhřešili.

Mimochodem, myslíte si, že tam bude i nějaká zkouška, dokazující, zda jsme toho dosáhli, anebo ne? Ano, bude. Půjde o čtvrté přikázání, protože k zachování čtvrtého přikázání (LDE 258) bude připojen i trest smrti. Je to tak jasné a úplně Biblické (Zj 13,15). Je jasné, že pokud máme být připraveni na ukončení doby milosti a na ukončení velekněžské služby Ježíše Krista, musíme přijít do stavu, že bychom pro lásku Kristovu raději zemřeli, než vědomě přestoupili Boží zákon. Ale to není synonymem s *bezhříšností*, protože stále máme vrozený hřích.

Pojďme si to ale podložit z Ducha prorockého: „*Jestli bys zápasil proti sobecké lidské přirozenosti, pak bys postupoval v práci překonávání dědičných a pěstovaných sklonů ke zlému.*“ (ML 52). Pokud tedy zápasíme proti sobecké lidské přirozenosti, musíme získat vítězství nad dědičnými a pěstovanými sklony ke zlému. Jak dlouho budeme muset zápasit s dědičnými a pěstovanými sklony ke zlému?

„*Jsou dědičné a pěstované sklony ke zlému, které musí být překonány. Chut' a vášeň musí být přineseny pod kontrolu Ducha svatého. Není konce zápasu na této straně věčnosti.*“ (CT 20). Kdy začíná věčnost? Přece když si porušitelné obleče neporušitelnost a smrtelné obleče nesmrtelnost, náraz, v okamžiku (1. Kor 15,53). A až do té doby je zde zápas proti dědičným a pěstovaným sklonům. „*Ale dokud jsou tam neustálé boje, které je třeba bojovat, jsou tam taktéž vzácné vítězství, které můžeme získávat; a triumf nad sebou a hříchem je o mnoho cennější, než jak může mysl odhadnout.*“ (CT 20). Takže, přátelé, z toho důvodu nemáme svaté tělo až do oslavení. Proto tomuto zápasu není konce. Stále máme tělo, které je zvrácené, které je nesvaté, které má sklon ke zlému, tu morální poruchu, které říkáme *nemravnost*, která je způsobena sobectvím.

„*Dané učení vztahující se na to, co nazýváme „svaté tělo,“ je mylné. Všichni mohou nyní získat svaté srdce, ale není správné tvrdit, že v tomto životě máme svaté tělo.*“ (2SM 32). V tom je velký rozdíl. „*Apoštol Pavel vyhláší: „Vím totiž, že ve mně, to jest v mém těle, nepřebývá dobré...“ (Ř 7,18). Těm, kteří se takto těžko snažili dosáhnout vírou takzvané „svaté tělo,“ bych řekla: „Nemůžete ho získat. Žádná duše z vás nemá nyní svaté tělo. Žádná lidská bytost na Zemi nemá svaté tělo. Je to nemožné...“ Když lidské bytosti dostanou svaté tělo, nezůstanou na Zemi, ale budou vzaty do nebe. Zatímco hřích je v tomto životě odpuštěn, jeho následky nejsou celkem odstraněny. Až při svém příchodu Kristus promění tělo našeho ponížení, aby mělo stejnou podobu těla Jeho slávy.*“ Nemáme žádné svaté tělo až do oslavení. Až dokud bude toto zkažené tělo přeměněno „*ve stejnou podobu těla jeho slávy*“ (Fil 3,21). „*Nemůžeme říci: „Jsem bezhříšný,“ dokud toto zkažené tělo není proměněno a nemá stejnou podobu těla Jeho slávy.*“ (ST 23. 3. 1888).

Všimněte si, že to není věci skromnosti či pokory. Myslím tím v tom smyslu, že bychom řekli: „Vím, že jsem bezhříšný, ale nikdy bych to neřekl, protože by to bylo trochu nevhodné.“ Pokud by to byla záležitost pokory a skromnosti, Ellen Whiteová by napsala: „Nebudeme říkat: ‚Jsem bezhříšný.‘“ Ale ona píše, že to NEMŮŽEME říci! Prostě „NEMŮŽETE říci: ‚Jsem bezhříšný.‘“ dokud toto zkažené tělo není proměněno a nemá stejnou podobu těla Jeho slávy.“ Protože ačkoliv můžeme Boží milostí přijít do stavu, kdy bychom raději zemřeli, než vědomě zhřešili, i tak máme stále vrozený hřích. Ten stále zůstává.

„Nikdo z apoštolů či proroků nikdy netvrdil, že je bez hříchu. Muži, kteří žili tak blízko Boha, a kteří by raději obětovali vlastní život, než aby se vědomě dopustili nepravosti...“ To je stav, který musíme dosáhnout: tím se vlastně staneme zapečetěnými. „...muži, které Bůh poctil Božským světlem a mocí, vyznali hříšnost své přirozenosti.“ (AA 561). Raději by zemřeli, než aby zhřešili, ale i tak vyznali hříšnost své přirozenosti. „Nedivěovali své tělesné přirozenosti, netvrdili, že jsou spravedliví, ale bezvýhradně se spolehli na Kristovu spravedlnost. Podobně to bude i se všemi, kdo hledí na Krista. Čím víc se blížíme k Ježíši a čím lépe poznáme čistotu Jeho charakteru, tím jasněji budeme vidět krajní ohavnost hříchu a tím méně budeme chtít vyvyšovat sami sebe. Bude zde nepřetržitě prahnutí duše po Bohu, ustavičné, upřímné a srdcervoucí vyznání hříchu, a srdce, které se před Ním ponizuje. S každým krokem vpřed v naší křesťanské zkušenosti se bude pokání prohlubovat. Pochopíme, že náš dostatek je jen v Kristu a sami s apoštolem vyznáme: ‚Vím totiž, že ve mně, to jest v mém těle, nepřebývá dobré...‘ (Ř 7,18). ‚Kéž se mi nestane, abych se chlubil, leda křížem našeho Pána Ježíše Krista, skrze nějž je pro mne svět ukřížován a já pro svět.‘ (Gal 6,14).“ Všichni potřebujeme učinit takové vyznání! V mém těle nepřebývá nic dobrého a jsem závislý výhradně na Kristově spravedlnosti.

A co Danielova zkušenost? Zbožný prorok, muž, v jehož životě podle Písma nevidíme žádné selhání. Co vyznal on? Co vyznal potom, jak uviděl ve vidění záblesk jasu Boží slávy? Pojdme si to přečíst: „*Jakmile jsem spatřil to veliké vidění, nezůstala ve mně síla, má důstojnost rázem přišla vniveč a nedokázal jsem se vzchopit.*“ (Dan 10,8). O čem zde vlastně čteme?

„*Jakmile jsem spatřil to veliké vidění, nezůstala ve mně síla, má důstojnost rázem přišla vniveč...*“ (Dan 10,8). Všichni, kdo jsou skutečně posvěcení, budou mít podobnou zkušenost. Čím jasněji chápou velikost, slávu a dokonalost Krista, tím živěji budou vidět svou vlastní slabost a nedokonalost. Nebudou mít žádný sklon tvrdit, že mají bezhříšný charakter – ten, který oni sami pokládali za správný a krásný, se jim v porovnání s Kristovou čistotou a slávou zdá jen jako nehodný a zkažený. Když jsou lidé oddělení od Boha, když chápou Krista velmi nejasně, tehdy říkají: „Jsem bez hříchu, jsem posvěcený...“ a mohu přidat: „*Jsem bohatý, zbohatl jsem, nic nepotřebuji.*“ (Zj 3,17). Čím blíže přicházíme ke Kristu, tím hříšněji vidíme sami sebe. Co nám to říká o lidech, kteří si myslí, že jsou bohatí, zbohatli a nikoho nepotřebují (Zj 3,17)? Že jsou velmi daleko od Ježíše.

„*Když máme jasnější chápání Kristovy neposkvrněné a nekonečné čistoty, budeme se cítit jako Daniel, když uviděl Pánovu slávu a řekl: ‚má důstojnost rázem přišla vniveč a nedokázal jsem se vzchopit.‘ (Dan 10,8). Nemůžete říci: ‚Jsem bez hříchu,‘ pokud toto zkažené tělo není přeměněno na stejnou podobu těla Jeho slávy. Ale pokud neustále usilujeme o to, abychom následovali Ježíše, ta požehnaná naděje, že můžeme stát před Božím trůnem, je naše, bez poskvrny, vrásky či něčeho podobného – dokonalí v Kristu – tedy oděni Jeho spravedlností a dokonalostí.*“ (ST 23. 3. 1888).

Přátelé, když stojíme před Bohem, čím jsme oděni? Spravedlností Kristovou. Ta nám dává nekonečnou hodnotu pro věčnost. Je to spravedlnost Krista, která nás pozdvihuje ve sféře morálních hodnot až do morální hodnoty s Bohem, a Bůh se stane naší spravedlností až na věky (ST 7. 7. 1879). „*Neboť jednou obětí zdokonalil navždy ty, kteří se posvěcují.*“ (Žid 10,14 PLS). To roucho není půjčka, je to vlastnictví! A pokud jsme úplně a nezměnitelně oddáni posvěcenému životu a podrobeni Kristově vládě, budeme mít to roucho neustále na sobě, během celé věčnosti.

Nyní se spolu podíváme na poslední věc, která souvisí s Kristem, který je naším Zastáncem, Přímluvcem a Veleknězem. Bible nám o tom říká ve Zjevení 22,11. Tímto verdiktem vrcholí vyšetřovací soud. Po vyslovení tohoto verdiktu Kristus odkládá své kněžské roucho a obléká si roucho královské. Připravuje se na Svůj příchod a na to, že si nás vezme domů.

Jaký je to verdikt? Je to dvojí prohlášení. Máme zde verdikt nejen pro spravedlivé, ale i pro nespravedlivé. A každý z těchto verdiktů – pro spravedlivé a pro nespravedlivé – je ještě dvojí. „*Nespravedlivý nechť se ještě dopustí*

nepravosti...“ (Zj 22,11 PFŽ). Ale je zde i druhé stanovisko tohoto hrozného verdiktu: „...špinavý nechť se ještě pošpiní...“ Takže zde máme nezrušitelné poskytnutí oprávnění do pekla, které je spojeno s neodvolatelným vyhlášením způsobilosti pro peklo.

Slyšeli jste už ty známé výrazy *oprávnění* a *způsobilost*? Takže, doteď jsme si mysleli, že se termíny oprávnění a způsobilost týkají jen nebe, ale nyní vidíme, že existuje oprávnění a způsobilost pro peklo.

Ujišťuji vás, že Ježíš s odporem vyslovuje tento verdikt a pokud si myslíte, že z toho má nějaké potěšení, prosím, zkuste to znovu promyslet. A podívejte se na kříž a zvažte, co udělal, aby nemusel vyřknout tak hrozný verdikt nad nikým. On vzal kalich hněvu a vypil ho do dna, abychom ho my nemuseli vypít. My můžeme pít kalich života, překypující a věčný. Můžeme pít to, co si On zasloužil pít, protože On pil to, co jsme si zasloužili pít my. Ujišťuji vás, že Ježíš s odporem vyslovuje tento verdikt, ale musí tak učinit, protože musí respektovat svobodnou vůli těch, kteří tak rozhodně trvali na tom, že sami zaplatí dluhy za své vlastní hříchy. Tito lidé odmítli nechat Ježíše Krista, aby ten dluh zaplatil za ně, protože nepřišli k úpatí kříže a nepřijali Ho za svého osobního Spasitele. Jakkoliv nerad, musí jejich volbu respektovat. Ale ta samá volba, která způsobuje, že lidé odmítnou nechat Krista, aby za ně převzal dluh hříchu, je tou samou volbou, která odmítá nechat Krista, aby je osvobodil z moci hříchu – pamatujte, že je to (jak jsme to již studovali) jeden balík.

Krev nás osvobozuje od dluhu hříchu, voda nás osvobozuje z moci hříchu. To dvojitě opatření milosti, které vytéká z propíchnutého boku ukřižovaného Krista, je to, co nás osvobozuje. A osvobozuje nás to nejen od zavržení hříchem, ale i od kontroly hříchu, nejen od jeho dluhů, ale také od jeho moci. Lidé, kteří Ho odmítají, zůstávají pod tyranii hříchu, svého *já* a satana a jsou hříchem znesvěceni. Proto musí být na konci času vykřiknut ten dvojitý verdikt: „*Nespravedlivý nechť se ještě dopustí nepravosti, špinavý nechť se ještě pošpiní...*“ (Zj 22,11). Protože odmítli jeden balík, který by je osvobodil od obou záležitostí – od dluhu za hřích a od moci hříchu. Podle své volby skončili nejen s rozsudkem smrti, ale i se žalostnou a totální zkažeností života. A v tomto bodě je Bůh ve svém milosrdenství, stejně jako ve své spravedlnosti – obrátí na důsledek jejich volby, kterým je věčné zapomnění.

Mluvíš o milosrdenství? Ano, o milosrdenství. Ptáte se proč? Nuže, protože jsou absolutně ubozí. Podívejte, požítky hříchu jsou jen dočasné (Žid 11,25). Je doopravdy od Boha milosrdné, stejně jako spravedlivé, ukončit takovou ubohou existenci. Prosím pochopte, že všechno, co Bůh činí, nádherně splývá jak se spravedlností, tak i s milosrdenstvím. Rád to vyjadřuji takto: Bůh je vždy spravedlivě milosrdný a vždy je i milosrdně spravedlivý. To je Bůh, kterého známe.

Dále – co se týče toho hrozného verdiktu: „*Nespravedlivý nechť se ještě dopustí nepravosti, špinavý nechť se ještě pošpiní...*“ (Zj 22,11) – jak dlouho potrvá ono *ještě*? Navždy, milí přátelé. Je to věčný nezrušitelný verdikt. Je to Boží nařízení. Je to definitivní vyhlášení definitivní autority vesmíru. Tento verdikt je neměnný, nezrušitelný a věčný.

Všimněte si v těchto slovech něčeho dalšího, velmi významného. Je v tomto verdiktu něco libovolného? Ne, naopak čteme: „*nechť se...*“ Co tedy Bůh nakonec dělá? Připouští důsledky naší vlastní volby. „Udělal jsem pro vás absolutně všechno, co jsem mohl, abyste nemuseli zemřít navěky za své hříchy. Nic víc jsem pro vás nemohl učinit, kromě toho, že bych vás přinutil, ale to neudělám, protože nebudu omezovat vaši svobodnou vůli. Ale protože jste úplně odmítli přijmout Moje opatření, budu vás muset nechat, abyste dostali to, co jste si vybrali.“ Přátelé, nestavte Boha do takové bezvýhodné situace, co se týče vašeho věčného rozsudku. On bude respektovat vaši volbu, pokud trváte na odmítnutí Krista jako Hospodina, vaší Spravedlnosti (Jer 23,6). A pamatujte, prosím, že přijmout Krista jako svého Spasitele, znamená, že ho přijímáme nejen jako naši Spravedlnost – čímž můžeme být *ospravedlnění*, ale znamená to také přijmout Ho jako svého Hospodina – čímž můžeme být *posvěceni*. Krista nemůžete rozdělit. Nemůžete říct: „Podívej, mám zájem pouze o tu část udělení spravedlnosti, ale neobtěžuj mě s Tvojí vládou. Nechci žít posvěceným životem.“ Toto nemůžete udělat! Je to jeden balík. Ten samý Bůh, který vám za svou nekonečnou cenu umožnil svobodu od odsouzení z hříchu – skrze Jeho připočtenou spravedlnost, vám umožňuje být osvobozenými z područí vlády hříchu – skrze Jeho udělenou spravedlnost. Ta samá víra, která je dostatečná na to, aby vás ospravedlnila, bude dostatečná pro spolupráci s Duchem svatým na to, aby vám umožnila posvěcení.

Jakub to vyjadřuje velmi výstižně: „*víra bez činů je mrtvá*“ (Jak 20,20 PMP). Je mrtvá, a to nás přivádí k hluboké úvaze o druhém verdiktu. Ten je také dvojitý: „*spravedlivý nechť ještě učiní spravedlnost a svatý nechť se ještě posvětit!*“ (Zj 22,11). Co jsme to právě přečetli? Četli jsme neodvolatelné vyhlášení oprávnění do nebe: „*spravedlivý nechť ještě učiní spravedlnost...*“ spojené s neodvolatelným vyhlášením způsobilosti pro nebe: „...a

svatý nechť se ještě posvěti!“ (Zj 22,11). Během celé cesty jsou ospravedlnění a posvěcení, již od samého počátku až na samý konec naprosto neoddělitelné! Bůh nemůže nikomu říci: „Kdo je spravedlivý Mou připočtenou spravedlností, nechť činí spravedlnost ještě,“ dokud nemůže té samé osobě říci: „Kdo je svatý Mou udělenou spravedlností, nechť se ještě posvěti.“ Ani vy, ani já nemůžeme nikdy oddělit toto dvojité oprávnění milosti. Je to jeden balík.

Je důležité, abyste zde pochopili jednu věc: důvod, proč nám Bůh může nezrušitelně připočítat Svou spravedlnost a na základě této připočtené spravedlnosti nás ospravedlnit („ještě“ (Zj 22,11 – tedy až na věčnost), je ten, že jsme se dostali do stavu, kde jsme nezrušitelně podřízeni Kristově vládě.

Už jsme si předtím vzpomenu, že nevěříme tomu, čemu lidi běžně věří: „Jednou spasený, navždy spasený.“ Proč? Právě proto, že si v celém procese spásy navždy ponecháváme svou svobodnou vůli. Bůh nikdy nenarušuje naši svobodnou vůli v procesu naší záchrany.

Když přijdeme k úpatí kříže a zvolíme si Krista za svého osobního Spasitele, máme připočten Jeho nekonečně dokonalý charakter a jsme jim ospravedlněni. Jsme spravedliví v Božích očích ne na základě toho, kým sami jsme, ale na základě toho, kým jsme v Kristu. Ale ta samá víra, která přijme Kristovu spravedlnost, přijme také Kristovu vládu. Pamatuje, že On je Hospodin, naše Spravedlnost (Jer 23,6), tak dlouho, dokud chceme zůstat podřízeni Jeho vládě. Tak zůstáváme ospravedlněni Jeho spravedlností.

„*Neboť jednou obětí zdokonalil navždy ty, kteří se posvěcují.*“ (Žid 10,14 PLS). Chcete být zdokonaleni navždy jednou obětí? Co je tou *jednou obětí*? Je to život a smrt Ježíše Krista, symbolizované Jeho krví. Pokud chceme být vy a já navždy zdokonaleni jednou obětí, musíme být neustále v procesu posvěcení. I v řečtině je v Žid 10,14 u slovesa *posvěcují* použit přítomný čas, tedy ve smyslu: *neustále (být) posvěcovaný*.

Takže, jako se vyvíjíme v naší křesťanské zkušenosti, můžeme se v jakémkoliv bodě rozhodnout nezůstat podřízeni Kristově vládě a nežít posvěceným životem, že ano? Můžeme si svobodně vybrat. Svobodně můžeme kdykoliv říci: „Ne, Pane, nechci se vzdát toho hříchu. Chci nechat ten hřích vládnout. Chci přilnout k tomu hříchu, chci si ten hřích zachovat.“ Přátelé, máme moc i svobodu si vybrat. To nám Bůh nikdy nevezme. Ale když si vybereme, musíme si uvědomit, že ve volbě odmítnutí Kristovy vlády je také odmítnutí Kristovy spravedlnosti, protože On je Hospodin, naše Spravedlnost. Nemůžeme rozdělit Krista. Nemůžete říci: „Poslechni, nechci Tvou vládu, ale chci, abys mě stále činil spravedlivým Tvou připočtenou spravedlností. Neobtěžuj mě ale Tvou vládou. Nenut' mě žít posvěceným životem kvůli Tvé udělené spravedlnosti.“ Sem prostě nemůžete jít, to nemůžete udělat. Nemůžete v tomto rozdělit Krista, neexistuje nic takového jako „jednou spasený, navždy spasený.“ Denně musíte přijít k úpatí kříže a denně se musíte podřídit Hospodinovi, naší Spravedlnosti, a přijmout Ho vírou jako našeho Spasitele a jako našeho Vykupitele. A až tehdy, až dospějeme do toho stavu, moji milí přátelé, kdy pro lásku Kristovu učiníme to nezrušitelné rozhodnutí, až tehdy nám Bůh může nezrušitelně připošít Jeho spravedlnost. Právě proto nemůžeme přijmout to konečné *ospravedlnění* ve verdiktu: „*spravedlivý nechť ještě učiní spravedlnost...*“, až dokud neprožijeme to konečné *spojení s Kristem*, jak to čteme v tom verdiktu dále: „*a svatý nechť se ještě posvěti!*“ (Zj 22,11).

*Ospravedlnění* je to, co udělal Kristus, aby nás osvobodil od dluhu za hřích. Konečné *spojení s Kristem* je to, co dělá, aby nás osvobodil od moci hříchu. Ospravedlnění ospravedlňuje a konečné *spojení s Kristem* posvěcuje. Když se stáváme stále více a více zajedno s Kristem, jsme stále více a více podřízeni Jeho vládě a jsme stále důsledněji a plněji osvobozováni od moci hříchu.

Toto je posvěcený život a posvěcený život je progresivní. Rosteme od slávy k slávě, od milosti k milosti a každý den se učíme stále plněji se podřizovat Ježíšově vládě. On skrze vedení našeho studia Jeho Slova, stejně jako skrze okolnosti, usměrňuje naši pozornost na problémové oblasti v našem životě, ve kterých potřebujeme prosit o Jeho odpuštění a přijmout Jeho milost, která nám umožní překonat naše nedostatky. Musíme nejen litovat, ale také zanechat těchto hříchů, když jsou přineseny do naší pozornosti a vědomí. A jak rosteme od milosti k milosti, od slávy k slávě, dospíváme do plné velikosti mužů a žen v Kristu (Ef 4,13).

Učíme se, pro lásku Kristovu, zůstat podřízenými Jeho vládě, až dokud nejsme tak upevnění – ve vztahu poslušnosti, která je motivovaná láskou a ve shodě s Knížetem lásky – že bychom dokonce raději zemřeli, než Ho neposlechli, zklamali, nebo Ho nějak špatně představovali. A právě toto je ono *konečné spojení s Kristem*, kterému také říkáme *zapečetění*. Znamená to dostat se do stavu, kde už jste tak upevnění v pravdě, že byste raději zemřeli, než vědomě přestoupili Boží zákon. V tomto stavu máme pro lásku Kristovu návyk žít ne pro sebe, ale pro Něj, a jsme

ochotní nejen zemřít sobě skrze víru (tedy zapřít sami sebe), ale jsme ochotni také raději zemřít i fyzicky, než Ho neposlechnout. Tento stav, to je naše *zapečetění*, naše *konečné spojení s Kristem*.

„*spravedlivý nechť ještě učiní spravedlnost...*“ (Zj 22,11). To je to *konečné ospravedlnění*.

„*a svatý nechť se ještě posvětil!*“ (Zj 22,11) to je to naše *konečné spojení s Kristem*, a v tomto bodě tedy platí jednou spasený, provždy spasený.

Takže – co jsme se dozvěděli? Věříme v to, že platí *jednou spasený, navždy spasený*, ale pokud se vás v budoucnu někdo zeptá: „Věříš, že *jednou spasený, navždy spasený*“? Odpovězte mu: „Ano věřím... Ale dovolte mi, prosím, abych vám vysvětlil, KDY platí *jednou spasený, navždy spasený*.“ A potom s takovým člověkem běžte studovat Zjevení 22,11. Moji drazí přátelé, v tomto bodě, v tomto verdiktu: „*spravedlivý nechť ještě učiní spravedlnost a svatý nechť se ještě posvětil!*“ (Zj 22,11) platí *jednou spasený, navždy spasený*!

Prosím, pochopte v tomto bodě něco skutečně důležitého. Fakt, že náš věčný osud byl v tomto bodě neodvolatelně vyhlášen, z toho dělá ve skutečnosti o mnoho méně obtížnou otázku, když se bavíme o tom, jak se dostaneme do závěru doby milosti k oslavení. Dostat nás do konce doby milosti k oslavení je přeci v Božím zájmu. On už náš věčný osud vyhlásil. Jsme podepsáni, zapečetěni a čekáme jen na odeslání. Avšak, přátelé, když si to uvědomíte, a popřemýšlíte nad Zj 22,11, tak zjistíte, že jsme vlastně doma zadarmo. V tomto bodě platí *jednou spasený, navždy spasený*. Potom to prostě snímá obrovské břemeno z vašich beder ohledně této otázky, že ano?

„*Když Pán Ježíš opustí svatyni, tehdy ti, kteří budou svatí a spravedliví, zůstanou svatými a spravedlivými nadále, protože všechny jejich hříchy budou potom vymazány a budou zapečetěni pečeti živého Boha. Ale ti, kteří konají nepravost a špinavost, budou činit nepravost a špinit se nadále; protože potom už nebude žádný Kněz ve svatyni, který by předložil jejich oběti, jejich vyznání a jejich modlitby před Otcův trůn. Proto tedy, co má být vykonáno pro to, aby byly duše zachráněny před přicházející bouřkou hněvu, musí být vykonáno předtím, než Ježíš opustil svatyni svatých v nebeské svatyni.*“ (Mar 242).

Po oznámení tohoto verdiktu bude už příliš pozdě se připravit! A musím vám říct, ve jménu Kristově, že ten verdikt přijde velmi brzy. Prosím, neusněte na vavřínech v jistotě, že už znáte Krista, jako Pána vaší Spravedlnosti. Vstupte do takového vztahu s Ním, který Mu plně umožní ve vás působit a bude moci vyhlásit ve vašem jménu tento verdikt: „*spravedlivý nechť ještě učiní spravedlnost a svatý nechť se ještě posvětil!*“ (Zj 22,11). Takže tu zůstávající dimenzi hříchu od ukončení doby milosti až po oslavení překrývá Ježíšova připočtená spravedlnost.

Dostali jsme se do stavu, kdy bychom raději zemřeli, než zhřešili, ale ještě stále zápasíme s vrozeným hříchem. A budeme tak činit až dokud nedostaneme korunu, což bude „*naráz, v okamžiku, při zvuku poslední polnice.*“ (1. Kor 15,51). **Takže procházíme přes čas Jákobova soužení – od ukončení doby milosti až po oslavení – ještě stále s vrozeným hříchem. Ale překrývá ho připočtená spravedlnost Ježíše Krista.** A když Ježíš přijde v oblacích slávy, vykoupění budou výhradně závislí na tom, kým jsou v Ježíši, a ne na tom, kým jsou sami v sobě.

A když přijde Kristus podruhé, bude Jeho sláva zahalena? Inu, nebude. Byla zahalena v lidskosti u prvního příchodu, ale u druhého bude odhalena. Přijde v nekonečné slávě, a pamatujte, že Boží sláva je ohněm spalujícím pro hřích (Žid 12,29). Právě proto musí být toto zkažené tělo proměněno a stát se stejně podobné tělu Jeho slávy (Fil 3,21), pokud máme být schopni jít s Ním domů. Poslední stopy hříchu musí být odstraněny „*naráz, v okamžiku*“ (1. Kor 15,51), abychom byli připraveni na cestu do nebe v přítomnosti nezahalené slávy. Ale když Ho uvidíme přicházet, Písmo říká, že budeme volat: „*kdo bude moci obstát?*“ (Zj 6,17). A co nám řekne Ježíš? „*Stačí ti má milost*“ (2. Kor 12,9). Co je to *milost*? Nezasloužená přízeň. Bohem vykoupění lidé jsou nejen po ukončení doby milosti, ale i těsně před oslavením (před vystoupením do nebe) stále závislí na *milosti*.

Duch prorocký nám dává jednu zajímavou a vzácnou myšlenku, o kterou bych se s vámi rád podělil: „*od nynějška spatříte Syna člověka sedícího po pravici Moci a přicházejícího na nebeských oblacích.*“ (Mt 26,64) – zde se hovoří o druhém příchodu. Dále text pokračuje: „*V ten den bude Kristus soudcem. Každá tajná věc bude vynesena na světlo Boží.*“ (YI 31. 5. 1900). Ale víme, že na zemi budou dvě radikálně opačné zkušenosti, které zažije každá lidská bytost. Každý člověk zažije buď jednu, nebo druhou.

Za prvé je tu zkušenost těch, kterým Kristus přišel říci: „*Nespravedlivý nechť se ještě dopustí nepravosti, špinavý nechť se ještě pošpiní...*“ (Zj 22,11). Toto je jejich zkušenost: „*Jaký rozdíl potom bude mezi těmi, co odmítli Krista, a těmi, co Ho přijali za osobního Spasitele? Hříšníci potom uvidí své hříchy bez stínu, který by skrýval, anebo zjemňoval jejich ohavnost. Tak žalostný bude ten pohled, když budou toužit po tom, aby byli přikryti horami anebo v hlubinách oceánu, jen*



aby mohli uniknout hněvu Beránka.“ Bože, nedovol, abychom byli v té skupině v onen den. Bože, dej prosím, aby naše zkušenost byla ta, o které budu nyní vyprávět.

A toto je zkušenost věcech, kterým Kristus mohl říci: „...*spravedlivý nechť ještě učiní spravedlnost a svatý nechť se ještě posvěti!*“ (Zj 22,11). Jaká bude jejich zkušenost v onen den, kdy Ježíš přijde? I to se dozvíme v onom citátu, který pokračuje takto: „*Ale ti, jejichž život je skrytý s Kristem v Bohu, mohou říci...*“

Prosím, všimněte si, že jsou skryti v Ježíši Kristu. Nuže, myslel jsem si, že už víc není naším Přímluvcem. To ale ještě neznamena, že už víc není naší Spravedlností. Takže ačkoliv Ježíš již není dál naším Zastáncem, ještě stále je naší Spravedlností. „*Ale ti, jejichž život je skrytý s Kristem v Bohu, mohou říci: ,Věřím v Toho, který byl odsouzen Pilátovým tribunálem a vydán kněžím a zákoníkům, aby byl ukřižován. Nehleď na mě, jako na hříšníka, ale hleď na mého Přímluvce.*“ Bud' Bohu chvála, že je ještě stále naším Přímluvcem! Mluvíme o době po ukončení doby milosti, bratři a sestry, a On je v této době stále ještě náš Přímluvce. „*Nic na mně není hodno lásky, kterou mi prokázal, ale On dal za mě Svůj život. Hleď na mě v Kristu. On se stal za mě hříchem, abych se mohl stát Boží spravedlností v Něm.*“ Jejich naděje se výlučně zakládá na Ježíši. Je založena na tom, kým jsou skrze milost v Kristu, ne na tom, kým jsou sami v sobě. Oni sice říkají: „*Nehleď na mě, na hříšníka. Nic na mě není hodno...*“ ale zoufají? Ne, protože nemají žádné nevyznané ani žádné pěstované hříchy. Ve skutečnosti bytostně nenávidí hřích. Nenáviděli ho až tak, že by raději zemřeli, než aby s ním měli něco společného. A mají právo říct: „*Nehleď na mě, na hříšníka. Ačkoliv není na mně nic hodnotného, hleď na mně, jaký jsem v Ježíši. V Něm mám Boží spravedlnost.*“ Chválím Boha za dobrou zvěst, která je zahrnuta v tom verdiktu: „*spravedlivý nechť ještě učiní spravedlnost a svatý nechť se ještě posvěti!*“ (Zj 22,11).

Inspirace říká, že „*spravedlnost bez poskvrny může být získána jen skrze připočtenou spravedlnost Kristovu.*“ (RH 3. 9. 1901). Takže, když Bůh říká: „*spravedlivý nechť ještě učiní spravedlnost*“ (Zj 22,11), vlastně říká: „Ten, kdo je mou připočtenou spravedlností spravedlivý, nechť činí spravedlnost navždy.“ A jak jsme si již dříve vzpomenu, je to připočtená spravedlnost Ježíšova, která nám navěky dává nekonečnou hodnotu.

Inspirace nám říká, že připočtená spravedlnost Krista nás pozdvihuje ve sféře morálních hodnot do morální hodnoty s Bohem (ST 7. 8. 1879). Umisťuje nás na vyšší pozici cti, než jakou mají jakékoliv jiné bytosti ve vesmíru, dokonce vyšší, než andělé, kteří nikdy nepadli! Protože máme spravedlnost Boží, která je nám připočtena. A proto, abychom byli takto zachráněni, se stal Bůh jedním z nás! Jak mocí inkarnace, tak i mocí připočtené Boží spravedlnosti je lidské pokolení vyzdvihnuto do sféry morální hodnoty s Bohem a to po celou věčnost.

Přátelé, budeme ohromeni a udiveni tím, jak je vzácné a skvostné roucho Kristovy spravedlnosti. Navždy budeme moci růst od slávy k slávě do podobnosti charakteru, který by nám byl připočítán. Jak dlouho se můžete přibližovat k nekonečnu, předtím, než tam dorazíte? Nekonečně dlouho, navěky! Proto nám služebnice Páně říká, že úsilí o zdokonalení křesťanského charakteru bude pokračovat po celou věčnost (4T 520). Nevím jak vy, ale tato zpráva skutečně rozechvěla mé srdce. Věčnost je dlouhý čas. Co až dorazíme na to místo, kam jsme cestovali? Co tam budeme dělat? Někdo by možná řekl, že až dorazíme na to místo, tak by to mohla být pak už jen nuda. Ale dostaneme se někdy na to místo, kam „cestujeme“, kde už bychom víc nemohli růst od slávy k slávě? Ne. Proč? Protože se přibližujeme k nekonečně slavné podobnosti Boha! Proto navěky budeme moci stoupat od slávy k slávě, vždy a stále do nekonečně slavné podobnosti Krista, navždy mající před sebou nekonečnou hodnotu rozvoje. A po celou tu dobu budeme Bohem považováni za nekonečně dokonalé díky připočtené spravedlnosti Ježíše Krista.

Moji přátelé, tato naděje by vás měla rozechvět do morku kosti. Pokud ne, tak potom s vámi není něco v pořádku. Je to o mnoho krásnější naděje a příležitost, než cokoli, co vám tento svět nabízí. V porovnání s veškerým bohatstvím, počtou a slávou, kterou by vám lidské pokolení mohlo poskytnout, by to všechno měla ta nebeská naděje tak daleko předčít v přitažlivosti, že už nebudete ani jen na okamžik přitahováni tímto světem. Ale satan se nás snaží potopit a chytá nás na kdejakou cetku, brak a všemožné požitky hříchu (Žid 11,25), abychom ztratili z dohledu věčnou hojnost slávy (2. Kor 4,17-18), která je dosažitelná pro každého z nás.

Úpěnlivě vás prosím, kvůli vám a kvůli Kristu: neprodávejte své prvorozenství za mísu čocky (Žid 12,16). Prosím, nedělejte to! „*spravedlivý nechť ještě učiní spravedlnost a svatý nechť se ještě posvěti!*“ (Zj 22,11). Pokud si to zvolíte, Bůh vám to ponechá navěky. Ale musíme si vybrat. Lehce se o tom mluví, ale hůř se pak uvádí ve skutek, vidíte? Ale pokud setrváte pod křížem, a budete vzhlížet k lásce a zaplacené ceně, která to všechno umožnila, ta láska vás bude mocně motivovat stále víc a víc. Každý den budete motivováni k tomu, abyste si Ho zvolili a aby tedy neumíral za vás zbytečně. Hle, Beránek Boží (Jan 1,36)! – a v tom vzhlížení k Němu budete proměňováni.

## Kapitola 22: Svatý necht' se ještě posvěti

„svatý necht' se ještě posvěti!“ (Zj 22,11)

Nemůžeme ještě úplně ukončit naše téma, protože chci, abychom si pozorně definovali z Písma a Ducha prorockého, co je to *svatost*. Je to naše *nezbytně nutná způsobilost pro nebe*, ale co představuje tuto svatost? Jakou zkušenost budou mít Boží vykoupení během ukončení doby milosti, že jim Bůh může říct: „svatý necht' se ještě posvěti!“ (Zj 22,11)?

Písmo říká: „*Usilujte o pokoj se všemi a o posvěcení, bez něhož nikdo neuvidí Pána.*“ (Žid 12,14). Když je Soudce zároveň i naším Přímluvcem, jak můžeme neuspět, když máme na soudu takového Přitele? On nás tak miluje, že dal za nás Svůj život. Když Soudce říká: „*NECHT' se ještě posvěti!*“ (Zj 22,11) Není to něco, čím nás On v tom okamžiku učiní. Je to něco, čím nás On již učinil a zde nám zaručuje, že od teď až na věky takoví zůstaneme.

Co je tou svatostí? Samozřejmě to má co dočinění s tím, co se odehrává v mysli: „*vždyť jak v duchu uvažuje, takový opravdu je.*“ (Př 23,7). Proto, pokud máme být svatí, musíme být svatí v našich srdcích, v našich myšlenkách. Musíme být svatí mezi pravým a levým uchem. Proto Ježíš říká: „*Blahoslavení čistého srdce, neboť oni uvidí Boha.*“ (Mt 5,8).

Chcete vidět Boha? Brzy Ho uvidíme a to v nezahalené slávě. Ale pokud Ho chceme vidět, musíme být čistí srdcem. Musíme mít svatost tam, kde se to skutečně počítá, a to je nezbytně nutné pro způsobilost k nebi.

Když Kristus říká: „*necht' se ještě posvěti!*“ (Zj 22,11), neodvolatelně prohlašuje naši způsobilost pro nebe. Jak ale dosáhneme takové způsobilosti, a co zahrnuje získání takové způsobilosti? Koloským 2,9 patří mezi mnoho veršů v celém Písmu, ve kterém je spojováno *oprávnění a způsobilost – ospravedlnění a posvěcení*. To jsme již studovali, ale podívejme se na tento verš ještě jednou v této souvislosti: „*neboť v něm přebývá všechna plnost božství tělesně, a vy jste v něm naplněni, neboť on jest hlavou všeho knížectva a vsí moci*“ (Kol 2,9-10 PLS). Toto je naše oprávnění, abychom mohli stát před Bohem. Toto je naše ospravedlnění. Ale všimněte si, že pokud máme s Ním tento vztah a jsme naplněni v Ném, budeme zároveň i v Ném „*obřezáni obřízkou, která nebyla udělána lidskou rukou, nýbrž spočívala ve svlečení těla hříchů, v obřízce Kristově*“ (Kol 2,11).

Přátelé, toto je svatost, kterou musíme mít. Musíme mít své srdce úplně obřezáno a odděleno od naší nesvaté tělesné přirozenosti. Z knihy *Vybraná poselství* jsme si uvedli citát, kde nám inspirace říká, že můžeme mít svaté srdce tady a teď, ale svaté tělo tady a teď mít nemůžeme (2SM 32).

Zde prosím pochopte, že naše srdce přebývají v tělesné přirozenosti. Takže, jak budou naše srdce svaté v nesvatém těle? Jedině tak, že budou úplně obřezány. Všechny náklonosti k žádostem těla musí být z našich srdcí obřezány. Přesně o tom mluví Pavel v Římanům 2,29: „*pravá obřízka je obřízka srdce Duchem, nikoli literou.*“ (Ř 2,29). Je zde míněna předobrazná obřízka, kterou měl Boží lid v dávných časech, a o které si někteří mysleli, že je dělá svatými. Ale taková obřízka byla jen duchovním předobrazem pravé obřízky, která nás jako jediná může učinit svatými. Je to *obřízka srdce*, přátelé.

„*Musíme se učit od Krista. Musíme poznávat, kým je pro ty, za které zaplatil výkupné. Musíme si uvědomit, že skrze víru v Něj je naši předností být účastníky Božské přirozenosti. A tak můžeme uniknout úpadku, který je ve světě skrze žádost. Potom jsme očištěni od každého hříchu, každé charakterové vady. Nesmíme si uchovat ani jeden hříšný sklon.*“ (RH 24. 4. 1900).

Počkat! Předtím jsme se dívali na tento výrok: „*Jsou dědičné a pěstované sklony ke zlému, které musí být překonány. Chuť a vášeň musí být přineseny pod kontrolu Ducha svatého. Není konce zápasu na této straně věčnosti.*“ (CT 20). Tedy pokud si nesmíme uchovat ani jeden hříšný sklon, znamená to, že můžeme být osvobozeni od všech hříšných sklonoň na této straně věčnosti? Ne. Svaté tělo nedostaneme až do druhého příchodu, kdy „*naráz, v okamžiku*“ (1. Kor 15,51) bude toto zkažené tělo proměněno a bude učiněno „*ve stejnou podobu těla jeho slávy*“ (Fil 3,21). Až tehdy budeme mít svaté tělo, a to svaté tělo už nebude mít žádné sklony ani tendence ke zlému. Osobně se už nemohu dočkat, kdy takové tělo dostanu. Ale naše tělesná přirozenost bude mít až do té chvíle hříšné sklony.

Tak o čem je tedy řeč, když je nám řečeno, že „*si nesmíme uchovat ani jeden hříšný sklon*“ (CT 20)? Vlastně je nám zde řečeno, že k nim nesmíme lnout, anebo si je pěstovat v oblasti našeho srdce. Dále se nám to celé vyjasňuje: „*Ale účastníku Božské přirozenosti jsou dědičné a vypěstované sklony ke zlému obřezány od charakteru.*“ To je ta *obřízka srdce*. Všechny naše přirozené sklony k sobectví se můžeme z Boží milostí naučit odmítat, a to okamžitě a důsledně, dokonce i v oblasti našich myšlenek. Toto je obřízka srdce, to je ta pravá svatost: „*Ale účastníku Božské přirozenosti jsou dědičné a vypěstované sklony ke zlému obřezány od charakteru, a my jsme přetvářeni živou mocí k dobrému. Neustálým učením se od Božského Učitele, každodenním podílením se na Jeho přirozenosti spolupracujeme s Bohem na zdolávání satanových pokušení. Bůh pracuje a člověk pracuje, aby člověk mohl být jedno s Kristem, jako je Kristus jedno s Otcem.*“ (CT 20).

Tato obřízka srdce není namáhavým a bolestivým procesem. Ano, může si to vyžadovat sebezapření, a určitě si to vyžaduje usilovnou vytrvalou snahu. Ale musím trvat a zdůraznit to, že když jsme motivováni láskou Kristovou, není to až taková povinnost, jako spíš potěšení. A není to až tak o tom zanechat věci, kterých se nechceme vzdát, jako spíš o tom se učit, jak přilnout a ovinout naše srdce, myslí a myšlenky okolo Toho, kterého milujeme každý den víc a víc. A jak jsou naše srdce, myslí, myšlenky a pocity přitahovány ke Kristu, přirozeně se vzdáváme všech záležitostí těla.

Ježíš nám říká: „*A já, až budu vyvýšen ze země, přitáhnou všechny k sobě.*“ (J 12,32). Přátelé, pokud budeme vzhlížet k ukřižovanému Kristu, pokud budeme přemýšlet o Jeho nekonečné lásce – potom bude pro nás stále víc a víc přitažlivější. Tehdy se stane naším vznešeným ideálem a naše srdce, pocity a myšlenky budou ve všem ovinuty jen okolo Něj. A čím víc jsou naše myšlenky a pocity připoutány k Němu, tím méně budou připoutané k žádostem těla a věcem tohoto světa.

Podívejte, čím jsme víc a víc zamilováni do charakteru (slávy) Božího, tím méně a méně jsou pro nás přitažlivé věci tohoto světa a věci těla. To je důvod, proč si přeji, abyste se podívali na pozitivní stránku tohoto procesu obřízky srdce. Není to až tak bolestivé odloučení se od věcí těla a věcí tohoto světa, jako spíš to je připoutání se k Ježíši. S takovým přístupem se to skutečně stává pozitivní a nádherné.

2. Korintským 5,14-15: „*Vždyť Kristova láska nás nutí...*“ (2. Kor 5,14 OMP). Vidíte, to je tou motivační silou v obřízce těla, v odřezání všech našich sklonnů k užívání si života pro sebe. Je to láska Kristova! „*Vždyť Kristova láska nás nutí k tomuto úsudku: Jeden umřel za všechny, umřeli tedy všichni; a umřel za všechny, aby ti, kteří jsou naživu, nežili už jen sobě, ale pro toho, který za ně umřel a vstal z mrtvých.*“ (2. Kor 5,14-15 OMP). Pokud si uvědomíme, jak moc nás Kristus miluje, Jeho lásku budeme opětovat. Ve skutečnosti to je jediný způsob, jak Ho můžeme milovat. „*My milujeme, neboť on první miloval nás.*“ (1. Jan 4,19). Čím víc rozumíme tomu, jak moc On nejprve miloval nás, tím víc Ho budeme za to milovat. A čím víc budeme milovat Krista, tím méně budeme milovat hřích.

Uvědomte si, že pokud máme zálibu v hříchu, v žádostech těla a ve světských věcech, je to jako křičící varovný signál, který nám říká, že ve skutečnosti ještě nemilujeme Krista tak, jak bychom měli. Nemůžete přece milovat Krista a zároveň milovat svět. Proto pokud máte být odděleni od všech vašich přirozených náklonností k věcem těla a věcem světa, musíte se láskyplně připoutat ke Kristu, a tento vztah umocňovat každý den.

„*A já, až budu vyvýšen ze země, přitáhnou všechny k sobě.*“ (J 12,32) *Klademe si otázku: „Proč tedy všichni nejsou přitáhnuti ke Kristu?“ Je to proto, že nepřijdou, protože se nerozhodnou zemřít svému já, ale chtějí si, jak to udělal Jidáš, ponechat svou vlastní individualitu, své vlastní přirozené a vypěstované charakterové rysy. Ačkoliv se jim dostává každá příležitost, každá přednost, naproti tomu se nevzdají takových sklonnů, které je – pokud nebudou z charakteru prořezávány – oddělí od Krista.*“ (ST 8. 7. 1897). Je v tom tolik pravdy, moji drazí přátelé.

Nejprve je potřeba si uvědomit, že máme mít tyto náklonnosti k tělesným žádostem odřezávat z našeho charakteru a z našich srdcí. Pamatujme, že to, co se odehrává v našem srdci, nás dělá tím, kým ve skutečnosti jsme, a zahrnuje to naše pocity a myšlenky. Ale pokud nemáme v oblasti našeho myšlenkového života všechny naše náklonnosti k tělesným žádostem odřezány, dokonce když lpíme jen na jedné tělesné žádosti, sami sebe diskvalifikujeme z nebe. Musím vám to říct narovinu.

Když bude Bůh naposledy řešit problém hříchu, skončuje s ním takovým způsobem, aby se ujistil, že už nikdy víc nepovstane (GC 504). Ale jak to učiní, aby hřích už nikdy nepovstal? Udělá to přeprogramováním lidských myslí a odstraněním naší schopnosti svobodné volby? Znemožní lidem se proti Němu znovu vzbouřit tím, že odstraní možnost svobodné volby? Je toto způsob, kterým Bůh zabrání, aby hřích již nikdy nepovstal? Ne, a co nejdůrazněji říkám: NE!

Vykoupení lidé jsou tak svobodní, že jsou ve skutečnosti svobodnější, než kdykoliv předtím. Mají svobodnou vůli. Fakticky by si mohli vybrat vzpouru proti Bohu, mohli by se rozhodnout pro hřích, ale nikdy tak neučiní. Proč? Protože během zkušebního života přišli do stavu, kdy tak moc milovali Boha a tak moc si zošklivili hřích, že by ochotně raději zemřeli, než aby měli mít co dočinění s hříchem. A jen takovým lidem je bezpečné svěřit věčnost, protože i kdyby mohli fakticky opět rozdmýchat ohavnou vzpouru hříchu, nikdy by tak neučinili. Bůh je zodpovědný za štěstí všech nepadlých bezhříšných bytostí ve vesmíru a oni se velice zajímají o to, komu Bůh svěří věčný život. Takže do nebe může vzít jen ty, kteří mají srdce úplně obřezané.

Až On přijde, vezme tu nízkou zkaženou přirozenost, které říkáme *tělo*. Tehdy „přetvoří tělo naší poníženosti ve stejnou podobu těla jeho slávy“ (Fil 3,21). Ale jak to udělá? Může odstranit tuto přebývající nižší přirozenost, které říkáme *tělo*, a nahradit ji oslaveným tělem, pokud pěstujeme byť jen jednu jedinou tělesnou žádost? Může to odstranit bez omezení naší svobodnou vůli? Představte si, že se přidržím byť i jen jediného pěstovaného hříchu – ten jeden úplně stačí – a lpím na něm. Když pak přijde čas, aby mi bylo mé zkažené tělo odebráno „*naráz, v okamžiku*“ (1. Kor 15,52), tak se vás ptám: může mi ho Bůh odebrat, aniž by tím neomezil mou svobodnou vůli? Ne, nemůže. Pokud se rozhodneme přilnout k hříchu, budeme s ním muset být zničeni. Buďte zde, prosím, k sobě upřímní. V tomto si se sebou nezahrávejte. Všechno, co to zahrnuje, je uchování jediného hříchu (COL 316). Když si ho uchováte, dáváte Bohu najevo, že se ho nechcete vzdát a trváte (lpíte) na něm. Tím jste se v podstatě rozhodli, že s ním chcete být zničeni.

Vím, že je to možné těžké přehltnout, ale prosím, pochopte, že vám říkám pravdu. Bůh vám nevezme vaši tělesnou přirozenost a nenahradí ji tělem slávy, dokud vaše srdce nebude úplně obřezáno, a vy mu – pro lásku Kristovu – nedovolíte odřezat všechny vaše náhylnosti k tělesným žádostem. Tato obřízka srdce se neděje při oslavení, děje se před oslavením a přesně z té příčiny, kterou jsem nyní vysvětlil. Bůh nemůže vzít „*naráz, v okamžiku*“ (1. Kor 15,52) – což odkazuje na oslavení – tu tělesnou přirozenost, pokud jsme mu již předtím nedovolili, aby odřezal všechny naše náhylnosti k žádostem. A zdůrazňuji, že všechny.

„*Věříme bez pochybností, že Kristus přijde brzy. To není výmysl, to je realita... Když přijde, tak už ne proto, aby nás očišťoval od našich hříchů, či odstraňoval vady na našich charakterech, anebo aby nás léčil z nedostatků v našich povahách a náklonostech. Pokud se toto má vůbec někdy stát, potom toho musí být dosaženo ještě před Jeho příchodem. Když přijde Pán, ti, kteří jsou svatí, nechť se ještě posvěti. Ti, kteří si udrželi své tělo a ducha ve svatosti, v posvěcení a úctě, potom dostanou konečný dotyk nesmrtelnosti. Ale ti, kteří jsou nespravedliví, nesvatí a nečistí, takoví navždy zůstanou. Nebude už pro ně vykonána žádná práce, která by odstranila jejich nedostatky a dala jim svatý charakter. Tavič už nebude víc sedět a pokračovat v procesu přepalování a nebude odstraňovat jejich hříchy a zkaženost. Toto všechno musí být vykonáno a v těchto hodinách zkušební doby. Nyní musí být pro nás dokončena tato práce.*“ (AG 243).

Je to nyní, milí přátelé. Oslavení je jen *konečným dotykem*. Je to poslední potvrzení života, který se mění od slávy k slávě – roste do podobnosti Kristova charakteru. Takový člověk se učí přenášet myšlenky do zajetí poslušnosti vůči Kristu a odmítá se oddávat žádostem těla a to dokonce i v soukromí naší představitosti. To vše bude, až dokud nebudeme konečně zapečetěni, a potom, „*naráz, v okamžiku*“ (1. Kor 15,52), oslavení. V Písmu čteme: „*dům své slávy oslavím.*“ (Iz 60,7 B21). Kdo je kandidátem na *oslavení*? Ti, kteří dovolili, aby byl v nich obnoven Kristův charakter.

Podívejte, byli jsme stvořeni, abychom byli chrámem Božím a oslavovali Boha svým tělem a svým duchem, které patří jen Jemu (1. Kor 6,19-20). A když se milostí učíme být obnovováni od slávy k slávě, a odrážet Jeho slávu v tomto tělesném chrámu v plnosti našich hříchem zničených schopností, staneme se domovem Jeho slávy a On oslaví dům své slávy. Dokončí ten proces „*naráz, v okamžiku*“ (1. Kor 15,52), kdy vykoupí naše tělo a dá nám nové tělo slávy, jaké má i On sám. Nevím přesně, co to bude za tělo, ale služebnice Páně nám říká, že nám dá takové tělo, jaké nám On sám chce dát (Mar 301). Velmi se chvěji ve svém srdci, protože mým přáním a touhou celé mé bytosti je být takovým, jakým mě chce mít Ježíš – a naděje, že mi dá tělo, jaké mi chce dát On sám, je prostě úžasná.

„*Nyní, když nás Velekněz koná za nás dílo smíření, musíme usilovat o dokonalost v Kristu. Náš Spasitel se nepoddal pokušení ani myšlenkou. Satan hledá v lidských srdcích slabé místa, které může využít. Když někdo pěstuje hříšnou náklonost...*“ Zde je jasně vykreslen náš problém. Nejsme v této oblasti obřezání. Lpíme na nějaké tělesné žádosti a tak stále milujeme hřích. „*Když někdo pěstuje hříšnou náklonost, satan na ni útočí svým pokušením. Kristus o sobě řekl: ‚přichází vládce tohoto světa. Proti mně nemá vůbec nic.‘ (J 14,30). Satan nedokázal najít nic na Božím*

synu, čím by mohl nad ním zvítězit. Boží syn zachoval přikázání svého Otce a nevykonal žádný hřích, který by satan mohl využít ve svůj prospěch. V takovém stavu musí být lidé, kteří chtějí obstát v čase soužení.“ (GC 623).

Ale jak už víme, máme vrozený hřích, od kterého jsme očištěni až při oslavení. To však ještě neznamená, že v nás jednoznačně musí být hřích, který satan může použít ve svůj prospěch. Protože pokud jsou naše srdce úplně obřezány (i navzdory tomu, že stále máme tělesné žádosti, které se bude satan snažit vzbudit), my budeme naše tělesné žádosti přímo a důsledně odmítat a budeme přinášet pro lásku Kristovu a v moci Ducha svatého naše myšlenky do zajetí poslušnosti Krista (2. Kor 10,5). To je to stálé vítězství. To je zkušenost, kterou můžeme a musíme mít – přijít do stavu, kdy Krista tak milujeme, že přímo a neochvějně odmítáme pokušení a přinášíme naše myšlenky pod Kristovu nadvládu. „V tomto životě se musíme zbavit hříchu prostřednictvím víry v očišťující krev Ježíše Krista. Náš drahý Spasitel nás zve, abychom se s Ním spojili, abychom spojili svou slabost s Jeho silou, svou nevědomost s Jeho moudrostí, svou nehodnost s Jeho zásluhami. Boží prozřetelnost je školou, ve které máme získávat tichost a pokoru Ježíše. Pán před nás stále klade skutečné životní cíle, ne však cestu, kterou bychom si sami vybrali, protože se nám zdá lehčí a příjemnější. Je na nás, abychom spolupracovali s prostředky, které používá Pán na přetvoření naší povahy podle nebeského Vzoru. Kdo zanedbává tuto úlohu, vážně ohrožuje své spasení.“ (GC 623).

Prosím, neváhejte a nechte si obřezat své srdce. Neodkládejte to! Ano, obřízka způsobí nějakou tu bolest, ale ujistěte vás, že radost, kterou zakusíte, když dovolíte Ježíši, aby vás zbavil všech náklonností k tělesným a světským věcem, učiní tu bolest obřízky víceméně tak bezvýznamnou, že si to ani nebudete pamatovat. Vždyť přece: „utrpení nynějšího času se nedají srovnat s budoucí slávou, která na nás má být zjevena.“ (Ř 8,18).

Sláva je charakter. Jak tedy spolupracujeme s Kristem, tak se z lásky k Němu a v síle Ducha učíme přinášet naše myšlenky a pocity (tedy náš charakter) stále víc bez výkyvů do souladu s duchem zákona, a zároveň se učíme stále víc bez jediného váhání odmítat uspokojování žádostí těla. Ano, může si to vyžádat nějaké to utrpení, sebezapření a obětování, ale to utrpení není hodno, aby bylo srovnáváno se slávou. A nemluvím zde jen o budoucí slávě. Mluvím o radosti a štěstí svatosti tady a teď. Jedinou cestou, jak kdokoli z nás může být skutečně šťastný, je učit se svatosti! A té musí být dosaženo v naší mysli: „vždyť jak (člověk) v duchu uvažuje, takový opravdu je.“ (Př 23,7).

Takže ano, v sebezapření je určité množství utrpení a nepohodlí, ale já vás ujistěuji, že to bude – jak v tomto čase, tak i po celou věčnost – vyváženo radostí a štěstím, které přichází skrze svatost a podobnost Bohu. Cílem evangelia je přivést nás do stavu, kde jsou naše srdce úplně obřezány. Všechny naše myšlenky a pocity jsou obřezány od jejich přirozené náklonnosti k tělesným a světským věcem a jsou uchváceny, ponořeny, zasvěceny a zamilovány do Ježíše Krista. To je cílem evangelia: změnit nás obnovením našich myslí (Ř 12,2). Vzít lidi, kteří přirozeně milují hřích a nenávidí Boha, a učinit z nich lidi, kteří nenávidí hřích a milují Boha. To je to, co dělá evangelium. Je to „moc Boží ke spasení“ (Ř 1,16 ČEP). Nezachraňuje nás jen od trestu za hřích, ale také nás ochraňuje od moci hříchu a my musíme tuto moc zažít v našich životech.

Jan píše: „Moje děti, toto vám píši, abyste nezhřešili“ (1. Jan 2,1). Cílem je, abychom přestali hřešit. Proto je napsané celé evangelium, a Jan, který ho píše, je ten, který podle mého názoru napsal to nejkrásnější z evangelií: *Evangelium podle Jana*. A zde nám říká: „Moje děti, toto vám píši, abyste nezhřešili...“ (1. Jan 2,1).

Záměrem celého evangelia je osvobodit nás od našeho tyranského otroctví hříchu, svého já a satana. Ale všimněte si, co Jan ve své laskavosti k tomu přidává: „...a pokud by někdo zhřešil, máme u Otce Zastávce, Ježíše Krista, toho spravedlivého.“ (1. Jan 2,1).

Něco si zde ale musíme uvědomit. Musíme tak naplno zažít proměňující sílu evangelia, že přijdeme do stavu, že bychom raději zemřeli, než zhřešili. Proč? Protože nebudeme mít navždy Velekněze, kterému budeme moci vyznávat naše hříchy a přijímat od Něj odpuštění. Je důležité, abyste pochopili tento koncept.

Podívejte, když Ježíš Kristus ukončí Svou velekněžskou službu, již nebudeme mít nikoho, komu budeme moci vyznat náš úmyslně spáchaný hřích. Proto, přátelé, musíme dojít do stavu, kdy se přestaneme úmyslně dopouštět hříchu, a musíme přijít do takového stavu ještě předtím, než Ježíš ukončí Svou velekněžskou službu.

„Ježíš Kristus je popisován jako neustále stojící při oltáři, obětující oběti za hříchy lidstva. On je knězem pravého svatostánku, který postavil Pán, a ne člověk. Smiřující oběť skrze Prostředníka je nevyhnutelná kvůli neustálému páchání hříchu.“ (ISM 343-344).

Bratři a sestry, Ježíš Kristus musí mít lidi, kteří již více – kvůli lásce k Němu – nepáchají vědomý hřích. Když bude mít takové lidi, může odložit své velekněžské roucho, přijít a vzít si nás domů. Bože, pomoz nám, abychom byli takovými lidmi...

V listě Judově čteme: „Nyní tomu, kdo je mocen vás zachovat bez klopýtnutí a postavit bezúhonné s veselím před svou slávou“ (Ju 24). Náš Velekněz chce učinit něco víc, než nám jen odpustit naše klopýtání a padání. Chce nám pomoci, abychom již více nepadali a neklopýtali.

Už předtím jsme si všimli, že Jen říká: „Žádný, kdo je narozen z Boha, nečiní hřích“ (1. Jan 3,9). V řečtině je to napsáno původně v *přítomném aktivním slovesném čase*. A doslovně to tedy znamená, že „každý, kdo je narozen z Boha, přestává neustále hřešit.“ Ale ti, kteří se narodili z Boha, přeci jen ještě někdy zhřeší. Klopýtají a padají kvůli nedostatku bdělosti a modlitby. Proto nám Jan ještě říká (a nyní už používá sloveso *hřešit* v minulém čase): „a pokud by někdo zhřešil, máme u Otce Zastávce, Ježíše Krista, toho spravedlivého.“ (1. Jan 2,1).

Když si přestaneme dávat pozor, zakopneme a padneme, protože nemilujeme Krista skutečně tak, jak bychom měli. Anebo když jsme Ho ztratili z dohledu a byli jsme přichyceni, když jsme si tedy přestali dávat pozor, potom, díky Bohu, máme Advokáta. Můžeme toto selhání vyznat. Bůh nás chce dovést na takovou úroveň zralosti, kdy Ho budeme tak milovat a budeme na Něm tak závislí, že Mu dovolíme, aby nás ochránil dokonce i před klopýtáním a padáním. On je schopen nás ochránit dokonce i před tímto. A to je ta úroveň zralosti, kterou musíme mít.

„Dokonce jeden špatný povahový náčrtek, jedna hříšná pěstovaná touha nakonec zneutralizuje všechnu sílu evangelia.“ (5T 53). To je citát na vystřízlivění, mí draží přátelé! Víím, že některé z těchto věcí nemusí být ochotně, anebo pozitivně přijaty některými z vás, ale i tak se o to s vámi musím podělit.

Evangelium je mocí Boží ke spasení (Ř 1,16), aby nás ochránilo nejen od trestu za hřích, ale také i od síly hříchu. A pokud odmítnete to, aby vás evangelium osvobodilo z moci hříchu, ve své podstatě odmítáte i to, aby vás zbavilo trestu za hřích. Pokud si pěstujete či jen jediný hřích, neutralizujete sílu evangelia. „Převaha hříšné žádosti svědčí o zaslepení duše. Každé uspokojování této žádosti posilňuje odpor vůči Bohu. Tíha povinností a hříšné radovánky jsou provazy, kterými satan zaplétá lidi do svých sítí. Ti, kteří raději zemřou, než aby měli spáchat špatný čin, jsou jediní, kteří zůstanou věrni.“ (??)

Aby nám satan zabránil prožít tuto zkušenost, použije „tíhu povinností a hříšné radovánky“ Avšak satanovy síly – tíha povinností a hříšné radovánky – které používá, aby nás udržel v otroctví hříchu, jsou zlámány, když se zamilujeme do Ježíše Krista. Protože čím víc Ho milujeme, tím víc to už není povinnost, ale potěšení. Už to víc není tíha povinností a radost z hříchu, ale je to radost z povinností a bolest z hříchu. Čím víc milujete Krista, tím víc Mu chcete dělat radost, a čím víc se radujete, že tak konáte, tím víc vás bolí, když Mu ubližujete. A vy víte, že hřích Mu způsobuje bolest! Takto se pro vás stává hřích bolestivým, protože to bolí Ježíše. Ale to všechno se stává naší zkušeností jen tehdy, kdy rosteme v lásce k Ježíši. Pokud se snažíte obřezat vše srdce, aniž byste skutečně milovali Ježíše, je to extrémně bolestivý proces. Ve skutečnosti se to tak ani dělat nedá. Musíte růst v lásce k Ježíši.

Je zde ještě jeden koncept, který chci s vámi rozvést, a ten se týká ukončení doby milosti a ukončení Kristovy zástupné činnosti. Je mnoho věcí, které se můžeme naučit z Noeho zkušenosti. Sám Ježíš řekl: „... jak tomu bylo za dnů Noe, tak tomu bude i při příchodu Syna člověka.“ (Mt 24,37). Pamatujete si, jak Noe a jeho rodina vešli do korábu, a potom, jak vešli, se dveře zavřely? Zavřeli ty dveře oni? Ne. Dveře byly zavřeny Bohem (Gn 7,16).

Zde prosím něco pochopte. Poté, co vešli do korábu, dveře ještě chvíli zůstaly otevřené. Co Bůh dělal? Dlouho shovívavě a milosrdně čekal na kohokoliv dalšího, kdo by se byl rozhodl vstoupit. Ale až když bylo úplně jasné, že absolutně nikdo další nechce vstoupit, až tehdy Bůh ty dveře zavřel. To je velmi důležité, přátelé.

Podívejte: dveře doby milosti se zanedlouho zavřou, ale Bůh milosrdně a shovívavě čeká, a nechává je otevřené. Proč? Apoštol Petr řekl o Bohu, že „... je k vám shovívavý, nechťe, aby někdo zahynul, ale chce, aby všichni dospěli k pokání.“ (2. Pt 3,9).

Když lidské pokolení přijde do stavu, kdy budou lidé ztvrzení vůči Kristově lásce, která je přitahuje, tak ji budou vzdorovat a potom budou tak připoutaní k žádostem těla a světským věcem, že již nikdy nepřijdou k pokání. Bez ohledu na to, co by Bůh mohl pro ně učinit (a Bůh nebude nikdy nikoho nutit), zůstanou zatvrzelí. Bůh kvůli jejich vlastnímu konečnému neodvolatelnému rozhodnutí zavře dveře...

Víte, chci, abyste pochopili, že ukončení doby milosti není jen nějaká svévolná záležitost, kterou Bůh uzákonil, a v určitém časovém bodě poví: „Dobře, zkušební doba je ukončena,“ a kdyby počkal ještě pár minut déle,

tak by někdo přišel k pokání a došlo by k obrácení. Kdysi jsem si to myslel, že je to neslučitelné s faktem, že Bůh nechce, „...aby někdo zahynul, ale chce, aby všichni dospěli k pokání.“ (2. Pt 3,9).

Když bude ukončena doba milosti, každý, kdo nebude v arše, zahyne. A tentokrát svět nebude očištěn vodou, ale ohněm (2. Pt 3,10-12). Trvám tedy na tom, že když budou dveře zavřeny, bude to proto, že už nikdo nikdy nepřijde k pokání – i kdyby dveře zůstaly otevřené navždy. Proto ukončení doby milosti není svévolná záležitost. Je to určeno lidstvem, kdy si každý neodvolatelně vybral svůj osud. A právě proto jsou jen dva verdikty:

1. „Nespravedlivý nechť se ještě dopustí nepravosti, špinavý nechť se ještě pošpiní;
2. *spravedlivý nechť ještě učiní spravedlnost a svatý nechť se ještě posvěť!*“ (Zj 22,11)

Neříká: „Kdo váhá, nechť ještě váhá.“ Nikdo není nerozhodný. Všichni se neodvolatelně rozhodli. Každý má buď pečeť, nebo cejch (znamení) šelmy. Pečetí je to, že jsme tak zakořeněni v pravdě, že bychom raději zemřeli, než vědomě zhřešili. Cejchem (znamením) je, že jsme tak zakořeněni v hříchu, že bychom raději zemřeli, než poslechli Boha. A Bůh nás nakonec bude muset nechat v tom, co jsme si vybrali – a dveře budou zavřeny. Tou archou je Ježíš Kristus.

*„Milost pozastavila své žaloby na provinilé pokolení. Zvěř pole a ptáci nebes vešli do svého útočiště. Noe a jeho domácnost byli vevnitř archy ... A Hospodin za ním zavřel. Masivní dveře, které bylo nemožné zavřít pro ty, kteří byli vevnitř, byly pomalu zasunuty na své místo neviditelnými rukama. Noe byl zavřen vevnitř a ti, kteří odmítali Boží milost, zůstali venku. Pečeť Nebe byla na těch dveřích, Bůh je zavřel a On jediný je mohl otevřít. Stejně budou dveře milosti zavřeny, když Kristus ukončí svou přímlyvnou službu za provinilé lidi před Svým příchodem na nebeských oblacích. Potom Božská milost již více nebude bránit hříšníkům a satan bude mít plnou kontrolu nad těmi, kteří odmítali milost. Budou se snažit zničit Boží lid, ale jako byl Noe zavřený v arše, tak budou spravedliví ochráněni štítem Boží moci.“ (CC 39).*

Když bude ukončena doba milost, budeme uzamčeni v Kristu a Kristus bude uzamčen v nás a budeme neoddělitelně jedno s Ním. Pokud jsme v arše, jsme v bezpečí. A být v arše bude rozhodně naléhavá záležitost. Proč? Protože až bude ukončena doba milosti, Boží omezující síla, kterou Jeho Duch svatý ovlivňuje planetu Zemi, bude odebrána a zde na Zemi vzplane doslova peklo. Rázem budeme vidět, co se stalo lidské přirozenosti v té surové příšerné ohavnosti. Nebude už žádný omezující vliv. A mimochodem, věřím, že Bůh nám dává malé ukázky toho, o čem mluvím. Jen vzpomeňte na Rwandu, nebo Jugoslávii. Na místech, kde byla odhalena nelidskost člověka k člověku. Tam vidíte ty posedlé lidi, jak se navzájem usmrcují. Toto všechno jsou jen malé ukázky toho, jaké bude celé lidstvo, až bude ukončena doba milosti a Duch svatý bude vzat z planety Země. Je to ukázka toho, jak to bude s celým lidstvem.

A když bude Duch svatý vzat, všichni si náhle uvědomíme, jak neuvěřitelně závislí jsme na Něm byli kvůli Jeho ochraňujícímu vlivu. Bude velmi důležité být v arše, když se to stane. „Satan nyní v době zapečetování zkouší všelikou lest, aby mysl Božího lidu odvrátil od přítomné pravdy a zapříčinil jejich váhavost. Viděla jsem příkrývku, kterou Bůh rozprostřel nad Svým lidem, aby je ochránil v době soužení. Každá duše, která se rozhodla pro pravdu a byla čistého srdce, byla přikryta touto pokrývkou Všemohoucího.“ (EW 43). Bůh je stále ještě s námi. Ano, ukončí Svou velekněžskou službu, ale ještě stále nás bude ochraňovat. Už se za nás nebude více přimlouvát, pokud jde o naše hříchy a vyznání hříchů, protože jsme s hříchy – pro lásku Kristovu - přestali. Již se více nedopustíme žádného vědomého hříchu. Radši bychom zemřeli, než bychom zhřešili, takže On již více nemusí pokračovat v přímlyvné službě. Ale jsem tu, abych vám řekl, že On se stále přimlouvá za naši ochranu: „Proto také může dokonale zachránit ty, kteří skrze něho přistupují k Bohu, neboť je stále živ, aby se za ně přimlouval.“ (Žid 7,25).

Bratři a sestry, prosím vás, kvůli vám samotným a kvůli Kristu: dovolte Kristu obřezat vaše srdce během těchto přetrvávajících chvil a dní doby milosti. Dovolte Mu odřezat od vás všechny ty špatné náklonosti těla. Dovolte Mu učinit vás svatými, aby o vás mohl říci nejen: „*spravedlivý nechť ještě učiní spravedlnost,*“ ale i „*a svatý nechť se ještě posvěť!*“ (Zj 22,11).

## Kapitola 23: Bojuj dobrý boj víry

„Bojuj dobrý boj víry“ (1. Tim 6,12)

Chtěl bych vás vyzvat, abyste byli dobrými Berojskými (Sk 17,10-11). Co tím myslím? Pavel pochválil Berojské, protože ho kontrolovali! A pokud bylo potřeba kontrolovat apoštola Pavla, ujišťuji vás, že je o mnoho potřebnější kontrolovat mě, bídného smrtelníka.

Bůh ví, že se snažím s vámi probírat pravdu a jen pravdu, ale přiznávám, že nejsem neomylný. Ve skutečnosti jsem si vědom velmi reálné možnosti, že jsem nesprávně pochopil pravdu. Takže vás chci z celého svého srdce povzbudit, abyste studovali a ověřovali si to, co čtete.

Častokrát se obracíme na kazatele, protože máme jiný názor na danou věc. Všichni máme právo na vlastní názory, ale když dojde na pravdu, potřebujeme něco mnohem pevnějšího a spolehlivějšího, než jsou lidské názory. Proto se zde snažím s vámi sdílet ne mé vlastní teorie a představy, ale to, co říká Pán. Mluvím s autoritou k tomuto tématu přesně do takové míry, do jaké nejsem autorem svých slov já, ale Ježíš. Jedině On má skutečnou autoritu a já Ho prosím, když se připravuji a když přistupuji k té přednosti a zodpovědnosti vést studium. Jeho slova o vedení a usměrnění Duchem svatým, protože se zabýváme životně důležitou a někdy velmi spornou pravdou. Nejvíce se obávám toho, že bych špatně prezentoval pravdu, a to ze dvou důvodů:

Za prvé: Ježíš je Ta Pravda. Bože chraň, abych špatně prezentoval svého Pána.

Za druhé: pravdou jsme osvobozeni a posvěceni, a pokud je pravda špatně podaná, potom je její moc osvobodit a posvětit v ohrožení. Je to vážná záležitost, kterou by si měl uvědomit každý kazatel.

Někdy je potřeba trochu couvnout a podívat se znovu na les. Podívali jsme se jen na určité stromy. V některých posledních studiích jsme se zabývali naší úlohou spolupráce v budování charakteru.

### **Shrnutí předchozích kapitol:**

*Uvědomili jsme si, že v podstatě jde o to, abychom se naučili, jak si střežit srdce nadevše (Př 4,23).*

*Pochopili jsme, že cílem ovládnutí mysli je ve skutečnosti přinášet každou myšlenku do poslušnosti Krista (2. Kor 10,5).*

*Potom jsme pokračovali a uvědomili jsme si, že přirozeně je to nemožné. Ve skutečnosti my sami nemůžeme od přirozenosti přinést ani jednu myšlenku do poslušnosti Krista, protože „**Myšlení těla je totiž v nepřátelství vůči Bohu, neboť se nepodřizuje Božímu zákonu, ba ani nemůže.**“ (Ř 8,7).*

*Na základě toho jsme pochopili, že potřebujeme dostat nové srdce.*

*Dovolili jsme zákonu, aby nás vedl a Beránkovi, aby nás přitahoval k úpatí kříže. A s Davidem jsme prosili nejen o odpuštění našich hříchů, ale také jsme s ním volali: „**Stvoř mi čisté srdce, ó Bože! Obnov v mém nitru pevného ducha!**“ (Ž 51,12).*

*V tomto bodě, a jen v tomto bodě, jsme schopni dostat mysl pod kontrolu. Jedině to srdce, do kterého je vepsán Boží zákon, můžeme nadevše střežit (Př 4,23).*

*Ale i takové srdce vyžaduje určité úsilí, abychom ho byli schopni ovládnout. A to z důvodu zůstávajícího, ačkoliv již více nevládnoucího činitele, kterému říkáme: tělo.*

*Proto musíme denně zápasit se zlem, s vrozeným zlem přirozeného srdce – abychom použili terminologii inspirace (RH 4. 5. 1886).*

*To zlo je především zahrnuto ve starých návycích a vrozených sklonech, a z tohoto důvodu může být ten protichůdný činitel více či méně intenzivní. To je závislé na tom, s jakým konkrétním souborem starých zvyků a zděděných sklonů zápasíme.*

*V našem studiu jsme si také všimli, že boj pokračuje od kříže až po korunu (RH 29. 11. 1887).*

*V tomto bodě jsme se podstatně přiklonili k velmi zajímavé teologické otázce, která se týkala stavu, který musí Boží lid dosáhnout. Probírali jsme tuto zkušenost, kterou musí Boží lid nabýt, pokud má být schopen přejít časem soužení bez Prostředníka.*



Takže jsme si zde stručně shrnuli vše, co jsme probírali. Nyní se chci s vámi znovu vrátit k pochopení tohoto protichůdného činitele a budeme se zvláště zabývat tím, jak ho můžeme a musíme překonat.

Uvedu zde jeden citát, ve kterém máme pěkné shrnutí a od něho se potom odrazíme dále. „*Když se Kristus přestane přimlouvat v nebeské svatyni, ti, kteří žijí na zemi, budou muset stát před tváří svatého Boha bez prostředníka. Jejich roucha musí být bez poskvrny, jejich charaktery musí být pokropením krví očištěné od hříchu. Prostřednictvím Boží milosti a vlastním vytrvalým úsilím...*“ – prosím, všimněte si té kombinace – „*Prostřednictvím Boží milosti a vlastním vytrvalým úsilím musí zvítězit v boji se zlem. Zatímco v nebi probíhá vyšetřovací soud, zatímco hříchy kajících věřících jsou odstraňovány ze svatyně, musí lid Boží na zemi vykonat zvláštní dílo očištění – odstranění hříchů.*“ A to je ten čas, ve kterém právě nyní žijeme, čas, kdy je zapotřebí pracovat na tom zvláštním díle. „*Když bude toto dílo dokončeno, následovníci Krista budou připraveni na Jeho příchod...*“ A On přijde velmi brzy. „*Potom církev, kterou náš Pán přijme k sobě při Svém příchodu, bude mít, Církev slavnou, bez poskvrny, bez vrásek nebo něčeho podobného, aby byla svatá a bezúhonná. (Ef 5,27 PRC).*“ (GC 425). Chci být součástí takové slavné církve.

Jaká by měla být ta slavná církev? Použijte svůj klíč (sláva = charakter). Měla by to být církev, která odráží charakter a slávu svého Pána a Spasitele Ježíše Krista. A musí být „*bez poskvrny, bez vrásek nebo něčeho podobného*“ (Ef 5,27 PRC). Taková církev musí získat vítězství v boji proti zlu. Musí se naučit, jak být vítězem. A my máme být součástí takové církve – což je právě to, co se musíme naučit. Musíme se naučit vítězit nad tím protichůdným činitelem, kterému říkáme zlo.

Otázkou ale je: Můžeme se to naučit? Ano, můžeme, vždyť máme to vzácné zaslíbení: „*Ty zvítězíš!*“ (5T 513). Ale ten slib je něčím podmíněn, a proto se pojdme podívat i na tu podmínku.

Tato podmínka je dvojitá: „*Pokud bojuješ boj víry celou silou své vůle, zvítězíš.*“ (5T 513). Slib je, že „*zvítězíš.*“ Podmínkou ale je, že se musíme naučit „*bojovat boj víry celou silou své vůle.*“ **A právě jsme si zde načrtli obsah našich několika dalších studií.** Musíme se naučit, jak „*bojovat boj víry celou silou své vůle.*“ Změříme nyní naši pozornost na to, jak bojovat boj víry. Nepřítel, nad kterým musíme zvítězit, je zlo. Je dvojitý a zahrnuje: a) Satana, autora zla a za b) obzvláště naše já, vrozené zlo přirozeného srdce. Můžeme to také nazvat *tělesný člověk* či *starý člověk*.

Nyní se pojdme podívat na obojí. Takže za nejprve k satanovi: „*Buďte strážliví a bděte! Váš protivník Ďábel obchází jako řvoucí lev a hledá, koho by pohltil. Postavte se proti němu, pevní ve víře...*“ (1. Pt 5,8-9). Přátelé, musíme naučit, jak bojovat a vyhrát dobrý boj víry, abychom mohli překonat autora zla. Musíme se naučit, jak zůstat pevnými ve víře, protože jedině tak odoláme původci zla.

„*Věřte, že On je připraven vám pomoci skrze Svou milost, když k Němu přijdete v upřímnosti. Musíte bojovat dobrý boj víry. Musíte být zápasníky, kteří zápasí pro korunu života. Bojuje, protože satan vás má na dosah, a pokud se nevymaníte zpod jeho rukou, budete postihnuti a zničeni. Nepřítel je na pravé straně a na levé, je před vámi a za vámi, a vy ho musíte udupat pod svými nohama. Bojujte, abyste vyhráli korunu. Bojujte, protože pokud nevyhrajete korunu, ztratíte všechno v tomto i budoucím životě. Bojujte, ale nechejte to v síle vašeho vznešeného Spasitele.*“ (CE 114). Bez Něj nemůžete dělat nic, ale „*Všecko mohu v Tom, který mne posiluje.*“ (Fil 4,13) a to zahrnuje i bojování a vítězství v dobrém boji víry (1. Tim 6,12) proti původci zla, satanovi.

Ale pochopte, prosím, že z těchto dvou dimenzí zla, se kterými musíme bojovat v našem křesťanském duchovním zápase je tím nejhorším a nejobávanějším nepřítelem naše já. Je to naše já, to vrozené zlo přirozeného srdce: „*Boj proti našemu já je tím největším zápasem, jaký se kdy bojoval*“ (3T 106).

„*Nemáme žádného nepřítele, kterého se musíme bát.*“ (RH 5. 3. 1908). Není snad satan nepřítelem, kterého se máme bát? Přátelé, dobrou zprávou je, že satan byl poražen. Vzpomínáte si na to, jak jsme přišli na Golgotu? Na to „*místo lebky?*“ Máme smrtelně raněného nepřítele. Když kříž dopadl do té kamenité jámy na Golgotě, hlava hada (toho starého hada, kterého známe také jako „*dábel*“), byla rozdracena (Gn 3,15). A jedinou věcí, která mu může dát nad námi moc je to, že přestaneme vidět, chápat, osobně věřit a přijímat pravdu, jak je zjevená v ukřižovaném Kristu. On řekl: „*Poznáte pravdu a pravda vás vysvobodí.*“ (Jan 8,32). Je zapotřebí přijít ke kříži a uvědomit si pravdu ohledně Božího charakteru a pravdu ohledně důsledku hříchu. Tyto pravdy nás vysvobodí z hříchu a zlomí satanovu moc. Takto byla jeho hlava rozdracena (Gn 3,15).

Ale máme srdce nevěry, které v nás přebývá, a kterého se musíme bát. A je to to vrozené zlo našeho přirozeného srdce, které má přirozený sklon nechat se přemluvit satanovými klamy. Toho se musíme bát. Když

porazíme nepřítele číslo jedna, který v nás přebývá, postupně porazíme i jeho spojence. Kdo je spojencem toho starého člověka? Satan a jeho království temna.

Vraťme se k našemu citátu: „*Nemáme žádného nepřítele, kterého se musíme bát. Náš velký konflikt je s naším neposvěceným já. Když vítězíme nad naším já prostřednictvím Toho, který nás miloval, potom jsme víc, než jen vítězi. Bratři moji, vítězstvím je věčný život. Pojďme bojovat dobrý boj víry.*“ (RH 5. 3. 1908). Když bojujeme a vyhráváme v dobrém boji víry nad vrozeným zlem našeho přirozeného srdce – nad naším já, jsme víc, než jen vítězi, protože získáme nejen vítězství nad nepřítelem v nás, ale získáme vítězství i nad celým královstvím temnoty. Když zvítězíš nad nepřítelem, který pobývá v táboře, zvítězíš i nad jeho spojencem a nad celým královstvím temnoty. Jak je potom pro nás důležité naučit se bojovat a vítězit v dobrém boji víry!

Dobrý boj... Proč je to *dobrý boj*? Nuže, v prvé řadě proto, že máme nekonečně mocného a milujícího Pána, který tento boj bojoval a vyhrál v náš prospěch, a s Ním na naší straně nemůžeme tento boj prohrát. Jediný způsob, jak můžeme prohrát, je ten, že opustíme našeho Pána a Spasitele: „*Ale v tomto všem dokonale vítězíme skrze toho, který si nás zamiloval.*“ (Ř 8,37). Miloval nás tak moc, že za nás zaplatil nekonečnou cenu, aby pro nás získal vítězství a umožnil nám skrze Svou milost získat si vítězství samostatně. Tak moc nás miloval, že nejen že bojoval a zvítězil, aby nás osvobodil od trestu za hřích, ale také aby nás osvobodil i od moci hříchu. Až příliš nás miluje, než aby nás nechal tyranizovat naším starým člověkem a jeho spojencem satanem. Chvála Bohu, že Jeho milost je dostačující, aby nás osvobodila od tyranie toho vrozeného zla přirozeného srdce.

Jak dlouho trvá pro křesťana tento boj? Nuže, trvá během celé křesťanské zkušenosti na planetě Zemi. „*Od kříže ke koruně je třeba vykonat naléhavou práci. Je to zápas s vrozeným hříchem, je to zápas proti vnějšímu zlu. Život křesťana je boj a pochod.*“ (RH 29. 11. 1887). Celý křesťanský život na planetě Zemi je boj. Není to ale fyzický boj, ale duchovní boj. Je to boj o podmanění mysli. Je to boj o ovládnutí myšlenek.

Podívejme se, jak jasně Pavel mluví o duchovní podstatě tohoto boje: „*Neboť ačkoli žijeme v těle, nebojujeme podle těla. Zbraně našeho boje nejsou tělesné, ale mají od Boha sílu bořit opevnění; boříme rozumování a každou povýšenost, která se pozvedá proti poznání Boha.*“ Kde máte vy své poznání Boha? No přece ve své mysli. Verše pokračují těmito slovy: „*Uvádíme do zajetí každou myšlenku, aby byla poslušna Krista...*“ (2. Kor 10,3-5). Je zřejmé, že je to duchovní boj a je to boj o dobytí a ovládnutí myšlenek do té míry, že budeme přinášet „*do zajetí každou myšlenku, aby byla poslušna Krista...*“ (2. Kor 10,5).

V řečtině je sloveso, které je zde přeložené jako *Uvádíme do zajetí*, v přítomném aktivním čase. To znamená, že je to něco, co musí být přeřvávající a ustavičné. Naše myšlenky mají totiž tendenci podřít se a oddávat se vrozenému zlu našeho přirozeného srdce (tedy tělesným touhám), takže bojují proti duši. Máme tu přirozenou tendenci. A v zájmu zachování dobrého vzhledu a pěkné fasády se nám může podařit si udržet odpor v oddávání se žádostem pouze na úrovni chování. A tak mnozí z nás se právě v soukromí mysli, kde si myslíme, že je to v pořádku, oddáváme tělesným touhám. V tomto případě nebojujeme a nevyhráváme duchovní boj. Bojujeme a vyhráváme jen tělesný boj, abychom si udrželi pokrývku na našem chování.

Náš boj je ale duchovní a bojujeme o to, co se děje v naší mysli, kde jen vy a Bůh víte, co se odehrává. To bojiště, na kterém křesťan bojuje, je mezi pravým a levým uchem. Jde o úplné vítězství nad našimi myšlenkami. Máme silnou zbraň na to, abychom tam získali vítězství. Jaká je to zbraň? Je to základní útočná zbraň v křesťanské zbroji, které říkáme MEČ. Je to *meč Duchá*, kterým je Slovo Boží. To jsou ty vzácné zaslíbení a pravdy Božího Slova a s nimi „*boříme rozumování a každou povýšenost, která se pozvedá proti poznání Boha.*“ (2. Kor 10,4-5). Všechny ďáblovy klamy, ty mylné filosofie, které jsou založeny na satanových svodech, musí být zbořeny a naše mysli musí být přeprogramovány pravdou, abychom jsme mohli skutečně získat vítězství v oblasti našeho myšlenkového života. A znova připomínám: cílem je uvádět do zajetí každou myšlenku do poslušnosti Krista.

„*Se zakořeněnými hříchy musíme bojovat a musíme je překonávat. Nežádoucím charakterovým rysům, či už zděděným, anebo vypěstovaným, bychom se měli rozhodně vzepřít a překonat je skrze Kristovu moc... Den za dnem a hodinu za hodinou v nás musí probíhat aktivní proces sebezapření a posvěcování. A potom vnější skutky budou dosvědčovat, že Ježíš přebývá vírou v našem srdci... Tam je nebe, a jak vážně bychom měli usilovat o to, abychom jej dosáhli. Vyzývám vás... uvěřte v Ježíše, jako vašeho Spasitele. Věřte, že On je vám připraven pomoci skrze svou milost, když k Němu přijdete v upřímnosti. Musíte bojovat dobrý boj víry. Musíte být zápasníky pro korunu života.*“ (FLB 124)

Všimněte si, prosím, že my o tu korunu nezápasíme, abychom si ten věčný život zasloužili, ale zápasíme, abychom se stali pro věčný život způsobilí, a aby nám mohl být svěřen. Nemá to nic co dočinění se zásluhy, anebo skutkařením. Nemá to nic co dočinění se s tím, že bychom si zasloužili věčný život. Má to však co dočinění s přípravou na radost z věčného života.

Předtím, než nám může být svěřen věčný život, musíme mít takový postoj, podle kterého přestaneme pro lásku Kristovu s hříchem. Charakter se nezmění, když půjdeme do nebe. Naše charaktery si vezmeme s sebou a naše charaktery tvoří naše myšlenky a pocity. Takže, pokud ještě stále lneme ke hříchu v oblasti našich myšlenek a pocitů, nemáme charakter, který by byl způsobilý pro věčnost, a kterému by mohl být svěřen věčný život. V žádném případě to ale není spravedlnost ze skutků! Je to práce, ale ne záslužná. Je to víra, která pracuje skrze lásku (Gal 5,6) za účelem očištění duše, abychom mohli být způsobilými občany nebe. Mějte to, prosím, na paměti.

Jaké jsou naše rozkazy v tomto duchovním boji, milí křesťanští spolubojovníci? Co nám náš Princ Immanuel, velitel naší armády, velí činit? Římanům 6,12: „*Ať tedy hřích nevládne ve vašem smrtelném těle, tak abyste poslouchali jeho žádosti...*“ (Ř 6,12). Všimněte si, že podle tohoto verše nejsme vyzýváni k tomu, abychom zanechali hříchu, ale k tomu, aby hřích vůbec nemohl zůstat v našich smrtelných tělech, tedy aby nám nevládl. A mimochodem: skutečnost, že jsme vyzýváni k tomu, abychom nenechali hřích vládnout, je velmi jasné znamení toho, že ještě stále očividně zůstává. Proč bychom měli bojovat, aby nad námi nepanoval hřích, kdyby v nás žádný hřích nebyl?

Pamatujte: když se znovu narodíte, máte dvě přirozenosti. Duchovní přirozenost vládne, ale tělesná přirozenost stále zůstává. Naším duchovním bojem je nenechat se ovládat tou tělesnou přirozeností. Co určuje, zda ta přirozenost vládne, anebo ne? „*Ať tedy hřích nevládne ve vašem smrtelném těle, tak abyste poslouchali jeho žádosti...*“ (Ř 6,12). Pokud posloucháme a plníme touhy těla, ta přirozenost nejenže zůstává, ale ona i vládne. V té samé kapitole v tom samém kontextu, jen o několik veršů dále, se píše: „*Což nevíte, že ...koho posloucháte, toho jste otroky...*“ (Ř 6,16). Takže to, co určuje, zda bojujeme a vyhráváme ten duchovní boj, anebo ne, je to, zda posloucháme, anebo neposloucháme (uspokojujeme) žádosti těla.

V první řadě těmto žádostem hovoříme mezi pravým a levým uchem, v soukromí myslí. Pokud se zdržujeme konání špatných skutků, pak to ještě neznamena a není možné určit, zda úspěšně bojujeme a vyhráváme tento boj. Můžete se panovačně a se sobeckou motivací zdržovat konání špatných skutků, abyste si neposkvrnili dobrou pověst, ale přitom se jim stále oddáváte ve vašem myšlenkovém životě, ve vaší představivosti a fantazii. A pokud se jim oddáváte v myslí, potom hřích vládne. Takže je nezbytně nutné se učit, jak bojovat a vyhrát tento boj na úrovni našich myšlenek a pocitů.

„*koho posloucháte, toho jste otroky*“ (Ř 6,16). Pokud se oddáváme hněvu, žádosti, chamtivosti, nenávisti, sobeckosti... – opět zde jde o mysl – „...*anebo jakémukoliv jinému hříchu, stáváme se služebníky hříchu. Nikdo nemůže být otrokem dvou pánů*“ (Mt 6,24) Pokud sloužíme hříchu, nemůžeme sloužit Kristu. Křesťan pocítí nabádání hříchu. Protože tělo žádá proti Duchu, ale Duch bojuje proti tělu, udržující neustálý boj. Právě zde je zapotřebí Kristovy pomoci. Lidská slabost se spojí s Božskou mocí, a víra zvolá: „*Budiž dík Bohu, který nám dává vítězství skrze našeho Pána Ježíše Krista.*“ (1. Kor 15,57).“ (??)

Přátelé, je to boj, je to neustálý konflikt, ale je to dobrý boj víry. Víra zvolá: „*Budiž dík Bohu, který nám dává vítězství skrze našeho Pána Ježíše Krista.*“ (1. Kor 15,57). Pokud vládne hřích a pokud sloužíme hříchu, potom nám nevládne Kristus. Pokud Kristus nevládne, není Pánem, a pokud není Pánem, není naší Spravedlností. Buďte zde proto k sobě doopravdy upřímní. Jeho jméno je *Hospodin, naše Spravedlnost* (Jer 23,6), a nemůžete Ho prohlásit za svou spravedlnost a odmítnout Ho jako svého Hospodina. Právě z tohoto důvodu nemůže roucho spravedlnosti zahalit žádný pěstovaný hřích. Pokud si zvolíte, aby vládl jen jeden jediný hřích, nenecháváte vládnout Krista a On není Pánem, a pokud On není Pánem, není ani vaší spravedlností. A pak už tomu boji nemůžeme říkat *dobrý boj víry* (1. Tim 6,12).

Ale víte, bratři a sestry, jak bojovat tento dobrý boj víry? Trvám na tom, že pokud máme být vítězi, pokud máme přemoci tento protichůdný činitel (a to jak autora zla (satana), tak i vrozené zlo přirozeného srdce) musíme se naučit bojovat a vyhrát tento boj víry. Také trvám na tom, že pokud se máme učit bojovat a vyhrávat dobrý boj víry, musíme pro začátek pochopit, **co je to víra.**

Může to znít jako celkem jednoduchá a základní otázka, a možná byste si mohli pomyslet: „Proč se zabýváme tím, zda rozumíme, anebo nerozumíme tomu, co je to víra? Samozřejmě, že každý ví, co je to víra.“ Nuže, mnohým z vás je určitě známý klíčový text, který je dobrý na definici víry: „*Víra jest podstata věcí, v něž doufáme, důkaz skutečností, které nevidíme.*“ (Žid 11,1). Pravděpodobně tedy víte, co je to víra.

Položím vám jinou otázku: co to ale znamená? Co to znamená: „*podstata věcí, v něž doufáme, důkaz skutečností, které nevidíme.*“ (Žid 11,1). Zkusili jste se někdy zabývat tímto veršem? Co ve skutečnosti znamená? Víte, často se zde

dostáváme do uzavřeného kruhu. Když se nás někdo zeptá, co je víra, odpovíme, že je to „důvěra vůči Bohu.“ Když se pak někdo zeptá: „Dobře, ale jak důvěřujete Bohu?“ odpovíme: „No, na to musíme mít víru...“

Připomíná mi to jeden příběh. Kazatel chtěl udělat malou kontrolu, zda jeho kázání bylo, anebo nebylo jasně pochopeno. Kázání bylo na téma: víra. Pracoval na něm skutečně důsledně, aby ve svém shromáždění mohl objasnit, co to vlastně víra je. Hned po kázání se odebral do zadní části sboru a prvnímu dítěti, které našel, položil otázku ohledně kázání. Pomyslel si totiž, že pokud by to pochopili děti, pro do dospělé by to pak jistě nebyl žádný problém.

Tak tedy: když skončil své obdivuhodné kázání, spěchal s dychtivým očekáváním dozadu, zastavil malého chlapce, a řekl: „Prosím tě, synu. Slyšel jsi moje kázání, které bylo o víře. Můžeš mi říci, co je to víra?“ A malý chlapec bez váhání odpověděl: „Ano, pane kazateli, to je jednoduché. Víra znamená věřit v něco, co víte, že není pravda.“ Kazatel se zarazil a uvědomil si, že se musí vrátit zpět ke svému studiu a znovu na tomto kázání zapracovat.

Ale víte, mnozí z nás máme právě tento druh podvědomého myšlení v našich vlastních myslích. „Víra znamená věřit v něco, co víte, že není pravda.“ Téměř to vyznívá tak, jakoby víra musela dát sbohem zdravému rozumu – takže skočíte do prázdna a věříte, že vás něco zachytí. Ne, přátelé, takto nepřemýšlejte.

Co je to tedy víra? V první řadě si uvědomte, že víra je neoddelitelná od Božího Slova: „*Víra je tedy ze slyšení zvěsti a zvěst skrze slovo Kristovo.*“ (Ř 10,17). Můžete mít víru bez Slova Božího? Určitě ne. Tedy aspoň ne tu zabraňující víru.

Pavel napsal: „*Bojuj dobrý boj víry, chop se věčného života...*“ (1.Tim 6,12). Ale proč můžeme obdržet věčný život? Odpověď najdeme u Jana: „*Slova, která jsem vám pověděl já, jsou duch a jsou život.*“ (Jan 6,63). Takže víra musí uchopit životodárné Boží Slovo. Musí poslouchat, věřit a přijmout životodárné Slovo Boží a pokračovat v konání podle toho Slova.

Pojďme si to nyní nějak ilustrovat. Jeden z nejlepších způsobů, jak definovat víru, je si ji ilustrovat. Kdo je nám dáván za vzor (ilustraci) pravdivé víry? Přece Abraham. Pavel o tom napsal: „*Uvěřil Abraham Bohu, a bylo mu to počteno za spravedlnost.*“ (Ř 4,3). Máme zde citát ze starozákonního příběhu, a tento text je zaznamenán v 1. Mojžíšově 15,6. Starý zákon je samozřejmě psán v hebrejštině, takže slova: „*Uvěřil Abraham Bohu, a bylo mu to počteno za spravedlnost.*“ (Ř 4,3) nám vypráví původní příběh v hebrejštině. Když se podíváme na původní jazyk, získáme vzácný náhled. Hebrejské slovo, které je přeloženo jako *uvěřil*, je slovo *aman* (אמן). Jaké slovo v tom hebrejském slově slyšíte? Jistě v něm slyšíte *amen*. Náš výraz *amen* dostanete z tohoto hebrejského slova *aman*. Přátelé, prosím, zapamatujte si tento postřeh. Co je tedy víra? Je to odpověď: *necht' se stane*, když slyšíme životodárné Slovo Boží.

Pojďme se ještě zabývat blíž Abrahamem. Co řekl Bůh Abrahamovi Svým životodárným slovem? Řekl mu, že ho učiní: „*otcem množství národů.*“ (Gn 17,5). To je pozoruhodné, zvláště když si uvědomíme, že v té době měl Abraham kolem 100 let.

Nyní se zamyslete. Pokud by se Abraham rozhodl odpovědět na Boží Slovo na základě lidského uvažování, na základě toho, co mu říkaly lidské smysly, když se podíval do stále líbezné a velmi vrásčité tváře Sáry, jak by odpověděl na toto Boží prohlášení? Jak by odpověděl, kdyby byl ovládnut lidským rozumováním a reagoval by na prosté lidské smyslové vjemy? „To se, Bože, ani náhodou nemůže stát. V žádném případě se to nestane. Je to příliš pozdě. Kdes byl kdysi dávno, kdy se to ještě mohlo stát?“ Ale, přátelé, po velmi chybném pokusu o spravedlnosti ze skutků, známém jako „Hagar“, je pro mě pozoruhodné, když Písmo říká, že Abraham o tom nepochyboval. Pochyboval dost na to, aby nastoupil na nesprávnou kolej a snažil se, aby se Boží Slovo stalo pravdou, vidíte? Ale uvědomte si, prosím, že Abraham v odpovědi na Boží mimořádné vyhlášení o tom, že bude otcem velkého národa, řekl: „*Aman*,“ tedy uvěřil. Jinými slovy řekl: „*Necht' se tak stane.*“

Jak vůbec mohl říci takovou věc? Nuže, věděl, že Ten, který k němu promluvil, měl moc přivést do reality to, co prohlásil. Slovo Boží není obyčejné slovo: „*Hospodinovým slovem byla učiněna nebesa a dechem jeho úst všechn jejich zástup. ... Vždyť on řekl a stalo se. On přikázal a uskutečnilo se.*“ (Ž 33,6.9). V hebrejštině čteme doslova: „*On řekl, a bylo. On rozkázal, a postavilo se.*“ Slovo Boží není obyčejné slovo, ale v něm tvořivá moc, která přináší do skutečnosti to, co On prohlašuje. A Abraham věděl, že Bůh, který mu řekl, že bude otcem velkého národa, měl tu moc svým Slovem tak i učinit. Toto je věru podstatná část víry. Věděl, že Bůh měl tu moc Svým Slovem uskutečnit to, co sám prohlásil. Proto mu odpověděl: „*Necht' je to tedy tak, necht' se tak stane v mém životě.*“

A pasáž v epištole Římanům pokračuje dál takto: „*...a nabyt pevného přesvědčení, že to, co Bůh zaslíbil, je mocen i učinit.*“ (Ř 4,21). Abraham věřil, že to, co Bůh řekl, měl i moc přinést do reality. A byla to víra, která mu byla připočtena za spravedlnost. Prosím, pochopte z této ilustrace, co je to víra.

Víra v první řadě poslouchá Boží Slovo. Věří, že co Bůh říká, je také schopen uskutečnit a přivést do reality. Je to Jeho Slovo, Toho, který řekl, a stalo se, rozkázal, a uskutečnilo se (Ž 33,9). Je to Slovo Boha, který řekl: „*Budiž světlo! A*

bylo světlo.“ (Gn 1,3). A tak, s vědomím toho, že Bůh má moc uskutečnit to, co vyhlašuje, dovolujeme Bohu, aby změnil náš život. Ale je zde i čtvrtá věc, kterou víra dělá. Skutečná víra pokračuje ke konání na základě toho Slova, protože si je vědoma, že Bůh dává sílu dané Slovo poslouchat. Protože jinak, jak napsal Jakub: „víra bez činů je mrtvá“ (Jak 2,20 PMP). Musíme dosáhnout i čtvrtého kroku. Zachytili jste všechny ty čtyři kroky? Zde jsou:

1. Víra slyší Boží Slovo
2. Víra ví, že Bůh má moc uskutečnit to, co On sám prohlašuje
3. S tímto vědomím dovolujeme Bohu, aby působil v našem životě
4. Na základě toho přichází skutky, protože jsme si vědomi, že Bůh nám dá sílu vykonávat Jeho vůli v našem životě

Ale přece je zde něco, co Abrahám musel vykonat na základě daného Slova. Musím podstoupit riziko, že nebudu diskrétní. Izák nepřišel na svět z panny, tedy z neposkvrněnosti. Abraham musel konat na základě Slova. Ale věděl, že Bůh měl tu moc vzít jeho „mrtvé“ tělo a dát mu život a udělat to samé pro Sárú.

Podívejte, víra věří, že v Slově Božím je živá moc a na základě toho koná. Víra důvěřuje Bohu, že nám dá tu živou moc a uzpůsobí nás k vykonání Jeho vůle v našich životech. Nyní chci vzít tento princip a aplikovat jej na to, jak bojujeme a vyhráváme dobrý boj víry. Dostali jsme povel, abychom naše tělo (vrozené zlo přirozeného srdce), tohoto protichůdného činitele, nenechali vládnout: „**At' tedy hřích nevládne ve vašem smrtelném těle, tak abyste poslouchali jeho žádosti...**“ (Ř 6,12). **Takže tento povel posloucháme vírou.** Tento verš začíná slovy: „*At' tedy...*“ což je lépe přeloženo jako: *proto*. Ale kdykoliv použijete slovo *proto*, anebo *at' tedy*, je to vlastně signál, který nám napovídá, že to, co následuje, je závěr, a tento závěr je založený na tom, co bylo právě řečeno. Takže tento povel, abychom nedovolili hříchu vládnout, je zároveň i závěrem.

Tak vám tedy položím otázku: Kde si máme jít poslechnout Boží slovo, abychom mohli říct *amen*, když chceme poslechnout tuto výzvu (Ř 6,12)? Nuže, měli bychom jít před tento verš, ještě než bylo řečeno slovo *proto*. Pojdme si to přečíst: „*Co tedy řekneme? Máme zůstat v hříchu, aby se rozhojnila milost? Naprosto ne! Jak bychom my, kteří jsme hříchu zemřeli, v něm ještě mohli žít?*“ (Ř 6,1-2). To je velice zajímavé. Boží Slovo nám říká, že jsme zemřeli hříchu a už v něm nepotřebujeme dále žít. A pokud skutečně věříme, že jsme zemřeli hříchu, jak můžeme zabránit tomu, aby nám hřích vládl? Přemýšlejte nad tím: jak může vládnout *mrtvý muž*? Pavle, pomoz nám s touto otázkou. Jak, kdy a kde jsme zemřeli hříchu? Pavel pokračuje: „*Což nevíte, že my všichni, kteří jsme byli pokřtěni v Krista Ježíše, jsme byli pokřtěni v jeho smrt? Skrze křest jsme byli spolu s ním pohřbeni ve smrt, abychom i my, tak jako byl Kristus skrze slávu Otce vzkříšen z mrtvých, vstoupili na cestu nového života. Neboť pokud jsme se stali s ním srostlými tím, že jsme mu byli podobní ve smrti, jistě mu budeme podobní i v zmrtvýchvstání.*“ (Ř 6,3-5). Právě jsme zde potvrdili nařízení křtu. Nevím, kdo z vás, čtenářů, je pokřtěn, ale prosím pochopte ten hluboký duchovní symbolismus v tomto nařízení. Právě proto křtíme ponořením. Pokropení nevytváří to samé hluboce významné symbolické rozhodnutí.

Inspirace nám říká, že Boží Trojice, všechny tři osoby Božství, jsou přítomny při každém křtu a jsou Svědky každého křtu – *hluboce uctíví Svědkové* (FLB 146). Když jsme dovolili kazatelovi, aby vás naklonil nad vodní hrob, co jsme symbolicky vyznali před přítomnými svědky, kteří se na vás dívali? Říkali jste, že jste se rozhodli přijmout Kristovu smrt hříchu za svou, a tím jste se rozhodli považovat se za mrtvé hříchu (Ř 6,11). A symbolicky jste řekli, že dovolujete kazateli pochovat vašeho *starého člověka*, kterého ponoří při křtu do (vodního) hrobu. Přátelé, chvála Bohu, že to ještě není konec obřadu. Kdyby to byl konec obřadu, křest by byl konečný.

My se vírou neztotožňujeme jen s ukřižovaným a pochovaným Spasitelem, my se vírou ztotožňujeme i se vzkříšeným Spasitelem! A to symbolicky říkáte, když dovolíte kazateli, aby vás znovu vynořil. Ale vynořujete se jako nové stvoření, jako nová bytost. Váš starý člověk je mrtev a pochován. Vodní hrob, který je hrobem pro starého člověka, je dělohou pro nového člověka. Tak jste narozeni z vody a z Ducha. Narození, abyste chodili v novém životě (Ř 6,4). Chvála Bohu za nařízení křtu. A řeknu vám, je to pro nás přednost, že to víme. Proč? Protože Římanům 6,6 říká: „*A víme, že náš starý člověk byl spolu s ním ukřižován, ...*“ s kým? Přece s Kristem. A verš pokračuje: „*...aby tělo hříchu bylo zbaveno sil a my už hříchu neotročili.*“ (Ř 6,6).

Mějte se ale na pozoru! Zní to téměř, jakoby byl ten *starý člověk* při křtu vyhlazen. Jakoby definitivně odešel, takže už nemáte žádný další problém, žádný další spor. Je to tak, anebo ne? Na to se podíváme v další kapitole.

## Kapitola 24: Denně umírám

„Denně umírám“ (1. Kor 15,31)

V Římanům 6,6 čteme: „... víme, že náš starý člověk byl spolu s ním ukřižován, aby tělo hříchu bylo zbaveno sil a my už hříchu neotročili.“ (Ř 6,6). Zde musíme být opatrní. Některé překlady zde uvádějí místo slov *zbaveno sil* výrazy jako: *zničeno*, *zneškodněno* či *odstraněno*. Tyto slova znějí téměř, jakoby byl tento *starý člověk* historií a byl navždy pryč, odstraněn. Již se kvůli němu nemusíme trápit. Je to ale skutečně to, co Pavel říká?

Nuže, pokud by byl tedy dočista odstraněn, namáhal by se snad Pavel tím, aby nás varoval o šest veršů dále: „*At' tedy hřích nevládne ve vašem smrtelném těle, tak abyste poslouchali jeho žádosti...*“ (Ř 6,12)? To přece nedává žádný smysl. Kdyby byl doopravdy úplně odstraněn při křtu, už bychom se vůbec nemuseli trápit nad tím, abychom mu bránili v nás vládnout.

Co je to potom za slovo, které je přeloženo jako *zbaveno sil*? Co ve skutečnosti znamená? Na okraji nové Bible krále Jakuba (NKJV) je určitá pomůcka. V poznámce na okraji je překlad, který tam dává místo výrazu *zbaveno sil* výraz *vyřazeno z provozu*. Přátelé, vřele vám doporučuji tento překlad tohoto řeckého slova (καταργηθῆναι). To řecké slovo je velmi jedinečné a můžeme tu větu překládat jako: aby tělo hříchu *ztratilo vládu*, nebo také aby bylo tělo hříchu *vyřazeno z provozu*. Jinými slovy: starý člověk se stane bezmocným, takže již nad námi nebude panovat. Jeho moc mu je zde odebrána, ale nebude odebrána jeho zůstávající přítomnost.

Kdy bude vůbec zničena tato zůstávající přítomnost tohoto protichůdného činitele, kterému říkáme *tělo*? Kdy bude odstraněná? „*naráz, v okamžiku, při zvuku poslední polnice. ...Když toto porušitelné tělo oblékne neporušitelnost a toto smrtelné oblékne nesmrtelnost*“ (1. Kor 15,51.54), až „*přetvoří tělo naší poníženosti ve stejnou podobu těla jeho slávy*“ (Fil 3,21). Až tehdy, ne však dříve, bude ta zůstávající přítomnost odstraněna. Ale ta vládnoucí moc je odstraněna při křtu, a pokud si chcete ponechat výrazy jako *zničeno*, *zneškodněno* či *odstraněno*, aplikujte to na zůstávající moc, a ne na zůstávající přítomnost hříchu. Vládnoucí moc je odstraněna a zničena při křtu. Zůstávající přítomnost je odstraněna a zničena při oslavení.

Problém hříchu má ve skutečnosti tři dimenze: máme **požadovaný trest** za hřích, **vládnoucí moc** hříchu, a do třetice **zůstávající přítomnost** hříchu.

Také máme tři dimenze řešení hříchu: řešení požadovaného trestu se nazývá **ospravedlnění**, řešení vládnoucí moci se nazývá **posvěcení** a řešení zůstávající přítomnosti se nazývá **oslavení**. A Bůh se zabývá tou vládnoucí mocí během života v posvěcení, který začíná – jen symbolicky – při křtu. Ve skutečnosti začíná ještě předtím, protože my přece neumíráme hříchu ve vodě. Ale tím, co se stalo ve vodě, jen symbolicky vyjadřujeme to, co proběhlo již předtím v naší mysli.

3 dimenze problému hříchu	3 dimenze řešení problému hříchu
Požadovaný trest	Ospravedlnění
Vládnoucí moc	Posvěcení
Zůstávající přítomnost	oslavení

Mimochodem, služebnice Boží nám říká, že mnozí z těch, kteří jsou pokřtěni, jsou pochováni zaživa (viz 6BC 1075). Jinými slovy: starý člověk jednoduše učinil hluboký nádech, ponořil se a řekl si: „Chovej se nenápadně, vždyť ho/ji to brzy přejde, jen vydrž!“ A krátce po křtu, ujištěn, že vzduch je čistý, si hřích opět činí nárok na trůn prostřednictvím sobecké cesty. Často tomu tak skutečně je...

Řekli jsme si, že slova *zničený*, *zneškodněný* či *odstraněný* je možné použít, pokud rozumíme tomu, že se to vztahuje jen na vládnoucí moc, ale nevztahuje se to na zůstávající přítomnost. Přece se tu však vynořuje otázka: na základě čeho, anebo čím to je, že vládnoucí moc vrozeného zla přirozeného srdce je zničena a odstraněna při křtu? Inu, na základě toho, že máme tu přednost ji pokládat za mrtvou. V Římanům 6,7 čteme: „*vždyť ten, kdo umřel, je od*

*hříchu ospravedlněn.*“ (Ř 6,7 PMP). Zajímavé: pokud jste zemřeli, tak jste byli ospravedlnění (tedy osvobozeni od hříchu).

Vidíte: mrtvý člověk nad vámi nemůže vládnout. „*mrtví... nevědí nic*“ (Kaz 9,5). Mrtvý člověk vás nemůže ovládnout. Pavel v Římanům dál pokračuje: „*Pokud jsme s Kristem zemřeli, věříme, že spolu s ním budeme také žít. A víme, že Kristus, když byl vzkříšen z mrtvých, už neumírá; smrt nad ním už nepanuje. Neboť smrtí, kterou zemřel, zemřel hříchu jednou provždy*“ (Ř 6,8-10). Zahrnuje to každou lidskou bytost na tváři Země. Pak Pavel píše: „*Tak i vy sami sebe počítejte za mrtvé hříchu, živé však Bohu v Kristu Ježíši*“ (Ř 6,11)

Všimněte si, že máme sami sebe počítat za mrtvé. Když píše: „*...sami sebe počítejte za mrtvé hříchu...*“ – tak to je možné pouze vírou, protože „*Víra je základem toho, v co doufáme, přesvědčením o tom, co nevidíme.*“ (Žid 11,1 PRC).

Položím vám jednu otázku. Dokonce i po křtu, když se podíváte do sebe, vidíte starého člověka mrtvého? Nevím jak vy, ale já určitě ne. Vidím starého člověka, který mě sužuje každý den mého života. Je mým největším nepřítelem, největší bolestí. Odtud přichází všechny mé pokušení.

Je křesťan pokoušen? Ano, je! Odkud přichází pokušení? Jakub o tom píše: „*Každý, kdo je pokoušen, je strháván a váben svou vlastní žádostivostí.*“ (Jak 1,14). To jsou žádosti těla (Ef 2,3)! Vidíte, tělo neustále žádá proti Duchu, dokonce i ve znovuzrozeném křesťanovi. Tělesná přirozenost stále zůstává, a nespokojí se jen s tím, vždyť chce vládnout. Potom všem, co šla tolik roků svou cestou, je trochu nešťastná z toho, že byla odmítnuta. A chce, abychom se jí oddali a bylo to zase jak *za starých „dobrých“ časů*. Pustí se do toho a neustále se vás snaží dostat, snaží se, abyste naplnili její tužby a v důsledku toho pak může vládnout. Když se tedy podíváme do sebe, vidíme toho starého člověka, jak nás terorizuje. Inu, nezdá se, že by byl nějak moc mrtvý.

Ale co je to tedy víra? „*Víra je základem toho, v co doufáme, přesvědčením o tom, co nevidíme.*“ (Žid 11,1 PRC). „*Neboť chodíme vírou, ne tím, co vidíme.*“ (2. Kor 5,7). Víra nekoná na základě toho, co vidíme, ale na základě toho, co slyšíme. Víra přichází slyšením Slova Božího (Ř 10,17). Když to, co vidíme, je v protikladu s tím, co slyšíme ve Slově Božím, které je větší realitou a vyšší pravdou, tehdy musíme konat na základě Slova Božího.

Takže i když něco vidím, mám konat na základě toho, co slyším v Bibli. A Písmo mi říká, že jsem ve skutečnosti *mrtvý hříchu* (viz Ř 6,11) v Kristu Ježíši. A podle toho musím adekvátně jednat. Musím pokládat toho starého člověka za mrtvého a okamžitě posílat ty žádosti, touhy a pokušení zpět do hrobu, odkud vyšly. Ten člověk je mrtvý, a já mám zabránit tomu, aby si mě pronajímal, a aby se sám dosadil na trůn v mém životě. Je velmi důležité, abyste to pochopili, ale je o mnoho důležitější to i zažít.

Rozebereme si to. Pokud po křtu pokračujeme v plnění žádostí těla a necháváme hřích vládnout, co je potom naším problémem? Jedna ze dvou věcí: buď nevěříme, že jsme skutečně zemřeli hříchu v Kristu a s Kristem, anebo prohlašujeme, že jsme skutečně zemřeli hříchu, ale přece stále necháváme hřích vládnout.

Musím dojít k závěru, že máme velmi chybnou představu o stavu mrtvých. Proto je tak velmi důležité mít tu správnou teologii. Kdy mluvíme o stavu mrtvých v naší praktické křesťanské zkušenosti? Jaká je realita o stavu mrtvých? „*mrtví... nevědí nic*“ (Kaz 9,5) – a kde je centrum vašeho poznávání, smýšlení a vnímání? Přece v mysli.

Takže, pokud skutečně věříte, že váš starý člověk je mrtev, potom už vůbec nebudete přemýšlet tak, jako jste přemýšleli předtím, nebudete ani tak mluvit ani tak jednat, protože mrtví člověk přece neví vůbec nic. Jeho mysl už není funkční, už nemůže přemýšlet. A když ty staré sobecké myšlenky přijdou do vašeho vědomí, abyste se k nim vrátili – v tom vlastně spočívá *pokušení* – okamžitě je odmítněte a pošlete zpět do hrobu, odkud přišly.

Takto, moji drazí přátelé, bojujeme a vítězíme v dobrém boji víry (1. Tim 6,12) a všechn tento boj se odehrává mezi pravým a levým uchem, v soukromí mysli, kde jen vy a Bůh víte, co se děje. Jedná se o soukromý duchovní boj o dobytí mysli. Vírou bráníte myšlenkám, aby se oddávali žádostem těla. Uvedete je do zajetí Krista, aby mu byly poslušny (2. Kor 10,5). Přinášet do zajetí každou myšlenku do poslušnosti Krista je možné pouze bojováním a dobýváním vítězství v dobrém boji víry. To je naším cílem v tomto duchovním boji.

Nyní si něčeho všimněte: „*Tak i vy se považujte za mrtvé hříchu, ale za živé Bohu v Kristu Ježíši, našem Pánu.*“ (Ř 6,11). A další – 12. verš – začíná těmito slovy: „*Ať tedy hřích nevládne ve vašem smrtelném těle, tak abyste poslouchali jeho žádosti*“ (Ř 6,12). Proto na základě této úžasné přednosti (Ř 6,11) můžeme sami sebe pokládat za skutečně mrtvé hříchu a živé Bohu v Kristu Ježíši. Na základě Božího Slova, které vám říká, že jste zemřeli v Kristu a s Kristem, na základě vaší víry, která přijala to Slovo a uvěřila, že Bůh má moc uskutečnit to, co prohlašuje. Tato víra

zároveň dává Bohu povolení, aby tak učinil v našem životě, a potom pokračuje v konání podle toho Slova. Na základě tohoto druhu víry zabráníte hříchu, aby nad vámi vládl. Musíte to ale dotáhnout až do čtvrtého stádia.

Musíte nejen: **(1) Slyšet Boží slovo**, **(2) věřit**, že Bůh to může i uskutečnit, **(3) dát Mu povolení**, aby tak učinil, ale musíte pokračovat dál a **(4) jednat podle toho**. Musíte v Kristově síle odmítat ty tělesné žádosti, které neustále mrmlají z hrobu. Posílejte je zpět. Posílejte je okamžitě a důsledně zpět bojováním dobrého boje víry. Od kříže ke koruně potrvá tento boj (RH 29. 11. 1887). Protože pokud nezískáme tu korunu, nemáme svaté tělo. Je nesvaté a má nesvaté touhy. Proto jej musíme neustále odmítat a bojovat tak dobrý boj víry.

Dovolte mi, abych vám to trochu vysvětlil. Křesťan žije na rozhraní věků. Žije v této přítomné době a žije i v době, která přichází. Žije v této přítomné době, ve které se narodil z těla: „*Co se narodilo z těla, je tělo*“ (Jan 3,6) a tělem zůstane až do oslavení. Takže tato doba přetrvává od narození až do oslavení. Když se narodíme znova, narodíme se z Ducha, jsme novou bytostí, „*nové stvoření*.“ (2. Kor 5,17) a začínáme život v Kristu, který je věčný. A tak v určitém slova smyslu žijeme v době, která pomalu přichází. Žijeme v době, která přichází a ta doba bude trvat navždy. Tato doba ale začíná v okamžiku pravého obrácení.

Vidíte, jak se nám to tu vyrýsovalo? Od obrácení po oslavení, od kříže ke koruně žijeme na rozhraní těchto dvou období. Máme naši tělesnou přirozenost a máme naši duchovní přirozenost, a během těchto roků vnímáme navzájem si odporující touhy těchto dvou přirozeností. Protože tělo žádá proti Duchu a Duch žádá proti tělu, protože se jedno druhému po celou dobu protíví (podle Gal 5,17). Od kříže po korunu v nás probíhá tento neustálý spor. Proto je duchovní boj tak dlouhý, jako je dlouhá křesťanská zkušenost na planetě Zemi. A jedině bojováním dobrého boje víry zabráníme hříchu vládnout. A je potřeba pokládat sami sebe za živé v Ježíši Kristu a mrtvé hříchu (Ř 6,11). Pokládáme sami sebe za duchovní, ačkoliv jsme stále tělesní. Pokládáme sami sebe za duchovní, chodíme podle Ducha, a ne podle těla. Ale pokud budeme chodit podle Ducha, musíme i přemýšlet podle Ducha. A tak se učíme ovládat naše myšlenky v moci Ducha svatého a odmítáme se oddávat tělesným žádostem, dokonce i v oblasti našich myšlenek, což nám umožňuje chodit podle Ducha. A právě zde se učíme chodit cestou, kterou budeme chodit navždy, i ve věku, který přijde.

Ale máme tento spor, který pokračuje až do oslavení. Inspirace říká ve *Znamení doby*: „*Ačkoliv jsme tělesní...*“ – to je realita, ke které je každý z nás přilepen natolik, nakolik žijeme v této přítomné době. Tato přítomná doba ještě nebyla skončena a bude ukončena až ve chvíli, kdy „*toto porušitelné tělo oblékne neporušitelnost a toto smrtelné oblékne nesmrtelnost*“ (1. Kor 15,54). Takže, do tohoto okamžiku jsme tělesní. „*Ačkoliv jsme tělesní, sami se skutečně pokládáme za skutečně mrtvých hříchu, ale živých Bohu, prostřednictvím Ježíše Krista, našeho Pána.*“ (RH 1. 10. 1895). To je to, co děláme vírou. A přátelé, když se to učíme každým okamžikem a každodenně – tak bojujeme dobrý boj víry (1. Tim 6,12).

Ve 2. Korintským 5,7 čteme: „*Neboť chodíme vírou, ne tím, co vidíme.*“ (2. Kor 5,7). Nemůžeme žít v tomto životě na základě toho, co nám říkají naše smysly. V tomto životě musíme žít na základě toho, co nám říká Boží Slovo. Naše smysly nám řeknou, že jsme tělesní, ale Boží Slovo nám říká, že jsme se narodili z Ducha, že jsme mrtví hříchu, ale živí Bohu v Kristu Ježíši. Takže pojďme vírou věřit Božímu Slovu, věřit, že On má moc to i uskutečnit. Dejme Mu povolení, aby tak učinil, a potom podle toho i jednejme. Zabráníme tak hříchu, aby nad námi vládl. Zabráníme naplnění jeho žádostí v naší mysli a zdržíme se těch špatných myšlenek. Chytněte je za pačesy, nedovolte jim, aby se oddávaly žádostem těla, dokonce ani v oblasti našich myšlenek. Přiveďte je do podřízenosti vůči Ježíši tím, že se budete skutečně pokládat za mrtvé hříchu, ale živé Bohu v Kristu Ježíši. Je důležité pochopit, jak to funguje. Díky tomuto můžeme ukřižovat tělo s jeho žádostmi a touhami: „*Ti, kdo patří Kristu Ježíši, ukřižovali tělo s jeho vášněmi a žádostmi.*“ (Gal 5,24).

Otázka: udělali jste to jenom jednou? Ukřižovali jste své tělo s jeho touhami a žádostmi jen jednou, přátelé? Odpověď je: tisíckrát NE! Musíme to dělat každý den. Pavel v 1. Korintským 15,31 píše: „*Denně umírám...*“ (1. Kor 15,31).

Nyní byste si mohli položit otázku: Dobře, počkej chvíli. Ale jak to, že máme umírat každý den? Nuže, přátelé, není to: „*Jendou mrtvý, navždy mrtvý,*“ protože nejsme skutečně mrtví! My se jen pokládáme za mrtvé, a musíme obnovovat naše pokládání se za mrtvé (prostřednictvím víry) a to každý den! Tak roste víra.

Není to empirická realita, je to duchovní realita. Ten, koho vidíme, je starý člověk, který je živý a zdravý a sužuje nás. Ale my ho musíme každý jeden den, znova a znova pokládat za mrtvého každodenním přijetím Kristovy



smrti hříchu, kterou pokládáme za naši vlastní. To je to, co znamená být *ukřižován s Kristem* (Gal 2,20). Vnímáme sami sebe jako ty, kteří umřeli s Kristem na Jeho kříži.

Ellen Whiteová nám vysvětluje, jak máme ukřižovat naše tělo s jeho touhami a žádostmi, co to všechno zahrnuje: „*Křesťanský boj není hra, neangažujeme se v předstíraných bojích, nebojujeme jako bychom bili jen tak do větru (1. Kor 9,26)... Je zde neustále udržovaný boj proti zlu a sklonům našich vlastních přirozených srdcí. Nesmíme si vybírat nám nejsympatičtější práci. Protože jsme Kristovi vojáci, pod Jeho disciplínou, nemáme studovat náš vlastní požitek. V bojích Pána musíme bojovat statečně. Máme přemoci nepřátele, kteří by jinak získali kontrolu nad všemi našimi silami. Svévole v nás musí zemřít a máme poslouchat jedině Kristovu vůli. Voják Kristovy armády se musí naučit přetřpět těžkosti, zapřít sám sebe, vzít svůj kříž a následovat svého Kapitána tam, kam Ho povede. Je zapotřebí vykonat mnoho věcí, které jsou lidské přirozenosti těžké a bolestivé tělu a krvi. Tato práce sebe-podrobování se vyžaduje odhodlané nepřetržité úsilí. Bojováním dobrého boje víry a získáváním vzácných vítězství se zaměřujeme na udržení si věčného života. Tento boj vyžaduje nejhrouževnatější úsilí, uplatnění všech našich sil. Máme ukřižovat tělo s jeho náklonnostmi a svody.*“ (YI 22. 12. 1886). Je to pozoruhodné shrnutí dobrého boje víry. Vyžaduje si to ale horlivé nepřetržité odhodlané úsilí. To je vážná záležitost a jedině tím, že se budeme učit podle toho i jednat, nám bude umožněno poslouchat Kristův příkaz. A On nám dává jasný příkaz: „*Chce-li kdo jít za mnou, ať zapře sám sebe, vezme svůj kříž a následuje mne.*“ (Mt 16,24).

Pokud se vůbec máme dostat do Království, musíme následovat Krista. On tam už je, a pokud se tam máme dostat, musíme Ho následovat. Ale uvědomte si, že jsme od přirozenosti vedeni opačným směrem. Naše *já* je skálopevně rozhodnuto zničit samo sebe prostřednictvím požitkářství. Proto jestli máme následovat Krista a mít věčný život, musíme zapřít naše *já*. A přesně to nám říká Kristus: „*Chce-li kdo jít za mnou, ať zapře sám sebe, vezme svůj kříž a následuje mne.*“ (Mt 16,24).

Dobře, Pane. Ale jak? Jak máme *zapřít naše já*? Ježíš nás vyzývá: „...vezme svůj kříž“ – vidíte v tom tu pravdu? Jedině pokládáním se za ukřižované s Kristem můžeme zapřít naše *já*. To znamená vzít na sebe svůj kříž.

Pamatuji si, že před několika lety jsem byl s jedním mladým evangelizačním týmem. Šli jsme se projít po pláži a svědčili jsme. Všiml jsem si, že tam byl mladý muž, který scházel dolů na pláž s obrovským dřevěným křížem na svém rameni. Ve skutečnosti to byl celkem přemýšlivý mladý muž, a tak, aby si trochu ulehčil přenos nákladu, na spodek kříže si připevnil skateboard a chodil s tím po pláži. Samozřejmě si tím získal moji zvědavost, a jsem si jist, že to učinil záměrně. Přišel jsem k němu a zeptal jsem se ho: „Na co to děláš?“ a on odpověděl tím, že vzpomenu Písmo: „Ježíš říká, abychom zapřeli sami sebe, vzali svůj kříž a následovali Ho.“

Neměl jsem už čas dále zkoumat, zda vůbec přemýšlel či nepřemýšlel o tom, zda skutečně dělá to, co mu Ježíš přikázal dělat. Doufám, že to byl jen trik, jak dostat lidi do rozhovoru. Ale přátelé, nesení svého kříže a následování Ježíše je *duchovní kříž*, a to si vyžaduje, abychom se pokládali za ukřižované s Kristem. Takto máme vzít svůj kříž a zapřít naše *já*. A jedině tak musíme zapřít naše *já*, pokud máme následovat Krista. Žádné možnosti, žádné alternativy – je to direktivní a naprosto nevyhnutelné.

„*Sebezapření a kříž leží přímo na cestě každého Kristova následovníka. Kříž je to, co křížuje přirozené záliby a vůli.*“ (2T 651). Všimněte si, co je ten kříž. Můžeme říct, že kříž křížuje přirozené záliby, tedy chutě a vášně starého člověka, ty tělesné přirozenosti. A ten starý člověk má přece svou vlastní vůli. Takže, když se ženete za cílem (Fil 3,14), ve snaze vejít těsnou bránou (Lk 13,24) a zůstat na přímé úzké cestě, vynoří se nám mnoho takových situací, kde to, co od nás Bůh vyžaduje a co nám přikazuje, je v rozporu s tím, po čem přirozeně toužíme. Ve skutečnosti to tak je vždy.

Co je *tělo*? Neustálá žádostivost proti Duchu. A Duch neustále žádá proti tělu, a jsou vždy k sobě navzájem v rozporu (Gal 5,17). A když to tak máme v našem životě, tak jsme dostali svůj kříž. A co máme v této chvíli dělat? Existují jen dvě volby: buď se oddáme našemu *já*, zapřeme Krista a znova Ho ukřižujeme (Žid 6,6), anebo zapřeme sami sebe ukřižováním starého člověka prostřednictvím vírou přijaté Kristovy smrti, kterou přijmeme za naši vlastní. Takto si bereme svůj kříž a ženeme se za cílem. Přátelé, prosím, zvolte si ukřižování svého *já*.

Položme si otázku: A přijdeme vůbec do bodu, kdy budeme tak posvěceni, že už více nebudeme mít tělesnou přirozenost, toho starého člověka, který musí být ukřižován? Přijdeme? Ne, nepřijdeme.

Apoštol Pavel, zralý křesťan a Boží muž, sám přiznal v 1. Korintským 15,31: „*Denně umírám -- jakože vy, bratři, jste moje chloubka, kterou mám v Kristu Ježíši, našem Pánu.*“ (1. Kor 15,31). Apoštol Pavel musel denně umírat svým přirozeným zálibám a vůli, svému starému člověku, své tělesné přirozenosti – a musel to dělat každý den.

Inspirace nám k tomu dává pěkný náhled: „*Život apoštola Pavla byl neustálým bojem se svým já.*“ Život apoštola Pavla! Nemluvíme o Saulovi z Tarzu, hovoříme o znovuzrozeném obráceném zralém Božím muži, apoštolu Pavlovi. „*Život apoštola Pavla byl neustálým bojem se svým já. Řekl: ‚Denně umírám‘ (1. Kor 15,31). Jeho přirozené vůle a touhy byly každý den v rozporu s jeho službou a vůlí Boží.*“ Znamenalo to, že nebyl obrácený? Ne, přátelé, tisíckrát ne! Všimněte si následující věty, ve které čteme, k čemu došlo u obrácení: „*Místo následování svých zálib činil Boží vůli a to ukřižováním své přirozenosti.*“ (MH 452) Jinými slovy: ačkoliv měl stále tělesnou přirozenost, nedovolil, aby ta tělesná přirozenost měla jeho. Zůstala, to ano, ale odmítl ji nechat vládnout tím, že se rozhodl bojovat dobrý boj víry. Rozhodl se pokládat ji za mrtvou a sebe za živého Bohu v Kristu Ježíši. A s takovou vírou bojoval a úspěšně vítězil v tom dobrém boji víry. Byl si opravdově vědom toho, že tak musel učinit a musel být neustále na stráži, aby neztratil své vlastní osobní spasení. Dokonce i pro apoštola Pavla byla reálná ta možnost, že by přišel o věčný život. Sám o tom píše v 1. Korintským 9,27: „*ale zasazují dobře mířené rány svému tělu a podrobuji je, abych se snad -- jiným hlásaje -- sám nestal tím, kdo se neosvědčil.*“ (1. Kor 9,27). Apoštol Pavel! Pozornost tohoto zralého křesťana byla neustále zaujatá možností, že by ten starý člověk, který byl stále v něm, mohl nakonec opět získat vládu. A kdyby se tak stalo, ztratil by své spasení. Pokud se tím Pavel zabýval, nemyslíte si, že bychom se tím měli také zabývat?

„*Pavel byl v takovém neustálém strachu, aby ho jeho zlé sklony nepřemohly, takže neustále bojoval s tvrdým odporem s nedisciplinovanými chutěmi a vášněmi. Když se tento velký apoštol strachoval, kvůli zřeteli na své slabosti, kdo má potom právo se cítit sebevědomě a chvályhodně? Ve chvíli, kdy se začínáme cítit soběstačně a sebestě, nacházíme se v nebezpečnosti hanebného selhání.*“ (TDG 277). My se také můžeme lehce dostat do stavu, kdy budeme diskvalifikováni z věčného života, pokud selžeme v neustálém boji a vítězství v dobrého boji víry. Znovu vás vyzývám Pavlovými slovy: „*Sami sebe zkoušejte, jste-li ve víře...*“ (2. Kor 13,5) a zda bojujete dobrý boj víry, ano, „...*sami sebe zkoumejte. Či nepoznáváte sami na sobě, že Ježíš Kristus je ve vás? Ledaže byste byli neosvědčení.*“ (2. Kor 13,5).

Draží přátelé, obyvatelé Laodiceje, důvodem, proč vás musím opět vyzvat vzhledem k těmto věcem je skutečnost, že žijeme v sebeklamu. Podařilo se nám přestat v oddávání se tělesným žádostem na úrovni chování. Se sobeckou motivací se nám podařilo si udržet *formu zbožnosti* (2. Kor 3,5) a udržet naše chování se shodě s literou zákona (Ř 7,6). Zmátli jsme sami sebe, když si myslíme, že jsme někým, kým ve skutečnosti nejsme.

Proto se máme zkoumat, testovat a ptát se sami sebe: Bojuji a vítězím v duchovním boji o ovládnutí mysli, o vítězství nad pokušením – v mé vlastní mysli? Je to s mojí duší v pořádku? Bojuji a vítězím v boji, který musí vybojovat každý křesťan – v boji mysli? Přivádím do zajetí každou myšlenku do poslušnosti Krista (2. Kor 10,5)?

Zkoumejte, prosím vás, zda jste ve víře. Zkoumejte, abyste nebyli diskvalifikováni (2. Kor 13,5). Tak málo lidí kráčí po té rovné úzké cestě, která vede do Království, protože si lidé všeobecně neuvědomují, že je nezbytně nutné na každý den umírat sami sobě. Většina lidí je někde v příkopě.

Ježíš řekl: „*Jak těsná je brána a zúžená cesta, která vede do života, a málo je těch, kdo ji nalézají!*“ (Mt 7,14). Proč tak málo? Protože jediný způsob, jak můžeme zůstat na úzké a přímé cestě, je zapřít své já, vzít na sebe svůj kříž a následovat Ježíše. Není žádný jiný způsob, a my jsme tak náchylní k oddávání se svému já. Buď se oddáváme našemu sklonu sebe-oslavení, které nás dostane mimo správnou cestu - do příkopy legalismu, anebo se oddáváme našemu sklonu sebeuspokojování, které nás také dostane mimo Boží cestu - a to do příkopy laciné milosti. Bože, pomoz nám naučit se zapřít naše já tím, že vezmeme náš kříž, a pomoz nám zůstat úzké přímé cestě.

Ve Svědectvích můžeme číst: „*Nastane konflikt mezi jejich vlastním já a Boží milostí. Vlastní já se bude snažit převládnout a bude odporovat práci, která přivádí život, myšlenky, vůli a záliby...*“ Co tu máme? Život a myšlenky, vůle a záliby – mluvíme zde o *charakteru*. „...*do podrobení se vůli Kristovy. Sebezapření a kříž doprovází všechny na cestě k životu věčnému a kvůli tomu je tak ‚málo je těch, kdo ji nalézají!‘*“ (Mt 7,14; 2T 687). Vidíte, moji draží přátelé, právě proto bez nošení kříže nebude nesena žádná koruna (viz 3T 67) a jen velmi málo lidí nakonec tu korunu ponese. Nejsou ochotni nést kříž, ale jiná cesta prostě neexistuje. Bez nesení kříže nebude nesena žádná koruna.

Ale chci vás povzbudit, bratři a sestry. Pochopte, že tou nejlepší cestou, jak vás připravit na nesení koruny slávy, je *trápení*, které přináší nesení kříže. Pokud jste někdy byli pohoršeni nad tím, že nesení kříže je naprosto nezbytně nutné pro to, abychom prožili spasení, potom prosím dobře zvažte, co učinil Kristus, aby nám to spasení poskytl. Nesl On kříž? Ó, ujišťuji vás, že utrpení, kterým si prošel On nesením kříže, nekonečně převyšuje jakékoliv utrpení, které kdy prožijeme my nesením svého kříže.

Ve svědectvích čteme: „*Kristus obětoval pro člověka všechno, aby mu umožnil získat nebesa. Nyní je to na padlém člověku, aby prokázal, co je ochoten obětovat ze své strany kvůli Kristu, aby mohl získat nesmrtelnou slávu. Ti, kteří si uvědomují aspoň trochu z velkoleposti spasení a jeho ceny, nikdy nebudou reptat, že jejich setba musí být v slzách a že vnitřní boje a sebezapření jsou křesťanským podílem v tomto životě. Podmínky spásy pro člověka ustanovuje Bůh. Sebe-pokoření a nesení kříže jsou opatření, kterými kající hříšník může najít pokoj a útěchu. Představa, že Ježíš se podrobil ponižení a oběti, jakou nebude nikdy člověk povolán snášet, by měla umlčet každý reptající hlas.*“ (3T 481)

Nerozčilujte se tedy nad faktem, že musíte trpět nesením kříže, abyste měli věčný život. Ježíš Kristus trpěl nekonečně víc, aby vám umožnil mít věčný život. A chci vás povzbudit, abyste nebyli jen ochotní nést kříž, ale abyste se naučili mít radost z té přednosti, že to děláte. Víím, že je to výzva, ale dá se přijmout. Skutečně můžeme přijít do bodu, kdy si uvědomíme, že nesení kříže je pravděpodobně tím největším požehnáním, které nám Bůh mohl dát. Proč? Protože jen utrpení z nesení kříže rozvíjí náš charakter, a díky němu můžeme být pověřeni k tomu, abychom přijali věčný život.

Vždy jsem si myslel, že by bylo od Boha mnohem lepší, kdyby v okamžiku obrácení zničil moji tělesnou přirozenost, a kdyby při křtu byl ten starý člověk úplně zničen a odstraněn. Ale když jsem začal lépe rozumět těmto věcem, uvědomil jsem si, že na straně Boha je nekonečná moudrost, která rozhodla, že to takto neudělá. On se raději rozhodl nechat toho starého člověka přebývat v každém křesťanovi, ale zároveň pak vyžaduje od každého křesťana, aby zapřel své já.

Proč se jedná o skutečně rozumnou věc, kterou Bůh takto nastavil? A proč je to pro nás požehnáním? Protože kdykoliv se pro lásku Kristovu rozhodneme zapřít naše já, rozvíjíme v sobě milující charakter, jaký má Kristus. Podstatou Kristova charakteru je sebeobětující sebezapírající láska. A tak kdykoliv si zvolíme pro lásku Kristovu zapřít naše já, nesmírně nám to pomáhá v rozvíjení charakteru, jaký má Kristus. Pak tedy trvám na tom, že není lepší způsob, který by Bůh mohl naplánovat, aby nás připravil na slávu nesení koruny, než požadovat na každý den snášení utrpení kříže. Co je to sláva? Je to charakter, a bez utrpení není žádná sláva.

V celém Písmu je přímé spojení a vztah mezi utrpením a slávou. Podívejme se například sem: „*Sám ten Duch svědčí spolu s naším duchem, že jsme děti Boží. Jsme-li však děti, jsme i dědicové -- dědicové Boží a spoludědicové Kristovi, pokud vskutku spolu s ním trpíme, abychom spolu s ním byli také oslaveni.*“ (Ř 8,16-17). Pokud chcete být oslavení s Kristem, musíte být ochotni trpět s Kristem! Pavel pokračuje: „*Mám totiž za to, že utrpení nynějšího času se nedají srovnat s budoucí slávou, která na nás má být zjevena.*“ (Ř 8,18). Prosím, neztrácejte perspektivu, přátelé. Utrpení z nesení kříže není hodné toho, aby bylo porovnáváno se slávou nesení koruny.

Ve skutečnosti Pavel píše: „*To naše nynější lehké soužení nám totiž působí nesmírně veliké břímě věčné slávy...*“ (2. Kor 4,17). Dokonce i kdybychom měli trpět každý den našeho běžného života, nebylo by to hodno porovnávat se slávou věčnosti. Takže vás prosím: nebud'te jen ochotni nést ten kříž, ale těšte se z té přednosti a z toho požehnání, že ho můžete nést. Způsobí vám to „*nesmírně veliké břímě věčné slávy*“ (2. Kor 4,17).

Čím větší je utrpení, tím větší je sláva. Chci se s vámi podělit o jeden výrok: „*Budeme se těšit v utrpení a pamatovat na připravenou odměnu, protože , naše nynější lehké soužení nám totiž působí nesmírně veliké břímě věčné slávy ‘ (2. Kor 4,17).*“ Ve skutečnosti se tato utrpení ani nedají pozorovat s budoucí slávou (viz Ř 8,18). „*Nebude v nás reptavá myšlenka, protože budeme procházet zkouškami... Každá zkouška, kterou zde dobře zvládneme, nás obohatí v slávě.*“ (RC 350). Není to pozoruhodný výrok? Když jsem ho četl poprvé, byl jsem ochromen. Následuje osobní svědectví Ellen Whiteové: „*Toužím po utrpení.*“

Jak může někdo říct něco takového? Nuže, musí nejprve pochopit, co mu utrpení přináší. Sestra Whiteová dál píše: „*Toužím po utrpení. I kdybych mohla, bez utrpení bych nešla do nebe, abych viděla Ježíše, který tak velmi trpěl za nás, a získal nám to bohatství a dědictví... Ne, ne. Nechejte mě zdokonalit se skrze utrpení. Toužím být s Kristem účastníkem na Jeho utrpeních, protože když jsem účastníkem, tak víím, že budu účastníkem i Jeho slávy.*“ (RC 350). Vidíte, přátelé, žádné utrpení = žádná sláva. Čím větší utrpení, tím větší sláva. Není divu, že píše: „*Toužím po utrpení.*“ A to nemluvíme o skutečnosti, že čím víc utrpení pro lásku Kristovu, tím víc se s Ním můžeme ztotožnit a ocenit Jeho lásku k nám...

## Kapitola 25: Vyvolte si dnes

*„Jestliže je však ve vašich očích nežádoucí, abyste sloužili Hospodinu, vyberte si dnes, komu budete sloužit: Zda bohům, kterým sloužili vaši otcové, když byli za řekou, nebo zda bohům Emorejců, když sídlíte v jejich zemi. Já a můj dům budeme sloužit Hospodinu.“ (Joz 24,15)*

Teď si aplikujeme to, co jsme se naučili o vůli a jejích čtyřech krocích. Třetí a čtvrtý krok zahrnují vůli. Třetí krok podřizuje vůli Bohu, dává Mu povolení, aby vykonal v našem životě to, co chce vykonat. Ve čtvrtém kroku dělá vůle víc, než že se jen pasivně podřizuje, ale aktivně spolupracuje a důvěřuje Bohu, že nám dá sílu na splnění jeho vůle. Použili jsme příklad Abraháma, abychom si to ilustrovali. Takže: mějme to na paměti a zaměřujme se teď na úlohu vůle v překonávání protichůdného činitele, nazývaného *tělo*.

Téma této kapitoly máme z knihy Jozue 24. kapitoly. Tam se můžeme dočíst poslední Jozuovo kázání jeho milovaným, ale tvrdošijným a rebelujícím dětem. Jeho vůdcovství mu bylo odevzdáno Mojžíšem, a to je velmi významné. Mojžíš je spojován zejména se zákonem, že? Tento zákon nás sice nemohl dostat do zaslíbené země, ale zákon je naším vychovatelem, který nás vede k Ježíši: *„Takže se Zákon stal naším vychovatelem ke Kristu, abychom byli ospravedlněni z víry.“ (Ga 3, 24)*

Jméno *Ježíš* je řecká verze jména *Jozue*. Mají stejné jméno. Vidíte ten hluboký, názorný příklad? Mojžíš přivádí děti Izraele k Jozuovi, předobrazu Ježíše, a ten je vede do zaslíbené země. A pokud bojujete pod jeho vedením, tak vítězí...

Mimochodem, byl spolu s Kálefem jedním ze dvou lidí, kteří jako jediní přešli celou cestu z Egypta do zaslíbené země; všichni ostatní zemřeli na poušti. Později i jeho dostihne věk. Je již sice starý, ale stále má srdce naplněné láskou ke svým dětem, a proto je shromažďuje k poslední povzbuzující řeči. Jsou to opravdu silná slova. Představte si ho, jak stojí na výběžku skály, před tisíci, možná sto tisíci Izraelci a káže jim do srdce – bez mikrofonu. To byl tedy muž...

A káže jim toto: *„Nuže, bojte se Hospodina a služte mu bezúhonně a věrně. Odstraňte bohy, kterým sloužili vaši otcové za řekou a v Egyptě, a služte Hospodinu.“ (Joz 14,14)*. Volá z hlubin svojí bytosti se srdcem skutečné lásky a starostlivosti. *„Služte Hospodinu,“* a jeho hlas se vrací ozvěnou od vzdálených skal: *„Služte Hospodinu, služte Hospodinu, služte Hospodinu...“*

Najednou se však zastaví, protože si uvědomí, že pokud mají sloužit Hospodinu, musí se nejdříve rozhodnout. Nadechne se a dodává tato velmi známá slova: *„Jestliže je však ve vašich očích nežádoucí, abyste sloužili Hospodinu, vyberte si dnes, komu budete sloužit.“ (Joz 14,15)*. A aby je povzbudil udělat to správné rozhodnutí, oznamuje jim své vlastní: *„Já a můj dům budeme sloužit Hospodinu.“*

Proč bude Jozue sloužit Hospodinu? Protože se tak rozhodl, vyvolil si sloužit Hospodinu. Stejně tak i my: cokoli se rozhodneme udělat, to potom i uděláme. Slovo *vyvolit* je odvozené od slova *volit* nebo také od slova *volba*. Úzce to souvisí s vůlí.

Co je to vůle? *„Vůle je v přirozenosti člověka vládnoucí silou, mocí rozhodovat se, anebo volit si. Každá lidská bytost vlastní rozum má schopnost správného výběru. V každé životní zkušenosti nám zní Boží slovo: ‚Vyvolte si dnes, komu budete sloužit‘ (Joz 24,15)“ (Ed 289).*

Vůle je vládnoucí silou v přirozenosti člověka. Je to síla rozhodnutí, síla volby. Všechno, co řekneme, všechno co uděláme je určované vůlí. *„V každé životní zkušenosti nám zní Boží slovo: ‚Vyvolte si dnes, komu budete sloužit‘ (Joz 24,15).“* Zahrnuje to všechno.

Je skutečně pravdou, že v každé životní zkušenosti nám Boží Slovo říká: *„Vyvolte si dnes, komu budete sloužit?“* Ano. Když se křesťan znovu narodí, dostane duchovní přirozenost. Ještě stále však má tělesnou přirozenost. Ta sice nevládne, ale stále zůstává. Jeho zkušeností je tedy: *„Tělo žádá proti Duchu a Duch proti tělu, neboť stojí navzájem proti sobě“ (Gal 5,17).*

Jak bylo již řečeno, v řečtině je slovo *žádá* v činném čase. Pavel tu tedy doslovně říká, že *tělo nestále žádá proti Duchu a Duch nestále žádá proti tělu*. Tyto dvě protichůdné tužby se jedna druhé navzájem protíví. Navzájem se vylučují.

Podívejte se, tělo (tělesná přirozenost) chce v jakékoli situaci, abyste konali na principu sobeckosti. Naproti tomu duchovní přirozenost, to naše nové srdce, chce, abyste reagovali na principu lásky, té sebeobětující a sebezapírající lásky. Tyto dvě touhy se jedna druhé protíví, jsou protichůdné. Právě proto Ježíš říká: „*Nikdo nemůže být otrokem dvou pánů,*“ (Mat 6,24). Neříká že: „*Nikdo nechce sloužit,*“ ale „*Nikdo nemůže sloužit...*“ Je to naprosto nemožné.

Neexistuje nic, co byste mohli udělat, abyste zároveň uspokojili tělo i Ducha. Musíte si vyvolit dnes, v tomto okamžiku, v každé životní zkušenosti, komu budete sloužit. Budete plnit žádosti těla? Nebo budete plnit žádosti Ducha? Musíte se rozhodnout! Musíte si zvolit! Nyní začínáme vidět tu klíčovou roli té vládnoucí síly v lidské přirozenosti, které říkáme *vůle*.

Je tu ovšem jeden velmi vážný problém, který si musíme uvědomit, a to je skutečnost, že od přirozenosti, v důsledku pádu, je lidská vůle absolutně neschopná dělat správná rozhodnutí. Ve skutečnosti je lidská vůle od přirozenosti, v důsledku pádu do zajetí hříchu, satana a našeho já (AA 560). Všechno, čeho je vůle schopna, je povolovat se žádostem těla, a pokud ne v chování tak přinejmenším v soukromí naší mysli. Když je sobecká motivace dostatečná, jsme schopni zatnout zuby, a tak zabránit oddání se žádostem těla na úrovni chování. Špatné chování by mohlo konec konců poškodit naši reputaci, nebo bychom se mohli dostat do těžkostí. Od přirozenosti lidská vůle tedy není přirozeně schopná odmítat oddávání se žádostem těla v oblasti mysli. Proč je tomu tak? Protože tak byla předána. Kdo ji předal? Adam.

„*Musíš však pamatovat, že tvoje vůle je pramenem všech tvých činů. Vůle, která tvoří takový důležitý faktor v charakteru člověka, se pádem dostala pod kontrolu satana, a on se od té doby vždy usiloval dovést člověka k tomu, aby si volil a konal podle jeho vlastní vůle, avšak k úplnému zničení a ubohosti člověka.*“ (5T 515). Milí přátelé, před 6000 lety předal Adam, otec a představitel lidstva, v zahradě Eden lidskou vůli do otroctví hříchu, našeho já a satana. To je ta špatná zpráva.

Jste připraveni na dobrou zprávu? Co první Adam předal, to druhý Adam koupil zpět, a to za nekonečnou cenu. Ve skutečnosti svoji vlastní krví vykoupil lidskou vůli. Pokračujme ve čtení Inspirace: „*Avšak nekonečná oběť v daru Ježíše, Jeho milovaného Syna, který se stal obětí za hřích, Mu umožňuje říct bez jediného porušení principu Jeho vlády: ,Odevzdejte se mi, dejte mi svoji vůli, vezměte ji zpod vlády satana, a já se jí zmocním. POTOM můžu působit ve vás chtění i činění podle Svě dobré vůle. Když vám On dává Kristovu mysl, tvoje vůle se stává Jeho vůlí, a váš charakter je změněný podle podoby Kristova charakteru.*“ (5T 515). Vidíte, jakou roli má vůle při budování Kristova charakteru? Náš charakter je změněn na Kristův charakter jediné tehdy, když se naše vůle stane Jeho vůlí. A kdy se naše vůle stane jeho vůlí? Jen tehdy, když si uvědomíme, že naše vůle je od přirozenosti v otroctví hříchu, našeho já a satana. Naše vůle byla z milosti vykoupená krví Ježíše Krista, a nakonec to vykoupení i osobně přijmeme. Osobně přijmeme vykoupení tím, že přijdeme k úpatí kříže, a řekneme: „*Pane Ježíši, děkuji Ti, že jsi vykoupil mou vůli. Volím si nyní na základě svobody, kterou jsi mi vykoupil za nekonečnou cenu. Volím si nyní, v Tvé moci, vzít svoji vůli z toho přirozeného otroctví hříchu, mého já a satana, a odevzdat ji Tobě, Pane můj. Vezmi si moji vůli do svého vlastnictví.*“ Nikdo a zdůrazňuji, že *nikdo*, to za vás nemůže udělat. Jen vy sami to můžete udělat. Dokonce ani Ježíš, ani Duch Svatý to za vás neudělají. Ježíš vás bude silně motivovat svou láskou, abyste to udělali, a Duch Svatý je připravený vás k tomu uschopnit, a dodat vám energii. Ale ani jeden z nich to neudělá za vás. Když by to za vás udělali, bylo by to nerespektování vaší svobodné vůle. Přátelé, Kristus nešel na kříž zaplatit nekonečnou cenu, aby vykoupil vaši vůli z tyranského otroctví hříchu, našeho já a satana jen proto, aby ji vložil do zajetí Sebe Samého. Šel na kříž, aby ji skutečně osvobodil! Jděte, prosím, ke kříži, přijměte osobně vykoupení, a podříd'te svoji vůli vládě Ježíše Krista. To je jediný způsob, kterým se může váš charakter změnit na charakter podobný Ježíši Kristu.

„*Nemůžeš změnit svoje srdce.*“ (ST 47). Jaký je ale celý záměr budování charakteru? – s'třežit si svoje srdce nade všechno (Přísl. 4, 23) a přeměnit se *obnovou své mysli* (Řím 12, 2). To znamená *změnit srdce*... Ale co jsme právě četli? „*Vy nemůžete změnit svoje srdce, nemůžete dát bohu svoje pocity.*“ Dobře tedy, a co potom můžeme? „*Ale můžete se rozhodnout mu sloužit. Můžete mu dát svou vůli. On bude potom působit ve vás i chtění i činění pro jeho*

*dobré vůle. Takto bude celá vaše povaha přenesena pod kontrolu Ducha Kristova, vaše city budou zaměřeny na Něho, vaše myšlenky budou v harmonii s Ním.*“ Pocity a myšlenky – o čem tedy mluvíme? O charakteru.

Všimněte si prosím, že On v nás může působit tehdy, ale jen *tehdy*, když mu dáme svoji vůli. Neboť Bůh je Ten, „...který ve vás působí i *chtění i činění podle své dobré vůle.*“ (Filip. 2,13) Ale položme si jedno důležitou otázku: JAK nám Kristus nabízí to, že v nás bude působit „*chtění i činění podle své dobré vůle,*“ když mu odevzdáme svoji vůli? Navrhuje vám, že za vás bude chtít a konat? Nebo vám navrhuje, že vás bude motivovat a posilní vás, abyste chtěli a konali v Jeho síle? Která z možností je správná? Ta první nebo ta druhá? Je to ta druhá možnost.

Zeptáme se ještě jinak: Když Bohu odevzdáme svoji vůli, potom v nás může způsobit *chtění i činění podle své dobré vůle* – ale jak to udělá? Bez našeho úsilí, nebo prostřednictvím našeho úsilí?

Opět jsou tu dvě možnosti. Právě v této otázce je mnoho nejasností. Mezi námi je jedna velmi, velmi populární falešná doktrína, týkající se právě této otázky. Ve skutečnosti půjdu daleko dál a nazvu ji *herezí*. Velmi hluboce mne to znepokojuje. Udělalo to podstatný zásah do myšlení mnoha lidí, a závažně to ovlivnilo jejich křesťanskou zkušenost. Co je tím falešným učením, tou herezí, která mne znepokojuje?

Celé se to zrodilo z přehnané reakce na legalismus. Povstali mnozí, kteří pozvedli svůj hlas proti narůstající vlně legalizmu. Inu, někdy máme tendenci ztrácet vyváženost, a zatím co se pokoušíme dostat lidi ven z příkopy legalizmu, padáme do příkopu laciné milosti. Pochopte prosím, že problémem je tu neschopnost rozpoznat, že lidské úsilí není kategorický legalismus. Doufám, že tuto skutečnost velmi jasně chápeme. Této otázce jsme se věnovali v předešlých kapitolách.

Co dělá a co nedělá z lidského úsilí legalismus? **Motivace**, která je za tím. Když předkládám lidské úsilí s cílem získat přijetí či spasení, je to bez debaty legalismus. Když však předkládám lidské úsilí, protože velmi miluji a cením si Ježíše za volně dostupný dar přijetí, za velký dar spasení, když chci konat všechno, co jen mohu, abych mu projevil svou lásku a vděčnost, když chci správně odrážet Jeho charakter a dovolit Mu, aby mě změnil, abych byl způsobilý s Ním žít věčně v přítomnosti Svatého Boha a společnosti svatých bytostí – potom to rozhodně není legalismus. Je to víra, která pracuje láskou a pročišťuje duši (CTr 220). Prosím, nereagujte vznětlivě na lidské úsilí, lidské úsilí není kategorický legalismus. Vždyť rozhoduje motivace, která za ním je.

A toto falešné učení, před kterým se vás snažím varovat, *poškodilo rozlišení* mezi legalistickým lidským úsilím a láskou motivovaným úsilím. Toto falešné učení je velmi pasivní, je to taková ta teologie, jejíž motto je: „Nedělej to, nechej to na Boha.“ Jednoduše se podřizujete Ježíši a tato teologie připustí ještě i to, že musíte podřítit svoji vůli Ježíši.

Na druhé straně však učí, že On si vaši vůli vezme do svého vlastnictví, potom ji spravuje a koná s ní za vás. Vypadá to, jako by byla vůle nějaká rukavice, a ano, připouští se tu i určité množství povinností, kdy se požaduje odevzdání té rukavice Ježíši. Ale když mu ji dáte, vloží do ní svou ruku a pracuje s ní za vás. Ale skutečně to tak dělá Ježíš, když mu odevzdáme svoji vůli? Absolutně, co nejdůrazněji říkám: Ne! To dělá satan, když mu dáte svoji vůli. Vůle není rukavice. Vůle je ochrnutá ruka, která je naprosto neschopná činnosti a správného fungování z důvodu nemoci hříchu. Když dáme tu ochrnutou ruku Ježíši, zahojí ji, takže ji pak můžeme používat v souladu s jeho vůlí. Kdo však používá tu ruku? Jsme to my, ale v Jeho síle. V tom je podstatný rozdíl, milí přátelé. Prosím, pochopte, že když dáme svou vůli Ježíši Kristu, on nám nenabízí, že bude činit a konat za nás, ale nabízí nám, že nás bude posilňovat a motivovat, abychom chtěli i konali v Jeho síle.

Pavel to jasně vysvětluje. V jeho listě můžeme číst: „*S bázní a chvěním uvádějte ve skutečnost svou záchranu...*“ (Fil 2,12). To zní skoro jako legalismus. Ale prosím, nedělejte zde unáhlené závěry. Pavel se tu nespletl. Nesklouzl do svých starých farizejských praktik. „*Věškeré Písmo je vdechnuté Bohem.*“ (2. Tim 3,16) A to i v případě Filipským 2, 12. Prosím, všimněte si zde několika velmi důležitých věcí.

V první řadě tam píše: „*udávejte ve,*“ a ne o „*uvádějte pro...*“ V tom je rozdíl. Nemáme pracovat PRO své spasení, ale máme pracovat NA svém spasení. Jinak řečeno máme pracovat na tom, co Bůh působí v nás. Mluvíme zde o ospravedlní? Ne, v tomto kontextu mluvíme o posvěcení, tedy o vysvobození z tyranie hříchu, satana a našeho já. Skrze moc Ducha Svatého, kterého Bůh do nás vkládá, můžeme s Ním spolupracovat a sami na sobě prožívat zkušenost svobody evangelia, které má tu moc nás osvobodit. Co Bůh působí v nás, máme my vyjadřovat navenek.

Vynořuje se zde ale otázka: Jakým jediným způsobem můžeme úspěšně pracovat pro Krista? A nezapomínejme, že se stále bavíme v rámci našich myšlenek. Odpověď máme zde: „*Neboť Bůh je ten, který ve vás působí i chtění i činění podle své dobré vůle.*“ (Fil 2,13).

Nyní si všimněte něčeho velmi důležitého. Řecké sloveso, které se tu překládá jako „ve vás působí“ je sloveso ἐνεργέω (čti energieó). Jaké slovo slyšíte? Energie. Znamená to *dostat energii, posilnit (nabudit)*. Právě díky tomuto řeckému slovu říkáme: *dostat energii*, tedy nabudit. Pavel doslovně říká: „*S bázní a chvěním uvádějte ve skutečnost svou záchranu,*“ protože je to Bůh, který vás nabudí, posilní a dodá vám energii, abyste měli „*chtění i činění podle své dobré vůle.*“ (Fil 2,13). Navrhuje Bůh, že bude činit za vás? Ne, navrhuje, že vás povzbudí, posilní a motivuje, abyste chtěli a konali v jeho síle. Je velmi důležité to rozlišit, a porozumět tomu.

„*Bůh neplánuje naši vůli zničit, protože jenom použitím vůle můžeme splnit to, co od nás očekává. Naše vůle má být dána jemu, abychom ji mohli opět získat zpět očistěnou, vybroušenou a tak spjatou ve vztahu s Nebeským Otcem, že Bůh bude prostřednictvím nás sesílat proudy Svě lásky a moci.*“ (MB 62). Když mu odevzdáme svoji vůli, převezme nad ní kontrolu - a bude ní konat za nás? Ne, bude ji učit a posilňovat, vrátí nám ji, abychom ji mohli uplatňovat v souladu s Jeho vůlí. Pak budeme činit pro lásku Ježíše Krista.

Jak to nyní aplikujeme v překovávání našeho protichůdného činitele, kterému říkáme *tělo*? Jak to všechno aplikovat v překovávání žádostí těla? Římanům 8,13: „*Jestliže žijete podle těla...*“ nakonec „*...je vám souzeno zemřít; jestliže...*“ - chvála Pánu, že je ti i jiná alternativa - „*jestliže však Duchem usmrcujete činy těla, budete žít.*“ Děláme to my, ale v síle Ducha. V tom je velký rozdíl. Navrhuje nám Duch Svatý, že za nás zvítězí nad pokušením? Ne. Duch Svatý nám navrhuje, že nám umožní zvítězit nad pokušením, v Jeho síle!

A nyní zpět k té falešné doktríně, k té nebezpečné herezi, ze které mám takové obavy. Herezi, která mezi námi působí takový velký zmatek. Podsouvá nám totiž myšlenku, že když podřídíte svoji vůli Kristu, více ji nemusíte uplatňovat v překonávání pokušení. On s ní bude pracovat za vás. Ve skutečnosti toto falešné učení říká (a zde už to zašlo až příliš daleko), že když se pokusíte použít svoji vůli na překonávání pokušení, je to legalismus.

Milí přátelé, pokud tomu uvěříte, potom při pokušení máte jen dvě možnosti: buď nevzdorovat, nebo být legalista. Upřímně řečeno asi potřebujete třetí možnost. Podívejte, jediný způsob, jak překonat pokušení, je v uplatnění své vůle, a pokud z nás uplatnění naší vůle na překonání pokušení dělá legality, máme problém. Proto trvám na tom, že MY sami máme umrtvit skutky těla. Můžeme to udělat, ale Duchem! „*Jestliže však Duchem usmrcujete činy těla, budete žít.*“ (Řím 8,13) poslouchejte, jak to rozvíjí a vysvětluje inspirované slovo.

„*Vypuzení hříchu je aktem samotné duše.*“ (FLB 91). Kdo vypuzuje pokušení, když přijdou pokušení na síto vědomí myšlenkového života? My, naše duše to dělá! Ale dělá to sama? Ve své vlastní síle? Ne. „*Ve své velké nouzi duše volá po posilnění shůry, a prostřednictvím Ducha Svatého jsou ty ušlechtilější síly mysli naplněné silou, která nám pomůže zbavit se otroctví hříchu.*“ Vidíte, jak to funguje? Jaká ušlechtilá síla mysli je nejvíce zahrnutá při zbavování se otroctví hříchu? Vládnoucí síla, tedy vůle. Vůli musíme uplatňovat, abychom vypudili pokušení. Úspěšně to můžeme dělat jen tehdy, pokud budeme prostoupení silou shora – silou Ducha Svatého.

Teď prosím pochopte, že pokud máme úspěšně překonávat protichůdný činitel, musíme si uvědomit naši základní úlohu spolupráce a správné místo lidského úsilí. Naše úsilí musí být láskou motivované a Duchem posilňované, jinak nemůže být úspěšné: „*Člověku je přidělena část ve velkém zápase o věčný život. Musí reagovat na působení Ducha Svatého. Aby se zbavil síly temnoty, bude si to vyžadovat boj, ale Duch, který v něm působí, to může vykonat, i to bude konat.*“ (ST 5. 11. 1896). Vykoná Duch všechno za nás? Podívejme se dál: „*Člověk není nečinný nástroj, který je zachráněný v lenivosti. Je vyzýván, aby napnul každý sval v zápase o nesmrtelnost, ačkoli je to Bůh, který mu dává výkonnost. Žádná lidská bytost nemůže být spasená v nečinnosti.*“ V tomto zápase, v tomto dobrém boji víry, musíme napnout každý sval, abychom překonali protichůdný činitel těla se všemi jeho žádostmi. „*Napněte každý sval,*“ – ale nezapomínejme, že jen Bůh tomu našemu úsilí může dodat výkonnost, abychom mohli bojovat a vyhrát. Naše svaly nemají žádnou sílu bez Ducha svatého. Ale Duch Svatý chce využívat naše svaly. Milí přátelé, pokud se domníváte, že to není důležité, prosím, znovu to promyslete. Dále si vysvětlíme důležitost této otázky. Tato spolupráce lidského úsilí s Boží silou je pravděpodobně nejhmatatelnější a nejsrozumitelnější ilustrována v některých ze zázraků, které vykonal Kristus. Uvedu vám zde několik základních údajů, které by vám mohly pomoci ocenit zázraky uzdravení jako předobrazy plánu spasení.

Jeden z termínů pro spasení v řeckém jazyce je to samé slovo, které používáme pro *uzdravení*. Proto zázraky uzdravení Ježíše Krista byly předobrazem a ilustrací toho většího uzdravení z nemoci hříchu – totiž spasení. Uvědomili jste si to někdy? Z Kristových zázraků uzdravení můžeme učit, jak nám nabízí léčení z nemoci hříchu. Podívejme se na některé.

V Matouši 12. Kapitole je uveden příběh, který všichni znáte. Pamatujete si na toho muže s odumřelou rukou? Ježíš mu řekl: „*Potom tomu člověku řekl: „Natáhni svou ruku.“ Natáhl ji, a byla zase v pořádku a zdravá jako ta druhá.*“ (Mat 12,13). Nyní si poslechněte inspirovaný komentář k této pozoruhodné události: „*Ježíš řekl muži s ochrnutou rukou: „Natáhni svou ruku! ‘ Sklíčený muž mohl namítat: „Pane, už jsem ji mnoho roků nepoužíval. Nejdříve ji uzdrav a potom ji natáhnou. ‘ Namísto toho, když mu Ježíš přikázal, aby natáhl ruku, použil sílu své vůle a pohnul s ní přesně tak, jako by byla zdravá. Právě uplatnění síly vůle bylo pro Ježíše důkazem, že tento muž uvěřil, a jeho ruka byla v tom natáhnutí uzdravena.*“ (ST 6. 10. 1887). Vidíte v tom tu hlubokou pravdu? Kdy získal tu nadpřirozenou sílu, která vyléčila jeho ruku? Ve chvíli, kdy ruku natáhl. Proč nemohl získat tu ruku ještě předtím, než se rozhodl a projevil úsilí poslechnutím Kristova příkazu? Protože „*víra beze skutků je mrtvá...*“ (Jak 2,26 OMP). Protože rozhodnutí bez úsilí realizovat ho není ve skutečnosti žádné rozhodnutí. Jeho rozhodnutí nemohlo být skutečné, až do té doby, než přišlo úsilí poslechnout. To potvrdilo, že víra i rozhodnutí tohoto muže je skutečné. Když projevil pravou víru a rozhodl se poslechnout Boží Slovo, získal i sílu k tomu, aby to vykonal. Vidíte, jak krásně to funguje?

Právě proto v průběhu celé naší zkušenosti spasení Bůh nikdy neznásilňuje naši svobodnou vůli. Proto při každém kroku vpřed musíme aktivně spolupracovat vírou, která se rozhoduje, a rozhodnutím, které se projevuje ve skutečích – protože toto rozhodnutí je skutečné a protože věříme, že Kristus nám může dát sílu, abychom to, co od nás žádá, i vykonal. Zde jsme se vrátili k naší definici víry.

Víra nejenže (1) **poslouchá** Slovo Boží, ale i (2) **věří**, že Bůh má moc konat, a dále (3) **podřizuje** Bohu vůli, aby tak učinil. A za čtvrté, to nejdůležitější (4) **koná** podle toho! Uděláme rozhodnutí, a když jdeme to rozhodnutí zrealizovat, okamžitě dostaneme nadpřirozenou sílu. Mohl by ten muž sám natáhnout tu ruku? Určitě ne. Musel mít Boží sílu. Předtím však, než mohl získat tuto sílu, musel uplatnit svou vůli.

Podívejme se ještě na jeden příběh, který najdeme v 5. kapitole Janova evangelia. Je o tom ochrnutém muži vedle rybníka: „*Ježíš mu řekl: „Vstaň, vezmi své lehátko a chod.“* (Jan 5,5-9) Co udělal ochrnutý? Řekl: „*Pane, ani si neumíš představit, jak rád bych to udělal. Ale očividně sis toho nevšiml, že jsem ochrnutý. Něco bych ti chtěl říct: Nejdříve mne uzdrav a potom se zdvihnu a půjdu.*“ Vyvíjel se ten příběh takto? Ne. Anebo ten příběh pokračuje takto: „*Ó Pane, já nechci být legalista. A vím, že když se pokusím vstát, tak je to legalismus. A já legalista být nechci. Víš co, já to nechám tak a dovolím Ti, abys mne zdvihl ty sám.*“ Tak to také rozhodně nebylo, přátelé. Podívejte se na tento úžasný působivý citát: „*Ježíš mu ponouká: „Vstaň, vezmi své lůžko a chod! ‘ Ochrnutý se dívá na Ježíše s novou nadějí.*“ Všimněte si pořadí událostí, toho načasování, té posloupnosti postoupnosti událostí. To je důležité: „*Ochrnutý hledí na Ježíše s novou nadějí. Výraz jeho tváře, tón jeho hlasu, jsou jedinečné. Jako by láska a síla dýchali z jeho přítomnosti. Víra mrzáka se chytí Kristova slova. Bez váhání nastavuje svoji víru k poslušnosti, a když to udělá, jeho celé tělo odpovídá. Každý nerv a sval se napíná novým životem, a působení zdraví vstupuje do jeho zmrzačených údů. Vyskočí na svoje a jde svou cestou pevným, svobodným krokem, chválí Boha v radosti ze své znovuzískané síly. Ježíš nedal ochrnutému muži žádné ujištění o Božské pomoci. Tem muž mohl říct: „Pane, jestliže mne uzdravíš, potom budu poslouchat Tvoje Slovo. ‘ Mohl se zastavit a zapochybovat, a tak přijít o svoji jedinečnou možnost uzdravení. Ale ne, on uvěřil Kristovým slovům, uvěřil, že bude zdravý. Okamžitě vyvinul úsilí a Bůh mu dal sílu. Chtěl chodit, a chodil. Konal podle slov Krista a byl uzdravený.*“ (MH 84). Podívejte se na Ježíše, jak praví Písmo: „*Upřeně hledíce k původci a dokonavatelí víry Ježíši.*“ (Žid 12,2). Slyší slovo Ježíše, a protože víra pochází „*Ze slyšení.*“ (Řím 10, 17), uvěří tomu slovu. Pak se rozhodne poslechnout a podle tohoto rozhodnutí také koná. Ale pokud by to neudělal, nedostal by sílu, protože „*víra bez skutků je neúčinná.*“ (Jak 2,20)

Rozhodnutí konat podle rozhodnutí, ale bez úsilí, není žádné rozhodnutí. A řekneme si to na rovinu: neexistuje žádná možnost, aby ten člověk mohl vstát svojí vlastní silou. Přátelé, musel se rozhodnout poslechnout. Ježíš věděl, kdy tu volbu učinil a v tom momentě mu dal sílu. A on odešel potěšený a chválící Boha.

Jak to umíme aplikovat my? Poslední úsek citátu říká: „*Spasitel se k nám sklání s Jeho výkupnou krví a ptá se s nevysvětlitelnou něhou a soucitem: „Chceš být zdravý? ‘ ‘ Slyšíte Ho, jak vám to říká, milí přátelé? „Nabízí vám povstát ve zdraví a v pokoji. Nečekejte na pocit, až se budete cítit uzdravení, ale věřte spasitelovým slovům. Postavte svoji vůli na stranu Krista. Vyvolte si sloužit Jemu a konáním podle Jeho slov získáte sílu.*“ To je to tajemství víry, milí přátelé, která se dotýká naší víry. A tato víra nachází v Kristu moc k poslušnosti.



## Kapitola 26: Všechno zvládnou v Kristu

„Všecko mohu v Tom, který mne posiluje.“ (Filip 4,13)

„Všecko mohu v Tom, který mne posiluje.“ (Filip 4,13) Chci vám, z Boží milosti, velmi jasně vysvětlit, jak můžeme uspět nejenom v otázce překonávání protichůdného činitele *těla*, tedy se všemi jeho žádostmi, ale jak uspět i při snaze dosáhnout charakteru, který má Kristus. Chci velmi jasně vysvětlit, že tajemství úspěchu je ve vzájemné součinnosti, a sice v součinnosti Božské moci a lidského úsilí.

Úloha vůle je opravdu centrální a naprosto klíčová. Ve skutečnosti je všechno závislé na správném konání toho, k čemu se rozhodneme prostřednictvím vůle. Vůle je totiž vládnoucí silou v přirozenosti člověka, silou rozhodování a výběru. A jak říká Inspirace: „V každé životní zkušenosti nám zní Boží slovo: *Vyvolte si dnes, komu budete sloužit.*“ (Ed 289). V každé životní zkušenosti stojíme před dvěma protichůdnými skupinami tuh, které jsou odezvou na tu zkušenost. Jedné skupině tuh říkáme *žádosti těla* a té druhé *žádosti Ducha* (podle Gal 5,17).

Slovo *žádost* se dá použít i v souvislosti s Duchem, protože v řečtině to slovo jednoduše znamená *silné touhy*. Má Duch silné touhy? Ano, a tyto touhy jsou naprosto a radikálně protikladné vůči *tělu*. Proto nikdo nemůže sloužit dvěma pánům (Mt 6,24), ale musíme si vybrat. V každé zkušenosti nám zní Boží slovo: „*Vyvolte si dnes,*“ - tedy vyberte si v této chvíli - „*komu budete sloužit.*“ (Joz 24,15). Vyberte si! Vůle, která se může podřídit vládě Ježíše Krista, je taková, která odpovídá na zaplacenou cenu vykoupení, aby byla osvobozena z jejího přirozeného otroctví hříchu, satana a našeho já (AA 558). A když On vezme naši vůli, používá ji – místo nás? Ne, ale posilní ji, abychom ji mohli používat my, a to v souladu s Jeho vůlí.

Je velmi důležité, abychom to pochopili a to ze dvou důvodů. Jednak vůle hraje hlavní úlohu při budování charakteru a překonávání pokušení, a je to také důležité pochopit, abychom se vyhnuli tomu falešnému učení, které je mezi námi velmi oblíbené, a které mnohé svedlo. Jak jsme již studovali v předchozí kapitole, toto učení vychází z přehnané reakce na legalismus, na lidskou snahu. Je to nesprávný závěr, podle kterého jakákoliv lidská snaha je legalismus. To ale jednoduše není pravda.

Dovolte, abych vám tu vysvětlil něco o herezi. Hereze není jenom do nebe volající omyl. Satan ví o něčem lepším, než je jenom nám podstrčit očividný omyl, vidíte? On je mistrem v míchání pravdy s omylem a nebo pravdu tahá do extrému – do bodu, kde to ztratí rovnováhu. Obyčejně je to postupný proces. Nejprve si někdo všimne, že existuje jistá nevyváženost, a chce přidat váhu na opačný směr, aby byla zachována vyváženost. A tak začne bouchat kladivem po velmi důležité, vyvažující pravdě. Ale pokud si nedá pozor, může bouchat tak silně, že tamo dá příliš velký důraz. Nejdříve se tedy vyvažující pravda přehlíží a potom, když se z toho stane vyžralá hereze, se vyvažující pravda popírá.

Nuže, a jakou pravdu zahнала do extrému tato falešná doktrína, před kterou se vás snažím varovat? Kristus říká: „*neboť beze mne nemůžete činit nic.*“ Je to pravda? Rozhodně ano. Pokud to řekl Ježíš, potom je to samozřejmě pravda, to nikdo nemůže popřít. Jenomže se můžeme dostat do problému, když tu pravdu dotáhneme do extrému. Co tím myslím?

Je pravda, že *bez Něj nemůžeme dělat nic*. Ale nezajděte s tou pravdou příliš daleko. Nevyvozujte si z toho, že „*když jste s Ním, nemusíte vůbec nic dělat.*“ Ještě jednou si ten verš přečtíme: „*Bez něho nemůžeme dělat nic.*“ Ale nemusíme dělat vůbec nic, když jste s Ním? Ne. A co je tou vyvažující pravda? To, že řekneme: „*Bez Něho nemůžeme dělat nic,*“ ale zároveň dodáme: „*Všecko mohu v Tom, který mne posiluje.*“ (Filip 4,13). Bez síly Ježíše Krista nemůžeme dělat nic. To však neznamená, že bysme od Ježíše Krista měli očekávat, že všechno udělá za nás. Jenom tak sedět, založit ruce, nic nedělat a nechat všechno na Boha.

Znepokojuje mě to slovní spojení: „*Nedělej to, nechej to na Boha.*“ Přiznávám, že jsou určité situace, kde by to bylo vhodné. Ale způsobuje mi to velké starosti, protože to zní tak, jako bychom se spokojili, že budeme jen pasivní a zahálčiví a Bůh udělá všechno, co je třeba. Opravdu takto funguje křesťanská zkušenost? Ne, bratři a sestry. Křesťanská zkušenost je o tom, že se Boha držíme jako o život a v Jeho síle chceme a konáme to, co se Jemu líbí. O tom to je. A když to děláme, potom „*Všecko mohu v Tom, který mne posiluje.*“

„*Bůh vám dal mravní síly a udělal vás vnímavými na náboženské vlivy. Dal vám příležitosti a vybavení, příznivé pro rozvoj charakteru, jaký má Kristus. A nyní je na vás, zda budete, nebo nebudete spolupracovat s Božími mocnostmi a uděláte jistým svoje povolání a vyvolení. Zda-li se nechopíte, neoceníte a nepřivlastníte si každou pomoc, která vám byla poskytnutá? Musíte se modlit, věřit a poslouchat. Ve svojí vlastní síle nemůžete udělat nic, ale v milosti Ježíše Krista můžete uplatnit své síly tak, aby přinesly to největší dobro vaší vlastní duši a největší požehnání duším jiných. Chopte se Ježíše a budete usilovně dělat Kristovy skutky a nakonec dostanete věčnou odměnu. Buďte věrní v tom nejmenším.*“ (YI 20. 9.1894). Vidíte tu ochraňující rovnováhu? Uznává se tu pravda, že „*bez Něho nemůžeme dělat nic.*“ Ale netáhněte to do extrému, kdy s Ježíšem nemusíte dělat vůbec nic. Co máme udělat? „*Chopte se Ježíše a budete usilovně dělat Kristovy skutky...*“ Je to doopravdy v extrémním protikladu s větou: „*Nedělej nic, nechej to na Boha.*“

Víte, proč mi tak záleží na tom, aby to bylo jasně pochopené? Nuže, právě kvůli následujícímu výroku: „*Tajemství úspěchu spočívá ve vzájemné součinnosti Boží moc s lidským úsilím.*“ (PP 509). Mluvíme zde o něčem náhodném? O něčem důležitém? Ne, mluvíme zde o tajemství úspěchu v naší otázce budování Kristova charakteru, mluvíme o otázce způsobilosti pro něj. V našich snahách je možnost překonat protichůdný činitel *těla* a všechny jeho žádosti: „*Tajemství úspěchu spočívá ve vzájemné součinnosti Boží moci s lidským úsilím.*“

Mimochodem, co myslíte: kdo velmi dobře ví, že vzájemná součinnost Boží moci s lidským úsilím je tajemství úspěchu? Satan. Kdybyste to věděli a byli byste na satanově místě, co myslíte, k čemu byste se asi horlivě snažili lidi dostat? Aby vypustili jednu, nebo druhou základní složku z té rovnosti úspěchu. Pokud někdo může uspět jediné tehdy, když spojí Boží moc s lidským úsilím, potom uděláte všechno možné, jenom aby lidé uvěřili, že buď jedno, nebo druhé není potřebné. Jak nazýváme vyloučení Boží moci? Té složky Boží moci z rovnosti úspěchu? Nazýváme to *humanismus*. V humanismu je člověk údajně ze své podstatě dobrý. Potřebuje jenom nějaké příležitosti a povzbuzení a pomůže dobrý vládní a vzdělávací program. Pak bude konat dobro, stane se dobrým člověkem. Ne. „*Bez něho nemůžeme dělat nic.*“ (Jan 15,5), ani to, co je dobré. Jistě, můžeme se stát dobrými podvodníky a darebáky, ale já mluvím o někom, kdo je doopravdy zastáncem křesťanských hodnot. A to bez pomoci Ducha Svatého nemůžete být. Nezáleží na tom, jak jste vzdělaní, tato věc vyžaduje nadpřirozenou moc.

Ale je tu i jiný způsob, jak nás ďábel dovede k selhání, a sice když se mu podaří vyloučit složku lidského úsilí z té rovnosti úspěchu. Jak by to mohl udělat? Mohl by přijít s teorií, díky které bychom všichni věřili, že lidské úsilí je kategorický legalismus a každý, kdo se s ní ztotožní, samozřejmě, nebude chtít být legalistou. Takže už nebude předkládat žádnou snahu, a bude odsouzený ze selhání. A satan bude radostí celý bez sebe.

Víte, jak tak cestuji a jak pracuji s lidmi v naší milované církvi, měl jsem příležitost radit se a poslouchat svědectví mnohých adventistů sedmého dne. Při některých příležitostech se mi lidé svěřili, že nedokážou překonat nějaký vážný problém ve svém životě, nějaký zakořeněný hřích. A když se s nimi bavím, jak by ho mohli zvládnout, víte, co často vyjde na povrch? Když se jich například zeptám, co dělají, jak spolupracují s Pánem, aby zvítězili, řeknou: „*Co tím myslíš? Já nechci být legalista...*“ a hned vím, že byli naočkováni tímto falešným učením. Přátelé, prosím, v rovnosti úspěchu musí být dvě věci: **Boží moc a lidské úsilí.**

„*Úspěch dosáhneme sami...*“ – kdybychom se zde zastavili, byl by to čistý humanismus. Jenomže to není konec věty: „*Úspěch dosáhnete sami skrz Kristovu milost.*“ (7T 239). Tady to máme, tady máme tu rovnost úspěchu, které spočívá v lidském úsilí s Boží moci. Pavel to vyjádřil takto: „*Všecko mohu v Tom, který mne posiluje*“ (Filip 4,13).

Víte, nyní uděláme radikální vyhlášení. Někteří to možná těžko přijmou, ale i tak to řeknu, protože chci, abychom v tom měli jasno. „*Bez něho nemůžeme udělat nic,*“ - v naší vlastní osobní zkušenosti spasení. Ale pravdou je i to, že ani Bůh bez nás nemůže udělat nic v naší osobní zkušenosti spasení. Všimněte si, že jsem řekl, že nemůžeme činit nic, a vymezil jsem to slovy: „*v naší vlastní osobní zkušenosti spasení.*“ Pozor, neříkám, že by Bůh potřeboval naši pomoc, když vypracovával opatření spásy. To určitě ne. Ale říkám, že když přijde na osobní aplikaci těch opatření a prožívání jejich působení, Bůh musí mít naši spolupráci. Takové radikální vyhlášení bych nečinil bez podpory inspirace. „*Člověk nemůže nic dosáhnout bez Boha, a Bůh své plány zařídil tak, aby v obnově lidstva nedosáhl nic bez spolupráce lidského s Božím.*“ Pozoruhodné. Ale dříve, než se začnete unášet představou své důležitosti díky vašemu absolutně nevyhnutnému podílu, prosím, přečtěte si tuto následující větu: „*Úloha požadovaná od člověka je nezměřitelně malá...*“ To je pokořující, vidíte? „*Úloha požadovaná od člověka je nezměřitelně malá a přece je v Božím plánu právě ta část potřebná, aby dílo uspělo.*“ (AG 319). Nezměřitelně malá, ale nezbytně nutná, pokud má být Boží moc úspěšná.

Pojďme se podívat na jiný citát, a trochu si ho rozebrat: „*Bez Boží pomoci nemůže být vykonána žádná skutečná náprava.*“ (MH 130). Všimněte si, prosím, toho přívlastku. Může nastat skutečná náprava bez Boží pomoci? Ano, změna chování je možná, pokud máte, vskutku dostatečnou ego-motivaci. Zkuste popřemýšlet nad jednou věcí: pokud není moderní psychiatrie a psychologie zaměřená na Krista, závisí výlučně na ego-motivaci, aby přinesla změnu chování. Ale dá se toho dosáhnout. Není to však skutečná náprava, je to jenom obilnění hrobky (Mt 23,27), je to skutečně pokrytectví. Víte, *skutečná* náprava musí vycházet z obráceného intelektu, ze změny srdce. Ale změna chování přes naši ego-motivaci je jen skřípání zubů a donucení sebe samého chovat se slušně v této dané oblasti, protože se s tím spojují i dostatečné výhody a zisky, a nám se to zkrátka vyplatí.

„*Bez Boží pomoci nemůže být vykonána žádná skutečná náprava.*“ Proč je to tak? Podívejme se dále: „*Proti přirozeným i vypěstovaným sklonům jsou lidské zábrany jen násypem z písku proti dravému proudu. Dokud se Kristův život nestane v našem životě oživující silou, neodoláme pokušení, které na nás útočí zevnitř i z venku.*“ Podívejte, pokud máme dosáhnout vítězství a skutečné nápravy, musíme se naučit překonávat pokušení. Jenomže „*proti přirozeným i vypěstovaným sklonům jsou lidské zábrany jenom násypem z písku proti dravému proudu.*“

Pojďme si to tedy rozvinout. Před pár roky, dřív než jsme se přestěhovali na venkov, jsme bydleli v Michigane. Stalo se to nedaleko od břehu Michiganského jezera. Naše děti byly v té době ještě malé, a měly rády, když jich taťka a mamka brávali na pláž. Nebyla to sice pláž, jako na mořském břehu, ale břehy Michiganského jezera jsou písčité a jezero je tak velké, že nedohlédnete na druhou stranu. Když fouká vítr, jsou na něm opravdové vlny, takže si můžete říkat, že jste na břehu moře. Chybí tam vůně slané vody, ale všechno ostatní je celkem fajn. Děti tam s námi rády chodily a vždy chtěly, aby jim taťka pomohl postavit z písku hrad.

Vzpomínám si, že v jednu neděli jsem tam přišel plně vystrojený: měl jsem lopatky a všelijaké formičky. Byl to takový menší zábavný projekt a doopravdy jsem se překonal. Ten pískový hrad musel mít asi tak šest metrů, měl kopce, mosty a věže, schody... Bylo to skutečně mistrovské dílo. Děcka se ohromně bavily. Přinesly si své malé panáčky, nějaké panenky a hráli si. Měl jsem z nich radost. Ale jak jsem tam při nich stál, všiml jsem si, že vlny se trochu zvětšují a zrychlují. Nevzpomínám si, co to přesně bylo, zda okolo plula loď nebo zesilnil vítr, ale začaly ohrožovat pískový hrad.

Když chcete postavit hrad z písku, musíte být hned při vodě. Jedině tam je písek dost vlhký, aby držel pohromadě. Každopádně, pískový hrad by byl ve velkých problémech, kdyby taťka něco neudělal, a to rychle. Takže taťka zachraňoval. Šel jsem před hrad směrem k moři, klekl jsem si a budoval a pracoval jedna radost. Potil jsem se, až mi kapal pot z čela. Postavil jsem úžasný pískový val, aby chránil hrad před vlnami, a když jsem vstal, kolena mi krvácela. Zadržel jsem si je, když jsem se urputně snažil zachránit hrad a situaci! Vstal jsem a pomyslel si, že to za to stálo. Zachránil jsem hrad! Doopravdy jsem ho zachránil?

Už jste někde sledovali, co vlny udělají s pískovým valem? Je to pozoruhodné a byl jsem tím ohromen. Každá vlna, co přišla, si pořádně odhryzla z mého písečného násypu a hladce ho rozmazala po pláži. Nepočítal jsem, kolik vln bylo třeba, ale netrvalo to dlouho a masivní písková zábrana, co jsem postavil, byla pryč. A potom vlny začaly ničit hrad z písku, a po tváři stékaly slzy – samozřejmě dětské, ne moje.

Je to podobeství. Lidské zábrany jsou jenom násypem z písku proti dravému proudu. To však není konec citátu. Inspirace nám dále říká: „*Dokud se Kristův život nestane v našem životě oživující silou, neodoláme pokušení, které na nás útočí zevnitř i zvenku.*“ Existuje síla, která nás může uschopnit odolávat vlnám, těm dědičným a pěstovaným pokušením, které buší na hrad duše? Jaká je to síla? Je to oživující síla Kristového Ducha, milí přátelé.

Vraťme se na pláž. Co kdyby měl taťka oživující moc známou jako *cement*? Co se stane, když smícháte písek s cementem? S dostatkem vody a s dostatkem času vám vznikne beton, z něhož se staví přístavní hráze. To beton chrání čluny, a to i při hurikánu. To do betonu narážejí ty obrovské vlny a mění se na miliardu kapek jiskřivé, neškodné vody. To vše díky tomu betonu.

Přátelé, aplikujme to. My máme písek a Bůh má cement. My Mu dáme náš písek a On nám dá svůj cement, a uděláme tak z hradu naší duše nedobytnou pevnost. My máme vůli, Bůh má moc. Když Mu dáme svoji vůli, on nám ji posilní. A ptám se vás, přátelé, má nějaké hranice ta Boží moc, která nám je dostupná, když Bohu dáváme svojí vůli? Je nějak ohraničená? Není!

„*Když se vůle člověka sjednotí s Boží vůlí, stane se nepřemožitelnou. Všechno, co je třeba vykonat na Jeho příkaz, je možné v Jeho síle i uskutečnit. Každý Jeho příkaz dává člověku i sílu splnit ho.*“ (COL 333). Když dáme Bohu svou vůli, ta moc, kterou nám dá, není nijak omezená. Ale všimněte si, že je tam psané: „*KDYŽ se vůle člověka sjednotí s Boží vůlí*“ tehdy „*se stane nepřemožitelnou.*“ V čem spočívá tajemství úspěchu? „*...ve vzájemné součinnosti Božské moci s lidským úsilím.*“ (PP 509). Když je naše vůle sjednocená s Boží mocí, „*každý Jeho příkaz dává člověku i sílu splnit ho.*“ Věřte

tomu? Pochopte, prosím, že i když úloha člověka, kterou má splnit je nezměřitelně malá, část té úlohy, kterou plní Bůh, je nezměřitelně velká. Ve skutečnosti je nekonečná. Moc, kterou nám nabízí, je nepřemožitelná.

Mám rád tento výrok z Touhy věků: „*Když se člověk odevzdává Kristu, obnovené srdce ovládne nová moc. Nastává změna, kterou do lidského života vnáší nadpřirozený prvek. Kristův odevzdaný člověk se stává Jeho pevností...*“ Z čeho je postavená? Z betonu: „*...kterou udržuje v odbojném světě a chce, aby kromě Něho neuznával žádnou jinou autoritu za svrchovanou. Člověk takto ovládnutý nebeskými silami je odolný proti satanovým útokům.*“ (DA 323-324).

Chcete mít takovou duši, která je odolná vůči satanovým útokům? Pokud ano, dejte svůj písek Ježíšovi. Prosím, dejte svoji vůli Ježíšovi a On vám dá svoji moc. Mimochodem, všimněte si, že abyste vytvořili beton, nepotřebujete jenom cement, ale i písek. Neočekávejte, že Bůh vás učiní nedobytnou pevností, pokud jste mu nedali svůj písek. Neočekávejte posílení vůle, pokud jste mu nedali svoji vůli. My máme vůli, On má sílu. Když Mu dáme svoji vůli, On nám ji posílí.

Podívejme se na ten cíl, který máme před sebou. Co je tím naším cílem v otázce budování Kristového charakteru? Máme se naučit střežit si své srdce nadevše (Př 4,23), a až do takové míry, že „Uvádíme do zajetí každou myšlenku, aby byla poslušna Krista“ (2. Kor 10,5) To je Jeho příkaz a já vás ujišťuji, že v Jeho milosti a v Jeho síle to zvládneme. Každý Boží příkaz dává člověku i sílu splnit ho. Prosím, nepochybujte o Jeho moci.

2.Korinským 10,5: „*...a každou povýšenost, která se pozvedá proti poznání Boha. Uvádíme do zajetí každou myšlenku, aby byla poslušna Krista.*“ Naučit se ovládat činnost své mysli do takové míry nebude vůbec jednoduché. Ale přátelé, s vytrvalým úsilím spojeným s Boží mocí to zvládneme. Kvůli vám a kvůli Kristu vás prosím: stanovte si, že se to v Jeho síle naučíte.

„*Kristus nikdy neřekl, že získat dokonalý charakter je lehké. Ušlechtilý, všestranný charakter není dědičný. Správný charakter není věcí náhody. Získat ušlechtilou povahu si vyžaduje osobní úsilí na základě zásluh milosti Krista. Bůh nám dává talenty (hřivny), schopnosti mysli, my formujeme charakter. Ten se formuje tvrdými nelehkými zápasy s vlastním já. Proti zděděným sklonům musí být vedený zápas za zápasem. Musíme se neúsporně kriticky zkoumat a nenechat ani jedinou škodlivou črtu povahy nekorigovanou. Necht' nikdo neříká: já se nemůžu zbavit svých povahových chyb. Pokud dojdeme k takovému přesvědčení, určitě se připravíme o věčný život. Nemožnost spočívá v naší vlastní vůli. Když nechcete zvítězit, nezvítězíte. Skutečný problém se vynořuje z porušenosti neposvěceného srdce a neochoty podřídit se Boží vůli.*“ (COL 331). Přiznáte si to? Pokud se totiž podřizujeme Boží vládě, všechny Jeho příkazy dávají člověku i sílu splnit je a my zvítězíme. Je jedno, jaké jsou ty zděděné a pěstované sklony, jeho milost je dostatečná a v Jeho síle můžeme zvítězit.

„*Každý může položit svoji vůli na stranu Boží vůle, může si zvolit poslouchat Ho, a v takovémto spojení s Božím působením se může postavit tam, kde ho nic nepřinutí vykonat zlo.*“ (Ed 289). Mělo by nás to nadchnout. Můžete stát tam, kde vás nic nepřinutí vykonat zlo. Musíte však položit svoji vůli na stranu Boží vůle.

„*Bůh nemůže zachránit člověka z moci satanských svodu proti jeho vůli. Člověk musí pracovat svojí lidskou silou podepřenou Kristovou Božskou mocí, aby za každou cenu odolal a zvítězil nad sebou samým. Člověk musí udělat svoji část, musí být vítězem ve vlastním zájmu, v síle a milosti, kterou mu dává Kristus. Při dosahování vítězství musí být člověk Kristovým spolupracovníkem a potom bude Kristovým spoluúčastníkem Jeho slávy.*“ (4T 32-33). Nezapomínejte, že sláva znamená charakter.

Bratři a sestry, modlím se, aby vám byla tato základní rovnice úspěchu jasná. Celé tajemství úspěchu spočívá „*Ve vzájemné součinnosti Božské moci s lidským úsilím.*“ (PP 509). Na to, abychom poznali pravdu do té míry, že prožijeme její osvobozující moc, si to žádá tři kroky. Ježíš říká u Jana 8,32: „*A poznáte pravdu a pravda vás osvobodí.*“

Je velký rozdíl mezi intelektuálním poznáním pravdy a poznáním pravdy do té míry, že prožijeme její osvobozující moc. Je celkem možné rozumově s pravdou souhlasit, a přece neprožít její osvobozující moc a být v zajetí hříchu, satana a svého já. Očividně poznání pravdy, jak říká Kristus, zahrnuje víc než jenom pochopit ji intelektem. Máme tedy tři korky. Musíme ji:

1. Pochopit intelektuálně – rozumem
2. Přijmout a zamilovat si ji
3. Podřídit se pravdě svojí vůli

Abychom prožili osvobozující moc pravdy, je velmi důležitý právě ten třetí krok. Musíme se pravdě podřídit svojí vůli. Pokud jsme to neudělali, nezažijeme osvobozující moc pravdy. Nestačí jen mít pravdu! Musíme pravdě dovolit, aby měla NÁS. Nestačí vlastnit pravdu, ale musíme pravdě dovolit, aby se zmocnila naší vůle. Teprve POTOM, když uděláme třetí krok, musíme pravdě dovolit, aby se zmocnila naší vůle. Teprve POTOM když uděláme ten třetí krok, zažijeme její osvobozující moc. A koneckonců, kdo je tou pravdou? Je to Ježíš.

„Když se člověk podvolí Kristu, mysl je přinesena pod vládu zákona...“ (YI 20. 9. 1900). Proč je mysl přinesena pod vládu zákona? Co je vládnoucí silou v lidské přirozenosti? Co ovládá i to, co probíhá v mysli? Je to *vůle*. A pokud správce myslí – vlastně správce celého člověka – podřídíme Boží vládě, potom se pod ni dostává celý člověk a jsme pod vládou zákona.

Ale jaký je to zákon? Pochopte tento bod, je velmi důležitý: „Když se člověk podvolí Kristu, mysl je přinesená pod vládu zákona, ale je to královský zákon, který hlásá přestoupení každému zajatci. Jedině když se lidé sjednotí s Kristem, můžou být osvobození. Podřídít se vůli Krista znamená obnovit dokonalou mužnost. Hřích může zvítězit, jedině když oslabí mysl a zničí svobodu duše.“

Moji milí přátelé, musíme si všichni uvědomit, že když svoji vůli podřídíme vládě Ježíše Krista, nepřecházíme z tyranie hříchu, našeho *já* a satana pod *tyrání Boha otce*, Boha Syna a Boha Ducha. Není to přechod z jednoho zajetí do zajetí druhého. Ve skutečnosti vycházíme ze zajetí na svobodu, na úplnou, dokonalou svobodu. Proč? Protože zákon, kterému podřizujeme svoji vůli, je napsaný v našich srdcích (Řím 2,15) a je to zákon lásky (Řím 13,8-10). Je to zákon lásky, který nám jediný může pomoci se osvobodit z *tyranie sobectví*.

Ti, co jsou řízení zákonem lásky a jsou mu poddáni, jsou úplně svobodní, protože poslouchají a chtějí poslouchat, a ne protože musí poslouchat. Oni sami chtějí. Milují Boha svrchovaně a ostatní nesobecky (DA 607) a proto poslouchání zákona není žádný problém. Není to skřípání zuby a program s názvem „donut’ se udělat to.“ Ani nad tím nepřemýšlí jako nad povinností. Ve skutečnosti když jich motivuje láska, je to potěšení. Nepouštějte to ze zřetele!

Všimněte si ještě jedné věci: „Podřídít se vůli Krista znamená obnovit dokonalou mužnost.“ Nyní sestry, nevím, jak si to vztáhnete na sebe, ale chtěl bych se tu přimluvit k mým bratrům. Muži, těžko popsat radost, kterou jsem prožil, když jsem podřídil svoji vůli vládě Ježíše Krista. Osvobodilo mě to od starých návyků a dědičných sklonů, co mě tak tyranicky ovládaly dlouhé roky. Nedokážu vám popsat tu radost, jakou jsem z Boží milosti prožil, když jsem byl osvobozen z tyranského zajetí hříchu, satana a svého *já*. Je to tak nádherné mít Boží milostí obnovenou mužnost. Být schopný říct: NE! Mým zděděným a pěstovaným sklonům a odmítnout, aby mě dále ovládaly. Je to úžasné, být znovu mužem. Je v tom ohromná radost.

Víte, my v těchto dnech tak překrouceně chápeme, co to znamená *být skutečným mužem*. Máme ten umělý, chlapský vzor, kde je muž přinejmenším 1,8m vysoký, široký v ramenou a úzký v bocích, všude zarostlý... Nesmysl! Muž může měřit 2,10 m a být totální slaboch, když neumí ovládat své chutě a vášně (PP 567). Muže dělá mužem to, že dokáže ovládat svoje chutě a vášně, potlačit svůj temperament a ovládat svůj jazyk (2MCP 520). V obnovování mužnosti je ohromná radost. Není to nic deprimujícího, když jste osvobození od tyranie hříchu, svého *já* a satana. Je to úžasná věc! Tak osvobozující! Je to potěšení! Oživuje to důstojnost, hrdost, respekt a sebeúctu.

Kristus učil o nevyhnutelnosti lidského úsilí. Je to něco, co vícekrát jasně vyhlásil sám Ježíš. Jednou řekl: „*Usilujte vejít úzkými dveřmi...*“ (Lk 13,24). Všimněte si: „*Usilujte*“ – to slovo v řečtině (ἀγωνίζομαι; agónizomai, od toho slovo *agónie*) znamená houževnatě, vytrvale, maximálně usilovat. Všimněte si, co nám to říká, a jak to rozvíjí inspirace.

„*Opožděný poutník, který se chtěl dostat k městské bráně, ještě před západem slunce musel velmi pospíchat. Cestou se nesměl ničím rozptylovat. Jeho mysl byla upřena jenom na jedno – vstoupit přes bránu. Stejná cílevědomost, řekl Kristus, je požadována v životě křesťana. Otevřel jsem vám slávu charakteru, která je tou pravou slávou mého království. I když vám nenabízí žádné pozemské panstvo, přece je to hodno vaší nejvyšší touhy a snahy. Nevyzývám vás, abyste bojovali o nadvládu nad veleříší světa, ale to ještě neznamená, že tu není žádný boj, který máte bojovat, žádné vítězství, které máte získat. Vyzývám vás: bojujte a zápaste, abyste mohli vejít do Mého duchovního království. Život křesťana je boj a pochod. Ale na vítězství, které je třeba dosáhnout, nestačí lidská síla. Bojištěm je území srdce.*“ (MB 141-143).

Kterou vládu v první řadě obnovujeme? Vládu nad oblastí našeho srdce. Bratři a sestry, nemůže nám být svěřená vláda nad obnovenou Zemí, dokud nezískáme vládu nad oblastí našich srdcí. Bojištěm je území srdce. „*Boj, který musíme bojovat – ten největší boj, jaký kdy člověk bojoval – je odevzdání se Boží vůli, tedy přinést srdce do nadvlády lásky. Stará přirozenost, zrozená z krve a vůle těla, nemůže zdědit Boží království. Musíme se vzdát dědičných sklonů a starých návyků...Boží Duch pracuje skrze naše vrozené schopnosti a možnosti. Naše síly musí spolupracovat s Bohem... Naše vůle musí přejít na stranu Boží vůle... POTOM budeme, s bázní a s třesením, pracovat na svém spasení, ,Neboť Bůh je ten, který ve vás působí i chtění i činění podle své dobré vůle.*“ (Filip 2,12-13)

Úpěnlivě vás prosím kvůli vám a kvůli Kristu: Odevzdejte svoji vůli bezvýhradně vládě Ježíše Krista. On vám dá moc, neomezenou moc, abyste znovu získali vládu, a to vládu především nad svým srdcem a to až do té míry, že se naučíte pro lásku Kristovu a v síle Ducha Svatého, zajímat v plnosti každou myšlenku do poslušnosti Krista (2. Kor 10,5). To je náš cíl. Nezastavujte!

## Kapitola 27: Když žádost počne

„Žádostivost pak počne a rodí hřích, a dokonáný hřích plodí smrt.“ (Jk 1,15)

Každé studium o pokušení a překonávání pokušení by nás zavedlo do epištoly Jakubovy, je to tak? Jakub se víc než kterýkoliv jiný Biblický pisatel zaměřuje na pokušení a jeho anatomii. Na proces, jakým se pokušení stává hříchem a jak můžeme zabránit tomu, aby se pokušení hříchem skutečně stalo. **Je nezbytně nutné, abychom věděli, jak a kdy se pokušení stává hříchem, jestliže se máme dozvědět, jak tomu zabránit.**

Je to hřích, že jsme pokoušeni? Ne, není. Potom se ale ptáme: Ve kterém okamžiku se pokušení stává hříchem? Většina lidí si myslí, že pokušení se nestává hříchem, dokud nevykonáte skutek. Je to tak? Rozhodně ne, tak to skutečně není! Je velmi důležité, abychom tomu správně rozuměli. Takže dovolme Jakubovi, aby nám pomohl dospět k přesnému a správnému chápání toho, jak se pokušení stává hříchem.

Na úvod našeho studia se podíváme na Jakuba 1,12: „*Blahoslavený muž, který snáší zkoušku, neboť když se osvědčí, dostane věnec života, jenž Pán zaslíbil těm, kdo ho milují.*“ V tomto jednoduchém verši se skrývá velmi zajímavá pozoruhodná pravda.

Především si všimněte, že jsme požehnání (blahoslavení), když snášíme pokušení. Jinými slovy se v pokušení skrývá potenciaální požehnání. Ale co z něho dělá, nebo nedělá požehnání? Závisí to od toho, jestli ho sneseme, nebo ne, jestli ho překonáme, anebo ne.

A všimněte si, prosím, že snášení pokušení není jenom pro požehání, ale je důležité i na to, abychom byli přezkoušeni, zda jsme se osvědčili. To vyplývá z této části věty: „... *který snáší zkoušku, neboť když se osvědčí...*“

Podívejte, naše víra a láska ke Kristu se musí potvrdit, tedy musí se projevit její ryzost, pokud nám má být svěřená koruna života. A Bůh nám hodlá svěřit věčný život. A vězte, prosím, že Bůh nemůže dát věčný život jen tak kdekomu. Bůh může dát věčný život pouze těm, kteří už natrvalo neodvolatelně překonali hřích. Pokud jsme nedospěli do toho bodu, že bychom ve skutečnosti raději zemřeli, než zhřešili, nemůže nám být svěřen věčný život. Protože když nás Bůh vezme do nebe, neučiní nás neschopnými hřešit. Technicky vzato máme stále schopnost zhřešit, ale nikdy to neuděláme, protože jsme byli vyzkoušeni na Zemi a nezvratně jsme dokázali, že Krista tak velmi milujeme a proto hřích tak velmi nenávidíme, že bychom raději věčně položili naše životy, než vědomě zhřešili. Díky tomu nám může být bezpečně svěřena věčnost, proto Jakub píše: „...*který snáší zkoušku, neboť když se osvědčí, dostane věnec života, jež Pán zaslíbil těm, kdo ho milují.*“ Milují Ho tak moc, že by raději zemřeli, jak ho neposlechli, zklamali, či nesprávně prezentovali.

„*Naše víra,*“ a mohli bychom taktéž dodat, tak jako autorka později v tomto výroku – a naše láska – „*naše víra musí být v tomto světě vyzkoušena. Kristus zvítězil za nás a tak nám umožnil, abychom také zvítězili. Musíme tu snášet zkoušky a pokušení, a potom, když budeme věrní, dostaneme korunu života. Blahoslavený muž, který snáší pokušení, protože když bude zkoušený a osvědčí se, dostane korunu života. Budeme vystaveni rozmanitým pokušením, ale když jich správně sneseme, zušlechtí nás a očistí tak, jak se zlato čistí v ohni.*“ Vidíte to potenciaální požehnání v pokušení? Pokušení nás očisťuje, zušlechtuje naši víru a lásku tím, že nás zkouší v ohni. „*Avšak když budeme vystaveni pokušením světa, to, o čem jsme si mysleli, že je zlato, se ukáže jako obyčejná struska. Náš Vykupitel tu situaci vidí a radí všem, aby si od Něho koupili zlato pročištěné v ohni (Zj 3,18), kterým je pravá víra a skutečná láska, milost, kterou nezničí zuřivé pokušení.*“ (RH 6. 12. 1881).

Podívejte se, co se tu děje. Často jsme přesvědčeni o tom, že jsme silnější, než ve skutečnosti jsme, a Bůh, aby nás upozornil na naši zranitelnost a slabost, dovoluje, abychom byli pokoušeni, zkoušeni a čištěni, aby nás upozornil na naše slabosti. Proč je to tak důležité? Protože se nás snaží připravit minimálně na to, abychom prošli intenzivním časem zkoušení a pročišťování, který nazýváme *dobou soužení* (viz GC 39. kap.). Ale také se snaží přečistit a zušlechtit naši víru a lásku. Snaží se zkrátka rozvinout náš charakter, aby nám mohl být svěřen věčný život. Takže s tímto vším na paměti je jasné, že když nepodlehne pokušením, je to pro nás skutečně požehnáním.

Jakub dále přechází k analýze samotného procesu pokoušení. Především se chce nedočkavě přesvědčit, zda víme, že Bůh není přímo zodpovědný za naše pokoušení. Bůh není *přímo zodpovědný*. Prosím vás, všimněte si toho,

co tady probíráme. Jakub píše: „*At' nikdo, kdo je pokoušen, neříká: „Jsem pokoušen od Boha.“ Bůh nemůže být pokoušen ke zlému a sám také nikoho nepokouší.*“ (Jk 1,13).

Je jasné, že samotný Bůh nás nepokouší *přímo* něčím zlým, či ve zlém. Ale Písmo jasně naznačuje, že *Bůh dopouští, abychom byli pokoušeni*. Bůh nás nepokouší, ale dovoluje, abychom byli pokoušeni. Proč to dovoluje? Právě kvůli tomu potencionálnímu požehnutí, které přichází, když tomu pokušení v Jeho síle odoláme.

Písmo nám říká: „*Nezachvátilo vás jiné pokušení než lidské; věrný je však Bůh, který vás nenechá zkusit více, než snesete, ale se zkouškou dá i východisko, abyste ji mohli snést.*“ (1. Kor 10,13). Není to vzácné zaslíbení? Chvála Bohu za něj. Bůh dovoluje, abychom byli pokoušeni, protože chce, abychom tím, že překonáme pokušení, zesílili.

Zeptejte se nějakého kulturisty, jak rozvíjí své tělesné svaly a šlachy. Odpoví vám, že překonává odpor závaží. A vždy, když to dělá, jeho tělesné svaly jsou zesíleny. Tak je to i s pokušením a rozvíjením našich duchovních svalů a šlach. Vždy, když překonáme pokušení, staneme se duchovně silnějšími. Je to úžasný trénink. Ale chvála Bohu, že v této duchovní kulturistice máme Trenéra, který ví, jak na tom jsme. A ví, co v daném okamžiku v naší duchovní zralosti a rozvoji zvládneme. On nedovolí, abychom byli pokoušeni víc, než v daném bodě sneseme.

Rád o tom přemýšlím velmi doslovně. Pokud jsme v Kristu, nemůže nás postihnout jen a pouze to, co by dovolil Kristus. Náhle přichází ďábel s pokušením. Ale já jsem v Kristu. Takže dřív, než nás může ďábel vůbec pokoušet, musí dosáhnout toho, aby mu to Kristus dovolil. Protože když jsem v Kristu, nepostihne mě nic kromě toho, co On sám dovolí. Vidíte ten velmi doslovný obraz? Takže když přijde nepřítel s pokušením, Kristus řekne: „Počkej chvíli, co tu zamýšlíš? Chci vědět, jestli Monika, Martin, Marek, Eliška, Láďa, Maruška... něco takového v okamžiku ve svém duchovním vývoji zvládne.“ Pokud je to pokušení, které můžu zvládnout v daném okamžiku svého rozvoje zralosti, Kristus řekne: „Dobře, učiň tak.“ Proč? Přece kvůli požehnutí, které dostanu, když překonám to pokušení v Jeho síle. On nikdy nedovolí, abych byl pokoušen nad to, co snesu. Jak můžeme neuspět s takovým Trenérem po boku?

„*Pokoušení není hřích a nenaznačuje, že Bůh se na nás hněvá. Bůh strpí, abychom...*“ Slovo *strpí* je jenom zastarale řečeno *dovolí*. Tak tedy: „*Bůh strpí, abychom byli pokoušeni, ale každé pokušení měří a přiděluje podle naší síly odolat zlu a překonat ho. Právě v čase zkoušky a pokušení můžeme změřit míru naší víry, důvěru v Boha a odhadnout stálost našeho křesťanského charakteru. Pokud se necháme lehce vyprovokovat a přemoci, mělo by nás to znepokojit, protože naše síla je malá.*“ (ST 18. 12. 1893).

Kristus dovoluje, abychom byli pokoušeni, nejenom kvůli požehnutí, které je potencionálně naše, když pokušení překonáme, ale taktéž kvůli tomu, aby nám pomohl uvědomit si, jak jsme slabí, a jak zoufale potřebujeme trénovat duchovní svaly a zesílnit. Pochopte zde jedno: jestliže nezvládnete „2-kilové pokušení“, tak později budete ve velkých těžkostech, když přijdou „90ti-kilové pokušení“, které budete muset zvládnout. Ježíš chce, abyste začali trénovat, abyste potom, kdy časy budou opravdu těžké, je dokázali zvládnout v Jeho síle. Mělo by být pro nás výstrahou, když se složíme pod „2-kilovým“ pokušením.

„*Zvažme slova útěchy, která nám byla zanechána pro naše poučení: „Nezachvátilo vás jiné pokušení než lidské; věrný je však Bůh, který vás nenechá zkusit více, než snesete, ale se zkouškou dá i východisko, abyste ji mohli snést.“ (1Kor 10,13). Bůh přiděluje pokušení úměrně síle, kterou můžeme zvládnout, a nikdy nedovolí, abychom byli pokoušeni nad naši schopnost odolat, či unést. Pán umí vysvobozovat zbožné ze zkoušky (2 Pet 2,9).*“

Nevím o ničem, co by mluvilo přesvědčivěji o Boží svrchovanosti jako fakt, že Bůh může vzít to největší úsilí našeho nejhoršího nepřítel - teda jeho úsilí zničit nás - a změnit ho na naše největší požehnutí. Přemýšlejte o tom! Dokážete si vůbec představit, jak to musí satana frustrovat a rozzuřit? Když se objeví s pokušením, od kterého očekává, že způsobí naše zakopnutí a pád, a my ho místo toho - díky naší závislosti na Kristovi - použijeme v náš prospěch? Nezakopneme, ale použijeme ho jako odrazový můstek. Vyzdvihne nás to blíže ke Kristovi, udělá nás více Jemu podobnými a posílí nás. Dokážete si představit, jak to satana musí frustrovat a rozzuřit? A je velkou pravdou, když řekneme: Je-li Bůh pro nás, kdo je proti nám (Řím 8,31)? Jak můžete neuspět s Takovým Bohem po boku, jak jen můžete neuspět! Ujistěte se ale, že jste v Něm, prosím.

Vraťme se k naší pasáži v Jakubovi. Když tedy pokušení nepřichází přímo od Boha, odkud tedy přichází? Většinou lidé řeknou: „Od satana.“ Pokud jste si to mysleli i vy, skočili jste rovnou oběma nohama do její pasti. Když se ptáme, odkud pochází pokušení, instinktivně si myslíme, že od satana, ďábla, samozřejmě. Všichni víme, že

pokoušení přichází od ďábla. Ale jste si tím jistí? Všimněte si tady něčeho velmi důležitého. Nyní si dopodrobna rozebereme Jak 1,14-15, a při tomto studium si všimněte, čím jméno nebudeme vůbec vzpomínat.

Poukážeme si zde na 5 věcí. Byl bych rád, kdybyste si jich úhledně zapsali do samotného verše ve svojí Bibli, abyste to tam měli trvale. Pět stádií, nebo kroků v procesu pokoušení.

Podrobně si to rozebereme.

**Jakub 1,14-15:** Toto je rozšířená verze jednoduché pravdy, kterou nám dává Pavel: „*Mzdou hříchu je smrt.*“ (Řím 6,23) Jakub nás bere k tomu, co se děje před hříchem a doplňuje detaily, které nás vedou k závěrečné smrti.

1. stádium: „**Každý, kdo je pokoušen, je strháván a váben svou vlastní žádostivostí.**“ - budeme tomu říkat *svádění*
2. stádium: „**Žádostivost pak počne...**“ - nazveme to *početí*
3. stádium: „**rodí hřích**“ - nazveme to *porod*
4. stádium: „**a dokonáný hřích,**“ - nazveme to *růst*
5. stádium: „**plodí smrt,**“ - tak to budeme nazývat *smrt*

Takže tady máme 5 Stádií: *svádění, početí, porod, růst a smrt*. Čím jméno nebylo ani jenom vzpomenu? satanovo jméno. On tu není ani jednou vzpomenu. Je to proto, že se satan v pokoušení neangažuje? Ne, to bych nikdy netvrdil. Proč tedy Jakub satana vůbec nevzpomíná, když dopodrobna rozebírá pokoušení? Parně je to proto, že se nás Jakub zde snaží chránit před naším, až příliš lidským sklonem, říci: „*Ďábel mě k tomu donutil,*“ když podlehneme pokoušení.

Podívejte, Jakub si plně uvědomuje tento sklon v lidské přirozenosti, vždyť i on ji má. A už na samém začátku, když se Hospodin obrací k ženě a ptá se jí: „*Co jsi to udělala?*“ žena mu odpoví: „*Had mě podvedl a já jsem jedla.*“ (Gn 3,13). Jinými slovy: „*Ďábel mě k tomu donutil*“ - a od té doby to tak děláme.

Milí přátelé, myslíte si, že ďábla štve, když ho viníme z našeho hřešení? Ne, naopak je z toho celý nadšený. Pokud viníme jeho, tak nevíme kde je skutečný problém. A pokud nevíme, v čem skutečný problém spočívá, tak si s ním neporadíme a ani nebudeme ani hledat řešení. Myslím si, že právě proto Jakub ani v nejmenším nevzpomenul ďáblovu jméno. Prosim, pochopte, že když podlehneme pokoušení, nemůžeme říct, že „*ďábel mě k tomu donutil,*“ protože ďáblu není dovoleno, aby někoho donutil poddat se pokoušení, a to kvůli omezujícímu vlivu, jaký má na člověka Hospodin. Pokud dotyčný člověk zarytě neodmítá omezující milostivý vliv Hospodina, nespáchá neodpustitelný hřích a neprodá svoji duši satanovi. Pokud ale tak učinil, má už vládu satan. Takového člověka, co je posednutý démonem, může satan skutečně nutit dělat věci, které by možná nikdy ani nechtěl udělat.

„*Je pravda, že satan je velký podvodník hříchu, avšak to neospravedlňuje žádného člověka, že může hřešit, protože on nemůže donutit lidi, aby činili zlo. Pokouší je a budí zdání, že hřích se jeví jako lákavý a příjemný, ale musí to přenechat jejich vlastní vůli, zda to učinit chtějí, nebo nikoliv.*“ (2T 294).

Můžeme tedy čestně a oprávněně říct, když podlehneme pokoušení: „*ďábel mě k tomu donutil?*“ Ne, to nemůžeme. Satan to musí nechat na naší vůli rozhodnout se, zda to učiníme, či nikoliv. Takže znovu: odkud přichází pokoušení? Ze dvou zdrojů: „*Pokoušení je svádění ke hříchu a nepřichází od Boha, ale od satana...*“ To je první věc, kterou Jakub uvádí. Po druhé uvádí: „*...a od našich vlastních srdcí.*“ (MB 116).

Tady se trochu zastavíme. Pokoušení přichází od satana a od zla našich vlastních srdcí. Ano, možná ho rozdmýchal satan, přesto přichází z naší padlé tělesné přirozenosti, z té nižší zkažené přirozenosti, zvané *tělo* - která sice v křesťanovi již více nevládne, ale přesto zůstává. A nespokojuje se jenom s tím, že zůstává, ale chce i vládnout. Proto Pavel napomíná: „*Ať tedy hřích nevládne ve vašem smrtelném těle, tak abyste poslouchali jeho žádosti.*“ (Řím 6,12)

Velmi zajímavé: prvním zdrojem pokoušení je satan. Očividně to není pravidlem, ale spíš výjimkou. Satan může vstřípít přímo do mysli zlé myšlenky, a mám zde pozoruhodný výrok, o který se chci s vámi podělit: „*Před několika hodinami jsem poslouchala stížnosti jedné sužované duše. Satan k ní přišel neočekávaně...*“ Je to běžná norma pro satanův způsob pokoušení? Ne, není to pravidlem. „*Satan k ní přišel neočekávaně.*“ *Toto je, jinými slovy, výjimka.* „*Myslela si, že se rouhala Spasiteli, protože ji pokušitel neustále podsouval myšlenku, že Kristus je jenom člověk, nic víc, než jenom dobrý člověk. Myslela si, že satanovo našeptávání jsou pocity jejího vlastního srdce, a to ji děsilo. Myslela si, že popírá Krista a její duše se zmítala v agónii a utrpení. Ujistila jsem ji, že tato vnuknutí nepřítelů nejsou její vlastní myšlenky, že Kristus jí rozuměl a přijal ji. Že s těmi vnuknutími musí nakládat tak, jako s takovýma,*



kteřé jsou celé od satana, a její odvaha musí růst úměrně síle pokušení. Musí říct: „Jsem Boží dítě. Odevzdávám sebe, tělo i duši, Ježíšovi. Nenávidím tyto marnivé myšlenky.‘ Pověděla jsem ji, aby ani na chvíli nepřipustila, že pocházejí od ní, aby satanovi nedovolila zraňovat Krista tím, že ji uvrhne do nevíry a malomyslnosti. Těm, kteří jsou takto pokoušeni, chci povědět: Ani na chvíli si nepřipouštějte, že satanovo pokušení jako takové, jaké je v souladu s vaší vlastní myslí. Odvráťte se od nich tak, jako od samotného protivníka.“ (2MR 343-344). Toto je jeden způsob, jakým nás satan pokouší - přímo do myslí nám vštěpuje zlé myšlenky. Jednoduše obejde starého člověka a vloží do naší mysli určitou myšlenku.

Věřím, že toto není nejběžnější forma pokušení, ale satan nás nejčastěji pokouší podněcováním našich vlastních zvrácených sobeckých zkažených choutek a vášní prostřednictvím smyslových vjemů, které přes smysly vstupují do myslí. To je nejčastější forma pokušení.

Nuže, satan v tom má prsty, ale ve skutečnosti by si mohl sbalit kufry a jít domů (ať už je to kdekoliv), a většina lidí by ani nepostřehla rozdíl. I tak je totiž svět dočista zaplavený smyslnými tělesnými materialistickými egocentrickými vstupy. Všude, kam se podíváte, všechno, co posloucháte a vidíte na tomto světě, má za cíl stimulovat žádost těla, žádost očí a prázdnou chloubu života (1. Jan 2,16). Je tomu tak proto, že satan je knížetem tohoto světa (Jan 14,30.Ef 2,2) a zorganizoval to tak záměrně. „Satan nad námi často vítězí pomocí našich přirozených sklonů a chutí. Ty ustanovil Bůh, a když je dal člověku, byly čisté a svaté.“ (Ms 47,1897).

Na co satan apeloval u našich prvních rodičů v zahradě Eden? Žena viděla, že je to strom dobrý k jídlu a lákavý pro oči, strom žádoucí pro získání moudrosti (Gn 3,6). Byly to ty Bohem dané schopnosti, kterými jsme měly vychutnávat smyslové potěšení zákonným legálním způsobem. Měli jsme získávat pěkné věci, které byli krásné pro naše oči, abychom se zdokonalovali k Božímu obrazu a které by učinily člověka rozumným. Byly to bezhříšné a skutečně svaté touhy, které nám dal Bůh. Co se však stalo, když se jim naši první rodičové oddali hříšným způsobem? Staly se zvrácenými a zvrhlými, staly se nesvatými a nyní je označujeme jako: „*tělesné žádosti, které vedou boj proti duši.*“ (1 Pet 2,11). Nyní jsou nazývány *žádostmi těla, žádostmi očí a prázdnou chloubou života* (1. Jan 2,16).

„Satan nad námi často vítězí pomocí našich přirozených sklonů a chutí. Ty ustanovil Bůh, a když je dal člověku, byly čisté a svaté, ale lidské přirozené chutě se zvrátily následkem požitkářství. Nesvatým ukájením se z nich staly tělesné žádosti, které vedou boj proti duši (1. Pt 2,11). Pokud křesťan nebdí na modlitbě, přenechává volnou vládu návykům, které by měl překonat. Pokud necítí potřebu neustálého bdění, neustálé ostražitosti, jeho sklony, které jsou zvrácené a svazující, budou prostředkem jeho odpadnutí od Boha.“

Varuji vás: buďte ve střehu! Dokonce i apoštol Pavel, zralý křesťan, je v závěrečných hodinách svého života tak znepokojený, že se bije do tváře a svoje tělo si podmaňuje, aby snad sám neselhal (1. Kor 9,27). Naléhavě si uvědomuje tu potencionální možnost selhání, a to musíme i my.

Satan vytěží velmi mnoho z požitkářství, právě kvůli potěšení, které ono požitkářství přináší. Podněcuje *žádosti těla*, hlavně pak v oblasti chuti a vášně. Přináší holdování chutí a vášním smyslný požitek? Evidentně ano. Kdo z toho učinil příjemný zážitek? Bůh, byl to Jeho nápad. A satan cizopasí na Božím daru a pomocí nezákonného a sobeckého nadměrného požitkářství nás dostane k sebezničení! Prostě z toho vymačká všecek smyslný požitek, jaký se jen dá získat. Drtivá většina lidí na tomto světě usilovně ničí sama sebe požitkářstvím v těchto oblastech. *Žádosti očí a pýcha života* ale také přinášejí potěšení. Rádi dostáváme mnoho pěkných věcí a tak pokračujeme v této šílené honbě za získáním pěkných věcí tohoto světa a je to úplně mimo naši kontrolu.

Víte, který průmysl patří k největším ve Spojených Státech? Obchody s pronájmem skladových prostor. Proč? Kvůli té nezdravé posedlosti nabývání věcí, kterou Američané mají. Rádi kupují „do odpadnutí.“ Je v tom požitek. Shromazďují haraburdí a brzy jim skříně praskají ve švech a potom garáž praská ve švech, takže si musí někde venku postavit velkou garáž. A jestli si ji nepostavíte, musíte si ji pronajmout od někoho jiného. Ježíš o tom vyprávěl krásné podobenství (Lk 12,15-35).

A za třetí, je v tom *sobeká motivace*. Víte, když vás obdivují za vaše úspěchy, i to přináší potěšení. A tak se dál šíleně honíme, abychom ukojili žádost těla, žádost očí a prázdnou chloubu života (1. Jan 2,16). Děláme to kvůli požitku, který nám to přináší. Právě takto ďábel vytěží tak velmi z toho, k čemu nás dovede.

Mluvili jsme tedy o tom, odkud přichází pokušení, a naše další otázka je životně důležitá. Potřebujeme se ujistit, že rozumíme tomu, ve kterém bodě a přesně pomocí čeho se pokušení stává hříchem. Je důležité, abychom to věděli? Ano, protože jedině když přesně víte, ve kterém bodě a jakým způsobem se pokušení stává hříchem, můžete

zabránit tomu, aby se opravdu stalo hříchem. Takže: Jak a kdy se pokušení stává hříchem? Použijme náš verš, kde nám Jakub načrtl 5tífázový proces.

Zeptám se takto: Kdy se pokušení stává hříchem? V první, druhém, třetím, čtvrtém, nebo pátém stádiu? Připomeňme si Jakubova slova: „*Každý, kdo je pokoušen, je strháván a váben svou vlastní žádostivostí. Žádostivost pak počne a rodí hřích, a dokonáný hřích plodí smrt.*“ (Jk 1,14-15).

Já věřím tomu, že pokušení se stává hříchem v **druhém stádiu**. Proč? Nuže, myslím si, že když si uvědomíme duchovní rovnocennost každého z těchto stadií, pochopíme, proč jsem vybral právě toto druhé stádium. Ti z vás, kteří hádali první stádium říkám, máte taky pravdu, ale je třeba rozlišovat jemné odstíny. Ti z vás, kteří hádali třetí stádium, říkám: je mi líto, ale skutečně jste se netrefili. Pojďme se na to podívat blíže:

**1. stádium:** Je to stádium svádění. Jaký cíl má svůdce? Zplodit hřích. Kdo svádí? *Starý člověk*. „*Ale každý kdo je pokoušen je strháván a váben... vlastní žádostivostí*“ (Jak 1,14). To jsou *žádosti těla*, je to ta nižší zvrácená přirozenost nazývaná *starý člověk* (Kol 3,9), resp. *tělo* (1. Kor 15,50).

Nyní bychom mohli říct: „Ale myslel jsem si, že umřel.“ Ano, vírou. A víra je podstatou toho, o co se člověk snaží, přesvědčením o věcech, které se nevidí (Žid 11,1). Musíme ho pokládat za mrtvého (Řím 6,11), okamžik za okamžikem, protože v empirické realitě je stále živý a zdravý v domově mého *já*. Stále se snaží někoho svést. Aby mohl vzniknout hřích, usiluje o jeho zrození.

Dovolte mi to povědět takto: budeme mluvit o reálné základní biologii. Pokud chce starý člověk uspět při zrození hříchu, musí mít pomoc ženy. A co je to ta *žena*, od které potřebuje pomoc? Je to *vůle*. Vůle je žena v přirozenosti člověka. Víte ona je zodpovědná za domácnost mého *já*, ona ji vede. Ale ona sama spadá pod autoritu manžela. A kdo je od přirozenosti tyranským panovačným manželem vůle? Starý člověk. A ona je bezmocná poddajná žena starého člověka. Pozoruhodně to ilustruje rozsudek, vyslovený nad ženou. „*budeš dychtit po svém muži, ale on bude nad tebou vládnout.*“ (Gn 3,16).

Nyní, jen pro pomůcku k tomuto tématu, pojmenujme si tuto ženu. Říkejme jí třeba *Vilma*. Vilma je moje vůle. Od přirozenosti je vdaná za starého člověka. Je to despotický, ovládající netvor, který si vždy musí prosadit svoje. Od Vilmy vyžaduje, aby se podřizovala, a vždy, když chce zrodit hřích, žádá od ní spolupráci.

Nuže, moji milí přátelé, musíme tu pochopit jednu velmi důležitou pravdu. Vilma má pouze jedinou možnost se vysvobodit z toho despotického manželského svazku – jaká to je? Tím, že umře starý člověk, její manžel. Víte, do kdy jsme oddáni? Dokud nás smrt nerozdělí. A Vilma je bezmocná poddajná žena toho nanicovatého starého člověka zvaného *tělo*, až dokud nezemře. Může nějakým způsobem zemřít? Ano! Na to je kříž.

Když přicházíme ke kříži a přijmeme vírou Kristovu smrt za hřích jako naši vlastní, dává nám to přednost, že můžeme považovat toho starého člověka v nás za mrtvého. Je mrtvý hříchu (Řím 6,11). Takže, když přijdeme ke kříži a Vilma se rozhodne přijmout Kristovu smrt, má tu přednost uznat, že její starý muž je mrtvý. A když vírou přijmeme Kristovu smrt hříchu jako vlastní, můžeme říct: „Umírám starému člověku.“

Jenomže, přátelé, co musíme bezodkladně učinit? Podle Pavla umíráme starému mužovi proto, abychom se mohli vzít s druhým (Řím 7,3). Je to náš duchovní manžel, Ježíš Kristus. Takže pod křížem nepovíme jenom: „*Umírám*“ starému mužovi, ale povíme také „*Ano*“ i Ježíšovi. Řekneme: Podřizuji Ti mou vůli, Pane Ježíši, prosím, zmocni se jí. Je tvou krví vykoupenou nevěstou, patří Tobě. Bezvýhradně Ti poddávám svou vůli. A jenom když to uděláme, budeme mít od Krista, našeho duchovního Manžela, dostatečnou sílu. Jsme motivováni Jeho láskou a Duchem Svatým k odrážení přitažlivých návrhů starého člověka a rozhodneme se radši poddat svoji vůli žádostem Svatého Ducha, který k nám promlouvá skrze naše svědomí.

Vraťme se však k našim studiím. Pokud se Vilma poddala vládě Ježíše Krista, může odrazit všechny svůdné návrhy starého muže. A musí se poddat Ježíši Kristu, provdat se za něj a vstoupit do nejsvětějšího z manželských svazků: do duchovního manželství s Kristem, který se mimochodem sám nazývá naším manželem (Iz 54,5). A pokud vstoupila do toho duchovního svazku v Jeho síle, může odmítnout ty lákavé návrhy, ale jestli ne, může se jedinečně podříditi a souhlasit s návrhy starého člověka. V okamžiku, kdy Vilma řekne „*ano*“ žádostem těla v soukromí své mysli, pokušení se stalo hříchem. „*Každý, kdo je pokoušen, je strháván a váben svou vlastní žádostivostí.*“ (Jk 1,14). Toto je svádění toho starého člověka.

Pokušení musí zapojit naše myšlenky. Nejste pokoušení, pokud nejsou zapojené vaše myšlenky. Když se bavíme o tom, zda se pokušení stane hříchem, anebo ne, tak potom je klíčové to, co se rozhodneme udělat s těmi

špatnými myšlenkami. Pokud se přikloníme k těm špatným myšlenkám a dovolíme jim, aby nám setrvaly v mysli, v Božích očích jsme zhřešili. Zhřešili jsme a v lůně mysli je zárodek hříchu. Je to tělesné podobenství, aby nám to pomohlo lépe porozumět tomu, co se odehrává v duchovní říši.

Když Vilma říká „ano“ touhám těla, došlo k počátku a v lůně mysli je zárodek hříchu. Ale dřív či později ho i tak porodíte. To je další stádium - je to v tu chvíli, když ten čin vykonáte. V ten moment to vyjde z lůna mysli do říše chování. Porod je spáchání hříchu. Ale dříve, než porodíte, musíte počít. A prosím vězte, že v Božích očích se pokušení stalo hříchem při početí, ne při porodu.

*„Není v satanově moci, aby někoho donutil k hříchu. Hřích je individuální čin hříšníka. Dřív, než hřích existuje v srdci, musí být dán souhlas vůle, a jen co je dán, hřích vítězí a ďábel jásá.“* (ST 18. 12. 1893). Kdy se tedy pokušení stává hříchem? Když Vilma řekne „ano“ lákavým návrhům starého člověka: *„Žádostivost pak počne a rodí hřích, a dokonáný hřích plodí smrt.“* (Jk 1,15). Je tu ještě jeden citát. *„Bůh posuzuje myšlenky našeho srdce. Když přechováváme nečisté myšlenky, nemusí být ani vyslovené, nebo vykonané, aby byl hřích spáchán a přivedl duši do zatracení. Čistota duše je poskvrněna a pokušitel zvítězil.“* (4T 623). Takže jsme si vysvětlili, kdy a jak se pokušení stává hříchem. V další kapitole budeme do hloubky studovat, jak můžeme zabránit tomu, aby se to stalo.

## Kapitola 28: Poznáte pravdu

„Poznáte pravdu a pravda vás vysvobodí.“ (Jan 8,32)

Pokud jsme počali hřích, zhřešili jsme, i když to ví jenom Bůh a my sami. Ale dřív, či později ten zárodek poroste a musíme ho porodit.

„Než se křesťan dopustí zjevného hříchu, probíhá v jeho srdci dlouhý proces, utajený světu, kterým se hřích připravuje.“ (PP 459). Poznali jste někdy křesťana, který každého šokoval tím, že z ničeho nic spáchal strašný hřích? A každý byl tak překvapený, protože se jim ani nesnilo, že by byl schopen spáchat něco takového. Lidé se pak ptají: Jak vůbec mohl udělat takovou věc? Odpověď zní: Činili to v soukromí myslí už dlouhý čas, a tak tím otěhotněli, že v momentě slabosti porodili. A to si mysleli, že se nikdo nedívá. „Mysl neklesne náhle ze stavu čistoty a svatosti a nepropadne náhle neřesti, zkaženosti a zločinnosti. Trvá určitou dobu, dokud bytost stvořená na Boží obraz sestoupí na úroveň zvířete, anebo se stane ztělesněním satanského ducha. Podobáme se tomu, co obdivujeme. Pokud se zaobíráme nečistými myšlenkami, zvyká si naše mysl na hřích; a hřích, který se nám kdysi protivil, se nám začne zdát příjemným.“ To budeme více rozebírat později.

Je velmi důležitá praktická aplikace toho, co probíráme. Pokud souhlasíte v soukromí své myslí s jakýmkoliv známým hříchem, i když se mu oddáváte jenom v obrazotvornosti, dřív či později ho porodíte. I kdyby se vám to podařilo utajit před druhými, před Bohem to nikdy neskryjete. On ví, co se odehrává ve vaší myslí. Ví, zda Vilma povolila svůdným návrhům starého muže a je jedno, co učiní, v Božích očích jsme zhřešili.

Když počneme - jsme absolutně zavázáni porodit? Ne. Proč? Protože, chvála Bohu, můžeme „potratit.“ Nuže, milí přátelé, chci, abyste věděli, že potraty nenávidím. Ale jestli je nějaká věc, která stojí za to, aby se potratila, tak potom je to hřích. A chvála Bohu: hřích můžeme potratit i po početí. Jak ten potrat uskutečnit? Písmo nám radí: „Pokud své hříchy vyznáváme, on je věrný a spravedlivý, aby nám hříchy odpustil a očistil nás od každé nepravosti.“ (1. Jan 1,9). Když hřích vyznáme, můžeme ho potratit.

Někdo by mohl říct: „Počkej chvíli, nikdy jsem to neudělal. Proč musím vyznat?“ Vězte prosím, že v Božích očích jste již zhřešili, i když jste s tím jenom souhlasili, a pokud jste zhřešili, musíte to vyznat. Učiňte tak, prosím, ještě před porodem. Hřích se zhoršuje a vina narůstá, když porodíme, protože tehdy to přejde do jiné, veřejné sféry a Bůh je zdiskreditovaný a můžeme druhého i zranit. Ale nemyslete si, že to není hřích jenom proto, že je za zatáhnutými závěsy a zavřenými dveřmi. Je to hřích a vy ho musíte vyznat, pokud se má ten hřích zastavit. Chvála Bohu, že jakmile ho vyznáme, On je věrný a spravedlivý a nejenomže nám odpustí, ale ještě nás i očistí od veškeré nepravosti. Udělá „potrat.“ Vejde dovnitř, vyčistí lůno myslí a odstraní ten zárodek hříchu a znovu máme čisté srdce. Takového Pána, takového Manžela, prostě musíme milovat. On je věrný a odpouštějící, i když my jsme Mu nevěrní.

Ale dřív, než se příležitostně oddáte svůdnému návrhu starého muže, zeptejte se sami sebe: „Doopravdy to chci udělat mému Božskému Manželovi Ježíši Kristu?“ Víte, přátelé, právě kvůli tomuto nás láska Kristova nutí (2. Kor 5,14). Pokud doopravdy milujete Božského duchovního Manžela, nebudete Mu nevěrní. Ujišťuji vás, že tak jako je to s nevěrou lidskému manželovi a ostrou bolestí, kterou to způsobí, stejně, dokonce ještě víc je to s bolestí, kterou způsobíme v srdci našeho Božského Manžela, když jsme Mu nevěrní. Prosím, myslíte na to vždy, když budete svádění.

Věru: není lepší cesty jako zabránit porodu, než mít jeden potrat za druhým? Neexistuje účinnější kontrola porodnosti? Ano, abstinence. Odmítnout početí je ta nejlepší kontrola porodnosti. **Okamžitě a důsledně** odmítat svůdné návrhy sterého muže. Odmítat nevěrnost svému Božskému Manželovi Ježíši Kristu. Ani nejsem schopen dostatečně zdůraznit, jak důležité je to učinit *okamžitě*.

„Tolerovaná nečistá myšlenka a pěstovaná nesvatá touha a duše je nakažená, její počestnost ohrožená. Žádostivost pak počne a rodí hřích, a dokonáný hřích plodí smrt (Jk 1,15). Pokud nechceme spáchat hřích, musíme střežit jeho počátek. Každý pocit a každá touha musí být zachována v podřízenosti rozumu a svědomí. Každá nesvatá myšlenka musí být okamžitě zavrhnouta.“ (5T 177). To je tajemství skutečného a důsledného vítězství nad pokušením. Každou nesvatá myšlenka musí být okamžitě zavrhnuta, a okamžitě ji musíme uvést do zajetí do poslušnosti Krista (2.

Kor 10,5). A pokud pro lásku Kristovu (2. Kor 5,14) a v síle Ducha Svatého (Řím 8,13) okamžitě zavrhnete tu nesvatou myšlenku, zhřešili jsme tím, že jsme ji měli? Ne, protože „*Pokoušení není hříchem, pokud není pěstováno.*“ (2MR 343).

Trochu vám tu odhalím svoji duši. Možná se se mnou můžete ztotožnit. Někdy jsem skutečně šokovaný ohavností pokušení, které přicházejí do mé mysli. Nevím, zda satan vzbuzuje moje zvrácené chutě a vášně skrze moje smysly, nebo jestli mi vštípl něco do mysli tím, že mi to našeptává do ucha. Nevím, co je jejich zdrojem, ale jsou časy, kdy jsem šokovaný a zhrzený nad ohavností pokušení, které mi přichází na mysl, a které pro lásku Kristovu (2. Kor 5,14) a v síle Ducha Svatého (Řím 8,13) odmítám a nenávídím. Cítím se pošpiněný už jenom proto, že jsem tato pokušení měl. Možná se najde někdo z vás, kdo se se mnou v tomto ztotožní.

Hodně odvahy mi však dodává tento výrok: „*Některé myšlenky a pocity podněcuje a vyvolává...*“ (RH 27. 3. 1888). „*Podněcuje*“ – to je našeptávání do ucha; „*Vyvolává*“ – to je stimulování prostřednictvím smyslů. „*Některé myšlenky a pocity...*“ Hovoříme o charakteru (5T 310).

Tak tedy: „*Některé myšlenky a pocity podněcuje a vyvolává satan a ty trápí i nejlepší lidi, ale pokud se nepěstují, pokud se odmítají jako odporné, duši neznečistí vina a nikdo jiný není poskvrněn jejich vlivem.*“ Kéž nám Bůh pomůže je okamžitě zavrhnout a označit jako *odporné*. Okamžitě. To se však dá učinit jenom v moci a síle našeho Božského Manžela, Ježíše Krista (Řím 8,13) a pro Jeho lásku (2. Kor 5,14). Ve své vlastní síle to nezvládnete a nebudete k tomu ani dostatečně motivováni, pokud nebudete Ježíše milovat.

A jsme znovu v tom našem klíčovém chápání. Žádá si to Kristovu lásku, abyste zvítězili nad protichůdným činitelem, kterému říkáme *tělo*. Musíme zareagovat na tu lásku, která nás přitahuje: „*A já, až budu vyvýšen ze země, přitáhnu všechny...*“ (Jan 12,32). Musíme reagovat, musíme lásce dovolit, aby nás každý den tahala k úpatí kříže, a každý den musíme začít tím, že si povíme dvě věci. A jestli si z této knihy nezapamatujete nic jiného, prosím, alespoň tyto dvě věci si zapamatujte.

Jaké dvě věci říkáme při úpatí kříže? V první řadě povíme starému mužovi: „*Umírám.*“ Umírám starému člověku – a jak často to musíme dělat? Přece každý den (1. Kor 15,31). Každý den musíme přicházet k úpatí kříže a přijímat Kristovu smrt hříchu jako svoji vlastní. Dennodenně máme považovat našeho starého člověka za ukřižovaného s Kristem (HP 227), to je JEDINNÝ způsob, jako můžeme být vysvobozeni z despotického nevolnictví a otroctví starému mužovi, pod kterým je od přirozenosti Vilma.

Říkáme: „*Umírám*“ starému mužovi – ale co jiné ještě jedním dechem dodáme? Řekneme: „*Ano*“ Ježíšovi. Hle, ženich! Vyjděte mu vstříc (Mt 25,6)! Ale pokud máme být připraveni odejít s Ním domů, musíme být součástí nevěsty, a víme, že Kristovo tělo, totiž církev (1. Kor 12,27), je tou Kristovou nevěstou (Iz 54,5). Písmo to říká velmi jasně. Musíme vejít do nejsvětějšího z manželství, pokud máme být připraveni jít domů se Ženichem a zúčastnit se svatební hostiny, která byla vystrojena Beránkovi (Zj 19, 7-9).

Pokud chcete žít věčně, musíte denně putovat ke kříži (RH 2. 12. 1890) a říkat „*umírám*“ starému člověku a dat „*ano*“ Ježíši. Ti co to udělali, ukřižovali tělo s jeho vášněmi a žádostmi. Nemůžete být Kristovi, pokud jste nezemřeli starému mužovi, protože Ježíš se nebude dělit o Vilmu s jiným manželem, to by bylo cizoložství. Ježíš s námi nikdy nevstoupí do cizoložného vztahu. Proto tedy dříve, než se vůbec můžeme duchovně zákonně oddat s Ježíšem, musíme zemřít starému člověku, starému mužovi. A Pavel vyjadřuje těmito slovy: „*Ti, kdo patří Kristu Ježíši, ukřižovali tělo s jeho vášněmi a žádostmi.*“ (Gal 5,24)

„*Dostali jsme příkaz ukřižovat tělo s jeho sklony a žádostivostí. Jak to máme udělat? Máme tělu způsobovat bolest? Ne, ale popravit pokušení k hříchu. Zvrhlá myšlenka musí být vypuzena. Každou myšlenku uvádíme do zajetí, aby byla poslušna Krista (2. Kor 10,5). Všechny tělesné sklony se mají podrobit vyšším mocím duše. Boží láska musí vládnout svrchovaně, Kristus musí zasednout na nerozdělený trůn. Naše těla se mají považovat za Jeho koupené vlastnictví. Údy těla se mají stát nástrojem spravedlnosti.*“ (AH 127). Když přicházíte ke kříži a odevzdáváte svoji vůli Ježíši, stáváte se naprosto Jeho vlastnictvím. Všechno, co jste, je Jeho. Jste Jeho tělo, mysl a duch.

„*Když tedy Kristus za nás trpěl v těle, i vy se vyzbrojte týmž smýšlením, totiž že ten, kdo trpěl v těle, skoncoval s hříchem, abyste po zbývajícím čas života v těle již nežili podle lidských žádostí, nýbrž podle Boží vůle.*“ (1. Pt 4,1-2).

Víte, když se Vilma poddá svému Božskému Manželovi, Jeho vůle se stane vaší vůlí. Víte, co je to zákon manželství? To znamená, že žena bude dychtit po svém muži, ale on bude nad ní vládnout (podle Gn 3,16). Ten zákon je potom buď kletba, nebo požehnání, v závislosti od toho, s jakým manželem je žena oddána.

Pokud jste oddaní se starým člověkem, zákon manželství je kletbou. Ale když přicházíte ke kříži, umíráte starému muži a oddáváte se s Ježíšem, potom je zákon manželství pozhnáním. Budeš dychtit po svém muži, ale on bude nad tebou vládnout. Slibuji vám, že On vládne s láskou a není větší radosti jako být pod laskavou vládou Toho, který je láska. A v dokonalém podrobení se vládě Ježíše najdete dokonalou svobodu a štěstí, protože Jeho láska motivuje vaše srdce a posloucháte Ho s potěšením. Musíte to jednoduše prožít, pokud máte být připraveni odejít domů se Ženichem, když přijde.

„*Neboť Kristova láska nás váže, když jsme usoudili toto: Protože jeden zemřel za všechny, tedy všichni zemřeli. A on zemřel za všechny, aby ti, kteří žijí, nežili už sami sobě, nýbrž tomu, kdo za ně zemřel a vstal z mrtvých.*“ (2. Kor 5,14-15). Právě láska nás motivuje k tomu, abychom přestali plnit žádosti těla a začali přivolávat žádosti Ducha. Jedině láska je dostatečnou motivací, která způsobí změnu.

Název této kapitoly je „*Poznáte pravdu*“ (Jan 8,32) a je přesným opakem názvu předešlé kapitoly „*Když žádost počne*.“ (Jak 1,15) Co tím myslím? Nuže, pojďme se na to podívat blíže.

„*A poznáte pravdu a pravda vás osvobodí.*“ (Jan 8,32). Slovo *poznat* v řečtině, v hebrejštině a zjevně i v češtině znamená víc, než jenom poznat něco myslí. Toto slovo používáme na označení nejdůvěrnějšího poznání, jaké můžeme zakusit. Je to také spojení (sjednocení), které vyústí do přinášení ovoce. V Písmu například čteme: „*I poznal člověk svou ženu Evu a ta otěhotněla a porodila Kaina...*“ (Gn 4,1). Adam *poznal* Evu. Očividně to znamená něco víc, než jenom konstatování: „*Ano, vím kdo jsi. Jsi moje žena.*“ Jedná se o nejintimnější poznání, které přináší ovoce jako výsledek. V nové smlouvě máme tu stejnou myšlenku, když nám Písmo říká, že Marie *nepoznala* Jozefa a přece počala z Ducha svatého (Lk 1,34-35, 2,21).

Taktéž jsme si řekli tři stádia v poznání pravdy, až po bod osvobození: Nejdříve musíme pravdu pochopit rozumem. Potom ji obejmout citově, a jak říkáme od samotného začátku: nejdůležitější je poddat se jí svou vůlí. A až když učiníme třetí krok, tak až potom budeme cele vysvobození z našeho přirozeného otroctví hříchu, našeho *já* a satana. Budeme chráněni před přirozeným otročením hříchu, našemu *já* a satanovi. Je tedy důležité, abychom **poznali** pravdu v tom nejplnějším nejhlubším významu slova. Je důležité **poznat** pravdu až do bodu, kdy nejenomže budeme schopni přestat nést ovoce hříchu a smrti, ale taktéž začneme přinášet ovoce Ducha. Je to velmi důležité.

Podívejte, Vilma hraje dvojí úlohu. Nejenom, že musí říct „*ne*“ svůdným návrhům starého muže a říct „*ne*“ žádostem těla, ale kromě toho se musí také rozhodnout, že řekne „*ano*“ žádostem Ducha (Gal 5,16-17) a rozhodne se souhlasit se žádostmi svého nového Manžela, Ježíše Krista, a tedy i počít.

A když dá souhlas žádostem Ducha, v lůně myslí je zárodek ovoce Ducha. Potom může nést ovoce na slávu Boží. Co je tím ovocem? Charakter, jaký má Kristus. Ovocem Ducha je Kristův charakter. V rozvoji křesťanského charakteru je úloha vůle klíčová a rozhodující. Ta pravda, kterou musíme poznat v tom nejhlubším smyslu, uchopit jí rozumem, obejmout ji citově a podrobit se její vůli - co je to vlastně za pravdu ?

Nuže, Písmo nám na to odpovídá: „*Tvá spravedlnost je spravedlivá navěky; tvůj zákon je pravda*“ (Ž 119,142). Když tedy máme poznat pravdu až do bodu osvobození, musíme svoji vůli bezvýhradně podříditi Božímu zákonu. Jenomže, musí to být ochotné, láskou motivované podrobení se a k tomu dojde jenom tehdy, když dospějeme k lásce k Zákonodárci. Když milujete Zákonodárce, potom poslušnost Jeho zákonu už více není povinností, ale radostí. Tehdy povíme: „*Oblíbil jsem si dělat to, co je ti milé, můj Bože. Tvůj zákon je v mém nitru.*“ (Ž 40,9).

Co jiného je ještě pravda, kterou musíme poznat, pokud máme být osvobozeni? Ježíš říká: „*Posvět' je v pravdě; tvé slovo je pravda.*“ (Jan 17,17). Boží Slovo má v sobě takovou hloubku a vzácnou pravdu, ale pokud máme zakusit jeho osvobozující moc, kterou nám poskytuje, musíme učinit více, než ji jenom rozumově pochopit. Musíme ji láskyplně přijmout, a pak – a to je nejdůležitější – se jí ochotně podříditi. Až potom prožijeme její osvobozující moc, posvěcující moc ve svých životech. Mění nás zevnitř a činí z nás nové stvoření. Zákon je pravda, slovo je pravda. Ale *kdo* je nakonec pravda? Ježíš je pravda, protože je zosobněným zákonem a Slovem, které se stalo tělem (Jan 1,14). Proto je On je pravdou: „*Ježíš mu řekl: „Já jsem ta Cesta, Pravda i Život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.*“ (Jan 14,6).

Milí přátelé, *poznáte* Ježíše? Neptám se vás: „*Víte, kdo to je?*“ Vy všichni víte, kdo On je. Ptám se vás však na něco mnohem důležitější, než jenom na to, zda víte, o koho se jedná. Ptám se: „*Doopravdy jste Ho poznali?*“ Pokud Ho poznáte správně, budete Ho moci i správně milovat a bude vás těšit to, jak se budete bezvýhradně poddávat Jeho vládě. Potom poznáte pravdu až do bodu osvobození, a budete skrze ni posvěceni.

Podívejte se, jaký vztah s vámi touží mít, milí členové Kristovy nevěsty: „*Zasnoubím si tě navěky, zasnoubím si tě spravedlností, právem, milosrdenstvím a slitováním, zasnoubím si tě věrností a poznáš Hospodina.*“ (Oz 2,21-22). V tomto kontextu zákonných závazných zasnub - co tím myslí, když říká: „*A poznáš Hospodina?*“ Je to intimní poznání, které ve tvém životě přinese ovoce. Právě proto chce, abychom Ho *poznali*.

„*Ne vy jste si vybrali mne, ale já jsem si vybral vás a ustanovil jsem vás, abyste vyšli a nesli ovoce a vaše ovoce aby zůstávalo; aby vám Otec dal, oč byste ho požádali v mém jménu.*“ (Jan 15,16). Chce, abychom ho poznali, abychom v tom svazku, v tom vztahu, byli úrodní. Ale úrodní nemůžeme být, dokud nepoznáme Pravdu až tak, že jí dovolíme celkově se zmocnit naší vůle.

„*Pravda se má zmocnit vůle...*“ (RH 15. 3. 1892). Pravda je Ježíš. Co máme Ježíšovi dovolit? Aby se zmocnil Vilmy. Ona je Jeho krví vykoupená nevěsta. Dejte Mu ji bez výhrad.

Mimochodem, právě zde máme důvod, proč je Boží církev ostatků ještě stále zde na zemi, a ne se Ženichem v Království, ve kterém mohla a měla být už dávno (Ms 4, 1883; Ev 696). Problém není v tom, že nemáme pravdu, ale v tom, že jsme pravdě nedovolili, aby měla nás. Drželi jsme si ji od těla, v rozumové sféře. Ano, někteří ji možná uvedli do citové sféry a vyvolává to v nich příjemné pocity, když myslí na určité aspekty pravdy. Jenomže pravda musí vstoupit do oblasti naší vůle a zmocnit se lidské vůle dříve, než budeme připraveni na Ježíšův příchod, a dříve, než budeme v tom mezičase schopni pomoci druhým, aby se připravili. Podívejte, jedině pokud skutečně žijeme duchovně díky našemu intimnímu spojení s Ježíšem (AA 452; DA 259), tak budeme mít živé svědectví (Zj 12,11) a můžeme být živými epistolami (2. Kor 3,3). Nemůžete nést pravé ovoce Ducha, pokud neznáte Ježíše. Ale můžeme být schopni dělat věci, které vypadají jako ovoce Ducha.

Dám vám ilustraci, zkuste si ji aplikovat. Kdyby jste přišli do mého domu a vyšli zadními dveřmi, viděli byste pár nádherných červených jablek. Vždy, když je vidím, začnou se mi sbíhat sliny. Jsou přímo nádherné. Vždy jsem v pokušení zdvihnout je kousnout do něj. Když jsem je viděl poprvé a manželka mi neřekla, co to vlastně je, jedno jsem zdvihl a bylo nějaké lehké. Obrátil jsem ho a byla na něm malá nálepka s textem: ‚Vyrobeno v Taiwanu.‘ Je možné mít *umělé ovoce Ducha*. Pokud máme mít skutečné ovoce, musíme být skutečně spojení s Ježíšem. Musíte mu dovolit, aby se zmocnil vaší mysli, vašeho srdce, a co je nejdůležitější: vaší vůle. To nejdůležitější je vaše vůle.

Mám pro vás jednu otázku, přátelé. S kým jste oddáni? Samozřejmě, nemluvíme o lidském manželství, mluvím o tom nejdůležitějším manželství. Všichni bez výjimky jsme svůj život začali jako ti, kteří jsou oddáni se starým člověkem (Řim 7,1-6) a pokud nepodnikneme pouť k úpatí kříže, jsme s ním stále oddáni. Možná jsme tu pouť už jednou absolvovali, ale jestli se na ni nevydáváme každý den (RH, 21. 1. 1902), tak i když jsme byli s Ježíšem chvíli oddáni, sklouzli jsme zpět pod tyranského manžela, známého jako *starý člověk*.

Víte děsivé je na tom to, že není vůbec jednoduché určit, s kým jsme oddáni. Ježíš nám ale dává základní pravidlo: „*Poznáte je tedy po jejich ovoci.*“ (Mt 7,20). Ale pozor: existuje i *umělé ovoce*! S kým si tedy oddán? Nerozebírejme jenom chování – ovoce vašeho života. S pomazáním oční mastí Ducha Svatého (Zj 3,18) pohleďte hluboko dovnitř. Koho milujete doopravdy a svrchovaně? Ježíše nebo sebe samého? Proč děláte ty dobré věci, které děláte? Proč se vyhýbáte tomu, abyste učinili špatnou věc? Je to proto, abyste vypadali dobře? Aby vás druzí obdivovali a uznávali? Abyste si udrželi svoji práci – protože kdybyste se zachovali špatně, mohli by vás vyhodit? Jaké jsou důvody?

Podívejte, pokud jsme oddáni s Ježíšem, tak děláme správně věci z lásky ke Kristu. První čtyři přikázání dodržujeme proto, že svrchovaně milujeme Boha, a posledních šest proto, že nesobecky milujeme druhé. Díky lásce pro nás poslušnost není velkým problémem. Protože milujeme, už nemusíme zatínat pěsti, abychom nelhali, nekradli, nebyli nevěrní manželce, atd. A láska je naplněním zákona (Řim 13,10). S kým jste oddáni?

Nemějte mi za zlé, že k vám mluvím tak napřímo, ale chci, aby jste byli připraveni, když přijde Ženich. A pokud máte být připraveni, musíte se s Ním oddat už nyní! Teď musíte poznat Ježíše. A pokud Ho doopravdy poznáte, jaké je potom ovoce vašeho života?

V Galatským 5,19-23 jsou uvedené obě dvě skupiny ovoce. První je ovoce svazku se starým člověkem. Pokud je Vilma stále pod tyranskou vládou svého přirozeného manžela, ovocem tohoto vztahu je: „*Skutky těla jsou zřejmé, jsou to cizoložství, smilstvo, nečistota, bezuzdnost, modloslužba, čarování, nepřátelství, svár, žárlivost, hněvy, soupeření, rozdělení, sekty, závisť, vraždy, opilství, hýření a podobné věci. To vám předpovídám, jak jsem již dříve řekl, že ti, kdo takové věci dělají, neobdrží dědičně Boží království.*“ (Gal 5,19-21).

Mimochodem, to všechno může probíhat mezi pravým a levým uchem. Toto všechno se může odehrávat za zatáhnutými závěsy a zavřenými dveřmi ložnice myslí a jediné vy a Bůh víte, co se tam děje. Je to doopravdy bezútešná (ubohá) hromada potomků, ale to je výsledek Vilmina intimního spojení se starým mužem. Prosím, pokud se ve vaší mysli děje byť jenom náznak z těchto věcí, pokud je to jenom v soukromí ložnice vaší mysli, prosím, kvůli sobě a kvůli Kristovi: nečekejte už ani minutu. Utečte k úpatí kříže a zakřičte: „*Umírám*“ starému člověku a řeknete „*Ano*“ Ježíšovi. Když podřídíte svoji vůli Jemu a poznáte Ho, **ovocem vašeho života bude: „Ovocem Duchu je však láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, mírnost, sebeovládání. Proti takovým není žádný zákon.“ (Gal 5,22-23).**

Písmo říká: „*A podle toho víme, že jsme jej poznali, pokud zachováváme jeho přikázání. Kdo říká: „Znám ho a jeho přikázání nezachovává, je lhář a pravda v něm není. Kdo však zachovává jeho slovo, v tom se skutečně Boží láska stala dokonalou. Podle toho poznáváme, že jsme v něm.“* (1. Jan 2,3-5). Ale nezapomeňte, že láska je naplněním zákona (Řím 13,10). Musíte učinit víc, než se jen přizpůsobit liteře, musíte konat ve shodě s Duchem (Řím 7,6), pokud máte skutečně zachovávat přikázání.

Bratři a sestry, vzácná pravda se skrývá v druhém přikázání. Trápila mě, když jsem si ji po poprvé uvědomil před mnoha lety ještě jako dítě. V druhém přikázání čteme: „*neboť já Hospodin, tvůj Bůh, jsem Bůh žárlivý.*“ (Ex 20,5) Žárlivý? Myslel jsem si: „To nezní dobře. Bůh by neměl být žárlivý. To je přece špatná věc.“ Nyní je to však jedna z mých oblíbených myšlenek.

Bůh *žárlí* na svoji nevěstu: nechce se o ni dělit s nikým jiným. Chce ji mít výlučně pro sebe. Povzbuzuji vás proto: využijte Boží žárlivost. Když jste svádění, volejte k Němu, aby vám pomohl zůstat věrnými, a slibuji vám, že vyprázdní i celé nebe, když bude třeba, aby komukoliv či čemukoliv zabránil položit svůj špinavý prst na Jeho vzácnou, krví vykoupenou nevěstu.

Využijte to, a slibuji vám, že ta žárlivá láska, které jde jenom o vaše nejlepší dobro, s tou můžete počítat odtud až na věčnost a NIC vás od Něho nemůže oddělit, jediné vaše vlastní vůle: „*Jsem přesvědčen, že ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti,*“ - tedy satan a celé jeho království - „*... ani přítomnost ani budoucnost, ani moci, ani výšina ani hlubina, ani žádné jiné stvoření nás nebude moci odloučit od Boží lásky, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu.*“ (Ř 8,38).

Ale Vilma může ten svazek kdykoliv přetrhnout, vidíte? Podívejte, tento Božský Manžel vás nenutí, abyste s Ním zůstali oddaní. Přitáhl vás láskou a tou láskou vás i udrží, ale pokud chcete, můžete ji odmítnout a můžete jít svojí vlastní cestou. Úpěnlivě vás prosím: nerozhodněte se tak. Nepřichází mi na mysl žádná hloupější volba, jako je tato. Moji milí přátelé: hle, ženich jde (Mt 25,6)! Vyjděte Mu proto vstříc a střetnete se s Ním.

Víte, proč většina adventistů sedmého dne zdaleka tak nedychtí po Ježíšově příchodu? Upřímně, hluboko v srdci až tak netouží po tom, aby Ježíš přišel, protože jsou oddáni se starým člověkem a jsou tak zabraní do dočasných požitků (Žid 11,25), že si ani nejsou jisti, zda vůbec chtějí, aby to skončilo. Ale slibuji vám, že pokud skutečně milujete Ježíše, celá vaše duše bude toužit po Jeho návratu a všechnen svůj čas, energii a prostředky věnujete urychlení Jeho návratu. Ve vašem životě se ukáže, zda to, co tvrdí vaše ústa, tak skutečně je. Chcete, aby Ježíš přišel? Lehce se to říká, ale skutečně to žijete?

Říkáme: „Tento svět není náš domov, jenom jím procházíme. Naše poklady jsou uloženy někde za modrou oblohou.“ Zpíváme to od srdce a přece pracujeme, potíme se a investujeme do toho, abychom měli pohodlný důchod. Budujeme si velký bankovní účet. Ale no tak, přátelé, nevidíte tu trochu rozpor? Bože, pomoz nám být lidem, který tu neuplatňuje jít do penze. Pomoz nám být lidem, který vloží absolutně všechno do dokončení díla. Můžeme jít domů s Ježíšem! A až Ježíš přijde, modlím se z celého srdce, aby nemusel říct nikomu: „*A tehdy jim vyznám: „Nikdy jsem vás neznal. Odejděte ode mne, činitelé nepravosti!”*“ (Mat 7,23).

Ti, co si hrají na církev a předstírají, že jsou součástí nevěsty už mnoho let, poodejdou dozadu a řeknou: „No, počkej chvíli, udělal jsem tak moc dobrých věcí ve Tvém jménu. Co tím myslíš? Máš určitě nesprávného člověka.“ Pochopte, prosím, že i dobré skutky, pokud byly vykonány z jiného důvodu, než z lásky ke Kristu, jsou v Jeho očích nepravostí a nezákonností, protože naplněním zákona je láska (Řím 13,10). Pokud děláte dobré skutky, které jsou motivovány sobectvím, je to nezákonnost. Uvědomte si to dřív, než bude pozdě. Dávejte si pozor, aby vaše ovoce nebylo z plastu.

Prosím, přijďte ke kříži a oddejte se s Ježíšem. A když přijdete, budete připraveni jít domů a oslavovat Ho po celou nekonečnou věčnost. Moji milí přátelé: *Hle, Ženich jde* (Mat 25,6)! Připravte se!



## Kapitola 29: Nepečujte o tělo

„Nýbrž oblečte se v Pána Ježíše Krista a nepečujte o tělo, abyste vyhovovali jeho žádostem.“ (Ř 13,14)

Společně jsme studovali úlohu vůle a zjistili jsme, že je naprosto klíčová. Všichni si však musíme uvědomit, že Vilma není schopná sama odmítnout svůdné návrhy starého muže, kterým říkáme *pokoušení*. Musí být dána jinému, musí se provdat za jiného. A jak se provdá za jiného? Nuže, musí zemřít starému muži a to tak, že přijde k úpatí kříže a přijme Kristovu smrt za hřích jako svoji vlastní. Dáme vůli novému manželovi a Ten se ji zmocní. Potom s Ním budeme jedno v duchu.

„Když Kristus skrze víru přebývá ve vašem srdci, tato bohatá zkušenost bude vaše. Potom pocítíte, jak vám do srdcí proudí láska a podmaňuje si každou náklonnost a myšlenku a podrobuje je Kristu. Neumíte to vysvětlit, lidský jazyk nikdy nevysvětlí, jak se Kristova láska může zmocnit duše a vést k podřízenosti každou silu myslí. Ale znáte to z vlastní zkušenosti.“ (RH 15. 3. 1892).

Milí přátelé, pokud tu osobní zkušenost nemáte, prosím vězte, že je to proto, že ještě nejste oddáni s Ježíšem. Jakmile se s Ježíšem oddáte, stane se pro vás „výtečný nad jiných deset tisíc.“ (Př 5,10). Stane se „celým přežádoucím“ (Př 5,16). Použil jsem dvě fráze z Písně Šalamouna, který používá manželský svazek jako předobraz svazku s Kristem. A pává tato láska k Němu nás nutí (2. Kor 5,14) a zajímá v plnosti každou mysl do poslušnosti Krista. (2. Kor 10,5). On se pro nás stane centrální myšlenkou.

„Abychom byli živými křesťany, musíme mít živé spojení s Kristem. Pravý věřící může říct: Vím, že můj vykupitel žije (Job 19,25). Toto intimní společenství s naším Spasitelem odejme touhu po pozemských a smyslných potěšeních. Všechny naše síly těla, duše a ducha by měli být věnované Bohu. Když se naše náklonnosti posvětí, naše zvyky vůči Bohu se stanou prvotními a všechno ostatní druhořadým.“ (RH 30. 5. 1882). A můžeme vyznat spolu s Davidem: „Koho mám na nebesích? A jsem-li s tebou, nemám na zemi zalíbení.“ (Ž 73,25). Přátelé, máte s Ježíšem takový vztah? Pokud s Ježíšem takový vztah nemáte, potom na vás nepůsobí a nepoutá vás Kristova láska. A neexistuje způsob, jak byste mohli odolat žádostem těla, jedině skrze lásku Kristovu. To je vaše jediná cesta.

Nyní chci s vámi popřemýšlet o jedné z Vilminých prvotních zodpovědností a domácnosti našeho já. Když ji dáme Kristu, stane se jejím manželem a její touha se nese po Něm a On vládne nad ní. Všechno se radikálně změní, protože nyní je vdaná za úplně odlišného manžela, než jakého měla doposud.

Starý muž měl zvrácené touhy, kterým říkáme *tělesné žádosti*. Všechno, co naplňovalo jeho žádosti po smyslových rozkoších, tělesném potěšení, světském vnímání a uspokojení ega (tedy to, co si přeje starý člověk) mu musela vůle plnit, dokud byla za něj Vilma provdaná. Nyní je provdaná za jiného manžela, a Ten má jiné touhy. Pro vaši domácnost si přeje všechno, co podpoří víru, naději a lásku, ale hlavně lásku. Je opravdu fascinující porovnat žádosti těla, žádosti očí a pýchu života (1. Jan 2,16), což jsou žádosti sterého muže, s vírou, nadějí a láskou, což jsou touhy duchovní přirozenosti. Fascinující. Je to studium samo o sobě.

Je to radikální změna, že si Vilma nyní uvědomuje (jako oddaná manželka, která chce potěšit svého nového manžela), že je to úplně jiná strava, kterou je třeba připravit k sycení myslí. Přátelé, toto bude nyní naším hlavním tématem: *duševní strava a její dopad na budování charakteru*.

V knize Přísloví v 31. kapitole najdeme popis vzoru matky a ženy. Jaké jsou její prvotní zodpovědnosti? „Vstává, ještě když je noc, aby dala potravu svému domu a práci svým služkám (Př 31,15). Podívejte, Vilma je správkyní domácnosti. Vůle je vládnoucí silou v povaze člověka. Ale ona sama podléhá autoritě svého manžela a domácnost má žít podle toho, po čem její manžel touží. Pokud je skutečně provdaná za něho, její touhy jsou Jeho touhami. Víte, co říká zákon manželství? „budeš dychtit po svém muži, ale on bude nad tebou vládnout.“ (Gn 3,16).

Do problému se ale dostáváme tehdy, když se snažíme předstírat, že jsme oddáni s Kristem, i když jsme ve skutečnosti stále oddáni se starým člověkem. Je to těžké, protože přirozeně nemáme chuť na to, čím chce Kristus žít naši mysl. Stále nás ještě týrají zvrácené chutě starého muže. Každý den se proto musíme ujistit, že jsme učinili tu pouť ke kříži, a řekli ty dvě věci: „Umírám“ starému člověku a „Ano“ Ježíšovi. „Ano“, „poddávám Ti svoji vůli, Pane Ježíši, toužím po tom, po čem toužíš Ty. A On nám mocí Ducha Svatého změní chuť.“

V tom procesu s Ním však musíme spolupracovat. Nestane se to za jednu noc. Novou chuť si vytvoříme tak, že se rozhodneme přestat čímkoliv živit mysl starého člověka a mysl toho nového svědomitě sytit vším, co potřebuje. Pavel to vyjadřuje takto: „*Nýbrž oblečte se v Pána Ježíše Krista a nepečujte o tělo...*“ (Ř 13,14). Pojem *pečovat* je starší výraz pro *starat se*. Říká tu Pavel, abychom se občas nestarali o tělo? Ne, říká: „Nestarejte se o tělo.“

Takže, co tím *starat se* resp. *pečovat*, myslí? Inu, když jdete kempovat, co máte jako první v seznamu? Jídlo. Někteří máte při kempování možná stejné priority, jako já. O čem by bylo kempování bez dobrého jídla, vidíte? Když Pavel říká: „*Nýbrž oblečte se v Pána Ježíše Krista a nepečujte o tělo, abyste vyhovovali jeho žádostem.*“ vyzývá nás, abychom starého člověka ničím nesytily. To je jediná cesta, jak si můžeme obléct Pána Ježíše Krista, posadit Ho na trůn svých životů a udržet ho tam.

Víte, tolik z nás se snaží posadit Krista na trůn, a potom kráčejí v krmení starého člověka. Ale pokud krmíme starého člověka, nakonec získá zpět nadvládu. Takže nejenom, že zůstane, ale znovu bude i kralovat (Řím 6,12). Pokud plníme a posloucháme žádosti těla, hřích nejenomže zůstává, ale i kraluje, a pokud kraluje hřích, tak nekraluje Ježíš. Pokud jsme si oblekli Pána Ježíše Krista a máme si Ho ponechat, je nezbytně nutné, abychom se z jeho milosti, přestali *starat o tělo!*

Mimochodem, je důležité při budování charakteru, abychom Ježíše udrželi na trůně? „...*oblečte si Krista a už Ho nevyslechte, ale dovolte Jeho Duchu, aby vtlačil svoji pečeť do vaší mysli a charakteru.*“ (MM 201). Jedině když Krista udržujeme na trůně, může znovu vtlačit pečeť svoji podoby skrze svého Ducha do našeho charakteru. Popřemýšlíme ještě hlouběji o této otázce duchovní stravy.

„*Mysl a duše se buduje tím, čím se žíví a záleží jenom na našem rozhodnutí, čím se budu živit. Je v moci každého člověka vybrat si témata, které zaujmou myšlenky a budou tvarovat charakter...*“ (Ed 126).

Nyní si, prosím, objasníme ty tři poslední kroky. Udělejme to pozpátku. Co tvaruje tvůj charakter? To, co zajímá myšlenky. Co zajímá myšlenky? To, čím se rozhodneme živit mysl, témata, kterým se rozhodneme živit mysl. Pochopte prosím ten přímý vztah mezi duševní stravou a charakterem, který máme. Podívejte, „...*myšlenky a pocity dohromady tvoří morální charakter.*“ (5T 310). Co určuje, jak myslíme a jak se cítíme? Naše naprogramování mysli. Mysl je úžasný počítač a to, co přímo určuje, jak bude fungovat, je její naprogramování. Jak ji programujete? Skrze svoje smysly. Je to právě to, čemu dovolíte vstoupit do vaší mysli, hlavně přes oči a uši – to přímo určuje vaše smýšlení a vaše smýšlení určuje, kým jste: „...*vždyť jak v duchu uvažuje, takový opravdu je.*“ (Př 23,7). Proto prosím nepodceňujte důležitost starostlivého řízení vašeho duševního jídelníčku. Je to naprosto nutné k tomu, abyste mohli vybudovat charakter, jaký má Kristus.

Jako křesťané si ale musíme uvědomit, že čelíme dvěma naprosto protikladným chutím. Kterým? „Tělo žádá proti Duchu a Duch proti tělu, neboť stojí navzájem proti sobě...“ (Gal 5,17). Když dostaneme novou přirozenost, tak ta stará, i když už nekraluje, stále ožívá. I když už více nevládne, tak stále tu sídlí a má všechny ty zvrácené chutě. Dychtí po všem, co naplní její sobecké sklony a záliby. Proto je zapotřebí odmítnout ji krmít tím, po čem prahne.

Kdybyste měli vybrat blok papíru, sednout si a udělat rozhovor se svým starým člověkem, a zeptat se ho, po čem prahne, po čem přirozeně touží ve svém duševním jídelníčku a navrchu svého papíru napsat „*tělesné menu*“ a udělat si tak seznam, objevili byste všechno, co uspokojuje žádosti těla, žádosti očí a namyšlenost života. Všechno to spadá pod jednu hlavičku: pod *sobectví*. Potom otočíte stránku a promluvíte si se svým duchovním člověkem a zeptáte se ho, po čem dychtí ve svém duševním jídelníčku. A pod hlavičkou „*duchovní menu*“ sepíšete seznam tužeb, které vám poví. Víte co objevíte? Všechno, co uspokojuje touhy po vaší víře, větší naději a větší lásce. A potom si vezměte ty dva jídelní lístky a porovnejte je. Zjistíte, že jsou radikálně protichůdné a v každém směru odlišné.

Přesně kvůli tomu Písmo praví: „*Nikdo nemůže být otrokem dvou pánů...*“ (Mt 6,24). Žádná manželka *nemůže* sloužit dvěma manželům. Žádná vůle *nemůže* sloužit dvěma přirozenostem. Proto: „vyberte si dnes, komu budete sloužit...“ (Joz 24,15). Musíte si vybrat. A věřte, že ta volba je naprosto rozhodující, protože čím si zvolíte živit svoji mysl, to přímo určí charakter, který budete rozvíjet. „*Mysl roste z toho, čím se žíví. Chápání se postupně přizpůsobuje objektům, které vyžadují naše uchopení.*“ (ST 9. 3. 1882).

Postupné přizpůsobování se mysli tématům a námětům, kterým ji krmíte, je potencionálně klamné a také odrazující. Co tím myslím? Nuže, potencionálně klamné je v tom, že když ukájíte svoji tělesnou přirozenost a uspokojujete její zvrácené chutě, nakolik se tomu charakter a mysl postupně přizpůsobuje, že si můžete naivně myslet, že na vás nemá nepříznivý vliv to, čím si mysl žívíte. Můžete si myslet, že vás to neovlivňuje negativně, protože ta

změna je pomalá; přizpůsobení se je postupné. Ale raději tomu věřte tomu, že se naše mysl skutečně mění. I když si nebudete uvědomovat dramatické radikální změny, protože změna přichází postupně.

Ten postupný charakter změny může být i odrazující. Jak to? Inu, když se pro Kristovu lásku rozhodneme změnit svoji duševní stravu a začneme odmítat čímkoliv krmit starého člověka – tedy nestarat se o tělo (Řim 13,14) – a rozhodneme se svědomitě žít svého duchovního člověka tím, po čem dychtí a co potřebuje, budete si uvědomovat rychlou radikální změnu na podobu Kristova charakteru? Ne, nebudete. Ty změny budou přílišně pomalé a dokonce vás bude pokoušet myšlenka, že se vůbec neposunujete, což může člověka odradit. Ale kéž by vás to neznechutilo. Nadále svědomitě žijte svoji mysl duchovní potravou a uvidíte, že to posvětil váš charakter a udělá ho podobným Kristovu.

Takže, na základě tohoto principu: Čím bychom neměli žít svoji mysl? Nejdříve se chci s vámi podívat na to, čím bychom ji žít neměli a potom se podíváme na to, čím bychom ji žít měli. Takže, ve světle faktu, že duchovní strava přímo určuje charakter: Čím bychom neměli žít svoji mysl? Čemu bychom neměli dovolit programovat naše mozky skrze smysly, hlavně skrze oči?

Vyslechněte si Davidův závazek, jeho smlouvu s Bohem a uznejte, že je hodný následování (Ž 101,3-4. Jeho závazek začíná slovy: „*Nekladu si před oči ničemnosti*“ (Ž 101,3). My se měníme na to, na co se díváme (RH, 6. 12. 1881). Ve světle tohoto faktu tedy víme, že se náš charakter utváří tím, čím si živíme mysl. Potom je velmi důležité, abychom pozornost našich očí odklonili od špatných věcí. Prosím, všimněte si, že když uzavřeme s Bohem smlouvu a v Jeho síle budeme opravdu odmítat zaměstnávat svůj pohled díváním se na cokoli ničemného, přinese nám to následující výhody.

První: „*nenávidím jednání odpadlíků*“ (Ž 101,3). Jak to funguje? Když se vystavujete bezbožnosti, zcítí vás to vůči její odporosti. Je to nevyhnutný psychologický princip. Když tedy zaměřujete pohled na ničemnosti, nebudou se vám protivit. Ve skutečnosti když budete na ty ničemnosti hledět i nadále, víte, kam dospějete? Začnete je přijímat a milovat. Jak tedy budete moci nenávidět skutek těch, kdo se odchylují od Boha a nenávidět bezbožné činy? Musíte se rozhodnout nehledět na žádnou ničemnost, aby vás Svatý Duch učinil znovu citlivými vůči její odporosti. A potom, z Boží milosti skrze moc Ducha Svatého, začnete nenávidět bezbožné skutky, nenávidět skutky těch, co se uchylují od Boha. Ale musíte spolupracovat se Svatým Duchem v tom procesu, při kterém znovu získáte cit pro dobro a zlo, a to tak, že se rozhodnete nehledět na věci ničemné.

Ale rozhodnutí nehledět na věci ničemné zahrnuje i další výhody: „*...neulpí na mně.*“ (Ž 101,3) To, na co se díváme, upoutává naši pozornost, a když se na to díváme nadále, tyransky se to zmocní naší mysli. A tu moc můžeme zlomit jedině tak, že se z Boží milosti na to nebudeme dívat. Jedině tak to na nás nenalepí.

Všimněte si i dalšího přínosu: „*Zvrácené srdce ode mě odstoupí -- zlo neuznávám.*“ (Ž 101,4). Nuže, je to zjevné. Stav srdce je přímo určen tím, čím ho krmíme, jak ho programujeme. Pokud se tedy rozhodneme nestavět před naše oči nic hříšného, zvrácené srdce od nás odejde a nebudeme uznávat zlo.

Vidíte tu ten vztah příčiny a následku? Jsou to úžasné požehnání, ale všechny je budeme mít jedině tehdy, pokud se z Boží milosti rozhodneme nevěnovat pozornost svých očí na věci ničemné.

Všimněte si, co v této souvislosti říká Jób: „*Pokud by se odvrátil z cesty můj krok, mé srdce by šlo za mými očima...*“ (Jób 31,7). Není to zajímavé? Naše srdce jde za našimi očima. Proč? Protože funguje na základě toho, jak ho programujeme svými očima. A jestli hledíte na ohavnosti, na to, co je tělesné a bezbožné, vaše srdce za tím půjde a bude tím přímo nepříznivě ovlivněno.

„*Budeš se muset stát věrnou stráží...*“ Jaká je to ta věrná stráž? Stráž, která je stále ve službě: „*Budeš se muset stát věrnou stráží nad svými očima, ušima a všemi svými smysly, pokud chceš ovládat svoji mysl, aby tvoji duši nenakazily špatné myšlenky. Tuto obzvlášť potřebnou vnitřní práci může vykonat jedině síla Boží milosti.*“ (2T 561). Přátelé, je nezbytně nutné, abychom postavili stráž nad všemi ulicemi duše: nad očima, ušima a taktéž i nad ostatními smysly. Ale nejvíce je duše naprogramována právě skrze oči a uši.

Všimněte si, co nám k tomu říká apoštol Petr: „*Proto přepásejte bedra své mysli.*“ (1. Pt 1,13). My to v naší západní kultuře nechápeme, ale ti, kterým to Petr psal, přesně věděli, o čem mluví. Víte, v biblických dobách nosili muži spíše volné dlouhé roucha, a když se měli dostat z bodu A do bodu B a hlavně když pospíchali, museli si to roucho uvázat těsně okolo beder, pozastřikovat si ho a potom mohli bezpečně postupovat. Jedině tak si mohli být jisti, že o to roucho nebudou zakopávat. Pokud ho nechali volně plandat, lehce se mohli zachytit na skále, větvi, nebo

trnitém keříku, což by byl problém. Přátelé, Petr nám říká, že musíme vzít svoje myšlenky a opásat je okolo Ježíše Krista, jestli nechceme zakopnout, když se ženeme za cílem. „*Proto přepásejte bedra své mysli, buďte strážliví, dokonale upněte svou naději k milosti, která je vám přinášena ve zjevení Ježíše Krista. Jako poslušné děti se nepřizpůsobujte dřívějším žádostem, jako když jste byli v nevědomosti, ale podle toho Svatého, který vás povolal, se i vy staňte svatými v celém svém způsobu života. Vždyť je napsáno: ‚Budte svatí, neboť já jsem svatý.‘*“ (1. Pt 1,13-16).

A pamatujte, že pokud máme být svatí, tak musíme být svatí v mysli. Proto je naprosto nezbytné, abychom si *opásali bedra naší mysli*. Musíme řídit své myšlenky, každou myšlenku musíme zajímat v plnosti do poslušnosti Krista, jestliže máme být skutečně svatí.

Ellen Whiteová komentuje tuto pasáž takto: „*Apoštol napsal tyto slova pro poučení věřících všech dob, zvláštní význam mají ale pro ty, kteří žijí v době, kdy se, všemu přiblížil konec.*“ (1 Pet 4,7). To jsme my bratři a sestry. „*Apoštol se snažil poučit věřící o tom, jak je důležité chránit mysl, aby se nezaobírala nedovolenými náměty, nebo nemarnila svoji sílu rozjímáním o zbytečnostech. Ti, kteří nechtějí padnout za oběť satanovým nástrahám, musí dobře strážet vchod do své duše, musí se vyhýbat všemu, co vyvolává nečisté myšlenky, ať už jde o čtení, sledování, nebo poslouchání. Mysl nesmí být ponechána, aby se naslepo zaobírala každou věcí, kterou ji vnukne nepřítel duší. Srdce musí být věrně na stráž, protože venkovní zlo probudí zlo v duši a duše upadne do tmy.* „*Proto přepásejte bedra své mysli, napsal Petr, ‚budte strážliví, dokonale upněte svou naději k milosti, která je vám přinášena ve zjevení Ježíše Krista. Jako poslušné děti se nepřizpůsobujte dřívějším žádostem, jako když jste byli v nevědomosti, ale podle toho Svatého, který vás povolal, se i vy staňte svatými v celém svém způsobu života. Vždyť je napsáno: ‚Budte svatí, neboť já jsem svatý.‘*“ (AA 518). Proč mají tato Petrova slova takový zvláštní význam pro ty, co žijí v čase konce? Pro dobu, kdy se „*Konec všeho ... přiblížil.*“ (1 Pet 4,7)? Další výrok nám odpoví na tuto otázku.

Podívejme se na další citát: „*Jakmile se blížíme k závěru dějin země, satan zdvojnásobuje úsilí, aby na nás vrhl svůj smrtelný stín, aby naše oči odvrátil od Krista. Jestli nám zabráni v pohledu na Ježíše, přemůže nás, ale my mu to nesmíme dovolit, protože my všichni spatřující s odhalenou tváří Pánovu slávu jako v zrcadle, jsme proměňováni v týž obraz, od slávy k slávě, jako od Pána Ducha (2. Kor 3,18). Co je to Pánova sláva? Sláva Pánova je jeho charakter a ten je nám zjeven v Kristu. Proto když hledíme na Krista a uvažujeme o Jeho charakteru, učíme se Jeho lekce a posloucháme Jeho slova. Právě tehdy se měníme na Jeho podobu... Uvažováním o Boží dobrotě, milosrdenství a lásce mění náš charakter. Ježíš řekl: ‚Slávu, kterou jsi mi dal, jsem dal jim, aby byli jedno, jako my jsme jedno‘ (Jan 17,22) Nad tím, kdo přijímá Krista, vyšla sláva Pánova, zaslávkou Slunce spravedlivosti, a věřící povstanou ze svého poníženého světského stavu a obdrží světlo Kristové slávy. Když ustavičně hledí na Krista a uvažuje o Jeho kráse, stále víc a víc se proměňuje na dítě světla.*“ (Sabbath school Worker, 1. 7. 1894). Je to nádherné shrnutí mnohých věcí, které jsme již prostudovali.

Satan ví, že Ježíš přijde brzo. A jestli máme být jako lid účinnými svědky Krále v těchto závěrečných hodinách dějin země a způsobilými občany pro Království, potom musíme mít charakter, jaký má Kristus. A on ví, že jediný způsob, jak můžeme mít Kristův charakter, je ten, že budeme hledět na slávu Pánovu, na Boží charakter zjevený v Kristu. A tak zdvojnásobuje své úsilí, aby vymyslel cokoli, co jenom může, aby lidem bránil v pohledu na Krista. A činí to s horlivostí v dnešním světě.

Je to až ohromující to všechno zlo, které je tam venku dostupné, všechny ty věci, které odvracejí pozornost od Ježíše. Myslím na počítač, internet, počítačové hry – to je na vrcholu seznamu. Je až děsivé, kolik času lidé tráví hleděním na tyto věci. A to se, milí přátelé, neděje jen ve světě. Činí se to v naší vlastní milované církvi. Žasnu nad tím, jak je dnes prakticky každý napojený na internet. Všimli jste si toho? Lidé mají buď telefony na uších, nebo sluchátka v uších. Anebo mají malé počítače do kapsy a hrají nějakou počítačovou hru. Vidím to neustále. Mysl mají načisto ponořenou do toho, co je světské.

„*Naplňte si celé srdce Božími slovy... Naše těla jsou vybudovaná z toho, co jíme a pijeme, a tak jako v přirozeném hospodářství tak i v tom duchovním to, o čem uvažujeme, dodá pružnost a sílu naší duchovní přirozenosti.*“ (CE 57). Víte ta známá pravda: „*jsme to, co jíme*“ platí nejenom pro tělesnou stravu, ale zvlášť a hlavně pro tu duševní, duchovní stravu: „*Jste to, co jíte.*“ To, čím si živíte mysl, to z vás dělá to, čím jste přátelé. Rozhodněte se tedy nejenom nestarat se o tělo (Řím 13,14), ale taktéž se rozhodněte všemožně se starat o svého ducha. Usilovně záměrně, svědomitě a vytrvale vyhledávejte každou možnou příležitost, abyste krmili duchovního člověka s tou stravou, kterou tak zoufale potřebuje pro svůj růst.

„Mysl je potřeba živit čistou stravou, pokud má být srdce čisté“ (SD 108). Chcete čisté srdce? Musíte mít čisté srdce, jestli chcete vidět Boha. „Blahoslavení čistého srdce, neboť oni uvidí Boha“ (Mt 5,8). Jak však získat to čisté srdce? Musíte živit svoje srdce čistým pokrmem.

Nyní mi však dovolu, abych vás varoval. Duševní stravovací návyky se nemění lehce. Tato úloha je možná ještě těžší, než je změna tělesných stravovacích návyků – a už to je dřina. Mimochodem, jsou tam přímé paralely. Pokud jste si vypěstovali hlad, žízeň a chuť na McDonalčovskou nezdravou stravu a jste přesvědčení, že musíte jíst prospěšnou, zdravou stravu a rozhodnete se učinit tu změnu – jak vám ta zdravá strava nejprve chutná? Dost neutrálně a nezajímavě. Proč? Protože jste své chuťové pohárky naučili prahnout po nadměrně dráždivých chutích a kořeních. Zamílovali jste si všechn ten koncentrovaný tuk. Koncentrovanou sladkost, koncentrované koření té nadměrně zpracované nezdravé stravy. Vycvičili jste se v touze po ní, vaše chuťové pohárky ji chtějí. A tak, když začnete jíst jednoduché zdravé pokrmy, řeknou vám: „Pche, snad nečekáš, že nám to bude chutnat?!“ Na chvíli vám to chutnat doopravdy nebude, ale naberte odvahu. Jestli vytrváte, můžete svoji chuť převychovat. Ve skutečnosti můžete převychovat své chuťové pohárky, aby toužili po jednoduchých přírodních chutích a těšili se z nich. Pokud v tom vytrváte, zdravé jídlo vám začne chutnat mnohem víc, než jak vám chutnala nezdravá strava. Vím to z vlastní zkušenosti a mohu to dosvědčit. A musím vám říct, že ta zdravá strava je mnohem uspokojující. A to všechno přímo platí i o vaší duchovní stravě.

Udělejme si aplikaci. Když začnete svoji mysl živit tím, co doopravdy potřebuje, vašemu duchovnímu jazýčku to bude chutnat strašně nevýrazně a nebudete mít z toho skutečný požitek. Ale Pán vám žehnej, vydržte! Nadále se nestarejte o tělo. Neustále ho převychovávejte a posilujte. Ničím nekrmte svého tělesného člověka a nadále krmte toho duchovního a slibuji vám, že vás to bude těšit mnohem víc, než jak vás kdy těšila nezdravá strava.

Co se týče faktoru spokojenosti, všimněte si tohoto: „Budeš jíst, ale nenasytíš se, tvůj hlad bude uprostřed tebe.“ (Mich 6,14). Když živíme svoji mysl tělesným pokrmem, jíme, ale nejsme nasycení. Stále jsme hladní. Smutné je na tom to, že tolik lidí tak horlivě krmí své tělesné smysly, že ani nevědí, nebo si neuvědomují, že nejsou nasycení a někdy je k tomu musí přivést až krize.

Pamatujte se na to podobenství o marnotratném synovi? „Tu přišel k sobě a řekl: „Jak mnoho nádeníků mého otce má nadbytek chleba, a já zde hynu hladem!“ (Lk 15,17). Nacpával se vším, co bylo tělesné, ale hladověl. Bože, pomoz nám uvědomit si, že jsme skutečně hladoví, i když se nacpáváme tělesným pokrmem, a pomoz nám přijít k Ježíšovi a přijmout ten pravý pokrm.

„Ježíš jim řekl: „Já jsem ten chléb života. Kdo přichází ke mně, jistě nebude hladovět, a kdo věří ve mne, nebude nikdy žíznit.“ (Jan 6,35). „Okuste a vizte, že Hospodin je dobrý.“ (Ž 34,9). Udělejte to rozhodnutí, že přestanete krmít tělesného člověka. Začněte se sytit Božím Slovem, a to bude ta nejlahodnější a nejsytější duševní strava, jakou jste kdy poznali.

## Kapitola 30: Odvrat' moje oči

*„Odvracej mé oči, abych nehleděl na klam; na své cestě mě obživ.“ (Ž 119,37)*

Věnujeme se otázce duševní stravy. Přišli jsme k poznání, že to, čím plníme svoji mysl, přímo určuje charakter, který budujeme. Anebo to můžeme vyjádřit takto: *„Ve vzhlížení jsme měnění na ten samý obraz, na který hledíme“* (ST, 31. 3. 1887).

To je stará známá pravda založená na klíčovém textu této knihy – 2. Korintským 3,18: *„A my všichni, spatřující s odhalenou tváří Pánovu slávu jako v zrcadle, jsme proměňováni v týž obraz, od slávy k slávě, jako od Pána Duchu.“*

Ve světle tohoto faktů musíme s Davidem udělat toto rozhodnutí: *„Nekladu si před oči ničemnosti, nenávidím jednání odpadlíků -- neupí na mně.“* (Ž 101,3) Drazí přátelé, jestli skutečně chceme jako lid zažít oživení, musíme se nejen rozhodnout nestavět si před oči nic zvrácené, ale musíme také udělat krok vpřed.

Žalm 119,37: *„Odvracej mé oči, abych nehleděl na klam; na své cestě mě obživ.“* Chcete prožít oživení? Pokud ano, pak se musíte z milosti Boží nejen rozhodnout, že neupřete svoje oči na nic zvráceného, ale musíte se také rozhodnout, že odvrátíte svoje oči od bezcenných věcí. Problém, kterému se musím věnovat, je ten, že pokud to není zkažené, tak je to přinejmenším a téměř bez výjimky bezcenné. O čem nyní mluvím? Televize, videa, DVD. Filmy, videohry, hudba...

Bratři a sestry, bývali jsme lidem, který nechodil do kina. Byli jsme tím známí. Pamatuji si, že když jsem jako dítě cestoval lodí do misijních polí se svými rodiči, jeden z námořníků se mě zeptal, jak se obvykle bavím. A když zjistil, že netancuji, nechodím na večírky ani do kina, byl skutečně udivený. Řekl mi: *„Člověče, vždyť přece nemáš vůbec žádnou zábavu.“* Bývali jsme lid, který prostě nechodil do kina. Teď je vzácnou výjimkou najít Adventistu sedmého dne, který do kina nechodí. Co se stalo?

Nuže, ďábel použil neuvěřitelně rafinovaný trik. Podařilo se mu vynalézt kino, které se vejde do našich obyčků, říkáme tomu televizor. Mnozí z nás si žádný nepořídili, mnozí však ano. My jsme žádný neměli, protože jsme jako rodina misionáře chodili po světě, ale když jsme přijeli domů na dovolenou, jeden jsme si pořídili. Černobílý. Velmi dobře si to pamatují. Okamžitě jsem byl televizí okouzlen. A tedy důvodem, proč se cítím být v tomto tématu takový rozhodný – a dovolte mi, abych byl upřímný – je to, že jsem se dostal do závislosti.

Byl jsem závislý na televizi, videích a filmech. Nerad to přiznávám, ale musím. A proto vím, o čem mluvím. Víím i o pustošícím vlivu, jaký má tento druh duševní stravy v životě křesťana. Ve velmi mladém věku jsem se stal závislý na televizi. Když jsem bydlel v domě rodičů, moje televizní menu bylo dost přísně monitorované. Samozřejmě, nemohl jsem být u rodičů navždy, ale ta touha, která se stupňovala, a závislost, která zdomácněla, potřebovaly uspokojení.

Když jsem nebyl pod drobnohledem svých rodičů, objevil jsem nějaké vzrušující věci na sledování, a to na mě mělo nepříznivý účinek. Nejsem v tom sám. Mnozí z vás mají možná podobné zkušenosti. Postupem času, s příchodem nové generace, mělo stále více a více adventistů televizi ve svých obývacích, a hned jak v sobotu večer zapadlo slunce, vytáhli popcorn a zapnuli si televizi se sobotními večerními filmy.

Mnoho našich mladých lidí se tehdy začalo ptát: *„Když se to tedy může sledovat tady, proč se to nemůže sledovat venku? Co například v divadle?“* A my jsme začali pokašlávat a horko těžko jsme v rozpacích odpověděli: *„V divadle je špatná atmosféra, kouří se tam a jsou tam zlí lidé...“* Promiňte, ale úplně jsme tím minuli podstatu. Co je tou pointou? *„Ve vzhlížení se měníme.“* Nezáleží na tom, kam se díváte, měníte se na podobu toho, na co se díváte.

A tak ty logicky přemýšlející děti rozhodly, že pokud je to v pořádku dívat se v obýváku, musí být v pořádku dívat se i v divadle. A teď to dělají prakticky všichni. Nyní už je to tak, že nejenže sledujeme televizi, ale máme DVD přehrávače a finančně podporujeme půjčovny tím, že si půjčujeme DVD. Otázka: Pokud krmíme svoji mysl tímto druhem duševní stravy, které menu nám slouží jako strava? Menu, které jsme dostali, když jsme se zeptali tělesného člověka, co by si dal rád? Nebo menu, které jsme si napsali, když jsme se zeptali duchovního člověka, co by si dal rád? Které je to menu? Vy víte, že je to to tělesné. Nikdo racionálně myslící nemůže proti tomu argumentovat.

Pokud o tom máte nějaké pochybnosti, musíte si položit tuto otázku: Jaký je celý smysl televizní a filmové produkce? Vydělat peníze, vidíte? Takže, pokud získáte lidi, kteří vám budou platit za sledování toho, co vyrobíte, musíte vyrobit něco takového, co budou mít rádi. Myslím si, že je to velmi jasné. Budete jim nabízet to, co je na duchovním menu? „*Myšlení těla je totiž v nepřátelství vůči Bohu, neboť se nepodřizuje Božímu zákonu, ba ani nemůže.*“ (Řím 8,7). Takže cokoliv duchovní jim bude proti srsti. Určitě si nekoupí vstupenku, aby se na to podívali, a pokud to dáte do televize, zapomeňte na vysokou sledovanost. Nebudete moci prodat žádný reklamní čas, protože to nikdo nebude sledovat. Takže musíte nabídnout té neobrácené většině populace to, po čem přirozeně touží, co je vlastně tělesný odpad, který uspokojuje žádosti těla, žádosti očí a pýchu života (1. Jan 2,16). Pokud sedíme před těmi obrazovkami a krmíme svoji mysl tímto druhem potravy, zákonitě si tím budujeme tělesný charakter. „*Jste to, co jíte,*“ a stáváte se tím, na co se díváte – to je zákon. Funguje to, ať se vám to líbí, nebo ne, ať tomu věříte, anebo nevěříte. Stáváte se tím, na co hledíte a není před tím úniku. A když krmíme svoji mysl tímto druhem duševní stravy, určitě se neměníme od slávy ke slávě (2. Kor 3,18). Měníme se od degradace k degradaci, na charakter podobný satanovu, zatímco si po celý čas udržujeme celkem dobrou fasádu, rutinu obilných hrobů (Mt 23,17).

Uvedu vám tu jeden výrok. Probereme si ho větu po větě, protože má velmi hluboký význam. Duch prorocký nám dává mnoho rad o televizi, videích a filmech. Řeknete si: „To není možné, vždyť Ellen Whiteová umřela před tím, než byly vynalezeny.“ Ano, to je pravda, ale rady které dává o divadelní zábavě, jsou stále přímo aplikovatelné a nikdo proti nim nemůže rozumně argumentovat. Divadelní zábava byla v jejich časech relativně mírná. Avšak nová verze byla změněná na sofistikované umění a vědu v ďábově arzenálu proti Božímu lidu.

Podívejme se na inspirované rady: „*Nic na naší zemi nepůsobí tak ohavně na představitost... jako divadelní představení.*“ (AH 516). Mluvíme jen o jednom z několika negativních vlivů. Existuje jich několik, ale tento jeden je jedinečný. Toto je nejsilnější zbraň číslo jedna v ďábovu arzenálu. Proto jsem se to rozhodl rozvinout.

Mimochodem, co je to představitost? Pamatujte, že křesťan má povinnost kontrolovat myšlenky a představitost. (AH 334.4) Představitost je kreativní posuzování obrazů, už předtím zaznamenaných v paměti.

Podívejte, vaše mysl je neuvěřitelná banka dat. Všechno, co si vložíte do paměti prostřednictvím vašich smyslů, se tam natrvalo zaznamenává. Protože ale máme jen málo elektrické energie, nemůžeme to vyvolat. Nevzpomeneme si na všechno, ale je to tam. Všechno je tam.

Dělaly se přímo fascinující neurologické studie, kde ponořovali elektronické sondy do paměťové partie mozku a dávali tam slabé impulsy. Jsou schopní vám tím připomenout věci, které se staly v dávné minulosti, a to až do nejmenších detailů. Nazývá se to *proud vědomí*. Je to takové, jako byste tím vším znovu procházeli. To znamená, že je to všechno zaznamenané.

Kdo myslíte, že to ví? Satan. Skutečně horlivě usiluje otrávit naše mysli ukládáním všech druhů nevhodného tělesného světského odpadu do té banky dat v naší hlavě, a tím otravuje a poskvřňuje naši představitost. Co bych jen udělal, co bych dal za to, abych tam mohl vstoupit a vymazat některé z těch záznamů, ale nemůžu. Jsou zaznamenané natrvalo.

Nevím jak vy, ale já mám chvíle, kdy mě nepřítel pokouší přímo skrze moji paměť. Už jste to někdy zažili? Může se ti to stát na nejméně očekávanějším místě a v nejméně očekávanějším čase. Můžete být ve sboru a náhle se ten obraz vynoří z vaší paměti, a vy tím budete vábeni a strháváni (Jk 1,14). Co bych jen dal za to, abych mohl vymazat některé z těch záznamů. Chvála Bohu, mohu udělat jednu věc: pro lásku Kristovu se to učím dělat stále příměji a důsledněji – že už v prvním momentu, kdy se obraz objeví na obrazovce vědomí mého myšlenkového života, řeknu: „Ne, já si vybírám Ježíše.“ A nikdo z vás ani netuší, kolikrát to musím udělat, protože jsem mnoho let spolupracoval s nepřítelem při ukládání odpadu do svojí paměti. Říkám to upřímně. Možná se se mnou umíte ztotožnit.

Kdo je zodpovědný za to, jak se ta banka dat naprogramuje v životech našich dětí, předtím, než dozrají a jsou dostatečně vyspělí, aby dělali moudrá rozhodnutí? Rodiče, ano, my jsme zodpovědní. Bojím se o rodiče, kteří zjistí v soudný den, že jejich děti nejsou způsobilé pro občanství v nebi, protože je vychovávali před televizí. Vždyť ona byla taková výborná a pohodlná opatrovatelka.

Bratři a sestry, druh odpadu, který je předkládán dětem dnešních dní, je absolutně děsivý. Kreslené filmy jsou démonické a hrozně násilnické. Slyšíte dobře: kreslené filmy pro děti! Nepřítel připravuje generaci, které bude úplně chybět i ten poslední zbytek soucitu. Bude připravená vyrazit a pronásledovat své bližní jako zvířata, zabíjet je bez

výčitek svědomí, a z proroctví víme, že se to stane (Zj 6,11; 5T 451.2). Dábel musí ještě zpracovat značné množství lidských duší před tím, než dostane lidi do pozice, aby to udělali.

V první světové válce bylo skutečně těžké dostat naše chlapce k tomu, aby i jen uvažovali nad tím, že někoho zastřelí. Měli k tomu přirozenou averzi, jakou by měla mít každá lidská bytost, která má nějaký zbytek představy o Bohu. Takže je museli cvičit a cvičit, aby je dostali alespoň k zamyšlení se nad zmáčknutím spouště a nad tím, že vezmou jiné lidské bytosti život. Druhá světová válka byla o něco jednodušší; některé věci se změnily. Ale ještě stále to bylo těžké. Potom přišel Vietnam a to už bylo o hodně lehčí. Teď se ale vyvinuly počítačové hry, kde se vlastně lidé střelí ve virtuální realitě.

Mluvil jsem s jedním mužem, vysloužilým seržantem, který byl zapojený do výcviku mužů. Řekl mi: „**Víš, kamaráde, počítačové hry, které teď máme, jsou mnohem živější, násilnější a realističtější než to, co jsme používali na vycvičení vojáků, aby šli a zabíjeli nepřátele.**“ Je dnes těžké přimět lidi k tomu, aby šli, vzali zbraň a stříleli po někom? Ne, oni po tom touží. Ve skutečnosti existují jistí placení lidé, kteří běhají po celém světě a hledají nějakou armádu, jen aby se mohli přidat a někoho zabít.

Vidíte, co nepřítel udělal s lidskou povahou prostřednictvím těchto médií? Všechny počítačové hry jsou protkány ubližováním a násilím, způsobující bolest a utrpení. A čím grafičtější je zobrazeno utrpení, tím populárnější ta hra je. Pokud rozstříkáte krev a rozházíte části těla všude kolem, prodáte jich miliony. Takovým postupným učením jsme nabyli satanský charakter, a začíná to u Janka, který sedí před televizorem a sleduje kreslené filmy. Pokud si myslíte, že zveličuji, zamyslete se prosím zvonu. Máte hlavu v písku, pokud si neuvědomujete, co se děje. Je to naprosto děsivé.

Fakt, který mě skutečně štvě – a věřím, že je to spravedlivé rozhořčení – je to, že producenti tohoto druhu odpadu mají tu odvahu nám tvrdit, že to nemá nepříznivý vliv na ty, kteří to sledují a že to neovlivňuje jejich jednání. A potom se obrátí a řeknou výrobci: „Hej poslouvej, dáme ti pět sekund na vložení reklamy do tohoto programu, a za pět sekund můžete vaši reklamou ovlivnit jednání každého, a navnadit je k tomu, aby si koupili váš produkt.“ Kde berou tu drzost tvrdit nám, že zbytek celého programu neovlivňuje ničí jednání. Je to trochu rozporuplné, nebo ne?

Když jsem nedávno procházel kolem hřiště základní školy, všiml jsem si, že se všichni navzájem kopali. Byli tam doktoři, kteří obvažovali rozbitá kolena. Divil jsem se, a říkal jsem si: Co to má znamenat? Víte, o co šlo? Zjistil jsem, že *želvy ninja* běsnily a evidentně *želvy ninja* i kopou. Přímou a radikálně to ovlivňuje jednání dětí. A nemyslete si, že to neovlivňuje i to vaše.

*„Toto je doba, kdy se všude hemží zkaženost. Žádost oči a zkažené vášně jsou probouzeny sledováním a čtením. Srdce se kazí prostřednictvím představitosti.“* A co jsme právě četli? *„Nic na naší zemi nepůsobí tak ohavně na představitost... jako divadelní představení.“* Už si to dáváte dohromady? *„Srdce se kazí prostřednictvím představitosti. Mysl si vychutnává uvažování o scénách, které probouzí nižší vášně. Tyto odporne obrazy, promítnuté do poskvrněné představitosti, ničí mravy, a připravují oklamáným zaslepeným bytostem volný průchod pro žádostivé vášně. Dále následují hříchy a zločiny, které strhávají bytosti stvořené k Božímu obrazu na úroveň zvířat, až je nakonec stáhnou do záhuby.“* (AH 408). Je to sice silný výrok, ale není vůbec přehnaný. To neuvěřitelně násilnické kriminální chování, které se představuje v dnešní společnosti, je přímým důsledkem naprogramování mysli prostřednictvím televize, videí a filmů.

Druhá věc, kterou způsobuje divadelní zábava: *„Nic na naší zemi nepůsobí tak ohavně na představitost, nic tak neničí náboženské dojmy... jako divadelní představení.“* (AH 516). Co jsou to *náboženské dojmy*? Vzpomínáte si na naše studium slova *charakter*? Je to pečeť, která je nám vtisknutá do mysli jako přímý důsledek našeho obvyklého myšlení a citění. Ježíš touží, skrze plán spasení, svým Duchem zapečetit do našich myslí Ducha a zákon lásky. Tím se splní jasné novozákonné zaslíbení: *„Protože toto je smlouva, kterou uzavřu s domem Izraele po oněch dnech, praví Pán: Dám jim své zákony do mysli a napíši jim je na srdce; a budu jim Bohem a oni mi budou lidem.“* (Žid 8,10).

Přátelé, nejučinnější způsob, se kterým dábel přišel, aby vymazal Boží zákon vyrytý na masitých deskách našich srdcí, je divadelní představení. *„Nic na naší zemi nepůsobí tak ohavně na představitost, nic tak neničí náboženské dojmy... jako divadelní představení.“* Nic, tato věc je číslo jedna. Pokud se vystavujete tomuto druhu duševní stravy, přijímáte silný a negativní vliv a pečeť na svoji mysl.

*„vždyť jak v duchu uvažuje, takový opravdu je.“* (Př 23,7) *...Naše myšlenky mají být přísně stráženy, neboť jediná nečistá myšlenka působí mocným vlivem na duši. Špatné myšlení zanechává špatné stopy na mysli.“* (MYP



144). Má ten materiál, který přichází přes obrazovky, tendenci podporovat špatné myšlenky? Ano, jistěže má. A už jen jedna nečistá myšlenka zanechává hluboký vliv.

„*Nic na naší zemi nepůsobí tak ohavně na představitost, nic tak neničí náboženské dojmy a nebere tak chuť na klidné zábavy a vážné životní zkušenosti, jako divadelní představení.*“ (AH 516). Všimli jste si, jak rychle se mladá generace začne nudit? Jak rychle vyslovují verdikt: „Toto je tak nudné.“ Proč je to tak nudné? Protože v porovnání s tím neuvěřitelně vzrušujícím a stimulujícím materiálem, kterým si před obrazovkami krmili mysl, ano, reálný život je vážně nezajímavý a nudný. Pokud živíme svoji duševní paletu tímto druhem neuvěřitelně kořeněného, stimulačního duševního jídla, jaká je šance, že budeme skutečně prahnout po tom solidním jednoduchém Chlebu života, po Božím Slově? Není šance...

Právě zde máte důvod, proč my jako lid již nejsme studenty Slova, jako jsme kdysi bývali. Přiznáte si to se mnou? Tak jsme stimulovali naši mentální paletu všemi druhy tělesné potravy, že už vůbec nemáme hlad, či žízeň po Slově Božím. Přínejlepším se se zařatými pěstmi na 15 minut ráno přinutíme zhltnout nějaké to duchovní jídlo, protože to je naší povinností. Jenže si to nevychutnáme a ani nás to nevyživuje. Přátelé, pokud se jako lid máme připravit na druhý Kristův příchod, a pokud my jako lid máme být mezitím schopni pomáhat druhým lidem připravit se Kristův příchod, musíme odstranit satanův oltář ze svých obýváků a nahradit jej Božím oltářem. Nemůžeme se krmit tímto druhem duševní stravy a současně se mít naději, že si budujeme charakter, jaký má Kristus. Taková naděje není. Prosím, uvědomte si to.

„*...mnozí z nás inteligentně neporozuměli pravdě, která je v Ježíši...*“ (CE 185). Proč? „*Mysl je bohatě krmená senzačními příběhy.*“ A toto autorka psala, když ještě byly pouze černobílé stránky. Útok je mnohem silnější, když je to v barvách a vyprodukované Hollywoodem. Je to daleko víc smyslné a podnětné.

„*Mysl je bohatě krmena senzačními příběhy. Žijí v nereálném světě a nejsou schopni vykonávat praktické životní povinnosti... Bud' jsou plní nepokoje, anebo si staví vzdušné zámky a nedokážou komunikovat, možná snad o těch nejbanálnějších tématech. Ušlechtilější schopnosti, přizpůsobené na sledování vyšších cílů, byly degradovány na rozjímání o triviálních (nebo horších, než triviálních) věcech, až dokud se jejich vlastníci s takovými tématy neuspokojil, a málokdy má potom sílu dosáhnou něčeho vyššího. Náboženské myšlení a konverzace se staly ohavnými. Duševní potrava, která mu zachutnala, ho svými účinky poskvrňuje a vede k nemravnosti a smyslným myšlenkám. Cítila jsem upřímnou lítost nad těmi dušemi, když jsem si uvědomovala, jak moc ztrácejí zanedbáváním té příležitosti, že mohou přijít k poznání Krista, ve kterém jsou soustředěné naše naděje na věčný život. Kolik vzácného času je promarněno, když by v něm mohli studovat Vzor pravé dobroty.*“

I kdyby byl vliv televizních programů naprosto neutrální, což ale není, i tak bych stále trval na tom, že by byl pro nás prokletím, už jen kvůli tomu času, který by nás odváděl od hledění na Krista. Víte, čemu věřím z celého svého srdce? Věřím z celého svého srdce, že kdybychom jako lid trávili tolik času hleděním na Krista, studiem Jeho života, který je daný Písmu, jako ho trávíme před obrazovkami, už dávno bychom byli v Království. Jak dlouho budeme oddalovat Kristův návrat?

Chtěl bych, abyste si čestně položili tuto otázku: „*Ach, kéž by se mladí lidé zamysleli nad vlivem, kterým vzrušující příběhy působí na mysl. Můžete po takovém čtení*“ – v tomto případě sledování obrazovky – „*...otevřít Slovo Boží a číst se zájmem Slova života? Nezdá se vám potom Boží kniha nezajímavá? Kouzlo toho zamilovaného příběhu je v mysli, ničí její zdravý tón, a zabraňuje vám soustředit svoji mysl na důležité vážné pravdy, týkající se vašeho věčného zájmu. ...hřešíte i proti Bohu a tak trávíte čas, protože byste tento čas měli věnovat Jemu... Mám pro vás poselství. Teď se rozhodujete o svém budoucím osudu a způsob, jak budete svůj charakter je takový, že se sami vylučujete z Božího ráje.*“ (AH 416).

Vím, že je to přímé a mohu vás tím urazit. Ale musím vám to říct tak, jak to je. Tím, čím živíme svoji mysl, rozhodujeme o svém budoucím osudu. Pokud se rozhodneme živit svoji mysl tímto tělesným odpadem, volíme si být nepřipraveni na Kristův příchod. Mluvím o tom, protože miluji tuto církev. Opravdu chci, aby povstala a svítila (Iz 60,1), abychom mohli dokončit dílo a aby Ježíš mohl přijít. Ale nikdy to neuděláme, pokud budeme nadále hledět na tento svět a věci tohoto světa. Máme být měsíci v úplňku, ale v úplňku můžete být jen tehdy, když odrážíte světlo slunce. My jsme však dovolili, aby svět úplně zastínil světlo slunce a důsledkem je to, že jsme ve tmě tohoto světa. Bože, pomoz nám z tohoto stavu...

A nejenom, že neodrážíme žádné světlo, ale je toho mnohem víc. Přemýšlejte, prosím, nad touto výstrahou: Když se díváme na tu morální tmou, která k nám proudí přes obrazovky, nakonec se sami oslepíme: „neboť tma oslepila jeho oči.“ (1. Jan 2,11).

Pamatuji si jednu úžasnou studii, která byla o životě zvířat v hluboké jeskyni, ve které nebylo absolutně žádné světlo. V té jeskyni byly ještěrky. Jiné druhy, které žijí na povrchu, běhají, vidí všechno okolo, ale ty, které byly tam dole ve tmě, kde nebylo žádné světlo, byly úplně slepé. Neviděly nic.

Skrze tyto obrazovky přichází obrovské množství tmy, a pokud vy i já vystavujeme oči naší mysli této tmě, sami se nakonec uděláme neschopnými vidět překrásné světlo, které vyzařuje z Ježíšovy tváře. Prosím, uvědomte si to. Kristus přišel, aby nám na své tváři zjevit světlo Boží slávy, ale vy obracíte svoje oči na věci tohoto světa, a Ježíšova tvář je pro vás stále zamlženější a zamlženější, až dokud úplně přestanete vidět to světlo. Už jej nebudete moci vidět. A to je beznadějný stav. „*Stejný zákon platí jak v duševním, tak ve fyzickém světě. Ten, kdo trvale zůstává ve tmě, nakonec ztrácí schopnost vidění. Je zavřený v prostoru tmavším než půlnoční tma a neproikne ji ani polední slunce. Kdo však svého bratra nenávidí, je ve tmě, ve tmě chodí a neví, kam jde; neboť tma oslepila jeho oči.*“ (1. Jan 2,11). *Neustálým pěstováním zla a záměrným přehlížením projevů Boží lásky hříšník ztrácí lásku k dobru, touhu po Bohu a samotnou schopnost přijmout světlo nebes. Pozvání milosti je stále stejně láskyplné, světlo svítí tak jasně, jako když poprvé osvítilo jeho duši, avšak hlas doléhá do hluchých uší a světlo do slepých očí.*“ (MB 92). Tento stav, do kterého se můžete dostat, je děsivý. Je to beznadějný stav. Světlo stále svítí, ale my jsme úplně slepi.

Ještě na něco vás musím upozornit ohledně sycení se z těchto obrazovek. Čím víc se tím sytíte, tím víc po tom budete toužit, až se na tom stanete závislí: „*Nic na naší zemi nepůsobí tak ohavně na představitost, nic tak neničí náboženské dojmy a nebere tak chuť na klidné zábavy a vážné životní zkušenosti, jako divadelní představení. Lásky k těmto scénám se zvyšuje s každou povolností, stejně jako se touha po opojných nápojích zvyšuje s jejich užíváním.*“ (AH 516). Z osobní zkušenosti vím, že je to pravda. Byl jsem úplně závislý, právě tak na televizi, videu a filmech, jako je alkoholik závislý na flašce. Ale chválím Boha, neboť On mě vysvobodil z této závislosti, a teď jsem závislý na Ježíši a na studiu Jeho Slova.

Existují ale i další věci, které televize dělá, a které bych s vámi rád probral. Neexistuje efektivnější prostředek, který by nás udělal pasivnějšími a necitlivějšími na lidské potřeby, než tato média. Jak to dělají? Tedy, Bůh nám dal oči, abychom viděli lidské potřeby, zřejmě v tom slova smyslu, abychom se zvedli a udělali něco pro jejich naplnění. Televize je umělé vystavení se lidským potřebám. V tomto smyslu slova nemůžete udělat nic, abyste jim pomohli. Takže, co vás to učí? Hledět na lidské potřeby a nic s tím nedělat. Dokonce i Televizní noviny k tomu mohou vést. Sledujete Afričany umírající hladem, zatímco si nácipávají ústa popcornem. Nejen, že se učíte nic nedělat, ale učíte se i být spokojení s tím, že nic neděláte. A jaký je výsledek? Dočtete se o tom v novinách: ohavné zločiny spáchané za bílého dne, ubohé oběti trpící strašným zneužíváním, a různí lidé stojící okolo přihlíží, přičemž nikdo nezvedne prst, aby pomohl oběti. A v nitru se ptáte: „Jak mohli jen tak stát a přihlížet?“ Odpověď zní: Dělají to stále, každý večer ve svém obýváku přihlíží utrpení obětí. Nejen, že se dostali do stavu, kdy nemají absolutně žádný sklon jít pomoci, oni se dokonce dostali do stavu, kdy prožívají chorobnou radost z utrpení obětí. Pokud si myslíte, že jsem zašel příliš daleko, ještě to trochu promyslete.

Pokud by to neměli rádi, co myslíte: proč by si potom lidé za to zaplatili a šli se dívat na nejpestřejší vyličení lidského utrpení? Vidíte, jak ďábelsky nám satan mění charakter prostřednictvím těchto médií? Pokud sedíme před obrazovkami, tak s ním spolupracujeme a budujeme si charakter podobný tomu satanovu. To je potřeba si uvědomit. Pochopte to, prosím! V tomto si se sebou nezahrávejte. Musíte si zvolit. A Jeho Duch dosvědčuje vašemu duchu, že to, co slyšíte, je pravda. Nikdo nemůže rozumně argumentovat proti tomu, co jsem vám právě řekl. A na základě toho se musíte sami rozhodnout. Musíte si vybrat, a nikdo tuto volbu za vás neudělá.

Mluvím sám za sebe: Já a můj dům (Joz 24,15) nebudeme mít televizi. Nazvěte si to extrémem, nazvěte si to fanatismem, říkejte si tomu, jak chcete. Takto to prostě bude. Přiznávám, že jsem vyšel ze závislosti. Zeptejte se nějakého alkoholika. Byl by blázen, kdyby si dal do obýváku plné flašky s alkoholem. Známe také pár lidí, kteří mají televizor, a sledují jen skutečně hodnotné věci. Přiznávám, že jsou věci, které jsou hodné sledování. Stojí za to se na ně podívat. Ale pro mě nestojí za to, abych měl okolo sebe neustále pokušení jen kvůli těm několika věcem, které stojí za sledování. Nestojí mi to za to. A kromě toho, i když je tam ten nejlepší materiál, vždy můžu svůj čas využít lepším způsobem, než sledováním.

Někteří možná řeknou: „A co vysílání na kanálech 3ABN a Hope TV?“ Dobře, to je úžasné. Je to ale všechno, co sledujete? Pokud ano, tak vám Pán žehnej, ale buďte opatrní. Dejte si pozor, abyste nedostávali všechno svoje duchovní jídlo z druhé ruky. Nespokojte se s tím, že to dostanete od jiných, ale sami si otevřete Bibli. To nejlepší, co vám mohou dát ti druzí, je jen nahlédnutí, které vám může pomoci ve vašem osobním studiu. Je pro nás velmi lehké být lenivými v naší křesťanské zkušenosti a nechat se krmit lžičkami, slabým odvarem z křesťanských televizních stanic. Dejte si pozor na tu past. Chci vás vyzvat, kvůli vám a kvůli Kristu, abyste se vážně zamysleli nad těmito věcmi a rozhodli se.

Také bychom mohli argumentovat proti televizi na jednoduché bázi psychologických a mentálních schopností. Jsou psychiatři, kteří udělali úžasné studie, ve kterých přišli k závěru, že sledování televize je pravděpodobně nejefektivnější způsob, jak se stát plytkým neanalytickým myslitelem. Proč? Protože musíte přijímat velmi rychle velké množství informací, což vás nutí je jen jednoduše přijmout bez dělání jakékoliv analýzy.

Mimochodem, ďábel to velmi dobře ví. Má rád, když vypadne z činnosti naše rozumová ochrana a stráž tím, že vás zavalí informacemi tak rychle, že jdou přímo do jádra vaší osobnosti a natrvalo se tam zaznamenávají. Dospěl jsem k tomu a je to moje zkušenost z mojí třídy. Mohl jsem se podívat na svoje studenty a přesně určit, kteří z nich byli těžcí televizní diváci a to jen pohledem do jejich tváře. Ten upřený televizní pohled. Dívají se upřeně na mě, ale zřejmě se nekoná žádná poznávací aktivita.

Další věcí je, že to neuvěřitelně podporuje zapomnětlivost. Proč? Neboť přestože jste dostali mnoho informací, vy nadále sedíte a sledujete další program. Takže co budete dělat s tím obrovským množstvím informací? Pokusíte se je zapomenout, abyste mohli přijímat další a další materiál. Milí přátelé, proto mnozí z nás mohou sedět na kázání nebo přednášce a na to, aby zapomněli, o čem byla řeč, jim stačí projít dveřmi. Prosím, přemýšlejte o tom, co děláte! Dělejte vhodná rozhodnutí.

Jako lid potřebujeme oživení (LDE 189). Jak toho dosáhneme? „*Odvracej mé oči, abych nehleděl na klam; na své cestě mě obživ.*“ (Ž 119,37). Proč jsme tak vlažní? Řeknu vám proč: „*Předstírání křesťané se drží příliš blízko zemských nížin. Jejich oči jsou naučené vidět pouze všední věci, a jejich mysl je obrácena na věci, na které oči hledí. Jejich náboženský život je často povrchní a neuspokojující, jejich slova jsou lehká a bezcenná. Jak může být takovým způsobem odrážen Kristův obraz? Jak mohou vysílat dál jasné louče Slunce Spravedlnosti na všechna tmavá místa země? Být křesťanem znamená být jako Kristus.*“ (6BC 1097).

Drazí vlažní přátelé laodicejské církve, musíme povstat a svítit (Iz 60,1), ale pokud to máme udělat, musíme uvidět Pánovu slávu (ST 4. 3. 1897). Musíme odvrátit svoje oči od všech věcí, které ďábel vynalezl, aby naši pozornost odlákal od toho, na co by se měla upírat, a musíme obrátit svoje oči na Ježíše.

## Kapitola 31: Hledět na Ježíše

„...upřeně hledíce k původci a dokonavateli víry Ježíši“ (Žid 12,2)

Otázka duševní stravy je velmi důležitá. Teď bych ale chtěl obrátit naši pozornost hlavně na důležitost stravy, která je zdravá. Zatím jsme se soustředili na důležitost neživit se tím, co je nezdravé. Přejdeme teď na to pozitivní.

Život křesťana je pěkně shrnutý v těchto slovech apoštola Pavla: „*A nepřipodobňujte se tomuto věku, nýbrž proměňujte se obnovou své mysli...*“ (Ř 12,2). Co nás *připodobňuje k tomuto světu*? Naprogramování naší mysli světskými věcmi. Pokud máme být proměněni, musíme přestat programovat svoji mysl věcmi tohoto světa a začít ji programovat Božími věcmi. U člověka platí: „...*vždyť jak v duchu uvažuje, takový opravdu je.*“ (Př 23,7). Takže pokud máme být křesťany, musíme změnit způsob našeho myšlení. Musíme se dostat k tomu, že budeme mít Kristovu mysl.

Zde jsme se opět dostali k základním věcem, ale musíme si tyto věci připomínat. „*Mějte tedy v sobě to smýšlení, které bylo i v Kristu Ježíši.*“ (Fil 2,5) - to je podstatou křesťanské zkušenosti. Proto zde opět vstupuje do hry náš základní text: „*A my všichni, spatřující s odhalenou tváří Pánovu slávu jako v zrcadle, jsme proměňováni v týž obraz, od slávy k slávě, jako od Pána Ducha.*“ (2. Kor 3,18).

Jak se měníme *obnovou naší mysli*? Měníme se tím, že hledíme na Kristovu slávu, a tou slávou je Jeho charakter (AA 545). Měníme se na ten samý obraz, na který se díváme. Jednoduše se musíme dostat k tomu, že budeme mít čisté srdce a mysl jakou má Kristus, pokud máme být efektivními svědky Krále a vhodnými občany Království. A to si vyžaduje naše vytrvalé úsilí. Nemáme se usilovně snažit změnit sami sebe, ale máme usilovat o to, aby naše oči byly upřené na Ježíše, aby nás On svým Duchem mohl změnit od slávy k slávě. To je naprosto klíčové.

„*Potřebujeme si neustále uvědomovat zušlechťující moc čistých myšlenek. Jediná bezpečnost každé duše je ve správném smýšlení: ...vždyť jak (člověk) v duchu uvažuje, takový opravdu je.*“ (Př 23,7). *Síla sebeovládání se cvičením zvyšuje. To, co se ze začátku zdá být těžké, se neustálým opakováním stává lehkým, až dokud se správné myšlenky a skutky nestanou návykem.*“ (MH 491).

Můžete si vypěstovat dobré návyky, stejně jako špatné návyky. Ale změna návyků si vyžaduje držet se vytrvalého úsilí, vidíte? Obzvlášť když se jedná o duševní výživu. „*Pokud budeme chtít...*“ - zahrnuje to tedy možnost volby - „*Pokud budeme chtít, můžeme se odvrátit od všeho, co je laciné a proradné, a vystoupit k vyššímu standardu; můžeme být respektováni lidmi a milováni Bohem.*“

Pokud máme vystoupit k vyššímu standardu a růst od slávy k slávě, je nezbytně nutné, abychom se odvrátili od všeho, co je laciné a proradné. Proto jsme si uvedli tento text z Písma: „*Odvracej mé oči, abych nehleděl na klam; na své cestě mě obživ.*“ (Ž 119,37).

Všichni potřebujeme oživení, i jako lid (LDE 189). A nejzákladnější podmínkou oživení je odvrácení očí od bezcenných věcí. Musíme je upřít na Ježíše. Satan a naše *já* se nám budou neustále stavět do cesty, když se budeme snažit odvracet oči od věcí tohoto světa (obzvlášť *oči naší mysli*). A všimněte si, prosím, že tu mluvím o dvou věcech: o fyzických očích a o očích mysli. V tom je rozdíl. Jsou sice úzce neoddělitelně spojené, ale je v tom určitý rozdíl. Fyzické oči, samozřejmě, používáme na vidění různých věcí, pozorování obrazů. Ale to, na co hledí fyzické oči, má přímý a nesporný vliv na to, na co hledí oči mysli. Nemám pravdu? Je v tom přímý vzájemný vztah.

Připusťme, že se můžete na něco dívat fyzickými očima, a přitom oči vaší mysli mohou být někde jinde. To je ten upřený televizní pohled, který tak často při kázání zachytím. Můžu říct, že i když se lidé dívají na mě, jejich mysl je někde jinde. Fyzické oči tedy mají přímý a nesporný vliv na to, na co hledí oči mysli. Proto se při sledování měníme. To, na co se dívají fyzické oči, programuje oči mysli, ovlivňuje to zaostření očí mysli a určuje to, kým vlastně jsme. Takže upírat oči mysli na Krista není malá výzva, ale my se to musíme z Boží milosti naučit.

Podívejte se na tento citát: „*Pokud se satan snaží odklonit mysl na nízké a smyslné věci, obraťte ji znovu zpět a upřete ji na věčné věci, a když Bůh uvidí rozhodné úsilí udržovat si jen čisté myšlenky, bude přitahovat mysl jako magnet, vyčistí myšlenky a umožní jim, aby se očistily od každého tajného hříchu.*“ (2MCP 595). Chvála Bohu za to! Ale kdy bude Bůh přitahovat mysl jako magnet? Když uvidí rozhodné úsilí udržovat si jen čisté myšlenky.

Faktem je, že Bůh nemůže působit nadpřirozenou mocí na někoho, kdo to nechce, a naše rozhodnutí přijmout tu moc, musí být potvrzeno naší snahou to rozhodnutí i vykonat. Je to klíčové. Takže „*když Bůh uvidí rozhodné úsilí...bude přitahovat mysl jako magnet, vyčistí myšlenky a umožní jim, aby se očistily od každého tajného hříchu.*“ „...*boříme rozumování a každou povýšenost, která se pozvedá proti poznání Boha. Uvádíme do zajetí,*“ kolik myšlenek? „...*každou myšlenku, aby byla poslušna Krista.*“ (2 Kor 10,5). Každou myšlenku, moji milí přátelé. To je náš cíl – mít oči stále, neustále a výhradně upřené na Ježíše! Uvádět do zajetí každou mysl k poslušnosti Ježíši.

Ale – jak to máme udělat? Písmo nám radí: „*Konečně, bratři, přemýšlejte o všem tom, co je pravdivé, ušlechtilé, spravedlivé, čisté, milé, co má dobrou pověst, jestli je nějaká ctnost a jestli je nějaká chvála.*“ (Fil 4,8). Zde je naše správné duševní menu.

Milý křesťane, pokud chceš být přeměněný obnovou své mysli (Řím 12,2), musíš svoji mysl živit jen tím, co je v nabídce menu, které jsme právě četli. Musíš začít zkoumat svědomitě to, čím krmíš svoji mysl, a umět si i vybírat, čím tu mysl budeš krmit. Volba je na tobě. Ale pochopte, prosím, že „*nikdo nemůže být otrokem dvou pánů.*“ (Mt 6,24). Tělesná a duchovní přirozenost mají absolutně protichůdné chutě. Jedno se druhému protíví (Gal 5,17). Nikdo nemůže sloužit dvěma pánům, protože - jak vidíte - neexistuje duševní výživa, který by zároveň uspokojila oba dva. Jejich chutě jsou úplně protichůdné, takže můžete krmit jen jednoho, nebo druhého. Nikdy nemůžete zároveň krmit oba dva. Proto: „*Vyberte si dnes, komu budete sloužit.*“ (Joz 24,15).

Koho budete krmit? Ačkoliv není možné krmit zároveň oba dva, většina z nás se pokouší krmit chvíli jednoho a potom chvíli toho druhého. Přiznejte si to. Začínáme ráno, když máme přikázaný čas na krmení duchovní přirozenosti a něčím ji nakrmíme. Avšak potom večer, protože jde nás oblíbený televizní program, sedneme si a nakrmíme tělesnou přirozenost. Právě proto jsme Laodicejští, právě proto jsme tak vlažní (Zj 3,16). Nevzali jsme vážně to, že se máme stát podobnými Kristu a neudělali jsme na základě tohoto seriózního závazku pevné patřičné rozhodnutí (Dan 1,8), týkající se naší duševní stravy. Nerozhodli jsme se nechat vyhladovět toho starého člověka a živit jen tu duchovní přirozenost. Milí přátelé, pokud neuděláme toho rozhodnutí, zůstaneme obyvateli Laodiceje. Nezahrávejte si se sebou. Musíte to vzít vážně. Pokud máte být přeměněni od slávy k slávě a připraveni na Ježíšův příchod, a mezitím Mu být užiteční v tom, že budete jiným pomáhat se připravit – musíte si správně zvolit! Ale musím vám velmi jasně vysvětlit, co to zahrnuje. Neklamte v tomto sami sebe.

Kde najdeme všechny ty věci, které jsou na tomto menu? To co je pravdivé, počestné, spravedlivé, mravně čisté, co je Bohulibé, co má dobrou pověst, co je ctnostné a chvályhodné (Filip 4,8)? Kde najdeme všechny tyto věci v jejich skutečně nádherném zjevení? V Ježíši Kristu, našem Pánu.

Proto je křesťanský mottem to, co Pavel tak stručně uvádí v Židům 12,2: „*hledíce k... Ježíši.*“ (Žid 12,2). Moji drazí přátelé, toto musí být nejen naším mottem, ale musíme to přijmout i jako naše pověření. „*Hledíce k Ježíši.*“ – ani s tímto však ještě nejsme spokojeni. To, co je naším mottem a naším pověřením, se musí stát naší vznešenou utkvělou myšlenkou. Pokud se tak nestane, nebudeme schopni prostřednictvím neustálé spolupráce s Duchem Svátým upírat naše oči na Ježíše a být měněni od slávy k slávě (2. Kor 3,18), a tím se stát takovými lidmi, jakými nás Bůh chce mít. „*Upřeně hledíce k původci a dokonavatelí víry Ježíši, který pro radost, která byla před ním, podstoupil kříž, pohrdnuv hanbou, a sedí po pravici Božího trůnu.*“ (Žid 12,2).

Popřemýšlejme trochu víc na tom slovu *hledíce*. *Hledíce* zní v češtině dost nevýrazně, je to dost slabý překlad z řečtiny. Řecké slovo, které je tu použité, je velmi jedinečné. Je to slovo ἀφωράω (aphoraó). Toto slovo je složeno ze předpony ἀπό (apo), což znamená z, od, a slovesa ὥραω (horaó), což znamená *upřeně hledět; neustále hledět na...* Když to dáte dohromady, dostanete naše slovo, které se překládá jako *hledíce k* – tedy ἀφωράω (aphoraó).

Pochopte, prosím, co nám chtěl Pavel říci použitím tohoto jedinečného slovesa. Říká nám, že se v první řadě musíme odvrátit od dívání se na cokoli jiného – to vystihuje ta část ἀπό (apo). Musíte odvrátit svoje oči od všeho, co vás tak lehko rozptyluje a musíte oči své mysli zaujmout, zaostřit je, aby neustále věrně hleděly na Ježíše Krista. To je podstatou tohoto slovesa podle řeckého textu.

A mimochodem, *Strongova konkordance* definuje ἀφωράω (aphoraó) následovně: „*Odvrátit oči od jiných věcí a upřít je na něco.*“ Co představuje to *něco* v tomto případě? Je to *Ježíš*. To je naše základní úloha spolupráce, která si ale vyžaduje usilovnost. Vyžaduje si to vytrvalé úsilí spojené s Boží mocí. Vyžaduje si to cvičení vůle a duchovní mentální disciplínu, se kterou většina z nás není ani jen obeznámena. Bože, pomoz nám, abychom se obeznámili s tou

duchovní mentální disciplínou odvrácení očí naší mysli od jiných věcí, a pomoz nám upírat je výlučně na Ježíše. Pokud máme být schopní růst a udržovat si vítězství, je to nezbytně nutné.

„*Naší úlohou je, podle apoštola Pavla, denně a každou hodinu hledět na Vůdce a Dokonavatele víry, Ježíše.*“ (Žid 12,2; 5T 744). V naší křesťanské zkušenosti vykonávat určitou práci. Co máme dělat – máme *se měnit*? Ne, vždyť ani leopard nemůže změnit svoje skvrny, ani Etiopan barvu svojí kůže (Jer 13,23). Musíte *být proměněni*. Znamená to však, že nemusíte nic dělat? Ne, nedojděte prosím k názoru, že nemáte nic dělat, jen proto, že se sami nedokážete změnit. Jedině Duch Svatý vás může změnit, avšak ani Duch Svatý vás nezmění, pokud nebudete spolupracovat.

A my spolupracujeme **díváním se na Ježíše**, takže On vás potom může změnit na podobu Toho, na koho se díváte. Neexistuje způsob, jak můžeme být proměněni od slávy k slávě, jediné pokud spolupracujeme tím, že hledíme na slávu Pánovu (2. Kor 3,18)! A toto je opět důvodem, proč jsme tak zarytí Laodicejští. Nevzali jsme vážně odvrácení našich očí od věcí tohoto světa a neupřeli jsme je výhradně na Ježíše. Proto jsme vlažní, ani horcí ani studení (Zj 3,16). Máme určitou *tvárnost pobožnosti* (2 Tim 3,5), procházíme rutinou a chováme se celkem dobře, obzvlášť v porovnání s ostatními. Ale to je jen obílení vápnem (Mat 23,27), drazí přátelé. Přiznejme si to.

Nesnažím se soudit nikoho v této místnosti, pouze s vámi zkoumám verdikt toho věrného a pravdivého Svědka (Zj 3,14-21). Toto je Jeho hodnocení církve doby konce, a jeho verdikt nemůžeme popřít. Důvodem je, že máme oči naší mysli ještě stále příliš často zaměřeny na věci tohoto světa a trávíme velmi málo času upíráním očí mysli na Ježíše. My, jako lid, potřebujeme oživení (LDE 189). Takže musíme odvrátit naše oči od bezcenných věcí a upřít je na Ježíše. Musíme udělat ἀφοράω (aphoraó). To je naše práce na každý den, na každou hodinu.

Co myslíte, v jakém čase je v řečtině sloveso ἀφοράω (aphoraó): Je to *přítomný průběhový čas*, a tento čas vyjadřuje *pokračující trvalou činnost, ať už je jakákoliv*. To znamená, že musíme *neustále* hledět na Ježíše, ne jen příležitostně. Mluvíme nyní o radikální duchovní disciplíně. Pro většinu z nás je úplně neznámá, ale je požadována, pokud máme skutečně získat dvě věci:

1. Úplné vítězství nad pokušením
2. Neustálý růst do podoby Kristova charakteru.

Musíme udělat ἀφοράω (aphoraó), tedy odvrátit naše oči od všeho a upřít je na Ježíše, obzvlášť oči mysli, pokud máme získat úplné vítězství nad pokušením a zkušenost neustálého růstu do podoby Kristova charakteru.

Pojďme se nyní zabývat těmito dvěma body. V našem zbývajícím čase se podíváme na to, proč je nezbytně nutné se držet těchto dvou bodů, pokud chceme získat úplné vítězství nad pokušením.

„*Naše hlavní nebezpečí tkví v tom...*“ Mimochodem, při každé větě, která takto začíná, byste měli zpozornět a vážně ji vzít na vědomí. V čem tedy *tkví naše hlavní nebezpečí*? „*Naše hlavní nebezpečí tkví v tom, že naše mysl je odvrácena od Krista.*“ (4T 357).

Kdo si myslíte, že by se nyní postavil a svým hrubým rybářským hlasem řekl: „Amen, toto kaž můj bratře.“? Apoštol Petr. On totiž zažil opravdovou zkušenost, ve které poznal, že to hlavní nebezpečí je v tom, že člověk odvrátí oči mysli od Krista. Jeho zkušenost je zaznamenána v Písmu a dlouho jsem se divil, proč tam vlastně je. Myslel jsem si, že v té Bibli je jen takový vzrušující příběh – chození po vodě. Ale dlouho jsem nechápal jeho duchovní význam, a jsem rád, že nyní to již chápu.

A mimochodem, proč samotný Ježíš chodil po vodě? Bylo to jen proto, aby se předváděl? „Hej vy tam, podívejte se, co dokážu. Já jsem Bůh. Já můžu chodit po vodě!“ Toto on dělal? Ne. Tak proč chodil po vodě? Protože to byl jediný způsob, jak se dostat na druhou stranu? Ne. Bylo mnoho jiných způsobů, jak se mohl dostat na druhou stranu. Tak proč chodil po vodě? Pro židovskou mysl byla voda propast, doména a říše království temnoty. Skutečnost, že Ježíš mohl chodit po vodě, byla hmatatelným příkladem a podobenstvím toho, že s Jeho mocí můžeme kráčet nad královstvím temnoty a nemusíme se potopit do jeho hlubin. Je to hluboké duchovní podobenství.

Ježíš chtěl, aby učedníci pochopili, že nejen On jako člověk závislý na svém Otci, může chodit po vodě, ale také my, jako hříšní lidé, závislí na Něm, můžeme chodit po vodě. Proto, když Petr řekl: „*Pane, jsi-li to ty, poruč mi, ať přijdu k tobě po vodě!*“ Ježíš řekl: „*Pojď!*“

Příběh je zaznamenán u Matouše: „*O čtvrté noční hlídce šel Ježíš k nim, kráčeje po moři. Když ho učedníci uviděli kráčet po moři, vyděsili se a řekli: ‚To je přízrak!‘ A strachem vykřikli. Ježíš na ně hned promluvil: ‚Vzchopte se, já jsem to, nebojte se!‘ Petr mu odpověděl: ‚Pane, jsi-li to ty, poruč mi, ať přijdu k tobě po vodě!‘ On řekl: ‚Pojď!‘ Petr vystoupil z lodi, kráčel po vodě a přišel k Ježíšovi.*“ (Mt 14,25-29). Zatím se to vyvíjí dobře. Petr „*aphorauje,*“

tedy odvrací svoje oči od všeho jiného a upírá je na Ježíše. Avšak co se děje potom? Pokračujme ve čtení: „*Ale když viděl silný vítr, dostal strach. Začal tonout a vykřikl: „Pane, zachraň mě!“ Ježíš hned...“* (Mt 14,30-31). Tu máme opět slovo **hned** – „...**hned** vztáhl ruku, zachytil ho a řekl mu: „*Malověrný, proč jsi zapochyboval? “*“ (Mt 14,31).

Je to hluboké duchovní podobenství. Učte se z něho a aplikujte ho ve vaší vlastní osobní zkušenosti. „*Malověrný, proč jsi zapochyboval? “* Proč pochyboval? Odvrátil svoje oči od Ježíše. Podívejte: „*A to je to vítězství, které přemohlo svět: naše víra.*“ (1. Jan 5,4). A jak můžeme získat víru? „*Upřeně hledíce k původci a dokonavateli víry Ježíši*“ (Žid 12,2). Když na Něho hledíme, On iniciuje naši víru, on ji vede ke zralosti, rozvíjí, posilňuje, zdokonaluje, On ji doplňuje. Ale ve chvíli, kdy odvrátíme svoje oči od Ježíše, začneme pochybovat, ztratíme víru. A když ztratíme víru, neodvratně zapracuje zákon gravitace.

Máme tu duchovní ekvivalenci. Zákon gravitace je náš přirozený sklon ke zlu (Ed 29), náš přirozený sklon klesnout, přinejmenším, do stoky tělesných myšlenek a pocitů – když už ne hned do skutků a slov. To je gravitace. Jediný způsob, milí přátelé, jak můžete překonat gravitaci, je překonat ten přirozený sklon ke zlu, a to tak, že budeme udržovat neustálé spojení s Tím, který jediný má tu moc nás k tomu uschopnit. „*Beze mne nemůžete činit nic.*“ (Jan 15,5), ale s Ním můžeme kráčet po vodě. S Ním se můžeme udržet nad tou vroucí stokou tělesných myšlenek a pocitů. Můžete toho dosáhnout dokonce i v soukromí vaší mysli, vašeho myšlenkového života, ale můžete to udělat jen tehdy, když máte oči svojí mysli upřené na Ježíše.

Ve chvíli, kdy přerušíte spojení s Ježíšem Kristem - co se stane? Potápíte se! A ďábel to ví, proto se neustále pokouší odvrátit oči mysli od Ježíše Krista. Ví, že nikdo nemůže chodit po vodě. Nikdo nemá v sobě moc překonat gravitaci. Můžete to udělat jen tehdy, když se neustále spoléháte na Ježíše. A tak se satan neustále snaží o přerušení našeho spojení s Ježíšem.

Ale potom, se Petr začal dívat na okolnosti: vítr a vlny, nám Inspirace říká, že se dokonce díval přes rameno, aby viděl, zda učedníci obdivují, co dělá (DA 381). Bylo v tom trochu pýchy. A mimochodem, když se učíme chodit po vodě, velmi lehko si začneme přivlastňovat osobní zásluhy a stáváme se samo-spravedlivými a pyšnými (BEcho, 15. 3 1892).

Pochopte, prosím, že pokaždé, když jste schopní překonat gravitaci, je to jen díky Němu, ne vám. Nemůžete si za to přivlastňovat zásluhy. Neohlížejte se přes rameno, abyste viděli, zda někdo obdivuje to, co děláte. Jen Ježíš je Ten, kdo to umožňuje. Udržujte to pevné spojení a budeme mít nepřetržitý přístup k Božské moci. Tak můžete překonat zákon gravitace, můžete překonat ten svůj přirozený sklon ke zlu. Můžete chodit po vodě. Věřte Mu, hled'te na Něj a důvěřujte Mu a v Jeho moci budete neustále chráněni před potopením do té stoky tělesných myšlenek a pocitů.

Pokud však na moment odvrátíte oči od Ježíše a zjistíte, že se potápíte, přinejmenším mějte stále na paměti, co udělal Petr, když zakřičel: „*Pane, zachraň mě!*“ (Mt 14,30). Chvalte Boha a hned vás silná ruka vytáhne z té stoky. Něco jste však přitom udělali. Ale no tak, co jste udělali? Zašpinili jste se. Znečistili jste svoji mysl. Ale chvála Bohu: „*Pokud své hříchy vyznáváme, on je věrný a spravedlivý, aby nám hříchy odpustil a očistil nás od každé nepravosti.*“ (1. Jan 1,9). Chvála Bohu za to! Přátelé, učme se z našich chyb (7T 244). Vždy, když zakopneme a spadneme kvůli nedostatku bdělosti a modliteb, sedněme si a prosme Boha, aby nám pomohl se poučit z našich chyb, abychom se tak mohli vyhnout jejich opakování (ST, 10. 2. 1890).

Vždy, když se mi to stalo, víte, co bylo důvodem, že jsem se potopil? Z nějakého důvodu jsem dovolil, aby něco odvrátilo oči mojí mysli od Ježíše. **Naše hlavní nebezpečí tkví v tom, že naše mysl je odvrácená od Krista.** V tom to je. Uvědomte si, že pokud chcete získat stálé vítězství, potom musíte cvičit oči vaší mysli, aby byly neustále upřené na Ježíše, v tom je podstata. Ve chvíli, kdy přerušíte spojení s Ježíšem, přemůže vás gravitace a vy se potopíte. Bez Boží pomoci se nemůžete udržet nad vroucí stokou vašich tělesných myšlenek a pocitů, stejně jako Petr nemohl bez Boží pomoci kráčet po hladině Galilejského jezera. To je přímá paralela. Uvědomte si to, prosím.

„*Pokud hledíte na Krista, jste v bezpečí; ale v momentě, kdy začnete věřit sobě, jste ve velkém nebezpečí. Ten, kdo je v harmonii s Bohem, bude neustále závislý na Jeho pomoci.*“ (RH 11. 7. 1907). Toto je to tajemství neustálého pevného vítězství. Je to neustálá úplná závislost na Ježíši Kristu. Podívejte se, jak to vyjádřil král David: „*Mé oči stále hledí k Hospodinu, neboť on vyprošťuje mé nohy z léčky.*“ (Ž 25,15).

„*Potřebujeme neustálé spojení s Ježíšem právě tak, jako potřebujeme každodenní pokrm pro výživu našeho těla. Pokud by byla chvíle, kdy bychom nebyli v nebezpečí, že bychom byli oklamáni nepřitelem, v té chvíli bychom se*

*mohli obejít bez Boží pomoci.*“ (ST 19. 9. 1900). Ale existuje vůbec moment, kdy nejsme v nebezpečí oklamání nepřitelem? Ne, neexistuje. A mimochodem, kdo je tím nepřitelem, kterého se musíme nejvíc obávat, který je neustále připravený nás oklamat? Není to satan, je to naše já: „*Srdce je lstivé nade vše, je nevyléčitelné. Kdo mu porozumí?*“ (Jer 17,9).

Váš nejhorší nepřítel, kterého se musíte nejvíc obávat, je ten, který přebývá přímo v táboře. Když však nad ním zvítězíte, zvítězíte i nad jeho spojencem. Proto ti z nás, kteří přemohou tělo se všemi jeho žádostmi, s jeho klamnými žádostmi, jsou – tak to píše apoštol Pavel - „*víc jako vítězi,*“ (Ef 4,22), neboť jsme nezvítězili jen nad tělem, ale zvítězili jsme zároveň i nad královstvím temna.

Zde píše David o svém vítězství: „*Stále si stavím Hospodina před sebe.*“ (Ž 16,8). Jak často přátelé? *Stále.* Slyšíte zde tu neustále se vracející myšlenku? Mluvíme o stálém nepřetržitém spojenectví s Ježíšem. „*Stále si stavím Hospodina před sebe. Když je mi po pravici, nepadnu.*“ Chcete být neporazitelní? Chcete být neporazitelní vůči útokům hříchu, vašeho já a satana? Potom se musíte naučit vždy si představovat Boha před sebou.

Mimochodem, kdy se David dostal do těžkostí? Když odvrátil svoje oči od Pána a upřel je na Bat-šebu (2 Sam 11,2). A jak rychle se potopil, když to udělal, a to byl David, muž podle Božího srdce (1 Sam 13,14; PP 722). Byl to Boží muž... Nikdy prosím nepodceňujte, jak rychle a hluboko se můžete potopit, když odvrátíte svoje oči od Ježíše.

„*Vezměte Boha s sebou, ať už jdete kamkoliv. Dveře jsou otevřeny pro každého Božího syna a dceru. Pán není daleko od duše, která Ho hledá. Důvod, proč jsou lidé tak často ponecháni sami sobě v čase pokušení, je ten, že si před sebou nepředstavují Hospodina. Právě na těch místech, kde s Bohem počítáme nejméně, potřebujeme posvítit lampou života. Pokud Boha ztratíme z dohledu, pokud se naše víra a naše spojení s Bohem přeruší, duše se dozajista ocitne v nebezpečí. Integrita nebude podporována.*“ Četli jste, že: „*Integrita nemusí být podporována?*“ Ne, je tam napsáno: „*integrita **ne**bude podporována.*“ (TDG 232). Proč? Protože gravitace vás začne tahat dolů v momentě, kdy přerušíte spojení s jediným zdrojem, který vám může pomoci vzdorovat zákonu gravitace. Přerušíte spojení s Ježíšem Kristem a váš sklon ke zlu převezme kontrolu. „*Pokud Boha ztratíme z dohledu, pokud se naše víra a naše spojení s Bohem přeruší... integrita nebude podporována.*“

Takže: co potřebujeme udělat, pokud máme získat věčné vítězství? Musíme se přiblížit k Bohu a On se přiblíží k nám. Jakub radí: „*Přiblížte se k Bohu, a přiblíží se k vám.*“ (Jak 4,8), a žalmista dodává: „*Bud' nablízku mé duši, ujmi se jí, kvůli mým nepřítelům mě vykup!*“ (Ž 69,19). Ale jak se k Němu přiblížíme? Rozhodnutím, že nebudeme vzdorovat přitahující moci Jeho lásky, a rozhodnutím, že se budeme vystavovat zjevení Jeho lásky. Raději si zvolíme hledět na zjevení té lásky, která je tak krásně vyjádřena zde: „*Zpovzdálí se mi ukázal Hospodin a řekl: Miluji tě věčnou láskou, proto ti stále zachovávám milosrdenství.*“ (Jer 31,3).

Je to právě Jeho laskavá milost, která nás k Němu přitahuje. Ale musíme se rozhodnout hledět na její zjevení, pokud na nás má mít přitahující vliv. Pokud na ni nebudete hledět, nemůže vás přitahovat. Kde se přitažlivá síla Boží laskavé milosti nakonec zjevila? V Kristu, tom ukřižovaném (1. Kor 2,2). Proto Ježíš řekl před Svou smrtí: „*A já, až budu vyvýšen ze země, přitáhnu všechny k sobě.*“ (Jan 12,32).

Kde je *laskavá milost* dokonale a plně zjevena? V nekonečné Boží oběti (5T 515), kterou Kristus podstoupil na kříži, aby nás zachránil. Když na to hledíme, přitahuje nás to. Pokud to neodmítneme, bude nás to přitahovat (Jan 1,29.36). Pokud budeme neustále hledět na Beránka, pokud udržíme pozornost očí naší mysli upřené na Krista, bude nám postupně udělovaná nadpřirozená moc zvítězit. David napsal: „*Vždyť tvé milosrdenství mám před očima, chodím ve tvé pravdě.*“ (Ž 26,3). Udržujte svůj zrak na laskavé milosti Boží, která je zjevena v Kristu, v tom ukřižovaném a budete *moc kráčet po vodě.*

„*Duše, která miluje Boha, od Něj ráda přijímá sílu skrze neustálé spojení s Ním. Když si duše navykne na rozhovory s Bohem, moc toho zlého je zlomena, protože satan nemůže snést přítomnost duše, která je v blízkosti Boha. Pokud je Kristus vaším společníkem, nebudete si pěstovat bezcenné a nečisté myšlenky; nebudete se oddávat prázdným slovům, která zarmoutí Toho, který přišel, aby posvěcoval vaši duši... Ti, kteří jsou posvěceni pravdou, jsou živými doporučeními jeho moci a zástupci svého vzkříšeného Pána. **Vyznání Krista pročistí chuť, posvětlí úsudek, pozdvihne, očistí a zušlechtlí duši, a bude stále více a více dělat křesťana vhodnějším pro společenství nebeských andělů.***“ (TMK 250). Neustálé hledění na Něho nás dělá efektivními svědky Krále a vhodnými občany Království. Moji drazí přátelé, hledte na Beránka a zaručeně získáte vítězství.



## Kapitola 32: O tom přemýšlejte

*„Konečně, bratři, přemýšlejte o všem tom, co je pravdivé, ušlechtilé, spravedlivé, čisté, milé, co má dobrou pověst, jestli je nějaká ctnost a jestli je nějaká chvála.“ (Filip 4,8)*

„Upřeně hledíce k Ježíši“ (Žid 12,2) - to je naše motto. Ve skutečnosti se toto naše pověření a pro lásku Kristovu se musí stát naší vznešenou utkvělou myšlenkou, pokud tedy máme zvítězit nad pokušením, a stále více se podobat Kristu svým charakterem. Už jsme si řekli, že je to nezbytně nutné k tomu, abychom získali trvalé vítězství nad pokušením. Jan píše: *„A to je to vítězství, které přemohlo svět: naše víra.“* (1. Jan 5,4) – tedy získáváme vítězství nad vším, co je na světě. A co je na světě? Žádost těla, žádost očí a pýcha života (1. Jan 2,16), což jsou vlastně tři kategorie pokušení. Každé pokušení, které prožíváme, přichází pod jednou z těchto hlaviček. Pokud tedy máme tato pokušení překonat, tak jediné vírou.

Jak dostáváme víru? *„Upřeně hledíce k původci a dokonavateli víry Ježíši.“* (Žid 12,2). A když na něj hledíme, On tu víru iniciuje, a když na něj hledíme neustále, posilňuje ji, takže dozrává a zdokonaluje se. Vírou můžeme chodit podle Ducha a ne podle těla (Gal 5,16). Můžeme *chodit po vodě...* Milí přátelé, jediný způsob, jak můžeme být schopni kráčet po vařící stoce tělesných myšlenek a pocitů, je ten, že oči svojí myslí upřeme na Ježíše. Odvráťte oči vaší myslí od Krista a uvidíte, že „gravitace“ zvítězí a potopíte se. Je až děsivé, jak rychle a hluboko můžeme klesnout.

Musíme si uvědomit, že je nezbytně nutné udržet oči myslí upřené na Ježíše, jestliže máme prožívat ustavičný růst do podoby Kristova charakteru. Hledět na Ježíše je tedy důležité nejen pro důsledné dosahování vítězství, ale také pro prožívání ustavičného růstu. Pokud chceme oči naší myslí vycvičit a stále je zaměřovat na Krista, žádá si to vytrvalé úsilí zmocněné Boží pomocí.

Nemáme měnit sami sebe, my sami se totiž ani nemůžeme změnit. Změnit nás může jen Duch Svatý. Jenže s Duchem Svatým musíme spolupracovat tak, že budeme hledět na Ježíše. Jedině hleděním na Něj jsme proměňováni *„od slávy k slávě, jako od Pána Ducha.“* (2. Kor 2,18). Nevyzývám vás, abyste se změnili, já vás vyzývám, abyste oči vaší myslí upírali na Ježíše, aby vás jeho duch mohl měnit na podobu toho, na co hledíte. To je klíčové nejen pro důsledné vítězství, ale i pro ustavičný růst.

Dobře, přiznávám: zpočátku to může být povinnost, kterou se musíme usilovně snažit splnit, abychom oči naší myslí odvraceli od světských záležitostí k Ježíši. Ale čím víc hledíte na Krista, tím víc vidíte Jeho krásu a Jeho lásku. Stále méně a méně vám to bude připadat jako povinnost a stále více a více to pro vás bude potěšením. Naberte odvahu! Tato disciplína může být zpočátku tvrdá, ale pokud vytrváte, zjistíte, že Ježíš bude přitahovat mysl jako magnet (2MCP 595). V lásce Ježíše Krista je obrovská přitažlivá síla. Jeho laskavá milost nás přitahuje. Bůh to vyjádřil takto: *„Miluji tě věčnou láskou, proto ti stále zachovávám milosrdenství.“* (Jer 31,3). Jeho láska nás přitahuje.

Ta láska je konec konců zjevena v Kristu, v tom ukřižovaném (1. Kor 2,2), proto Ježíš říká: *„A já, až budu vyvýšen ze země, přitáhnu všechny k sobě.“* (Jan 12,32). A právě proto apoštol Pavel, hlavní kazatel evangelia, říká: *„Rozhodl jsem se, že nechci mezi vámi znát nic než Ježíše Krista, a to toho ukřižovaného.“* (1. Kor 2,2). Neboť v tom se zjevuje moc přitahující Boží lásky, Krista, toho ukřižovaného. Není divu, že Jan Křtitel, největší z proroků, měl za podstatu svojí zvěsti: *„Hle, Beránek Boží.“* (Jan 1,29). Hle Beránek, zabitý Beránek (Zj 13,8), ten, který přitahuje naši mysl. Čím víc na Něho hledíme, tím přitažlivějším se stává, až dokud se nestane naší utkvělou myšlenkou. A hledění na Ježíše již není naší povinností, ale naším největším potěšením. Právě tehdy se křesťanská zkušenost stává skutečně pozitivní a mocnou – když odvracíme naše oči od všeho ostatního a upřeme je ustavičně a výlučně na Ježíše Krista.

*„Abychom byli živými křesťany...“* – jakoby to naznačovalo, že jsou i *mrtví* křesťané. Ve skutečnosti je takových hodně. Já osobně chci být živým křesťanem, a co vy? Nuže, zde je to tajemství: *„Abychom byli živými křesťany, musíme mít životodárné spojení s Kristem. Pravý věřící může říci: ‚Ale já vím, že můj vykupitel žije.‘ (Job 19,25). Toto důvěrné společenství s naším Spasitelem odejme touhu po pozemských a smyslových požitcích. Všechny naše tělesné, duševní a duchovní síly by měly být věnovány Bohu. Když se náklonnosti posvěti, naše závazky vůči Bohu*

se stávají prvořadými a vše ostatní druhořadým.“ (RH 30. 3. 1882). Ježíš se skutečně stává naší vznešenou utkvělou myšlenkou.

Čím víc hledíme na Jeho lásku, tím víc jsme do Něj zamilováni a spolu s nevěstou v Šalamounově písni říkáme: „*Můj milý... je znát je mezi statisíci. Jeho ústa jsou přesladká a ve všem je přitažlivý. To je můj milý a to je můj druh...*“ (Pís 5,10). Nejlepší přítel, jakého mám, to je Ten, koho z celého srdce miluji.

Máte-li takovou zkušenost, uvědomíte si, že Ježíš přitahuje vaše myšlenky a pocity jako magnet. A v průběhu času, okamžik za okamžikem, budete mít nadpřirozenou moc, abyste „*uváděli do zajetí každou myšlenku, aby byla poslušna Krista.*“ (2. Kor 10,5). Ačkoliv bude s vámi starý člověk stále ještě smýkat, to trháni bude téměř k nepovšimnutí, protože vaše mysl bude zaměřená na Ježíše. Toto je to tajemství.

Jak si ale vytvoříme takový vztah s Ježíšem? Nemůžete být takto posednutí Ježíšovou krásou, dokud se s ní neseznámíte. Jak je Ježíš krásný skutečně pochopíte, pokud ta krása bude číslo jedna pro vaši mysl a srdce. Proto Pavel píše: „*Konečně, bratři, přemýšlejte o všem tom, co je pravdivé, ušlechtilé, spravedlivé, čisté, milé, co má dobrou pověst, jestli je nějaká ctnost a jestli je nějaká chvála.*“ (Fil 4,8). Vidíte, tam musíme obrátit naši mysl. Máme ji obrátit na dobré vlastnosti, které tvoří charakter Ježíše Krista, a to ta slova vystihují. Konec konců jsou zjeveny v Ježíši Kristu. A když na ně hledíme, a jen tehdy, když na ně hledíme, nás Duch Svatý mění na podobu toho, na co hledíme, a dělá nás lidmi s dobrou pověstí, pravdivými, čestnými, spravedlivými, mravně čistými, milými, ctnostnými, a chvályhodnými. Vzhlížením se měníte na podobu toho, na koho hledíte.

„*Je to zákon, který platí v rozumové i duchovní oblasti, že se měníme na to, na co se díváme.*“ Ale všimněte si v další větě, jak k této změně dochází: „*Mysl se postupně přizpůsobí tomu, čím se zaobírá.*“ (GC 555). Přemýšlejme o tomto citátu.

Především: „*Je to zákon...*“ Když pustím pero, co se stane? Spadne na zem? Proč? Jednoduše proto, že existuje jistý gravitační zákon. Dělá zákon rozdíly mezi lidmi? Řekněme, že držím pero v ruce a přitom si v duchu říkám: „*Skutečně si nemyslím, že toto pero spadne, když ho pustím, protože jsem vysvěcený kazatel evangelia.*“ Změní to na věci něco? Ne! Když pero pustím, tak či tak spadne na zem. A co osobní přesvědčení? Řeknu si: „*Odmitám věřit, že pero spadne. Prostě to vím, protože nevěřím, že spadne.*“ To také na věci nic nemění, vidíte? A vaše preference? Řeknu si: „*Byl bych skutečně rád, kdyby to pero tentokrát nespadlo, když ho pustím. Opravdu nechci, aby spadlo.*“ Opět to na věci nic nemění, pero i tak spadne. Je to hluboká pravda, že zákon je neúprosný. Zákon funguje, ať se vám to líbí nebo ne, ať tomu věříte nebo ne, ať už jste kýmkoliv. Je to prostě tak. Jaký je tento zákon? Je právě tak jistý a stálý jako gravitační zákon. Jak zní? **Sledováním se měníme na podobu toho, na co hledíme.**

Přátelé, nedá se tomu uniknout. Stanete se tím, na co se díváte. Neklamte v tom sami sebe, ačkoliv je to lehké. Ta změna není radikální, není rychlá, ale je postupná. „*Mysl se postupně přizpůsobí tomu, čím se zaobírá.*“ A právě proto, že přizpůsobování se je postupné, mnozí z nás oklamali sami sebe a začali si myslet, že na nás nepůsobí negativně, když se díváme na něco nekřesťanského. Ale musím vám říct, že ovlivňuje. Podle zákona to na nás působí špatně. Prosím, neklamte sami sebe v této věci!

Vždy, když děláte rozhodnutí, musíte se zeptat sami sebe, čím si budete krmit mysl skrz svoje smysly. Musíte se zeptat sami sebe: „*Skutečně se chci stát podobný tomu, na co jdu dívat?*“ Protože podle zákona se to děje. Stáváte se podobnými tomu, na co se díváte.

Proto je důležité starostlivě si vybírat, na co se díváte. Dělá to z vás člověka, kterým skutečně jste. Ne člověka, jakým se jevíte – to je úplně jiný příběh. Umíme předvádět celkem dobré divadlo a klamat lidi, aby si mysleli, že jsme něco, co nejsme, ale to, co skutečně jsme, se odehrává nahoře mezi pravým a levým uchem: „*vždyť jak (člověk) v duchu uvažuje, takový opravdu je.*“ (Př 23,7). A tím, kým skutečně jsme, nás dělá to, na co hledíme. Takže právě toto je důvod, proč – pokud máme mít Kristův charakter a máme být přeměnění obnovením našich myslí (Řím 12,2) – musíme upírat oči naší mysli ustavičně na Ježíše Krista.

„*Aby byla naše láska k Bohu stálá a ustavičně rostla, a abychom jasně vnímali Jeho charakter a vlastnosti, musíme na Něj ustavičně upírat zrak víry. Stále musíme na Boha myslet.*“ (RH 30. 3. 1882). Pokud chceme ustavičně růst do podoby Kristova charakteru, musíme neustále hledět na Ježíše Krista. Jedině sledováním se měníme.

Pamatujte si na to sloveso v Židům 12,2: „**Hledíce k Ježíši**“? Je v čase přítomném průběhovém, což znamená *neustále pokračující činnost*. Neustále hledět a odvracet oči od všeho ostatního a upírat je na Ježíše. O tom tu

mluvíme. Stále musíme myslet na Boha. Jedině takto můžeme uvádět do zajetí každou myšlenku do poslušnosti Krista (2. Kor 10,5). On má být předmětem našeho myšlenkového života.

Někteří z vás by tu mohli namítat: „Ale no tak člověče, vzpamatuj se. Určitě nám tu neříkáš, že oči naší mysli musíme vždy upírat na Krista, nebo ano?“ Inu, především vás chci ujistit, že se s vámi jednoduše dělím o to, **co říká Hospodin**. Já si to nevymýšlím, mluvím z toho, co praví inspirace. To Bůh nám říká, že pokud chceme důsledně vítězit a neustále růst, musíme oči naší mysli upírat ustavičně na Něho.

Ale dá se to vůbec? Je to možné? Ano, je: „*Každý Jeho příkaz dává člověku i sílu splnit ho.*“ (COL 333). Někteří byste mohli namítnout: „Vzpamatuj se, nejsem žádný mnich, co žije v 17. století v klášteře a nemá nic jiného na práci, než se modlit, studovat Bibli a vést teologické debaty s bratry. Víš, já žiji v 21. století. Jsou tu všelijaké každodenní podstatné věci, které vyžadují moji pozornost. Ale no tak, to skutečně nemyslíš vážně, že můžeme na Krista hledět ustavičně, nebo snad ano?“ Ano můžete. Ptáte se jak? Je to duchovní disciplína, kterou většina z nás vůbec nezná. Myslím tím, že nemáme ani potuchy o takové duchovní disciplíně a právě proto jsme takoví laodicejští a vlažní. Co potřebujeme pochopit, abychom mohli oči naší mysli ustavičně upírat na Ježíše? V první řadě si uvědomme, že Kristus nám dal schopnost myslet zároveň na víc jak jen na jednu věc.

Byli byste překvapení, na kolik věcí myslím, když kážu. Dívám se lidem do tváří a ustavičně v nich čtu a myslím si: „Kéž by se vzbudil.“ Anebo: „Kéž by přestala mluvit a poslouchala,“ ale ne mě, ale to, co by jí Bůh mohl skrze mě říct. V mojí mysli je celá řada zajímavých myšlenek. Kromě toho se dívám na hodiny a jsem pod tlakem, protože tikají. Když nahráváme, myslím také na můj tým s kamerami. Místy mě přepadnou obavy, například když se pokazí technika. Myslí mi probíhá všechno možné a zároveň přemýšlím nad tím, co říkám.

Pán nám dal schopnost přemýšlet zároveň nad více než jen jednou věcí. Jinými slovy, přátelé, i v duševním zraku máme takzvané periferní vidění. Periferní vidění je takové, že i když zrak upřete jen na jeden bod, ještě stále při tom vidíte i řadu jiných věcí. Tak je to i s očima mysli. Od našich myšlenek se žádá, aby se zaměřovaly na konkrétní věci, a ty nemusí být vždy zrovna duchovní povahy, souhlasíte? To však ještě neznamená, že se nám v tom procesu musí Ježíš ztratit z dohledu. Pokud si tu schopnost vybudujeme, můžeme si Jej udržet přinejmenším ve svém periferním vidění. A tuto vzácnou disciplínu si, přátelé, potřebujeme budovat. Oči vaší mysli budou určitě upřené na věci, které nejsou bezprostředně a konkrétně duchovní. To však neznamená, že vám Ježíš musí sejít z očí.

Jak si tedy můžeme vybudovat trvalé vědomí Ježíšovy přítomnosti, aspoň v tom našem periferním vidění? Chci vám poradit, abyste se učili ustavičně si uvědomovat, že Ježíš je s vámi. David to vyjádřil takto: „*Stále si stavím Hospodina před sebe.*“ (Ž 16,8). A Ježíš říká: „*A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.*“ (Mt 28,20). Podívejte, jediný způsob, jak můžeme mít Hospodina stále před sebou, je naučit se neustále si uvědomovat, že On je stále s námi. Potřebujeme se tedy naučit začínat každý den tím, že Boha požádáme, aby v osobě Jeho Ducha přišel do našich srdcí a strávil ten den s námi. A potom, jak bude den plynout, nezapomínejme, že On je stále s námi. On to slíbil. Potřebujeme si tedy pěstovat vědomí Jeho stálé přítomnosti.

Dovolte, abych se podělil o to, co k tomu říká inspirace: „*Jako štít před pokušením a inspirace čistoty a pravdy, se žádný jiný vliv nemůže vyrovnat vědomí Boží přítomnosti.*“ (Ed 255). Toto není jen jednoznačná pomoc, je to požehnání číslo JEDNA!

Mimochodem, v přímém kontextu tohoto výroku se píše o Josefovi a o tom, jak zvládl svůdné návrhy Putifarovy ženy. Co řekl? „*Jak bych mohl spáchat takové zlo a zhřešit proti Bohu?*“ (Gn 39,9). Co bylo pro něj štítem před pokušením? Vědomí, že je v přítomnosti Boha. Bůh, jeho nejlepší přítel, byl tam a pozoroval ho. Jak by jen mohl udělat něco takového v Boží přítomnosti?

Víte, milí přátelé, ani na mysl by nám nepřišlo, abychom udělali něco nevhodného, kdybychom byli v přítomnosti někoho skutečně milovaného a respektovaného, vidíte? Nevhodné věci děláme tajně, za zatáhnutými závěsy a zavřenými dveřmi, aby to nikdo neviděl. Můžete však zatáhnout závěsy a zavřít dveře před Bohem, aby neviděl? Ne, On vidí absolutně všechno. A nejen všechno to, co děláte v oblasti chování, ale i to, co děláte v oblasti vašich myšlenek. On se nedívá tak, jako člověk, protože člověk hledí na to, co má před očima, ale Hospodin hledí na srdce (1. Sam 16,7). A když si uvědomujete, že je ve vašem srdci, milujete Ho, respektujete Ho a chcete mu dělat radost, bude to ohromná motivace, ohromný podnět k tomu, abyste Ho nezklamali a nebyli neposlušní, a to ani ve vaší mysli.

Když si budete nadále uvědomovat Jeho stálou přítomnost, budete nejen posílení, abyste překonali pokušení, ale také budete hledět na Něj. A sledováním se měníte, proto čteme: „*Jako štít před pokušením a inspirace čistoty a pravdy, se žádný jiný vliv nemůže vyrovnat vědomí Boží přítomnosti.*“ Vidíte, jakým ohromným přínosem a výhodou je pro nás, když si pěstujeme toto vědomí Kristovy stálé přítomnosti?

„*Posvěcování znamená navyknuté společenství s Bohem.*“ (RH 15. 3. 1906). *Navyknuté* – co to znamená? Probíhající neustále. Jak to víme? Kristus říká: „*Posvět' je v pravdě; tvé slovo je pravda.*“ (Jan 17,17). Jak tedy můžeme mít navyknuté společenství s Bohem, abychom mohli být posvěcováni? Studiem a uvažováním o Božím Slově. V konečném důsledku je to studium a uvažování o Ježíši, protože On je Slovo, které se stalo tělem (Jan 1,14). Prosím, neoddělujme od sebe studium Bible a uvažování o pravdách, které jsou v ní, od studia osoby Ježíše Krista, který je Pravdou.

Dají se od sebe vůbec oddělovat? Věřte, že ano, dají. Zákonníci a farizeové byli přímo profesionálními studenty Bible. Těm Ježíš řekl: „*Zkoumáte Pisma, protože se domníváte, že v nich máte věčný život...*“ (Jan 5,39). Bibli studovali samoučelně, jenže studium Bible není samoučelné. Je to prostředek, skrze který přijdeme k poznání Ježíše, neboť „*toto je život věčný: Aby poznávali Tebe.*“ (Jan 17,3). Ježíš v podstatě říká: „*Prosím, pokračujte ve studiu Bible, ale používejte ji jako prostředek na seznámení se se Mnou – já jsem Ten jediný, který vás může posvětit.*“ Přátelé, pokud studujete Bibli samoučelně, neposvětí vás! Akorát vás to udělá fanatičtějšími a samospravedlivějšími, a budete mít falešný pocit nadřazenosti kvůli všemu, co víte lépe, než kdokoliv jiný.

Mimochodem, to je problém Laodiceje! „*Jsem bohatý, zbohatl jsem, nic nepotřebuji,*“ (Zj 3,17), protože mám všechnu tuto pravdu. Jenže náš problém je v tom, že jsme nedovolili Pravdě, aby měla nás, protože jsme si uvědomili, že Pravda je především Osoba, které máme podřídit celou svou bytost, z lásky k Ní. Pokud máme takový vztah k Písmu, které bereme jako zjevení Ježíše Krista, potom bude Biblické studium život měnící zkušeností a pravda nás posvětí. Ona má v sobě moc to udělat.

Přečtěme si nyní Pavlova slova Timoteovi: „*Ty však zůstavej v tom, čemu ses naučil a o čem jsi byl plně přesvědčen, věda, od koho ses to naučil; od dětství přece znáš svatá Pisma, jež ti mohou dát moudrost k záchraně skrze víru, která je v Kristu Ježíši. Veškeré Písmo je vdechnuté Bohem a je užitečné k učení, k usvědčování, k napravování, k výchově ve spravedlnosti, aby Boží člověk byl takový, jaký má být, důkladně vystrojený ke každému dobrému skutku.*“ (2. Tim 3,14-17).

Podívejte, studium Bible nás má změnit na takové, jako je Ježíš. Pokud nestudujeme a tímto záměrem, tak nám studium Bible nebude požehnáním. Zákonníci a farizeové studovali každý den, ale stali se proto podobnými Ježíši? Ne, ve skutečnosti se stali podobnými satanovi. Dá se studium Bible použít proti Ježíši Kristu? Rozhodně ano, někteří z nejušilovnějších studentů Bible na světě byli ti, kteří ukřižovali Ježíše Krista.

Očividně studium Bible tedy samo o sobě není posvěčující, život měnící zkušeností. Jde to motiv toho studia. A toto mě trápí u mnohých z nás. Především, většina z nás vůbec nestuduje Bibli, jen si to přiznejme. A potom je tu celkem velká skupina těch, kteří ji studují, aby všem ostatním dokázali, že se mýlí a že oni mají pravdu. A tu svatou knihu vybereme a oprášíme jediné tehdy, když potřebujeme někoho zahnat argumenty do kouta a přesvědčit ho, že my máme pravdu a on se mýlí. Bratři a sestry, takový druh studia z nás dělá jen zákoníky a farizeje. Neříkám vám, abyste Bibli nestudovali, ale říkám vám, abyste ji studovali ze správných důvodů. Pokud to uděláte, změní vám to život.

Teď pojďme do praxe. Co od nás požaduje celý tento koncept hledění na Krista? „*Hledět na Krista znamená studovat Jeho život, jak je zjevený v Jeho Slově.*“ (6BC 1098). Odtud přesně víme, co to znamená *hledět na Krista*: studovat Jeho život, jak je zjevený v Jeho Slově. Takže hledění na Krista je skutečně podstatné, jestliže se máme moci Ducha Svatého měnit na Jeho podobu. Studium Božího Slova v tom hraje podstatnou roli.

Přátelé, vřele vám to doporučuji. Pokud chcete být jako Ježíš, nemáte na výběr. Jediný způsob, jak můžeme být změněni, je hledět na Krista. To je naše úloha spolupráce. Právě jsme zde zjistili, proč jsou mnozí z nás povahově nekřesťanští. Trávíme příliš málo času studiem této knihy. Bože, pomoz nám to změnit. Jednoduše musíme udělat změny, pokud máme být jednou změněni od slávy k slávě až do podoby Kristova charakteru, a tak se stát účinnými svědky Krále a občany způsobilými pro království. A musím vám říct, že Král přijde brzy! Kvůli vám vás prosím, odvráťte oči vaší mysli od všeho toho odpadu, který nás pronásleduje každý den, a upřete je na Ježíše. Pokud to neuděláte, nebudete změněni. Není to dobrovolná volba, ve skutečnosti to nikdo to za vás nemůže udělat. Musíte to udělat sami za sebe.

Někteří by zde mohli namítat: „Člověče, můžeš nás kárat a trýznit, abychom studovali Bibli, protože jsi kazatel, a kromě studia Bible nemáš nic jiného na práci. Ty to máš skutečně lehké, ale já jsem zaneprázdněný. Mám svůj rozvrh, mám svůj život, musím vydělávat. Musím se učit do školy/chodit do práce.“

Poslouchejte: Co prospěje člověku, když získá celý svět, ale ztratí svoji vlastní duši (Mk 8,36)? „*Hleďte však nejprve Boží království a jeho spravedlnost, a to všechno vám bude přidáno.*“ (Mat 6,33). **Není to otázka dostatku času, ale priorit.** Mimochodem, pokud máte ve svém denním rozvrhu vyhrazený nějaký čas na sledování televize, videí a hudby, anebo na hraní počítačových her, či surfování na webu, čtení bezcenného časopisu či románu, vězte, že vaše tvrzení, že nemáte čas na studium Božího Slova, prostě není pravdivé. Není to pravda, nelžete si v tom. Vezměte to vážně. Musíme si udělat čas, a děláme si ho jen na věci, které jsou pro nás nejdůležitější. Přiznejte si, že na ty nejdůležitější věci si čas vždy uděláme.

Ptám se vás: je něco důležitější než studium Božího Slova? Je zapotřebí, abychom se měnili od slávy ke slávě, pokud máme být způsobilými občany království a účinnými svědky Krále. Ale toho dosáhneme jedině tak, že budeme hledět na Pánovu slávu, a **hledět na Pánovu slávu znamená studovat Jeho život, jak je zjevený ve Slově.** Jestli je to tak, potom se vás ptám: Je pro křesťana něco důležitějšího, než studium Bible? Ne, není, je to prioritní číslo jedna.

Bud'te k sobě upřímní. Odráží se tento fakt ve vašem denním rozvrhu? Věnovali jste hned na začátku svého dne ten nejlepší čas studiu Božího Slova? Nemějte mi za zlé, že do vás vrtám a vedu vás k upřímnosti k sobě samým, ale dělám to pro vaše vlastní dobro. V těchto věcech klameme sami sebe. Pokud je to prioritní číslo jedna, uděláte si čas a dáte Pánu ne drobtý, které zůstaly, ale dáte mu ten nejlepší čas, protože On je váš nejlepší přítel. A den začnete s Ním, smysluplným časem při studiu Jeho knihy.

Něco vám poradím. Dělán to tak sám a velmi vám to doporučuji. Stále mám u sebe knihu *Touha věků*. Miluji tuto knihu! Je to inspirovaný komentář k Biblickému popisu Kristova života. Uděláte toto: nejdřív si přečtete Biblické pasáže, které daná kapitola inspirovaně komentuje. Důležité je: Nedovolte, aby Duch prorocký nahradil studium Bible. Ať jej doplňuje. Nejdřív si přečtete pasáž v Bibli a potom si přečtete inspirovaný komentář k nim. Slibuji vám, že pokud svůj den začnete takto a věnujete tomu významný čas bez rozptylování, ta zkušenost vám změní život. Pokud je záměrem vašeho studia stát se podobnými Ježíši a závislými na Duchu Svatém, budete mít život měnící zkušenost.

Co uděláte, když knihu dočtete do konce? Jednoduše půjdete na začátek. Neumím vám říct, kolikrát jsem už *Touhu věků* přečetl, ale to čtení je pro mě vždy úplně novou zkušeností. Neustále přitom narážím na nové věci a ptám se sám sebe: „Jak to, že jsem to nikdy neviděl?“ U inspirovaných věcí tomu tak je. Jsou bezmezná a vždy, když je studujete, se můžete naučit něco nového, hlubšího, vzácnějšího a pronikavějšího. Slibuji vám, že ta život měnící zkušenost bude vaše, pokud toto budete praktikovat. Nejdřív to může být povinnost, ale čím víc se zamilujete do krásy života Toho, koho studujete, tím méně to budete brát jako povinnost a bude to pro vás stále větším potěšením. Nebudete se muset nutit ke studiu, nedočkavě se na něj budete těšit. Ve skutečnosti budete žárlivě číhat, aby něco nezasáhlo do vašeho času, který máte vyhrazené pro studium (GM 100), a jen neradi uvidíte, když se bude blížit jeho konec. Zázrakem milosti to může být vaší zkušeností, pokud ještě není.

Pochopte prosím, že mluvím z vlastní zkušenosti. Byly časy, kdy bylo studium Bible tou nejtěžší věcí, do které jsem se stále nutil. Zatínal jsem pěsti a nutil jsem se do toho, protože, konec konců, víte, byl jsem adventistou sedmého dne, ba vlastně nebyl jsem jen adventistou sedmého dne, ale i adventistickým vysvěceným kazatelem! Musíš studovat Bibli, donuť se k tomu, zachovej si režim povinnosti, zatni zuby a skousni to.

Víte, k čemu jsem se s tímto přístupem dopracoval? Ke skutečně noblesní, vybilené hrobce (Mt 23,27), které říkáme pokrytectví. Tvárnost pobožnosti, která však její moc popírá (2. Tim 3,5). Děje se to i nadále? Ne, neděje se to od té doby, co jsem požádal Pána, aby mi zjevil svoji krásu, a potom jsem s Ním spolupracoval v procesu tak, že jsem se rozhodl přestat oddávat se choutkám svého starého člověka a rozhodl jsem se sytit výlučně mého duchovního člověka, a tím nejlepším pokrmem. A když jsem v tom vydržel, moje duchovní podnebí, moje duševní podnebí se dočista přeškolilo a teď mohu čestně říct, že už netoužím po nezdravé stravě, ale po Božím Slově. Potom, když jsem si sedl večer ke studiu Božího Slova, mě to tak uchvátilo, že když jsem se podíval, kolik je hodin, bylo ráno a vycházelo slunce.

Slibuji vám, že když to Bůh mohl udělat pro mě, může to udělat pro kohokoliv z vás. Čím víc studujete, tím víc pravdy vám Jeho Duch zjeví. Ty pravdy, o které jsem se s vámi podělil, jsou výsledkem mého vlastního osobního studia, mého vlastního pátrání po životě měnícím porozuměním pravdy. Děním se s vámi jen o to, co mi Bůh pomohl

poznat, abyste mohli prožít osvobozující posvěcující moc pravdy (Jan 8,32; 17,17) i vy, pokud jste ji ještě neprožili. Mimochodem, ať už studujete a objevujete cokoliv, nejlépe si to osvojíte tehdy, když se o to hned podělíte s někým jiným (AA 206; TM 352). Rozdějte to. Když to uděláte, stane se to vaším, budete tomu rozumět ještě líp. Studium jsem dostal tak obrovskou přednost pochopit ty pravdy, že když se s vámi o ně dělím, chápu je mnohem jasněji, než kdykoliv předtím. Protože právě když se o ně dělíte, lépe jim porozumíte. Udělejte si čas, přátelé. Nezkoušejte si *najít čas*, místo toho si *udělejte čas* a udělejte si ho hned ráno. Velmi vám to doporučuji.

Samozřejmě si to žádá, abyste šli spát v náležitou hodinu. Žádá si to, abyste nešli spát s plným žaludkem. Pokud jdete spát s plným žaludkem, ten si musí odvést svoji práci a při tom celou noc naplň bdíte a spánek vás moc neosvěží. Pokud však jdete spát nalačno v přiměřenou hodinu – a mimochodem, jedna hodina spánku před půlnocí se rovná dvěma po ní (7MR 224) - můžete se vzbudit v brzkých ranních hodinách, kdy je skutečně ticho a kolem není nikdo, kdo by vás vyrušoval. Pak můžete vytáhnout Boží Slovo a prožít úžasnou duchovní zkušenost s Ježíšem. Ale musíte to brát vážně a máte udělat změny. Nemůžete se dívat na televizi do 23:00 a doufat, že to zvládnete. Nezvládnete to.

Musím vás varovat, a prosím, přijměte toto varování. Když budete hledět na Krista, budete si uvědomovat, že se měníte na Jeho podobu? „*Je to Duch Svatý, Utěšitel – o kterém Ježíš řekl, že ho pošle na svět – který mění náš charakter na Kristův obraz, a když to vykonává, odrážíme jako v zrcadle slávu Pánovu. Tedy charakter toho, kdo takto hledí na Krista je mu tak podobný, že když na něj někdo hledí, vidí Kristův vlastní charakter vyzářující z něj jako ze zrcadla.*“ Ostatní to vidí, ale co my? „*Neznatelně pro nás se den za dnem měníme, takže naše cesty a vůle se mění na cesty a vůli Krista, na krásu Jeho charakteru. Tak rosteme v Kristu a **nevědomky** odrážíme Jeho obraz.*“ (6BC 1097). Co si vlastně uvědomujeme? Každý den si stále více uvědomujeme naše chyby, nedostatky a nedokonalosti.

Podívejte, čím více se přiblížíme k Ježíši, tím se vidíme více vinni a tím více si uvědomujeme své nedokonalosti a hříchy v porovnání s Ním (SC 64). Ale dávejte si pozor. Vyzývám vás, abyste se nenechali odradit. Při pohledu na Krista může přijít pokušení si myslet, že se vůbec nelepšíte, ba dokonce naopak jste horšími. Ujišťuji vás, že nejste horší. Vždy jste byli tak zlí, ale nyní se vynořujete ze svojí samospravedlnosti a sebeklamu.

Chvála Bohu za to, že vám snímá závoj z očí, abyste viděli, jak je to skutečně s vaší duší. Nemyslíte si, že ti, co jsou bohatí a zbohatli a nepotřebují nikoho a neví, že jsou bídní i mizerní na politování, chudobní, slepí a nazí, (Zj 3,17) - ti by měli prožít nějaké dost alarmující prověrky reality? Čekejte je. Nerozčilujte se nad nimi, chvalte za ně Boha. Běžte na kolena, vyznejte to, a potom hleďte na Beránka (Jan 1,29), a sledováním se budete měnit (2. Kor 3,18). Bratři a sestry, toto je priorita číslo jedna!

## Kapitola 33: Tvoje myšlenky budou stát pevně

*„Uval své dílo na Hospodina a tvé plány obstojí.“ (Př 16,3)*

Nyní nám je jasné, že při pohledu na Krista nás namísto našeho vlastního povahového růstu a rozvoje bude stále víc ohromovat naše vlastní charakterové chyby a nedostatky (SC 64). V celém Písmu pozorujeme, jak ti, kteří byli Kristu nejbližší a viděli nejplněji Jeho slávu, jsou ti, co poněkud překvapivě vyznávali svou vlastní nedostatečnost, své vlastní chyby, slabosti a nedostatky.

Například když Mojžíš viděl slávu na hoře Sínaj, mělo to dopad na jeho tvář. Zářila tak jasně, že děti Izraele nemohli vydržet hledět na ten obraz. Ptám se vás: uvědomoval si to Mojžíš? Je velice zajímavé, že ne, a Písmo na to vysloveně poukazuje: *„I stalo se, když Mojžíš sestupoval z hory Sínaj -- dvě desky svědectví byly v Mojžíšově ruce, když sestupoval z hory -- že Mojžíš nevěděl, že kůže jeho tváře září od toho, jak s ním mluvil.“* (Ex 34,29). Proč Písmo tak přímo říká, že o tom nevěděl? Protože nám tím předkládá duchovní podobenství: pokud hledíme na Boží slávu, tak nás to mění, budeme tuto slávu odrážet a to *nevědomky*.

Zde znova uvedu výrok, který jsme studovali: *„Nepozorovaně pro nás se den za dnem měníme, takže naše cesty a vůle se mění na cesty a vůli Krista, na krásu Jeho charakteru. Tak rosteme v Kristu a nevědomě odrážíme Jeho obraz.“* (6BC 1097). Uvědomují si to všichni ostatní, ale my ne.

Ale přece je tam něco, co si uvědomujeme. Když Izaiáš zahlédl záblesk Boží slávy, řekl: *„Běda mi, jsem zničen, protože jsem člověk nečistých rtů a bydlím uprostřed lidu nečistých rtů, a mé oči viděly Krále, Hospodina zástupů!“* (Iz 6,5). Když se podíval na záblesk Boží slávy, měl o sobě velmi skromné mínění, vidíte? Něco podobného vidíme u proroka Daniele: *„Jakmile jsem spatřil to veliké vidění, nezůstala ve mně síla, má důstojnost rázem přišla vniveč a nedokázal jsem se vzchopit.“* (Dan 10,8). Píše tam *„má důstojnost“* – tedy to, co je na mě nejlepší a nejvíce obdivuhodné se v porovnání s nekonečnou dokonalostí Kristova charakteru, kterou jsem zahlédl, nedá srovnávat.

Přátelé, budete mít pokušení si myslet, že jste horší, ne lepší. Ale buďte, prosím, v tomto pokojní: nejste horší. Vy jste byli přece vždycky tak špatní, ale nyní jen zjišťujete, jaké to ve skutečnosti vždycky bylo, jen jste žili v sebespravedlnosti a v sebeklamu. Není snad právě toto postavení charakteristické pro Laodiceu? *„Neboť říkáš: Jsem bohatý, zbohatl jsem, nic nepotřebuji. A nevíš, že jsi ubohý, politováníhodný a chudý, slepý a nahý.“* (Zj 3,17). Bože, pomoz nám vyjít z naší sebespravedlnosti a z našeho sebeklamu. Nebude to procházka růžovým sadem postavit se tváří v tvář realitě, ale je nezbytně nutné mít takovou zkušenost. A až zjistíte svůj skutečný stav, nenechte se odradit, ale chvalte Pána za toto zjištění. Pokud se máte s Pánem zabývat svým skutečným stavem, musíte nejprve zjistit, jak na tom jste. Vyznejte Mu svůj bídný stav a nárokuje si Jeho zaslíbení: *„Jestliže své hříchy vyznáváme, on je věrný a spravedlivý, aby nám hříchy odpustil a očistil nás od každé nepravosti.“* (1. Jan 1,9). Ale potom s Ním při očišťování spolupracujte tak, že nebudete hledět na problém, ale na řešení toho problému.

Právě jsem zde napsal něco velmi důležitého. Víte, co často děláme, když ve svém životě objevíme problémy? Jsme tak svědomití, že se rozhodneme ty problémy vyřešit a něco s nimi dělat. Ale no tak, příznějme si to: dáme se do práce, moříme se s těmi problémy, zápasíme s nimi a skončíme nakonec s mnohem větším problémem, než s kterým jsme začali. Proč? Protože díváním se měníme, a pokud se zaměřujeme na svůj problém, tak na co se díváme? Na problém. A jak to skončí? S tím, že budeme mít ještě větší problém. Už jste to zažili, vidíte. Někdy to tak děláme, sice nevědomky, ale svědomitě. Takže - co bychom měli dělat? Odtrhnout náš zrak od problému a upřít ho na řešení. Hledíme na Beránka (Jan 1,29) a vzhlížením k Němu jsme měněni mocí Ducha svatého. Duch svatý řeší problém tím, že ho nahrazuje čistotou, která je v Ježíši. Nejlepším způsobem spolupráce tedy není zaměřit se na problém, ale prosit Boha o odpuštění a potom se zaměřit na dobrou vlastnost v Ježíši, která je opakem toho problému. Mocí Ducha svatého se On bude zabývat tím problémem tak, že bude rozvíjet jeho opačnou dobrou vlastnost v Kristu. Je to velmi důležitý koncept.

Mám zde jedno vzácné zaslíbení, o kterém bych se s vámi chtěl podělit: *„Blahoslavení ti, kdo hladovějí a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni.“* (Mt 5,6). *Pocit nehdnosti povede srdce k hladu a žízni po spravedlnosti, a tato touha nebude nenaplněna. Ti, kteří přijímají Ježíše do svého srdce, poznají Jeho lásku. Všichni,*

co touží nést podobu Božího charakteru, budou uspokojeni. Duch svatý nikdy nenechá bez podpory duši, která hledí na Ježíše. On bere Kristovy věci a odhaluje je člověku. Když je zrak upřen na Krista, Duch Boží nepřestane pracovat, dokud duše není v souladu s Jeho obrazem.“ Není to snad zajímavé zaslíbení? „Když je zrak upřen na Krista, Duch Boží nepřestane pracovat, dokud duše není v souladu s Jeho obrazem.“ Jaká je ale podmínka? Všechny Boží zaslíbení jsou něčím podmíněny, včetně tohoto: „Když je zrak upřen na Krista...“ (DA 302). Milí přátelé, je nezbytně nutné, abychom se naučili ἀφορᾶω (aphoraó) – odvracet naši mysl od všeho ostatního a zaměřit ji a napřimit ji na Ježíše (Žid 12,2).

Potřebujeme se zaměřit ještě na jeden princip budování charakteru. Rád mu říkám: **zákon vzájemného ovlivňování**. Co to vlastně je? Nuže, právě to potřebujeme, z Boží milosti, pochopit.

Náš charakter neformuje jen duševní vstup, tedy to, na co hledíme, ale i duševní výstup, a sice to, jak se chováme. Duševní výstup je naše chování, tedy to, co říkáme a děláme. Nuže, a důvodem, proč náš duševní výstup formuje náš charakter, je právě ten **zákon vzájemného ovlivňování**. Co rozumíme pod tím zákonem vzájemného ovlivňování?

Podívejme se nejprve na slovo *vzájemný*. Možná bychom mohli použít spíš slovo: obousměrný. Například obousměrný motor je takový, jehož písty se hýbou dopředu i dozadu, na rozdíl od motoru s rotujícími písty, které se pohybují dokola.

Vzájemný = obousměrný. Prosím, pochopte, že existuje vzájemné ovlivňování, jinými slovy je zde **obousměrné ovlivňování mezi našimi myšlenkami a pocity, a našimi slovy a skutky**. Když mluvíme o našich myšlenkách a pocitech, mluvíme samozřejmě o našem charakteru (5T 310). Právě proto duševní výstup, tj. chování, přímo a dramaticky ovlivňuje rozvoj našeho charakteru a to kvůli zákonu vzájemného ovlivňování.

Všichni rozumíme tomu, že naše chování je ovlivňováno našimi myšlenkami a pocity. Ale mnozí nerozumí tomu, že naše myšlenky a pocity jsou následně ovlivňovány našimi slovy a činy, tedy naším chováním. Dochází ke vzájemnému ovlivňování: a přesně toto je princip, který je předpokladem, ze kterého vychází zaslíbení, které studujeme.

Mimořádně: Jaké jsou všechny Boží zaslíbení? *Podmíněné* (2SAT 195). A jaká je podmínka? Poslušnost Božím principům, Božímu zákonu, a to proto, že požehnání je jen v poslušnosti (RH 28. 1. 1875). To je důležitý koncept.

Víte, mnoho z nás si myslí, že Bůh nám žehná ZA poslušnost, ale to není pravda. On nás žehná V poslušnosti. Požehnání spočívá v poslušnosti. Bůh nám nedává požehnání ZA poslušnost, ale žehná nás tím, že nás uschopňuje poslouchat a sklidit požehnání obsáhnuté v poslušnosti. Je v tom rozdíl? To víte, že je, a velký.

Také prosím pochopte, že v neposlušnosti je obsáhnuto utrpení. Bůh vás netrestá ZA neposlušnost, ale trestáme se sami V neposlušnosti. Sami na sebe přivádíme trest neposlušností, protože si volíme žít mimo přijímací kanál požehnání. Kanálem požehnání je život poslušnosti, protože požehnání spočívá v poslušnosti. Právě proto jsou všechny Boží zaslíbení podmíněny, a podmínkou je vždy poslušnost, protože zaslíbení jsou ujištění o požehnání. Ale můžete mít požehnání, pokud neposloucháte? Ne, protože v poslušnosti spočívá požehnání.

A my nyní budeme studovat jedno důležité zaslíbení: „*Uval své dílo na Hospodina*“ – to je schování, jsou to naše slova a činy, duševní výstup. „*Uval své dílo na Hospodina a*“ – co se stane? „...*a tvé plány obstojí*.“ (Př 16,3). Co to znamená, že *tvé plány obstojí*? Být posilněn, povzbuzen, utvrzen, být pevný, znamená to být stálým člověkem. Pokud tedy chceme mít správné myšlenky (jako Kristus) a být v Něm stálými lidmi, musíme naše skutky svěřit vládě Ježíše Krista. Protože pokud se nechováme tak, jako Kristus, nebudou upevněny naše myšlenky a pocity, jako to bylo u Krista. To se stane kvůli tomu zákonu, který nyní probíráme: zákonu vzájemného ovlivňování.

„*Každodenní skutky života určují rozměr a formují naše sklony a charakter*.“ Podívejte, skutky výrazně zjevují to, co se děje v naší mysli. Ale nedělají jen to: „*Návyky v řeči a charakter našich skutků nás formují*.“ (ST 14. 11. 1892). Jinými slovy: naše myšlenky a pocity nejenže ovlivňují naše slova a činy, ale také naše slova a činy na oplátku ovlivňují naše myšlenky a pocity, a formují nás.

Mám tu další citát: „*Každý čin v životě...*“ – tedy všechny naše slova a skutky – „*Každý čin v životě, byť je jakkoliv nedůležitý, ovlivňuje formování charakteru. Dobrý charakter je vzácnější než světský majetek, a jeho formování je to nejušlechtlejší, čím se člověk může zabývat*.“ (4T 657). A nejen nejušlechtlejší, ale také nejdůležitější (Ed 225).



Abychom nyní pochopili tento zákon vzájemného ovlivňování, chtěl bych ho aplikovat na činy neaktivnějšího údu lidského těla. Který to je? Je to *jazyk*. Tento zákon vzájemného ovlivňování je důležitý a má zvláštní uplatnění při skutcích jazyka, tedy toho, čemu říkáme: *mluvit* (slova).

Aplikujme tento princip na skutky jazyka. Skutky jazyka se musí odevzdat Pánu, pokud se mají upevnit správné myšlenky. Přesně proto se David modlí: „*Kéž jsou ti příjemná slova mých úst, stejně jako rozjímání mého srdce, Hospodine, má skálo a můj vykupiteli!*“ (Ž 19,15). Proč se modlí, aby Mu bylo oboje příjemné? Kvůli zákonu vzájemného ovlivňování. Jedno nemůže být příjemné, pokud je druhé nepříjemné, protože se navzájem ovlivňují. Skutky jazyka musí být pod vládou Ježíše Krista, pokud mají být myšlenky podobné těm, které měl Kristus.

Nyní mi to dovoluete vysvětlit a ilustrovat. Existuje cesta, nazvěme ji *cesta vlivu*, která vede z mozku k jazyku, nebo chcete-li od myšlenek ke slovům, podle toho, zda mluvíme o orgánu, nebo jeho funkci. Všichni lehce rozpoznáme směr provozu vlivu z mozku k jazyku, od myšlenek ke slovům. Písmo o tom mluví takto: „*Dobrý člověk vynáší z dobrého pokladu svého srdce dobré a zlý člověk vynáší ze zlého pokladu svého srdce zlé; neboť jeho ústa mluví z přebytku srdce.*“ (Lk 6,45). To je směr provozu vlivu z mozku k jazyku, od myšlenek ke slovům. Ale přátelé, pochopte prosím něco moc důležitého: tato cesta vlivu od mozku k jazyku, od myšlení ke slovům, je obousměrná. Je to obousměrná ulice a cesta vlivu opačným směrem je pořádně široká. S takovou přímostí a silou ovlivňují naše myšlenky naše slova, s jakou naše slova ovlivňují naše myšlenky. Je to vzájemné, obousměrné, oboj-vlivné. Musím tento bod objasnit a podtrhnout, protože je klíčem k celému studiu.

„*Slova jsou náznakem toho, co je v srdci. Ústa mluví z přebytku srdce. Slova jsou však něčím více, než jen náznakem charakteru; mají totiž moc i zpětně reagovat na charakter. Lidé jsou pod vlivem svých vlastních slov.*“ (DA 323). Jaký je rozsah tohoto vlivu?

„*Všichni jsou do značné míry pod vlivem svých vlastních slov. Navenek se projevují pocity, vyjádřeny ve slovech. Takto je vláda jazyka úzce spjatá s osobním náboženstvím. Mnoha lidem vedou jejich vlastní slova k víře, že nesprávný směr je správný. Myšlenky jsou vyjádřeny slovy a slova reagují na myšlenky a produkují další slova. Tento vliv je cítit nejen u samotného člověka, ale i u druhých.*“ (ST 1. 3. 1905).

Přátelé, jak velký je tento vliv? Je tak velký, že pokud něco mluvíme opakovaně, ačkoliv zpočátku velmi dobře víme, že to není pravda, můžeme nakonec sami uvěřit tomu, že to pravda je. Inu, může se tak stát a to kvůli tomuto mocnému zákonu vzájemného ovlivňování. Když přijde na budování charakteru, tak pak nemluvíme jen o něčem náhodném či nedůležitém. Ačkoliv lidé tomuto principu všeobecně rozumí, je mocný a má velký potenciál v tom, že nám může podstatně překážet anebo podstatně pomoci při budování Kristova charakteru (podle toho, zda tento princip *používáme*, nebo *zneužíváme*). Chápete, co tím chci říct? Prosím, naučte se, jak ho nezneužívat, ale používat, a sklidit požehnání, které je obsaženo v poslušnosti vůči tomuto principu. To je naším cílem.

Jeden z nejlepších a nejjasnějších citátů na tento princip najdeme zde: „*Existuje přírodní zákon,*“ – a zde se můžeme zastavit. Je to přírodní zákon. Už jsme si uvedli příklad ohledně pera, které když pustím, tak spadne na zem a to prostřednictvím gravitačního zákona. Dělá gravitační zákon rozdíly mezi lidmi? Rozlišuje mezi věřícím a nevěřícím? Bere ohled na osobní reference? Ne, nic takového, ale funguje stále, ať se vám to líbí, nebo ne, zda mu věříte, nebo ne. Bez ohledu na to, kým jste, tento zákon existuje.

A nyní mě dobře poslouchejte: existuje zákon, který funguje VŽDY. „*Existuje přírodní zákon, který říká, že naše myšlenky a pocity jsou povzbuzeny a posilněny...*“ Co to znamená? „*tvé myšlenky budou stát pevně*“ (Př 16,3 (podle překladu Josefa Roháčka). To slovo je klíčové v našem úvodním verši. „*Existuje přírodní zákon, který říká, že naše myšlenky a pocity jsou povzbuzeny a posilněny, když je vyslovíme. Dokud slova vyjadřují myšlenky, je také pravdou to, že myšlenky následují slova.*“ Opět zde máme to vzájemné ovlivňování. „*Pokud bychom víc mluvili o naší víře a víc se těšili požehnáním, které víme, že máme – velkou milost a lásku Boží – měli bychom víc víry a větší radost.*“ (MH 251). Vždy, když slovně vyjádříme naši víru, tak podle zákona vzájemného ovlivňování skončíme s ještě větší vírou. Vždy, kdy slovně vyjádříme radost, tak podle zákona vzájemného ovlivňování nakonec skončíme s ještě větší radostí.

„*Žádný jazyk nemůže vyjádřit a mysl žádného smrtelníka nemůže pochopit požehnání, které plyne z uvědomění si Boží lásky a dobroty. Už zde na zemi můžeme jako studnice, která nevysychá, prožívat radost, protože je naplněna prameny, které plynou z Božího trůnu.*“ (MH 251). Vidíte, jak velký potenciál má tento zákon v tom, aby nás požehnal v naší křesťanské zkušenosti? Je to velký potenciál.

Jenže vás musím varovat. Stejně jako je v něm potenciál nám pomoci, když ho použijeme správně, je v něm i potenciál překážet nám, pokud ho zneužijeme.

Nyní si přibližně oba případy v následujícím citátu: „*Čím víc mluvíte o víře, tím víc ji budete mít.*“ Všimněte si, prosím, jaké je to jednoznačné prohlášení: „...*tím víc ji budete mít.*“ Není to nic nejistého, je to jednoznačný princip, protože je to (jak jsme studovali) *přírodní zákon*. Pokud tedy mluvíte o víře, tak podle zákona vzájemného ovlivňování budete mít víc víry. Použijte tento zákon, vždyť má v sobě obrovské požehnání.

Ale mějte se na pozoru. Vyslechněte si o jeho potenciálu nám škodit a brzdit nás. „*Čím víc přemýšlíte o překážkách, mluvíte s druhými o svých zkouškách a rozvádíte je, abyste získali soucit, po kterém prahnete, tím víc překážek a zkoušek budete mít.*“ Opět to celé platí na tom samém zákonu.

Přátelé, jsem naprosto přesvědčen o tom, že mnozí z nás škodí víc své křesťanské zkušenosti a svému budování charakteru svými vlastními jazyky, než čímkoliv jiným. Naříkáme, stonáme a stěžujeme si a mluvíme o všech našich zkouškách, souženích a překážkách – a podle zákona tedy způsobujeme sami sobě, že jsme stále sklíčenější a malomyslnější.

Víte, musím vám říct jeden příběh. Měl jsem tu přednost zastupovat jednoho učitele na semináři, který odešel ze zdravotních důvodů. Musel jsem na čtvrtek převzít všechny jeho třídy. Bylo jich šest.

První den jsem přišel do školy celý dychtivý, že budu užitečný a budu mít na studenty pozitivní vliv. Vzpomínám si, že jedna dívka ke mně přišla ve vstupní hale, když jsem přišel do třídy. Říkejme jí Susie. Měla ten protáhnutý smutný výraz ve tváři, jakoby ztratila posledního přítele, a celé mé srdce s ní soucítilo. To ubohé děvče bylo smutné a nešťastně, prostě doopravdy utrápené. A řekla mi: „Vy jste ten nový učitel Bible?“ „Ano,“ odvětil jsem a ona řekla: „Chtěla bych s vámi mluvit.“ „Jistě, Susie, přijď přes přestávku do mé kanceláře.“ Dal jsem jí čas. A ona skutečně přišla.

Otevřela dveře, pozval jsem ji dovnitř a spustila. Rozmluvila se o všem možném, co bylo v jejím mladém životě smutné, bezútěšné a nešťastné. Jak jsem ji poslouchal, přišlo mi na rozum: „To je ale ubohé dítě.“ A potom, když jsem ji poslouchal dále, došlo mi, že řada věcí z toho, co vypráví, není skutečnost. Pro ni to byla skutečnost, ale říkala věci, jako například: „Všichni moji učitelé se mě snaží nechat propadnout.“ Její učitele jsem náhodnou znal, a věděl jsem, že to není pravda, ona však byla přesvědčená o tom, že to tak je. A byla tak sklíčená, že se rozplakala, když mi to dovykládala.

To je zákon ovlivňování v praxi. Víte, chtěl jsem jí pomoci, tak jsem jí předkládal návrhy, a ona na to: „Víte, co jsem zkoušela, ale u mě to nefunguje.“ Přešla celá hodina a my jsme se nikam nedostali. Nakonec jsem jí řekl: „Víš, Susie, musíme se setkat ještě jednou. Přijď zítra v tom samém čase, jako dnes. Já tu budu.“

Na rovinu vám řeknu, že bylo pro mě trochu náročné, abych ji pozval, protože to bylo tak strašné selhání. Ale myslel jsem si, že to přeci jen nějak vyřešíme. Další den tedy přišla, přesně na čas. Samozřejmě jsem doufal, že jsme už přešli všechno to negativní. Myslel jsem si, že jsme se o to postarali a nyní bychom pokračovali s něčím pozitivním. Ale ne, naopak jsem vyslechl předchozí den jen polovinu, a tak znovu spustila a já jsem ji nadále zkoušel přerušovat nějakými nadějnými návrhy, najít něco užitečného, co by mohla udělat. „Ne, mně to nefungovalo, zkoušela jsem to. U mě to nebude fungovat.“ Odešla znovu s pláčem a byl jsem skutečně deprimovaný. Zase jsme se nikam nedostali.

A tak jsem nabral odvalu a řekl jsem jí: „Víš, Susie, musíme se sejít znovu, vrať se zítra.“ V ten večer jsem přišel domů a mluvil jsem o tom s Pánem. Řekl jsem: „Pane, nepomáhám tomuto ubohému dítěti. Zoufale potřebuji pomoc. Co bych měl udělat?“ A on mi dal plán.

Další den, přesně ve stanovený čas zaklepala na dveře, otevřela a než mohla vůbec něco říct, posbíral jsem všechnu autoritu nového učitele na škole, podíval se jí rovnou do očí a řekl jsem: „Susie, ani jedno slovo. Nechci od tebe slyšet ani jedno slovo ohledně tvých problémů, až dokud mi neřekneš něco, co ti dělá radost a za co jsi vděčná.“ Trochu ji to vylekalo. Věděla, že jsem to myslel vážně. Řekl jsem: „Víš, vejdi a sedni si, ale ani jedno slovo o tvých problémech, dokud mi nepovíš něco, aspoň jednu věc, která tě těší a za kterou jsi vděčná.“ Sedla si a já s ní, a čekal jsem, že něco řekne, protože jsem věděl, že chce se mnou mluvit o svých problémech. Nedokázala na nic přijít. Pozoroval jsem ji, jak si lámala hlavu, aby si vzpomněla na něco, co ji přináší radost. Podívala se do země, potom do stropu, na stěny... Pátrala ve své mysli po něčem, za co je vděčná, ale nemohla na nic přijít.

Toto se vám může stát, přátelé, pokud zneužíváte tento zákon. Nedokázala na nic přijít, a po celý ten čas v mé kanceláři mlčela. Nakonec jsem ji řekl: „Víš, Susie, musím svůj čas využít. Jdu opravovat písemky, a když na něco přijdeš, řekneš mi to, a já ti budu věnovat plnou pozornost.“ Po celý čas jsem opravoval písemky a ona tam tiše seděla.

Při odchodu jsem ji navrhl: „Víš, Susie, zítra můžeš přijít znovu, ale i na zítra platí to samé: ani jedno slovo o tvých problémech, dokud mi neřekneš něco, za co jsi vděčná.“ Následující den už nepřišla a měl jsem z toho špatný pocit. Byl jsem v pokušení ji říct: „Můžeš přijít a promluvíme si o...“ Ale rozhodl jsem se nepolevit. Vždy, když jsem ji viděl, řekl jsem: „Susie, přijď tedy, kdy chceš, ale musíš mi říct něco, za co jsi vděčná“ a vždy jsem se doširoka usmíval.

Řekl jsem o té zkušenosti své ženě, a když jsem byl doma, někdo zavolal. Manželka to zvedla a podala mi sluchátko se slovy: „Myslím, že je to Susie.“ Vzal jsem telefon a řekl: „Susie, to samé platí i přes telefon. Ani jedno slovo. Ani jednoho jedině slovo o tvých problémech, dokud mi neřekneš něco, za co jsi vděčná.“ Ticho. Slyšel jsem, jak dýchá a posmrkává, ale nic.

„Nakonec přeci jen s něčím přišla. Víte, bylo to dávno, a nevzpomínám si přesně, co to bylo, ale něco takového velmi všeobecného. Ale chňapl jsem po tom a začal ji povzbuzovat, zkoumat důsledky a následky té jedné věci, a víte, při tom rozhovoru jsme se vůbec nedostali k jejím problémům. Mluvili jsme jen o doopravdy živých požehnáních, ze kterých se to dítě těšilo každý den. Navrhl jsem: „Víš, Susie, chci, abych jsi zítra přišla ke mně do kanceláře a řekla mi něco dalšího, z čeho jsi šťastná.“ A ona slíbila, že přijde.

Další den přišla a bavili jsme se o jejich požehnáních. Byl jsem tam jen jeden čtvrtek, ale viděl jsem, jak se v Susiném životě odehrávali vskutku pozoruhodné věci. Stal se z ní jiný člověk, a to jen proto, že tento zákon začala používat a přestala ho zneužívat.

Většina jejich problémů byla dočista vymyšlená (MH 241). Vytvořila si je tím, že se zaměřovala na negativní věci a mluvila o nich. Staly se pro ni nerealisticky negativními. Samozřejmě, že neměla žádné přátele, protože byla jako temný deprimující obláček, se kterým nikdo nechce trávit čas. Nikdo se přece nechce kamarádit s někým takovým. Tak si vytvářela situace, které si připravovala tím, že byla deprimovaná, a nakonec s ní nikdo nechtěl být. Ale když se stala optimističtější, začala si získávat přátele.

Po čtvrtku jsem odešel. S těmi studen ty jsem se doopravdy sblížil a v dalším roce mě pozvali, abych u nich vedl modlitební týden. Nikdy nezapomenu, jak jsem vešel do zadní části modlitebny. Hádejte, kdo tam byl vpředu, kdo tam hrál na kytaru se zpěváky s širokým úsměvem? Susie. Podíval jsem se na ni a řekl: „Chvála Pánu.“ Doběhla ke mně, jen co mě spatřila. Objala mě a vyhrkla: „Jsem tak šťastná, že vás vidím, a mimochodem, tento rok jsem ve škole doopravdy šťastná.“

Přátelé, nezneužívejte ten zákon, ale použijte ho. Tento princip má stejný potenciál vás požehnat a pomoci vám, stejně jako vás proklet a brzdit. Rozhodněte se vyjadřovat jen to, co vám pomůže rozvinout charakter, který bude podobný tomu Kristovému.

## Kapitola 34: Pomalý k mluvení, pomalý k hněvu.

„Necht' je tudíž, moji milovaní bratři, každý člověk hbitý k vyslechnutí, pomalý k promluvení, pomalý k hněvu“  
(Jk 1,19)

S tímto principem v mysli se chci s vámi zaměřit na některé specifické instrukce v Bibli ohledně toho, co bychom měli mluvit, a co ne. Budete se divit, nakolik si neuvědomujete důležitost tohoto *zákona vzájemného ovlivňování* a kolik specifických příkazů je v Bibli o tom, co bychom měli mluvit, a co ne. Když pochopíte tento princip v pozadí těch instrukcí, lépe porozumíte, proč je důležité některé věci mluvit, a některé zase ne. Musíme porozumět základním principům, teprve až potom dávají větší smysl konkrétní pravidla a předpisy o tom, co máme dělat, a co ne.

Podívejme se tedy na některé konkrétní Biblické příkazy o tom, co bychom měli mluvit. Odklidíme z cesty nejprve to negativní, a potom přejdeme k tomu pozitivnímu. Především bychom neměli mluvit o ničem hanebném a hloupém: „*Ani hanebnost, hloupé řeči nebo laškování, což se nesluší; nýbrž raději*“ – co? – raději „...*vzdávejte díky.*“ (Ef 5,4). Děkujte. Nedovolte, aby vám z úst vyšlo něco hanebného či hloupého.

Existuje mnoho nemístných vtipů. Víte, o čem mluvím. Rozhodně bychom se neměli v žádném případě podílet na jejich šíření. Pokud vyslovíte něco hanebného, tak potom podle zákona vlastně děláte sami sebe hanebnými, až dokud se nedostanete do stavu, kde bude muset Soudce říct: „*špinavý necht' se ještě pošpini*“ (Zj 22,11). A to platí navždy. Nedovolte, aby se to stalo vám. Nedělejte to, prosím. Starostlivě si sřežte svůj jazyk a neříkejte nic, co je nemravné či nečisté.

Existují však i hloupé řeči, které nemáme vyslovovat. Je to těžká věc a některé pohorší to, co vám k tomu musím říct. Hloupá řeč... Když vedeme hloupé řeči, stáváme se podle zákona hloupými: „*z úst hlupáků prýští hloupost.*“ (Př 15,2). „*Čím srdce přetéká, to ústa mluví.*“ (Lk 6,45). Takže se stáváte čím dál hloupějšími, až se stanete tak lehkovážnými, povrchními a hloupoučkými, že nebudete schopni nějakých rozvážných, soudných a hlubokých myšlenek či slov. Skutečně to funguje a můžete ze sebe udělat takového šaška.

Víte, vést hloupé řeči nám ve skutečnosti ulehčuje vysoké uznání, které tento svět uděluje tomu, kdo ho umí rozesmát. Co se ve světě pokládá za jednu nejžádanějších vlastností? Smysl pro humor. A pokud doopravdy chcete někomu složit kompliment, řeknete: „Ó, ten člověk je skutečně zábavný, je to doopravdy veselá kopa.“ Otázka: je to doopravdy žádoucí vlastnost pro křesťana? Kdyby to byla žádaná vlastnost pro křesťana, viděli bychom ji projevenou v Kristově životě... Ale no tak, vždyť ne všechny křesťanské vlastnosti jsou zobrazeny v Ježíši Kristu, ne? Ale ano, jsou. Povězte mi: jak často vidíte Krista vtipkovat či mluvit hloupě, aby někoho rozesmál? Nikdy. Což nás vede k závěru, že to nemusí být skutečně křesťanská vlastnost. Je to možná jen napodobenina toho, co má mít pravý křesťan, a sice té skutečné radosti ze štěstí.

Je to tenký led, po kterém musíme přejít, a chci, abyste mě nechápali špatně. Přidržme se tedy inspirace: „*Kdyby někdo mohl poukázat na jedno bezvýznamné slovo, které vyslovil náš Pán, anebo na nějakou lehkomyšlnost v Jeho charakteru, mohl by nabýt dojmu, že lehkovážnost a vtipkování jsou u něj ospravedlnitelné. Tento duch je nekřesťanský, protože být křesťanem znamená být...*“ – jakým? „...*podobným Kristu. Ježíš je dokonalý vzor a my musíme Jeho příklad následovat. Křesťan je nejvyšším vzorem člověka, reprezentantem Krista.*“ (Ev 64).

Byl Kristus vtipálek? Ne. Proto křesťan, který má reprezentovat Krista, nebude vtipálek. Ale prosím, nepochopte mě špatně. Nejsem, a zdůrazňuji: *nejsem* zastáncem smutného sklíčeného ducha a povahy. Křesťan by měl být tím nejšťastnějším člověkem na tváři země (LHU 376). Je však rozdíl mezi skutečnou radostí a štěstím, které je vedlejším produktem svatosti (RC 161), a touto napodobeninou, lacinou náhradou, které říkáme: hloupost či bláznovství. Ano, říkáním vtipů sice přinesete dočasnou radost, ale co potom? Je po vtipu. Ale pravé slovo vyslovené v pravý čas (Př 15,13) je něco, co povzbudí a povznese, co připomene Boží lásku a věrnost. A to přináší pravou trvalou radost tomu, kdo je slyší. Byl Kristus stále připraven říci slovo v pravý čas? Přinést radost a útěchu ubohým srdcím, trpícím lidstvu? Ano. Chodíval ale a vykládal vtipy, aby rozesmál druhé? Ne, a v tom je rozdíl. Bože, pomoz nám zvolit si to, co je pravé, a ne nějakou napodobeninu.

„Je správné být veselý, ba radostný. Je správné pěstovat veselost ducha posvěcováním se pravdě, ale není správné oddávat se bláznivému vtipkování a žertování v lehkomyšlnosti a malichernostech.“ (7BC 938). Vidíte ten rozdíl mezi pravým a falešným?

„V náboženství Ježíše není nic ponurého. Pokud se budeme svědomitě vyhýbat všem lehkomyšlnostem, malichernostem a vtipkování (což se podle apoštola nepatří (Ef 5,4), tak budeme mít v Ježíši sladký odpočinek a pokoj, který se projeví ve vzhledu. Křesťané nebudou sklíčení, deprimováni ani zoufalí. Budou trpělivě smýšlející, a přece ukáží světu veselost, kterou může udělit jen milost.“ (CG 146). Vidíte v tom rozdíl? Prosím, pochopte rozdíl mezi tím pravým a napodobeninou. Obávám se, že jsme dokonce i v naší církvi udělali to, že jsme se ztotožnili právě s tou napodobeninou a považujeme ji za žádanou vlastnost. Ale u Ježíše ji nevidíme.

„Dej se pozor na svá slova. Nemrhej vzácnými chvílemi v bláznivém rozhovoru. Žij tak blízko Krista, že vždy budeš připraven mluvit slovo a v pravý čas občerstvit unaveného (Iz 50,4). Odložte všechnu pýchu, všechno sobectví, lehkovážnost a malichernost. Vtipkování a žertování jsou urážkou Boha a popřením vaší víry. Činí mysl neschopnou rozumně myslet a soustředěně pracovat, lidé jsou kvůli nim povrchní a neužiteční. Buďte obezřetní a současně veselí a šťastní, prokazující chválu Tomu, který vás povolal ze tmy do svého podivuhodného světla.“ (RH 29. 10. 1903).

Křesťané by měli být slunní lidé. Měli bychom mít pozitivní povznášející a povzbuzující povahu a ducha a ovlivňovat tak každého, s kým přijdeme do kontaktu. Takový však můžeme být pouze tehdy, pokud se díváme a mluvíme o vlastnostech, o moci a o milosti, kterou máme v našem Slunci Spravedlnosti. Díváním se měníte a odrážíte Jeho světlo, lásku a moc. Slunnými se stáváte hleděním na Slunce Spravedlnosti a mluvením o NĚm.

„Někteří necítí, že je jejich náboženskou povinností disciplinovat svou mysl, aby uvažovala o radostných tématech, aby tak mohli odrážet světlo, a ne tmu a šero. Tato třída lidí si myslí, že buď se bude angažovat v hledání svého vlastního potěšení v lehkomyšlných debatách, smíchu a vtipkování a ustavičně budou svou mysl rozveselovat řádem zábavy, anebo budou deprimováni s velkými zkouškami a duševními konflikty, o kterých si myslí, že je prožil jen málokdo a jen málokdo jim rozumí. Tito lidé mohou vyznávat křesťanství, ale lžou sami sobě. Nemají ten pravý materiál.“ (RH 12. 3. 1872).

Vidíte, přátelé, můžete si vybrat jednou z těchto dvou cest, vidíte? Buď půjdete cestou laciné napodobeniny, anebo můžete jít cestou tmavou a ponurou. Jaké je ale ve skutečnosti řešení? Podívat se na Slunce Spravedlnosti, hledět na NĚj. A když budete na NĚj hledět, budete se měnit: budete těmi nešťastnějšími lidmi na tváři země (LHU 376) a budete mluvit vždy v pravý čas slova (Iz 50,4), které budou pro druhé požehnáním. Prosím, nedejte se oklamat napodobeninou. Neprojevujte bláznovství, vtipkování či žertování, ale vždy buďte připraveni mluvit o Boží lásce, milosti a o Jeho vzácných zaslíbeních, abyste druhým přinesli trvalou radost a štěstí.

Pojďme v našem studiu dál. Také platí, že nemáme mluvit nic jiného, než jen pravdu. Je nám zakázáno mluvit cokoliv jiného, než je pravda. Ježíš to vyjadřuje takto: „Ať je tedy vaše slovo ,ano, ano‘ -- ,ne, ne‘; co je nad to, je ze Zlého.“ (Mt 5,37). Jinými slovy mluďte přesně to, co máte na mysli, a přemýšlejte nad tím, co mluvíte.

Prosím, pochopte jedno: je tam napsáno: ,ano, ano‘ a ,ne, ne,‘ není tam napsáno: ,Ano, ne.‘ Máme velký sklon vytahovat ,ano-ne‘ odpovědi. Co tím myslím? Nuže, **je dost pravdivá na to, abychom přesvědčili sami sebe, že mluvíme pravdu, a také dost falešná na to, abychom jsme se dostali z té trapné situace. Je to směr pravdy a lži a je to od toho zlého.** Dábel je velmi šikovný míchač pravdy a lži, on se na to vysloveně specializuje. Kdykoliv se dostaneme jeho cestu, mluvíme to, co je ďábelské: smíchaninu pravdy a bludů. Buďte opatrní s ,ano-ne‘ odpověďmi. Mluďte jen pravdu, a to i kdyby vás to mělo něco stát. Je zakázáno mluvit něco jiného, než přímou pravdu.

Máme sklon přikrášlovat naše příběhy, vidíte? Říkáme tomu *přehánění* – to je trochu přidat, ozdobit, aby to bylo co nejsenzačnější. Víte, o čem mluvím. Ale tento příkaz to zakazuje. Ještě je zde další věc, kterou jsme náchylní dělat, a to je ozdobování řeči doplňujícími bezvýznamnými výrazy, o kterých si myslíme, že jsou nezbytně nutné, pokud má být naše vyprávění působivější. Je to také zakázáno, moji přátelé. „Boží slovo také odsuzuje používání těch bezvýznamných frází a nevhodných slov, které hraničí s rouháním se. Odsuzuje lživé poklony, vyhýbání se pravdě, zveličování, zkraslování skutečnosti v otázkách obchodu, které jsou běžné ve společnosti a ve světě podnikání. Ale necht' je vaše řeč: ,ano, ano; ne, ne,‘ co je nad to, to je od zlého.“ (Ed 236).

Když se pokoušíte prodat auto, které už nemůžete strpět, nebo se na něm všechno kazí, jak ho prezentujete budoucímu kupci? Přesně toto jsou ty věci, o kterých mluvím. Skutečně mu povíte, jaké má chyby? Anebo vykreslíte velmi nerealistický obraz, jen abyste dotyčného přiměli ke koupi? Přemýšlejte nad tím.

Ale já chci napřímit vaši pozornost na tu první věc, kterou Slovo Boží odsuzuje, a to je používání bezvýznamných frází a nevhodných slov, které hraničí s rouháním se. Mám tu nelehkou úlohu vám říct, jak to ve skutečnosti je. Byli jsme známi jako lid, který se nikdy nerouhal. Ale víte, věci se pomalu a postupně mění. Jak k tomu došlo? Došlo k tomu používáním bezvýznamných frází, které hraničí s rouháním se, které nás zdemoralizují a uspokojí, až nakonec překročíme hranici a rouháme se. Které to jsou, ty *bezvýznamné fráze hraničí s rouháním se?* Nerad to sice ilustruji, ale chci, abyste to pochopili, a proto to udělám.

Bezvýznamná fráze hraničí s rouháním se, je: „Ježíš.“ Častokrát to používáme v podobě eufemismu. Eufemismus je slovo, které lidé používají na vyjádření nějakého nevhodného slova jemnějším způsobem.

Všimlí jste si, že ve společnosti můžete slyšet častokrát slovo „Ježíš“, a potom i jeho obměnu „Ježíšmarija“? Určitě jste zvyklí to poslouchat. Jsem vždy znechucen, když to slyším. Vždyť je to přece Boží jméno! Satan nás pomocí velmi postupného hraničního rouhání dovedl do zřetelného rouhání se. Jiný příklad: „Krucí (odvozeno od *krucifix*)! Proboha!“ To jsou eufemistické varianty pro Boží jméno. Jiný výraz: „Čestné slovo!“ Dávejte pozor: „*Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a to Slovo bylo Bůh. ... A Slovo se stalo tělem*“ (Jan 1,1.14). Když řeknete: „čestné slovo,“ použijete Ježíšovo jméno. Nebo jiné: „Bože můj! Můj ty Bože!“ atd.

Předtím, než mě rychle odepíšete a označíte za radikála a fanatika, prosím, **uvědomte si, že andělé vždy, když berou do úst Boží jméno, zahálí si tváře, skloní své hlavy a vysloví ho s tou největší úctou** (Ed 243). Milí přátelé, musím vám říct, že pokud chcete mít naději, že budete součástí této společnosti, musíte si vypěstovat takový druh úcty pro Boží jméno. **Je to jedno z deseti přikázání** (Ex 20,7). To není jen něco vedlejšího, úcta k Božímu jménu je rozhodující. Prosím, opravdově o tom přemýšlejte. Poproste Ho, aby vám pomohl rozeznat bezvýznamné fráze, které máte ve svém slovníku, a které hraničí s rouháním se, a pro lásku Kristovu je začněte vykořeňovat. Když tak učiníte, velmi si tím pomůžete při pěstování té vzácné úcty ke Svatému Bohu. Najdete obnovenou citlivost k úctě k Bohu, která ovlivní vaše chování, když přijдете do Jeho domu. Všechno to s tím úzce souvisí. Jeden z důvodů, proč jsme se stali tak bezstarostnými, co se týče chování v Božím domě, je to, že jsme se stali neuctivými vůči Božímu jménu. Moudrému to stačí říci jednou.

Co dál je nám zakázáno mluvit? „*Žádnému ať se nerouhají, nejsou svárliví, ale přívětiví, dokazující vší veliké tichosti ke všechněm lidem.*“ (Tit 3,2 BK). Všimněte si, že to platí pro všechny lidi. Je nám tedy zakázáno vyhledávat chyby, mluvit špatně, kritizovat, pomlouvat a klevetit. Toto všechno máme zakázáno. Popravdě mezi námi jako lidmi je pomlouvání, kritizování, hledání chyb a mluvení špatných věcí vážným problémem. Proto vždy tam, kde je samospravedlnost, je i duch kritiky a hledání chyb. Pokud jdete přesvědčit sami sebe, že jste spravedliví, uděláte to tak, že poukážete na někoho jiného, kdo se chová o dost hůře, než vy sami. Musíte se zaměřit na jejich problémy a odhalit je. Přitom pokud přijдете ke kříži a přijmete nezasloužené nekonečné milostivé opatření odpuštění, krví Krista jste přijeti ne na základě to, kdo jste, ale na základě toho, kým jste v Kristu. A potom budete nabízet všem ostatním to samé odpuštění a přijetí. Budete mít s nimi velkou trpělivost, protože víte, že Bůh byl velmi trpělivý s vámi.

**Ve skutečnosti to funguje takto: jistotně zacházíme s jinými tak, jak si myslíme, že Bůh zachází s námi. Pokud si myslíme, že Bůh nás nepřijímá, dokud se nechováme podle Jeho normy, potom my nepřijímáme druhé, pokud se nechovají podle naší normy.**

Ale uvědomte si, že Bůh nám milostivě připočítává dokonalé chování Jeho Syna a na základě toho nás přijímá a potom nás s láskou a trpělivostí učí, jak se máme chovat každý den stále více a více jak On. Když si to uvědomíme, potom budeme nabízet ten samý dar přijetí druhým a budeme mít s nimi velkou trpělivost, když se budou učit žít Kristu podobný život.

Kritizování a hledání chyb – to všechno, moji drazí přátelé, to všechno je kletbou a morem v naší milované církvi. Žádám vás, pokud se do těchto věcí zapojujete, z Boží milosti s tím přestaňte.

„*Přestaňte se zaobírat nedostatky jiných. Udržte svůj jazyk zasvěcený Bohu. Zdržte se mluvení čehokoliv, co by mohlo znehodnotit vliv jiného člověka, protože pokud se oddáváte používání takových slov kritiky, rouháte se Božímu svatému jménu popravdě až tak, jako byste byli přísahali...*“ (5BC 1093).

Znám mnoho samospravedlivých adventistů sedmého dne, kteří by nikdy Boží slovo nevzali nadarmo, ani by nepřísahali, ale naproti tomu se denně rouhají Božímu jménu kritizováním a hledáním chyb. Jak je to možné? Nuže, pokud tvrdíme, že jsme křesťané, a přitom kritizujeme a hledáme chyby druhých, co potom náš život vypovídá o Bohu, našem Pánu? Vždyť přece víte, že žalobníkem našich bratří je satan (Zj 12,10), ne Bůh.

Pokud vy i já tvrdíme, že jsme křesťany, a přitom žalujeme na své bratry, tak potom vlastně říkáme o Kristu, že On je žalobníkem bratří. Reprezentujeme Krista, když si přivlastňujeme Jeho jméno. Prosím, neberte Jeho jméno nadarmo, a to ani nemluvím o přísahání. Mluvím o tom, že o sobě tvrdíme, že jsme křesťané, zatímco jsme žalobníci našich bratří. Tím bereme jméno Boží nadarmo.

„*Můžeme dělat chyby, a můžeme se i ,navzájem napomínat.‘ (Ř 15,14).*“ Je velký rozdíl mezi nelaskavým napomenutím bratra či sestry, a kritizováním či hledáním chyb za zády. Jeden směr je Kristův postoj k chybám, druhý směr je satanův postoj k chybám. „*Můžeme dělat, chyby, a můžeme se i ,navzájem napomínat.‘ (Ř 15,14). Ale do církve pronikl... duch pomluv, vyhledávání chyb a hanění druhých, což jasně dokazuje, že nejste obrácení. Používají se slova, která by nikdy neměli přejít přes rty křesťana. Moji bratři a sestry: když neumíte mluvit o ničem lepším, než o chybách druhých, pamatujte, že ,tichost je výřečná‘ a ,Ať nikoho neuráží...‘“ (Tit 3,2; 1ST 367). Pokud nedokážete říct o někom něco dobrého, tak potom raději nemluvte vůbec. Nejenže se vyhnete tomu, že byste tím, co řeknete, ublížili jiným, ale uvědomte si také, prosím, že musíte předejít i tomu, aby to, co řeknete, neublížilo také vám podle zákona vzájemného ovlivňování.*

Pokud kritizujete a hledáte chyby – podle kterých dvou principů rozvíjíte ty samé chyby u sebe? V první řadě se zaměřujete na jejich problémy a díváním se měníte. A potom – podle druhého zákona, zákona vzájemného ovlivňování – mluvením o těchto problémech je posilňujete a podporujete sami v sobě. Kritizování a hledání chyb je tím nejlepším způsobem, jak rozvinout všechny ty chyby, na které se zaměřujete, a o kterých s každým mluvíte, ve vašich vlastních životech. Kritizováním a vyhledáváním chyb si hodně ubližujeme! Kvůli tomu způsobujeme hotovou pohromu v našich rodinách a v našich sborových rodinách.

Mám pro vás výrok, který je potřeba si napsat na nějakou kartičku a přichytit si ho nějakou magnetkou na ledničku. Anebo si ho dejte na zrcadlo v koupelně, abyste to měli na očích a museli si to každý den číst. Je to úžasné řešení kritizování a vyhledávání chyb, které mezi námi působí jako mor: „*Pěstujte si zvyk dobře mluvit o jiných. Zaměřujte se na dobré vlastnosti těch, se kterými se stýkáte.*“ (MH 492). Všimněte si, že pokud máte mluvit o pozitivních vlastnostech jiných, musíte se na ně naměřit. „*Vždyť ústa mluví z přebytku srdce.*“ (Mt 12,34). Hleďte dobré vlastnosti, zaměřujte se na ně, a potom o nich můžete mluvit.

Zkusíme si ten výrok přečíst ještě jednou, a budeme pokračovat ve čtení: „*Pěstujte si zvyk dobře mluvit o jiných. Zaměřujte se na dobré vlastnosti těch, se kterými se stýkáte, a co nejméně si všimněte jejich chyb a omylů. Když jste v pokušení si stěžovat, co někdo řekl nebo udělal, pochvalte něco z jeho osobního života či charakteru.*“ (MH 492).

Kdybychom to dělali, dokázete si představit kolik pokoje, harmonie a štěstí by mohlo být v našich domovech a sborech? Dokázete si to představit? Bože, pomoz nám Tvůj zákon raději používat, než zneužívat. Pokud ale hledáte a mluvíte o negativním, a hledíte na to negativní, tak to působí proti vám. Pokud ale hledáte dobré vlastnosti u jiných – na co hledíte? Na dobré vlastnosti, a pokud mluvíte o těch vlastnostech, díky tomu se prostřednictvím těch dvou principů budete zvýhodněni a požehnáni, protože hledíte na pozitivní věci a mluvíte o pozitivním. Tím nejen šíříte pokoj a štěstí, ale také si pomáháte budovat vlastnosti, jaké má Kristus. Právě tak to funguje.

Jak se tento zákon vzájemného ovlivňování aplikuje na překonávání hněvu? Nuže, aplikujme ho velmi přímo: „*Víte to, moji milovaní bratři: Každý člověk ať je rychlý k naslouchání, ale pomalý k mluvení, pomalý k hněvu. Neboť lidským hněvem se Boží spravedlnost nevypůsobí.*“ (Jak 1,19-20). Lidský hněv produkuje ještě více hněvu a dělá vás více a více nahněvané.

Ale všimněte si, prosím, že předtím, než je nám řečeno, abychom byli *pomalí k hněvu*, je nám řečeno, abychom byli *pomalí k mluvení*. To je velmi důležité: jediný způsob, jak můžeme být pomalí k hněvu, je naučit se být pomalými k mluvení. Ve skutečnosti jediný způsob, jako se můžeme úplně zdržet hněvu, je naučit se nepoužívat hněvivá slova – tak to je podle zákona vzájemného ovlivňování. Nejprve ale je potřeba být rychlý k naslouchání.

Víte, mnohokrát se nahněvame jen proto, že jsme úplně neporozuměli tomu, co daná situace zahrnovala. Kdybychom jen nereagovali tak prudce a dali si čas na rozebrání všech faktů, pravděpodobně bychom se vůbec nehněvali. Buďte rychlí naslouchat a pomalí k mluvení, a budete i pomalí k hněvu.

„*Vyslovení hněvivých slov je jako když křemenem škrtneme o křemen – okamžitě zapaluje pocity hněvu.*“ (CG 95). Nuže, řekl bych, že většina z nás si myslí, že zapaluje pocity hněvu u jiných, vidíte? Takto obvykle přemýšlíme. Ale podle zákona vzájemného ovlivňování tím, že vyslovujeme hněvivé slova, tak se přímo v nás budou rozvíjet pocity hněvu. Pokud vyslovíte slovo hněvu, podle zákona vzájemného ovlivňování budete ještě nahněvanější. Právě zde se ztrácíme, co se týče kontrolování hněvu. To je to místo, kde prohráváme boj týkající se kontrolování hněvu. Prohráváme tím, že dovolíme jazyku, aby vyjadřoval naše pocity hněvu a jak jich vyslovíme – tak je posilíme. Potom je vyslovujete stále víc a víc a přitom je stále víc a víc posilňujete, až se dostanete do začarovaného kruhu a úplně ztratíte kontrolu.

„Musíme ovládnout unáhlený hněv a kontrolovat naše slova.“ Všimněte si, prosím, co je tu napsáno: ovládnutí unáhleného hněvu a kontrolování slov jsou naprosto neoddelitelné a na to budeme stále narážet v našem dalším studiu. „Musíme ovládnout unáhlený hněv a kontrolovat naše slova, a v tomto bychom měli získat velké vítězství. Pokud nebudeme kontrolovat naše slova a hněv“ – opět spojení těchto dvou – „...budeme otroky satana.“ Vy, kteří míváte neovladatelný hněv, prosím, uvědomte si tu strašnou situaci a stav, ve kterém se nacházíte. „Pokud nebudeme kontrolovat naše slova a hněv, budeme otroky satana. Jsme mu podřízeni. Vede nás jako zajatce. Všechny hašteřivé nepřijemné netrpělivé podrážděné slova jsou obětí předloženou jeho satanskému majestátu. A je to drahá oběť, dražší, než jakákoliv oběť, kterou bychom přinesli Bohu, protože ničí pokoj a štěstí celý ch rodin, ničí zdraví a nakonec je příčinou ztráty štěstí věčného života.“ (MH 437). Přátelé, prosím pochopte, že pokud máte problém s hněvem, z Boží milosti nad ním musíte zvítězit. Ale jak zvítězit?

„Máš neovladatelný hněv a nekontroluješ svůj jazyk.“ Opět zde můžeme vidět spojeny ty dvě věci. „Nedostatek sebekontroly bylo velkou ranou pro vás a vaši rodinu. Štěstí, tichost a pokoj přebývají ve vašich příbytcích, ale jen nakrátko. Pokud se něco přiči vaší vůli, lehko se podráždíte a potom mluvíte a konáte, jakoby jste byli vlastníkem démona. Andělé se odvracejí od scén neshod, kde se vyměňují hněvivá slova. Mnohokrát jste vyhnali vzácné nebeské anděly ze své rodiny tím, že jste se nechali unést vášněmi.“ (2T 78).

Dělím se s vámi o ty výroky, protože chci, abyste viděli, jak velmi škodlivý je výbuch hněvu. Je velmi škodlivý nejen pro zdraví a pohodu každého, kdo s vámi žije, ale obzvláště pro vaše vlastní zdraví a pohodu. Prosím, pochopte, že vám to zabraňuje nejen, abyste se těšili z tohoto života, ale zabrání vám to také, abyste se těšili i z budoucího života. „Pamatujte, že pokud mluvíte uštěpačně slova členům sboru, či členům rodiny, takto byste se vyjadřovali i v nebi, pokud aby vám tam bylo dovoleno vstoupit. Ale nikdy vám to povoleno nebude, dokud se nezměníte.“ (GCB 89). Je to napsáno velmi jasně. Podívejte: „Usilujte o pokoj se všemi a o posvěcení, bez něhož nikdo neuvidí Pána.“ (Žid 12,14). Bůh nevezme do nebe nikoho, kdo úplně nezvítězil nad svým hněvem, protože by ohrozil nebeské štěstí.

Dobře, ale jak tedy můžeme získat kontrolu nad svým hněvem? Je to boj, intenzivní boj, kde se učíme bojovat a vyhrávat v síle Ježíše Krista. Ale na druhé straně je to boj, který přinese vzácné vítězství.

„Ten, kdo je pomalý k hněvu, je lepší než hrdina, a kdo ovládá svůj hněv, je lepší než ten, kdo dobyl město.“ (Př 16,32). Vyžaduje to skutečně tuhý boj na dobytí jednoho města, ale ti, co porazí svůj hněv, jsou ještě větší, než někdo, kdo dobývá město. To nám říká moudrý muž.

Víte, někteří z vás máte ve svých rukou obzvlášť velkou výzvu, a to z důvodu dědictví. Sklon k hněvu se často získává jako dědictví: „s trestem navštěvují vinu otců na synech i na třetí a na čtvrté generaci“ (Ex 20,5). Moje srdce je nakloněno k těm z vás, kteří zdělili velmi nekontrolovatelný hněv. V rukou máte o mnoho intenzivnější boj, než ostatní. Ale chci vás povzbudit tím, že nezáleží na tom, jak silné jste zdělili sklony v této oblasti, protože Kristova milost je dostatečná, aby vám to všechno pomohla překonat (2. Kor 12,9). Budete mít v rukou o mnoho intenzivnější boj, než ti, kteří takové dědictví v této oblasti nemají. Existuje mnoho lidí, kteří bojují a vyhrávají tento boj a většina z nás si vůbec neuvědomuje, jak intenzivní, láskou motivované a Duchem posilňované úsilí je požadováno, aby se dosáhlo a udrželo vítězství. Ale slibuji vám, že Bůh to všechno ví.

Přečtěte si tento pozoruhodný výrok: „Bůh vidí do každé skryté věci života. Někteří vedou neustálý zápas, aby si udrželi sebekontrolu. Denně bojují v tichosti a na modlitbách proti hrubosti řeči a hněvu. Takovou snahu lidské bytosti nikdy neocení. Žádné lidské ústa je nepochválí za to, že se zdrželi unáhlených slov, která se snažila prodrat přes ústa. Svět nikdy neuvidí tyto výhry, a pokud by viděl, tak by jen pohrdal vítězi. Ale v nebeských záznamech jsou takoví lidé zapsáni jako vítězi. Je tam Někdo, kdo dosvědčuje každý skrytý boj a každé tiché vítězství, a říká: „Ten, kdo je pomalý k hněvu, je lepší než hrdina, a kdo ovládá svůj hněv, je lepší než ten, kdo dobyl město.““ (Př 16,32; AH 443).

Chci se s vámi vrátit k něčemu, co bylo uvedeno ve středu tohoto výroku a co nám odhaluje tajemství vítězství nad hněvem. Zaměříme se na tuto větu: „Žádné lidské ústa je nepochválí za to, že se zdrželi unáhlených slov, která se snažila prodrat přes ústa.“ Zde máme tajemství vítězství: „Zdržet se“ – čeho? „...unáhlených slov, která se snaží prodrat přes ústa.“ Co je tedy tajemstvím ovládnutí hněvu? Je to ovládnutí jazyka.

Podívejte, Ježíš je našim příkladem ve všem, vidíte? Měl Ježíš lidskou přirozenost? Ano, měl. Měl schopnost se nahněvat jako člověk, kvůli tomu, jak s Ním bylo zacházeno? Měl tu schopnost? To víte, že měl. Musel procházet skrz těžké hněvivé situace a zkušenosti svého života. Přátelé, procházel skrz takové situace, skrze které nikdo z nás nikdy nemusel projít, a chvála Bohu, ani nikdy nebude muset projít. Popřemýšlejte nad těmi neuvěřitelně těžkými a dráždivými situacemi závěrečných hodin Jeho pozemského života.



Víte, když jsem přemýšlel o Kristu, jak procházel tak těžké a dráždivé situace, vždy jsem byl v úžasu, jak mohl vydržet ovládat Svě pocity. To je úžasné! Nemohl jsem pochopit, jak to mohl dokázat, až dokud mi Bůh neprozradil Jeho tajemství.

To tajemství najdeme u proroka Izaiáše: „*Byl zdrcen, ale pokořil se a neotevřel ústa: jako beránek vedený na porážku a jako ovce před střihači byl němý, ústa neotevřel.*“ (Iz 53,7). Izaiáš píše, že Ježíš nic neřekl. Použil dvakrát ten samý výraz: *neotevřel svá ústa*, a mezitím řekl, že byl *němý*. Když Písmo něco opakuje, znamená to, že je to velmi důležité. A zde Písmo třikrát zopakovalo, že *Ježíš neřekl nic*. A to je to tajemství Jeho vítězství v tak neuvěřitelně těžkých a dráždivých situacích. Neotevřel svá ústa...

„*Jak satan úplně selhal ve svém pokusu přinutit Krista, aby zhřešil, tak selhává i ve snaze přemoci nás, pokud budeme jednat rozumně.*“ Co ale zahrnuje rozumné jednání? Čtème pozorně dál: „*Udělejme pevné rozhodnutí...*“ Jak uděláme to pevné rozhodnutí? Přece svojí vůlí: „*Udělejme pevné rozhodnutí, že když budeme pokoušeni nepřitelem mluvit unáhleně, když si budeme myslet, že se s námi zachází nespravedlivě, anebo když jsme nepochopeni – tak neotevřeme ústa. Pokud bychom odpověděli či jen jediným slovem, nepřítel by téměř určitě získal vítězství. Musíme se naučit tichosti. S jazykem na uzdě můžeme zvítězit v každé zkoušce trpělivosti, skrze kterou jsme povoláni projít.*“ (ST 18. 2. 1903).

Zde máte to tajemství. Jak můžeme úspěšně přejít skrz každou zkoušku, která ověřuje naši trpělivost? Musíme si držet jazyk na uzdě. Musíme se naučit zazipovat naše rty, zahryznout se do jazyka, ať to stojí, co to stojí. Neřekněte ani slovo, když jsou vaše pocity drážděny, protože v té chvíli, když vyjádříte svoje podrážděné pocity, tak podle zákona vzájemného ovlivnění je posilníte a ztratíte kontrolu. Stačí vyslovit jen jedno jediné slovo, a ztratíte kontrolu. Musíme kontrolovat svůj jazyk, ale jen v síle Ježíše Krista.

Pokud máme problém v tom, že ztrácíme trpělivost a nervy, musíme si osvojit tuto Davidovu modlitbu: „*Hospodine, postav stráž k mým ústům, ostrahu ke dveřím mých rtů.*“ (Ž 141,3). Pokud bojujeme v tomto boji proti hněvu, naučte se odmítat vyslovovat byť i jen jediné slovo v provokaci, či v podrážděné situaci. Toho dosáhnete jen modlením se této modlitby.

Nyní prosím pochopte, že nejlepší způsob, jak kontrolovat to, co vychází z vašich úst, je střežit to, co vchází do vašeho srdce, vždyť: „*Čím srdce přetéká, to ústa mluví.*“ (Mt 12,34 ČEP). Takže prostě Boha, aby dal nejen stráž před vaše ústa, ale prostě Ho, aby také řídil vaše myšlenky a pocity, a přivedl je do poslušnosti Krista (2. Kor 10,5).

A zde se nám vynořuje další text z Izaiáše: „*Mysl upevněnou v tobě budeš střežit dokonalým pokojem, protože tobě důvěřuje.*“ (Iz 26,3). Chci vás vyzvat, milí přátelé: skládejte naději v Hospodina, a vězte, že On je schopen uchránit vás před pádem (Ju 1,24). Vězte, že On nedovolí, abyste byli pokoušeni nad vaše možnosti, ale poskytne vám i východisko, abyste byli schopni to pokušení snést (1. Kor 10,13). Když jste v popudlivé situaci, skládejte v Něm svou naději.

Vězte, že On vám ji pomůže překonat, a naučí vás najít ve zkoušce pozhnání (ST 21. 8. 1893). Pamatujete si na naše studium Jakuba ohledně pokušení? Jakub napsal: „*Blahoslavený muž, který snáší zkoušku, neboť když se osvědčí, dostane věnec života, jež Pán zaslíbil těm, kdo ho milují.*“ (Jk 1,12). Naučte se, prosím, děkovat Bohu za dráždivé situace, protože tím dostáváte příležitost naučit se ovládat váš hněv (GW92 133). Děkujte Mu, že v Jeho síle můžete udělat z této zkušenosti pozhnání, a to tak, že necháte Jeho pokoj nadpřirozeně ovládnout vaše pocity, aby Jeho síla nadpřirozeně ovládla váš jazyk. A s Jeho pokojem a s Jeho silou můžete ovládnout svůj hněv. Musíme dokázat ovládat svůj hněv, milí přátelé.

„*Vlastní silou člověk nemůže ovládat svého ducha. Ale skrze Krista může nabýt sebekontrolu. V Jeho síle může přinést svoje myšlenky a slova do podřízenosti Boží vůli. Víra v Krista přivádí emoce pod kontrolu rozumu a vychovává jazyk. Pod tímto vlivem je unáhlený hněv ovládnut a srdce je naplněno trpělivostí a krotkostí.*“ (RC 293). To je vítězství nad hněvem a vy ho můžete mít.

Nyní vám chci dát M. O. pro zvládnutí emocí hněvu a rozčilení. Co je to M. O.? *Modus Operandi*, abychom použili latinský termín. Je to způsob fungování, provedení realizace. Zde vám dám jeden M. O., který funguje, protože je to aplikace zákona vzájemného ovlivňování. Když zjistíte, že máte pocity hněv z důvodu nějaké popudlivé situace, do které jste se dostali, tak je ideální, když okamžitě zapudíte ty pocity a voláte k Bohu, aby vám dal pokoj, který převyšuje všeliký lidský rozum (Fil 4,7). Věřte Mu a věřte Jeho zaslíbením: : „*Mysl upevněnou v tobě budeš střežit dokonalým pokojem, protože tobě důvěřuje.*“ (Iz 26,3). To je ideální stav. Ale pokud jste to neudělali, a zjistíte, že máte stále pocity hněvu, potom je tu prosím tohle M. O.:

**Krok první: nic neříkejte.** Neříkejte ani jediné slovo, protože když něco řeknete –co se stane? Ztratíte kontrolu. Podle zákona vzájemného ovlivňování ty pocity budou posilňovány a povzbuzeny a vy ztratíte kontrolu. Takže: nic neříkejte.

**Krok druh: nesnažte se ty pocity pouze potlačit.** Ano, zahryzněte se do jazyka, ale pokud to bude všechno, co uděláte, a pouze to odmítnete vyslovit a potlačíte to v sobě – co se stane dřív nebo později? Napětí se bude stále zvyšovat, až dokud náhle nepraskne těsnění na tlakovém hrnci a navenek vyplave hrozný projev hněvu. Nyní byste mohli namítat: „Ale, počkej chvíli, tak co mám dělat, když to nemám vyjádřit, a ani to jen potlačit?“

**Krok třetí: vyznejte to.** Nyní byste opět mohli namítat: „Počkej chvíli, nemám co vyznávat, ještě jsem nic neřekl.“ Pokud jste reagovali tímto způsobem, je to proto, že nejste pozornými čtenáři této knihy. Pamatujte, milí přátelé, že pokud se oddáváme špatným myšlenkám, a dovolíme těmto myšlenkám a pocitům, aby zůstaly v naší mysli, v Božích očích jsme zhřešili. Zanesli jsme embryo hříchu do lůna mysli – abych použil tu analogii, kterou jsme probírali dříve, když jsme se zabývali epistolou Jakubovou a studovali jsme pokušení. Takže pokud špatné pocity prolomily tu bariéru – bariéru jejich okamžitého odmítnutí prostřednictvím posvácené vůle – a my jsme se jim začali oddávat a dovolili jsme jim zůstat a zesílit v naší mysli, potom si uvědomte, milí přátelé, že je zde něco, co musíme vyznat. Zhřešili jsme.

Ježíš to vyjadřuje velmi jasně, už jsme to studovali. Kristův jasně říká: „*Já však vám pravím, že soudu bude podléhat každý, kdo se na svého bratra zbytečně hněvá*“ (Mt 5,22). Pochopte to, prosím! Ježíš mluví o zákoně, který říká: „*Nezabiješ*.“ (Ex 20,13 ČEP) a velmi jasně vysvětluje, že tento zákon můžete přestoupit jednoduše tak, že se nahněváte. Takže ačkoliv máte jen pocit hněvu, přestoupili jste tím zákon, a už máte něco, co byste měli vyznat: „*Každý, kdo nenávidí svého bratra, je vrah*“ (1. Jan 3,15). Nemusíte zmáčknout spoušť, zaútočit, nemusíte bratra zlákat do léčky. Nemusíte na něj ani nadávat, stačí, když ho nenávidíte. Jste vinni a musíte to vyznat.

„*Nikdy bychom nad sebou neměli ztratit kontrolu. Stále máme před sebou ten dokonalý Vzor. Je hříchem mluvit netrpělivě a podrážděně, anebo jen pociťovat hněv, i když nic neřekneme.*“ (CG 95). Je to Biblické. Je hříchem pociťovat hněv, i když nic neřekneme. Takže to, že se dokážete zahryznout do jazyka a nic neříct, ještě neznamená, že jste nezhrřešili. Pokud to ale vyslovíte, váš hřích tím roste. Proto Ježíš říká: „*Já však vám pravím, že soudu bude podléhat každý, kdo se na svého bratra zbytečně hněvá; kdokoli však svému bratru řekne: RAKA, bude podléhat radě, kdokoli však řekne: pošetilce, bude podléhat trestu ohnivého pekla.*“ (Mt 5,22).

Podívejte, čím silněji a otevřeněji vyjádříme hněv, tím větší vinu máme. Ale pointa je v tom, že vinni jsme už tehdy, když máme ve svém srdci jen pocity hněvu. Je důležité si to uvědomit, protože hněvu se nemůžete jen tak zbavit, ale je zapotřebí ho vyznat jako hřích a přijmout za něj odpuštění. Proto nestačí hněv jen potlačit, musíte ho vyznat, a až ho vyznáte – co udělá Bůh? „*Pokud své hříchy vyznáváme, on je věrný a spravedlivý, aby nám hříchy odpustil a očistil nás od každé nepravosti.*“ (1. Jan 1,9). To je, milí přátelé, vaše bezpečné uvolnění. Můžete to předložit Bohu na modlitbě a získat tak osvobození.

Existuje i nebezpečné uvolnění, a sice když něco vyjádříme ve stavu hněvu, a tím to bezpochyby jen posílíme. **Prosím, nevyjadřujte to, nepotlačujte to, ale vyznejte.** Vyznejte to v celé míře, pokud jste si toho vědomi, a jděte dál s pokorným duchem.

Chci se s vámi podělit o jeden krásný výrok: „*Pokud byli nějaké těžkosti, bratři a sestry – a pokud se objevila závist, zlomyslnost, rozhořčení, podezřívání – vyznejte ty věci, ne běžným způsobem, ale běžte osobně za svými bratry a sestry. Budte rozhodní. Pokud jste spáchali jeden hřích a oni dvacet, vyznejte ten jeden, jako kdybyste byli hlavním viníkem. Vezměte je za ruku, ať vaše srdce změkne pod vlivem Ducha Božího, a řekněte: ‚Odpustiš mi? Nezachoval jsem se k tobě správně. Chci napravit každou chybu, aby v nebeských knihách nebylo proti mně nic napsaného. Můj záznam musí být čistý (Zj 20,12)‘*“ (RH 16. 12. 1884). Takže tím M. O. je nemluvit, a ne jen potlačit, ale vyznat a potom – ještě další krok: posoudit.

**Krok čtvrtý je tedy posoudit.** Posoudit až potom, ne dříve. Posoudit, tedy zhodnotit situaci, prodiskutovat ji s osobou, se kterou jste měli problém. Učte se ze svých chyb, abyste je neudělali znovu. Ale prosím vás, nesnažte se posuzovat, dokud je nejprve nevyznáte. Pokud se budete snažit posuzovat, aniž byste nejprve vyznali, dostanete se jen do nepřímé poziční války: „*Neřekl bych to, kdybys ty neudělal to či tamto.*“ Ne, vyznejte to, přiznejte svou chybu, přijměte odpuštění a potom budete osvobozeni od toho hrozného břemena *samoodpuštění*, protože vám *bylo odpuštěno*. Dává vám to smysl?

Ale co je tou nejdůležitější věcí? Vyznání. Vyznejte svou víru a lásku k Bohu a vaše ocenění osobě, které jste ublížili. „*Pěstujte si zvyk dobře mluvit o druhých. Zaměřujte se na dobré vlastnosti těch, se kterými se stýkáte a co nejméně si všimněte jejich chyb a omylů. Když jste v pokušení stěžovat si, co někdo řekl či udělal, pochvalte něco z jeho osobního života, anebo charakteru.*“ (MH 492). A pokud to budete dělat, tak ten zákon vzájemného ovlivnění můžete používat, a ne zneužívat. Tak budete Bohem požehnaní.

## Kapitola 35: Kéž jsou ti příjemná slova mých úst

*„Kéž jsou ti příjemná slova mých úst, stejně jako rozjímání mého srdce, Hospodine, má skálo a můj vykupiteli!“ (Ž 19,15)*

V Písmu čteme: *„Kéž jsou ti příjemná slova mých úst, stejně jako rozjímání mého srdce, Hospodine, má skálo a můj vykupiteli!“* Podle zákona vzájemného ovlivňování nemůže být jedno přijatelné bez druhého. Pamatujte na to. Proto bychom se i my měli modlit tuto modlitbu.

Zákon vzájemného ovlivňování. Stručně si zopakujme, co nám hovoří Duch prorocký: *„Existuje zákon...“* stejně jako gravitační zákon. Funguje, ať už se vám to líbí nebo ne, ať mu věříte nebo ne, bez ohledu na to, kdo jste. Je neúprosný. *„Existuje zákon, který říká, že naše myšlenky a pocity...“* - o čem tu mluvíme? O charakteru (5T 310). *„...jsou povzbuzeny a posílněny, když je vyslovíme.“* (MH 251). Tedy ve světle tohoto faktu jsme se dívali na to, co bychom neměli vyslovovat.

Ted' se podívejme na to, co bychom vyslovovat měli. *„Dokud slova vyjadřují myšlenky, je též pravdou to, že myšlenky následují slova.“* Tady to máte: vzájemné ovlivňování, ta obousměrná ulice. *„Pokud“* – je tu ale podmínka: *„Pokud bychom víc mluvili o naší víře a víc se těšili z požehnání, které víme, že máme – velkou milost a lásku Boží – měli bychom víc víry a větší radost.“* (MH 251). Chcete víc víry a radosti ve svojí křesťanské zkušenosti? Co potom musíte udělat? Musíte používat a ne zneužívat zákon vzájemného ovlivňování. Váš jazyk musí nabrat obrátky a mluvit o Božích požehnáních a chválit Boha za to, že je máte. Vždy, když mluvíte o těch požehnáních a vyjádříte tak víru, vaše radost a vaše víra díky tomu silí. Je to zákon! Prosím, používejte ho! V křesťanské zkušenosti je to ohromným požehnáním.

Ve světle tohoto zákona si prosím všimněte, k čemu nás písmo nabádá a povzbuzuje (nejčastěji nás skrze příklady), abychom o tom mluvili? Třeba v Izaiášovi čteme: *„Budu připomínat Hospodinovy milosrdné činy, Hospodinovy slavné skutky.“* (Iz 63,7). Tento verš se mi moc líbí, je to krásné slovo. Neumím si vzpomenout na žádné jiné, které by lépe popisovalo hojné Boží požehnání.

Podívejte, Bůh je láska (1. Jan 4,16), On nás miluje, ale láska je neustále vyjadřovaná skutky milosti. To proto se Jeremiáš nebo Izaiáš odvolávají na Boží *milosrdné činy*. Jeho požehnání, které na nás ustavičně vylévá, jsou hmatatelné projevy Jeho lásky k nám: *„Budu připomínat Hospodinovy milosrdné činy, Hospodinovy slavné skutky -- za všechno, co nám Hospodin prokázal; prokázal domu Izraele mnoho dobrého, prokázal jim to podle svého slitování a podle svého hojného milosrdenství.“* (Iz 63,7). Tady to máte. Potřebujeme vychovat naše jazyky, aby hovořily o Bohu a chválily Ho za Jeho milost. Takové počínání v sobě skrývá ohromné požehnání.

Všimněte si však, že tyto milosrdné činy budeme *připomínat* jen tehdy, když si je uvědomíme a oceníme, a když uchvátí naše myšlenky, protože *„ústa mluví z přebytku srdce.“* (Luk 6,45) Ty díky Božího milosrdenství k vám musíte mít v srdci a opatrovat je v něm, pokud o nich mají vaše ústa mluvit. A právě tady je problém. Podívejte, většina z nás Bohu nedovolila, aby si nás zjevením toho Božího milosrdenství přitáhl do vztahu lásky s Ním. On nám Svou lásku zjevil, ale my jsme mu nedovolili, aby nám ji svým Duchem pomohl vidět a ocenit.

*„Zpovzdálí se mi ukázal Hospodin a řekl: Miluji tě věčnou láskou, proto ti stále zachovávám milosrdenství.“* (Jer 31,3). Kolik z nás miloval? Kolik z nás přitáhl svojí milostí? Nás všechny, přátelé, jenže jak to, že ne všichni jsme zareagovali? Nuže, ne všichni jsme se rozhodli ocenit anebo si jen dokonce uvědomit tuto Boží milost. A musíte si ji uvědomit, pokud vás má přitáhnout k Němu, získat si vaše srdce a uchvátit vaši mysl. Dovolili jsme Boží milosti, aby přitáhla naše srdce a naši mysl k Němu? Pokud ano, naše ústa to určitě dosvědčila.

A to je právě ten důvod, proč jsme takoví lhotejní, když máme mluvit o Boží milosti a chválit Ho za ni. Naše srdce ji totiž neoceňují tak, jak by měla, a čím je přeplněné srdce, to ústa mluví (Luk 6,45). Mluvíme o tom, co je pro nás skutečně cenné a důležité, a žel, že je to často něco úplně jiného, než Bůh a jeho milosrdné činy.

*„Kdybychom přemýšleli o Bohu tak často, jak často nám On dokazuje Svoji starostlivost, mysleli bychom na Něj stále, radostně bychom o Něm mluvili s jinými a chválili Ho.“* (ST 102). Vidíte, pokud chcete s radostí mluvit o Bohu a chválit Ho - co musíte udělat? Myslet na Něj, a pokud na Něj máte myslet, musíte oceňovat díky Jeho lásky a dobroty vůči vám. To všechno spolu úzce souvisí.

„O světských věcech mluvíme, protože se o ně zajímáme. Mluvíme o přátelích, protože je milujeme; naše radosti i starosti nás k nim poutají. Máme však nekonečně větší důvod milovat Boha, než milovat své pozemské přátele. Postavit Jeho na první místo v našich myšlenkách, mluvit o Jeho dobrotě a svědčit o Jeho moci by mělo být ve světě tou nejpřirozenější věcí.“ (ST 102). Mělo by být! Otázka zní: je to skutečně tak?

Mnoho lidí se netěší na modlitební setkání. Není jim přirozené, aby vstali a chválili Boha za Jeho dobrotu. Měla by to však být na nejpřirozenější věc. Měli bychom horlivě vyhledávat takové příležitosti, vždyť Bůh nás ustavičně zahrnuje všelijakou milostí. Problém je v tom, že většina z nás si ji buď vůbec nevšimne, anebo ji považuje za samozřejmost. Ať nám Bůh pomáhá, abychom ji uviděli a ocenili.

„Vždyť tvé milosrdenství mám před očima...“ (Ž 26,3). Ano, to Boží milosrdenství přímo před našima očima, ale někteří jej ani tak nevidí. Duchovní věci se totiž posuzují duchovně. (1. Kor 2,13-14). Proč jsme tak slepí vůči Božímu milosrdenství, kterým nás neustále zahrnuje? Proč? Poslouchejte: „Satan se nám snaží zastřít Ježíše z dohledu, zastínit Jeho světlo, protože pokud bychom i jen z dálky zahlédli Jeho slávu, přitáhne nás to k Němu.“ Chápete, proč se satan tak zoufale snaží zabránit nám v tom, abychom viděli Boží krásu a milost? Protože nás mocně k Němu přitahují. Proto se nám neustále zoufale snaží zakrýt oči, abychom je neviděli. Čtěme dále: „Hřích před námi zakrývá Ježíšův jedinečný půvab; předsudky, sobectví, samospravedlnost a vášeň nám zaslepují oči...“ Právě jsme zjistili, proč nevidíme Boží krásu a milost. Proč je nevidíme? „Hřích před námi zakrývá Ježíšův jedinečný půvab; předsudky, sobectví, samospravedlnost a vášeň nám zaslepují oči tak, že nerozpoznáme Spasitele. Ó, kdybychom se vírou přiblížili k Bohu, zjevil by nám svou slávu, kterou je Jeho charakter a chvála Bohu by se valila z lidských srdcí a zaznívala by z lidských hlasů. Potom bychom už navždy přestali vzdávat satanovi slávu hřešením proti Bohu a vyjadřováním pochybností a nevíry. Už bychom se neklopýtali, nereptali, nenaříkali a nepřikrývali Boží oltář svými slzami.“ (ST 17. 10. 1892).

Když čteme příběh o dětech Izraele – o jejich vyvedení z Egypta a pobytu na poušti – co neustále dělali? Reptali, stěžovali si, huderli a naříkali (Nu 14,27). Navzdory tomu, že pro ně Bůh těsně před tím udělal podivuhodné zázraky a úžasně jim poželal, ještě stále reptali a stěžovali si. My to čteme a zamýšlíme se: „Jaký měli ti lidé problém?“

Milí přátelé, v těchto příbězích jsme představeni my (1. Kor 10,1-11). Ten velký Exodus je předobrazem vysvobození lidstva z otroctví hříchu. Ale co děláme cestou po dobu celého putování po poušti, až dokud se nakonec z Boží soucitné vzácné milosti dostaneme do království? Reptáme, lamentujeme, stěžujeme si a bědujeme. Bože, odpusť nám to! Tak velmi se podobáme starému Izraeli!

Podívejte, někdy jakoby satan uspěl a okolnosti nám řádně vytmavil, vidíte? Někdy je pro nás kvůli jeho pekelnému stínu těžké proniknout těmi mraky a uvidět slunce, které na nás stále svítí. Ale vždy, když se vám to děje, běžte tam, kde jste naposledy viděli světlo (MH 250) a radujte se z něho.

Víte, kvůli mojí službě často létám a někdy jsou dny chmurné, zamračené, tmavé a ponuré. Tehdy nastoupím do letadla a většinou poskakujeme a let je nepokojný. Ale potom prorazíme mraky – a víte, co se tam nahoře děje? Slunce stále svítí. Bože, pomoz nám uvědomit si to, když jsme pod oblaky. Pomoz nám mít víru, která pronikne těmi mraky (19MR 384). Anebo, přinejmenším, pomoz nám, abychom si vzpomněli, kdy jsme naposledy viděli slunce. Bez ohledu na to, jaká tma nastane, stále se můžete radovat, a to i uprostřed vašich zkoušek. Věřu můžete (Mal 3,20).

A i když bude tma jako o půlnoci, pokud vírou upřeme zrak na Něj, potom naše zkušenost bude vypadat takto: „Stezka spravedlivých je jako záře úsvitu, září víc a víc, až do bílého dne.“ (Př 4,18). Když budeme stále upírat oči i Slunce Spravedlnosti, na Jeho lásku, Jeho dobrotu, Jeho radost a Jeho pokoj, budeme to odrážet v našich životech i uprostřed zkoušek a trápení. Uvědomte si, že budeme čelit některým velmi náročným zkouškám a soužením, které nás zanedlouho potkají (5T 213). Bože, pomoz nám se na ně připravit a nauč nás udržovat oči upřené na Slunce Spravedlivosti. Když to budeme dělat, budeme mluvit o Jeho spravedlivosti, protože mluvíme o tom, o čem přemýšlíme: „Můj jazyk bude opakovat tvou spravedlnost, každý den tvou chválu.“ (Žalm 35,18). To je pravá křesťanská zralost (COL 65). David je tak uchvácen krásou Slunce Spravedlnosti, že o Něm mluví po celý den. Kéž bychom to prožili i my!

„Když přemýšlíme o dokonalosti Spasitele, zatoužíme po úplné obnově a přeměně na obraz Jeho čistoty. Duše bude hladovět a prahnout po tom, aby se stala podobnou Tomu, koho zbožňuje. Čím víc přemýšlíme o Kristu, tím víc o

*Něm budeme mluvit jiným a představovat Ho světu.*“ (CE 57). V tom je to tajemství. V chválení Boha, tak jako to dělal i David, „každý den“ (Ž 35,28).

Mimochodem, pochopte prosím, že chválení Boha každý den, a ustavičné mluvení o Něm druhým neznámá jen to, že pouze stále mluvíme o Ježíši, ale že jsme živými listy (2. Kor 3,3). Znamená to, že naše životy neustále zjevují Ježíše jako chvályhodného. Když odrážíme Jeho krásu, svými životy říkáme mnohem víc, než svými ústy (MH 470). Pokud naše životy nepotvrzují to, co nám vychází z úst, nikoho to nemůže přesvědčit, či snad ano? Pokud však ustavičně hledíme na Krista, naše ústa vždy, když to bude vhodné – a Duch Svatý nám zjeví, kdy je to vhodné, abychom pověděli slovo v pravý čas (Př 15,23) – budou horlivě vyhledávat příležitosti, abychom chválili Boha svými slovy. Ale naše životy to budou dělat stále, a to odrážením Jeho charakteru.

„V každém čase budu dobrořečit Hospodinu.“ (Ž 34,2). Vidíte tu důslednost? To pakující se téma? Není to cosi, co děláme příležitostně, ale něco, co děláme ustavičně, stále. „V každém čase budu dobrořečit Hospodinu. V mých ústech bude ustavičně jeho chvála.“ (Ž 34,2). Co to znamená? Znamená to, že celý den budeme chodit a dokola říkat: „Chvála Pánu, chvála Pánu, chvála Pánu?“ Nuže, mohli bychom to dělat, a bylo by to přiměřené, kdybychom to mysleli vážně.

Mimochodem, dovoluji mi, abych tu něco podotknul. Slyšel jsem lidi říkat: „Chvála Pánu“ způsobem, který je podle mě rouhavý. Dejte si na to pozor. Ujistěte se, že to myslíte vážně, když to říkáte. Co má však David na mysli, když říká: „V mých ústech bude ustavičně jeho chvála“? Podle mě to znamená, že vše, co vychází z Davidových úst – jeho konverzace, jeho slovník – důkladně zjevuje, že Bůh je chvályhodný. David je velvyslancem Království, stejně jako vy a já. Reprezentujeme Boha, milí přátelé. Bůh nám pomáhej, abychom Jej reprezentovali správně ve všem, včetně každého slova, které vychází z našich úst.

Tady je jedna pozoruhodná myšlenka: „Ten, kdo obětuje oběť díků, ten mě oslaví...“ (Ž 50,23). Nikdy nezapomeňte použít svůj výkladový klíč, který jsme si uvedli na začátku naší knihy. Kdykoliv narazíte na slovo *sláva* v kterékoliv podobě, co pod tím vidíte? *Charakter*. Co nám tu tedy hovoří Bůh prostřednictvím Davida? „Ten, kdo obětuje oběť díků, ten mě oslaví...“ (Ž 50,23).

Jak to, že obětování chvály oslavuje – charakterizuje - Boha? Nuž dvojitě: Když chválíme Boha, většinou mluvíme o dobrých vlastnostech, které tvoří jeho charakter, vidíte? Vychvalujeme Jeho dobré vlastnosti. A za druhé, každý, kdo obětuje chválu, ty Boží dobré vlastnosti dokládá příkladem. Nejenže je vychvaluje, ale také je ilustruje. Jak? Dvěma zákony, dvěma klíčovými principy budování křesťanského charakteru, na které jsme se zaměřili při posledních studiích.

První zákon zní: díváním se měníme (2. Kor 3,18). Pokud chválíte Boží dobré vlastnosti, díváte se na ně. A díváním se měníte. Za druhé: podle *zákona vzájemného ovlivňování* (MH 251). Pokud vyjádříte svůj obdiv a ty dobré vlastnosti oceníte, podle tohoto zákona je v sobě posílíte, upevníte a rozvinete. Takže když chválíme Boha našimi ústy podle těchto dvou zákonů, přesně ty samé dobré vlastnosti, které vychvalujeme, rozvíjíme v sobě a stáváme se jejich příkladem. Chápete, jak to funguje? Podle zákona vzájemného ovlivňování se v chválení Boha skrývá obrovské požehnání. Právě proto nás Písmo tak často vyzývá, abychom chválili Boha.

Kdysi jsem měl přítele, který s tím měl skutečně problém. Řekl: „Pokud je Bůh tak pokorný, proč nás potom stále vyzývá, abychom Ho chválili?“ Možná vám ta otázka nikdy nepřišla na mysl, ale je zajímavá. Je Bůh pokorný? Ano je, vždyť Ježíš byl nekonečně pokorný. Svrchovaný Stvořitel umývající nohy muži, který ho zradí polibkem (DA 645). To je skutečná pokora! Říká: „Kdo viděl mne, viděl Otce.“ (Jan 14,9). Takže Bůh je pokorný. Když je tedy Bůh pokorný, proč nás stále povzbuzuje a vyzývá nás, ba nám přímo přikazuje, abychom Ho chválili? Je to kvůli Němu? Potřebuje si zvednout ego? Ne. Tak kvůli komu to je? Kvůli nám. To proto jsme neustále vyzýváni, abychom chválili Boha, a sice kvůli ohromnému požehnání, které při tom dostáváme, nemluvě o všech požehnáních, které přenášíme na druhé, když jejich pozornost soustředíme na Boží krásu a Jeho milost. Kdo dostává největší požehnání, když chválíme Boha? My sami, vždyť blaženější je dávat, než brát (Sk 20,35). Proto nás Písmo neustále vyzývá, abychom chválili Boha.

My se však o to požehnání obíráme! Bože, pomoz nám, abychom přestali lhát sami sebe. Ať nám náš jazyk už nebrání, ale ať nám pomáhá. Velmi mnoho času trávíme litováním, reptáním, stěžováním si, lamentováním a mluvením o všech našich zkouškách, souženích, pochybnostech a o našich obavách, a pustošíme tak svůj charakter.

Nuže, začněme používat jazyk na chválení Boha po celý den, abychom mohli následně, po celý den dostávat ohromné požehnání. Zpočátku to může být těžké, zejména pokud na to nejste zvyklí.

Ale chci se s vámi podělit o povzbuzující výrok: „*Když před muži a ženami vyznáte svoji víru v Pána, bude vám udělena další síla. Rozhodněte se Ho chválit. S pevným odhodláním přichází větší síla vůle a brzy zjistíte, že se nemůžete ubránit tomu, abyste Ho chválili.*“ (3BC 1143). Jen odvahu! Musíte se však rozhodnout. Podívejte, vůle je vedoucí síla v povaze člověka (MH 176). Právě to má na mysli Inspirace, když říká: „*Rozhodněte se Ho chválit. S pevným odhodláním přichází větší síla vůle.*“ Když se do toho pustíte a chválíte Ho, ačkoliv je to zpočátku těžké, co brzy zjistíte? „...*že se nemůžete ubránit tomu, abyste Ho chválili.*“ Protože když Ho chválíte, stává se vám dražším, a čím je vám dražší, tím víc Ho chválíte. A čím víc Ho chválíte, tím je vám dražší (podle zákona vzájemného ovlivňování), až dokud se nestane vaší utkvělou myšlenkou. A čím je přeplněné srdce, to hovoří ústa (Lk 6,45). Chápete, jak to funguje? Prosím, používejte to, milí přátelé.

Nyní, co se týče toho zákona vzájemného ovlivňování, chci, abyste se mnou uvažovali o tom, jak může jeho používání, anebo znevažování přímo rozhodnout, zda pokušení nepřítele překonáme, anebo je nepřekonáme a poddáme se jim. Správné používání tohoto zákona vzájemného ovlivňování je – a na tom trvám – nejlepší obranou před pokušením, stejně jako i nejlepší ofenzívou v pokušení. Popracujme na tom. Je důležité, abyste to pochopili.

Jaká je nejlepší obrana? Nejdřív si prosím uvědomme, že satan nám neumí číst myšlenky (TMK 279), nemá to dovoleno. Neví, na co myslíme. Potom tu ale vyvstává otázka, jak se mu může dařit vyrukovat s pokušeními ušitými na míru, které těží z chvíle naší největší slabosti? Jak to, že se mu to daří, když neví, co se odehrává v mysli? Moji milí přátelé, ačkoliv neumí číst v mysli, jistě umí poslouchat ústa a umí skutečně dobře číst „řeč těla.“ Pozorně nás sleduje a to mu prozradí, co máme v hlavách a rychle toho využije. Už chápete, jak může být tento zákon při rozvázném používání tou nejlepší obranou proti pokušení?

„*Mnozí jsou skutečně znepokojeni, protože nízké znečištěné myšlenky jim chodí na mysl a nedají se lehko vypudit. Satan má své zlé anděly okolo nás, a ačkoliv nemohou číst myšlenky lidí, pozorně sledují jejich slova a činy. Satan tak využívá slabosti a charakterové chyby, které se odhalují, a svými pokušeními tlačí právě tam, kde je nejmenší síla odporu. Dává špatné návrhy a vzbuzuje světské myšlenky s vědomím, že tak může duši přivést do odsouzení a otroctví.*“ (RH 8. 4. 1884). Sami se připravujeme na pád tím, že se prozrazujeme svými vlastními ústy.

Pojďme s přečíst další citát: „*Nepřítel duši nemá dovoleno číst lidem myšlenky, ale je bystrým pozorovatelem a značí si slova, zvažuje činy a šikovně přizpůsobuje svoje pokušení tak, aby vyhovovala případům těch, kteří se vydávají do jeho moci. Kdybychom,*“ poslouchajte, zde je ta nejlepší obrana: „*Kdybychom se snažili potlačovat hříšné myšlenky a pocity a nevyjadřovali je slovy a činy, satan by byl poražen, protože by si nemohl připravit svoje klamavá pokušení, aby vyhovovala danému případu. A jak často vyznavači křesťané kvůli nedostatku sebeovládání otvírají dveře nepříteli duši!*“ (RH 22. 3. 1887). Bože, pomoz nám, abychom přestali otvírat dveře nepříteli duši. Jak ty dveře zavřete? Tak, že zavřete ústa. Nevyjadřujte slovně svoje problémy, zápasy, slabosti, svoje těžké období... Nejenže je to ta nejlepší obrana, je to také ten nejlepší útok. Použijte tuto zbraň proti nepříteli.

Jiný citát: „*Cvičte a vzdělávejte si mysl, aby myslela na Ježíše a mluvila o NĚm...*“ Všimněte si, že se to od sebe nemůže oddělit. O Ježíši nebudete mluvit, pokud na NĚj nemyslíte: „*Cvičte a vzdělávejte si mysl, aby myslela na Ježíše a mluvila o NĚm, a satan ztratí svoji moc nad vámi. Nevydrží dlouho ve společnosti těch, kteří přemýšlejí a mluví o Boží lásce. Takto je mysl posilněna. Mravní síla roste přemýšlením o dobrotě, kráse, milosrdenství a lásce Kristově. Když si budete takto cvičit mysl, stane se pro vás přirozeným ptát se na každém kroku: „Je toto cesta Pánova? Potěší Ježíše, když toto udělám? Potěší tato cesta moje já, nebo mého Pána?““ (ST 4. 9. 1893).*

Pokud někdo mluví takto, satan dobře ví, že marní svůj čas, když se jej pokouší přinutit, aby podlehl pokušením. Půjde hledat někoho, kdo naříká a sténá a hovoří o všech svých slabostech a zastrásování, protože ví, že tam je to hotová věc. Prosím, bratři a sestry, používejte tento zákon. Je to silná útočná zbraň. Mluvte o Ježíši (YI, 1. 1. 1856). Mluvte o NĚm, radujte se a satan neobstojí ve vaší přítomnosti.

Písmo říká: „*Postavte se proti Dáblu, a uteče od vás.*“ (Jan 4,7) Nejlépe jej zaženete tak, když budete chválit Boha za Jeho moc a vítězství, které vám patří v Ježíši Kristu. Nesnese, když někdo takto mluví, a mimochodem, rád používám toto: připomínám mu, že je poražený nepřítel. Rád říkám: „Bože a Otče, jsem tak vděčný, že Ježíš Kristus rozdrtil hadovi hlavu a že je smrtelně raněným nepřitelem a nemůže mi ublížit, protože Ježíš nad ním zvítězil.“

Myslíte si, že se satan bude kolem ochomýtat a poslouchat takové řeči? „*Postavte se proti Dáblu, a uteče od vás*“ (Jk 4,7), když budete tak mluvit. Můžete mu odolat a odehnat ho.

Také je to ohromná útočná zbraň, když jste pokoušení. V Písmu máme popsanou křesťanskou zbroj. Většina z této zbroje slouží k obraně, vidíte? Ale je tam i útočná zbraň – meč, kterým je Boží Slovo (Žid 4,12). Která zbraň je nejlepší, když přichází pokušení? „*Je napsáno...*“ (Mt 4,4). Všimněte si, že náš vzor, Ježíš Kristus, necitoval Písmo jen v myslí, On jej citoval nahlas. Proč? Protože satan nám nemůže číst myšlenky a podle zákona vzájemného ovlivňování citace nahlas posilňuje a upevňuje naši víru v Otce. „*Je napsáno...*“ (Mat 4,4). Citujte Písmo, když jste v pokušení.

Není divu, že David říká: „*Tvou řeč uchovávám v srdci, abych proti tobě nehřešil.*“ (Ž 119,11). Co to znamená uchovávat Boží řeč ve svém srdci? Znamená to naučit se ji nazpaměť. Milí křesťanští spolubojovníci (18MR 257), uskladněte si ve zbrojnici Písmo, učte se Písmo nazpaměť (CT 137). A když budete v pokušení, vytáhněte Meč a použijte jej proti nepříteli. Nahlas ho zacitujte: „*Je napsáno...*“ A když Písmo budete umět nazpaměť, máte tu výhodu, že ho máte kdykoliv po ruce. Potřebujete častokrát okamžitou pomoc? Potom s tím určitě začnete. Na poušti by měl Ježíš problém, kdyby při pokušení řekl: „Podívej, satane, vydrž chvíli, tu je nějaký text... Fakt si na něj neumím vzpomenout, ale víš...“ Uchovejte si Písmo v srdci, abyste ho mohli okamžitě použít proti nepříteli a měli ho stále po ruce.

„*Na každý druh pokušení existuje lék.*“ Mimochodem, jsou jen tři druhy pokušení: žádost těla, žádost myslí a chlubitivá pýcha života – jen tři (1. Jan 2,16). Nezabýváme se tu ohromnou rozmanitostí pokušení. „*Na každý druh pokušení existuje lék. Nejsme ponecháni sami sobě, abychom vedli boj proti našemu já a naší hříšné přirozenosti ve své vlastní omezené síle. Ježíš je mocný pomocník, spolehlivá opora... Mysl musí být zdrženlivá a nesmí se jí dovolit, aby bloudila. Měla by být cvičená, aby přemýšlela o Písmu a ušlechtilých, povznášejících tématech. Části Písma, ba i celé kapitoly bychom se měli učit nazpaměť a opakovat, když přijde satan se svými pokušeními...*“ Tady to máte. „*Kdyby satan chtěl zavést mysl k přemýšlení o pozemských a smyslných věcech, nejúčinněji se mu vzdoruje s: „Je napsáno.“*“ (Mat 4,4; RH 8. 4. 1884). Vytáhněte tu mocnou zbraň. Použijte ji proti němu.

Ještě máme další zbraň proti pokušení, a tou je píseň. Je píseň vůbec zbraní? Ano, věřte, že je: „*Zpívejte mu, opěvujte ho, přemýšlejte o všech jeho dívech! Chlubte se jeho svatým jménem! Ať se raduje srdce těch, kdo hledají Hospodina!*“ (Ž 105, 2-3). Jedním z nejlepších způsobů, jak odolat pokušení, je prožívat ten fakt, že „*radost z Hospodina bude vaší silou.*“ (Neh 8,10). A jak nejlépe zvětšíte svou radost v Pánu? Zpíváním chval. Zpívejte mu chvály, dělejte to nahlas a bude to úžasné požehnání.

Všimněte si příkladu našeho Pána: „*Ježíš za svého pozemského života čelil pokušení písní.*“ (Ed 166). Toto se mi líbí! Kdo ví, možná tam na poušti dokonce ten verš: „*Je napsáno: „Člověk nebude živ jen chlebem,“*“ zazpíval. Možná mu jeho matka pomáhala naučit se Písmo (DA 70) tak, že mu ho zpívala. Všechny žalmy byly písně a lidé se je měli naučit nazpaměť zpíváním. Velmi vám doporučuji Biblické písně. Pokud je neznáte, potom vezměte ta zaslíbení a poproste Pána, aby vám je pomohl zhudebnit, a bude to vaší speciální písní, vaší výjimečnou zbraní při pokušení. Je to mocná zbraň.

„*Ať je v písní vyjádřená chvála a dík. Když jsme pokoušení, namísto mluvení o našich pocitech, raději vírou pozvedněme Bohu píseň díků... Píseň je zbraň...*“ (MH 254). Používejte ji! Nepříteli se nelíbí, že se dovídáte tyto věci. Ale přátelé, nejenže se je naučte, ale také je použijte, ano? Jinak se nepřítel nemá čeho bát.

V Písmu také můžeme číst o jedné úžasné zkušenosti starého Izraele. Navzdory nebezpečí vypochoďují proti nepříteli a – kdo je v čele armády? Pěvecký sbor! Jeden z nejvýjimečnějších bojových výpadů, jakého kdy byla planeta Země svědkem. Pěvecký sbor vede armádu: „*Když začali s jásotem a chválou, Hospodin uvedl zálohy na syny Amónovy, Moábovy a obyvatelé pohoří Seír, kteří táhli proti Judejcům, a byli poraženi.*“ (2. Par 20,22). Kdy byli nepřátelé poraženi? Když Izraelci začali zpívat. Vyzkoušejte to, funguje to!

Někteří možná říkáte: „No, tobě to možná funguje, ty umíš zpívat. Já neumím.“ Avšak celá zem může radostně hlaholit Hospodinu (Ž 100,1), vidíte? A mimochodem, v porovnání s anděly jsou i ti nejlepší zpěváci na zemi celkem zanedbatelní. Zjistíme to, když v nebi dostaneme skutečné hlasy (EW 66). Pokud neumíte zpívat, můžete mluvit jinou věc. Přečteme si jeden citát, a chci, abyste se ho naučili nazpaměť, přátelé. Je to mocná zbraň: „*Máme právo říci: „V síle Ježíše Krista budu vítězem.“*“ (TMK 16). Říkejte si to nahlas! Co máme právo říct? „*V síle Ježíše Krista budu vítězem.*“

Nechci, abyste to jen recitovali. Chci, abyste to říkali celým srdcem celou myslí, protože tomu skutečně věříte. Kdybychom chodili a toto říkali, obtěžoval by se vůbec satan, aby nás pokoušel? Nebude přece plýtvat časem na lidi, kteří říkají: „*V síle Ježíše Krista budu vítězem.*“ Jak mocná zbraň!

„*Mluvte s odvahou, mluvte s vírou a vytvoříte atmosféru naděje a jasu.*“ (9MR 17). Použijte tyto zbraně a budete vítězit.

## Kapitola 36: Ústa mluví z přebytku srdce

„Dobrý člověk vynáší z dobrého pokladu svého srdce dobré a zlý člověk vynáší ze zlého pokladu svého srdce zlé; neboť jeho ústa mluví z přebytku srdce.“ (Lk 6,45)

V předchozí kapitole jsme studovali, jakým obrovským požehnáním pro nás může být, když se naučíme ovládat svůj jazyk (2T 315). A jestli si jazyk nekontrolujeme, můžeme si způsobit obrovské škody.

Jakub nám k tomuto tématu má bezesporu co říct, i když to první pohled to trochu odrazuje: „*ale jazyk neumí zkrotit nikdo z lidí.*“ (Jk 3,8). Znamená to, že můžeme jenom způsobovat škodu a zmatek ve svojí křesťanské zkušenosti jazykem, který se vymknul kontrole? Znamená to, že nebudeme nikdy schopní přijmout požehnání vyplývající z chválení Boha našimi jazyky? Ne. Je tu někdo, kdo může zkrotit jazyk. Všimněte si, jak je to napsáno: „*Jazyk nemůže nikdo z lidí zkrotit.*“ A my víme, že bez Něho nemůžeme nic dělat (Jan 15,5), ale s Ním můžeme udělat všechno: „*Všecko mohu v Tom, který mne posiluje.*“ (Filip 4,13) – včetně zkrocení jazyka.

Všimnete si zdroje problému: nezkráceného jazyka. Co je zdrojem tohoto problému? Čtěme dále: „*...ale jazyk neumí zkrotit nikdo z lidí. Je to nepokojné zlo, plné smrtonosného jedu. Jím dobrořečíme Pánu a Otcí, a jím také zlořečíme lidem, učiněným podle Boží podoby. Z týchž úst vychází žehnání i zlořečení. Moji bratři, tak to nemá být! Cožpak chrlí pramen z téhož otvoru vodu sladkou i hořkou?*“ (Jk 3,8-11).

Jakub nám zde objasnil zdroj problému: je to pramen. Ústa jsou otvorem toho pramene a to, co vyvěrá, jsou naše slova. To, co přímo určuje druh vycházejících slov, je to, co prochází myslí. Pokud se jdeme učit přinášet každé slovo do poslušnosti Krista, musíme se naučit přinášet každou myšlenku do poslušnosti Krista (2. Kor 10,5). Jedině tak můžeme zkrotit náš jazyk.

Dokážeme to udělat sami? Ne, ani jedinou myšlenku nemůžeme přivést k poslušnosti sami. Ale s novým srdcem, motivovaným láskou a posilovaným Duchem svatým, můžete přivést myšlenky do plné poslušnosti Krista. Vskutku se tak může stát, vždyť každý Jeho příkaz dává člověku i sílu splnit ho (COL 333). Skutečnost, že nás k tomu vyzval, je samo osobě zaslíbením, že nás k tomu i uschopní. A přátelé, když přivedeme každou myšlenku do poslušnosti, potom přivedeme i každé slovo. Proč? „*Vždyť ústa mluví z přebytku srdce.*“ (Mt 12,34).

„*Hřích zlého mluvení začíná pěstováním zlých myšlenek.*“ (5T 176). Tady to máte. Musíme vystopovat zdroj tohoto problému a z Boží milosti se naučit přinést svoje myšlenky do poslušnosti. Potom, z té stejné milosti, přineseme i jazyk do poslušnosti, čímž ho zkrotíme. V Písmu čteme: „*Nade všechno co je třeba střežit, střež svoje srdce, protože z něho pochází život.*“ (Př 4,23). Jestli se máte naučit ovládat jazyk, musíte se naučit ovládat srdce.

Budeme číst jeden citát, ve kterém Ellen Whiteová komentuje Davidův verš v Žalmu 19,15: „*Kéž jsou ti příjemná slova mých úst, stejně jako rozjímání mého srdce, Hospodine, má skálo a můj vykupiteli!*“ (Ž 19,15). Podívejte: pouze v síle Krista mohou být myšlenky našeho srdce a slova našich úst přijatelné. V Jeho síle můžeme mít oboje přijatelné. A když je jedno přijatelné, musí být přijatelné i to druhé, a to z důvodu zákona vzájemného ovlivňování.

Vyslechněte si myšlenku, kterou Duch prorocký vyslovil k tomuto verši: „*Měli bychom cvičit mysl, aby myslela zdravě a nedovolit jí, aby se zaobírala věcmi, které jsou špatné. Žalmista volá: ‚Kéž jsou ti příjemná slova mých úst, stejně jako rozjímání mého srdce, Hospodine, má skálo a můj vykupiteli!‘ Když Bůh pracuje na srdci svým Svatým Duchem, člověk s Ním musí spolupracovat.*“ Zde se vracíme ke klíčovému konceptu. „*Myšlenky musí být opáhány...*“ - jak vám to zní? Petr říká: „*Proto přepásejte bedra své mysli.*“ (1. Pt 1,13). „*Myšlenky musí být opáhány, omezovány a stáhnuty od vybočování a uvažování o věcech, které jenom oslabí a poskrvni duši. Myšlenky musí být čisté, a uvažování srdce musí být čisté, pokud slova úst mají být slovy, které budou přijatelné nebesům a nápomocné vašim blízkým.*“ (RH 12. 6. 1888). Vidíte, jak zvítězíme nad volným jazykem? Učme se střežit srdce nade všechno (Př 4,23), učme se v plnosti uvádět do zajetí každou myšlenku do poslušnosti Ježíše Krista. Tak si opáseme bedra své mysli. To je to tajemství, milí přátelé.

Taktéž se musíte modlit, aby nám Bůh pomohl střežit otvor tohoto pramene, a On tak činí. Proto David napsal: „*Hospodine, postav stráž k mým ústům, ostrahu ke dveřím mých rtů!*“ (Ž 141,3). Chci vás povzbudit, abyste se modlili



tuto modlitbu, když se učíte krotit svůj jazyk pomocí Boží milosti kombinované s vytrvalým lidským úsilím (RH, 6. 5. 1890). Obojí je potřebné. Vězte, že dobré ovládání jazyka je jasnou pravdivou a platnou indikací naší duchovní zralosti, Jakub to říká velmi jasně. Právě proto, když posloucháme, co říkáme, a tak analyzujeme, co vychází z našich úst, je to velmi nápomocné v tomto životně důležitém procese samovyšetřování (ST, 10. 2. 1890). Tímto procesem bychom měli všichni projít – v tom skutečném Dni smíření (GC 428).

Dovolte, abych se vrátil k myšlence, které jsme se už předtím věnovali v této knize. Jsme lidé, kteří mají přinášet poselství, a tím poselstvím je: „*Bojte se Boha a vzdejte mu slávu, protože přišla hodina jeho soudu.*“ (Zj 14,7). Věřím, že všichni víte, že žijeme v době skutečného Dne smíření (PH002 25), tedy ve *dni soudu*. Co dělali děti Izraele v čase před-obrazného Dne smíření? Postili se a modlili, zkoumali svoje srdce, aby věděli, zda jsou jejich duše v pořádku (Lv 16,29-31). Milí přátelé, pokud bylo adekvátní a důležité dělat to v před-obrazném Dni smíření, nemyslíte, že by to bylo adekvátní a ještě důležitější dělat to ve skutečném Dni smíření? Jenže my tak málo upřímně zkoumáme svoje duše (DA 650)... A přitom právě v tomto procesu zkoumání duše (protože jsou slova v hmatatelné oblasti chování) nám to velmi pomáhá dostat vnitřní přehled o tom, co je v nehmatatelné oblasti našich myslí.

Verš této kapitoly zní takto: „*Dobrý člověk vynáší z dobrého pokladu svého srdce dobré a zlý člověk vynáší ze zlého pokladu svého srdce zlé; neboť jeho ústa mluví z přebytku srdce.*“ (Lk 6,45). Máme zde vypsán celý základní problém s pádem člověka a s důsledkem pádu člověka. Naši první rodiče jedli ze stromu poznání dobrého a zlého (Gn 3,6). Poznání dobrého byl charakter Boha, a to bylo všechno, co Bůh chtěl, aby lidé poznali. Ale když snědli zakázané ovoce, získali poznání zla, což je charakter satana.

Nuže, jak ale víme, jaký charakter máme? Je důležité vědět, jaký máme charakter? Ano, je. Můžeme stoprocentně vyhodnotit náš charakter a jeho stav na základě našich činů a našeho chování? Ne, protože můžeme dělat všechny správné věci, ale z nesprávných důvodů. Pamatujte, že právě tohle znamená *být vlažný*. *Studený* znamená dělat všechny špatné věci ze všech nesprávných důvodů – navenek bezbožné, protože jste vnitřně bezbožní. *Horký* znamená dělat všechny správné věci ze všech správných důvodů – navenek se chovat zbožné, protože jste vnitřně zbožní. *Vlažný* znamená dělat všechny správné věci z nesprávných důvodů: „*Budou mít vnější formu zbožnosti, ale její moc jim bude cizí.*“ (2 Tim 3,5)

Takže když přijde zkouška našeho charakteru, zda máme poznání dobra nebo zla, zda máme mysl Kristovu nebo satanovu, není to spolehlivé určit na základě našich vnějších činů. Musíme se podívat hlouběji. Ale vězte, že jedna věc, která nám jistě řekne pravdivé a skutečné věci o našem charakteru, je to, co vychází z našich úst běžně, v každodenním životě.

Chtěl bych to zdůraznit. Je možné mluvit jako křesťan když se to od vás očekává. Když vás lidé poslouchají, můžete mluvit pěkně, pokud je chcete přesvědčit, že jste křesťan. Ale pochopte prosím, že co vychází z našich úst běžně, v každodenním životě, to doopravdy ukazuje, čím je přeplněné srdce. To je důležitý kvalifikátor, na který je potřeba pamatovat, když přijde na sebezkoumání pomocí analýzy toho, co vychází z vašich úst.

Neanalyzujte jen to, co vychází z vašich úst, když jste v sobotní ráno v sobotní škole. Prozkoumejte se na základě toho, co vychází z vašich úst, když jste doma jen se svojí rodinou, nebo když jste s neobracenými společníky v každodenním životě. To je tvým správným vůdcem a skutečným indikátorem stavu vašeho srdce.

„*Je pravdou, že chování může být navenek správné i bez Kristovy obnovující moci.*“ (ST 58). Můžete mít tvárnost (formu) pobožnosti, ale nebudete mít tu moc (2. Tim 3,5) změnit srdce. Pravá moc evangelia nás mění tam, kde je skutečně naše podstata. A to je kde? „*Vždyť jak v duchu uvažuje, takový opravdu je.*“ (Př 23,7). Pravé evangelium nás mění zevnitř, předstírané nás mění zvenku, ale nikdy ne zevnitř. Je to jen změna chování prostřednictvím sobecké motivace.

„*Je pravdou, že chování může být navenek správné i bez Kristovy obnovující moci. Láska k vlivu a touha po úctě jiných může vést k vzornému životu. Úcta k sobě nás může vést k tomu, že se vyhneme špatnému vzhledu. Sobecké srdce může vykonat ušlechtilé činy. Podle čeho teda poznáme, na čí straně jsme?*“ Pozoruhodné: samé správné věci, no ze samých nesprávných důvodů. *Sobecké srdce – sobectví je motivace.*

Jak tedy můžeme poznat stav svého srdce? Musíme si položit následující otázky: „**Kdo ovládá naše srdce?**“ Druhá otázka nám ji pomůže zodpovědět. „**Komu patří naše myšlenky?**“ To, co nejvíc milujeme, je to, na co nejvíce myslíme, vid'te. Ale jak můžeme říct, na co nejvíc myslíme? Další otázka. Teď naráz přecházíme z nehmatatelné říše

mysli do hmatatelné říše chování. S odpovědí nám pomůže tato otázka: „**O kom radi mluvíme ?**“ Podívejte, to, co vyvěrá z pramene srdce, vychází našimi ústy.

Nyní, když lépe vidíme, co vychází ven, vraťme se zpět do říše mysli. Opět musíme analyzovat, co vychází ven běžně, v každodenním životě. „O kom rádi mluvíme?“ Pokud chcete skutečně vědět, koho uctíváte, poslouchajte se, co říkáte.

Slovo ‚worship‘ (anglické slovo, v překladu *uctívání*) je v angličtině zkráceně řečeno ‚worth ship‘ (v překladu: *úcty vzdání*). Uctíváme to, čemu dáváme nejvyšší hodnotu. To, co se nám zdá být cennější nadevšechno ostatní, nad náš čas, naši energii, naše prostředky naše všechno. To je to, čemu *vzdáváme úctu*.

Co uctíváte vy? Poslouchajte se, co říkáte, „...*neboť ...ústa mluví z přebytku srdce.*“ (Lk 6,45). Co máte nejraději, co považujete za nejdůležitější a nejhodnotnější ve svém životě, o tom budete jistě nejvíc mluvit. Když si sedneme a budeme analyzovat oblíbené téma naší konverzace, může nám to velmi pomoci při objevení možného skrytého modlářství v našich životech.

Pokud doopravdy milujeme nejvíc Ježíše – o čem budeme nejradši mluvit? O Ježíšovi. Ale položte si otázku: „*O čem doopravdy rád mluví více, než o čemkoliv jiném?*“ O Ježíšovi? Víte, pro většinu z nás je doopravdy těžké o Něm mluvit. Tak trochu se stydíme... Bože, odpust nám to. Bože, pomoz nám, abychom Tě milovali tak, že i kdybychom jsme měli být odmítnutí za to, že o Tobě mluvíme, nebudeme si moct pomoci, protože Tě tak velmi milujeme.

Poslouchajte se, o čem mluvíte. Jak je to s vaší duší (RH 9. 4. 1889, odst. 11)? Položte si ucho na tento otvor, který je přímým kanálem, přes ten pramen vyvěrá, a poslouchajte. Poslouchajte objektivně, poslouchajte analyticky. Poslouchajte čestně: Co vychází ven?

„*Přebývající Spasitel je VŽDY odhalen slovy.*“ (SW 5. 12. 1899). Pokud Kristus přebývá v nás, bude to odhaleno v našich slovech. Je Kristus ve vás, ta naděje slávy (Kol 1,27)? Co vychází z vašich úst? Toto je testovací otázka a musím vás vyzvat, abyste si ji položili.

„*Moji bratři a sestry, jak využíváte dar řeči? Naučili jste se kontrolovat jazyk tak, aby vždy poslouchal diktát osvíceného svědomí a svatých zájmů? Jste před Bohem beze lsti? Slova mají velký vliv. Jestli to bude možné, satan bude udržovat jazyk v aktivitě pro svoji službu. Sami nedokážeme kontrolovat neposlušného člena. Boží milost je naší jedinou nadějí. Kde je čistota srdce a ušlechtilost charakteru, projeví se to v čistotě a ušlechtilosti skutků a řeči.*“ (SW 21. 11. 1905). Odhaluje to, co vychází z vašich úst, čistotu srdce a ušlechtilost charakteru?

Jakub dokonce píše: „*Domnívá-li se někdo, že je zbožný, a přitom nedrží na uzdě svůj jazyk, klame své srdce; jeho zbožnost je marná.*“ (Jk 1,26). Fiha! Písmo někdy zařeže do jádra a řekne, jak to doopravdy je, vidíte? naše zbožnost může být marná...

Pokud náš vztah s Ježíšem Kristem není dostatečný na to, aby nám umožnil ovládat jazyk, potom nemáme s Ježíšem Kristem opravdový vztah. Pavel neřekl: „*Všecko mohu, kromě zkrocení jazyka, v tom, který mne posiluje*“ – je to tak? Ne, on řekl: „*Všecko mohu v Tom, který mne posiluje.*“ (Fil 4,13). Takže pokud máme doopravdy spásonosný vztah s Ježíšem Kristem, budeme mít dostatek sil a dostatek milosti, abychom zvládli svůj jazyk. Nemůžete to popřít, protože popřít to by mohlo znamenat, že Kristus nemá dostatečnou moc, aby vám umožnil ovládnout váš jazyk.

Dovolujete si to popřít? Já ne. Problém není v nedostatku Jeho moci, problém je v nedostatku naší závislosti na Něm. Musíme se dostat do stavu, kdy budeme neustále a naplno závislí na Kristu. V Jeho moci můžeme ovládnout nejenom každou myšlenku, ale i každé slovo. Musíte tomu věřit, jestli to vůbec někdy máte prožít. Jeho milost je dostatečná (2. Kor 12,9). Naše křesťanská zralost a náš růst v Kristu se bude vždy projevat v našem neustálém získávání důslednější a stálejší kontroly nad svým jazykem, až nakonec získáme úplnou a důslednou kontrolu nad tím, co vychází z našich úst.

Opět to vysvětluje Jakub: „*Neboť všichni často chybujeme. Kdo nechybuje ve slově, ten je dokonalý muž, schopný držet na uzdě i celé tělo.*“ (Jk 3,2). Můžeme být dokonalí, můžeme být zralí v Kristu. A pokud dospějeme do Kristovy plnosti (Ef 4,13), do plnosti mužů a žen v Ježíši Kristu, projeví se to v důsledném ovládnutí jazyka. Naučíme se držet jazyk na uzdě, krotit jazyk. Mimochodem, důvodem proč Jakub používá právě jazyk jako část těla, je ten, že jazyk nám určuje, zda máme, anebo nemáme kontrolu nad celým tělem. Je to proto, že nad jazykem se nejhůře získává kontrola. Nejlehčeji uklouzne a má nejbližší a nejpřímější spojení s mozkem. Je lehké nad ním hned ztratit kontrolu.

Když se naučím z milosti Kristové a pro lásku Kristovu ovládat jazyk, potom už mohu ovládat celé tělo – jak to píše Jakub. „*Uvádíme do zajetí každou myšlenku, aby byla poslušna Krista.*“ (2. Kor 10,5). Uvádět do zajetí každé slovo do poslušnosti Krista, to je ta pravá křesťanská zralost.

Podívejte se, jak to Duch Prorocký spojuje: „*Když se dostaneme do nepříznivých situací, když jsou naše přirozené pocity pobouřeny a my jim chceme dát volný průchod, v tu chvíli je naše víra zkoušena, tehdy musíme projevit Kristovu pokoru a mírnost. Ani jediným slovem nemáme vyjádřit pocity přirozeného srdce.*“ (HP 270). To je vysoká meta, vidíte? Inu, nespokojte se s nižší. Citát dál pokračuje: „*Kdo nechýbje ve slově, ten je dokonalý muž, schopný držet na uzdě i celé tělo.*“ (Jak 3,2) – *celého člověka. To, co chceme, je být pod kontrolou Ježíše.*“ Chceme spočinout na rameni Nekonečné Síly a říct: „*Chci přijít k Bohu takový, jaký jsem, a žádat od Krista, aby mi dal vítězství. Budu víc, než jen vítězem, a to skrze Toho, který mne miloval.*“ Jeho síla je dostatečná. Můžete zvítězit nad vašimi myšlenkami a slovy v síle Ježíše Krista. Bez něho nemůžete nic dělat (Jan 15,5), ale „*Všecko mohu v Tom, který mne posiluje*“ (Fil 4,13). Můžeme ovládnout každou svoji myšlenku, můžeme ovládnout každé svoje slovo.

Ale pamatujte si, že víra bez skutků je mrtvá (Jk 2,20). Necht' nám Bůh pomáhá dokazovat naši víru v krocení jazyka. Někoho by možná dřív chytala hrůza při vyhlídce, že musí neustále držet na uzdě svůj jazyk, a to až do té míry, aby ani jediným slovem nedal volný průchod svým přirozeným pocitům. Někdo by mohl být doopravdy poněkud zděšený takovou vyhlídkou.

„*Někdo si klade otázku: Musím být neustále na stráži a pod sebekontrolou? Bylo mi ukázáno,*“ říká Whiteová v odpovědi, „*...že máme před sebou velkou práci – zkoumat naše vlastní srdce, a střežit se s žárlivou starostlivostí. Měli bychom pozorovat, v čem padáme, a potom se v tom bodě střežit. Musíme mít dokonalou kontrolu nad naším vlastním duchem. Když někdo neklesá ve slovu, tak je dokonalý muž, který má moc udržet na uzdě i celé tělo.*“ (1T 307).

Běžte k cíli pro cenu Božího povolání (Fil 3,14). Je to vysoká meta, ale pro lásku Kristovu a z moci Ducha Svatého musíme dosáhnout této mety, pokud chceme být mezi 144 000 (Mar 241). Co je jednou z klíčových charakteristik těch 144 000? Zjevení 14,5: „*V jejich ústech nebyla nalezena lež; jsou bez úhony.*“ (Zj 14, 5). Žádná lest... Bože, pomoz nám k tomu! Sám jsem toho ještě nedosáhl, ani nejsem dokonalý (Fil 3,12-14). Ale pro lásku Kristovu se můžeme dostat do toho bodu, že bychom Ho už nikdy nereprezentovali špatně, ani jen jediným slovem. Bože, pomoz nám.

Podívejte, pokud jsme skutečně Kristu, potom On je: „*HOSPODIN - NAŠE SPRAVEDLNOST.*“ (Jer 23,6 B21). A Jeho vláda se jistě projeví v ovládnání našich jazyků. Pokud tvrdíte, že jste pod vládou Krista, a váš jazyk se úplně vymyká kontrole, potom vám to tvrzení váš vlastní jazyk popírá.

„*Nemůžete být příliš opatrní v tom, co říkáte, protože vaše slova prozrazují, jaká síla ovládá vaši mysl a srdce. Pokud Kristus vládne ve vašem srdci, vaše slova budou zjevovat čistotu, krásu a vůni charakteru tvarovaného a formovaného podle Jeho vůle. Ale od svého pádu byl satan žalobníkem bratří, a musíte být na stráži, abyste nezjevovali stejného ducha.*“ (1MCP 579).

Proto jsem tak zoufalý, když vidím kolik kritizování a vyhledávání chyb je mezi námi, Božím lidem. Absolutně popíráme jakékoliv tvrzení, že bychom mohli být pod vládou Krista. Pokud kritizujeme a vyhledáváme chyby, dokazujeme tím, že jsme pod tyraníí hříchu, našeho já a satana, protože projevujeme jeho ducha. On je žalobník našich bratrů (Zj 12,10), je to tak?

Opět tu máme těžké břemeno, protože jak jsme už dříve uvedli: kritizování a vyhledávání chyb je známkou samospravedlivé zkušenosti. Musíte se u každého člověka ujistit, že jste spravedliví a děláte to poukazováním na to, že jste mnohem lepší, než kdokoliv jiný, a proto poukazujete na všechny jejich chyby. A děje se tak mezi námi právě proto, že jako lid máme tu hroznou samospravedlnost, ten sebeklam, ten mor kritizování a hledání chyb.

Přátelé, vyzývám vás ve jménu Krista slovy, které jsme pověřeni hlásat světu: „*Bojte se Boha a dejte mu slávu,*“ obzvlášť vašim jazykem, „*protože přišla hodina jeho soudu.*“ (Zj 14,7). Prosím, pochopte, jakou roli hrají naše slova v tom soudě.

Sám Ježíš říká: „*Pravím vám, že z každého neužitečného výroku, který lidé promluví, vydají počet v den soudu. Neboť podle svých slov budeš ospravedlněn a podle svých slov odsouzen.*“ (Mt 12,36-37). To je vážný výrok, a pochází přímo od Ježíše.

Někdo z vás by nyní mohl říct: „Fíha, to zní jako bychom byli ospravedlnění slovy... Spravedlivost z práce mého jazyka, což jsou to vlastně slova.“ Doopravdy nám Ježíš říká, že když už všechno bude řečeno a dokonáno, budeme nakonec ospravedlněni na základě našich slov? Toto nám říká? Buďte opatrní. Ospravedlnění jsme, přátelé, jedině vírou v Slovo, a v to, co On pro nás udělal, avšak víra v Slovo se bude vždy projevat v našich slovech. Víra beze slov je mrtvá a nejde tu o chybnou citaci Písma, když mluvím o skutečích jazyka. „víra bez činů je mrtvá“ (Jak 2,20 PMP), avšak skutky jazyka jsou naše slova. Takže pokud máme skutečnou spásnou víru v Slovo, naše slova to dokáží. A pokud naše slova o tom neposkytují důkaz, potom nemáme víru v Ježíše, a pokud nemáme víru v Ježíše, nemůžeme být ospravedlněni z víry.

Právě proto, Bůh nám žehnej, když se budeme při soudu zodpovídat za naše skutky: ne proto, že bychom jimi byli ospravedlněni, ale proto, že naše skutky potvrzují pravost naší víry v Kristovy skutky. Neztratili jste se v tom? Toto je velmi důležitý bod, který musíme pochopit.

Jsou mnozí, kteří nás, jako lid, obviňují ze zlého chápání vyšetřovacího soudu, protože jsme prý legalisti, kteří učí, že jsme ospravedlněni ze skutků. Ne, ne z našich skutků, ale z Jeho. Jeho skutky nás spasí, a jedině naše víra v Jeho skutky nás spasí. Ale zachraňující víra není nikdy samotná. Vždy se projevuje a bude se vždy projevovat obzvláště v skutečích našeho jazyka, v našich slovech. Naše slova budou obzvláště zkoumána na soudu, protože právě to, co vychází z našich úst, buď potvrzuje, anebo popírá naši spásnou víru v Ježíše.

Co si myslíte: Má Ježíš dostatečný důkaz, v tom skutečně bezchybném záznamu všeho, co kdy vyšlo z vašich úst? Má adekvátní důkaz, aby potvrdil vaše tvrzení, že v Něho věříte? Zodpovězte si to, prosím, každý sám u sebe. Naberte odvalu z toho vzácného ujištění, že „*Pokud své hříchy vyznáváme, on je věrný a spravedlivý, aby nám hříchy odpustil a očistil nás od každé nepravosti.*“ (1. Jan 1,9). Jeho krev zakryje záznam špatných slov, která vyšla z našich úst, ale pochopte prosím, že jedině pravé pokání neodvratně povede k přeměně. Nemůžete jenom litovat bez toho, že byste stejnou milostí, která vám odpouští, nepřekonali i neposlušný jazyk.

Podívejte, pokud doopravdy věříte, že jeho milost je dostatečná, aby vás osvobodila od trestu za hříchy, budete také věřit, že Jeho milost je dostatečná, aby vás osvobodila z moci hříchu (2. Kor 12,9). Je to ta stejná milost. Ta stejná milost, která vás osvobozuje od odsouzení, vás osvobodí od kontroly hříchu. Pokud svými slovy nedokazujete skutečnost, že jsme v Něho uvěřili a přijali Jeho zmocňující milost, podáváte tím důkaz, že jste neuvěřili a ani nepřijali Jeho odpouštějící milost. Proti tomu nemůžete argumentovat. Nemůžete mít odpouštějící milost bez zmocňující milosti, je to ta samá milost. Jakub dokonce píše: Jakub 2,17: „*Tak i víra: nemá-li skutky, je sama o sobě mrtvá.*“ (Jk 2,17). Spaseni jsme vírou, ne skutky. Ne proto, že byste z nich byli ospravedlněni, ale proto, že potvrzují vaše tvrzení, že jste ospravedlněni vírou v Jeho skutky. Chtěl bych, abyste to velmi jasně pochopili.

Nyní si všimněte, jak jsou víra a jazyk neoddělitelné, jestli se má víra stát spásnou vírou. Je to úžasný pohled, nenechte si ho ujít: „*Vyznáš-li svými ústy Pána Ježíše a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš zachráněn.*“ (Ř 10,9).

Všimněte si tu, prosím, dvě věci: „*Vyznáš-li svými ústy,*“ a co ještě? „*uvěříš-li ve svém srdci, že Ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš zachráněn.*“ Stačí jenom věřit ve svém srdci? Ne. Proč? „*víra bez činů je mrtvá*“ (Jak 2,20 PMP). Co je tím opravdovým dílem, které spásná víra vykoná? Vyznání ústy. Proto následující verš říká: „*Srdcem se věří k spravedlnosti a ústy se vyznává k záchraně.*...“ (Ř 10,10).

Podívejte, celým srdcem věříte, že Kristus je Pán vaší Spravedlivosti (Jer 23,6). Ale pokud je vaše víra pravá, vaše ústa budou dokazovat Jeho vládu, a vy to svými ústy i vyznáte. Milí přátelé, právě proto se zločinec na kříži dostane do nebe. Přemýšlejte o tom! Ježíš řekl: „*Amen, pravím ti, dnes budeš se mnou v ráji.*“ (Luk 23,43) Jaké skutky má na svém seznamu, které by potvrdili jeho víru? Co řekl Ježíšovi, když vysel na kříži? „*A říkal: „Ježíši, vzpomeň si na mne, až přijdeš do svého království.“*“ (Luk 23,42). To byla ohromná víra. Napříč všem okolnostem tu byl muž, opovrhovaný a odmítaný lidmi (Iz 53,3), a očividně taktéž odmítnutý Bohem (Iz 53,4), bitý, raněný a krvácející... A vírou lotr hledí přes všechny ty okolnosti a uvědomuje si, že hned vedle něho je Mesiáš, Syn Boží, a oslovuje Ho: *Pane*.

Nikdo z nás nebude spasen, pokud ho nebudeme volat *Pane*, a našimi jazyky projevat Jeho vládu. Není to dobrovolné: „*Ke každému, kdo se ke mně přizná před lidmi, se i já přiznám před svým Otcem, který je v nebesích. Kdo mě však před lidmi zapře, toho i já zapřu před svým Otcem, který je v nebesích.*“ (Mt 10,32-33). Vidíte jak vážná je ta pravda? Pokud naše ústa nevyznají vládu Ježíše Krista, Jeho ústa nás nemohou vyznat před Otcem. Proč? Protože jsme

Mu to nedovolili. Nemůže být naší Spravedlnosti před Otcem, pokud není naším Pánem tady na zemi. A jeho vláda se projevuje tím, co vychází z našich úst. Milí přátelé, obyvatelé Laodiceje, právě proto Ježíš říká, že pokud se věci nezmění, bude nás muset vyplivnout ze svých úst (Zj 3,16). Pokud Ho nezačneme vyznávat před lidským pokolením, přestane nás vyznávat před Otcem jako svůj lid. Mluvíme tu o důležitých věcích. Ježíš přichází, milí přátelé. **„Bojte se Boha a vzdejte mu slávu, neboť přišla hodina jeho soudu.“** (Zj 14,7) Naučte se Ho vyznávat svým jazykem.

Co se stane, až přijde? Každé koleno se skloní a každý jazyk vyzná, že Ježíš Kristus je Pán (Fil 2,10-11). A je velkou tragédií, že drtivá většina jazyků udělá to vyznání s mučivými výčitkami svědomí (Mar 346). Bože, dej, abychom to my mohli udělat s nadšením (Mar 346). Budeme to schopni udělat jenom tehdy, pokud se Ho naučíme vyznávat svým jazykem tady a teď.

Víte, tělesnému člověku není přitažlivé nic z toho, co jsme zde studovali a rozebírali (Řím 8,7). Není to nic senzačního, nic zábavného. Bylo to jednoduše studium „*toho, co řekl Pán*“ (PH167 26) ohledně budování charakteru podobnému Kristovu. Ale skutečnost, že jste začali studovat toto téma, je jasnou známkou toho, že Duch Svaty dělá něco nadpřirozené ve vašem životě. Dává vám hlad a žízeň (Mt 5,6) po Slově Hospodinově (An 8,12). Chválím za to Boha. Prosme Ho, aby přivedl k dokonalosti (Kol 1,28) to, co už začal.

Pokračujte ve studiu Slova a uvidíte, že vás to osvobodí (Jan 8,32) a posvětit, protože Ježíš je Slovo (Jan 17,17). Ježíš je Ten, který nás osvobozuje z přirozeného otroctví hříchu, našeho *já* a satana a vrací nás zpátky pod vlídnou shovívavou vládu Lásky. Proměňuje nás z přirozeně sobeckých lidí na milující a přitažlivé křesťany (LDE 191). Takého Pána musíte milovat!

Doufám, že ta jednoduchá pravda byla do vašich myslí vštípena, a že budete správně motivováni pokračovat ve studiu principů rozvoje křesťanského charakteru. I když dočtete tuto knihu, téma nebude vyčerpáno. Možná vyčerpáme vás studováním tohoto tématu, ale téma nevyčerpáme.

Ve skutečnosti je toto téma pouze začátek, a já doufám, že budete natolik přesvědčeni ohledně důležitosti dalšího studia, že jednoduše použijete tuto knihu jako odrazový můstek, jako takový katalyzátor k podnícení dalšího osobního studia.

Milí bratři a sestry, prosím vás, poznávejte vládu Ježíše Krista. Poznávejte Ho, jako svojí spravedlivost, kterou můžete být ospravedlnění. Poznávejte Ho jako svého Pána, abyste mohli být posvěceni. Poznávejte Jeho vládu tak, že vás uschopní přinést nejenom každou myšlenku do poslušnosti Krista (2. Kor 10,5), ale také každé slovo. To je naším cílem. Pro lásku Kristovu: žeňte se za tím cílem (Fil 3,14)! Vytvrďte!

# Seznam zkratk, informace o knize

## Seznam použitých překladů Bible:

PKE - Karol Efraim Sidon.  
PRC – překlad Rudolf Col  
BK – Kralický překlad  
PMP – překlad Miloše Pavlíka  
KLP – Katolický liturgický překlad  
OMP – překlad Ondřeje M. Petru  
PJH – překlad Dr. Jan Hečl  
ČRP – český rabínský překlad  
PPŠ – překlad Pavla Škrabala  
PFŽ – překlad Františka Žilky  
PVŠ – překlad Vladimír Šrámek  
PLS – překlad Jan Ladislav Sýkora  
B21 – Bible – překlad 21. století  
JB – Jeruzalémská Bible  
ČEP – Český ekumenický překlad  
Dosl. – doslovný překlad  
(obvykle vybírány tak, aby byli co nejbližší překladu Bible kralické)

## Seznam zkratk a názvu knih Ducha prorockého:

<http://www.whiteestate.org/books/abrevlist.asp>

**Překlad a korekce:** Václav Koplík

On-line na stažení v PDF a DOC:

<http://www.biblickyslovník.cz/clanky/studium-bible--temata-/on-line-kniha--budovani-charakteru.html>

Podle knihy: *Budovanie charakteru* (SK), která je přepisem přenášek.

*Děkuji Vládovi, Elišce a Monice za pomoc s překladem posledních kapitol. Děkuji hlavně Bohu, který mi dal čas i schopnost pochopit prostřednictvím této knihy mnoho důležitých pravd.*